Phiến Tử x Công Lược x Xuyên Việt

Contents

Phiến Tử x Công Lược x Xuyên Việt **2**

1. Chương 1: Quy Tắc . . . 3
2. Chương 2: Phù Sênh X Luân Hồi X Tuyệt Sắc . . . 4
3. Chương 3: Hiểu Lầm X Mặt Nạ X Hồi Ức . . . 7
4. Chương 4: Bội Tuyệt X Nhập Hí X Ngụy Trang . . . 11
5. Chương 5: Ngắm Hoa X Ái Thiếp X Rơi Xuống Nước . . . 15
6. Chương 6: Cứu Người X Ám Chỉ X Tư Liệu . . . 19
7. Chương 7: Khi Dễ X Rối Loạn X Thân Phận . . . 22
8. Chương 8: Con Nối Dòng X Thiên Giới X Xung Khắc . . . 26
9. Chương 9: Nói Thật X Nói Dối X Thiết Kế . . . 29
10. Chương 10: Họa Khởi X Xem Kịch X Tế Tử . . . 33
11. Chương 11: Quyết Liệt X Sinh Nhật X Đối Thoại . . . 37
12. Chương 12: Chân Tướng X Tuyệt Tình X Biểu Hiện Giả Dối . . . 40
13. Chương 13: Tử Vong X Điên Cuồng X Tân Sinh . . . 45
14. Chương 14: Thanh Mai X Vân Lai X Trở Về . . . 49
15. Chương 15: Sự Thật X Bỉ Ngạn X Tuyệt Vọng . . . 53
16. Chương 16: Sơ Kiến X Trước Kia X Ức Mộng() . . . 57
17. Chương 17: Ràng Buộc X Khởi Đầu X Tuyệt Xử . . . 62
18. Chương 18: Nhân Vật Phản Diện X Luân Hồi X Kết Cuộc . . . 66
19. Chương 19: . . . 69
20. Chương 20: Nhất Khuyết X Liên Hoa X A Cấp . . . 74
21. Chương 21: Thanh Liêm X Ô Hắc X Hắc Bạch . . . 77
22. Chương 22: Kình Thảo X Tiền Đồng X S Cấp . . . 82
23. Chương 23: Vân Lai X Tạm Biệt X Vân Lai . . . 87
24. Chương 24: Ước Định X Cơ Hữu X Tục Sáo . . . 91
25. Chương 25: Lừa Dối X Thanh Kinh X Hội Hoa Đăng . . . 97
26. Chương 26: Lâu Lý X Lâu Trung X Lâu Ngoại . . . 102
27. Chương 27: Hạ Hà X Số Phận X Khó Hiểu . . . 108
28. Chương 28: Ràng Buộc X Quan Hệ X Trò Cười . . . 113
29. Chương 29: Ngụy Thanh X Cưỡi Ngựa X Chi Nhánh . . . 117
30. Chương 30: Dạ Trùng X Trùng Nguyên X Ss Cấp . . . 122
31. Chương 31: Thuần Phục X Tên X Quang Thảo . . . 127
32. Chương 32: Ám Tràng X Hỗn Chiến X Bại Hoại . . . 131
33. Chương 33: Huyết Dục X Huyết Vũ X Huyết Ngục . . . 135
34. Chương 34: Trùng Hợp X Động Dục X Khai Trai . . . 140
35. Chương 35: Bắt Được X Quấn X Trùng Nguyên . . . 144
36. Chương 36: Tình Cờ X Giằng Co X Gặp Lại . . . 148
37. Chương 37: Phiên Ngoại: Ý Nan Bình X Hạ Chi Thảo . . . 153
38. Chương 38: Phong Ấn X Hạ Thảo X Đông Trùng . . . 160
39. Chương 39: Yến Hội X Bị Tập Kích X Xuân Dược . . . 165
40. Chương 40: Sủng Ái X Cố Nhân X Sai Lầm . . . 170

41. Chương 41: Thái Độ X Thất Sủng X Cháy . . . 175
42. Chương 42: Đoạn Tuyệt X Lừa Dối X Đàm Phán . . . 179
43. Chương 43: Lựa Chọn X Con Tin X Ly Biệt . . . 183
44. Chương 44: Phiên Ngoại: Hắn X Hắn X Hắn . . . 187
45. Chương 45: Trở Về X Pháp Trường X Bắt Được . . . 193
46. Chương 46: Vuốt Ve X Thiết Định X Nuôi Dưỡng . . . 197
47. Chương 47: Phiên Ngoại: Giải Thích Trục Thời Gian . . . 200
48. Chương 48: Đại Giới X Con Mắt X Tương Xử . . . 203
49. Chương 49: Điều Giáo X Giao Chiến X Mê Hương . . . 208
50. Chương 50: Nghiền Nát X Đấu Sức X Mê Thất . . . 212
51. Chương 51: Yến Loạn X Ly Khai X Làm Rõ . . . 217
52. Chương 52: Thanh Minh X Tình Cờ Gặp X Tiểu Tư . . . 221
53. Chương 53: Con Rối X Tiểu Tư X Tay Phải . . . 226
54. Chương 54: Thần Tế X Lẻn Vào X Gặp Lại . . . 231
55. Chương 55: Ác Mộng X Tra Hỏi X Bị Tập Kích . . . 235
56. Chương 56: Bại Lộ X Đồ Giả X Tử Cục . . . 238
57. Chương 57: Tuyệt Xử X Phùng Sinh X Ly Khai . . . 242
58. Chương 58: Hoảng Sợ X Phùng Sinh X Tân Trình . . . 245
59. Chương 59: Trở Về X Luân Hồi X Gặp Lại . . . 248
60. Chương 60: Điên Cuồng X Điên Cuồng X Điên Cuồng . . . 250
61. Chương 61: Cấm Bế X Thần Mộc X Gặp Lại . . . 253
62. Chương 62: Diệp Chu X Thuần Túy X Ước Định . . . 256
63. Chương 63: Hà Kỷ X Hang Đá X Thuyết Phục . . . 260
64. Chương 64 . . . 263
65. Chương 65: Mời X Ngụy Vật X Bại Lộ . . . 265
66. Chương 66: Chân Tướng X Chữa Thương X Nhìn Nhau . . . 268
67. Chương 67: Thạch Thất X Bản Năng X Cưỡng Chế . . . 272
68. Chương 68: Thói Quen X Vấn Đáp X Gặp Lại . . . 276
69. Chương 69: Ở Chung X Khoảng Cách X Bất An . . . 281
70. Chương 70: Phiên Ngoại: Ngụy Vật . . . 285
71. Chương 71: Ngủ X Điên Cuồng X Thỏa Hiệp . . . 287
72. Chương 72: Vô Danh X Gaia X Khởi Đoan . . . 291
73. Chương 73: Chính Đạo X Ma Giáo X Chơi Cờ . . . 294
74. Chương 74: Ly Biệt X Buông Ra X Tương Phùng . . . 300
75. Chương 75: Phong Lâm X Đoàn Đội X Nhị Trùng . . . 305
76. Chương 76: Âm Soa X Sinh Nhật X Dương Thác . . . 310
77. Chương 77: Cứu Viện X Gặp Lại X Số Phận . . . 314
78. Chương 78: Lạc Dịch X Roy X Thay Thế . . . 320
79. Chương 79: Khuyết Thủy X Lễ Thành Hôn X S Cấp . . . 323
80. Chương 80: Đấu Trà X Gặp Mặt X Phùng Nhất . . . 326
81. Chương 81: Luân Hồi X Vạch Trần X Sủng Nịch . . . 331
82. Chương 82: Quan Hệ X Đàm Phán X Thỏa Thuận . . . 336
83. Chương 83: Phùng Nhị X Bái Phỏng X Phùng Tam . . . 340
84. Chương 84: Hỗn Chiến X Bạn Đời X Phùng Tứ . . . 346
85. Chương 85: Lời Đồn X Trấn An X Cự Tuyệt . . . 350
86. Chương 86: Từ Biệt X Bỏ Đi Ngụy Trang X Ngả Bài . . . 353
87. Chương 87: Đại Hôn X Động Phòng X Kết Thúc . . . 358
88. Chương 88: Điểm Kết Thúc X Luân Hồi X Điểm Khởi Đầu . . . 367
89. Chương 89: Cuối Cùng... . . . 371

Phiến Tử x Công Lược x Xuyên Việt

Giới thiệu

Edit+beta: Thảo LêMọi người đọc tên truyện thì có lẽ nghĩ đây là một câu chuyện vui ngọt ngào thì thật sự đã bị lừa. T

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/phien-tu-x-cong-luoc-x-xuyen-viet

1. Chương 1: Quy Tắc

Quy tắc công lược:

1. Cái gọi là [công lược], tức là player (vai chính) từ [nhân vật công lược] đạt được [vật phẩm công lược].

2. Độ khó của nhiệm vụ công lược: S, A, B, C, D. Độ khó sắp xếp từ cao tới thấp.

3. Hoàn thành nhiệm vụ đạt được [tiến độ]: Cấp S đạt 30% tiến độ, Cấp A đạt 10% tiến độ, Cấp B đạt 5% tiến độ, Cấp C đạt 1% tiến độ và Cấp D đạt 0.1% tiến độ.

4. Quy trình công lược: Player lựa chọn mức độ và hình thức – xác nhận nhân vật công lược và vật phẩm công lược – công lược chuẩn bị – tiếp xúc nhân vật công lược hoặc vật phẩm công lược – công lược bắt đầu – công lược – thu được vật phẩm công lược – công lược kết thúc.

5. Ước thúc() của công lược:

· Vật phẩm công lược phải do nhân vật công lược [chủ quan] đưa cho Player (tức là các loại phương pháp để thu được vật phẩm công lược như ăn cắp, cướp giật… được coi là vô hiệu.)

· Hủy bỏ nhiệm vụ công lược khấu trừ tiến độ theo X5 (tức S cấp khấu trừ 150%, A cấp khấu trừ 50%, từ đó suy ra.)

· Công lược chỉ ở giai đoạn [Công lược chuẩn bị] cung cấp trợ giúp.

() Ước thúc: Ràng buộc

6. Trợ giúp của công lược:

· Trợ giúp không ràng buộc: Công lược cung cấp hai loại hình thức: Một loại là tin tức hình thức, cung cấp toàn bộ tin tức của nhân vật công lược và vật phẩm công lược Hai là lộ tuyến hình thức, cung cấp một bộ cách thức công lược, tin tức bị cấm (cho dù dùng tiến độ cũng không đổi được tin tức).

· Trợ giúp có giá: Player có thể dùng tiến độ mua từ công lược những dịch vụ dưới đây, tỉ suất hối đoái dựa vào trình độ ảnh hưởng của nhiệm vụ và thời không, sau khi tiêu hao tiến độ, với 1% tiến độ công lược đình chỉ cung cấp bất kỳ trợ giúp nào trong 1 ngày.

i. Cung cấp dịch vụ "Biết tuốt": Có thể mua tư liệu thông tin về thời không, các loại kỹ năng tri thức (không được trực tiếp đổi lấy kỹ năng) giống như tin tức trợ giúp, tính hữu hựu của tin tức không được vượt quá thời điểm thời không này (tức là không thể đổi lấy tin tức của tương lai).

ii.Cung cấp dịch vụ "Thân thế": Có thể đặt ra thân phận nhân vật và tư liệu bối cảnh, bối cảnh mỗi lần đổi mới sẽ xóa đi bối cảnh phía trước.

iii. Cung cấp dịch vụ "Trùng sinh": Có thể thu được một thân thể mới, lấy thân thể của player làm chuẩn mực, biên độ thay đổi nhỏ, tỉ suất hối đoái là số lần sử dụng X10 (ký lần đầu tiên là 10%, lần thứ hai là 20%, từ đó suy ra).

7. Trong quá trình thực hiện nhiệm vụ nếu nhân vật công lược tử vong sẽ bị trừ 50% tiến độ, nhiệm vụ công lược đổi lại thành Player chỉ cần thu được vật phẩm công lược.

8. Âm 100% tiến độ hệ thống công lược tự động kết thúc.

Quy tắc xuyên việt:

1. Cái gọi là [Xuyên việt], tức là xuyên qua thời không, gồm [thời gian tiết điểm] và [không gian tọa độ].

2. Ước thúc của xuyên việt:

· Thời gian xuyên việt thì tồn tại thời gian xuôi dòng và nghịch lưu, xuôi dòng thì chỉ có thể xuyên tới tương lai, nghịch lưu thì chỉ có thể xuyên về quá khứ.

· Cùng một thời gian tiết điểm không thể tồn tại hai thân thể giống nhau.

· Xuyên việt chỉ ở giai đoạn [Công lược chuẩn bị] cung cấp trợ giúp.

3. Trợ giúp của xuyên việt: Player có thể sử dụng tiến độ ở thời điểm thời không (hoặc không gian tọa độ) tiến hành xuyên qua, tỉ suất hối đoái dựa vào trình độ ảnh hưởng của thời không và nhiệm vụ, sau khi tiêu hao tiến độ, với 1% tiến độ công lược đình chỉ cung cấp bất kỳ trợ giúp nào trong 1 ngày.

4. Tiến độ 100% Player có thể trở lại thời không ban đầu.

5. Âm 100% tiến độ hệ thống xuyên việt tự động kết thúc.

2. Chương 2: Phù Sênh X Luân Hồi X Tuyệt Sắc

Trên mặt hồ phủ đầy sương mù không biết khi nào tản ra, sương mù nguyên bản màu tím dưới ánh mặt trời, phản xạ thành một dải thất thải lưu quang từ từ tiêu tán ra. Phù Sênh nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, sau đó mới phát hiện ngọc bội trong tay bị hắn nắm đến sứt mẻ.

Lưu Lão Tam đang chèo thuyền thấy vậy liền mở miệng, lộ ra mấy cái răng vàng so le không đồng đều, cười nói: "Tiêu công tử không cần khẩn trương, "Luân Hồi Hoàn" đã ăn vào, những khí độc này không thể làm tổn thương chúng ta."

Phù Sênh cười cười, khuôn mặt vì khẩn trương mà có chút tái nhợt thoáng cái sáng lên: "Ta chỉ là không dám tin tưởng, có cảm giác như đang nằm mơ vậy." Hắn quay đầu lại nhìn về phía trong hồ, tử yên (sương tím) tản đi, hồ mơ hồ lộ ra, nhìn xa xa không thấy rõ bờ, chỉ có hình ảnh cây cao cùng với tiếng chim kêu to. Giữa hồ có một hòn đảo lớn, cũng là đích đến cuối cùng của bọn hắn. "Không ngờ ta có thể đến được Luân Hồi giáo, chỉ sợ tỉnh lại liền không phải là sự thật."

Lưu Lão Tam nghe vậy cũng cảm thán nói: "Đúng vậy, Lão Lưu nửa đời trước cũng chưa từng nghĩ có thể tiến vào thần giáo, nếu không nhớ có Dung đạo chủ…Lưu Lão Tam đến chết cũng chỉ là Lưu Lão ngu mặc cho người làm thịt." Y nhổ một ngụm nước bọt, sau đó có chút tự đắc cầm lấy cái chèo làm khuấy động mặt hồ tĩnh mịch.

Phù Sênh lẳng lặng nghe Lưu Lão Tam nói nhảm, trên mặt một mảnh lạnh nhạt. Thuyền nhỏ lay động trên mặt nước không một chút gợn sóng, nhìn kĩ, có thể phát hiện đáy nước thỉnh thoảng có đuôi cá nhỏ màu vàng vẫy qua. Đây cũng là "Ngọc Bích Thủy" theo như đồn đãi, nó cùng với tử vụ ngăn cách hòn đảo này với ngoại giới một cách hoàn mỹ.

Theo thuyền trượt đi, đường nét hòn đảo càng rõ ràng, dần dần hiển hiện ra bên ngoài. Phù Sênh nín thở nhìn kỹ, viền quanh đảo là một rừng hoa đào bất tận. Đang là tháng ba, hoa màu hồng nhạt rụng mê cả trời đất, mơ hồ có thể nhìn thấy còn đường uốn lượn do đá cuội xếp thành, biến mất sau mảng màu hồng. Xa hơn là một mảnh xanh biết đang dần dàn trải, sau đó không nhìn thấy gì nữa.

Lưu Lão Tam thuần thục đưa thuyền cập bờ, cùng Phù Sênh xuống thuyền. Vì vậy liền rơi vào một mảng hồng nhạt. Phù Sênh nhìn hoa đào khắp bầu trời và mặt đất, thất thần.

"Đi thôi – Tiêu công tử nếu thích thì lần sau trở lại, Tiêu đạo chủ sợ là đang sốt ruột chờ đợi."

Lưu Lão Tam đi đầu mấy bước,quay lại thấy Phù Sênh đang ngẩn ngơ nhìn hoa đào, liền thúc giục. Phù Sênh phục hồi tinh thần lại, gật đầu đuổi kịp.

"Đây là Cực Lạc Lâm, chủ nhân trước kia ở chỗ này bày ra mê trận, Tiêu công tử phải vạn lần cẩn thận, ngài nếu xảy ra chuyện, cái mạng của Lưu Lão Tam này không đền nổi."

“Nhị ca sẽ không làm vậy đâu.”

“Sao lại không? Ngài không biết đâu, Tiêu đạo chủ nói chuyện với người khác toàn nhắc về ngài.” Lưu Lão Tam không nhìn về phía đường đá nhỏ, ngược lại đi về hường rừng hoa đào. “Chỉ là khi nghe nói ngài đến thần giáo muốn vào Ngạ Quỷ Đạo mà có chút bất mãn thôi – Tiêu công tử…đừng trách lão lưu lắm miệng, ngài vì sao hết lần này đến lần khác muốn vào Ngạ Quỷ Đạo, mà không vào Súc Sinh đạo, nơi đó tốt xấu gì cũng có Tiêu đạo chủ chăm sóc?”

Phù Sênh nghĩ tới khuôn mặt âm trầm của nhị ca, cười cười. Nhị ca luôn phản đối hắn gia nhập luân hồi giáo, nên hắn đành phải giở chút thủ đoạn.

“Ta biết chút y thuật, tra xét và thu thập tình báo không phải những thứ ta am hiểu.”

“Này…”

Cuộc đối thoại bị gián đoạn, họ đã ra khỏi rừng đào. Vừa ra khỏi rừng là một con sông nhỏ, trên có vài cái cầu bạch ngọc. Lưu Lão Tam dẫn Phù Sênh về phía một cây cầu nhỏ, nhưng dừng lại cách cầu khoảng 1 trượng.

“Đắc tội.” Lưu Lão Tam cõng Phù Sênh lên, điểm lên mặt sông mà nhảy qua, lưu lại từng gợn sóng nhỏ. Sông nhỏ cũng không rộng, nhưng nếu không có tuyệt đỉnh khinh công không cách nào nhảy qua, Phù Sênh lại nhìn thật kỹ, chỗ nước bị Lưu Lão Tam đặt chân lên khuếch tán ra, mơ hồ thấy những bậc đài trong suốt, nếu không biết trước vị trí, mắt có tốt cũng không phát hiện được.

Qua sông, Lưu Lão Tam buông Phù Sênh ra, thở hổn hển. Y thấy Phù Sênh nhìn cây cầu, lau mặt một cái cười nói: “Đây cũng là Cầu Nại Hà”.

Tử Hà Vụ, Ngọc Bích Thủy, Cực Lạc Lâm, Nại Hà Kiều, Tu Du Sơn, Hoàng Tuyền, Thần Mộc, Lục Đạo, này gọi là Luân Hồi.

“Thế nhưng?” Phù Sênh nhìn cây cầu tầm thường, hơi thất thần. “Cầu Nại Hà hạ vô tình thủy, phía dưới đó là ‘Hoàng Tuyền’ đúng không.”

“Đúng vậy. Hoàng Tuyền và Lạc Bích Thủy liên thông. Thế nhưng ở ‘Hoàng Tuyền’ cá đều là ấu thể, loại cá này ở giai đoạn ấu thế mới là kinh khủng nhất.” Lưu Lão Tam nhìn cá nhỏ đuôi vàng trong nước, thần tình rất là kiêng kị. Dưới ánh mặt trời chiếu xuống, vảy cá nguyên bản trong suốt vì phản xạ mà mơ hồ hiện ra màu hoàng kim.

Lưu Lão Tam nhìn sắc trời một chút, kéo Phù Sênh đi vào trong: “Trời không còn sớm, lần khác giải thích cho Tiêu công tử.”

Vượt qua sông nhỏ là một rừng cây, đất cũng bắt đầu trở nên dốc. Đây là “Tu Du Sơn”, trong truyền thuyết là nơi mặt trời và mặt trăng cũng không chiếu tới, tổng đàn của Luân Hồi Giáo.

Hắn rốt cuộc đến nơi này. Phù Sênh nghĩ. Nói như vậy, có đúng hay không đã gần người kia hơn?

Mơ hồ thấy ngói màu đỏ gạch, Lưu Lão Tam bên cạnh cũng từ từ thả lỏng, tiếng bước chân càng phát ra nhẹ nhàng.

Cuối cùng rẽ ngang, lọt vào tầm mắt là từng mảng từng mảng đỏ tươi, đó là biển hoa anh túc() chập chờn. Màu đỏ kinh tâm chói mắt, đẹp đẽ một cách kỳ lạ, dưới ánh mặt trời rọi xuống mang thèo hàn ý tuyệt vọng, khiến Phù Sênh lần đâu tiên nhìn thấy quang cảnh này ngây ngốc tại chỗ.

() Hoa anh túc: Hoa thuốc phiện

Lưu Lão Tam bên cạnh sau khi nhìn vào một điểm, liền kinh ngạc “Di” một tiếng, Phù Sênh theo bản năng nhìn theo ánh mắt Lưu Lão Tam, sau liền không thoát ra được, đầy trời đầy đất chỉ còn lại duy nhất màu đỏ.

Đứng bên trong rừng cây anh túc chập chờn, là một tuyệt sắc thiếu niên y phục màu đỏ.

Một bộ tuyệt thế chi tư như thế nào, tóc đen tuyền, da tựa tuyết, hồng y như lửa, diễm sắc điệp() ở nhẹ nhàng ở khóe mắt. Cái loại xinh đẹp mơ hồ này, thiếu niên hơi cúi đầu, như thần tiên trên cao nhìn xuống

chúng sinh nơi hạ giới. Cho dù là diện vô biểu tình, gương mặt thiếu niên cũng là mềm mại, cái bớt hình con bướm nơi khóe mắt như vũ động. Dưới ánh nắng chiếu xuống, khuôn mặt thiếu niên như phủ thêm một tầng chói lóa, làn da nhẵn nhụi phảng phất có thể nhìn thấy lông tơ bên khóe môi thiếu niên, rực rỡ dường như sắp mọc cánh thành tiên.

() Điệp: Bướm

Không người nào có thể tránh được. Phù Sênh muốn nhắm mắt lại, không muốn ngây ngốc làm trò cười, nhưng lại luyến tiếc nhìn ngắm thêm một giây nữa, đành phải đứng ở đó. Hắn cũng từng gặp qua rất nhiều mỹ nhân, nhưng không ai bằng được thiếu niên này, tựa như thần tiên không nên xuất hiện ở nhân gian.

Lúc Phù Sênh đang ngẩn ngơ, Lưu Lão Tam đã bừng tỉnh, sắc mặt thay đổi, không dám nhìn thêm nữa, xoay người kéo Phù Sênh đi.

"Nhanh! Đi mau, đừng để tổ tong kia nhìn thấy…"

Phù Sênh bị kéo lại tinh thần, có chút lảo đảo do bị Lưu Lão Tam kéo đi:

"Người kia là…là ai?"

"Đó là Tỏa Vân… thiếu gia." Lưu Lão Tam tựa hồ có chút khó có thể mở miệng, nhưng tay cầm không chút nào buông lỏng: " Là giáo chủ…cái kia…"

Phù Sênh ngốc lăng tại chỗ, hắn mang theo luống cuống và hoảng loạn mà nắm lấy quần áo Lưu Lão Tam, nghẹn họng truy vấn:

"Y…Y là giáo chủ…"

"Đúng vậy, Tiêu công tử đừng làm khó lão Lưu nữa, rời đi nhanh lên, để người kia thấy thì chúng ta không thể đi được đâu." Lưu Lão Tam gấp đến độ giậm chân nhưng lại không thể làm gì.

Phù Sênh vừa định hỏi tiếp, đã thấy sắc mặt lão Lưu thay đổi, hắn quay đầu, thấy thiều niên kia đang nhìn bọn họ, sau đó không chút do dự nào bước qua.

Mặt Lưu Lão Tam trắng bệch, chỉ có thể buông lỏng tay ra, nhân lúc thiếu niên còn chưa qua đây, vội vàng thấp giọng nói.

"Y trước kia là một tiểu quan nước Đông Ngụy, ở Hội Hoa Đăng vừa lúc cứu được giáo chủ. Sau đó trở thành nam sủng của giáo chủ, cũng trong thời gian đó y đã cứu được giáo chủ một lần nữa, giáo chủ càng thêm yêu thích y. Y…." Lưu Lão Tam dừng một chút, sau nghĩa vô phản cố nói tiếp: "Tính tình y không tốt lắm, ỷ vào giáo chủ sủng ái vô pháp vô thiên, đắc tội với tất cả mọi người từ lớn đến nhỏ trong Luân Hồi giáo…Ngươi phải tự lo cho mình, không được…"

() Nghĩa vô phản cố: Làm việc nghĩa không chùn bước

Lưu Lão Tam bỗng im bặt, Phù Sênh giương mắt nhìn lại, thiếu niên kia đã đến rất gần rồi. Càng lại gần, vẻ đẹp kinh tâm động phách của thiếu niên càng trở nên diễm lệ, trên gương mặt ấy không giấu được vẻ kiêu ngạo, thế nhưng dưới vẻ đẹp tuyệt mĩ kia, lại không khiến người ta bất mãn không vui.

Tuyệt sắc thiếu niên khoảng chừng 15 tuổi, thần sắc kiêu ngạo đứng trước mặt bọn họ, trên dưới quan sát Phù Sênh một phen, Phù Sênh theo bản năng nghiêng đầu, hắn không thích ánh mắt ấy, nhưng cho dù như vậy cũng vẫn trầm mê trong dung mạo tuyệt sắc kia, điều này làm cho Phù Sênh cảm thấy có chút phẫn nộ và nan kham.

"Ngươi là …?" Thanh âm thật nhẹ nhàng, nhu hòa, nhưng lại không chút ngọt ngào, mà dường như lộ ra khí thế bức nhân. Thiếu niên chỉ tay vào Lưu Lão Tam, tựa hồ không nhớ nổi tên của Lưu Lão Tam.

Lưu Lão Tam nịnh nọt cười, nhãn thần nhìn trái nhìn phải, lại không dám nhìn thẳng vào thiếu niên: "Tỏa Vân công tử, tiểu nhân là…"

"Ai cần biết ngươi là ai…" Thiếu niên không kiên nhẫn ngắt lời: "Kia, hắn là ai vậy?"

Lưu Lão Tam nghẹn họng, nghe được câu sau khuôn mặt càng trở nên tái nhợt, nụ cười càng cứng ngắc.

” Đây là…” Lưu Lão Tam lắp bắp, sau đó dồn hết khí lực nói: “Vị này là Tiêu Phù Sênh, là đệ đệ của Tiêu Phong Chích đạo chủ.” Ba chữ “Tiêu Phong Chích” được lão đặc biệt nhấn mạnh.

“Được rồi, được rồi, là đệ đệ a mèo a cẩu gì đó mà tiểu Phong tử khoe khoang trên trời dưới đất a.” Thiếu niên tựa hồ không nhịn được cắt ngang, liếc mắt nhìn Phù Sênh: “Cũng bình thường a, đồn đãi đúng lfa không thể tin.”

Phù Sênh không dấu vết nắm chặt tay, Lưu Lão Tam thấy không ổn, liền vội vàng khép nép gật đầu.

“Vâng ạ vâng ạ. Tiêu công tử mới gia nhập thần giáo, tiểu nhân đang dẫn công tử tới gặp đạo chủ, mong thiếu gia…”

“Mới tới?” Tuyệt sắc thiếu niên tên Tỏa Vân liếc mắt nhìn Phù Sênh mấy lần, sau đó nghĩ đến chuyện gì vui vẻ mà cười đến hài lòng: “Như vậy đi, đúng lúc ta đang thiếu một tiểu tư, để hắn làm đi.”

() Tiểu tư: Kẻ chạy việc

Lưu Lão Tam sửng sốt thật lâu mới phản ứng được, sau đó sợ hãi nói: “Này, này không thể…Này không thể…” Dưới cái nhìn chằm chằm của Tỏa Vân thanh âm nhỏ dần, lấy lòng cười: “Nhưng là Tiêu đạo chủ….”

“Tiêu Phong Tử kia thì sao, tên a miêu a câu kia so với ta tốt hơn?”

Lưu Lão Tam gần như muốn ngất, một trong Lục Đạo của Luân Hồi giáo bị nói là a miêu a cẩu, Lưu Lão Tam chỉ cầu sao không đúng lúc này ngất đi cho xong chuyện, đến lúc đó nếu Tiêu đạo chủ có hỏi tội thì cũng có lí do thoái thác. Vào lúc này, Tiêu Phù Sênh vốn yên lặng bỗng lên tiếng, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

“Được Tỏa Vân thiếu gia ưu ái, tại hạ không dám nhận, chỉ là tại hạ dưới sự ủy thác của đạo chủ phải đi Ngạ Quỷ Đạo.”

“Ngươi muốn đi Ngạ Quỷ Đạo?” Tỏa Vân kinh ngạc, ngắt lời Phù Sênh, hứng khởi nói: “Ngươi biết y thuật?”

“Có…biết chút ít.”

“Ta có một tiểu tư tên là Lạc Dịch, y cũng biết chút y thuật.” Tỏa Vân cười, con bướm nơi khóe mắt bắt đầu dịu dàng: “Y cũng hay đi đến Ngạ Quỷ Đạo, có đôi khi tìm không thấy y, vậy nên ta cũng muốn kiếm thêm một tiểu tư. Ngươi đi theo ta, ta có thể để ngươi đến Ngạ Quỷ Đạo.”

“Thì ra là vậy.” Lưu Lão Tam thấy thế nhanh chóng chen vào: “Tiểu nhân lập tức bẩm báo giáo chủ đưa tới cho ngài một đám tiểu tư.”

“Không cần.” Tỏa Vân không thèm nhìn lão Lưu, bá đạo chỉ tay vào Phù Sênh: “Ta muốn hắn.”

Nói xong thiếu niên ngáp một cái, nheo lại đôi mắt xinh đẹp, trên gương mặt là biểu tình lười biếng đầy quyến rũ: “Đưa hắn đi học quy củ, ngày mai đến gặp ta.”

Dứt lời Tỏa Vân cũng không quản Phù Sênh và Lưu Lão Tam cầu xin, miễn cưỡng đi một hướng khác về phía biển hoa cây anh túc, biến mất sau một mạt đỏ tươi.

3. Chương 3: Hiểu Lầm X Mặt Nạ X Hồi Ức

Tỏa Vân đi vào tiểu viện, xung quanh không một bóng người, ai cũng cố tránh thật xa. Bầu trời hoàng hôn ráng đỏ, phủ lên trời đất một màu hoàng kim, tựa như tiên cảnh. Tỏa Vân đứng đó, khóe môi khẽ nhếch, cười lạnh.

Không có ai tiếp cận, ngươi hy vọng thế này phải không, Quý Bội Tuyệt.

Không có ai đến gần, đây cũng là mục đích của ta, Quý Bội Tuyệt.

Giữa tiểu viện có một cái đình, nằm cạnh bờ ao, đứng đó có thể trông thấy toàn bộ tiểu viện. Phòng ốc nhỏ mà nổi bật: Loại gỗ tốt nhất, điêu khắc thành bức tranh thưởng tâm duyệt mục() bình phong là tác phẩm của danh sư, trên bức tranh những chú chim như muốn nhảy ra kêu to chăn trên giường dùng ngàn năm băng tàm ti và ngòi lấy lửa() dệt thành, đông ấm hạ mát.

()Thưởng tâm duyệt mục: Cảnh đẹp ý vui

()Ngòi lấy lửa: Làm bằng cỏ ngải và diêm tiêu

Tất cả đồ vật trong phòng đều là những vật phẩm vô giá, vậy mà chủ nhân căn phòng lại chẳng thèm để tâm đến. Tỏa Vân đóng cửa phòng, đứng trong bóng tối, im lặng thở ra, thời gian như chậm lại. Sau khi xác định không có ai theo dõi, Tỏa Vân mới thả lỏng thân thể, trên gương mặt tuyệt sắc đã không còn sự kiêu ngạo, chỉ lộ ra vẻ mệt mỏi.

Còn phải giả vờ đến khi nào? Lạc Dịch.

Mọi người ở Tu Du sơn, ai cũng đều nói Tỏa Vân tính cách tùy hứng, làm càn ương ngạnh, ỷ vào Quý Bội Tuyệt sủng ái vô pháp vô thiên. Có người thầm mắng thiếu niên giả thanh cao và không biết tốt xấu, tự cho là cứu giáo chủ mà không biết mình là ai.

Theo như đồn đãi ở Luân Hồi Giáo, một gã tiểu quan ở hội đèn ***g cứu được giáo chủ anh minh thần võ của họ, một bước lên trời.

"Ngươi biết không?" Cực lâu sau đó, Tỏa Vân cứ như điên cười nói với người bên cạnh: "Lúc ta nhìn thấy Quý Bội Tuyệt sống chết không rõ bên bờ sông, ý nghĩ của ta lúc đó chỉ có một, rời đi, phải rời đi!"

"Nhưng là ngươi vẫn cứu hắn." Người nọ nói.

Tỏa Vân chớp mắt, rồi cười lên một cách cuồng si: "A,a,a…Đó là bởi vì Lạc Dịch – "Thiếu gia, cứu, cứu hắn a."- Lạc Dịch lúc cầu xin ta khả ái như vậy…Sau đó ta cứu Quý Bội Tuyệt, thế nhưng…." Nụ cười càng lúc càng lạnh lẽo, trong mắt tràn đầy sự điên cuồng: "Lạc Dịch a Lạc Dịch, sao ngươi có thể nhìn hắn bằng ánh mắt đó, ngươi chỉ có thể nhìn ta, chỉ có thể nhìn một mình ta mà thôi…."

"Quý Bội Tuyệt cũng thực may mắn." Tỏa Vân thở dài, giọng nói lạnh lùng: "Ngay lúc ta chuẩn bị giết hắn, hắn tỉnh."

Đây kì thật chỉ là một sự cố, mà không phải là một cố sự, một tiểu quan ở Hội Hoa Đăng định giết giáo chủ lại không giết được, bị giáo chủ bắt ép mang về.

Rồi sau đó, Tỏa Vân bắt đầu giả vờ thành loại người Quý Bội Tuyệt thích – thanh cao như hoa sen. Kế hoạch của y rất đơn giản, giả vờ làm người hắn thích nhất sau đó thị sủng mà kiêu, khiến hắn chán ghét, rồi gây ra một tai họa không lớn không nhỏ, làm Quý Bội Tuyệt hoàn toàn mất đi hứng thú, đem hắn ném vào một góc không quan tâm nữa. Tỏa Vân cũng không quan tâm phải ở đâu, gia đình hắn sớm đã không còn, chỉ cần có Lạc Dịch là đủ rồi. Trước đây là Lạc Dịch chưa từng rời khỏi Lâu Trung Lâu, vậy nên y cũng không rời Lâu Trung Lâu nơi có Lạc Dịch.

Tỏa Vân che mắt, bóng tối khiến cho gương mặt kia càng thêm tà mị. Đúng vậy, y chỉ cần Lạc Dịch, chỉ mình Lạc Dịch.

Kế hoạch tiến hành rất thuận lợi, Tỏa Vân trời sinh là một diễn viên, y ngụy trang thành một người thị sủng mà kiêu, ban đầu thanh cao lạnh lùng, sau đó chỉ đối với một mình Quý Bội Tuyệt tươi cười làm nũng. Thứ tốt nhất là thứ không chiếm được, vậy nên Quý Bội Tuyệt càng ngày càng giảm bớt yêu thích dần cho y, đây chính là thói hư tật xấu của con người.

Đây là một vở kịch, y chính là đạo diễn, đeo một lớp mặt nạ, cao ngạo nhìn xuống sân khấu.

Nhưng mà, từ khi nào mọi thứ bắt đầu biến dạng?

Người ta đồn đãi rằng, nam sủng lấy thân cứu giáo chủ, từ đó giáo chủ sủng ái có thừa, một bước thành phượng hoàng.

Luân hồi giáo là ma giáo, ma giáo luôn luôn nằm trong bóng tối. Trong chốn giang hồ, những ai tự nhận mình là người chính nghĩa, đều thích chạy đến ma giáo gây phiền toái. Khi bạch đạo nghe tin Quý Bội

Tuyệt rời khỏi tổng đàn – ở Tu Du Sơn bọn họ không thể làm gì – bọn họ tổ chức lần tập kích lợi hại nhất. Thuốc của Ngũ Độc môn rất hiệu quả, Hỏa Lân Đạn của Hỏa Lân Đường cũng xứng với cái tên. Tỏa Vân và Lạc Dịch bị Quý Bội Tuyệt mang theo trên người cũng đồng dạng bị lan đến, Quý Bội Tuyệt trúng độc hôn mê bất tỉnh, Lửa Lân Đạn nổ tung khiến hang đá lung lay sắp đổ.

Tỏa Vân không do dự nắm lấy Lạc Dịch định trốn đi, nhưng chỉ nắm được góc áo. Hắn trơ mắt nhìn Lạc Dịch quên mình chạy vào trong hang đá sắp sập, chỗ của Quý Bội Tuyệt. Đầu óc Tỏa Vân trống rỗng, hắn cảm giác như mình bị vứt bỏ. Thân ảnh Lạc Dịch chạy tới chỗ Quý Bội Tuyệt kiên quyết như vậy, Tỏa Vân gần như sợ hãi mà đuổi theo. Vào một khắc vừa chạy tới bên người Lạc Dịch, cây trụ đến cực hạn ầm ầm một tiếng sập xuống, Tỏa Vân chỉ kịp nắm lấy một góc áo của Lạc Dịch, sau đó một mảnh hắc ám.

Sau khi tỉnh lại, Tỏa Vân liền hiểu được tình cảnh của bọn họ không tốt chút nào. Hang động sụp cắt đứt bọn họ liên lạc với bên ngoài. Tỏa Vân cúi đầu nhìn Quý Bội Tuyệt nằm cạnh chân mình, tháo mặt nạ xuống.

Giết hắn, máu y như sôi sục lên…Giết hắn, Lạc Dịch liền chỉ có thể nhìn y.

Tỏa Vân cuối cùng vẫn không động thủ với Quý Bội Tuyệt. Còn cần phải động thủ sao? Tỏa Vân cười nhẹ trong bóng đêm, bên cạnh là Quý Bội Tuyệt đang thở hấp hối – hắn sắp chết, sắp chết rồi.

….Thật tốt.

Trong bóng đêm truyền đến tiếng động, Tỏa Vân ngửi thấy mùi máu tươi, Quý Bội Tuyệt khát nước rên rỉ, Tỏa Vân liền đứng dậy, dựa vào cảm giác bước qua nắm lấy cổ tay Lạc Dịch, cổ tay truyền đến chất lỏng ấm nóng.

"Thiếu gia." Lạc Dịch nói: "Nếu không cho giáo chủ nước, giáo chủ sẽ chết…"

"Ta không sao, thiếu gia…" Lạc Dịch cười: "Giáo… giáo chủ rất trọng yếu…"

Đến khi tinh thần hồi phục lại, Tỏa Vân đã đánh ngất Lạc Dịch.

Lạc Dịch không muốn người nọ chết – Tỏa Vân ôm tiểu tư của y ngơ ngác nghĩ – trong lòng Lạc Dịch, người nọ rất trọng yếu? Trọng yếu đến mức sẵn sàng tổn thương chính mình để cứu người nọ?

Tỏa Vân cúi đầu, giơ tay Lạc Dịch lên, cẩn thận liếm máu từ vết thương, trong bóng đêm không ai nhìn rõ vẻ mặt y.

Đây đều là của y, là của y…Máu của Lạc Dịch, hết tất cả đều là của y…

Về phần Quý Bội Tuyệt…

Trong năm ngày sau đó, trong hang động, Tỏa Vân dùng máu thịt mình cứu mạng Quý Bội Tuyệt.

Không có nước, y cắt cổ tay, cổ tay tái nhợt chảy ra một chút máu, ít đến nỗi hầu như không có.

Không có thức ăn, y cắn nát thịt trên cổ tay gầy yếu, nhai nát đút vào miệng Quý Bội Tuyệt.

Trong bóng đêm, Tỏa Vân nghe thấy tiếng rên rỉ bất lực của Quý Bội Tuyệt, y liền ôm người y chán ghét nhất vào lòng, dựa vào tảng đá, không biết y còn đủ sức lực cung cấp máu thịt nữa không?

"Ngươi sẽ không chết." Tỏa Vân lấy tay bịt miệng Quý Bội Tuyệt, thanh âm hốt hoảng mà lẩm bẩm: "Ta chết, ngươi không chết."

Trong bóng đêm lóe lên tia sáng, là Quý Bội Tuyệt tỉnh? Tỏa Vân nhìn kĩ lại, phát hiện Quý Bội Tuyệt vẫn như trước hôn mê.

Cho đến khi có người cứu ra, tay Tỏa Vân đã nát bét mơ hồ nhìn thấy xương trắng, mọi người đều mất hồn nhìn tay Tỏa Vân, như là nhìn lệ quỷ, Quý Bội Tuyệt thì nằm trong lòng Tỏa Vân, như một hài tử được bảo bọc cẩn thận.

Không cảm thấy tay đau nhức, chỉ là trong lòng đang yếu ớt rên rỉ, Tỏa Vân bỗng nhiên bị ánh sáng bất ngờ chiếu vào mà choáng váng, cố hết sức mở mắt ra, thấy người quan trọng nhất đang nằm ở đó không có việc gì, mới thả lỏng mà ngất xỉu.

Khi tỉnh lại lần nữa, hình như tất cả mọi thứ đã thay đổi, Quý Bội Tuyệt đứng ở đầu giường, trong mắt là quang mang Tỏa Vân không thể nhìn thấu.

Sau đó người nọ nói: "Ta không chết, nên ngươi cũng không thể chết."

Tỏa Vân ngơ ngẩn cả người. Y vốn nên làm nũng giận dữ, đáng lẽ giải giả vờ tự đắc vì cứu được người nọ, nhưng y lại sửng sốt. Không đúng, có gì đó không đúng, Tỏa Vân sợ hãi. Có một điều gì đó đang diễn ra, vượt khỏi tầm kiểm soát của y, mà y lại không thể làm gì.

Sau đó, Tỏa Vân được chăm sóc cẩn thận. Quý Bội Tuyệt vì y mà tìm kiếm tất cả kỳ trân dị bảo, tài ba dị sĩ, chữa tốt thân thể y, đem tất cả vết thương xóa đi. Người nọ bắt đầu thường xuyên đến chỗ y, mua cho y nhiều đồ vật quý giá. Quý Bội Tuyệt đang lấy lòng y, sau khi kết luận như vậy, trong lòng Tỏa Vân chỉ còn lại hốt hoảng, vội vàng tiến hành kế hoạch tiếp theo, trở nên cực đoan tùy hứng, dựa vào sủng ái mà đắc tội với hầu hết mọi người trong luân hồi giáo.

Nhưng là Quý Bội Tuyệt lại dung túng y, mặc kệ y gây ra bất kì lỗi lầm gì, Quý Bội Tuyệt đều giải quyết hậu quả phía sau. Tất cả mọi người đều biết, Tỏa Vân là tồn tại không thể xóa đi và không thể đắc tội. Vậy nên mọi người trong luân hồi giáo bắt đầu trốn tránh y. Đây chính là kết quả mà Quý Bội Tuyệt muốn.

"Nếu có thể, ta muốn giấu ngươi đi, để không ai có thể nhìn thấy."

Lần đầu tiên, Tỏa Vân cảm thấy mặt nạ trên mặt tràn ngập nguy cơ.

Đúng lúc đó, Phù Sênh xuất hiện.

Trong bóng đêm, Tỏa Vân bắt đầu mỉm cười, khóe miệng nhấc lên thành một độ cong hoàn mĩ, không mang chút ấm áp.

Đây có thể là một bước ngoặc.

Một bước ngoặc đánh vỡ toàn bộ hiện tại.

"Tiểu Phù…" Một hoàng y thanh niên tội nghiệp mà nhìn đệ đệ của mình nói: "Cầu ngươi trở lại có được hay không…"

Phù Sênh không nói gì, chỉ là nhìn vào hoàng y thanh niên, lại làm cho người ta biết được kiên trì của hắn.

Hoàng y thanh niên thân hình nhỏ nhắn, tóc màu vàng so le không đồng đều, hơn nữa gương mặt trẻ con cùng với đôi mắt tinh nghịch, mới nhìn một cái còn nhỏ hơn vài tuổi so với Phù Sênh – đó là nhị ca của Phù Sênh – Tiêu Phong Chích.

Vốn hiểu biết đệ đệ của mình quật cường cỡ nào, Tiêu Phong Chích gấp đến độ giậm chân lại không thể làm gì: "Y không nhớ ngươi, ngươi cần gì phải…"

"Nhị ca." Nghe thanh âm lạnh lùng ấy, Tiêu Phong Chích lập tức nhẹ giọng, nói sang chuyện khác: "Tiểu Phù, vậy ngươi ở chỗ ta đi, dù sao Luân Hồi giáo ở đây, y cũng không đi đâu được, còn về Tỏa Vân… ta sẽ xử lí chuyện đó sau."

"Không cần." Phù Sênh cúi mặt: "Thế này là được rồi."

"Ngươi, ngươi, ngươi…Ngươi phải làm tiểu tư của người khác a, lại là một người khó hầu hạ, ta nói cho ngươi…."

"Hầu() tử." Bỗng có một người xông vào, thân hình mập mạp, khuôn mặt có vẻ phúc hậu.

() Hầu: Khỉ

"Câm miệng, Trư Tiểu Thất, không được ngắt lời ta."

Khuôn mặt mập mạp của Trư Tiểu Thất tràn đầy vô tội, nói: "Ta chỉ vào thông báo cho ngươi, người của Tỏa Vân thiếu gia đã tới đây, đang đợi ở bên ngoài."

"Nhanh như vậy?"

Phù Sênh đứng dậy, rũ tay áo. "Như vậy, nhị ca. Ta đi trước." Phù Sênh ngước mắt nhìn Phong Chích, nhẹ giọng nói: "Chuyện kia, đành nhờ nhị ca."

"Nga…Chờ một chút."

Không để ý Tiêu Phong Chích chuẩn bị tức giận, Phù Sênh bước ra, liền nhìn thấy một nam tử mặc y phục màu xám, đang cẩn thận nhìn xung quanh, như sợ đắc tội người khác. Hắn cỡ hơn ba mươi tuổi, ngũ quan nếu tách riêng ra thì có vẻ xinh đẹp, nhưng hợp lại trên gương mặt thì lại trở nên bình thường, thoạt nhìn gương mặt có vẻ mộc mạc.

Người nọ nhìn thấy Phù Sênh đi ra, tươi cười hỏi: "Đây là Tiêu công tử?"

Thanh âm nam tử khàn khàn, phối với gương mặt khuôn mặt phổ thông thế nào cũng không nói rõ, sẽ khiến cho người khác theo bản năng nhíu mày. Phù Sênh gật đầu, áo xám nam tử dường như không chịu nổi bầu không khí ôn hòa này, có chút cứng ngắc nói rõ ý đồ đến đây.

"Ta tới đón ngươi đến chỗ Tỏa Vân thiếu gia." Nam tử chỉ vào chính mình, lộ ra tươi cười hàm hậu và đàng hoàng.

"Đã quên giới thiệu, ta họ Lạc, tên một chữ Dịch."

4. Chương 4: Bội Tuyệt X Nhập Hí X Ngụy Trang

"Rốt cuộc đã trở về…" Tựa như thở dài, một huyền y nam tử nhìn Tu Du Sơn xanh tươi um tùm, trong thần sắc hiện lên một tia thả lỏng.

"Đúng vậy, đã trở về." Ở phía sau huyền y nam tử là một bạch y nam tử, cách huyền y nam tử khoảng nửa bước, khoảng chừng ba mươi tuổi, mang theo khí tức ôn hòa bình thản: "Về nhà."

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, khóe miệng bạch y nam tử khẽ nhếch lên.

"Có người nói, Tây Yến Quốc gần đây đột nhiên xuất hiện một Thập Lục công chúa." Bạch y nam tử cười híp mắt nhìn huyền y nam tử: "U nhã như lan, uyển chuyển hàm xúc như tranh vẽ. Giáo chủ có ý kiến gì sao?"

Huyền y nam tử nghiêng đầu nhìn thẳng vào bạch y nam tử, chợt câu dẫn ra một tia cười, mang theo tà ý: "Ngươi nói, ta có thể có ý kiến gì không?"

Bạch y nam tử thu lại tươi cười, cung kính nói: "Bẩm giáo chủ, ngày hôm trước Súc Sinh đạo có truyền đến tin tức, Tây Yến Quốc Thất vương tử tựa hồ có ý định hợp tác với thần giáo."

"Nga?" Huyền y nam tử hừ nhẹ: "Như vậy, Thập Lục công chúa kia là lợi thế hợp tác lần này?" Y mỉm cười, nắm lấy cánh hoa màu hồng nhạt đang rơi xuống: "Có lẽ nên nói là con tin thì đúng hơn?"

Bạch y nam tử rũ mắt, cung kính đứng sau: "Vâng, giáo chủ."

"Cũng tốt, đều cần viện trợ bên ngoài mà thôi." Huyền y nam tử cười lạnh: "Tây Yến Quốc từ xưa tôn giáo tối cao, quốc sư vi tôn, Tây Yến nhân tất cả đều thờ phụng Hư Vô Thần, thần giáo nơi này rất khó có chỗ đứng. Không thể không nói, đây là một cơ hội tốt."

"Vâng, giáo chủ."

"Như vậy, Thập Lục công chúa kia hiện nay đang ở đâu?"

Bạch y nam tử có chút chần chừ: "Bẩm giáo chủ, Thất hoàng tử bên kia nói Thập Lục công chúa đã khởi hành đi đến thần giáo, chỉ là vì bảo mật nên để công chúa một mình đi trước, gặp nhau thì có lệnh bài làm chứng."

Huyền y nam tử híp mắt một cái: "Thật là một biện pháp tốt, nếu như Thập Lục công chúa xảy ra chuyện, chẳng phải là do thần giáo ta tiếp đãi không chu toàn?"

"Bẩm giáo chủ, Thất hoàng tử đã nói qua. Nếu sau một tuần mà Thập Lục công chúa còn chưa tới thần giáo, hắn sẽ đích thân dẫn dắt thuộc hạ đến thần giáo để bày tỏ thành ý." Bạch y nam tử dừng một chút, nói tiếp: "Về mặt ấy, Súc Sinh đạo đã phái người đi tra xét rồi."

Huyền y nam tử không nói gì thêm, đôi mắt thâm thúy không hiển lộ tâm tình.

"…Nếu cái kia Thập Lục công chúa đến thì đưa nàng đến Giáp Tam Bộ."

"Vâng, giáo chủ."

Huyền y nam tử đi trước bước vào Cực Lạc Lâm, bạch y nam tử theo sát phía sau.

"A Dung, chúng ta đã trở lại."

"…Tiêu công tử có kinh nghiệm hầu hạ người khác không?" Rời khỏi Súc Sinh đạo, nam tử tên Lạc Dịch kia dẫn Phù Sênh đi về phía tây bắc. Nghe được câu hỏi của Lạc Dịch, Phù Sênh lắc đầu.

Có lẽ Lạc Dịch cũng là biết đến tính tình chủ tử nhà mình, vậy nên áo xám nam tử có chút lúng túng cười: "Cái này…Kỳ thực cũng không cần phải lo lắng, Tỏa Vân thiếu gia cũng dễ hầu hạ – chỉ cần đừng ngỗ nghịch, những cái khác không cần đặc biệt chú ý."

Phù Sênh nghe vậy trầm mặc gật đầu, không nói gì thêm.

"Bởi vì tính tình Tỏa Vân thiếu gia có chút…" Lạc Dịch dừng một chút, tựa hồ không biết hình dung thế nào: "Có…Có chút quái gở, vậy nên người hầu bên người chỉ có mình ta, nay có thêm Tiêu công tử, những người khác đều nhân lúc không có thiếu gia mới đến quét dọn."

Lạc Dịch nghiêng đầu, nhìn thanh niên thanh lãnh như trúc phía sau.

"Có cái gì không biết, Tiêu công tử có thể hỏi ta." Trong mắt Lạc Dịch mang theo hưng phấn và hiếu kì: "Nghe nói Tiêu công tử cũng biết y thuật."

"Chỉ là chút ít mà thôi." Phù Sênh nhìn Lạc Dịch, khóe môi tựa hồ câu lên: "Trực tiếp gọi ta là Phù Sênh, từ hôm nay trở đi ta cũng là người hầu của thiếu gia."

Lạc Dịch do dự một chút, sau đó có chút ấp úng kêu: "Phù… Phù Sênh."

"Ân."

"Phù Sênh." Lạc Dịch kêu thêm lần nữa liền có vẻ thuận miệng hơn, lộ ra nụ cười ngây ngô: "Sau này có thể cùng nhau đi Ngạ Quỷ đạo, y thuật của ta không tốt lắm, có thể có nhiều vấn đề muốn thỉnh giáo ngươi…"

Đang nói giữa chừng, một mảnh rừng xanh tươi sâu thẳm đã ở ngay trước mắt, đây là cấm địa của Luân Hồi giáo. Phù Sênh không nhìn cấm địa được tầng tầng lớp lớp cây to che giấu, mà nhìn về phía đông nam cấm địa, nơi có những tòa lâu, với màu đỏ trắng chủ đạo, ngói sơn màu đỏ, trên tường có ký hiệu màu đỏ sậm, quỷ dị ma mỵ.

Đó là hồng điện, cũng là nơi ở của người kia… Đã gần như vậy sao?

Tay Phù Sênh trong ống tay áo bắt đầu khẽ run, đôi mắt đen ánh lên những tia sáng kì lạ.

Lạc Dịch không chú ý tới dị trạng của Phù Sênh, hắn dẫn Phù Sênh đi qua phía sau hồng điện rồi quẹo ngang, dọc theo biên giới cấm địa đi tới, chỉ một lát sau tiểu viện đã ở trước mặt hai người.

"Tới rồi." Lạc Dịch mang Phù Sênh đi vào tiểu viện, trong tiểu viện có mấy người hầu đang quét dọn. Lạc Dịch nhìn thấy người hầu, liền biết chủ tử nhà mình không có ở đây, liền tìm người hỏi: "Tỏa Vân thiếu gia đâu?"

"Hôm nay giáo chủ trở về, liền kêu Tỏa Vân thiếu gia qua. Thiếu gia phân phó, nếu ngươi dẫn Tiêu công tử về thì trực tiếp qua chỗ giáo chủ." Người hầu liếc mắt nhìn Phù Sênh một cái, sau đó liền tỏ vẻ không phải chuyện của mình rồi tiếp tục quét dọn.

Phù Sênh nghe thấy một tiếng "Giáo chủ" trong chốc lát mím chặt môi, Lạc Dịch không thấy, hắn còn đang khó xử.

"Thế này, thế này không ổn đâu. Phù Sênh vừa mới tới, còn chưa tìm hiểu tình huống và quy củ..."

"Mang ta đi." Thanh âm luôn bình thản mang theo một chút kích động và run rẩy khó có thể phát hiện.

Lạc Dịch chống lại đôi mắt đầy kiên quyết của Phù Sênh, tựa hồ bị ánh mắt ấy làm chói mắt, liền không biết làm sao nhìn sang chỗ khác.

"Ta biết, đã biết."

Lạc Dịch có vẻ hoảng hốt đi trước, Phù Sênh theo sát phía sau, không biết đang nghĩ gì.

Trong điện phủ, hai người đang hạ xuống thất tinh kỳ. Một trong đó là tuyệt sắc thiếu niên, cái mũi xinh xắn cùng đôi môi mỏng hình thành đường cong mê người, lông mày hơi nhíu, hồng y bao lấy thân thể mềm mại, khiến người khác hận không thể đem mọi thứ tốt đẹp cung phụng cho thiếu niên. Cùng thiếu niên đánh cờ là một huyền y nam tử, vóc người thon dài cao ngất, một đạo vết đao khoảng chừng một tấc cắt ngang qua sống mũi người nọ, đi lên chút nữa thì chạm vào đôi mắt, vết đao sậm màu không phá hư khuôn mặt đó, mà càng tôn vinh khí chất bén nhọn của nam tử.

Tựa hồ thấy một con đường sống, đôi mắt tuyệt sắc thiếu niên sáng rực lên, khẽ cười đắc ý, nhẹ nhàng điểm một cái lên bàn cờ.

"Game over." Tươi cười rực rỡ không gì sánh được, đôi mắt to lộ rõ đắc ý: "Vẫn. (ngôn ngữ trong thất tinh kỳ, giống "chiếu tướng" trong cờ vua.)"

Huyền y nam tử không chút để ý bàn đấu trên bàn cờ, hắn bị nụ cười của thiếu niên làm vui lây, khóe miệng không tự chủ nhấc lên một vòng cung: "Ta thua." Sau có nụ cười dường như có chút nghi hoặc: "Ngươi vừa mới nói gì, Tỏa Vân?"

Nụ cười Tỏa Vân cứng đờ, ra vẻ vô ý bưng ly trà uống một ngụm, che lại tia sáng trong đôi mắt.

"Không có gì, chỉ là một câu nói đã từng nghe qua." Tỏa Vân cười, nheo mắt lại: "Có nghĩa là " Trò chơi kết thúc" hoặc chính là "Ngươi thua"."

Đôi mắt Tỏa Vân trong suốt nhìn đối phương: "Quân vô hí ngôn, chuyện ngươi đã đáp ứng ta trước đó không được đổi ý."

"Quân vô hí ngôn." Huyền y nam tử mỉm cười lặp lại, cưng chìu nhìn Tỏa Vân: "Ngươi muốn cái gì, nói đi."

Tuyệt sắc thiếu niên vừa muốn nói gì, một người hầu một mực cúi đầu cung kính đi tới.

"Giáo chủ, người hầu của Tỏa Vân thiếu gia đã tới."

Đôi mắt Tỏa Vân sáng lên, có chút không thể nhẫn nại chống tay ghế đứng dậy, hưng phấn nói: "Kêu bọn họ vào đây."

Huyền y nam tử đem phản ứng của Tỏa Vân đặt trong mắt, cũng chỉ mỉm cười, không hề ngăn cản. Nam tử biết Tỏa Vân trước giờ chỉ có một người hầu mang theo từ Lâu Trung Lâu, vậy nên mang theo nghi vấn: "Bọn họ?"

Hai người bước vào trả lời vấn đề của nam tử, phía trước là người hầu của Tỏa Vân tên là Lạc Dịch, trước sau như một mang theo nhu nhược cúi thấp đầu, khiến cho huyền y nam tử có thể nhìn rõ người đi phía sau.

"Các ngươi đã tới." Tỏa Vân cao hứng rời khỏi chỗ ngồi đi về phía hai người, ra hiệu Lạc Dịch lui sang một bên, sau đó bá đạo nắm lấy cằm Phù Sênh mà cười đến đắc ý với huyền y nam tử:

"Thế nào? Đây là người hầu mới của ta." Như một hài tử có được món đồ chơi mới, Tỏa Vân nhướng mày, đôi mắt sáng như sao mơ hồ u ám: "Lớn lên có điểm giống ta nha, chủ nhân?"

Phù Sênh bị ép ngẩng đầu – đôi mắt vừa thấy liền không rời khỏi huyền y nam tử đang ngồi trên ghế – tà khí nghiêm nghị như trong trí nhớ, khóe môi nâng lên như có như không. Duy nhất khác biệt so với trí nhớ, đó là vết đao sậm màu trên sống mũi, bén nhọn đâm vào đôi mắt người khác.

Đó là ———

"Ta đã nói nhiều lần, gọi ta là Bội Tuyệt."

—— Quý Bội Tuyệt, Luân Hồi giáo giáo chủ.

Quý Bội Tuyệt tựa hồ tràn đầy bất đắc dĩ và cưng chiều nhìn Tỏa Vân, sau đó chuyển hướng sang Phù Sênh, mang theo nhiều hứng thú và tìm tòi nghiên cứu:

"Mắt rất giống." Quý Bội Tuyệt đánh giá, sau quay sang Phù Sênh nhẹ giọng hỏi: "Ngươi tên là gì?"

Hắn không nhớ rõ…Phù Sênh có chút thất thần, trong lòng cười khổ. Cũng đúng, thời điểm đó hắn bị chen giữa một đám người, không hề tầm thường chút nào.

"Phù Sênh." Y gằn từng chữ nói, tóc dài che đi biểu tình: "Ta là Tiêu Phù Sênh."

Quý Bội Tuyệt nhìn người đang cúi đầu trước mắt, con ngươi màu đậm có chút thay đổi, khẽ gõ tay như đang suy nghĩ gì đó. Trong phòng nhất thời yên tĩnh, sau đó bị Tỏa Vân do không được để ý mà bất mãn đánh vỡ.

"Tròng mắt chủ nhân đều dính lên người y." Tỏa Vân lạnh lùng trào phúng, ánh mắt tràn đầy bất mãn và oán hận, tay bóp lấy cằm Phù Sênh càng thêm bóp mạnh: "Y so với ta đẹp hơn, hửm?"

Phù Sênh bị siết đau, Quý Bội Tuyệt nhìn thấy tất cả, thần tình không chút biến hóa, khẽ cười nói.

"Ở trong mắt ta, ngươi vĩnh viễn là tốt nhất." Quý Bội Tuyệt giảo hoạt lảng tránh vấn đề này, nhưng không biết lại vô tình gây cho Phù Sênh một đòn chí mạng, mặt Phù Sênh tái nhợt, tựa như bị Tỏa Vân bóp đến mức không còn huyết sắc.

Tỏa Vân hài lòng buông lỏng tay, cằm Phù Sênh tím xanh một mảng, tuyệt sắc thiếu niên cười đến ác độc và đắc ý, từ bên cạnh Phù Sênh đi về hướng Quý Bội Tuyệt, mang theo cao ngạo ngẩng cao đầu, tay áo đỏ tươi vạch ra một huyết sắc độ cung, để lại một câu sai sử:

"Lui ra."

Phù Sênh lặng lẽ lui xuống, cùng với Lạc Dịch hoảng hốt theo sau. Sau lưng, tuyệt sắc thiếu niên đứng ở chỗ cao, tùy hứng ôm lấy cổ Quý Bội Tuyệt.

"Ngươi là của ta, không được nhìn người khác."

"Ân, ta là của ngươi…"

Càng đi xa, thanh âm trong phòng càng nhẹ, rồi biến mất tại khúc cua, Phù Sênh rũ mắt, tay áo nhuộm vài điểm đỏ.

Trong điện, Tỏa Vân ôm cổ Quý Bội Tuyệt khẽ cười, dựa vào bả vai Quý Bội Tuyệt, như mèo con làm nũng liếm lỗ tai hắn, khóe mắt tà mị.

"Đừng làm rộn." Như là dỗ dành tiểu sủng vật đang náo loạn, Quý Bội Tuyệt vuốt ve mái tóc đen của Tỏa Vân, thanh âm từ tính nhẹ nhàng.

"Chủ nhân…" Tỏa Vân nghe lời không động nữa mà dựa sát vào Quý Bội Tuyệt, bất động thanh sắc mê hoặc: "Vừa rồi ngươi còn chưa trả công cho ta đâu."

"Ngươi muốn cái gì?"

"Ta muốn chủ nhân chỉ có mình ta." Tỏa Vân cau mày, bất mãn ôm chặt Quý Bội Tuyệt: "Vứt hết những kẻ đáng ghét này, chỉ cần mình ta, có được hay không?"

Quý Bội Tuyệt không lập tức trả lời, như trước không nhanh không chậm vuốt ve mái tóc Tỏa Vân: "Ta đã sớm đem những thị sủng kia phân tán."

"Còn đám thị thiếp này!" Tỏa Vân ngẩng đầu, hung hăng trừng mắt nhìn Quý Bội Tuyệt: "Vì sao còn muốn giữ lại đám tiện nhân kia, vì sao không đến chỗ ta mà lại đi sủng hạnh các nàng."

Tỏa Vân kéo mạnh y phục Quý Bội Tuyệt, gương mặt vì ghen ghét mà vặn vẹo. Tay Quý Bội Tuyệt dừng lại, nhìn Tỏa Vân cáu kỉnh, bất đắc dĩ nói: "Các nàng chỉ là công cụ."

"Ta mặc kệ, ta ghét các nàng, đều là một đám ti tiện." Tính tính tùy hứng phát ra, Tỏa Vân oán độc nguyền rủa, con bướm nơi khóe mắt vặn thành một hình dạng dữ tợn: "Ta hận không thể đem những người ngươi từng sủng hạnh giết hết, rõ ràng ngươi là của ta, các nàng có cái gì tốt hơn ta?!"

Quý Bội Tuyệt chỉ trầm mặc, nhìn Tỏa Vân càn quấy.

"Chủ nhân vừa đáp ứng ta, hiện tại liền đổi ý?" Tỏa Vân quay lại nhìn Quý Bội Tuyệt, đôi mắt tràn đầy phẫn nộ và không cam lòng, gây sự: "Ngươi là một tên phiến tử."

"..."

Giằng co một lúc lâu, Tỏa Vân rốt cuộc cũng ý thức được Quý Bội Tuyệt không thỏa hiệp cùng lẳng tránh, thần sắc lập tức lạnh xuống, từ trong lòng Quý Bội Tuyệt đứng lên, phẫn nộ rời đi.

Một lúc lâu, trong điện phủ trống vắng, phát ra một tiếng thở dài nhè nhẹ.

5. Chương 5: Ngắm Hoa X Ái Thiếp X Rơi Xuống Nước

Tháng ba mùa xuân, trên Tu Du Sơn đều là những mảng hoa khoe màu đua sắc, Tỏa Vân lười biếng ngồi trong đình, hưởng thụ hạ nhân đưa tử tinh quả đã xử lý tốt vào trong miệng, gương mặt tuyệt sắc tràn đầy thỏa mãn, đúng là so với hoa quanh đình còn đẹp hơn vài phần.

Phù Sênh cẩn thận lột vỏ tử tinh quả giá trị xa xỉ, không để thịt và nước quả chảy ra, còn Lạc Dịch bên cạnh thì tay chân vụng về hơn nhiều, không chỉ làm nước ra đầy tay mà thịt bên trong thì bị lột đến nỗi thấy cả hạt.

Tỏa Vân ở bên cạnh mắng Lạc Dịch ngốc, thế nhưng vẫn đem quả Lạc Dịch lột nuốt vào bụng. Phù Sênh im lặng quan sát, trong mắt lóe lên một tia tìm tòi nghiên cứu, vì sao, nam tử bình thường như vậy lại là người hầu của Tỏa Vân? Phù Sênh làm như vô ý nhìn về phía Tỏa Vân, tuyệt sắc thiếu niên không có chút nào bất thường, vẫn tùy hứng không ai chịu nổi. Chỉ là trong bầu không khí êm dịu hài hòa thế này, Tỏa Vân không kìm chế được mỉm cười.

Không sao, Phù Sênh tự nhủ. Rất nhanh liền biết thôi.

Lúc này, từ xa truyền tới một trận tiếng cười. Tại tiểu đình duy nhất trong hồ, cách đó không xa là một cái cầu dài tựa như hành lang, có một nhóm những nữ tử mặc phấn() y hoàng y xuất hiện. Trong đó có một hồng y nữ tử đang bị vây quanh, nàng ngẩng đầu liền nhìn thấy người bên trong tiểu đình, cho dù cách rất xa, cũng có thể thấy rõ khuôn mặt nàng đột nhiên trở nên trắng bệch.

() Phấn: Hồng

Nữ tử kia rất nhanh gục đầu xuống, nói gì đó. Một lúc sau, những nữ tử khác lập tức lộ vẻ mặt hoảng sợ, lén ngẩng đầu lên rồi rời đi.

Tỏa Vân khẽ nhếch môi, sau đó vẫy tay đám nữ tử kia, ý kêu các nàng qua đây, thái độ cao ngạo như đang kêu một đám cẩu.

Trong nháy mắt đám nữ tử kia cứng người, son phấn không thể che được gương mặt trắng bệch, đứng tại chỗ tiến lùi không được. Tỏa Vân nhíu mày, quay sang kêu hạ nhân bên cạnh.

"Bảo các nàng cút hết đi!"

Người hầu kia không nói một lời, xoay người đi tới chỗ đám nữ tử. Nhìn thấy thế này, hồng y nữ tử kia mạnh mẽ dẫn đám người tới bên này.

"Thiếp Hồng Lăng gặp qua Tỏa Vân thiếu gia."

"Thiếp, thiếp Bạch Lận gặp qua Tỏa Vân thiếu gia."

"Thiếp Tử Yên gặp qua Tỏa Vân thiếu gia…"

Phù Sênh trầm mặc nhìn những nữ tử cao gầy xinh đẹp quỳ gối hướng Tỏa Vân hành lễ, nha hoàn cùng người hầu thì hoảng sợ đứng ở xa.

"Ta tựa hồ nghĩ…" Tỏa Vân một tay chống cằm, tay kia không chút để ý xoay xoay chén rượu, cái bớt hình bươm bướm hoàn mỹ trên khóe mắt tản ra mê hoặc chết người, chỉ là xung quanh ai cũng cúi đầu không dám nhìn, ngay cả hơi thở cũng cố gắng kìm nén: "Chân các ngươi thật không cần thiết, ta thấy cẩu so các ngươi còn đi nhanh hơn."

Tỏa Vân hơi cúi người, từ trên cao nhìn xuống đám nữ tử đang quỳ trước mặt, tươi cười ác ý.

"Dù sao chủ nhân muốn chỉ là bụng các ngươi, để ta giúp các ngươi chặt đi đôi chân vướng víu này, dù sao nó so với chân cẩu còn không bằng, thế nào?"

Những nữ tử quỳ trên mặt đất bắt đầu phát run, một bạch y nữ tử tuổi nhỏ trong đó sợ tới mức sắp khóc. Các nàng biết thiếu niên này không nói đùa, chủ nhân nơi này lại ngầm cho phép hành vi của thiếu niên trước mắt. Tỏa Vân chán ghét các nàng, bình thường các nàng đều cố gắng tránh để không tìm chết, một người chết ở Luân Hồi giáo chẳng có gì đáng nói, hơn nữa lại là các nàng, vốn không có địa vị gì trong giáo. Nếu không phải khóc lóc sẽ làm người trước mắt khó chịu, các nàng nhất định sẽ khóc lớn.

"Bẩm, bẩm thiếu gia, hôm nay bọn tỷ muội trong lúc vô ý gặp được thiếu gia, sợ sẽ làm bẩn mắt thiếu gia, cho nên mới bất đắc dĩ mạo phạm thiếu gia, xin, xin thiếu gia bớt giận, Hồng Lăng thay mặt các tỷ muội nhận tội."

Tỏa Vân nhìn nữ tử đang quỳ trước mắt, dáng người điềm đạm nhu nhược làm cho ai thấy cũng sinh lòng muốn bảo hộ.

"Ngươi tên là Hồng Lăng?"

"Dạ, vâng."

"Đứng lên đi."

Hồng y nữ tử sững sờ, sau đó lập tức hoảng sợ đứng dậy, bởi vì đứng quá nhanh nên có chút choáng váng, chân mềm nhũn như không hề có cảm giác. Hồng Lăng cắn răng, cố gắng không ngã quỵ. Hành động ấy dường như là làm hài lòng Tỏa Vân, Tỏa Vân mỉm cười, chỉ cái ghế bên cạnh, trêu tức: "Ngồi đi."

Những nữ tử còn lại vẫn quỳ dưới đất không dám động đậy, Hồng Lăng cắn răng, đôi mắt lóe lên sợ hãi, run rẩy ngồi lên. Tỏa Vân vui vẻ nhìn ngắm nữ tử đang sợ hãi, tựa như thân thiết nói: "Hôm nay các ngươi ra đây làm gì?"

"Bẩm, bẩm thiếu gia, thiếp thấy hôm nay khí trời tốt, nên cùng bọn tỷ muội hẹn ra ngoài ngắm hoa."

"Nga…" Tỏa Vân nhìn hoa hoa khoe sắc đầy khắp núi đồi, đồng ý gật đầu: "Đúng là một ngày đẹp trời."

Một cơn gió nhẹ lướt qua, làm cây lá quanh đình đung đưa, cánh hoa rơi đầy mặt đất. Hình con bướm diễm lệ bên khóe mắt Tỏa Vân như đang khiêu vũ trong mưa, đẹp như sắp mọc cánh thành tiên, làm cho mọi người ở đây nháy mắt ngừng hít thở.

"Nghe nói…" Đôi mắt phượng nhìn theo cánh hoa, sau lại nhớ đến nữ tử ngồi đối diện đang ngây ngốc nhìn, càng tươi cười diễm lệ.

"Nếu chôn thi thể dưới cây, thì màu hoa sẽ càng đỏ rực hơn."

Hồng Lăng ngây dại, trong nháy mắt im lặng như tờ.

Tỏa Vân liếc nhìn gương mặt trắng bệch của Hồng Lăng, chợt cười.

“Ngươi sợ cái gì…?”

“Bẩm, bẩm thiếu gia, thiếp, thiếp là lần đầu nghe nói chuyện này, nên có chút, có chút kinh ngạc…”

“Cũng đúng.”

Tỏa Vân đáp lời, từ chối cho ý kiến, bỗng nhiên đưa tay lên, trong không trung xuất hiện vài đạo quỹ tích, nhẹ nhàng như đang múa. Phù Sênh bình tĩnh đem kinh ngạc giấu dưới đáy mắt, thiếu niên nhỏ nhắn trước mắt dường như chỉ cần đụng cái là vỡ tan vậy mà lại biết võ công. Bàn tay trắng muốt khẽ múa thành từng đạo hư ảnh —- Nói là võ công chi bằng nói là múa còn thích hợp hơn, không mang theo nội lực nên nhẹ nhàng và mềm yếu, toàn bằng cổ tay linh động mà khua. Phù Sênh phân biệt một hồi, trong lòng nhồi đầy không dám tin —- vũ đạo này mang theo bóng dáng của Luân Hồi bí quyết, nhiều hơn là Nga Mi kiếm pháp, rồi lại có võ thuật, đây là võ công phái nào?

Tỏa Vân thu về, nắm tay khẽ mở ra, trên lòng bàn tay trắng muốt là vài cánh hoa. Bàn tay khẽ nghiêng, những cánh hoa rớt vào trong chén trà. Tỏa Vân cầm lấy ấm trà, rót nước nóng vào ly, cánh hoa bị ướt, màu sắc thay đổi như màu máu.

Tỏa Vân đem ly trà đưa tới trước mặt Hồng Lăng, cười nói: “Uống đi.”

Hồng Lăng nâng chén trà lên, nhìn thấy chén trà một mảnh huyết sắc, trong mắt kinh nghi bất định(), gương mặt trắng bệch run rẩy tươi cười: “Tạ ơn thiếu gia.”

()Kinh nghi bất định: Kinh ngạc bất ngờ

“A.”

Một tiếng nghẹn ngào trong đình đang tĩnh lặng vang lên có vẻ đột ngột, tất cả mọi người đều nhìn về phía bạch y nữ tử đang run rẩy. Bạch Lận được nuông chiều từ nhỏ, đâu chịu được ủy khuất như vậy, chân quỳ đến nỗi mất hết cảm giác, bụng đầy tủi thân hóa thành nước mắt, tràn đầy mắt hạnh. Nhưng là nàng không dám động, từ miệng những người từng trải nàng biết, thiếu niên trước mắt chính là một ác quỷ, một ác quỷ khoác lên vẻ ngoài tuyệt sắc.

“Tiểu thư!” Một nhũ mẫu ném rổ trong tay chạy vào, bị thủ vệ im lặng ngăn cản, Bạch nhũ mẫu đau lòng nhìn bạch y nữ tử đang quỳ, trừng mắt nhìn Tỏa Vân: “Tiểu thư đã làm sai điều gì? Ngươi tại sao lại đối xử với tiểu thư như vậy?”

Sắc mặt Bạch Lận bắt đầu xám trắng, Bạch nhũ mẫu là người đã bên nàng từ nhỏ, ở Bạch gia cũng rất có uy tín, nhưng nơi đây không phải Bạch gia mà là Luân Hồi giáo. Quý Bội Tuyệt là chủ nhân của Luân Hồi giáo, mà Tỏa Vân lại là người giáo chủ yêu thương nhất, ngoại trừ những việc chính sự của giáo, bình thường Tỏa Vân muốn gì thì có cái đó, Quý Bội Tuyệt chưa bao giờ từ chối yêu cầu của thiếu niên.

Tỏa Vân tựa tiếu phi tiếu nhìn Bạch nhũ mẫu, ánh mắt phảng phất như nhìn một con chó điên đang sủa bậy, mang theo châm chọc coi rẻ. Ánh mắt rét lạnh làm Bạch nhũ mẫu từ từ nhỏ giọng xuống, bắt đầu cảm thấy bất an.

Tỏa Vân đứng lên, tất cả mọi người đều vì động tác của thiếu niên mà trở nên căng thẳng, Tỏa Vân tiến về phía Bạch nhũ mẫu.

Bạch nhũ mẫu nhìn gương mặt tuyệt sắc từ từ đến gần, trong mắt bắt đầu ánh lên vẻ sợ hãi. Theo bước chân Tỏa Vân càng ngày càng gần, không khí tĩnh lặng phảng phất như bị đè nén, càng lúc càng khó thở, áp lực nặng đến mức có thể nghe được âm thanh phóng đại của tiếng tim đập bên tai. Tỏa Vân đi tới trước mặt Bạch nhũ mẫu, sau đó sóng vai, cuối cùng lướt qua Bạch nhũ mẫu, tóc đen lay động, đôi mắt lạnh lẽo như cắt người ta thành từng mảnh, nhũ mẫu hoảng hồn, ngã trên mặt đất, lưng toát mồ hôi lạnh.

Tỏa Vân không nhìn về phía Bạch nhũ mẫu đang hoảng sợ, mà đi tới cái rổ bị ném sang một bên, cúi đầu nhìn, tóc đen như mực đổ xuống. Rớt ra ngoài rổ trúc là một cái bố màu trắng, có thể thấy điểm tâm rải rác trên bố cũng với vài mảnh vụn.

Tỏa Vân cúi người xuống nhặt lên một cái bánh, ngửi ngửi, sau đó mỉm cười tới chỗ Bạch Lận: “Đây là ngươi làm?”

Bạch Lận run lên, đầu vẫn cúi xuống, thanh âm nhợt nhạt mà vô lực.

"Bẩm, bẩm thiếu gia, là, là Tử Yên tỷ tỷ…"

Cô gái áo tím run rẩy, tựa hồ bị nhắc tới tên nên cảm thấy khủng hoảng.

"Như vậy a." Tỏa Vân không thèm để ý tới Tử Yên, đem điểm tâm đưa tới đôi môi trắng bệch của Bạch Lận: "Ăn nó."

Bánh điểm tâm nguyên bản màu vàng, lăn một vòng trên mặt đất nên bị bám lên một lớp bụi, cùng ngón tay trắng nõn của thiếu niên hình thành đối lập rõ rệt. Bạch Lận chần chờ một chút, sau đó Tỏa Vân không kiên nhẫn nhét điểm tâm vào trong miệng Bạch Lận, động tác có thể coi là thô bạo.

"Ăn ngon sao?"

Tỏa Vân rút tay về, nhìn nữ tử trên mặt đất như muốn nôn ra mà không dám.

"…Hảo, ăn ngon…ô…" Bùn cát tuy không vào trong miệng, thế nhưng khoang miệng mềm mại và yết hầu lại cự tuyệt, mang theo buồn nôn kinh tởm.

"Có vị gì?"

"…Vị thanh, quả trám và hoa nhài…rất…rất ngọt…"

"Thì ra là ngọt." Tỏa Vân đứng thẳng dậy, tựa hồ có chút thất vọng nho nhỏ: "So với ngọt, ta cho rằng điểm tâm mà mặn thì đặc sắc hơn so với điểm tâm ngọt." Hắn nheo mắt lại, mỉm cười nói với Bạch Lận rồi chỉ tay về phía Tử Yên: "Ngày mai ngươi mang theo nguyên liệu tới chỗ nàng, làm một phần điểm tâm nhân thịt tới cho ta."

"Vâng, dạ." Bạch Lận cảm thấy có gì lạ, nhưng lại không biết lạ chỗ nào, trong lòng tràn đầy hoảng sợ, sau nàng phát hiện ra một từ.

Tỏa Vân cười khả ái không gì sánh được, nhìn Bạch Lận càng lúc càng trở nên sợ hãi, dịu dàng nói: "Ngươi nghĩ thịt chỗ nào thì ăn ngon nhất?" Diễm lệ điệp làm Bạch Lận chói mắt, mang theo vô hạn khủng bố: "Lá lách, cánh tay, xương đùi…" Tỏa Vân cười lớn, châm chọc nhìn nhũ mẫu mặt trắng bệch: "Hoặc là, tim?…"

"Có hơi già.." Tỏa Vân thở dài, mắt không chút rời khỏi người Bạch nhũ mẫu: "Bất quá ăn cũng có vị."

Lúc này, Bạch nhũ mẫu mới hiểu những lời Tỏa Vân nói, bà hoảng sợ, sau đó hét lên, kinh hoảng chạy ra ngoài. Tỏa Vân nhíu mày, thủ vệ chạy đi bắt người đưa tới trước mặt thiếu niên, nhũ mẫu như miếng giẻ rách vùng vẫy.

Tỏa Vân dùng chân nâng cằm nhũ mẫu, từ trên cao nhìn xuống.

"Thật buồn nôn."Tỏa Vân cầm lấy chén trà nóng, đưa tới bên má Bạch nhũ mẫu, đổ xuống. Nước trà nóng hổi cùng huyết sắc cánh hoa, đột nhiên đổ vào mắt nhũ mẫu. Thanh âm nhũ mẫu khàn khàn thê lương, mọi người xung quanh thấy trong lòng lạnh lẽo, cứng ngắc tại chỗ. Từ đầu đến cuối, thiếu niên vẫn cười mĩ lệ và ôn nhu: "Tốt hơn nhiều rồi, dẫn đi."

Người hầu không nói một lời kéo xuống, ai cũng biết kết quả thế nào, nhũ mẫu hét lên, tay cào trên mặt đất, mắt chảy ra tơ máu, trông kinh khủng như lệ quỷ. Bạch Lận bấy giờ mới phản ứng lại, nhào đến bên chân Tỏa Vân, khóc lóc van xin: "Cầu thiếu gia, cầu ngài, cầu ngài buông tha nhũ mẫu, xem ở Bội Tuyệt…"

Thiếu niên vẫn đang là bộ dáng xem kịch vui, bỗng cầm chén rượu đập lên đầu Bạch Lận: "Câm miệng, Bội Tuyệt là người ngươi được gọi sao?"

Chén trà đập vào mặt Bạch Lận, để lại dấu xanh tím cùng tơ máu. Lực đạo mạnh mẽ đẩy nàng ngã về phía lan can, trước mắt nàng như biến thành màu đen. Tỏa Vân nắm lấy tóc Bạch Lận, kéo lên, gương mặt âm lãnh: "Thật chướng mắt."

Bạch Lận hét lên một tiếng, bị đẩy ngã vào trong hồ, Tỏa Vân vẻ mặt chán ghét, dùng áo bào chùi tay, sau đó đứng nhìn Bạch Lận vùng vẫy trong hồ, khóe miệng là một nụ cười hài lòng.

6. Chương 6: Cứu Người X Ám Chỉ X Tư Liệu

Rõ ràng là tháng ba ấm áp, lại làm người khác thấy lạnh lẽo tận xương, Bạch y thiếu nữ ở trong hồ giãy giụa, la hét, cầu xin, hồ nước tĩnh lặng lan ra từng gợn sóng, như những vòng tròn tử vong.

"Không —— không nên…"

"Cứu ———— cứu ta…"

"Cứu —— nhũ, nhũ mẫu —— cứu ta…"

Không ai đáp lại, mọi người đều trầm mặc, gần như câm lặng nhìn bạch y nữ tử trong hồ.Tỏa Vân hứng thú nhìn, Lạc Dịch bị giật mình, đứng ngây ngốc tại chỗ, thị vệ vẫn đứng im, như không liên quan đến chuyện của mình, nhũ mẫu nằm co quắp trên mặt đất không rõ sống chết, những thê thiếp đã từng là tỷ muội đứng lặng nhìn, nhìn nữ tử la thét, nhìn nữ tử vùng vẫy, nhìn nữ tử đang dần đi đến tử vong.

Bạch Lận tựa hồ ý thức được tất cả đều là vô ích, khuôn mặt nàng trở nên điên cuồng mà vặn vẹo, bỗng dưng nàng ngừng vùng vẫy, sau đó dùng hết sức lực la lên, thanh âm thê lương như là lệ quỷ.

"Tỏa Vân, ta nguyền rủa ngươi. Loại tiện nhân như ngươi sau này nhất định sẽ bị vứt bỏ, chết không tử tế được…"

Không người nào dám nhìn biểu tình Tỏa Vân, chỉ có bạch y nữ tử kia đang điên cuồng trừng mắt, cuối cùng cũng trông thấy Tỏa Vân cười, im lặng nói:

Đây chính là hy vọng của ta….

Sau đó nước ngập đầy mặt.

Ánh mặt trời chiếu đầy đình, lại không ấm áp chút nào, ai cũng run rẩy hô hấp, nhìn chằm chằm mặt hồ đang dần tĩnh lặng. Tỏa Vân xoay người ngáp lớn, dường như cảm thấy những gì vừa xảy ra thật buồn chán.

"Thật không thú vị…"

Bỗng nhiên nổi lên một cơn gió, Tỏa Vân đứng ngốc lăng tại chỗ. Một người lướt qua thiếu niên, mang theo một cơn gió, hướng về phía mặt hồ đang khôi phục yên lặng, nhảy xuống.

"Rầm ….."

Nước văng lên tràn ngập bầu trời, dưới ánh mặt trời khúc xạ ra năm màu sắc. Tất cả âm u như bị nước tẩy rửa, mọi người vô ý nín thở. Tỏa Vân xoay người, chỉ thấy bọt nước văng lên, tựa như ảo mộng.

Phù Sênh lặn xuống nước, liền thấy Bạch Lận đang chìm xuống, y phục trắng ánh lên màu nước xanh. Phù Sênh lặn tới bên Bạch Lận, ôm lấy eo nàng, rồi bơi lên.

Phù Sênh thở hồng hộc đưa Bạch Lân tới bên bờ, đẩy lên, mọi người xung quanh thờ ơ, không ai tới giúp đỡ. Bỗng dưng, một đôi giày màu xanh xuất hiện trước mắt, đỡ Phù Sênh lên bờ, bên cạnh là Bạch Lận.

Quý Bội Tuyệt hơi cúi đầu, lẳng lặng đánh giá Phù Sênh đang chật vật, liền thấy Phù Sênh ngẩng đầu, thẳng tắp chống lại ánh mắt của hắn.

Phù Sênh nhìn ánh sáng phía sau người nọ chiếu tới, đem biểu tình người nọ giấu trong bóng râm. Người nọ chỉ nhìn trong tích tắc, sau đó xoay người nhìn lại, Phù Sênh nhìn theo, là Tỏa Vân và hồng y nữ tử, đứng cách đó không xa nhìn lại, gương mặt lạnh lùng phức tạp.

Quý Bội Tuyệt mỉm cười, đối với người đang lạnh lùng nói: "Tỏa Vân."

Tỏa Vân xoay mặt đi, như không thèm nhìn thêm cảnh này, bộ dáng kháng cự người khác tới gần.

"Tỏa Vân." Quý Bội Tuyệt khẽ kêu, như là cảm thấy bất đắc dĩ: "Ngươi vẫn đang giận ta sao?"

Tỏa Vân hừ lạnh: "Tỏa Vân nào dám, chủ nhân chỉ là giúp Tỏa Vân biết thân biết phận, đừng mơ mộng hão huyền quá." Tỏa Vân nhìn xuống, đôi mắt lộ ra vẻ ganh ghét: "Đúng là anh hùng cứu mĩ nhân."

Không đợi Quý Bội Tuyệt đáp lời, Tỏa Vân mỉm cười.

"Phải coi chừng mĩ nhân cho tốt, đừng để tiểu nhân ghen ghét chia rẽ, kết cục lại không vui."

Dứt lời, Tỏa Vân hận thù nhìn Phù Sênh, kiêu ngạo ngẩng đầu, dứt khoát bước đi. Lạc Dịch lúng túng hướng Quý Bội Tuyệt hành lễ, sau đó chạy theo Tỏa Vân. Quý Bội Tuyệt chỉ im lặng nhìn, cho tới khi Tỏa Vân đi khỏi.

Một lúc lâu, Quý Bội Tuyệt lần thứ hai cúi đầu, nhìn về phía Phù Sênh.

"…Ngươi làm rất tốt." Không đợi Phù Sênh trả lời Quý Bội Tuyệt đã rời đi, để lại một câu:

"Trong khoảng thời gian này ngươi cứ đến chỗ ta."

"Vâng…"

Phù Sênh nhìn Quý Bội Tuyệt đi về hướng Tỏa Vân đi, cúi đầu, nắm chặt tay áo.

Sau đó, Phù Sênh ở Luân Hồi giáo học cách hầu hạ chủ nhân. Hắn không ngờ, có một ngày lại gần người đó đến vậy, hắn vẫn chỉ luôn đứng xa nhìn bóng người lưng người đó.

Không khí trong thư phòng xen lẫn mùi sách, Quý Bội Tuyệt dựa trên ghế, một tay chống cằm, một tay cầm sách đọc. Phù Sênh ở bên cạnh pha trà, rũ mắt xuống, yên lặng thanh nhã như trúc.

"Phù Sênh." Quý Bội Tuyệt bỗng nhiên mở miệng, như không hề quan tâm nói: "Tiêu Phong Chích là nhị ca của ngươi?"

"Vâng."Phù Sênh nhàn nhạt trả lời, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

"Đại ca của ngươi đâu?"

"…Đã chết, mới sinh ra thì chết."

Tại sao người nọ lại hỏi hắn những điều này, chắc chắn người nọ đã xem tư liệu về nhị ca từ lâu.

"Nói thử xem."

"Lúc nương đang ở trên giang hồ thì sinh nhị ca, sau khi rời khỏi giang hồ thì sinh ra ta."

"Vì sao lại gia nhập Luân Hồi giáo?"

"…Bởi vì nhị ca ở đây."

Quý Bội Tuyệt cười: "Không cần gạt ta."

Phù Sênh rót một chén trà, đưa tới bên Quý Bội Tuyệt: "Để trả ơn."

"Nga?"Quý Bội Tuyệt cầm lấy, nhíu mày, ý bảo Phù Sênh nói tiếp.

Phù Sênh lẳng lặng nhìn Bội Tuyệt thưởng thức trà: "Trước đây có người đã từng cứu ta, người nọ là người của Luân Hồi giáo."

"Sau đó?"

"Ta tìm được người đó, lại phát hiện mình cũng không làm gì được."

Phù Sênh nhìn hai mặt giấy mỏng trước mặt, đưa tới hồ nước, đem tờ giấy nhấn sâu vào nước, giấy mỏng gặp nước liền tản ra, trong chốc lát liền tiêu thất không còn bóng dáng tăm hơi.

Còn nhớ rõ ánh mắt phức tạp của nhị ca khi đưa tới.

"Ngươi…Tự giải quyết cho tốt thôi."

Tự giải quyết cho tốt…Sao?

Giấy mỏng là phương tiện ghi chép thông tin của Súc Sinh đạo, là loại giấy đặc biệt, gặp nước liền tan hết. Hai mặt giấy vừa bị Phù Sênh nhúng xuống nước hủy đi là tư liệu của hai người, một là Tỏa Vân, người còn lại là người hầu Tỏa Vân mang đến từ Lâu Trung Lâu, Lạc Dịch.

Phong Tỏa Vân, Phong Tỏa Vân, Phong, Tỏa Vân. Phù Sênh nói thầm cái tên đó, hắn không biết mình ôm tâm tình gì mà lặp lại cái tên đó từng lần một: thì ra thiếu niên kia là Phong Tỏa Vân a….

Tỏa Vân, Phong Tỏa Vân, chỉ kém một chữ, khác biệt cực lớn. Đã từng, Phong Tỏa Vân là đứa con thứ ba của Phong gia nước Tần, từ khi ra đời liền ngậm chìa khóa vàng. Chỉ là hạnh phúc không kéo dài mãi, Tần Vương băng hà, di chúc lại phế đi thái tử ngoài dự liệu của mọi người, lập tam hoàng tử lên ngôi. Nước Tần nhất thời rối loạn, lại bị thủ đoạn của Tam hoàng tử bình định lại. Lúc này mọi người mới phát hiện, Tam hoàng tử trước giờ luôn ẩn nhẫn như một con nhện, bình tĩnh đặt bẫy con mồi, giờ chỉ việc thu lưới. Phong gia chọn nhầm phe cánh đương nhiên bị chèn ép và đuổi đi. Mặc dù được miễn chết, nhưng lại phải chạy tới nước Đông Ngụy, rời bỏ quê hương.

Những chuyện phát sinh kế tiếp hết thảy đều là đương nhiên, Phong gia từ trước đến nay luôn cao cao tại thượng ở trong hồng trần chịu nhiều đau khổ, bàn tay của kẻ sống an nhàn sung sướng ngoại trừ viết ra một bài thơ hay còn lại cái gì cũng không làm được. Sau khi tiêu hết số tiền vốn không nhiều, còn dư lại cũng không gượng dậy nổi, vì thế cha mẹ đã tê liệt quyết định bán đi đứa con thứ ba đã trở thành trói buộc, để đổi lại một ít tiền sống qua ngày.

Phong Tỏa Vân lúc tám tuổi bị "Lũ viêm" (đọc gần giống "Lậu nhan", một loại bệnh giống như thủy đậu, không truyền nhiễm, nhưng thường lên cơn sốt rét và trên da bị mụn nước định kỳ, xấu xí không gì sánh được. Ngoại trừ một ít thiên tài địa bảo bên ngoài thì vẫn chưa chữa trị được.), bọn buôn người bán Phong Tỏa Vân vào Thanh kinh thành Lâu Trung Lâu với giá cực thấp, lại đúng lúc là sản nghiệp bên dưới của Thích Tam Nương.

Nói đến Thích Tam Nương, liền phải nhắc tới Xảo thủ thư sinh. Trên giang hồ hầu như không ai không biết Xải thủ thư sinh Cố Viêm. Cố Viêm bởi vì mắc phải căn bệnh di truyền của tô tiên nên hầu như không biết võ công, nhưng đôi mắt cực kì sắc bén. Có lời đồn rằng không biết có Cố Viêm không biết được võ công, mạch tượng của hắn cực kì mạnh. Thích Tam Nương vốn xuất thân từ nơi trăng hoa, lại được Cố Viêm coi trọng mà thành một giai thoại. Chỉ là không lâu sau đó Cố Viêm vì bệnh mà chết, Thích Tam Nương thừa kế tất cả của Xảo thủ thư sinh lặng lẽ lui về buôn bán, mọi người đều vì danh tiếng của Xảo thủ thư sinh nên cực ít tới quấy rầy Thích Tam Nương.

Phong Tỏa Vân ở Lâu Trung Lâu làm người hầu được bốn năm, lũ viêm trên mặt ngoài ý muốn khỏi hẳn. Lúc Phong Tỏa Vân mười hai tuổi, y tìm tới Thích Tam Nương, đạt được một giao dịch: Y sẽ vì lâu đem đến nhiều tài phú, đổi lại y có quyền lợi riêng của mình. Thích Tam Nương đồng ý, đem một quyển công pháp vô danh tặng cho Phong Tỏa Vân.

Phù Sênh nhớ rõ trên mặt giấy mỏng ban nãy có ghi lại tóm tắt quyển công pháp kia, nghe nói là do Xảo thủ thư sinh làm ra. Cùng với võ công của các môn phái hiện nay hợp thành một thể, lấy thừa bù thiếu, tự nhiên hoàn thành. Nghe tựa hồ vô cùng lợi hại, nhưng loại võ công này có một khuyết điểm chí mạng, đó là không thể hình thành nội lực. Toàn bộ võ công trộn lại thành một, tạo thành nội công công pháp của một phái đều không thích hợp cho nhiều phái. Nếu như mạnh mẽ sử dụng một loại công pháp trong đó tu hành nội lực, chống lại hướng tự nhiên của bộ sách đương nhiên sẽ dẫn tới hủy diệt (tỷ như Huyền băng chưởng hợp với Liệt hỏa bí quyết). Không có nội lực võ công chỉ có thể là vô dụng. Phù Sênh nhớ lại ngày đó, tay của tuyệt sắc thiếu niên khiêu vũ trên không đẹp như thế, ưu nhã như thế, cũng…yếu đuối như thế.

Phong Tỏa Vân từ bỏ họ, trở thành Tỏa Vân của Lâu Trung Lâu. Y rất có thủ đoạn, cũng không xuất đầu lộ diện, chỉ lượn vòng quanh những thiếu gia nhà giàu kia. Mang theo hương thơm trí mạng của cây thuốc phiện, làm cho người ta trầm luân không thể kiềm chế. Kế tiếp, là Phong Tỏa vân và Luân Hồi giáo giáo chủ gặp nhau, quen biết, đến gần nhau. Trên giấy mỏng cũng ghi lại những việc xấu của thiếu niên ở Luân Hồi Giáo, Phù Sênh ước chừng nhớ kỹ tên của một số người trọng yếu. Sau đó nhớ lại một phần khác của tờ giấy, đó là người hầu của Phong Tỏa Vân phảng phất lúc nào cũng bị bỏ sót – Lạc Dịch.

Phần tư liệu này Phù Sênh ban đầu cũng không có kêu Tiêu Phong Chích điều tra. Lúc nhị ca đưa tư liệu này tới trước mặt hắn, nhãn thần u ám, thở dài nói: "Xem một chút đi."

So với tư liệu của Tỏa Vân, tư liệu của Lạc Dịch đơn giản hơn nhiều. Xuất thân từ hiệu thuốc, sau đó bị bán đi Lâu Trung Lâu, tính cách nhát gan nhu nhược. Nhưng mà, mua Phong Tỏa Vân chính là y, chiếu cố Phong Tỏa Vân chính là y, chữa bệnh cho Tỏa Vân cũng là y. Phong Tỏa Vân lúc cùng Tam Nương giao dịch, một điều kiện trong đó là để Lạc Dịch trở thành người hầu của riêng mình, cũng là người duy nhất Tỏa Vân yêu cầu mang theo vào Luân Hồi giáo.Trên giấy cũng ghi lại, Lạc Dịch đã từng vì Phong Tỏa Vân mà suýt nữa bị lão bản Lâu Trung Lâu đánh chết.

Nghe nói để chữa bệnh cho Phong Tỏa Vân Lạc Dịch đã dùng phương thuốc gia truyền của nhà, hiệu thuốc bắc của mẫu thân Lạc Dịch quả thực cũng tồn tại, phụ thân của Lạc Dịch cũng được Súc Sinh đạo điều tra, là một người nông dân bình thường đến mức không thể bình thường hơn, cùng Lạc Dịch tương tự chính là nụ cười nhu nhược.

Tư liệu không chút nào không thích hợp, chỉ là một người bình thường.

Nhưng đối với Tỏa Vân mà nói, Lạc Dịch không phải là rất quan trọng sao?

Phù Sênh nhìn nước hồ không nhiễm một hạt bụi, ảnh ngược trên mặt nước là một gương mặt thanh tú, đôi mắt xếch có phần giống Tỏa Văn hơi nheo lại, sâu không thấy đáy.

7. Chương 7: Khi Dễ X Rối Loạn X Thân Phận

Phù Sênh thoáng thở hổn hển, chùi đi mồ hôi tinh tế bên chân mày, vườn hoa trước mắt được ánh mặt trời rọi xuống, cánh hoa điểm và giọt nước khúc xạ ra những màu sắc rực rỡ. Mùa xuân thấm thoát đã trôi qua hơn nửa, hoa anh túc vào giai đoạn này càng thêm đỏ tươi, làm chói mắt tất cả mọi người. Phù Sênh nhìn những bông hoa này, không thể không nghĩ đến chủ nhân của chúng, thiếu niên hồng y như lửa, khuynh diễm tuyệt sắc.

Phù Sênh cười tựa hồ mang theo chút khổ sở, từ đó về sau, Tỏa Vân đã đem hắn thành cái đinh trong mắt. Nếu không có người như có như không bảo vệ hắn, sợ rằng Phù Sênh căn bản không hoàn hảo đứng chỗ này. Về phần người kia, vẫn luôn cao cao tại thượng nhìn, chỉ tới khi hắn nguy cấp mới đưa ra một tay, đó cũng chỉ vì nhìn vào phân lượng của đại ca mà thôi….

Phù Sênh rũ mắt, khuôn mặt thanh tú có chút suy tư: Chiến thắng về tay ai còn chưa biết đâu.

Lúc này, một người hầu lặng lẽ xuất hiện phía sau hắn:

"Tiêu công tử, giáo chủ nói ngươi có thể trở về."

Bởi vì địa vị của Tiêu Phong Chích, mọi người trong Luân Hồi giáo đều cư xử khách khí với Phù Sênh, người hầu cũng đều xưng hô mang theo kính ngữ. Phù Sênh gật đầu, tỏ vẻ đã biết, rồi nhìn lại y phục bẩn vì làm việc mà tản ra hương vị kỳ lạ, hắn nhíu mày, đây cũng là Tỏa Vân gây cho hắn. Phù Sênh cười lạnh, so với phân bón Tỏa Vân càng muốn dùng máu hắn nuôi dưỡng cho những đóa hoa này. Phù Sênh đứng dậy cầm thùng phân rỗng đưa về chỗ cũ, sau hướng về phía phòng mình, quyết định tắm rửa sơ qua.

Lúc Phù Sênh đi tới hồng điện, lại gặp Tỏa Vân từ đó ra. Phù Sênh sửng sốt một chút, hắn không ngờ người nọ kêu hắn tới lúc Tỏa Vân còn ở chỗ này. Phù Sênh rất nhanh bình tĩnh lại, cúi thấp đầu, cung kính đứng ở chỗ tối.

Nhưng đã muộn, thiếu niên bước qua chỗ hắn, sau nhíu mày, dường như vì ngửi thấy mùi gì đó khó chịu.

"Ai nha nha, ta còn tưởng mùi này từ đâu tới, thì ra là từ ngươi."

Tỏa Vân chán ghét nhìn về phía Phù Sênh. Phù Sênh đã sớm tắm rửa sạch sẽ, Tỏa Vân nói vậy chỉ đơn giản chỉ là kiếm chuyện. Phù Sênh vẫn cung kính đứng đó, không nói một lời.

"Ta nghĩ ngươi chỉ có đi bón phân mới thể hiện được công dụng của mình."

Môi Tỏa Vân mềm mại hồng hào như cánh hoa đào, mỗi lần nhếch môi mang đến vô hạn quyến rũ, vậy mà đôi môi ấy lại nói ra những lời âm độc khiến người ta lạnh lẽo. Phù Sênh vẫn im lặng, Lạc Dịch ở phía sau tựa hồ có chút nóng nảy, nói nhỏ: "Thiếu gia, hôm nay đại nhân đưa tới điểm tâm nếu không nhanh ăn thì sẽ thành…"

Phù Sênh rũ mắt, những ngày gần đây hắn thường hay gặp Lạc Dịch ở Ngạ Quỷ Đạo. Vì Tỏa Vân, Lạc Dịch cũng bị mọi người xa lánh nên không khỏi cảm thấy cô đơn. Phù Sênh thậm chí vì cái người đơn thuần này mà cảm thấy kinh ngạc, có thể chứng minh rằng người này được Tỏa Vân bảo vệ rất tốt. Vì Phù Sênh cố ý tiếp xúc, nên Lạc Dịch cùng Phù Sênh trở nên thân thiết hơn nhiều. Lúc này đây Lạc Dịch đang vì Phù Sênh giải vây.

Có lẽ vì Phù Sênh không phản ứng gì nên Tỏa Vân cảm thấy không thú vị, hừ một tiếng rồi xoay người rời đi. Thế nhưng Phù Sênh lại thấy Tỏa Vân khi nghe được lời nói của Lạc Dịch trong chớp mắt liền trở nên cứng ngắc.

Ở xa xa, sau khi rời khỏi hồng điện, không ai thấy, tuyệt sắc thiếu niên khẽ cười, mang theo vô hạn ác độc.

Phù Sênh gõ cửa, người nọ thanh âm trầm thấp nói:

"Vào đi."

Phù Sênh theo lời đẩy cửa vào, Quý Bội Tuyệt đang ngồi bên bàn, trên bàn có bày những khối điểm tâm tinh xảo, hình dạng đơn giản độc đáo làm người ta muốn ăn hết. Quý Bội Tuyệt cầm lấy một khối, khẽ cắn. Phù Sênh liếc liếc mắt rồi rũ xuống, người nọ trước giờ không thích ăn đồ ngọt, chắc những điểm tâm này chắc hẳn đều là thiếu niên đem đến.

Quý Bội Tuyệt cầm lên một khối, đưa tới Phù Sênh: "Ăn không?"

Phù Sênh lắc đầu, Quý Bội Tuyệt không kiên trì mà thu tay về, y đột nhiên ngửi một cái, lần thứ hai nhìn về phía Phù Sênh:

"Thơm quá, trên người ngươi mang vật gì không?"

"…Không có." Phù Sênh cúi đầu ngửi, trên người hắn cũng không có mùi gì lạ. Quý Bội Tuyệt lúc này lại đi tới chỗ hắn, cúi đầu ngửi ngửi. Thân thể Phù Sênh có chút cứng ngắc, đối với khí tức đến gần.

"…Đúng là mùi trên người ngươi truyền tới."Quý Bội Tuyệt lần thứ hai ngửi ngửi, biểu tình tựa hồ mang theo thả lỏng, nụ cười bất tri bất giác trở nên nhu hòa. Y nhẹ nhàng cúi thấp đầu, chóp mũi hơi chạm vào tóc Phù Sênh, phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn, hồn nhiên không phát giác tư thế này có bao nhiêu thân mật: "…Thật tốt."

Phù Sênh trong nháy mắt khôi phục lại tinh thần, lùi về phía sau. Quý Bội Tuyệt thấy Phù Sênh lùi về phía sau vội vàng che đi ánh mắt mang theo một tia mê mang cùng hoảng hốt. Y cười với Phù Sênh, nụ cười ôn nhu, không còn lạnh lùng như trước, dẫu biết là không nên nhưng Phù Sênh vẫn không kiềm chế được chìm trong nụ cười ấy.

Quý Bội Tuyệt lần thứ hai đi tới trước mặt Phù Sênh, trực tiếp đem Phù Sênh ôm tới trong ngực mình, thỏa mãn ngửi, nỉ non:

"…Vân…"

Phù Sênh bỗng chốc tỉnh lại, thân thể cứng ngắc run run, như rớt xuống địa ngục. Hắn theo bản năng bắt đầu giãy giụa, lại càng bị ôm chặt hơn.

"Tỏa Vân."Quý Bội Tuyệt nâng cằm Phù Sênh lên, mang theo lửa giận cùng cường thế: "Không được tránh né ta."

Phù Sênh sửng sốt.

Tựa hồ nghĩ rằng Phù Sênh đang ngốc lăng tức là thuận theo, Quý Bội Tuyệt thoáng buông lỏng, tựa đầu lên vai Phù Sênh, thanh âm trầm thấp mang theo u tối nhè nhẹ: "Ngươi trốn không thoát đâu…"

Phù Sênh đẩy mạnh ra, nhìn Quý Bội Tuyệt, giọng nói mang theo đau đớn:

"Quý Bội Tuyệt, ngươi nhìn cho rõ! Ta không phải…"

Còn chưa nói xong, Phù Sênh bị hung hăng đẩy ngã trên mặt đất, cổ bị bóp chặt, khuôn mặt càng lúc càng trắng bệch. Quý Bội Tuyệt hai mắt đỏ ngầu nhìn người dưới thân, như là con báo bị chọc giận, nhìn gương mặt trắng bệch đang dần trở nên đỏ bừng, Quý Bội Tuyệt cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên mắt Phù Sênh, ngay lúc Phù Sênh không thể chịu nổi thì thả ra, Phù Sênh ho khan kịch liệt.

"Ta cho rằng ta có thể chơi với ngươi thêm nữa."

Quý Bội Tuyệt nở nụ cười đầy tà khí, vết sẹo sậm màu đâm sâu vào mắt Phù Sênh.

"Thế nhưng ta không còn đủ kiên nhẫn, Tỏa Vân."

Sau đó là hung hăng cắn xé, liếm thỉ, xâm lấn.

Phù Sênh không giãy giụa nữa, để mặc Quý Bội Tuyệt làm gì thì làm, hắn không tự chủ cắn môi, đáy mắt lóe lên hận ý.

Phong Tỏa Vân, rồi sẽ có một ngày ta không còn là thế thân của ngươi, những cái này ta sẽ hoàn trả đủ.

Ánh sáng chiếu vào qua nửa ô cửa sổ, chiếu lên trên giường lộn xộn. Lông mi Phù Sênh run rẩy, sau đó cố hết sức mở, trong đôi mắt đen là một mảnh tán loạn, sau đó chống lại một đôi mắt lạnh lùng, trong nháy mắt tỉnh táo lại.

Quý Bội Tuyệt nghiêng người dựa trên đầu giường, con ngươi đen nhánh không nhìn ra chút tâm tình, ánh mắt quét qua Phù Sênh cùng vết lạc hồng trên giường. Thấy Phù Sênh tỉnh táo lại, y nheo lại mắt, khóe môi khẽ nhếch, nụ cười không chút ấm áp, giọng nói nghi vấn đầy khẳng định:

"Ngươi là nữ?"

Quý Bội Tuyệt ngồi trong phủ, tay xoay xoay một miếng ngọc bài, Tiêu Phong Chích luôn luôn hoạt bát lúc này đang nghiêm túc đứng một chỗ không hề nhúc nhích, bên cạnh là một bạch y nam tử hơi mang theo cười khổ. Không khí yên lặng này kéo dài cho tới khi người hầu mang tới một người.

"Mời ngồi."

Quý Bội Tuyệt khẽ nâng mắt lên, nhìn về phía…thanh y nữ tử đã thay xong quần áo. Tóc dài thẳng vốn được buộc lên bởi ngọc hoàn, thay thế bằng cái trâm màu ngọc bích, đem tóc đen kéo lên, một ít tản xuống bên gò má, khiến gương mặt thanh tú trở nên kiều mị và mềm mại. Động tác của nàng ưu nhã mà cao quý, giống như một bụi cây u lan khiến người sợ hãi than mà không dám khinh nhờn, mắt phượng mơ hồ có phương hoa lưu chuyển thẳng tắp chống lại Quý Bội Tuyệt.

"Mời ngồi."

Quý Bội Tuyệt nheo mắt lại, nở nụ cười.

"Thập Lục công chúa?" Quý Bội Tuyệt buông ngọc bài xuống, vỗ tay nói: "Tại hạ cũng không biết, người hầu của mình lại là công chúa của Yến Quốc, thật sự khiến tại hạ thụ sủng nhược kinh().

()Thụ sủng nhược kinh: Được sủng ái mà lo sợ

Phù Sênh ngồi đối diện Quý Bội Tuyệt, sống lưng thẳng tắp, khẽ mím môi.

"Xin tha thứ cho sự thất lễ của ta, Luân Hồi giáo giáo chủ, ta là Yến Quốc Thập Lục công chúa, Yến Phù Sênh."

Lễ nghi phù hợp, không kiêu ngạo không siểm nịnh, Quý Bội Tuyệt nhìn Yến Phù Sênh, đôi mắt tựa hồ càng đen hơn:

"Tại hạ muốn biết…" Quý Bội Tuyệt tựa tiếu phi tiếu: "Thập Lục công chúa cần gì phải làm thế này?"

"Ta trước đã từng nói cho giáo chủ." Yến Phù Sênh thẳng tắp nhìn vào đôi mắc sâu không thấy đáy, trong thanh âm không hề phập phồng như có như không hiện lên yếu đuối và bất đắc dĩ: "Ta đang tìm một người, trước đó, ta không muốn kinh động Luân Hồi Giáo giáo chủ."

Tựa hồ không nhìn thấy đường nhìn của Yến Phù Sênh, Quý Bội Tuyệt dời đi trọng tâm câu chuyện: "Thập Lục công chúa cần gì phải khách khí? Nếu Thất vương tử đem người giao phó cho tại hạ, tại hạ chắc chắn sẽ chiêu đãi thật tốt." Bạch y nam tử tiến lên, Quý Bội Tuyệt đưa qua ngọc bài, đưa đến trước mặt Yến Phù Sênh: "Thành ý của Thất hoàng tử, tại hạ đã nhận được, tín vật này trả cho công chúa."

Yến Phù Sênh nhìn ngọc bội, trong lòng hiện lên một tia khổ sở. Người nọ chưa xem?… Không, không thể, thế nhưng Phong Chích đã đưa lên tất cả tin tức ấy. Cũng không ngờ Quý Bội Tuyệt lại lựa chọn trốn tránh, là vì Tỏa Vân? Trong mắt Phù Sênh hiện lên hận ý, Phù Sênh khéo léo tươi cười, đem ngọc bội thu hồi.

"Trước đây có gì đắc tội, mong công chúa thứ lỗi, công chúa đã tới Luân Hồi giáo thì cứ an tâm ở đây." Quý Bội Tuyệt chỉ bạch y nam tử: "Đây là Dung Dương, chỗ ở của công chúa đã được dọn dẹp qua, có gì cần cứ nói ra."

"Đa tạ chiêu đãi."

Thông minh như Yên Phù Sênh, sao không biết đây là lệnh đuổi khách, nàng đứng dậy, theo Dung Dương ra ngoài, trong phòng chỉ còn Tiêu Phong Chích và Quý Bội Tuyệt đang trầm mặc.

"Phong Chích, lệnh "ĐỆ" thật là trăm nghe không bằng một thấy."

Tiêu Phong Chích phát run, quỳ xuống: "Thuộc hạ xin chịu phạt."

Quý Bội Tuyệt không nhìn Tiêu Phong Chích: "Nói một chút chuyện về lệnh đệ của ngươi."

Tiêu Phong Chích không dám chần chờ, thành thật bẩm báo:

"…Mẫu thân thuộc hạ lúc thuộc hạ ba tuổi thì biến mất, sau khi gia nhập thần giáo thuộc hạ liền toàn lực thu thập toàn bộ tin tức về mẫu thân. Biết được mẫu thân bị Tây Yến Quốc vương tử coi trọng, đã biến thành sủng phi sinh được một đứa con. Thuộc hạ trải qua tiếp xúc, lại nghe mẫu thân nói, mới biết Thập tam Vương tử của Tây Yến Quốc cũng chính là đệ đệ của thuộc hạ là một nữ tử. Bởi vì nếu sinh ra công chúa, phải dâng cho Hư Vô Thần. Mẫu thân vì muốn bảo vệ Phù Sênh nên đã tuyên bố sinh được con trai. Mẫu thân trước khi qua đời dặn thuộc hạ phải chiếu cố lệnh "đệ", chuyện này lúc đầu thuộc hạ cũng không hề biết…"

"…Đem tới."

Tiêu Phong Chích đưa tới một tờ giấy, rồi quay lại chỗ cũ quỳ.

Quý Bội Tuyệt nhìn tư liệu. Hắn có chút suy tư, sau đó không tiếng động cười, quét mắt về phía Tiêu Phong Chích.

"Đứng lên đi, tự mình đi đến Địa Ngục Đạo chịu phạt."

"Vâng, giáo chủ…" Tiêu Phong Chích run lên, cung kính đáp.

"…Còn nữa, đến Ngạ Quỷ Đạo kêu Yếu Ly tới đây."

"…Vâng."

Yến Phù Sênh nhìn xung quanh phòng, phòng này so với phòng hạ nhân trước kia đúng là một trời một vực.

Nổi giận cầm nệm lông cáo ở trên ghế lên, xé làm hai, lông đỏ rơi đầy mặt đất. Chẳng biết từ khi nào nàng bắt đầu ghét màu đỏ, nàng ghét cái màu sắc luôn hấp dẫn mê hoặc người khác, hay đúng hơn là căm hận!

A, Phong Tỏa Vân…

Nếu mọi chuyện đã thế này rồi, thì phải lợi dụng cho tốt thôi.

"…Ngươi dựa vào cái gì tin tưởng ta sẽ giúp ngươi."

"Mọi chuyện là hiển nhiên mà thôi, ngươi muốn Tỏa Vân, còn ta, ta muốn hắn."

"…"

8. Chương 8: Con Nối Dòng X Thiên Giới X Xung Khắc

Thân phận của Yến Phù Sênh ở Luân Hồi giáo bây giờ rất tế nhị, người thông minh đều nhìn ra đây là người mà Thất hoàng tử đưa tới. Mọi người đều tò mò, bàn tán đủ chuyện, có người còn nói về quan hệ giữa Yến Phù Sênh cùng giáo chủ. Cho đến khi Dung Dương lên tiếng mọi chuyện mới lắng xuống, nhưng điều này cũng làm cho thân phận Yến Phù Sênh càng thêm khó phân biệt.

Đương sự là Quý Bội Tuyệt lại không chút nào để ý, hắn chỉ phiền não tuyệt sắc thiếu niên. Vì chuyện này mà mấy ngày gần đây thiếu niên không thèm để ý đến hắn, đến vài lần cũng tìm cớ tiễn khách, người cao ngạo như Quý Bội Tuyệt sao có thể chịu nỗi, hắn cũng phẩy tay áo tức giận bỏ đi.

Giáo chủ không làm sáng tỏ, tức là chấp nhận. Trong lúc nhất thời, hơn phân nửa số thị thiếp đều đến chào hỏi Yến Phù Sênh.

"Công chúa, đây là điểm tâm do thiếp làm, hy vọng công chúa thích." Hồng Lăng giơ lên giỏ điểm tâm. Bạch Lận cũng không thua kém, đưa lên một đĩa bánh trắng trắng: "Đây là bánh do nhũ mẫu của ta làm, tạ ơn công chúa bữa trước đã cứu mạng."

"Không cần." Yến Phù Sênh mỉm cười, không xa cách cũng không thân thiết. Nàng nhìn khuôn mặt ngây thơ của Bạch Lận, nếu Bạch Lận biết nàng lúc đó nhảy xuống là vì thấy giáo chủ đi qua, muốn gây ấn tượng cho giáo chủ, không biết sẽ thế nào, có còn biết ơn nàng nữa không?

"Đồ tiện nhân Tỏa Vân kia, nếu không phải…" Tựa hồ nghĩ đến sự kinh hoảng trước kia, trong mắt Bạch Lận lóe lên hận ý và sợ hãi, thấp giọng mắng.

"Bạch Lận." Hồng Lăng quát lên, hoảng sợ nhìn Phù Sênh. Bạch Lận không cam lòng im lặng.

Yến Phù Sênh tựa hồ như không nghe thấy, nói: "Tỏa Vân bản chất cũng không xấu." Đúng vậy, nàng đã điều tra qua, thiếu niên kia đắc tội với mọi người nhưng chưa từng khiến ai chết, ai bị thương đều sẽ được đưa tới Ngạ Quỷ Đạo chữa bệnh, thế nhưng ai cũng đều vì thế mà nhận định Tỏa Vân ác độc, điêu ngoa. Thiếu niên kia vậy mà lại luôn biết lùi biết tiến, luôn chừa cho mình đường lui, không như vẻ bề ngoài lỗ mãng tùy hứng, làm nàng không thể nhìn thấu.

"Hắn không xấu?" Bạch Lận tựa hồ muốn phản bác, nhưng thấy người đối diện là Yến Phù Sênh liền im lặng, thiếu nữ thấp giọng nói: "Nếu công chúa thay thế được tên tiện nhân kia thì tốt rồi…"

Thanh âm Bạch Lận ngày càng nhỏ, Yến Phù Sênh vẫn như trước mỉm cười, Hồng Lăng thì vẫn luôn âm thầm quan sát.

Đây mới là mục đích đi, làm nàng đối đầu với Tỏa Vân, nếu nàng thua thì chẳng qua là mất đi một đồng minh, nếu nàng thắng thì cuộc sống sau này sẽ tốt hơn. Dù sao cũng có lợi với hành động kế tiếp của nàng, những người này chắc chắn là một quân cờ tốt. Yến Phù Sênh chỉ mỉm cười, coi như chưa từng nghe thấy.

Hồng Lăng cũng cực thông minh, thấy vậy liền chuyển đề tài: "Công chúa nãy giờ cũng chưa ăn, điểm tâm này…không hợp khẩu vị?"

"Cảm tạ." Vẻ mặt Phù Sênh tái nhợt, giọng nói mềm yếu vô lực: "Gần đây ta không muốn ăn cái gì."

"Công chúa khó chịu?" Hồng Lăng bảo người hầu: "Tới Ngạ Quỷ đạo kêu người tới…"

"Không cần." Phù Sênh cắt ngang lời Hồng Lăng: "Nghỉ một chút là được." Nói xong cầm lấy điểm tâm bỏ vào miệng, bỗng nhiên mặt nàng tái nhợt, nôn khan.

"Công chúa." Hồng Lăng và Bạch Lận cùng đứng lên, sau đó đều nhìn thấy trong mắt đối phương là sự ngạc nhiên.

"Mau, mau, kêu người ở Ngạ Quỷ Đạo đến." Hồng Lăng đỡ Phù Sênh lên giường, nhìn người hầu dọn dẹp xung quanh, gương mặt không vui không buồn, một lúc sau thở dài.

Gió sắp đổi chiều.

Một đôi tay nhẹ nhàng đặt lên cổ tay Phù Sênh, ngón tay mềm mại trơn nhẵn không một chút nhăn, làn da trắng bệch có thể nhìn thấy mạch máu bên dưới. Chủ nhân của đôi tay ấy mang theo mặt nạ, gương mặt vô cùng âm trầm, một mắt bị che khuất.

Người nọ thu tay về, Yến Phù Sênh nhìn nhìn, mang theo một tia thăm dò. Người nọ nhàn nhạt trả lời: "Công chúa không cần lo lắng, chỉ là bị cảm lạnh."

Hắn kêu người hầu lại, đưa đơn thuốc, sau đó rời đi, không thèm nhìn Yến Phù Sênh.

"Tạ ơn Đan đạo chủ." Yến Phù Sênh không để ý hành động vô lễ của nam tử, nói lời cảm ơn. Nam tử cũng không dừng bước, tựa như không nghe thấy gì, một mạch rời đi.

Rời khỏi nhã các, nam tử đi tới "Lam cung"— Ngạ Quỷ đạo.

Vào Lam cung, nam tử liền nhìn thấy Quý Bội Tuyệt, bên cạnh còn có hai người, một là Dung Dương, còn lại là từ Địa Ngục Đạo đi ra, bộ dáng như vừa khỏi bệnh nặng, Tiêu Phong Chích.

Nam tử quỳ gối hướng Quý Bội Tuyệt:

"Ngạ Quỷ Đạo đạo chủ Đan Yếu Ly, gặp qua giáo chủ."

Quý Bội Tuyệt không cười như trước, ánh mắt phức tạp: "Nói đi."

"Bẩm giáo chủ, Yến Phù Sênh quả thực mang thai, xem chừng được bốn mươi ngày, có thể là cốt nhục của giáo chủ, muốn biết rõ phải đợi sinh ra mới kiểm tra được."

Quý Bội Tuyệt im lặng, nhìn Đan Yếu Ly, không biết đang nghĩ gì. Sau phất phất tay, gương mặt uể oải. Đan Yếu Ly đứng dậy, bước qua bên cạnh Tiêu Phong Chích.

"Nói đi." Quý Bội Tuyệt lại một lần nữa nhắc lại, lần này là với mọi người.

"Chúc mừng giáo chủ…" Dung hơi nghiêng người, ôn hòa cười: "… có được tế tử…"

Không ai biết Luân Hồi Giáo có từ lúc nào, có lẽ là rất lâu rồi, ban đầu chỉ là một giáo phái nhỏ, sau càng lớn dần, trở thành bá chủ một phương.

Giáo phái như vậy, hiển nhiên truyền xuống một ít quy củ. Trong đó có một cái khó hiểu nhất là: Đứa con đầu tiên của Luân Hồi Giáo giáo chủ phải đưa vào thiên giới. Thiên giới là đạo là đặc biệt nhất ở Luân Hồi Giáo. Nó gần như độc lập với Luân Hồi Giáo, trách nhiệm duy nhất là bảo vệ cấm địa của giáo — Thần Mộc. Luân Hồi Giáo không có quyền sai sử thiên giới nhân, thiên giới nhân cũng không được tham dự vào việc riêng của Luân Hồi Giáo, trừ khi có dịp đặc biệt.

Đứa con đầu tiên của giáo chủ được đưa vào thiên giới nhân gọi là tế tử, không ai biết tình trạng sau này của chúng. Không có tế tử, giáo chủ sẽ không được thiên giới thừa nhận, không được lưu danh vào sử sách. Trước đây Quý Bội Tuyệt vẫn không có con nối dòng, vậy mà hiện nay người mang thai lại là…

Nghĩ đến thiên giới, Quý Bội Tuyệt nheo mắt lại, tâm tình không tốt chút nào. Dung Dương đứng bên cạnh, chỉ đành cười khổ.

"Giáo chủ, vô luận cái thai Thập Lục công chúa đang mang có phải con giáo chủ không, chúng ta cũng phải bảo vệ nàng an toàn tới lúc sinh…"

"Vậy a…"

Quý Bội Tuyệt nặng nề cười.

"Vậy phải thỏa thích chờ mong thôi, tế tử của ta…"

Một đêm sau đó, địa vị của Yến Phù Sênh chuyển biến rõ rệt, tất cả mọi người đều biết Phù Sênh mang thai đứa con nối dòng của giáo chủ. Có thể nói bây giờ Yến Phù Sênh chỉ cần hắt hơi cũng làm người trong Ngạ Quỷ Đạo lo đến sốt ruột.

"Công chúa, người đi chậm thôi, công chúa đang mang thai, không nên sơ suất."

“Được rồi.” Yến Phù Sênh nhàn nhạt cười, cước bộ càng thêm thong thả. Xung quanh vẫn là một đám ái thiếp, chỉ có ở xa xa là một đám thị vệ đang dõi theo, có thể thấy Yên Phù Sênh rất được coi trọng.

“Hôm nay Yên tỷ tỷ làm một chút bánh ô mai, công chúa chắc chưa ăn gì, những cái này có thể giúp công chúa lót dạ nha.”

“Cảm ơn.”

“Nha, nơi này là…” Lời nói của Bạch Lận khiến Phù Sênh chú ý, nhìn xung quanh, thì ra đây là nơi Tỏa Vân hay ngắm hoa.

“Nơi này là nơi công chúa đã cứu Bạch Lận …” Bạch Lận nhìn cái hồ, gương mặt đầy sợ hãi và tức giận: “Bạch Lận lần thứ hai tạ ơn công chúa.”

“Không cần…”

“!”

Đột nhiên cả đám thê thiếp rối loạn, để lộ vẻ mặt hoảng sợ. Yến Phù Sênh nhìn qua, cách đó không xa là một hồng y thiếu niên, y phục màu đỏ rực như cắn nuốt hết tất cả màu sắc trong trời đất. Thiếu niên ngồi trong đình, đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía bên này, đằng sau vẫn là người hầu mặc áo xám canh giữ bên người thiếu niên.

Yến Phù Sênh vẫn mỉm cười, bước đi không chút nào thay đổi hướng thiếu niên đi đến, đám thê thiếp cũng đi theo sau, dường như tin rằng chỉ có người trước mắt này mới có thể đối đầu với thiếu niên.

Yến Phù Sênh, người gần đây được bảo vệ cẩn mật, dẫn theo đám thê thiếp cùng người hầu, bước ngang qua thiếu niên, tựa như thiếu niên không hề tồn tại, nhất thời, tất cả mọi người đều có vẻ vui vẻ, hãnh diện.

“Yêu.”

Hình như bị những đám thị thiếp này bỏ qua làm tức giận, Tỏa Vân cao giọng:

“Có chủ mới liền quên chủ cũ a, đúng là một đám chó.”

Yến Phù Sênh dừng lại, đám thị thiếp cũng dừng lại, nàng nhìn gương mặt Tỏa Vân đang tức giận, cho dù như thế vẫn xinh đẹp khiến người ta lưu luyến quên hết tất thảy.

Yến Phù Sênh nhàn nhạt nói: “Ta không phải là chủ, các nàng càng không phải là chó.”

“Hảo, hảo…” Tỏa Vân đi xuống, đứng trước mặt Phù Sênh: “Vậy ngươi nói các nàng là cái gì…?”

Không đợi Phù Sênh nói, Tỏa Vân dường như ngửi thấy mùi hôi thối gì đó, cau mày bịt mũi.

“Rõ ràng đều mang mùi ghê tởm buồn nôn. Cút ngay, bọn chó!”

Rất nhiều người sợ hãi lui về sau, chỉ còn Bạch Lận và Hồng Lăng đứng bên cạnh Phù Sênh, Bạch Lận cúi đầu che đi tia hận ý, còn Hồng Lăng thì cả người run nhè nhẹ.

Tỏa Vân mỉm cười: “Nhìn xem, những con chó này…thật là nghe lời.”

Những người lui về sau đều hiện lên phẫn nộ, nhìn về phía Phù Sênh. Phù Sênh bình tĩnh nói: “Ta không biết, ta chỉ muốn nói một câu.” Phù Sênh dừng lại một chút: “Mắt chó thì thường coi thường người.”

“Ngươi….!”

Chưa từng bị ai ngầm mắng như vậy, Tỏa Vân tức giận, Phù Sênh nhìn Tỏa Vân, hình như Tỏa Vân giơ tay, định làm gì, sau đó ngừng lại, đôi mắt tràn đầy phẫn nộ và không cam lòng…Phù Sênh mỉm cười, có lẽ Quý Bội Tuyệt đã nói gì đó với Tỏa Vân, hoặc là, ra lệnh cái gì…

Không thể đánh kẻ đầu sỏ, Tỏa Vân đem tức giận phát tiết lên đám thị thiếp xung quanh.

“Ngươi!” Tỏa Vân tức giận chỉ vào một thị vệ: “Đem đám người này đuổi đi cho ta, vĩnh viễn!” Thanh âm gần như là thét chói tai.

Thị vệ vẫn như trước không nhúc nhích, nhiệm vụ của hắn chỉ là bảo vệ, không phải nghe lời người khác.

Tỏa Vân bị sự trầm mặc này làm sững sờ, ngây ngốc tại chỗ, dường như cả thế giới chỉ còn mình hắn, cô độc. Như ý thức được điều này, Tỏa Vân xoay người, phất mạnh tay áo, đi lướt qua Phù Sênh, lại như là đang chạy trối chết.

Chỉ là có việc ngoài ý muốn, có tiếng người thét chói tai, Tỏa Vân quay đầu, chỉ kịp nhìn thấy góc áo Yến Phù Sênh trên không trung, trên lan can là vũng máu nhìn ghê người.

"Rầm———."

Bọt nước văng lên, thị nữ thét chói tai, thị vệ nhảy xuống, cứu Yến Phù Sênh lên, máu từ vạt áo nàng chảy ra.

Thị vệ lạnh lùng nhìn Tỏa Vân, đầy khinh thường, sau đó ôm người đi về hướng Ngạ Quỷ Đạo, mọi người sau khi thị vệ rời đi, cũng căm hận nhìn Tỏa Vân, sau đó đuổi theo thị vệ.

Thấp giọng mắng, một thị thiếp "không cẩn thận" đụng phải Tỏa Vân, đem điểm tâm đổ đầy người Tỏa Vân, gương mặt hiện lên khoái ý, bởi các nàng biết: Tỏa Vân xong rồi.

Cho đến khi mọi người rời đi hết, không gian chỉ còn lại tịch mịch, Tỏa Vân vẫn ngây ngốc đứng đó, tóc dài che đi biểu tình trên mặt. Lạc Dịch nhỏ giọng khẽ gọi:

"Thiếu gia…"

Tỏa Vân run rẩy, nhìn phía sau giống như đang khóc, nhưng mà, tiếng cười như có như không lại lan tỏa trong không khí.

"A…A.."

Tỏa Vân cười, như dùng hết khí lực để cười, cười thật lớn, tay ôm bụng, cười như sắp chảy ra nước mắt.

"…A…A"

Như là cười xong rồi, Tỏa Vân đứng thẳng dậy, thở dài một hơi:

"Tiêu…Không, Yến Phù Sênh, thật sự là hảo thủ đoạn a…"

Hắn lại một lần nữa nheo mắt, khẽ cười:

"Thật là một buổi diễn đặc sắc, để đáp lại, ta nên biểu diễn một ít, không phải sao?"

9. Chương 9: Nói Thật X Nói Dối X Thiết Kế

"Dung đạo chủ, chính mắt thiếp thấy Tỏa Vân đẩy xuống, tất cả thê thiếp tỷ muội đều có thể làm chứng, thiếp nào có can đảm lừa dối Dung đạo chủ."

"Đúng vậy, thiếp có thể làm chứng, công chúa thật đáng thương, không làm gì lại bị Tỏa Vân đẩy xuống.

"Đúng rồi đúng rồi, trước kia Bạch Lận cũng là bị Tỏa Vân đẩy xuống, đúng không?"

"…Dạ."

Nhóm thê thiếp đứng ngoài cửa, bên trong là Đan Yếu Ly đang xem bệnh cho Yến Phù Sênh. Đám thê thiếp vây quanh Dung Dương, Dung Dương vốn nổi tiếng là người ôn hòa, nên đám thê thiếp tranh nhau kể lại chuyện, thuận tiện thêm mắm thêm muối.

Dung Dương vẫn ôn hòa tươi cười: "Lúc đó Tỏa Vân làm cách nào đẩy công chúa xuống, các ngươi có thể kể lại rõ ràng cho ta không?"

Nhóm ái thiếp dừng một chút, sau đó Tử Yên đi ra: "Thưa Dung đạo chủ, thiếp thấy Tỏa Vân tức giận đi ngang qua công chúa, lúc đó công chúa lảo đảo một chút, sau đó té vào lan can rồi rơi xuống nước."

"Có thấy Tỏa Vân ra tay thế nào không?"

"Thiếp không thấy rõ." Tử Yên thản nhiên nói: "Bên người công chúa lúc đó chỉ có Bạch Lận và Hồng Lăng, nhưng chuyện xảy ra lúc Tỏa Vân đứng gần công chúa nhất." Chuyện này còn phải nghi ngờ sao? Ai chả biết lòng ghen tỵ của Tỏa Vân rất lớn, trước kia vẫn luôn lớn tiếng độc chiếm giáo chủ, lại còn lần trước đẩy Bạch Lận xuống hồ nữa.

Các ái thiếp còn lại đều đồng ý, chuyện các nàng kể ra cùng tin tức Dung Dương lấy từ thị vệ cũng giống nhau. Dung Dương nhìn Hồng Lăng, người duy nhất đứng gần đó, còn Bạch Lận thì do nhớ lại chuyện trước kia nên sợ quá đã ngất xỉu.

Hồng Lăng chống lại ánh mắt Dung Dương, nói: "Thiếp đứng gần công chúa nhất nên thấy rất rõ..." Hồng Lăng nói, không một chút lảng tránh và chần chừ: "Là Tỏa Vân đẩy công chúa xuống nước..."

"Tỏa Vân lúc đó rất tức giận, đây là lần đầu tiên thiếp thấy thiếu gia tức giận như vậy, lúc đó tay thiếu gia đánh vào eo công chúa, sau đó..."

"...Ta đã biết, ngươi..."

"Giáo chủ."

Đám thị thiếp xung quanh nhanh chóng quỳ xuống, Quý Bội Tuyệt đi vào, nhăn mày, dường như cảm thấy phiền phức, Dung Dương hành lễ, vừa định nói gì đó, thì cửa mở.

Một người đi ra, hướng Bội Tuyệt và Dung Dương hành lễ:

"Bẩm giáo chủ, Dung đạo chủ, Đan đạo chủ nói có thể vào rồi."

Quý Bội Tuyệt đi vào, Dung Dương giải tán đám thê thiếp, thở dài: "Thật sự là một đống rối loạn..."

Vừa vào cửa, một mùi thuốc nồng nặc đập vào, Yến Phù Sênh đang hôn mê nằm trên giường, Quý Bội Tuyệt ngồi xuống, nhìn chằm chằm gương mặt tái nhợt của Yến Phù Sênh, Đan Yếu Ly ở bên cạnh bẩm báo tình trạng:

"...Đụng vào vùng bụng, xuất huyết..."

Quý Bội Tuyệt cắt ngang, có chút mệt mỏi đè xuống huyệt Thái Dương: "...Trực tiếp nói cho ta biết kết quả."

Đan Yếu Ly dừng một chút, sau đó mở miệng lần nữa.

"Không có gì đáng ngại, chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian."

Như là thoát được gánh nặng, Quý Bội Tuyệt thở dài một hơn, tay đặt lên bụng Yến Phù Sênh, thần tình có chút phức tạp:

"..Yếu Ly, chữa tốt cho nàng."

Thu tay về, Quý Bội Tuyệt nhìn sang Dung Dương.

"A Dung, đi thôi, người của thiên giới...đã tới."

Sau khi Quý Bội Tuyệt rời đi, trong phòng trở nên u ám, Đan Yếu Ly nhìn tay mình, sau đó chợt nói: "Đứng lên đi, đã đi rồi."

Đan Yếu Ly nhìn về phía đôi mắt tràn đầy phẫn hận kia, khóe môi khẽ nhếch.

"Vì sao?"

"Ân?"

"Ta nói, vì sao!" Yến Phù Sênh cắn răng, thở hổn hển: "Tại sao phải nói như thế, kế hoạch rõ ràng không phải vậy, lúc này "Hài tử" của ta đáng lẽ ra phải "chết" rồi, nếu không làm sao cho Tỏa Vân một kích trí mạng, chẳng lẽ bây giờ ngươi bắt đầu hối hận, không muốn làm nữa?"

Ngay từ lúc bắt đầu đã không có cái gọi là "hài tử", đây chỉ là kế hoạch của Yến Phù Sênh, vì muốn hãm hại Tỏa Vân mà sắp đặt. "Tế tử" Luân Hồi giáo chờ đợi đã lâu chết đi, giờ đây tất cả sai lầm đổ về phía một người. Thế nhưng, kế hoạch ban đầu là "hài tử" "chết đi", vậy mà bây giờ "hài tử" đó lại "còn sống", điều này không chỉ làm rối loạn kế hoạch của nàng, mà còn có thể nghịch chuyển kết quả cuối cùng. Yến Phù Sênh tức giận trừng Đan Yếu Ly, người hiện giờ là kẻ hợp tác với nàng.

Đan Yếu Ly dường như không quan tâm, im lặng nhìn Phù Sênh đang phẫn nộ.

"Sẽ không thay đổi, ta muốn Tỏa Vân…" Đôi mắt lạnh lùng vì nhắc đến cái tên ấy mà trở nên cuồng nhiệt: "…Cho dù là một con búp bê bị tàn phá."

"Ta sẽ không ngăn cản ngươi, làm hư cũng không sao…"

"Vậy sao ngươi còn…"

Đan Yêu Ly lạnh lùng nhìn người trước mặt, Yến Phù Sênh vừa định nói gì bỗng cứng ngắc tại chỗ.

"Lẽ nào…Hài tử…hài tử…là thật."

Đan Yếu Ly châm chọc cười, lại nói lên tất cả. Yến Phù Sênh ngẩn ngơ, theo bản năng sờ bụng mình, sau đó cười lên, trong mắt là mừng như điên và không dám tin tưởng.

Hài tử, ta có hài tử, là hài tử của người kia.

Chỉ là một lúc sau, Yến Phù Sênh lạnh lùng nhìn nam tử bên kia.

"Ngươi đã sớm biết…Lúc trước…"

"Đúng thế, như vậy thì sao?"

"Ngươi…!"

"Cũng không có gì khác biệt so với kế hoạch, "hài tử" của ngươi sớm muộn gì cũng "chết đi"."

Ngực Yến Phù Sênh vì tức giận mà phập phồng, tay nắm chặt ra giường.

"Phụ nữ có thai không nên tức giận." Đan Yếu Ly châm chọc cười, Yến Phù Sênh nhìn Đan Yếu Ly, trên mặt không có gì biến hóa.

"Ngươi quả nhiên tức giận vì Tỏa Vân." Yến Phù Sênh ngọt ngào cười, lúc Đan Yếu Ly giật mình, nàng sờ tay lên bụng, chuyển đổi trọng tâm câu chuyện.

"Kế hoạch phải thay đổi, ta "bị" Tỏa Vân đẩy xuống nước đã là "sự thật", chỉ có ngươi, ta và hai quân cờ kia biết, các nàng sẽ không nói ra, vì ta, cũng là vì các nàng, cho dù Tỏa Vân phủ nhận, thì ai sẽ tin? Cho dù là Quý Bội Tuyệt cũng không dám tin tưởng, tạo nên những cái này đều là do Tỏa Vân, Quý Bội Tuyệt sẽ tận lực để Tỏa Vân không chịu phạt, chỉ là không ngờ người của thiên giới tới, Tỏa Vân không thể không chịu trừng phạt, nhưng cũng không đạt tới mức ta mong muốn, bởi vì "hài tử" không "chết", vậy nên cần thay đổi kế hoạch lần nữa." Nàng khanh khách cười nhìn Đan Yến Ly đang giận tái mặt.

"Chúng ta là cùng hội cùng thuyền, ngươi nhớ rõ không?"

"Ta nói ta không đẩy nữ nhân kia xuống, không phải ta…" Âm thanh bén nhọn cùng với tiếng đồ vật bị vỡ: "Ngươi không tin ta…"

"Tỏa Vân…"

"…Cút ngay, ta không muốn gặp lại các ngươi, các ngươi…"

Bỗng tiếng động im bặt, một lát sau, cửa mở. Đi ra trước là ba người ăn mặc kì lạ, nhìn không ra tuổi tác của "bọn họ", cả người đều bị y phục màu trắng bạc che đi, không để lộ ra một chút da. Trên mặt là một mặt nạ trắng đen, bên trái là hình quỷ dữ, làm người ta sợ hãi, đối lập với bên kia là một mảng từ bi an tường, dường như có thể trấn an lòng người, ba người này đều đến từ một nơi, thiên giới.

Một người trong đó thẳng tắp nhìn về phía Lạc Dịch, Lạc Dịch dường như có thể cảm thấy cả người mình bị ánh mắt phát ra từ mặt nạ quỷ dị ấy nhìn thấu, Lạc Dịch cúi thấp đầu, thân thể run run.

Lúc này, Quý Bội Tuyệt đi ra, không hề nhìn Lạc Dịch ở trong góc, thẳng tắp rời đi. Người thiên giới cũng thu hồi ánh mắt, cùng Quý Bội Tuyệt rời đi. Tiểu viện lại khôi phục yên tĩnh, bên ngoài cửa có thêm nhiều thị vệ.

Cho đến một lúc lâu, Lạc Dịch mới bình tĩnh lại, sau lưng một mảng mồ hôi lạnh. Lạc Dịch chần chờ một lúc, sau đó mới cẩn thận đẩy cửa phòng.

Phòng một mảnh âm u, thấy chủ tử nhà mình đang nằm trên giường, Lạc Dịch hoảng hốt chạy lại, phát hiện Tỏa Vân chỉ bị đánh ngất liền yên tâm. Lạc Dịch ngồi ở bên giường, suy nghĩ có chút hỗn loạn. Gần đây nghe người nói hắn mới biết chuyện, hắn chỉ là một tiểu nhân vật, hoàn toàn không hiểu tại sao mọi chuyện lại thành như vậy. Lạc Dịch tin rằng Tỏa Vân sẽ không làm như vậy, hắn theo Tỏa Vân 7 năm, như người cha nhìn đứa con lớn lên. Tuy rằng không biết vì sao gần đây thiếu niên bỗng trở nên cực đoan, nhưng là Tỏa Vân làm việc luôn có chừng mực.

Tỏa Vân nằm trên giường khẽ rên rỉ, lông mi thật dài nhẹ nhàng rung động:

"Thiếu gia…"

"..Ngô…Lạc Dịch…"

Tỏa Vân hơi đỡ trán từ trên giường đứng dậy, Lạc Dịch nhanh chóng đưa chén trà trong tay cho Tỏa Vân. Lạc Dịch biết Tỏa Vân có thói quen ngủ dậy phải uống một ngụm nước. Uống nước xong Tỏa Vân thỏa mãn nheo mắt lại, như con mèo con tham ăn được ăn no.

"Bọn họ đâu?"

"Rời đi được khoảng nửa canh giờ."

"Ân…Ta ngủ lâu như vậy, đồ vô liêm sỉ, ra tay cũng không nhẹ…" Tỏa Vân nhíu mày, lập tức giãn ra: "Dù sao người đau đầu bây giờ cũng không phải ta, "Phạm nhân" có chết cũng không hối cải nga…A, thật châm chọc…"

Tỏa Vân trong lòng nở nụ cười, ta nói thật thì không ai tin tưởng, nói láo thì một đám nghe theo.

Được, vậy cứ từng bước hủy diệt đi.

Tỏa Vân nghiêng người dựa vào đầu giường: "Nếu "hài tử" kia "chết" thật thì càng hoàn mỹ hơn, tại sao nữ nhân kia lại không làm vậy a…"

"…Thiếu gia rất muốn hài tử kia biến mất sao?"

"Hiện tại không được, thời cơ đã bỏ lỡ."Tỏa Vân thở dài: "Gần đây người của thiên giới đã xuất hiện, ta là lần đầu tiên thấy thiên giới nhân trong truyền thuyết a."

"…Thiếu gia rất thích giáo chủ nha…"

Trong nháy mắt, mặt Tỏa Vân có chút vặn vẹo, hắn nhìn Lạc Dịch, định nói gì, cuối cùng lại không nói gì thêm. Có một số việc chẳng bao giờ cùng Lạc Dịch nói qua, Tỏa Vân đem tất cả giấu trong lòng, cố chấp đem nam tử áo xám này bảo vệ trong vòng tay mình, không để y nhìn thấy chân tâm.

"…A, Lạc Dịch, ta thích một người, chỉ biết gắt gao ràng buộc y ở bên cạnh mình, đây chính là tính cách của ta…"

Lạc Dịch rũ mắt, không nói gì nữa.

"Lạc Dịch." Tỏa Vân ngẩng đầu nhìn về phía Lạc Dịch, như là đang làm nũng: "Cùng ta nói chuyện nhiều hơn, được chứ?" Mắt thiếu niên mang theo đau đớn. Rõ ràng cũng biết, nam tử trước mắt vì sao không muốn nói nhiều với mình.

Lạc Dịch không biết làm sao, cúi đầu, Tỏa Vân nghiêng người, ôm lấy Lạc Dịch, như đứa nhỏ tìm kiếm ấm áp. Thân thể Lạc Dịch lúc đầu có chút cứng ngắc, sau đó cũng buông lỏng, như trưởng bối ôm lấy Tỏa Vân.

Rất nhanh, chờ một chút. Ta sẽ khiến tất cả mọi người vứt bỏ chúng ta. Ta không cần người khác, mà ngươi cũng chỉ cần ta, được chứ…?

Tỏa Vân cúi đầu suy nghĩ, hắn chính là tùy hứng như thế, thế giới của hắn nhỏ bé như vậy, không thể nhận thêm người khác nữa, cho dù là...Quý Bội Tuyệt, cũng không cho phép. Hắn biết thế giới Lạc Dịch chỉ quay xung quanh Tỏa Vân thiếu gia, không cần phải là tình yêu, chỉ cần y luôn tin tưởng nhìn về phía hắn, cho đến một ngày hắn có lực lượng của riêng mình, hắn mới có quyền...

Tỏa Vân nhắm mắt, che đi con ngươi không một chút ánh sáng.

10. Chương 10: Họa Khởi X Xem Kịch X Tế Tử

Đối với việc trừng phạt Tỏa Vân, rất nhanh liền có mệnh lệnh. Ngoài dự đoán của mọi người là Thiên giới nhân lại không xen nhiều vào việc này, những người này chủ yếu chỉ quan sát Yên Phù Sênh. Bọn họ không thể xác định trong bụng Yến Phù Sênh có phải tế tử bọn họ cần không, vậy nên bây giờ mọi việc của Yến Phù Sênh đều do một thiên giới nhân mặc bạch y phụ trách.

Mọi chuyện đều sóng êm biển lặng trôi qua, Tỏa Vân bị nhốt ở trong tiểu viện không được đi ra, Yến Phù Sênh cũng bị quản chế trong nhã các, mở mắt nhắm mắt đều thấy thiên giới nhân kia. Nhìn bụng ngày càng lớn, Yến Phù Sênh vẫn cảm thấy không chân thật.

Quý Bội Tuyệt gần đây cũng hay đến nhã các, không biết để ngăn chặn miệng lưỡi người khác hay đơn thuần chỉ là đến thăm hài tử. Yến Phù Sênh càng muốn tin tưởng điều sau hơn, bởi vì khi Quý Bội Tuyệt đến ánh mắt luôn mang theo ôn nhu, khi hắn đụng vào bụng nàng còn mang theo sự cẩn thận, mang theo do dự, mê mang, mang theo sự chờ mong. Huyết thống ràng buộc thật sự là làm người khác khó hiểu. Yến Phù Sênh vẫn chỉ mỉm cười, ánh mặt trời chiếu xuống hai người, trông hòa thuận như người một nhà.

Yến Phù Sênh luôn không thể kiềm chế được mà tưởng tượng, nếu Tỏa Vân nhìn thấy cảnh này, gương mặt sẽ như thế nào.

Ngày đó rốt cuộc cũng đến.

Trong nhã các một mảnh thì lộn xộn, một mảnh lại yên tĩnh gần như tĩnh mịch, thiên giới nhân bận rộn mà vẫn bình tĩnh, mặt nạ che đi khuôn mặt họ, tựa như không gì có thể kích động bọn họ dù tế tử mà bọn họ vẫn luôn chờ mong, tử vong.

Đan Yếu Ly sắc mặt khó coi đứng ở bên giường, trên giường là một vũng máu lớn, cùng với Yến Phù Sênh sắc mặt tái nhợt. Y nhìn chằm chằm Yến Phù Sênh đang hôn mê, như có thể chọc thủng người nàng.

Quý Bội thanh âm lạnh lẽo, hắn nhìn mọi người xung quanh, rồi nhìn cái bát bị lật dưới đất, nước thuốc màu nâu đậm chảy đầy thảm dày.

"Ai có thể nói cho ta biết, đây là chuyện gì xảy ra, ân?"

Thiên giới nhân một mảnh trầm mặc, Quý Bội Tuyệt giận dữ nói: "Được, ta không thể khống chế các ngươi, thế nhưng đây là tế tử Thần Mộc muốn, nếu ta nói không sai, người vi phạm Thần Mộc ý nguyện không phải ta mà là các ngươi."

"Ta không có vi phạm ý nguyện của Thần Mộc."

Dung Dương kinh ngạc, nhìn Quý Bội Tuyệt, Quý Bội Tuyệt vẫn là bộ dáng phẫn nộ: "Ý nguyện của Thần Mộc là làm cho các ngươi đột nhiên ly khai, sau đó dẫn đến tế tử tử vong sao?"

Thì ra thiên giới nhân vốn phụ trách an toàn cho Yến Phù Sênh cùng tế tử bỗng nhiên ly khai một ngày một đêm, sau đó xảy ra chuyện mới gấp rút trở về.

Người áo bào trắng vẫn là bộ dạng như trước, quần áo cũng không chút rung động, thanh âm không có tình cảm trả lời một câu không rõ ràng:

"Ta không vi phạm ý nguyện Thần Mộc, "Hồng quả" sắp hoàn thiện, ta phải trở về."

Cho dù lãnh tĩnh như Dung Dương, cũng không khỏi động dung. Thần Mộc năm mươi năm ra một hoa, năm mươi năm kết trái. "Hồng quả" là kết quả một trăm năm mới được tạo thành của Thần Mộc, lại chỉ có duy nhất một trái, người ăn quả này có thể trăm độc bất xâm. Đây cũng không phải trọng điểm, mà là "Hồng quả" mang ý nghĩa tượng trưng, có được "Hồng quả" tức là nắm trong tay thiên giới đạo. Đối với thiên giới đạo, người ăn vào "Hồng quả" chính là hiện thân thứ hai của Thần Mộc, thiên giới đạo sẽ không bao giờ làm trái ý người đó.

Một người đến nói nhỏ với Dung Dương, Dung Dương quay đầu nhìn Quý Bội Tuyệt: "Thị vệ trông coi đã tìm được, có dẫn tới không?"

"Dẫn tới."

Trong chốc lát, có vài hạ nhân được mang tới.

Quý Bội Tuyệt nhìn những người đang quỳ dưới đất, kêu một tỳ nữ, thanh âm lạnh băng: "Nói cho ta biết chuyện đã xảy ra tối nay."

Tỳ nữ cố sức nuốt một ngụm nước bọt, thanh âm run rẩy: "Bẩm, bẩm giáo chủ, hôm nay công chúa vẫn như thường lệ, uống thuốc do thiên giới nhân đưa lên rồi ngủ, nô tỳ ra ngoài canh phòng khoảng nửa canh giờ, bỗng nhiên nghe thấy tiếng công chúa rên rỉ cùng thở dốc, nô tỳ đi vào thì thấy trên giường, có, có rất nhiều máu..."

Lúc này, Đan Yếu Ly từ trong nội phòng đi ra, cầm lấy chén thuốc rớt trên mặt đất, ngửi một cái rồi âm trầm nói: "Là xạ hương cùng hoa hồng, thuốc cộng thêm hai cái này sẽ trở thành thuốc sẩy thai."

Nghe vậy, sắc mặt Quý Bội Tuyệt càng trở nên khó coi, hắn nhìn nước thuốc trên đất, không kiềm chế được cơn giận, nội lực tràn ra có dấu hiệu cuồng bạo.

"Giáo chủ!"

Dung Dương quát lên một tiếng, Quý Bội Tuyệt nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, bình tĩnh trở lại. Dung Dương thấy tỳ nữ ngước mặt lên muốn nói lại thôi, nhẹ nhàng kêu: "Có gì muốn nói, cứ nói đi."

Tỳ nữ chần chờ, sau đó lắp bắp mở miệng lần nữa: "Bẩm giáo chủ, nô tỳ thấy người đưa thuốc tới hôm nay có vẻ kỳ lạ..." Nói xong nàng hoảng sợ nhìn ba người đeo mặt nạ.

"Kỳ lạ?" Quý Bội Tuyệt mở mắt nhìn về phía tỳ nữ: "Nói tiếp."

"Bẩm giáo chủ, người nọ tuy mặc đồ thiên giới, nhưng động tác có chút kỳ lạ..."

"Nói rõ hơn chút."

"Nô tỳ, nô tỳ không biết hình dung thế nào...chỉ là cảm thấy cùng các vị đại nhân đây khác biệt..."

Nghe đến đó, Dung Dương quay đầu lại nhìn ba người. Thiên giới nhân luôn mặc đồ kín mít, đeo mặt nạ, rất khó để phân biệt. Động tác thì cứng ngắc, nói là con người, lại càng giống những con rối được điều khiển một cách thống nhất.

Nói như vậy, rõ ràng có người ngụy trang thành thiên giới nhân.

"Lúc đó vì sao để hắn đi vào?"

"Bẩm, bẩm giáo chủ, người nọ đúng là mặc y phục thiên giới nhân, cho, cho nên..."

Mặt nạ quỷ dị, trang phục kỳ lạ, đây hoàn toàn biểu tượng cho Thiên giới đạo. Trang phục cùng mặt nạ không cách nào phục chế và bắt chước theo, hơn nữa trong Luân Hồi giáo, cho dù là ai cũng không nghĩ bắt chước theo, ai muốn bắt chước một đám người quỷ dị như vậy. Cứ như vậy, mọi chuyện lại quay về điểm ban đầu. Quý Bội Tuyệt nhìn ba người: "Y phục kia là của các ngươi?"

"..."

Cả ba người không trả lời, Quý Bội Tuyệt nheo mắt lại. Thiên giới nhân như là tiên nhân bên ngoài Luân Hồi giáo, họ chỉ một lòng bảo vệ Thần Mộc, không ai ép buộc được họ. Trên thực tế, võ công cao nhất của Luân Hồi giáo, không phải là Tu La Đạo mọi người hay nhắc tới, mà chính là thiên giới nhân thần bí khó

lường. Thế nhưng Luân Hồi giáo không thể sai khiến thiên giới nhân, thiên giới nhân chỉ giúp đỡ khi Luân Hồi giáo gặp nguy hiểm, còn bình thường họ như những tiên nhân ẩn cư nơi cấm địa. Chỉ có sau khi ăn được "Hồng quả", Quý Bội Tuyệt mới có thể nắm trong tay lực lượng này.

"Người đưa thuốc là ai?"

Ngoài dự đoán, cả ba người một trận thầm thì, một lúc sau, người áo bào trắng bước ra, trả lời một câu xác định: "Lạc Dịch."

Quý Bội Tuyệt nguyên bản không ôm hy vọng gì lúc này lại ngây ngẩn cả người, không chỉ Quý Bội Tuyệt, cả những người khác ngoại trừ thiên giới nhân đều ngây ngẩn cả người. Lạc Dịch? Nam tử tầm thường luôn cẩn trọng và nhu nhược ấy? Quý Bội Tuyệt suy nghĩ một lúc lâu mới nhớ ra là có một người như thế, có vài người thậm chí dù nghe tên cũng không thể nhớ ra nổi.

"Lạc…Dịch?" Quý Bội Tuyệt không thể tin lặp lại một lần.

"Ta đại diện cho ý nguyện của Thần Mộc, hy vọng tội nhân bị trừng phạt."

Không đợi mọi người lên tiếng, người áo bào trắng đối mặt với Quý Bội Tuyệt nói: "Ta cần chính là tội nhân "Chân chính", thỉnh đem tội nhân "chân chính" giao cho ta, tiếp thu Thần Mộc xét xử và phán quyết."

Có ý tứ…gì?

Thật là kỳ quái, Quý Bội Tuyệt lần đầu tiên không thể đoán được. Quý Bội Tuyệt nhìn chằm chằm thiên giới nhân, sau đó nói:

"Đem Lạc Dịch đến Địa Ngục Đạo."Quý Bôi Tuyệt liếc nhìn thiên giới nhân, thấy bọn họ cũng không có phản ứng đặc biệt: "Hình đường thông thường là được rồi, ta tự mình phỏng vấn."

"Vâng."

Lạc Dịch theo bản năng nắm chặt cổ tay trái, nơi đó có một vòng sắt màu đen, trên mặt có một vết khắc mờ. Đây là thói quen của Lạc Dịch khi khẩn trương, Lạc Dịch đang ở trong một căn phòng không lớn, xung quanh một mảnh tối đen, như có hàng trăm con quái thú đang giơ móng vuốt đe dọa. Quá yên lặng — quá yên lặng, dường như sẽ có cái gì đó phá tan bóng tối thoát ra, thế nhưng không có. Lạc Dịch muốn gọi, muốn kêu, thế nhưng không thể phát ra âm thanh, nỗi sợ hãi như một cái dây, cuốn quanh người hắn.

Ai tới cứu hắn, cứu hắn thoát khỏi bóng đêm lạnh lẽo băng giá này.

Quý Bội Tuyệt vừa vào, liền thấy một thân ảnh màu xám ngồi cuộn mình trong góc, Quý Bội Tuyệt mở cửa, khuôn mặt trong góc ngẩng lên, mang theo sợ hãi, cho dù bị ánh sáng làm chói mắt, hắn vẫn cứ khao khát nhìn về phía ánh sáng.

Đây là một cái hình phạt rất đơn giản, nhưng đối với người không kiên cường sẽ vô cùng hiệu quả.

"Ngoan ngoãn nói ta biết, ta dẫn ngươi ra khỏi nơi này, được không?" Thanh âm êm dịu, hướng người bị nhốt đã bảy ngày cười, đáng tiếc bóng đêm đã che hết tất cả.

Lạc Dịch điên cuồng mà gật đầu, muốn đứng dậy nhưng là không đủ khí lực, nam tử cầu xin nhìn về phía Quý Bội Tuyệt, thanh âm khàn khàn trong bóng đêm truyền tới.

"…Ta, ta nói."

"Thuốc kia là do ngươi hạ, đúng không?"

"…Vâng, là tiểu nhân."

Quý Bội Tuyệt lặng lẽ nắm tay, tự nhủ: còn không thể, bây giờ còn không thể giết chết đối phương…Đợi mọi chuyện kết thúc, y sẽ khiến kẻ đã giết chết hài tử của y, sống không bằng chết.

"Ngụy trang thành thiên giới nhân, cũng là ngươi?"

"…Đúng, đúng vậy."

“Ngươi không cảm thấy kỳ lạ sao?” Quý Bội Tuyệt vẫn ung dung nhìn nam tử áo xám trên mặt đất: “Một lần ngụy trang lại lừa được tất cả mọi người?”

“Tiểu nhân không…không biết, tiểu nhân chỉ là theo kế hoạch…”

“Kế hoạch? Ai sai sử ngươi?”

Lạc Dịch trầm mặc, dần dần cúi đầu xuống.

“Nói.”Một chữ mang theo nội lực, Lạc Dịch giật nảy mình, mặt lộ vẻ kinh hoàng.

“Xem ra ngươi vẫn muốn ở chỗ này nhiều hơn, ân?”

“Ta nói, ta nói.” Lạc hoảng sợ kêu lên: “Là Tỏa Vân, Tỏa Vân thiếu gia sai sử tiểu nhân, tiểu, tiểu nhân là bị bắt buộc…”

Mặt Quý Bội Tuyệt trong nháy mắt âm trầm xuống.

“Ngươi nói láo.”Quý Bôi Tuyệt bước lên phía trước, nắm lấy tóc Lạc Dịch, âm lãnh nhìn gương mặt hoảng sợ của nam tử.

“Tiểu, tiểu nhân không có —- bởi vì gần đây giáo chủ hoàn toàn không đi tìm Tỏa Vân thiếu gia, Tỏa Vân thiếu gia rất là đố kị Thập Lục công chúa, cho nên, cho nên mới muốn tiểu nhân kê đơn—-.”

“Thình thịch.”

Đầu Lạc Dịch đụng vào tường, lưu lại một vết máu, hôn mê. Quý Bội Tuyệt nhìn chằm chằm nam tử áo xám, tay nắm chặt, như muốn bóp nát thứ gì.

Khi tiếng khóc nháo bên trong phòng yên tĩnh lại, Đan Yếu Ly mới đem thuốc vào, đuổi hết mọi người ra ngoài, cho đến khi xung quanh không còn tiếng động, Đan Yếu Ly mới trầm mặc gầm nhẹ: “Đứng lên, Yến Phù Sênh.”

Sau đó chống lại một đôi mắt tràn đầy tiếu ý, Yến Phù Sênh cười tủm tỉm đứng lên, dường như tiếng khóc nháo đòi chết vừa rồi chỉ là ảo giác.

“Cơn tức thật lớn a.”

“Quả thật tối độc phụ nhân tâm(). Ngay cả con mình cũng xuống tay được.”

() Tối độc phụ nhân tâm: Độc ác nhất là lòng dạ đàn bà

“Đều không phải ngươi nói sao?” Yến Phù Sênh hồn nhiên cười: “Đứa bé này vốn là phải “Chết đi”.”

“…Ngươi là sợ sinh tế tử xong mình trở nên vô dụng thôi.” Đan Yếu Ly lạnh lùng trào phúng. “Ngươi thật ra rất rõ giá trị tồn tại của mình.”

“Tại sao lại tức giận?” Yến Phù Sênh sửa sang lại tóc: “Kế hoạch vẫn diễn ra tốt nha, lại là kết quả tốt nhất, Tỏa Vân nhất định sẽ bị vứt bỏ.”

“Đối với ta đây chính là kết quả xấu nhất, hắn sẽ bị mang tới thiên giới nhân, không ai có thể vào thiên giới nhân mà ra được, không ai!”

Yến Phù Sênh cười đắc ý, trong mắt là oán độc không thua gì Đan Yếu Ly.

Nàng đã nói rồi, những gì nàng chịu đựng, nàng sẽ trả lại hết.

Đan Yếu Ly thở sâu, nỗ lực bình tĩnh trở lại.

“Ngươi cũng thật hảo thủ đoạn, tên người hầu kia là người của ngươi.”

“Cái này kỳ thật rất đơn giản. Tiền tài, quyền lực, địa vị, ai lại không bị hấp dẫn…ở bên một tên nam sủng sắp bị vứt bỏ, chi bằng đến bên ta không phải tốt hơn sao?” Nàng cười nói: “Hiện tại chúng ta chỉ cần ngồi xem cuộc vui là được rồi.”

Tỏa Vân trốn không thoát, bởi vì, người bị bắt chính là người hầu “duy nhất” của y. Đáng tiếc, thật muốn xem khi thiếu niên kia biết kẻ phản bội là người mình tin tưởng sẽ có vẻ mặt như thế nào.

Đó nhất định là rất đẹp, ngọt ngào mà tuyệt vọng.

11. Chương 11: Quyết Liệt X Sinh Nhật X Đối Thoại

"Cút ngay, các ngươi cút ngay cho ta! Người hầu của ta, người hầu của ta đâu?" Tỏa Vân nổi giận đùng đùng ném chén trà về phía một gã người hầu, chén trà sượt qua thái dương của người đó, mí mắt gã cũng không thèm nhíu, trầm mặt hành lễ rồi lui ra.

Tỏa Vân cố gắng gầm thét, trách mắng, để không lộ ra sợ hãi bên trong lòng.

Lạc Dịch, Lạc Dịch đâu rồi? Tỏa Vân tỉnh dậy, không thấy thân ảnh kia, làm ầm ĩ một hồi mới biết được Lạc Dịch bị bắt tới Địa Ngục Đạo, nguyên nhân là do đầu độc Thập Lục công chúa.

Làm sao có thể? Lạc Dịch làm sao có thể đi đầu độc nàng ta? Tỏa Vân cắn môi ép buộc mình tỉnh táo lại, nhưng là…không được, bình tĩnh không được, hoàn toàn không bình tĩnh được! Bảy năm, đây là lần đầu tiên người nọ không ở bên cạnh mình, bảy năm qua lần đầu tiên biết được, mình vẫn chỉ là đứa trẻ trước đây, không có Lạc Dịch liền hoàn toàn mất phương hướng, hoàn toàn bị vây trong hoảng loạn.

Hiện tại nên làm thế nào bây giờ, nói quá nhiều sẽ bị Quý Bội Tuyệt nhận ra tầm quan trọng của Lạc Dịch với mình, hờ hững lại khiến Lạc Dịch dễ đi vào chỗ chết hơn. Tỏa Vân có chút thúc thủ vô sách(), như một hài tử do dự khi bị lạc đường.

()Thúc thủ vô sách: bó tay

Tỏa Vân nhìn về phương xa, đôi mắt băng lãnh. Yến, Phù, Sênh, muốn đẩy hắn vào chỗ chết sao? Mục đích của nàng đã đạt được rồi, Tỏa Vân có chút phẫn hận và bi ai, hắn quá ngây thơ, cho rằng mọi thứ sẽ nhắm vào mình, nên mới đem Lạc Dịch lôi vào. Vô luận là thế nào, Lạc Dịch là ý nghĩa sinh tồn của hắn, ý nghĩa duy nhất.

Lúc này Quý Bội Tuyệt lại tới, từ khi Lạc Dịch bị bắt đi, đây là lần đầu tiên Quý Bội Tuyệt xuất hiện.

"Tỏa Vân."

Tỏa Vân mặt không thay đổi nhìn Quý Bội Tuyệt, hay nói đúng hơn là hắn không biết dùng khuôn mặt gì để nói chuyện với Quý Bội Tuyệt, không có Lạc Dịch ở đây, ngay cả việc giả vờ hắn cũng thấy khó khăn và mệt mỏi.

"Tỏa Vân…" Quý Bội Tuyệt chỉ là đứng trước mặt Tỏa Vân, gọi tên thiếu niên, giữa chân mày tràn đầy mệt mỏi. Mấy ngày qua, các phân bộ ở Luân Hồi giáo liên tiếp truyền đến tin chính đạo tập kích, ngay cả những phân bộ bí mật cũng bị tấn công, giải thích duy nhất là có nội gián, hơn nữa nội gián này còn có địa vị cao. Quý Bội Tuyệt phải phái phần lớn thủ hạ phân tới các phân bộ, hiện nay Luân Hồi giáo ngoại trừ Đan Yếu Ly và Tiêu Phong Chích ra, các đạo chủ khác đều bị phái xuống dưới.

"Chủ nhân, Tỏa Vân biết sai rồi, lần sau không dám nữa." Tỏa Vân lập tức buông xuống suy nghĩ, nhận sai, hết sức tỏ ra nhu thuận: "Tỏa Vân chỉ là, quá mức đố kị tiện…Thập Lục công chúa, cho nên mới làm ra cái việc ngu ngốc này…"

"…"

"Chủ nhân sẽ không trách Tỏa Vân đúng không…" Tỏa Vân khẽ cười nũng nịu, không tiếng động mê hoặc: "Tỏa Vân thích chủ nhân nhất, nên mới muốn độc chiếm chủ nhân…"

"…"

"Chủ nhân muốn trách phạt Tỏa Vân thế nào cũng được…" Tỏa Vân mị hoặc cười, hình bươm bướm bên khóe mắt như muốn mê hoặc tất cả mọi người: "Sau đó đem người hầu kia trả lại cho Tỏa Vân, không có người hầu kia, Tỏa Vân cảm thấy không quen."

"…Qua lâu như vậy, chỉ có câu cuối cùng là thật lòng sao?" Thanh âm Quý Bội Tuyệt trầm thấp như là đang thì thầm.

"Chủ nhân nói cái gì?" Tươi cười không hề thay đổi, đôi mắt sâu không thấy đáy: "Tỏa Vân nghe không hiểu."

"…Thứ diệp thảo cùng với phấn hoa anh túc, đây là một loại xuân dược mãnh liệt, ta mới biết phương pháp điều chế cách đây không lâu." Quý Bội Tuyệt ngưng mắt nhìn tuyệt thế dung mạo, khóe môi khẽ nhếch một tia lạnh lùng trào phúng: "Vẫn luôn không có cơ hội nói, lần trước ngươi mang cho ta điểm tâm, ta rất thích."

Tỏa Vân vẫn như cũ nhẹ nhàng cười:

"Đây là vinh hạnh của ta."

"Trong mắt ngươi trước giờ cũng không có ta, vậy nên cũng không có chuyện ngươi vì ghen mà hạ độc. Trước kia hành vi của ngươi cũng rất đúng mực, vậy nên ta nguyện ý cùng ngươi chơi đùa tiếp, thế nhưng lần này…Nói cho ta biết, Tỏa Vân, đó không phải là ngươi làm, đúng không?"

Tỏa Vân nhìn Quý Bội Tuyệt, con ngươi đen nhánh không nháy một cái, chợt nở nụ cười.

"Là ta làm…"Tỏa Vân gằn từng chữ: "Thuốc là ta phân phó." Tỏa Vân vén tóc, nhìn gương mặt Quý Bội Tuyệt trầm xuống, cười đắc ý: "Bởi vì ta bị nhốt ở đây, nên ta không thể làm gì khác hơn là sai bảo kẻ khác kê đơn."

Quý Bội Tuyệt chỉ âm trầm trong chốc lát, lại hồi phục vẻ mặt không biểu tình, thanh âm băng lãnh.

"Ngươi có biết? Người hầu của ngươi đã nói gì không? Y nói tất cả đều là ngươi làm, là ngươi bắt buộc y, đem lỗi lầm đổ hết lên người ngươi."

"…Cho nên mới nói đó chính là chân tướng. Thuốc là ta chuẩn bị, Lạc Dịch chỉ là một quân cờ."

Quý Bội Tuyệt trong nháy mắt kéo áo Tỏa Vân, lửa giận cũng bị đốt lên:

"Ngươi muốn chết như vậy?"

Tỏa Vân chớp chớp đôi mắt to, vô cùng vô tội.

"Không muốn, làm gì có ai muốn chết đâu?"

Quý Bội Tuyệt chậm rãi buông Tỏa Vân, nheo lại mắt.

"Đây mới thật sự là ngươi, giống một cây anh túc, mang theo độc dược và mê hoặc, đem người kéo xuống vực sâu…Lạc Dịch, đúng không?" Nhìn thiếu niên trong nháy mắt cứng người, Quý Bội Tuyệt cười, mang theo một tia ác độc: "Ngươi cả đời này đừng mơ gặp lại hắn."

"Quý Bội Tuyệt". Tỏa Vân nhìn chằm chằm đôi mắt sâu không thấy đáy kia, lần đầu tiên gọi tên người nọ: "Nếu như Lạc Dịch…"

"Nếu như y chết ngươi cũng sống không được phải không…"Quý Bội Tuyệt tiếp lời Tỏa Vân: "Yên tâm, ta sẽ không để y chết dễ dàng như vậy, nhưng nếu ngươi làm ra chuyện gì quá đáng, ta sẽ để y chết, không, phải là —- sống không bằng chết."

Tỏa Vân mạnh mẽ trừng mắt nhìn Quý Bội Tuyệt, Quý Bội Tuyệt yêu thương xoa mặt hắn.

"Ngươi nếu hận cứ hận đi, như vậy không sai. Đối với ngươi ta còn chưa chơi chán, ngươi cũng không thể chết đi…Vậy nên, phải ngoan ngoãn."Quý Bội Tuyệt buông tay xuống: "Bằng không ta cũng không xác định sẽ làm ra chuyện gì nữa."

Đây cũng là Luân Hồi Giáo giáo chủ, xé rách vẻ mặt ôn nhu chính là tính cách tàn nhẫn.

"Hiểu không?"

Tỏa Vân bị nhốt trong tiểu viện, bên cạnh không còn bóng dáng màu xám kia. Tỏa Vân ép buộc chính mình nghĩ biện pháp đối mặt với tình cảnh này, nhưng chỉ có thể phát hiện, bị bắt đi không chỉ có Lạc Dịch, mà

còn là sự bình tĩnh của hắn. Hắn không biết làm thế nào vượt qua những ngày gần đây, cứ như một con rối máy móc ăn rồi ngủ. Hắn bắt đầu say mê mùi rượu, dường như chỉ có say, hắn mới buông xuống được tất cả, trầm mê trong giấc mơ.

Đêm nay, Tỏa Vân ngồi trong tiểu viện, uống rượu, nhìn sao giăng đầy bầu trời. Đôi mắt trở nên mông lung và ướt át, bên trong là một mảnh mê mang cùng yếu đuối.

Hôm nay là sinh nhật mười sáu tuổi của hắn, không có ai bồi bạn, người duy nhất biết là Lạc Dịch lại bị bắt đi, không còn bên cạnh hắn. Thân ảnh đơn bạc trong viện càng thêm tinh tế, như là chỉ cần đụng nhẹ liền vỡ tan tành.

Tỏa Vân nhớ lại Hội Hoa Đăng hôm đó, lúc đó hắn cũng là nhìn bầu trời thế này, ở bên cạnh người trọng yếu nhất, trong lòng thiếu niên hạnh phúc vô cùng.

[…Sao, rất đẹp.] Người đó đã nói như thế.

Hắn gật đầu, đồng ý, cho dù từ đầu đến cuối ánh mắt hắn vẫn luôn hướng về người nọ—- do có mặt nạ che, hắn càng không cố kỵ nhìn ngắm người nọ.

[…Nương nói qua, chúng nó ở đây là để dẫn đường về nhà, nhà, ngươi muốn về nhà không?]

[…Nhà?] Hắn cười lạnh, hắn làm sao có thể muốn trở về cái nhà ấy: [Ta không có khả năng về nhà!]

Sau đó người kia tựa hồ có chút nóng nảy: [Vì sao…Đó là nhà của ngươi, cha mẹ của ngươi, huynh đệ của ngươi, bọn họ đều chờ đợi ngươi…]

[Ngươi không biết…] Người kia không biết "nhà" kia đối với hắn từ lâu đã mất đi ý nghĩa, từ khi bị bán đi, hắn đã đem cái gọi là "nhà" đuổi ra khỏi lòng mình.

Lúc này có người đi tới bên cạnh hắn, Tỏa Vân mở to mắt, ảnh ngược bên trong là một bóng dáng màu xám.

Là đang nằm mơ thôi, người kia như thế nào có thể xuất hiện trước mặt hắn, nhìn hắn như vậy. Nhận định xong, Tỏa Vân đối với bóng dáng kia cười, hô hấp người bên cạnh tựa hồ ngừng lại.

"Lạc Dịch."Tỏa Vân quay đầu, khuôn mặt vì uống rượu nên có vẻ ngây thơ khả ái: "Tại sao vậy chứ?"

Người nọ trầm mặc không nói, trước sau như một. Tỏa Vân cảm thấy bất mãn, người say rượu lại càng tùy hứng, tuyệt sắc thiếu niên đứng dậy, lảo đảo đi về phía người nọ, ngã xuống, người nọ theo bản năng đỡ lấy, Tỏa Vân nhân cơ hội bắt lấy vạt áo người nọ, đắc ý cười.

"Ta đã rất cố gắng." Tỏa Vân nắm chặt vạt áo người nọ, lẩm bẩm: "Thế nhưng tại sao tất cả mọi người đều không buông tha ta?"

"Ngươi có thể buông tha cho ngươi." Một thanh âm vang lên trong đình: "Chỉ cần…"

"Không muốn." Tựa hồ biết đối phương ám chỉ cái gì, Tỏa Vân lắc đầu, như một tiểu hài tử tùy hứng kéo chặt lấy vạt áo người nọ: "Ta sẽ không buông tha."

Dường như ý thức được không thích hợp, Tỏa Vân ngẩng đầu chống lại con ngươi kia, đôi mắt mang theo tia bối rối và bất an: "Ngươi sẽ không rời khỏi ta đúng không?" Bàn tay nắm vạt áo thật chặt đến nỗi trắng bệch: "Ta sẽ không buông ngươi ra."

Hai mắt người nọ nhắm nghiền, rồi mở ra, cười rực rỡ:

"Sẽ không."

Tỏa Vân nghe xong thỏa mãn nở nụ cười. Tuyệt sắc thiếu niên cũng không nhớ tới, người hầu của hắn, sẽ không bao giờ cười rực rỡ như vậy với hắn.

"Thật tốt."Tỏa Vân như một con mèo cuộn trong lòng người nọ, hai tay ôm lấy cổ người nọ, nhẹ nhàng nhắm mắt, ngửi thật sâu hơi thở quen thuộc mang theo mùi thuốc.

"Cho dù ta bẩn đến không thể bẩn hơn, ngươi cũng không thể rời khỏi ta, không thể ly khai ta, phải không? Lạc Dịch."

"Đúng vậy."

Trên mặt người kia vẫn là nụ cười rực rỡ, trong bóng đêm đặc biệt chói mắt.

"Hôm nay là sinh nhật của ta, ta đã cầu xin ông Trời, cho Lạc Dịch xuất hiện." Tỏa Vân cọ cọ y phục người nọ: "Thật tốt…"

"…Phong Tỏa Vân." Đôi mắt người nọ đen tối không một tia sáng: "Ngươi muốn cái gì."

"Ta muốn…" Tỏa Vân mơ mang nói: "Sức mạnh, ta muốn sức mạnh, sức mạnh của thần linh có thể giết người, giết thần…" Ai ngăn cản bọn họ, hắn sẽ giết kẻ đó, thần cản, giết thần! Nói như vậy, nói như vậy…Tỏa Vân cười khanh khách —— sẽ không còn ai ngăn cản bọn họ ở cùng một chỗ.

"…Hảo."

Thanh âm trầm thấp chưa kịp nghe đã biến mất, Tỏa Vân tròn mắt nhìn, sau đó lẩm bẩm đòi rượu, người nọ đưa rượu tới, Tỏa Vân không cầm lấy chén rượu mà chỉ ngơ ngác nhìn vào một điểm trong hư không.

"Lạc Dịch, ngươi nghĩ ta giống cái gì?" Tỏa Vân lẩm bẩm: "Quý Bội Tuyệt nói, ta giống như cây anh túc, mang theo độc dược và mê hoặc, khiến người ta rớt xuống vực sâu, có đúng vậy không?"

Người nọ không nói gì, chỉ đem chén rượu bỏ vào trong tay Tỏa Vân, Tỏa Vân cầm chén rượu, không uống, chỉ bướng bỉnh hỏi: "Có phải vậy không? Phải vậy không?"

"Mạn châu sa hoa." Người nọ nhẹ nhàng nói: "Ngươi rất giống nó."

"Thì ra là vậy. Nếu Lạc Dịch nói thế, thì nó là thế."

Tỏa Vân tròn mắt nhìn, sau đó híp mắt, uống một ngụm rượu.

"Ân." Người nọ lộ ra nụ cười rực rỡ, ôn nhu nhìn Tỏa Vân, hồng y tuyệt sắc thiếu niên giống như trong đóa hoa đỏ rực trong trí nhớ, mang theo khí tức tử vong và vẻ đẹp tuyệt vọng mà tinh khiết, hoa bỉ ngạn.

Tỏa Vân tựa hồ đã rất say, đôi mắt khẽ nhắm lại. Trước khi rơi vào mộng đẹp, Tỏa Vân nghe thấy người nọ nói gì đó bên tai, Tỏa Vân lầm bầm một tiếng, không nhìn thấy đôi mắt sắc lạnh của người nọ.

Còn có, sau cùng uống vào, là màu của máu.

12. Chương 12: Chân Tướng X Tuyệt Tình X Biểu Hiện Giả Dối

Quý Bội Tuyệt nhìn tờ giấy mỏng trong tay, nhức đầu xoa xoa ấn đường(). Không có, không có gì cả, trước kia vẫn hoài nghi trong giáo có nội gián, thế nhưng tìm lâu như vậy, lại không một chút manh mối, như vậy làm sao chính đạo không có căn cứ nào lại tìm được những phân bộ bí mật này?

()Ấn đường: phần giữa hai đầu ***g mày

Quý Bội Tuyệt đè xuống huyệt Thái Dương, đang định nghỉ ngơi một chút thì có một người hầu chạy vào, lại bị thị vệ ngăn lại.

"Để hắn tiến vào."

Cửa mở, Quý Bội Tuyệt liếc mắt liền nhận ra đó là người hầu mà y phân phó đi theo Tỏa Vân, trong lòng của y hiện lên một tia không ổn.

"Làm sao vậy?"

"Bẩm giáo chủ…" Người hầu vội vàng hành lễ một cái: "Tỏa Vân thiếu gia đã xảy ra chuyện."

Quý Bội Tuyệt không tự chủ đứng lên: "Xảy ra chuyện gì?"

"Sáng nay tiểu nhân phát hiện Tỏa Vân thiếu gia mê man ở trong đình, tiểu nhân nghĩ chắc Tỏa Vân thiếu gia cả đêm qua ở trong đình uống rượu. Chỉ là khi đến gần mới phát hiện Tỏa Vân thiếu gia không bình thường, gương mặt đỏ bừng, nhiệt độ cơ thể rất cao. Tiểu nhân đến Ngạ Quỷ Đạo kêu người, Đan đạo chủ đã đến đó xem, sau lệnh tiểu nhân đến bẩm báo cho giáo chủ."

"Đi." Quý Bội Tuyệt buông tài liệu trong tay xuống, chuẩn bị tới tiểu viện, lúc này thần sắc gã người hầu kia lại có chút kì quái.

"Giáo chủ…"

"Còn có chuyện gì?"

"Bẩm, bẩm giáo chủ, tiểu nhân ở trên đường…" Dưới ánh mắt Quý Bội Tuyệt, tên người hầu có chút nói lắp và do dự: "Gặp phải thiên giới nhân… Hắn, hắn đưa tiểu nhân một phong thư, kêu tiểu nhân mang đến cho giáo chủ." Người hầu lập tức lấy ra một phong thư màu nhạt, Quý Bội Tuyệt tiện tay bỏ vào trong ngực, đi ra ngoài, y biết nếu không có gì nghiêm trọng, Đan Yếu Ly sẽ không gọi y tới.

Nhưng người phía sau nói một câu làm y ngừng lại.

"Giáo chủ, vị đại nhân kia còn nói một câu…"Ta chờ ngươi, Quý Bội Tuyệt"…"

Quý Bội Tuyệt quay đầu lại nhìn chăm chú vào người hầu: "Đây là "thiên giới nhân" nói…?"

"Bẩm, bẩm, đúng, đúng vậy."

Quý Bội Tuyệt không nói một lời, xoay người rời đi.

Trong điện phủ, có một người đang đứng phía trước chủ tọa, thờ ơ nhìn những quân cờ trên bàn. Hắn chậm rãi nắm lấy một quân cờ, nhẹ nhàng buông: "Vẫn."

Quân cờ rớt xuống cùng với những quân cờ trên bàn tạo thành một dải trên bàn cờ màu đen, giống như một dải ngân hà lấp lánh. Người nọ không nhìn hình ảnh xinh đẹp này, mà ngẩng đầu, nhìn thân ảnh huyền sắc xa xa.

"Ngươi đã đến rồi."

Quý Bội Tuyệt nhìn thẳng người kia, mặt nạ quỷ dị che đi biểu tình người nọ, người nọ hơi nghiêng đầu, che đi một bên mặt từ bi, để lại một bên mặt kinh khủng.

"Ta đã đến." Quý Bội Tuyệt khẽ nhếch môi, nụ cười vẫn tà khí như trước: "Vì sao còn muốn mang theo mặt nạ, Lạc Dịch…? Không, có thể đây cũng không phải tên thật của các hạ."

Người áo bào trắng cũng không nói gì, chỉ là tháo mặt nạ xuống, để lộ ra một khuôn mặt hết sức bình thường, là Lạc Dịch.

"Lạc Dịch…Đây là tên của ta, cái tên duy nhất." Lạc Dịch đứng ở phía trên, từ trên cao nhìn xuống Quý Bội Tuyệt, mỉm cười: "Phong Tỏa Vân sao rồi? Có đi gặp mặt hắn lần cuối chưa?"

"…Mục đích của ngươi?" Quý Bội Tuyệt nhàn nhạt trả lời, như không hề nghe được ngữ khí trêu chọc.

"Luân Hồi giáo giáo chủ quả nhiên thẳng thắn." Lạc Dịch vỗ tay cười nói: "Ta đến đây vì một giao dịch mà thôi, một giao dịch nho nhỏ."

"Nói đi."

"Hồng quả." Lạc Dịch mỉm cười quái dị, ánh mắt lộ ra vẻ tham lam: "Ta muốn Hồng quả."

Quý Bội Tuyệt thâm trầm nhìn gương mặt tham lam kia.

"Nga, ngươi không cần phải lo lắng." Lạc Dịch nhìn ra Quý Bội Tuyệt chần chờ, thờ ơ nói: "Ta không hứng thú với quyền thế của giáo, ta chỉ là một Quỷ y hứng thú với dược liệu mà thôi."

Quỷ y? Quý Bội Tuyệt bình tĩnh đánh giá người nọ. Quỷ y là một người, không, phải nói là một danh hiệu, đối với y dược rất điên cuồng, trong mắt họ bất cứ gì cũng đều là tư liệu và vật thí nghiệm, bao gồm cả con người.

"..Ta tại sao phải nghe lời ngươi?" Quý Bội Tuyệt vươn tay, lòng bàn tay là một nhúm bột phấn: "Ngươi có lẽ sẽ chính miệng nói cho ta phương pháp chữa bệnh."

Lạc Dịch nhìn bột phấn, thu hồi lại tươi cười đắc ý. Bột màu trắng này là công cụ của giáo chủ Luân Hồi giáo, người muốn vào Luân Hồi giáo đều phải uống Luân Hồi Hoàn, nó không chỉ giúp chống lại Tử Hà Vụ, mà công dụng quan trọng hơn chính là —- Khống chế. Trở thành giáo chủ đều sẽ biết phương pháp điều chế bột này, tên gọi là "Vãng sinh", chỉ cần dính một chút bột này, kẻ đã uống Luân Hồi Hoàn đều có thể dễ dàng bị khống chế.

"Vô dụng." Lạc Dịch lãnh đạm nói: "Ngoại trừ Hồng quả, ngươi đừng mong có thể lấy từ ta phương pháp chữa bệnh, ta dù chết, cũng sẽ lôi kéo Tỏa Vân cùng đi, dù ngươi có nhốt ta lại, ta cũng có nhiều biện pháp chết đi."

Lạc Dịch không có hảo ý nhìn về phía Quý Bội Tuyệt, cười lớn: "Quý Bội Tuyệt, không cần cố gắng nữa, ta biết nga, ngươi là luyến tiếc buông tay Phong Tỏa Vân." Hắn lắc đầu, đắc ý nói: "Ngươi có biết lý do vì sao ta phải giúp Yến Phù Sênh hãm hại Tỏa Vân không, đó là lần kiểm tra cuối cùng của ta, mà hiện tại ta chắc chắn, ngươi đối với Phong Tỏa Vân là nghiêm túc."

"Ngoại trừ ta không ai có thể cứu Phong Tỏa Vân, đây là dược do ta tự tay điều chế. Ngươi nếu không nhanh thì chỉ có thể xuống địa ngục vớt xác Tỏa Vân nga."

Quý Bội Tuyệt âm trầm nhìn Lạc Dịch, tay nắm chặt lại. Y hít sâu một hơi, sau đó thở ra.

"...Ngươi thắng." Quý Bội Tuyệt vỗ tay, một người lặng lẽ không hơi thở xuất hiện.

"Ngục Bát bái kiến giáo chủ."

"Kêu thiên giới nhân đem Hồng quả đưa tới."

"Vâng." Dứt lời, liền giống như một làn khói biến mất.

Trong phòng bỗng chốc yên lặng hẳn lên. Sau đó, Quý Bội Tuyệt lên tiếng:

"Ngươi từ nơi nào biết được Hồng quả." Ngoại trừ Luân Hồi giáo giáo chủ cùng Lục đạo đạo chủ, người ngoài không thể biết đến tồn tại của "Hồng quả".

"Đây là phương pháp của ta, ngươi không xứng biết." Tựa hồ đã thấy mục đích đạt được, Lạc Dịch ngồi xuống, rót một chén trà: "Bất quá ta có thể cho ngươi biết một việc, về Phong Tỏa Vân."

Như là rốt cuộc sau bao năm cũng đem được nhẫn nại và kìm nén phát tiết ra ngoài, Lạc Dịch phấn khởi nói: "Khoảng chừng là vào Thiên Khánh năm bốn lăm, ta đến chỗ Thích Tam Nương, đứa con ngốc của nàng làm ta rất hứng thú, sau ta gặp Tỏa Vân, bệnh của hắn lúc đó gợi nên sự tò mò của ta."

Lũ viêm, hay còn gọi là "Lũ nhan", là một bệnh rất giống bệnh thủy đậu, không truyền nhiễm, nhưng làm người bệnh hay phát sốt và nổi mụn nước đầy mặt, rất xấu xí, ngoại trừ thiên tài địa bảo ra chẳng có phương thuốc nào trị được hết.

"Lúc đầu ta cũng chỉ là nhất thời hứng khởi, nhưng sau khi nhìn thấy gương mặt hắn, gương mặt khuynh nước khuynh thành ấy, ta quyết định bồi dưỡng hắn thành một quân cờ, một sàng cụ() hoàn mỹ nhất, có thể câu dẫn được mục tiêu ta ưng ý."

() Sàng cụ: công cụ trên giường

Lạc Dịch đắc ý, không kiềm được liếc mắt hỏi: "Thế nào, Quý giáo chủ, tư vị của Tỏa Vân không phải rất được sao?"

Quý Bội Tuyệt không nói, Lạc Dịch cũng không thèm để ý, hắn chỉ là đang khoe ra sự hứng khởi, cũng không quan tâm cảm thụ của người nghe.

"Phong Tỏa Vân cho rằng ta là người đã cứu hắn, lại đâu ngờ rằng người tạo nên hết tất cả chính là ta...Thật ngu xuẩn, phải không?" Lạc Dịch châm chọc nở nụ cười: "Ta cho đến bây giờ còn chưa thấy ai ngốc nghếch như vậy, dễ lừa như vậy."

Quý Bội Tuyệt vẫn trầm mặc, lúc này thiên giáo nhân đem lên một cái hộp. Mắt Lạc Dịch sáng lên, nhìn chằm chằm cái hộp. Quý Bội Tuyệt mở hộp ra, một mùi thơm ngào ngạt bay lên, bên trong hộp là một quả màu đỏ tươi, chín mọng, làm kẻ khác thèm thuồng.

Lạc Dịch vội vàng ôm lấy hộp, tham lam nhìn, luyến tiếc không dám rời mắt.

"Các hạ, ngươi hẳn là nên thực hiện cam kết của ngươi."

"Nga, được rồi." Lạc Dịch thờ ơ nói: "Đem "Luân Hồi châu" đưa cho ta."

Quý Bội Tuyệt sửng sốt, Luân Hồi châu là đại biểu cho Luân Hồi giáo giáo chủ.

"…Nhanh lên một chút, Luân Hồi châu thuần âm, lát nữa ta chữa trị cho Tỏa Vân, cần tới."

Quý Bội Tuyệt cắn răng, áp chế phẫn nộ, y đưa tay lên cổ, lấy ra một sợi dây chuyền, bên trên là một hạt châu, tản ra hàn khí mơ hồ.

Lạc Dịch cầm lấy tùy tiện cất ở trong lòng, sau xoay người đi.

"…Ở trong lòng ngươi, chưa bao giờ…để ý đến Tỏa Vân sao…?" Có một thanh âm truyền đến.

Lạc Dịch quay đầu lộ ra biểu tình kỳ quái: "Có gì phải để ý? Chỉ là một quân cờ đã dùng nhiều lần mà thôi. Làm sàng cụ thì hắn quả thật tốt, Quý giáo chủ thích thì tặng ngươi, ta không cần."

Lạc Dịch quay đầu lại lần nữa bỗng sửng sốt. Đứng dựa trên cửa là một tuyệt sắc thiếu niên, làn da trắng nõn giờ đỏ bừng, đôi mắt ầm đạm, dường như muốn khóc.

——— Đó là…ai? Người vừa nói, đến tột cùng… Là ai?

Thiếu niên nhìn Lạc Dịch, sau đó lui về sau, lui về sau nữa, rồi quay đầu bỏ chạy, như thể đằng sau là bóng tối sắp sửa cắn nuốt hắn.

Thiếu niên há miệng, như dùng hết khí lực để hô hấp, hắn mê muội, tầm nhìn như tối lại.

Tối quá…Tối đến mức không thể nhận thức được gì nữa.

Lạc Dịch mặt không thay đổi nhìn thiếu niên rời đi, sau đó quay đầu nhìn huyền y nam tử. Khuôn mặt nam tử vẫn lạnh lùng, nhưng có thể nhìn thấy đắc ý trong mắt không thể giấu được.

Là hắn thua sao…? Không, không có. Quý Bội Tuyệt sung sướng nghĩ. Lạc Dịch không biết, Thần Mộc lần này kết ra hai quả, nếu không y không đời nào đồng ý với Lạc Dịch, cho dù là vì Tỏa Vân. Đợi mọi chuyện xong xuôi, y sẽ tính sổ hết một lượt. Quý Bội Tuyệt nhìn Lạc Dịch, đôi mắt tràn đầy băng lãnh.

Nhưng mà, Quý Bội Tuyệt kinh ngạc, vì Lạc Dịch lại nở nụ cười, thanh âm nhẹ nhàng nói:

"GAME OVER."

Lạc Dịch xoay người, nhìn Quý Bội Tuyệt đang kinh ngạc, khẽ cười:

"Phong Tỏa Vân không có nói cho ngươi sao?"

Lạc Dịch cười lớn.

"Chỉ là GAME OVER mà thôi."

Trị liệu cho Tỏa Vân cần năm ngày, đó là lời mà Lạc Dịch đã nói. Trên Tu Du Sơn bây giờ không khí rất là cổ quái, mọi người chỉ có thể nhìn thấy vị quỷ y kia kiêu ngạo không thể sánh được, lại không thể làm gì. Có lẽ là do giận chó đánh mèo, Yến Phù Sênh bị nhốt vào trong ngục. Dưới lời thú nhận của nàng ta, Đan Yếu Ly cũng bị lôi ra. Trong lúc này, mọi người ở Tu Du Sơn đều bàng hoàng, chỉ có thiên giới nhân là không tỏ vẻ gì, vẫn bình tĩnh ung dung, chỉ có khi nhìn thấy Lạc Dịch mới khẽ dời mắt.

Lạc Dịch hoàn toàn không quan tâm cục diện do hắn tạo thành, công việc hắn quan tâm bây giờ là trị liệu cho Tỏa Vân, hắn không cho phép bất kỳ ai nhúng tay vào. Tỏa Vân từ đó đến giờ vẫn hôn mê, có lẽ do không muốn tỉnh lại, không muốn đối mặt với hiện thực sau khi tỉnh.

Mộng thì luôn đẹp hơn hiện thực. Trong mộng là một tiểu viện, bố trí quen thuộc như ở Lâu Trung Lâu trong trí nhớ, cũng là nơi Lạc Dịch và Tỏa Vân lần đầu tiên gặp nhau. Trong sân, người nọ vẫn cưng chìu nhìn hắn, hắn cũng mỉm cười nhìn lại. Áo xám nam tử nhẹ nhàng cười, di chuyển những quân cờ. Đây là thứ Lạc Dịch thích nhất, chỉ có đánh thắng xong, Lạc Dịch mới lộ ra tươi cười đắc ý, không thể kiềm chế nói.

[Game over.]

Khí tức quen thuộc tựa hồ muốn ly khai, Tỏa Vân theo bản năng đưa tay, lại tỉnh lại, sau đó thấy được thân ảnh trong giấc mơ. Người nọ đang đứng dậy, chuẩn bị đi, vừa lúc nhìn thấy hắn. Quen thuộc gương mặt lại không có quen thuộc biểu tình, người nọ lạnh lùng cười, không hề dừng lại bước đi, vạt áo lại bị giữ lấy.

Đây là lần đầu từ ngày đó trở đi hai người gặp nhau.

Trong mắt Tỏa Vân lóe lên mê mang, hiện lên đau đớn, hiện lên hận ý và mừng rỡ, hiện lên yếu đuối và kiên định, mọi cảm xúc mâu thuẫn xuất hiện cùng một lúc, hòa vào nhau, cuối cùng trở nên cố chấp.

"Buông tay." Thanh âm không một chút cảm tình, lại khàn khàn quen thuộc.

Tỏa Vân không nói gì, hắn không có chút khí lực nào, lại vẫn như cũ nắm lấy vạt áo Lạc Dịch, dùng hết sức lực toàn thân mà nắm.

"Vừa lúc." Lạc Dịch lạnh lùng cười, xoay người lại móc từ trong ngực ra một quả màu đỏ tươi: "Vừa lúc ngươi tỉnh dậy, đến làm vật thí nghiệm cho ta."

Tỏa Vân không nhìn quả, chỉ gắt gao nhìn về phía Lạc Dịch.

Lạc Dịch nhíu mày, tựa hồ không kiên nhẫn, đem quả nhét vào trong miệng Tỏa Vân.

"Ăn nó." Lạc Dịch ra lệnh: "Không ăn thì buông tay."

Tỏa Vân nghe đến câu sau rốt cuộc cũng có phản ứng, hắn máy móc nuốt quả xuống, tựa hồ quên mất cách nhai, cố hết sức mà nuốt xuống.

"Tốt." Lạc Dịch hài lòng nở nụ cười, đè xuống mạch đập của thiếu niên, ánh mắt nhìn thiếu niên như nhìn một vật phẩm.

Thiếu niên ăn xong, bướng bỉnh nhìn Lạc Dịch, Lạc Dịch ngưng mặt lại, trên mi tâm hiện lên tia phiền não.

"Nếu như…" Lạc Dịch đột nhiên mở miệng, nói: "Nếu như cho ngươi lựa chọn lần nữa, ngươi có nguyện ý gặp lại ta không?"

Tỏa Vân lặng lẽ nhìn Lạc Dịch, ánh mắt nóng rực khiến Lạc Dịch muốn dời mắt:

"Nguyện ý…"

"Sau đó bị ta lừa, bị ta phản bội, bị ta vứt bỏ?"

"Vậy cũng tốt. Ít nhất cũng có người trong lúc ta tuyệt vọng nhất không có vứt bỏ ta, có người cứu vớt ta, có người vì ta thiếu chút nữa mất đi sinh mạng, cho dù…" Tỏa Vân vô cùng suy yếu, thanh âm dần khàn đi, con ngươi mắt đầu tan rã.

Lạc Dịch nhìn Tỏa Vân, lạnh lùng cười: "Đã vậy ta cho ngươi biết một sự thật…Chủ nhân Lâu Trung Lâu chính là ta. Ngươi chính là do ta mua, từ đầu đến cuối tất cả đều là giả dối. Kể cả lần kia vì ngươi suýt bị đánh chết, cũng đều là do ta cố ý tìm người diễn trò, để nắm ngươi trong tay. Tên lão bản kia chỉ là con chó trong tay ta, mà ngươi chỉ là một kẻ đáng thương bị lừa gạt mà thôi, hay đúng hơn là kẻ đáng thương bị gạt mà còn thay ta kiếm tiền."

Tỏa Vân quật cường nhìn Lạc Dịch, tựa như không hề nghe thấy Lạc Dịch châm chọc, giãy giụa nói ra lời chưa nói xong: "…Cho dù tất cả là giả. Ta cũng nguyện ý."

Lạc Dịch lạnh lùng nhìn Tỏa Vân, sau đó đứng dậy xoay người rời đi, thiếu niên muốn giữ lại áo xám nam tử, lại không có sức lực. Lạc Dịch đi ra phía cửa, dừng một chút, nói:

"Đừng tự cho mình là đúng, tiện nhân, mỗi lần nhìn ngươi ta đều thấy bẩn mắt."

Y không chút do dự bước đi, để lại một gương mặt thẫn thờ.

13. Chương 13: Tử Vong X Điên Cuồng X Tân Sinh

Áo xám nam tử ngồi trên lan can trong đình của tiểu viện, nhìn sảnh đường mùa hè, biểu tình lười biếng mà bừa bãi, tay vừa ném vừa chụp một viên đá, sau đó vứt về phía trước, miệng lẩm bẩm:

"Mệt chết đi được…" Lạc Dịch nhíu mày, bộ dáng đau đớn: "Nhất định là cách thức công lược sai, nhiệm vụ lần này không biết được bao nhiêu độ a…"

Lạc Dịch dừng lại một chút, như nghe thấy một thanh âm, sau đó nhẹ nhàng nói ra:

"Kế tiếp a, đương nhiên là tìm đường chạy, nhân vật phản diện bị lột trần không chạy chẳng lẽ ngồi đợi diễn viên chính bao nuôi sao?" Lạc Dịch rụt đầu một cái: "Nếu có một tập đoàn "Lạc Dịch BOSS", Quý Bội Tuyệt tuyệt đối là đội trưởng, mà Phong Tỏa Vân tuyệt đối là DPS() nha…"

() DPS: viết tắt của "Damage per second" là một thuật ngữ được sử dụng với các trò chơi máy tính để mô tả tỷ lệ trung bình của sát thương theo thời gian. Thuật ngữ này đặc biệt phổ biến trong nhiều trò chơi trực tuyến.

Trong bóng tối tựa hồ có thanh âm đáp lại, Lạc Dịch nhíu mày, kinh ngạc nói:

"Hửm? Quá đáng? Ta nghĩ kịch bản của ta lại hoàn thành a." Trên mặt Lạc Dịch biểu tình rất phong phú: "Một đại ma vương từ dị giới tới dụ dỗ một công chúa xinh đẹp, kỵ sĩ điện hạ hy sinh rất nhiều, mới làm công chúa nhận ra được bộ mặt thật của ma vương. Ma vương bị kỵ sĩ vạch trần, không còn ai lừa gạt công chúa nữa, công chúa dưới sự bảo hộ của kỵ sĩ sống vô cùng hạnh phúc, thật là một kết cục hoàn mỹ a, yoooo."

Tựa hồ giật mình vì lời nói vô sỉ của Lạc Dịch, đối phương không trả lời. Mà lúc này, biểu tình của Lạc Dịch trở nên phức tạp, hắn nghe thấy một thanh âm khác.

"…Y muốn hận." Lạc Dịch nhìn hoa sen, biểu tình khó dò: "Vậy hận đi, là ta cố ý."

Lạc Dịch dừng lại một chút, như là nghe thanh âm kia chất vấn.

"Y không chịu buông ra." Lạc Dịch thở dài một hơi: "Y bị một cái lưới tên là Lạc Dịch trói lấy, không chịu buông ra. Phong Tỏa Vân tự mình thiết kế lên một cái ngục tù tên là Lạc Dịch, cả đời không chịu buông. Nghĩ xem, trên đời này ngoại trừ y, còn ai có thể cho y được tự do? Vậy nên…" Lạc Dịch nhếch môi: "Ta muốn tự tay phá vỡ đi bức tường này, nói cho y biết sự thật, cho dù là làm y đau khổ, để y có thể nhận ra, y không vì một người tên "Lạc Dịch" mà sống, y phải vì chính mình mà sống…"

Gạt người, rõ ràng là không muốn tiếp nhận loại cảm tình ấy, cho nên mới cố tình bóp méo nó.

Như không phải chuyện của mình, nụ cười trên mặt Lạc Dịch từ đầu đến cuối vẫn ôn nhu mà rực rỡ.

"Vậy nên, y muốn hận, thì hận đi."

Nụ cười trên mặt linh hoạt kỳ ảo vô cùng, cái thanh âm kia tựa hồ bị đè lại, không nói gì, mà vào lúc này, trên mặt nam tử áo xám bỗng xẹt qua biểu tình thông suốt, trong mắt tựa hồ hiện lên một tia giảo hoạt: "Đoạn đối thoại trên đây lấy từ Chú Đại Bi(). Sửa chữa, bản quyền giải thích từ Lạc Dịch, nếu như sao chép…Nhất định phải nói cho ta biết a!"

Phảng phất có thể cảm giác được thanh âm kia thở hổn hển, Lạc Dịch mỉm cười, ánh mắt sâu không thấy đáy:

"Đúng rồi, dù sao đi nữa, ta cũng là một phiến tử, không phải sao?"

Thanh âm trong nháy mắt bị gián đoạn, đến âm cuối cũng bị chém đứt.

Phốc một tiếng, từ bên phải chém xuống một đao. Rất nhanh và đẹp đẽ vô cùng, hoàn toàn không tìm ra chỗ để soi mói, sau đó một dòng máu phun ra, đầu bay xuống, Lạc Dịch vẫn nhìn thấy được thân thể mình đang ngồi trên lan can.

Nhưng là…Hắn đã chết?

Thân thể không đầu tựa hồ còn đang thực hiện động tác trước đó, tay phải cố gắng nắm lấy vòng đen trên cổ tay trái, thân thể lung lay một chút rồi ngã xuống hồ, nhuộm đỏ đất trời.

Tuyệt sắc thiếu niên sững sờ nhìn cái đầu bay trên không trung, lưu lại một tia máu, ánh mắt như cười lại như đang khóc, lại như căn bản không ý thức được mình đang làm gì, hay vết máu này tượng trưng cho cái gì.

Ta… làm gì?

Ta… đã làm cái gì?

Tỏa Vân lắc đầu, như mất đi khả năng suy nghĩ, đao trong tay dính máu, chất lỏng màu đỏ tươi theo lưỡi đao chảy xuống, đụng vào tay Tỏa Vân, Tỏa Vân như bị chất lỏng làm bỏng, nhanh chóng buông lỏng tay.

Y hoảng sợ che mặt mình, lảo đảo, mắt mở lớn, con ngươi co rút. Y muốn kêu, y muốn thét lên, thế nhưng thanh âm trong cổ họng như nghẹn lại, không chịu đi ra. Y cảm giác có một vật trọng yếu trong lòng đang vỡ vụn, không chỉ là đau đớn về thể xác hay tinh thần, mà như ngọn lửa đang thiêu đốt linh hồn y, trốn không thoát…

"Đông" một tiếng, là cái đầu rơi xuống, làm thức tỉnh Tỏa Vân đang vỡ tan. Thiếu niên nhìn cái đầu đang lăn, trong mắt là trống rỗng cùng tro tàn. Dường như phản ứng lại, Tỏa Vân chạy tới chỗ màu đỏ, đem đầu lâu ôm lấy. Máu nhuộm lên y phục thiếu niên, khiến nó càng thêm đỏ.

Tỏa Vân đem đầu lâu ôm chặt vào lòng, cúi thấp đầu, tóc đen che đi đôi mắt, chỉ có thể nhìn thấy nụ cười quỷ dị.

"Lạc Dịch, tại sao lại phản bội ta?"

Đầu lâu như trước lưu lại biểu tình sau cùng của chủ nhân, đó là một nụ cười ôn nhu mà tĩnh mịch, dần dần trở nên không có sức sống. Thiếu niên gắt gao ôm nó, như muốn hòa tan vào trong cốt tủy.

"Tại sao lại như vậy?" Độ cung nơi khóe môi càng mở rộng, bị ánh nắng chiếu vào biến thành huyết sắc kỳ lạ.

"…Tại sao không cần Tỏa Vân…"

"Lạc Dịch, Lạc Dịch, như thế này thì ngươi sẽ không thể vứt bỏ ta nha." Thiếu niên nâng đầu lên, thành kính như đang hiến tế, máu từ đầu lâu chảy xuống gương mặt trắng nõn, làm run rẩy cánh bướm: "Như vậy…Là có thể giữ ngươi ở bên cạnh ta nga."

"Ta thật cao hứng, còn ngươi?" Thiếu niên tươi cười vô cùng hưng phấn, phảng phất vừa đụng liền vỡ: "Vĩnh viễn ở cùng nhau, Lạc Dịch…"

Một giọt nước rơi vào vũng máu, nổi lên một chút gợn sóng: "Tại sao lại khóc, rõ ràng là cao hứng như thế…" Thiếu niên khẽ cau mày, tựa hồ không giải thích được vì sao nước mắt đang rơi từng giọt. Nước mắt chảy dài theo khuôn mặt, đem vết máu rửa sạch, con bướm nơi khóe mắt phảng phất cũng bị nước làm ướt cánh, hấp hối.

"Lạc Dịch…"

Từng tảng mây lớn che lấp ánh sáng cuối cùng, để lại trên mặt đất một mảnh âm u.

Xa xa, trong rừng trúc, Quý Bội Tuyệt gắt gao nắm chặt tay, như là đã hủy diệt đi cái gì, nhưng ở một lát sau liền buông lỏng thân thể, trên khóe miệng là một nụ cười hài lòng.

Tỏa Vân điên rồi.

Đây là nhận thức chung của mọi người trong Tu Du Sơn, cả ngày ngồi ngây ngây ngốc ngốc một chỗ, ăn uống đi vệ sinh đều phải có người dắt đi, ôm một cái đầu lâu không chịu buông tay. Cho đến khi Quý Bội Tuyệt không thể chịu được nữa, đem cái đầu đang thối rữa được thiếu niên ôm chặt trong ngực ném đi. Sau đó thiếu niên tỉnh dậy, điên điên khùng khùng khóc nháo đòi tuyệt thực, Quý Bội Tuyệt phải sai người đem đầu nhặt về, rửa sạch chỉ còn cái đầu lâu trắng trả lại cho thiếu niên, thiếu niên mới chịu nghỉ ngơi.

Xuân qua, hạ tới, thu sang, đông đến, một vòng tuần hoàn.

Dung Dương nhìn trời đất đầy tuyết, thở dài một cái.

"Buông tha đi." Dung Dương nhẹ giọng nói: "Hắn đã không thể trở lại như trước. Vậy nên.."

"A Dung, ngươi không hiểu được…" Quý Bội Tuyệt ngắt lời: "Ta không cam lòng…Rất không cam lòng."

Dung Dương chỉ là thở dài vô lực.

"Nội lực trong cơ thể hắn đã có manh mối…" Dung Dương chuyển chủ đề: "Loại nội lực vô duyên vô cớ xuất hiện này, ta đã kêu Phong Chích kiếm được một ít tư liệu."

Từ ngày đó trở đi, thiếu niên kia đã điên rồi, đồng thời trong cơ thể cũng xuất hiện nội lực hùng hậu.

"Ta đã loại bỏ một số khả năng, còn lại một khả năng đúng nhất." Dung Dương chậm rãi phun ra một từ: "Phùng Sinh, còn gọi là Tuyệt Xử."

"Một loại dược vật trong truyền thuyết, có khả năng cải tử hoàn sinh, đối với chúng ta là mang lại hùng hậu nội lực, nhưng không phải ai ăn cũng được, người không có duyên ăn vào không bị phát điên thì cũng chết đi. Ta cho rằng người kia đã đút "Tuyệt Xử Phùng Sinh" cho…"

"Đừng nhắc lại người kia." Quý Bội Tuyệt nheo mắt lại, tuy trên môi vẫn là nụ cười, nhưng Dung Dương biết, đây là dấu hiệu tức giận.

"Ngày mai ngươi phải xuống núi, ít nhất một ngày mới trở về."

"Vâng."

"Vậy…A Dung, hảo hảo bảo trọng."

"Hảo."

Đây là lời từ biệt, cũng là lời vĩnh biệt.

Dung Dương phóng thật nhanh, hắn đã đổi ba con ngựa, chạy từ Sở Quốc về, nhưng vẫn muộn. Không có tinh lực duy trì phong độ trước kia, Dung Dương đứng trước phủ điện, tức giận thở hổn hển.

"Phong, Tỏa, Vân!"

"Hửm?" Thiếu niên yêu dị xinh đẹp, da trắng như bạch ngọc, y phục đỏ tươi, đứng trong điện đầy thi thể lại phá lệ mê hoặc.

"Đây đều là ngươi làm!" Cả sảnh đường là thi thể không còn người sống sót, trong điện tràn ngập mùi máu tươi. "Vì sao? Vì sao muốn giết giáo chủ?"

"Ngươi nói sai rồi nha." Thiếu niên mỉm cười, tay hắn đã sớm bị máu nhuộm đỏ tươi, bàn tay đưa về phía trước, mở ra, trong tay là một hạt châu màu lam, bị máu nhuộm ánh lên màu tím: "Hiện tại Luân Hồi Giáo giáo chủ, nhưng lại là ta nga."

Con ngươi Dung Dương mạnh co rút, nhược nhục cường thực luôn là đạo lý của ma giáo, Luân Hồi giáo cũng đem đạo lý "Cường giả vi tôn" phát huy mạnh mẽ. Dung Dương không thể tin nhìn người ở trên, sau đó nhìn số ít người còn sống xung quanh.

"Tiêu Phong Chích, Địch Tu, Đan Yếu Ly…cùng với thiên giới…" Dung Dương cười thảm: "Các ngươi đều phản bội y…Sao…"

"A Dung. Chúng ta cũng không có cách nào. Đánh không lại, để cho mọi người trong giáo cùng với Tu La Đạo không chịu chết thì đây là lựa chọn tốt nhất."

Dung Dương cho dù tức giận cũng cảm thấy kinh ngạc. Trong Luân Hồi giáo hiện nay ngoại trừ thiên giới nhân chỉ có Tu La Đạo võ công cao nhất, vậy mà đều không thể đánh bại thiếu niên sao?

"Địa Ngục Đạo…Toàn quân bị diệt."

Dung Dương sững sờ tại chỗ, nhưng lập tức, Dung Dương tức giận quay đầu lại, lạnh lùng nói: "Vì sao? Giáo chủ rõ ràng đã ăn "Hồng quả", thiên giới cư nhiên thấy "hóa thân" của Thần Mộc chết mà không quan tâm?"

Thiên giới nhân như trước im lặng, một gã áo bào trắng đi ra.

"Ta tuân theo ý chỉ của Thần Mộc, không can thiệp vào quyết đấu của các "hóa thân"."

"Cái…gì? Ngươi là nói…hắn cũng là…"

"Nói xong rồi sao?"

Quay đầu lại, tuyệt sắc thiếu niên đang tủm tỉm cười nhìn hắn.

"Như vậy…" Thiếu niên giơ đao lên: "Chết đi…"

"Phong…Tỏa Vân, ngươi điên rồi…"

"…Điên rồi?" Mị hoặc thiếu niên nghiêng đầu: "Đúng vậy, ta điên rồi."

Từng dòng máu trào ra, Dung Dương nhìn thiếu niên kia, đột nhiên cười to.

"Phong Tỏa Vân! Ngươi vĩnh viễn sẽ sống trong đau khổ. Ngươi không biết sao, chính ngươi tự tay giết Lạc…"

Dung Dương không thể nói được nữa, cổ họng hắn bị cắt ngang. Ngay lúc hắn nhắc đến tên người kia, tuyệt sắc thiếu niên trong nháy mắt chém đứt cổ hắn.

Tuyệt sắc thiếu niên đứng đó, đứng trong một mảng màu đỏ tươi.

Trở thành Luân Hồi Giáo giáo chủ, đây không phải là mục tiêu của ta sao? Ta hiện tại đã có rất nhiều quyền lực, rất nhiều sức mạnh…

…Sau đó thì sao? Sau đó thì sao? Tại sao ta lại muốn lực lượng…? Không biết, không nhớ rõ. Đúng, không nhớ rõ, hình như cũng đã lâu rồi không tỉnh táo thế này……

Con người quả nhiên là sinh vật dễ thích nghi. Luân Hồi giáo ban đầu hỗn loạn, bây giờ cũng ổn định trở lại, tiếp nhận giáo chủ mới.

Tỏa Vân cứ sống như vậy, ngày qua ngày, không biết vì sao mà sống.

Cho đến một ngày, hắn nhìn thấy sảnh đường vào mùa hạ, không biết vì sao cảm thấy chói mắt khác thường, đâm vào người khiến hắn muốn khóc, đâm vào ngực ngăn chặn hô hấp của hắn. Sâu trong lòng hắn, như có một thanh âm khẽ gọi.

Trở về đi, về lại nơi bắt đầu.

—

()Chú Đại Bi: Chú Đại Bi, hay Đại Bi Tâm Đà La Ni (Maha Karunika citta Dharani), là bài chú căn bản minh họa công đức nội chứng của (Avalokiteśvara Bodhisatva). Bài chú này còn có các tên gọi là: Thiên Thủ Thiên Nhãn Quán Thế Âm Đại Bi Tâm Đà La Ni, Quảng Đại Viên Mãn Vô Ngại Đại Bi Tâm Đà La Ni, Thiên Thủ Thiên Nhãn Quán Tự Tại Bồ Tát Quảng Đại Viên Mãn Vô Ngại Đại Bi Tâm Đà La Ni, Thanh Cảnh Đà La Ni…

14. Chương 14: Thanh Mai X Vân Lai X Trở Về

Thanh Mai tròn mắt nhìn, sau giờ ngọ(), ánh nắng mặt trời dường như gắt vô cùng, làm cho nàng có chút hoa mắt. Nàng ngồi chồm hổm trong hậu viện của Lâu Trung Lâu, buồn chán đến phát hoảng.

() Giờ ngọ: từ 11h sáng đến 1h chiều

Phu nhân lại đến chỗ kia. Tiểu nha hoàn trề môi thì thào. Mỗi lần đi đều ném nàng lại, một cô nương gia giáo đàng hoàng ở trong thanh lâu, còn ra thể thống gì nữa a.

Thanh ngoại núi xanh, lâu ngoại lâu. Tên hay thế nào cũng là thanh lâu a.

Thanh Mai nhìn hòn đá màu đen trước mũi giày, thờ ơ nghĩ. Trong sân tràn đầy tiếng ve kêu, bầu trời xanh ngắt không một gợn mây, bóng cây đu đưa như có một trận gió thoảng qua. Thanh mai hoảng hốt, nhìn lại viên đá kia, trên mặt trơn nhẵn là ảnh ngược của một mảnh hồng sắc.

Thanh Mai ngẩn ngơ, một lúc sau mới nhận ra đó là một vạt áo màu đỏ tươi. Kim tuyến thêu tinh xảo bên mép tay áo, ngoại trừ một ít kim tuyến bên ngoài, bên trong áo không có một chút hoa văn dư thừa nào, chỉ có một màu đỏ tươi khiến Thanh Mai chói mắt và sợ hãi. Nàng theo bản năng ngẩng đầu lên, chủ nhân của y phục này đang đứng trước mặt nàng từ trên cao nhìn xuống, tóc thẳng dài như thác nước đổ, ánh nắng qua khe lá chiếu tới làm cho mặt của đối phương do khuất sáng nên nhìn không rõ lắm.

"Tiểu cô nương." Thanh âm như loại rượu thơm ngon nhất, tinh khiết mà mê hoặc lòng người, Thanh Mai hầu như chết chìm trong thanh âm ấy, chỉ có thể ngơ ngác nhìn đối phương.

Người nọ dường như nhận ra điều gì, dừng một chút, mở miệng lần nữa thanh âm liền thay đổi, Thanh Mai không cách nào hình dung được loại cảm giác này, rõ ràng cùng một người, thế nhưng thanh âm lúc sau mang theo sự trong trẻo nhè nhẹ, cũng khiến Thanh Mai từ trong cơn mê mà giật mình tỉnh giấc.

"Tiểu cô nương, ngươi là người của Lâu Trung Lâu?"

"Không phải…" Thanh Mai ảo não nhăn lại mặt, nhìn xem, nàng đã nói danh dự trong sáng của nàng nhất định sẽ bị hiểu lầm mà. "Ta là nha hoàn của Thích phu nhân, không phải là…" Giống như cuối cùng cũng phản ứng kịp, Thanh Mai mở to mắt, đứng dậy: "Ngươi là ai?!"

Chỉ là vì ngồi chồm hổm quá lâu, Thanh Mai thật đáng buồn phát hiện ra chân nàng đã tê dại đến mức mất đi cảm giác, nàng hét lên một tiếng rồi ngã về phía sau.

Đau quá…

Tiểu nha hoàn hai mắt rưng rưng đỡ thắt lưng, cú ngã vừa rồi làm nàng có cảm giác như xương cốt gãy hết, nhất là nơi khó mở miệng đặc biệt đau. Thanh Mai hung tợn ngẩng đầu nhìn người không nhúc nhích phía trước, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương chọc người trìu mến.

"Ngươi…"

Thanh Mai cũng không cách nào nói xong, mắt nàng mở lớn đến mức không thể lớn hơn nữa. Người kia, người kia thật là khủng khiếp…Vẻ đẹp không nên xuất hiện trên thế giới này khiến nàng sợ hãi! Tóc đen, y phục đỏ tươi, thanh niên xinh đẹp như yêu nghiệt đứng trong bóng râm tản ra mùi hương mê người, hình con bướm bên khóe mắt như sắp sửa lao tới, nuốt trọn những kẻ bị mê hoặc! Tay Thanh Mai nắm lấy cổ, như là bị ai đè lại hô hấp, thân thể nho nhỏ bắt đầu phát run.

Ánh mắt của tuyệt sắc thanh niên mị hoặc mà trống rỗng, di chuyển trên người Thanh Mai. Hắn hơi xê dịch một bước, bóng tối bao trùm lấy dung mạo tuyệt sắc cũng biến mất. Thanh Mai chỉ cảm thấy sức ép trên người rút đi, rốt cuộc cũng có thể thở gấp.

"Ta là ai…" Tuyệt sắc thanh niên hơi nghiêng đầu, nghi hoặc lẩm bẩm: "A, ta rốt cuộc là ai?"

Hắn lại nghiêng đầu, nhìn vào viện phía trong Lâu Tung Lâu, Thanh Mai không hiểu ánh mắt kia, chỉ cảm thấy ánh mắt ấy làm người khác đau lòng.

Tuyệt sắc thanh niên rất nhanh hồi phục tinh thần lại, thanh âm êm dịu, quay sang Thanh Mai đang ngồi ngây ngốc dưới đất nói.

"Tiểu cô nương, ta trước kia là người của Lâu Trung Lâu, hôm nay về thăm một chút." Người kia khẽ cười mị hoặc: "Có thể dẫn ta đi xem một chút được không…? Đã lâu rồi, ta không còn nhớ rõ nữa."

"Hảo…" Thanh Mai ngơ ngác nhìn nụ cười của hồng y thanh niên, ngẩn ngơ gật đầu, trong lòng không dậy nổi một tia phản kháng. Nàng căn bản không nhận thấy có gì không thích hợp, chẳng qua là cảm thấy nếu người kia cười nhiều thêm nữa, nàng sẵn sàng thực hiện bất cứ nguyện vọng gì của người nọ.

Thanh Mai cảm giác mình được một lực đạo dịu dàng nâng dậy, nàng khó khăn đem tròng mắt dính trên người đối phương dời đi, sửa sang lại y phục, đứng cách thanh niên kia ra ba bước, mắt liếc trái liếc phải không dám nhìn người kia, sợ lần nữa rơi vào trong mê hoặc.

"Công, công tử, ngươi trước kia là người của Lâu Trung Lâu a?"

"Đúng vậy." Mắt tuyệt sắc thanh niên cong cong, nhẹ nhàng nói: "Ta ngây người ở đây năm năm."

Ánh mắt Thanh Mai vòng vo chuyển: "Công tử đến Lâu Trung Lâu lúc nào?"

"Khoảng chừng Thiên Khánh năm bốn lăm, nhớ không rõ lắm." Hắn hoảng hốt, thì ra còn chưa qua nửa đời người, thế nhưng tại sao hắn lại cảm giác ký ức này xa xưa tựa như ác mộng của kiếp trước đâu? Thanh niên rũ mắt, mỉm cười, con bướm bên khóe mắt như nhuộm chút điên cuồng, chỉ là thanh âm vẫn ngọt ngào như đang nói chuyện với tình nhân: "Ta tới nơi này hình như vào lúc ta tám tuổi."

"Ngô, Thiên Khánh năm 45…, bây giờ là Thiên Khánh năm 58." Tiểu nha hoàn đơn thuần không chú ý dị trạng của thanh niên, chỉ là phát hiện ra đối phương là người dễ nói chuyện nên buông xuống phòng ngự, bắt đầu lộ ra bản tính ngây thơ: "Nha, mười ba năm, thật lâu."

"Đúng, thật lâu."

"Ngươi xinh đẹp như vậy lúc đó nhất định là hồng bài đi?" Thanh Mai nhanh mồm nhanh miệng nói ra, sau đó nha đầu cũng cảm giác được lời mình nói ra có chút quá phận, bắt đầu hoảng hốt: "Xin, xin lỗi…"

"Không." Thanh âm êm ái cắt đứt lời xin lỗi của Thanh Mai, thanh niên nhẹ nhàng cười nói: "Ta không phải."

Tiểu nha hoàn nghi hoặc ngẩng đầu nhìn gương mặt tuyệt sắc kia, nhưng cũng không dám hỏi tiếp. Thanh Mai đột nhiên nhận ra, nàng hình như còn chưa biết tên thanh niên.

"Tên công tử là gì?"

Tuyệt sắc thanh niên tựa hồ sửng sốt một chút, ánh mắt đảo một vòng quanh khung cảnh không hề quen thuộc kia, sau đó cười dịu dàng. Trong nháy mắt, đám mây từ phương xa che khuất bầu trời, khung cảnh đang sáng bỗng dưng tối sầm, khí tức tử vong trong bóng đêm bắt đầu lan ra.

"Tỏa Vân." Hắn cười nói: "Phong Tỏa Vân, đây là tên của ta."

"Phong công tử." Thấy thanh niên nhìn về tiểu viện cách đó không xa, Thanh Mai xông tới. "Nơi đó cấm đi vào, Thanh Mai cũng chỉ là lúc dọn vệ sinh mới được đi vào."

"Thì ra là thế." Phong Tỏa Vân như trước nhìn chằm chằm nơi đó, trên mặt hắn là nụ cười, một nụ cười trống rỗng: "Có thể nơi đó chính là chỗ ta từng ở trước kia." Hắn rũ xuống lông mi dài, nhẹ nhàng nói: "Ta muốn vào xem, có được không?"

"…Được, được rồi." Thanh Mai chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, không tự chủ được đáp ứng, sau đó đi về phía tiểu viện kia.

Không có bất kì ngăn cản nào cả hai nhanh chóng đi vào tiểu viện, nơi này là một góc hẻo lánh của Lâu Trung Lâu, từ khi Thích Tam Nương chủ nhân của Lâu Trung Lâu hạ lệnh cấm đi vào, nơi này liền ít người lui tới. Tiểu viện này cũng không lớn, đồ vật trong viện cũ kỹ nhưng lại rất sạch sẽ, giống như có người dọn dẹp hàng ngày. Phong Tỏa Vân chậm rãi đi tới, đi tới, mỗi bước đi như giẫm lên lòng mình, mang theo đau đớn không biết tên.

Đồ vật trong tiểu viện được trưng bày như trước lúc hắn rời đi, tất cả đều quen thuộc, lại giống như cách cả một đời người.

Thanh Mai càng đi càng cảm thấy hoảng hốt, phía sau truyền đến mùi hoa anh túc cùng với mùi máu tươi nhàn nhạt, dường như có một khí tức hủy diệt tất cả. Thanh Mai chỉ có thể máy móc đi về phía trước, không dám quay đầu nhìn lại, cứng ngắc đẩy ra cánh cửa duy nhất trong tiểu viện.

"Két ——"

Cửa gỗ phát ra một tiếng kêu cũ kỹ, trong phòng sáng sủa hẳn lên, trong không khí có mùi thuốc nhàn nhạt. Thanh Mai bình tĩnh trở lại, bởi vì áp lực phía sau trong nháy mắt biến mất, như chỉ là ảo giác. Nàng bước về phía trước hai bước, sau đó quay đầu len lén nhìn về phía Phong công tử, liền thấy thanh niên lăng lăng đứng ở cửa, thất thần nhìn sảnh đường. Ánh sáng phản xạ vào đôi mắt hắn, làm cho hắn trở nên giống con người hơn, không còn như yêu nghiệt mê hoặc lòng người trong bóng tối nữa.

Thanh Mai không dám phá vỡ cảnh đẹp này, nàng khẽ đảo mắt, sau đó liếc thấy một cái bọc màu xanh nhạt, không thể kiềm chế kêu lên: "Ôi chao!"

Một tiếng này cũng làm Tỏa Vân tỉnh lại, hắn cười, đôi mắt sâu không thấy đáy.

"Làm sao vậy, tiểu cô nương?"

"Cái kia." Thanh Mai cầm cái bọc trên bàn lên, có chút ảo não nói: "Đã quên mang cái này cho phu nhân, phu nhân trở về nhất định sẽ mất hứng."

Phong Tỏa Vân nhìn cái bọc kia: "Có thể nói cho ta biết phu nhân ở đâu không? Ta biết võ công, ta sẽ giúp ngươi đưa đi, coi như là thù lao ngươi dẫn ta vào."

Tuy rằng lý trí nói không nên đưa đồ cho một người xa lạ, nhưng là nhìn đến khuôn mặt kia, Thanh Mai cái gì cũng không để ý tới, đưa bọc đồ cho Phong Tỏa Vân.

"Vậy làm phiền công tử."

Phong Tỏa Vân đi trên đường nhỏ, gió khẽ cuốn lấy mái tóc đen, từng lọn tóc nhẹ nhàng đung đưa.

Tại sao lại muốn quay về Lâu Trung Lâu?

…Chỉ là hứng thú nhất thời thôi.

Tại sao lại muốn cầm cái bọc này đi?

…Cũng chỉ là hứng thú nhất thời mà thôi.

Vì sao…

Ta đều nghĩ rằng đó là hứng thú nhất thời?

Tuyệt sắc thanh niên dừng lại giữa đường, tay che lại mặt, trong mắt tràn đầy hồng quang, mang theo vô tận huyết sát. Tay hắn nổi đầy gân xanh, khí tức điên cuồng bùng nổ xung quanh.

Lúc này lại có người không có mắt mà nhảy ra.

"Hắc, đợi nửa ngày mới ra một con dê béo! Đem cái bọc để lại."

Một hán tử đứng chặn trên đường, mặt mập mạp, thoạt nhìn vô cùng hung ác. Chỉ là khi nói xong, y phát hiện người phía trước chỉ thờ ơ đứng đó, hán tử liền phi lên một cái, giơ đại đao trong tay lên nhắm về phía Tỏa Vân.

"Cút."

Đứng ở giữa đường, Tỏa Vân chỉ phun ra một chữ, hán tử nghe thấy rõ ràng. Y sợ hãi ngừng xông lên, lảo đảo lui về phía sau, hoảng sợ nhìn đôi mắt đỏ như máu. Đại hán nghĩ đến cái gì, bỗng kêu to: "Tiểu Thất! Dừng lại."

Một ám tiễn từ phía sau phóng thẳng tới Tỏa Vân, là đồng bọn của hán tử, một thiếu niên thậm thà thậm thụt. Ám tiễn dường như châm ngòi nổ cho máu giết người cuồng bạo.

Hai mắt Phong Tỏa Vân đỏ như sắp chảy ra máu, động tác của hắn thoạt nhìn rất thong thả, nhưng chỉ sau một khắc, hán tử đã phát hiện gương mặt tuyệt thế kia ở ngay trước mặt, mang theo mùi máu tươi.

"Phốc—-"

Máu bắn tung tóe khắp bầu trời, bên tay trái của hán tử trống rỗng, Tỏa Vân đứng bên cạnh, ngẩng đầu, tựa hồ đang hưởng thụ máu tươi trên không trung. Máu tươi rớt vào con bướm trên khóe mắt, nhuộm cánh bướm thêm đỏ rực.

Thiếu niên trong bụi cỏ kinh hô một tiếng, theo bản năng bắn ra một mũi tên, sau đó y phát hiện mình bị giơ lên cao, một bàn tay khảm ngay tại cổ y, hán tử ngã trong vũng máu gầm lên: "Tiểu Thất——"

Phải, phải chết sao ——?!

Thời gian như ngừng lại, qua một lúc lâu, tử vong vẫn không đến. Thiếu niên khó khăn mở mắt, phát hiện chủ nhân của đôi tay trên cổ không nhìn y, mà cúi đầu nhìn chằm chằm một điểm nào đó.

Sau một khắc thiếu niên bị hất ra, giống vải rách bị ném sang một bên. Thiếu niên cũng không hề để ý, chỉ cố gắng chạy đến bên hán tử, run rẩy đỡ hán tử dậy, muốn rời khỏi nơi này.

Phong Tỏa Vân không quan tâm, hắn chỉ chăm chú nhìn đồ vật rơi ra từ trong cái bọc. Lúc nãy bùng nổ hắn không để ý đem cái bọc ném đi, lúc thiếu niên kia bắn ra mũi tên thứ hai hắn mới nhìn thấy vật rơi ra.

Đó là một quyển sách, và một trang giấy.

Sách này là bí tịch mà Thích Tam Nương đã đưa cho hắn, từ ngày hắn bị Quý Bội Tuyệt cưỡng chế mang đi, đã không còn nhìn thấy quyển sách này. Gần đây hắn rất khó khống chế bản thân mình, chỉ có khi luyện bộ công pháp này mới an ổn một chút. Không có quyển sách này, sẽ không có Tỏa Vân ngày hôm nay. Bởi vậy, hắn phải cảm tạ Thích Tam Nương thật tốt, không phải sao? Phong Tỏa Vân mỉm cười, ánh mắt chuyển dời sang tờ giấy bên cạnh.

Trên tờ giấy là "Bức tranh" một vài người, như là một nhà năm hoặc sáu người. Đây là lần đầu tiên Tỏa Vân thấy có người vẽ tranh như vậy, nhịp tim của hắn bắt đầu rối loạn lên, dường như sắp có chuyện gì xảy ra, mà hắn không thể biết đó là tốt hay xấu.

Phong Tỏa Vân vận khởi khinh công, chạy đi thật nhanh, máu trong thân thể như sắp bùng nổ. Gió đập vào mặt mang theo cảm giác lạnh lẽo, lại không thể làm lạnh được rung động sâu trong linh hồn — cho đến khi nhìn thấy một thân ảnh thủy sắc.

Thích Tam Nương đứng trong một chỗ đất trống, đưa lưng về phía Tỏa Vân, tựa hồ đang nhìn cái gì, biểu tình chuyên chú mà thành kính.

"Ai?"

Thích Tam Nương bỗng nhiên xoay người, sau khi nhìn thấy Tỏa Vân thì trợn to mắt, như nhìn thấy một thứ vô cùng đáng sợ. Nhưng nàng lập tức từ trong hoảng loạn bình tĩnh lại, hơi bước về phía trước — bình tĩnh che đi cái gì phía sau, trên mặt nàng là một mảnh bình tĩnh, nhưng thân thể khẽ run tiết lộ tâm trạng khẩn trương của nàng.

Phong Tỏa Vân khẽ cười. Thích Tam Nương ngẩn ngơ, gương mặt mê man, sau đó lập tức tỉnh táo lại, nhìn Tỏa Vân đầy kinh loạn và sợ hãi.

"Đã lâu không gặp." Thanh âm mê hoặc như thuốc phiện vang lên: "Thích Tam Nương."

Thích Tam Nương chỉ mím môi, không đáp.

"Không cần đề phòng, ta chỉ là mang đồ đến cho ngươi." Phong Tỏa Vân lấy ra cái bọc màu xanh nhạt, tay Thích Tam Nương khẽ run. Lúc này, Phong Tỏa Vân lại đột nhiên hướng Thích Tam Nương ném tới: "Đón!"

Cái bọc rớt xuống cách Thích Tam Nương ba bước, Thích Tam Nương theo bản năng bước qua đỡ lấy, đến khi phản ứng kịp thì đã muộn, thứ nàng che đậy sau lưng đã ở ngay trước mắt Tỏa Vân.

Con ngươi Phong Tỏa Vân trong nháy mắt hóa đỏ.

Trên mặt đất trống trải, chỉ có một bia mộ, trên bia mộ là một dòng chữ rõ ràng.

Ân nhân Lạc Dịch chi mộ.

15. Chương 15: Sự Thật X Bỉ Ngạn X Tuyệt Vọng

"Phong Tỏa Vân! Đừng —"

Nhìn hồng sắc thân ảnh kia bước nhanh về phía mộ bia, Thích Tam Nương hoảng sợ thét chói tai, nhưng lại không làm thân ảnh kia dừng lại nửa bước.

"Đừng! Phong Tỏa Vân! Ngươi sẽ hối hận!"

Hồng sắc thân ảnh dừng lại, đứng cách bia mộ một bước. Hắn cúi thấp đầu, tóc thẳng rới xuống, che đi biểu tình trên gương mặt hắn.

"…Ngươi, ngươi sẽ hối hận…Ô…" Thích Tam Nương khóc không thành tiếng, nàng vô lực cúi thấp đầu xuống, nghẹn ngào: "…Cho nên…đừng, đừng hủy hoại y, được không…"

"Ta sẽ hối hận, ân?"

Rõ ràng là câu hỏi, lại không chút cảm tình. Thanh âm kia không có tình cảm, không có linh hồn, như là một cái xác trống rỗng.

"Lạc…"

Thanh âm Thích Tam Nương hơi ngập ngừng, nàng đè xuống cổ họng mình, có cảm giác hít thở không thông. Nàng biết, đối với thân ảnh tỏa ra mùi máu tươi trước mặt, cái tên đó là cấm kỵ, nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương chậm chạp vươn tay, nhẹ nhàng chạm đến mộ bia kia.

"Không nói sao?" Tỏa Vân khàn tiếng cười: "Nói đi, ta đang chờ đây!"

Thích Tam Nương run run, ánh mắt phức tạp nhìn thân ảnh trước mắt.

"Thỉnh Phong công tử theo Tam Nương. Tam Nương dẫn Phong công tử đến một chỗ." Nàng mở miệng nói, thanh âm mang theo nức nở như trước: "Đến lúc đó Tam Nương sẽ nói cho công tử nghe tất cả. Sau đó, công tử muốn làm gì cũng được."

Phong Tỏa Vân nghiêng đầu nhìn thoáng qua Thích Tam Nương, đôi mắt vẫn là màu đỏ như máu, làm kẻ khác đau lòng.

"Hảo."

Phong Tỏa Vân nhìn xung quanh, đây là một quán trà có thể tùy ý tìm thấy, lại tràn ngập mùi hương thoang thoảng trong trí nhớ. Mùi vị đó đã ngửi qua ở đâu…? Không biết, không nhớ rõ. Không cần nhớ, không cần nghĩ đến nữa, nếu không sẽ mất đi khống chế, sẽ đau đầu, sẽ…đau lòng.

Phong Tỏa Vân đi về phía cửa, hắn còn chưa kịp gõ, bên trong đã truyền đến tiếng bước chân, cửa mở ra.

Một thiếu niên khoảng chừng mười hai tuổi ra mở cửa, nhìn thấy người trước mắt không phải thân ảnh quen thuộc, liền có chút thất vọng, sau đó bị dung mạo xinh đẹp của người trước mắt làm ngây người.

Phong Tỏa Vân nhìn thiếu niên trước mắt, trang phục nông thôn bình thường, khuôn mặt bị phơi nắng mà ngăm đen, lại mơ hồ nhìn thấy đôi mắt quen thuộc, Phong Tỏa Vân sững sờ tại chỗ.

"Cái kia…" Thiếu niên lắp bắp mở miệng, có chút mất tự nhiên. Đây là người xinh đẹp nhất y từng thấy, so với tiểu Thanh hoa khôi của trấn còn xinh đẹp hơn vô số lần — Tuy rằng người này trông giống một con búp bê tinh xảo mà trống rỗng hơn.

"Xin hỏi, ngài, ngài tìm ai?"

"…Không."Tỏa Vân hồi phục tinh thần, rũ mắt xuống, tựa hồ không dám nhìn gương mặt vừa xa lạ lại vừa quen thuộc kia: "Có người nhờ ta, đem thứ này đến cho ngươi."

Phong Tỏa Vân đem bức tranh kì dị đưa ra, thiếu niên nhìn thấy bức tranh mắt liền sáng lên.

"Đây là ta vẽ." Thiếu niên tiếp nhận bức tranh, vô cùng hưng phấn, y ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt: "Cái kia, người đưa cho ngươi là Lạc Dịch thúc thúc sao? Thúc thúc giờ ở đâu? Có khỏe không? Tại sao lâu rồi không đến xem chúng ta…"

Như là phát hiện mình quá hưng phấn…mặt thiếu niên đỏ lên, lắp bắp nói: "Ách, xin lỗi, ta quá hưng phấn."

"Không có việc gì." Phong Tỏa Vân nhu hòa nở nụ cười, trong mắt lóe lên ôn nhu phức tạp, ngón tay xoa lên bức tranh: "Có thể nói cho ta biết ngươi vẽ những ai trong tranh được không?"

"Được." Thiếu niên rất cao hứng đáp ứng, người trước mắt khiến y có một loại cảm giác thân thuộc, khiến y muốn nói hết tất cả, thiếu niên chỉ tay vào giữa, lần lượt nói: "Đây là mẫu thân và phụ thân của ta, còn có đại ca." Sau đó chỉ vào hài tử ở giữa: "Đây là ta, khi đó khoảng chừng 7 tuổi." Sau đó chuyển qua một nam tử đang ôm một hài tử, đôi mắt thiếu niên hiện lên một tia hoài niệm và chờ mong: "Đây là Lạc Dịch thúc thúc, còn có nhị ca của ta." Đôi mắt thiếu niên hơi ảm đạm: "Nhị ca ta lúc trước bị bọn buôn người bắt đi, ta muốn tìm nhị ca, nhưng mọi người không cho… thế nhưng Lạc Dịch thúc thúc đã đáp ứng ta, sẽ mang nhị ca trở về."

"Ngươi…rất sùng bái hắn?"

"Đúng vậy." Thiếu niên cười rạng rỡ: "Lạc Dịch thúc thúc là người lợi hại nhất, cái gì cũng biết, cái gì cũng làm được." Thiếu niên chỉ vào nước trà: "Ngửi thấy không? Đây là Vân Lai trà nổi tiếng khắp nơi, là Lạc Dịch thúc thúc dạy ta làm, thúc thúc còn chỉ ta vẽ tranh nữa."

"…" Đầu ngón tay chạm đến ký hiệu kì lạ trên bức tranh: "Đây là cái gì?"

"Cái kia à, là ngôi sao. Lạc Dịch thúc thúc nói qua, chúng sẽ dẫn đường về nhà."

[Nương nói qua, chúng nó ở đây để dẫn đường về nhà.]

Là ai ở bên tai nói như vậy…Không biết, không nhớ rõ, cũng không cần nghĩ, không muốn nghĩ. Thế nhưng lời kế tiếp lại tự động hiện lên.

…Nhà, ngươi muốn về nhà không…?

"Xin hỏi…" Thiếu niên dè dặt hỏi thanh niên đã lâm vào trầm tư: "Có thể hay không…Nói cho ta biết tình trạng bây giờ của Lạc Dịch thúc thúc?"

"…Ta không biết."

"Nga. Thì ra là vậy…" Thiếu niên tựa hồ có chút thất vọng.

"…Ngươi tin tưởng người đó sẽ mang nhị ca ngươi trở về?"

"Đúng vậy."

"…Ngươi, có còn nhớ rõ nhị ca của ngươi không?"

"Không nhớ rõ." Thiếu niên nhíu mày, sau đó giãn ra: "Thế nhưng Lạc Dịch thúc thúc đã chỉ ta cách nhận ra nhị ca."

Đôi mắt thiếu niên trong suốt, mang theo chờ mong nói: "Thúc thúc nói, nhị ca là người đẹp nhất thiên hạ này."

"…"

"Ngươi hiện giờ là người đẹp nhất ta thấy." Thiếu niên tò mò nhìn Tỏa Vân: "Nhị ca của ta còn đẹp hơn ngươi chăng?"

"…Đúng vậy." Tỏa Vân nhắm mắt lại rồi mở mắt ra, ôn nhu nở nụ cười, trong nháy mắt như cướp đoạt hết mọi màu sắc của thiên địa: "Nhị ca của ngươi nhất định đẹp hơn so với ta, nhất định."

Thiếu niên ngây ngốc nhìn, như bị mê hoặc.

"Tiểu Vũ, làm sao vậy?" Một thanh âm làm thiếu niên tỉnh lại.

"…A?" Thiếu niên tỉnh táo lại, theo bản năng nhìn về phía đối diện, nơi đó trống không, như vừa mơ một giấc mộng hoang đường.

"Ngươi phát ngốc cái gì?" Một nam tử đi tới, nhìn như dùng sức, kỳ thật rất nhẹ nhàng gõ đầu thiếu niên: "Ngươi hoàn thành xong bài tập rồi?"

"A…Nga." Đôi mắt thiếu niên bắt đầu lưỡng lự, nam tử nhìn thấy liền nổi giận.

"Phong Tỏa Vũ. Nhanh cút đi làm bài tập cho ta!"

"Ngươi muốn nói cho ta biết cái gì?" Tuyệt sắc thanh niên nói, thanh âm khàn khàn trầm thấp.

Thích Tam Nương không kiềm chế được run rẩy, nàng đặt bình trà trong tay xuống.

"Ta không biết hai người đi Luân Hồi giáo đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết Lạc công tử rốt cuộc cùng ngài nói cái gì." Cho dù gần tuổi năm mươi, khuôn mặt nàng vẫn được bảo dưỡng rất tốt: "Tam Nương chỉ biết, Lạc Dịch rất coi trọng ngài."

"Trước tiên đừng ngắt lời Tam Nương." Thích Tam Nương nhìn khóe mắt Tỏa Vân nhăn lại, nhẹ nhàng nói: "Tam Nương chỉ có thể kể một vài việc Tam Nương biết."

"Lần đầu tiên gặp Lạc công tử là vào Thiên Khánh năm bốn mươi bảy, lúc đó tâm tư Tam Nương chỉ đặt trên người Lân nhi, không rảnh quản chuyện trong Lâu Trung Lâu. Cho đến khi Lạc công tử tìm đến, Tam Nương mới biết đến sự tồn tại của Lạc Dịch công tử và ngài." Thích Tam Nương nhìn sang chỗ một nam tử đang ngồi, nam tử đang chơi với đầu gỗ, tựa hồ cảm giác được ánh mắt mẫu thân, nam tử cười một cái, là một người ngốc nghếch. Phong Tỏa Vân lại chú ý tới, lúc nam tử dùng sức, không thể kiềm chế mang theo nội lực bá đạo.

"Như ngài thấy, Lân nhi là kết tinh của ta và A Viêm. A Viêm vốn sức khỏe không tốt, là bệnh nan y lưu truyền từ tổ tiên, A Viêm cũng vì thế mà mất. Từ khi A Viêm ra đi, Lân nhi là lý do duy nhất mà ta tiếp tục sống, thế nhưng bệnh kia, cũng xuất hiện trên người Lân nhi, Lân nhi vừa bị ngốc, vừa không sống quá hai mươi tuổi…"

Thanh âm Thích Tam Nương không kiềm chế được mang theo nghẹn ngào, sau đó lập tức bình ổn xuống dưới.

"…Lúc này, Lạc công tử tìm đến, thỏa mãn nguyện vọng của Tam Nương. Y đáp ứng chữa trị cho Lân nhi, chỉ cần Tam Nương hỗ trợ y lúc thích hợp, trong đó có một điểm, chính là bảo vệ ngài, thỏa mãn mọi yêu cầu của ngài, nhưng không được để lộ chuyện của y."

—— Ta cho ngươi biết một sự thật. Chủ nhân Lâu Trung Lâu chính là ta, là ta mua được ngươi, vậy nên tất cả trước đây đều là giả dối.

Tay Phong Tỏa Vân đặt trên tay vịn tưởng như mềm mại, lại không ngờ đã đâm sâu vào trong lớp gỗ.

"Tam Nương đáp ứng Lạc công tử, Lạc công tử cũng thực hiện hứa hẹn, y cho Lân nhi dùng một loại thuốc. Ngài cũng thấy, nội lực hùng hậu trong người Lân nhi, là một trong những công dụng của thuốc kia."

Vì sao nghe quen thuộc như vậy? Phong Tỏa Vân đột nhiên cảm thấy sợ hãi, nếu như tiếp tục nghe tiếp, kiên trì bấy lâu nay sẽ bị phá vỡ, sau đó là rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục.

"Lạc công tử vẫn luôn quan tâm đến ngài, chỉ cần ngài muốn, Lạc công tử luôn lén lút tìm cách thỏa mãn ngài. Lúc ngài vui vẻ, Lạc công tử tới đây tâm tình cũng tốt, lúc ngài mất hứng, Lạc công tử đều sẽ đăm chiêu ủ dột tìm cách khiến ngài hài lòng."

—- Có gì phải quan tâm? Chỉ là một quân cờ, còn là một quân cờ dùng qua không biết bao nhiêu lần mà thôi.

"Cha mẹ của ngài, lúc trước sinh sống cũng không tốt. Lạc công tử cũng đã tìm tới bọn họ… Ngài cũng thấy, chắc hẳn không cần Tam Nương nói gì thêm."

"…Không…"

"Sau đó, khi ngài tìm đến Tam Nương, lúc đó Lạc công tử ở nơi khác, Tam Nương không thể cự tuyệt ngài, cho nên đã đáp ứng yêu cầu của ngài, Lạc công tử trở về, giận thật sự lớn, đó là lần đầu tiên Tam Nương thấy Lạc công tử giận đến vậy."

"Đừng, đừng nói…."

"Cho dù như vậy, Lạc công tử vẫn tôn trọng quyết định của ngài. Tất cả các khách nhân của ngài đều do Lạc công tử chọn, không cho ngài xuất đầu lộ diện, không cho khách nhân qua đêm, trong chốn hồng trần này, Lạc công tử bảo vệ ngài rất tốt…"

"Đừng nói nữa." Đôi mắt Tỏa Vân đỏ như sắp chảy ra máu, hắn dùng sức đè hai bên thái dương, nội lực cuồng bạo bắt đầu tản ra, thổi bay vụn gỗ xung quanh. Thích Tam Nương không động đậy ngồi ở trên ghế, tựa như không có gì xảy ra, mảnh gỗ sượt qua mặt nàng để lại một vệt máu nhỏ dài, nàng vẫn bình tĩnh như trước lạnh lùng nói xong.

"Sau lần đó, Lạc công tử vô cùng tự trách. Rồi Lạc công tử đưa Tam Nương một quyển sách." Thích Tam Nương mở túi ra, lộ ra một vật thể — một quyển sách màu đen: "Cái này cũng là Lạc công tử…"

"…A…" Cơn lốc xung quanh dừng lại, Phong Tỏa Vân cúi thấp đầu, tóc tai bù xù, trầm cười: "Ngươi muốn nói, tất cả của ta, đều là y giành cho, đúng không?"

"Ngươi muốn nói, ta trước kia vẫn luôn hiểu lầm y, đúng không?"

"Đó là đáng đời, đáng đời nga." Phong Tỏa Vân nói nhẹ vô cùng, tựa như đang thì thầm ngọt ngào với tình nhân. Hắn cười, lại so với người khóc còn bi thương hơn: "Rõ ràng là lỗi của y a…y cho y là ai…a…y dựa vào cái gì quyết định làm mọi thứ của ta…nói cho ta biết, y dựa vào cái gì…"

Thích Tam Nương nhìn Tỏa Vân đang điên cuồng, trong lúc hoảng hốt nhớ lại lời người nọ, lúc đó nàng cũng đang chất vấn, người nọ lại lộ ra biểu tình khó mà diễn tả được.

[Nếu không rời khỏi…] Người nọ cúi đầu cười: [Nếu ta không rời khỏi, tình cảm hắn dành cho ta, thay vì nhận lấy… Ta, ta sẽ làm cho hắn hận ta.]

"Hận…?"

Phong Tỏa Vân kinh ngạc nhìn Thích Tam Nương, Thích Tam Nương run rẩy, nàng vừa mới đem từ trong đầu nói ra sao?

"Phải…Là như thế này a." Phong Tỏa Vân khẽ cười: "Y đạt được mục đích của y, không phải sao…? Ta là chính tay chặt đầu y nha, là ta nha…"

—-Ta cho tới bây giờ còn chưa thấy ai dễ gạt như vậy, một đứa ngu ngốc.

"Vì sao…vì sao đâu…Ta quả nhiên…là hận y nhất…"

Thích Tam Nương không nói gì, chỉ im lặng nhìn.

"Lạc Dịch…" Lần đầu tiên, kể từ ngày đó, đây là lần đầu tiên, hắn gọi tên của y: "…Ngươi là một phiến tử…"

Phong Tỏa Vân điên cuồng lục lọi, tìm kiếm bằng chứng duy nhất người nọ để lại trên thế giới này. Hắn đã sống hồ đồ thật lâu, hắn nhớ mang máng, món đồ kia lúc tự tay giết Quý Bội Tuyệt xong liền vứt qua một bên mặc kệ. Chỉ là, có một ngày có người chạm vào, hắn theo bản năng giết chết những người chạm qua nó, từ đó về sau, không một ai dám đụng vào nữa.

Ngón tay Phong Tỏa Vân dừng lại, hắn nhìn thấy một vật màu xám trắng, hắn đem vật đó ôm chặt vào trong lòng ngực. Đó là một đầu lâu màu xám trắng, bởi vì bị ném vào một góc khá lâu, nên không thể tránh khỏi bám lên một lớp bụi.

"Lạc Dịch." Phong Tỏa Vân ôm chặt lấy đầu lâu, mặt kề mặt ôm: "Lạc Dịch…"

Hắn đem đầu lâu nâng lên đối diện mình, đôi mắt chống lại hốc mắt tối om, trong mắt hắn thỉnh thoảng lóe lên một tia hồng sắc sau đó trở lại bình thường.

Hắn nhẹ nhàng gọi, ôn nhu, thành kính, cẩn thận, hạnh phúc, mà cũng vô cùng tuyệt vọng.

"Lạc Dịch, Lạc Dịch, ta biết mà, ngươi sẽ không phản bội ta đâu…"

"Lạc Dịch, Lạc Dịch, ngươi ngủ lâu như vậy, nên dậy thôi…"

"Lạc Dịch, Lạc Dịch, ngươi xem, ta bây giờ là giáo chủ nha, ta đã có sức mạnh bảo vệ ngươi…"

"Lạc Dịch, Lạc Dịch, ta đã cố gắng như vậy, ngươi cười với ta một cái được không…"

"Lạc Dịch, Lạc Dịch, ngày hôm nay ta nhìn thấy bọn Tiểu Vũ, bọn họ đều đang chờ ngươi, vậy nên đứng lên thôi, ta cùng ngươi đi thăm bọn họ…"

"Lạc Dịch, Lạc Dịch, ngươi nói ta rất giống mạn châu sa hoa, ngươi đợi ta nhổ hết đám anh túc này lên, trồng toàn mạn châu sa hoa, nhất định sẽ rất đẹp, ngươi mở mắt ra nhìn được không…"

"Lạc Dịch, Lạc Dịch, ngươi còn giận ta ư? Tha thứ cho ta được không, ta tuyệt đối sẽ luôn tin tưởng ngươi, ta sẽ giết hết tất cả những kẻ cản trở chúng ta…"

"Lạc Dịch, Lạc Dịch, ngươi mở mắt ra, nhìn ta một chút được không?"

"Lạc Dịch, Lạc Dịch…"

…

"Lạc Dịch…Ta…Yêu ngươi…"

…

Thích Tam Nương nhìn tờ giấy trong tay, trên tờ giấy ghi lại sự điên cuồng của ma đầu Luân Hồi giáo. Tất cả mọi người nói, giáo chủ Luân Hồi giáo điên rồi. Thế nhưng nàng biết, giáo chủ Luân Hồi giáo đã chết rồi, từ khi tự tay giết đi người đó, hắn chỉ còn lại một cái xác không hồn. Mắt Thích Tam Nương chuyển dời sang bia mộ, gió thổi qua, cỏ cây cạnh bia mộ rung động, như đang nói cái gì.

"Ngài…biết mọi thứ sẽ thành như vậy…sao?"

Một trận gió thổi qua, cỏ cây lại đung đưa, như là đang đáp lại. Ánh mắt Thích Tam Nương phức tạp nhìn một phong thư khác, đây là thứ mà nàng đã không nói cho Tỏa Vân, còn nhớ lúc người nọ đưa phong thư này cho nàng thì nói.

[…Phong thư này, đặt ở chỗ ngươi đi, nếu Luân Hồi giáo truyền đến tin tức của ta, thì nên đốt phong thư này đi…nếu không…ngô, có chút khó chịu…nói chung, mười năm sau, nếu ngươi gặp được một …tiểu tư của một công tử mặc bạch y phong lưu phóng khoáng người gặp người thích hoa gặp hoa nở thì trực tiếp đưa phong thư này cho hắn…Làm sao nhận thức ư? Rất đơn giản, là người đẹp trai nhất…Khụ…Được rồi, không nói giỡn nữa…thật ra ta biết ngươi nhất định sẽ nhận ra hắn, trên cổ tay người nọ mang theo một cái vòng đen…đúng vậy, giống vật trên cổ tay của ta…Còn có, hắn ghét nhất chuối tiêu, nếu không biết chuối tiêu là gì ngươi cũng không cần để ý…Tên nha…]

Người nọ giảo hoạt cười, nụ cười mang theo bất đắc dĩ.

[Tên của hắn là…Lạc Dịch.]

16. Chương 16: Sơ Kiến X Trước Kia X Ức Mộng()

()Ức mộng: giấc mơ nhớ lại quá khứ

Thiên Khánh năm 43, Thanh kinh thành. Tại một hẻm nhỏ, bỗng có một thanh niên xuất hiện, tự nhiên như thể hắn vẫn luôn ở nơi đó, không khiến cho bất cứ một ai chú ý đến.

"Con mẹ nó, cái bạch xà tinh kia quả nhiên biến thái vô cùng!" Một giây kế tiếp, động tác của thanh niên hoàn toàn phá vỡ không khí im lặng này, thân hình hắn có chút chật vật lung lay, sau đó dứt khoát ngồi xuống đất, không quan tâm đến y phục vô cùng quý giá trên người: "Quả nhiên "Yêu quý sinh mệnh, rời xa biến thái" là một trong "Tam đại định luật" của con người nha."

"Một, hai người coi như xong, vì sao những kẻ ta gặp đều là cái loại cố chấp điên cuồng thể xác và tinh thần không ổn định a! Hay là nói cổ đại không có bác sĩ tâm lý thật đúng là bi kịch. Nha, ca là nam, là nam! Tại sao một đám như được bơm thêm 5000C máu gà giống nhau đều đuổi bắt ca không tha, ca muốn chinh phục thế giới này, cũng chỉ là vì những muội tử khả ái kia…" Như là rốt cuộc cũng phát tiết được tất cả, thanh niên bắt đầu hùng hùng hổ hổ, tay phải theo bản năng sờ cổ tay trái, bên trên cổ tay trái là một cái vòng không hề tầm thường, một cái vòng màu đen. Nhưng động tác của hắn không thể thành công, thanh niên bất đắc dĩ gục đầu xuống, nhìn tay phải không ngừng run rẩy, chỗ đó truyền đến từng trận vô lực, hắn bắt đầu cười khổ: "…Xem ra đã đến cực hạn, lần này phải thử một chút cái dịch vụ kia…"

Thanh niên bám tường đứng lên, đi ra chỗ sáng. Ánh sáng chiếu vào thanh niên, từ từ soi sáng gương mặt thanh niên. Hắn có một đôi mắt linh động, bên trong lộ ra một tia giảo hoạt, ngũ quan không thể nói là xinh đẹp tinh tế, nhưng lại làm người khác không tự chủ được mỉm cười, chỉ là chẳng biết tại sao trên mặt có chút cứng ngắc không được tự nhiên.

Thanh niên sờ sờ mặt, lầm bầm mắng: "Ta sát, cả một năm trời giả dạng mặt băng sơn tê liệt, không biết bây giờ da mặt có bị thối rữa hay không…" Hắn đi về phía đường phố, tựa hồ mắt không quen lắm với ánh sáng, hắn nheo lại mắt: "Hy vọng trong thư không có sai lầm…"

Điều chỉnh lại gương mặt, thanh niên lộ ra nụ cười rực rỡ, ánh sáng chiếu vào đôi môi mỏng, lại không chút nào ấm áp.

"Hắc hắc, lần này phải lừa gạt ai đây…"

Thanh niên đi về phía nào nhiệt, chỉ một lúc sau đã hòa vào đám người, hoàn toàn biến mất.

"…Đã hiểu, nhân vật công lược lần này là [Quý Bội Tuyệt], vật phẩm công lược là [Luân Hồi Châu], từ giờ trở đi công lược bắt đầu, dưới đây là tin tức của nhân vật và vật phẩm công lược."

"…Đã hiểu, bắt đầu dùng dịch vụ "Thân thế", bối cảnh thân phận đã ghi chép, mức độ phù hợp 73.4%, khởi động tối ưu hóa, xóa đi thân phận trước đây…"

"…Đã hiểu, bắt đầu dùng dịch vụ "Sống lại", thiết lập nhân vật đã ghi lại, mức độ phù hợp 77.4%, khởi động tối ưu hóa, diện mạo dưới điều tra 47.23%, tuổi tác trên điều tra 7%…

"Yooo" Thanh niên tươi cười rực rỡ: "Trò chơi bắt đầu rồi."

Lần đầu tiên nhìn thấy thiếu niên kia, Lạc Dịch đã giả trang thành một người thành thành thật thật được tròn một năm. Bối cảnh hắn thiết lập nên rất hiệu quả, chức năng của công lược luôn hoàn mỹ, không chỉ là Thanh kinh thành, mà toàn bộ thế giới đều công nhận sự tồn tại của một nam tử bình thường có mẹ là nữ tử thanh lâu, hiểu biết chút y thuật, tên là Lạc Dịch. Khi đó hắn lấy việc công làm việc tư, mua được vật liệu để tự pha chế một loại trà, cả người đang trong tình trạng thoải mái, trong đại viện truyền đến tiếng đánh đập cùng với tiếng chửi mắng.

Tiếng ồn ào ngày càng gần, Lạc Dịch đứng dậy đặt chén trà xuống, sinh hoạt nhàm chán làm hắn không mấy hứng thú với những chuyện thế này. Hắn đi vào đại viện, liếc mắt liền thấy có một hán tử mặt mày thô bỉ đang đánh đập một tiểu hài tử, hán tử kia hắn biết, đó là một tên thương nhân hay tới Lâu Trung Lâu, còn hài tử kia khoảng chừng tám, chín tuổi, gương mặt không thấy rõ.

Lạc Dịch rụt rè đi tới một gã người hầu đang xem kịch vui, nhỏ giọng hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Gã người hầu này cũng là một kẻ lắm chuyện, trên mặt là tươi cười hả hê.

"Hoàng lão hán không phải khoe khoang tìm được một hài tử xinh đẹp sao, hôm nay mới mang đến." Gã chỉ vào thiếu niên kia: "Nhưng khi giở cái che mặt ra, mới phát hiện được "Lũ viêm" trên mặt hài tử, xem chừng là đã bị lâu, đến hôm nay mới nổi lên. Lão Hoàng lần đầu tiên bị gài bẫy, nên mới nổi giận như thế."

Lúc này hán tử đá một đá mạnh vào tay phải của tiểu hài tử. Tay của tiểu hài tử xem chừng bị gãy, y dùng tay không bị thương che chở cho tay phải, lộ ra gương mặt kinh khủng, dẫn đến một trận kinh hô. Tiểu hài tử oán hận nhìn hán tử, đôi mắt như lệ quỷ. Mọi người nhìn thấy đều giật mình, ai cũng sợ hãi không dám nhìn thẳng vào tiểu hài tử.

Hán tử cũng bị dọa sợ, sau đó thẹn quá hóa giận mà dùng thêm sức, người xung quanh phát ra cười nhạo ác ý. Lạc Dịch nhìn đứa bé kia, trong mắt tia oán hận dần dần biến mất, chỉ còn lại một tia tuyệt vọng như bị cả thế giới vứt bỏ —- giống y như người trong trí nhớ.

Chờ Lạc Dịch ý thức lại, mới phát hiện mình đã đứng lên, hán tử ban đầu cũng để ý, sau thấy là một thầy thuốc vô danh của Lâu Trung Lâu thì quay mặt đi. Lạc Dịch lập tức cười nịnh nọt, tiến lên phía trước hán tử.

"Hoàng lão hàn, như vậy không đáng nha."Lạc Dịch chỉ vào hài tử: "Nếu y bị ngươi đánh chết, không phải bạc ngươi bỏ ra mất trắng sao?"

Nghe vậy Hoàng lão hán dừng một chút, sau đó tiếp tục mắng, nhưng là không đánh đập nữa: "Lão tử trước đây đúng là mắt mù, mới sơ sót tên cẩu này."

"Như vậy đi, bây giờ chủ quản không có ở đây, về sau ta sẽ nói lại cho chủ quản, ngươi ra giá bán tiểu hài tử này cho chúng ta, để y làm người hầu của Lâu Trung Lâu chẳng hạn."

Hoàng lão hán tựa hồ có chút dao động, nhưng vẫn không cam lòng.

"Ngươi không biết ta mua hắn bao nhiêu đâu, tròn năm mươi lượng a."

Xung quanh ồ lên, một gã người hầu mạnh khỏe cũng nhiều nhất là 10 lượng, chớ đừng nói một hài tử nhỏ nhắn thế này, hài tử này đáng giá từng đó bạc sao.

Lạc Dịch do dự một chút, sau đó cắn răng nói.

"Ta còn chút tiền, lại thêm năm lượng nữa. Đây là giới hạn rồi, cái dáng vẻ kia của y đừng nói bán vào thanh lâu, bán vào nhà bình thường làm người hầu có khi còn không được."

Hoàng lão hán ngẫm lại cũng thấy đúng, sau đó đáp ứng, đưa ra bản khế ước.

Gã người hầu kia thấy có chút kỳ lạ, lặng lẽ chạy tới chỗ Lạc Dịch nói: "Ngươi định xử lý y thế nào? Hôm nay làm sao vậy? Bình thường ngươi đâu có thế, chủ quản trở về chắc chắn không vui đâu."

Lạc Dịch cười, vẫn là bộ dáng thuần khiết: "Ta cần một người giúp đỡ, thế này vừa đúng lúc. Gần đây ta có chế ra một vài thuốc mới cho quán, chắc lão bản cũng không tính toán quá đâu, phiền ngươi chạy tới phòng thu chi giúp ta một chuyến."

Gã sai vặt trừng hắn một cái, sau vẫn là chạy tới phòng thu chi.

Hoàng lão hán cầm được tiền từ tay Lạc Dịch, không nói một lời rời đi, dường như sợ Lạc Dịch đổi ý. Mọi người xung quanh cũng giải tán, Lạc Dịch cúi đầu xuống, nhìn hài tử ngốc lăng nằm trên mặt đất.

Phong Tỏa Vân, ba chữ đỏ tươi trên khế ước.

Đúng là người được nhắc đến trong thư, thật là đúng chỗ không đúng lúc a...

Hắn thở dài, nhìn hài tử trước mặt, sau đó cúi người xuống ôm lấy, hài tử bị ôm trong chốc lát khẽ run một cái, sau đó cũng không phản kháng gì.

Quên đi, cuộc sống sau này còn dài.

Lạc Dịch vịn tường, nhẫn thần trống rỗng.

Thiên a, vì sao đầu năm nay nhiều người tự kỷ như vậy...cho dù mỗi người đều là quả táo bị thượng đế gặm qua, nhưng ngài cũng không thể đem quả gặm tới lòi hạt luôn a. (PS: Lấy từ: Mỗi người đều là quả táo mà thượng đế đã gặm qua, vậy nên mỗi người đều có ít nhất một khiếm khuyết, nếu khiếm khuyết của một người càng lớn thì chứng tỏ thượng đế rất ưu ái hắn.) Lời tác giả

Hài tử hoàn toàn bày ra bộ dạng đề phòng co đầu rút cổ ở trong góc, Lạc Dịch đã xem qua tư liệu về y nên có phần nào hiểu được lý do vì sao. Đột nhiên bị đuổi ra khỏi sinh hoạt phú quý, đi dị quốc tha hương, rồi vì lợi ích của cha mẹ mà bị bán đi, mọi nhận thức đều tan vỡ không phải là điều một hài tử có thể tiếp nhận.

Ca tới cổ đại này nhận thức cũng chưa từng ngừng tan vỡ đây, cũng là nhờ tinh thần kiên cường a! Lạc Dịch oán niệm nhìn bóng đen trong góc, nhận mệnh cầm chén thuốc đen đi tới.

Hài tử không có vì Lạc Dịch đi đến mà thay đổi tư thế. Y vẫn như trước nhìn chằm chằm một điểm nào đó, cho dù Lạc Dịch lột hết quần áo của y thì y cũng không có phản ứng gì.

Nhìn bệnh sốt rét và mụn nước đã có chuyển biến tốt đẹp, Lạc Dịch có chút vui mừng trong khổ não nghĩ: Hắn đã từng chẳng hiểu chút gì về y thuật, cho đến khi đầu gối bị bắn một mũi tên…Ngô…Không phải…Cho đến khi hắn gặp cái tên bạch xà tinh biến thái kia, miễn phí làm chuột thí nghiệm cho hắn một năm, y thuật cũng tiến bộ tới mức thông thạo.

Đem nước thuốc xoa lên người hùng hài tử, giúp hùng hài tử mặc y phục chỉnh tề, Lạc Dịch có chút bi ai phát hiện động tác của hắn ngày càng thành thục.

Quên đi, coi như ca đến đây chính là để hầu hạ ngươi.

Khoảng thời gian trước khi đi ngủ, ở cổ đại không có nhiều phương tiện giải trí, nếu không phải là nghe hát, thì còn lại chính là hoạt động nhìn hoa nhìn trăng ngâm thơ tiêu hao tế bào trí tuệ, hoặc là phát tiết tinh lực cùng tiền bạc trên người nữ nhân. Lạc Dịch không có tiền, hơn nữa đối mặt với hùng hài tử này, hắn đành phải chọn cách tiêu hao số lượng tế bào trí tuệ ít ỏi của mình.

Lạc Dịch từ trong góc móc ra thất tinh kỳ, đây là một trong những vật "mẫu thân" lưu lại cho hắn. Lạc Dịch vẫn luôn cảm thấy hứng thú với loại quân cờ lấp lánh này, điều này làm cho hắn nhớ tới ngũ tử kỳ của thế kỉ hai mốt, chỉ là quy tắc từ "Ngũ tử nối thành một đường" biến thành "Nối thành ngôi sao vị tọa" mà thắng. Mỗi lần nối thành ngôi sao chiến thắng, những chấm nhỏ được nối lại (quân cờ thất tinh kỳ) sẽ lóe sáng trên bàn cờ đen, vô cùng xinh đẹp. Thế nhưng Lạc Dịch đối với thế giới này tri thức về thiên văn cực kỳ thiếu thốn, mỗi khi thua đều thua vô cùng thê thảm, thật khiến người ta đồng tình.

Lạc Dịch bày xong thế cờ, sau đó nhìn hùng hài tử mà bày ra một nụ cười thuần khiết.

"Ngươi đi trước."

Hùng hài tử nhìn chằm chằm bàn cờ, mắt khẽ động, sau đó tiếp tục duy trì mặt liệt.

"Không sao đâu." Lạc Dịch "hòa ái" tươi cười: "Ta sẽ chỉ ngươi, đến, đi bước này."

"Rồi đi bước này…"

Như vậy nhiều lần, sau đó mỗ ra vẻ thật thà tươi cười hết mức hàm hậu.

"Vẫn." Lạc Dịch nhìn một mảng tinh kỳ lòe lòe chiếu sáng, đắc ý vênh váo hô liên tuyên ngôn thắng lợi: "Game over… Khụ, ta thắng!"

Lạc Dịch nhìn hùng hài tử, hùng hài tử vẫn là gương mặt kia, vì vậy Lạc Dịch lại tiếp tục thuần khiết tươi cười: "Đến một ván nữa."

Chơi vài ván nữa, Lạc Dịch vẫn là hèn mọn mà thắng. Nhìn hùng hài tử vẫn không nhúc nhích trước mặt, Lạc Dịch cảm thán: Hài tử mặt liệt này thật thiếu giáo dục…A phi! Hài tử mặt tê liệt thiếu giáo dục!

Ca có rất nhiều thời gian cùng ngươi phung phí.

Thu thập bàn cờ xong, Lạc Dịch ôm hùng hài tử lên giường ngủ, rất nhanh tiến vào mộng đẹp. Hài tử bị ôm trong ngực mở mắt ra, rũ mắt xuống, nhìn đôi tay ôm ngang lưng mình, ngửi hương vị thảo dược đã quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, tiểu hài tử chôn mặt vào trong vạt áo Lạc Dịch, che mất đi biểu tình.

Chăm sóc bé con ngày qua ngày, đứng dưới ánh mặt trời, Lạc Dịch mừng muốn rơi nước mắt.

Hài tử kia rốt cuộc chịu nhìn hắn, hài tử kia rốt cuộc rời khỏi góc mà đi lại, hài tử kia rốt cuộc đã chịu nói chuyện…

"Nhìn số liệu này…So sánh với tư liệu tương đồng, ta thấy ngươi đang thực hiện một trong những hành vi nổi danh, mà người văn minh gọi là: "Dưỡng thành." Một thanh âm vang lên bên tai Lạc Dịch, thanh âm vô cùng ưu mỹ, nhưng lại trống rỗng không mang chút cảm tình nào.

"Kỳ quái, lúc trước ta nuôi con sâu kia, ngươi sao không nói." Thanh âm này với Lạc Dịch là rất quen thuộc.

"So sánh với tư liệu khác. Ta cảm thấy hành vi trước kia không phải là dưỡng thành, mà là thuần hóa."

"…Nhanh vứt những câu kỳ kỳ quái quái vừa nghe liền biết lấy tư liệu từ một trạch nam() hoặc một gái hư đi giùm ta!"

()Trạch nam là mấy anh trai sống không hòa nhập, thậm chí tách biệt xã hội, ngoài sở thích đơn giản của bản thân như xem phim, đọc sách…thì không làm gì hết.

"Yêu cầu không có hiệu lực, yêu cầu là quyền hạn của cấp A, ngươi chỉ mới cấp D."

"…"

"Lạc Dịch." Một thanh âm ở phía sau vang lên.

Lạc Dịch quay đầu lại, trong chốc lát hiện ra tươi cười nịnh nọt, đối diện là một trung niên, khoảng chừng bốn mươi tuổi, trong mắt hiện lên một tia tính toán.

"Chủ quản đại nhân, có chuyện gì sao?"

Chủ quản nhìn Lạc Dịch, Lạc Dịch có một loại dự cảm không tốt. Thanh lâu bình thường đều không có thầy thuốc, mà những người phong trần này bị thương cũng chỉ toàn những vết thương khó mở miệng. Vết thương không nghiêm trọng thì chỉ xin thuốc rồi bôi lên, vết thương nghiêm trọng có thể tự lấy bạc gọi thầy thuốc, nếu không thì để đó tự sinh tự diệt. Ở trong thiết định của công lược, "mẫu thân" Lạc Dịch là nữ tử thanh lâu, trước kia có ở hiệu thuốc, Lạc Dịch cũng học được một ít. Từ khi "mẫu thân" chết, thân phận Lạc Dịch ở Lâu Trung Lâu cũng có chút kỳ lạ. Hắn có tiền lương, nhưng không nhiều, hắn có tiểu viện, nhưng chưa bao giờ rời khỏi Lâu Trung Lâu.

"Lần trước là ngươi tự ý mua một người hầu?"

"Bẩm đại nhân, y ở trong viện giúp xử lý dược liệu."

"Đại nhân có gì phân phó sao?"

"Ngươi lát nữa mang y đến chỗ tiểu Lý, từ nay về sau y sẽ đi theo tiểu Lý, Lâu Trung Lâu không chứa người vô dụng." Nói xong không thèm liếc nhìn Lạc Dịch, quay đầu nghênh ngang rời đi.

…Cho hỏi ba ngươi họ Lý X sao? Người nào đó bắt đầu lý sự.

"…Ta đi."

Thanh âm lạnh lùng vang lên sau lưng.

Lạc Dịch quay đầu lại, tiểu hài tử ở phía sau hắn, trên người bọc đầy băng vải, trông như xác ướp. Lạc Dịch theo bản năng cự tuyệt, nhưng nhìn ánh mắt kiên định của tiểu hài tử, Lạc Dịch cuối cùng cũng gật đầu.

Sau đó, đây lần đầu tiên hùng hài tử nở nụ cười.

Lạc Dịch cho đến bây giờ vẫn nhớ rõ nụ cười đó, nụ cười làm hắn hoảng hốt, để lại một dấu vết sâu đậm trong lòng hắn, đầm đìa máu tươi.

17. Chương 17: Ràng Buộc X Khởi Đầu X Tuyệt Xử

Hùng hài tử rất thông minh, mọi việc y làm không tính là xuất sắc nhưng là không tìm ra được một điểm sơ sót nào. Ban đầu Lạc Dịch còn tưởng hùng hài tử không gánh nổi công việc này, rồi sẽ bị khi dễ đủ loại, nhưng nhìn đôi mắt hùng hài tử càng ngày càng sáng rực, Lạc Dịch liền cảm thấy chắc sẽ không sao đâu.

"So sánh với tư liệu…"

"Được rồi, được rồi, ta thừa nhận đây là dưỡng thành!"

"…"

Mọi thứ đều đi vào quỹ đạo, thế nhưng sẽ có một việc nào đó mà con người không thể nắm trong tay, việc này có thể sẽ tạo nên một gợn sóng nhỏ, cuối cùng phát triển thành một con sóng lớn, làm cho con người một lần nữa ý thức được sự nhỏ bé và bất lực của mình.

Lạc Dịch nằm ở trên giường, sau khi dạo một vòng qua cõi âm bây giờ ngay cả mở mắt cũng không mở được. Chủ quản ác ý hướng về phía tiểu hài tử, biết hắn tuyệt đối sẽ bảo vệ tiểu hài tử, chủ quản nhân cơ hội đó cho hắn vốn đã chướng mắt từ lâu một bài học nặng nề, thực sự là vô cùng nặng nề a.

Hắn muốn cười, nhưng là ngay cả khí lực để cười cũng không có.

Lạc Dịch nghiêm túc kiểm điểm lại bản thân mình. Trải qua bài học này, Lạc Dịch thực sự nhận thấy mọi thứ đã thay đổi: Hắn đã không còn là "Thần y" hô phong hoán vũ ở chỗ bạch xà tinh nữa, mà là "Hạ nhân" ngay cả việc bảo vệ chính mình cũng khó ở Lâu Trung Lâu.

Lạc Dịch sau khi tỉnh lại liền thấy tiểu hài tử đang nắm tay áo hắn, ghé vào bên giường ngủ rất không yên ổn. Lạc Dịch không định đánh thức y, thế nhưng tiểu hài tử bỗng mở to mắt ra, nhìn hắn, hai mắt to tròn ướt át, làm khuôn mặt y càng thêm mỹ lệ.

Lạc Dịch lập tức cười, an ủi: "Ta không sao."

Lạc Dịch vừa nói ra liền thấy không ổn, cổ họng hắn khàn khàn trúc trắc giống tiếng cạo nồi vô cùng chói tai. Lạc Dịch nhìn khuôn mặt tiểu hài tử biến sắc, vội đổi giọng nói: "Ta có chút khát nước, thanh âm không thể phát ra được."

Tiểu hài tử nhìn chằm chằm Lạc Dịch, sau đó mới đi lấy nước.

Lạc Dịch uống xong nước, từ từ nhắm hai mắt lại giả vờ ngủ, sáng suốt không lên tiếng nữa. Hắn nghe được tiếng sàn sạt, sau đó cảm thấy có một thân thể nho nhỏ ấm áp dựa vào, hai tay ngắn ngủn cố gắng ôm lấy hắn. Bởi vì bệnh nặng, thân thể gầy đến trơ xương của Lạc Dịch cuối cùng cũng bị đối phương ôm trọn lấy.

Giữa lúc Lạc Dịch cảm thấy xương hắn cũng sắp nát thì phía sau lưng bỗng cảm thấy một mảnh ướt át, xung quanh lại không có âm thanh nào.

Đứa bé kia đang im lặng mà khóc.

Lạc Dịch lặng lẽ để hùng hài tử ôm, cảm nhận được sự bất lực và sợ hãi của đứa bé kia.

…Ca sai rồi. Lạc Dịch vốn vô tâm vô phế rốt cuộc cũng có một tia chột dạ, có công lược trong tay nên hắn không hề cố kỵ, nhưng lại quên chăm sóc cho tình cảm của đứa bé kia.

Việc thế này sẽ không xảy ra nữa, hắn đảm bảo.

Bởi vì thân thể truyền đến từng trận suy yếu và vô lực, Lạc Dịch không bao lâu liền cảm thấy mệt mỏi rã rời. Ngay lúc hắn sắp ngủ, hắn nghe được thanh âm đứa bé kia vang lên trong bóng đem, thanh âm non nớt mang theo kiên quyết.

"Lạc Dịch, sau này ta sẽ không để việc này xảy ra nữa, ta sẽ bảo vệ ngươi, không để bất kỳ ai tổn thương ngươi!"

Lạc Dịch vừa định lên tiếng thì đã ngủ thiếp đi.

Sau khi tỉnh lại, Lạc Dịch đem mọi chuyện ném sau đầu. Hùng hài tử vẫn là như vậy, thế nhưng Lạc Dịch cảm nhận được y càng thêm dính người, còn biết cách làm nũng với hắn.

Sớm biết khổ nhục kế này hiệu quả như vậy ca đã sớm dùng, Lạc Dịch nghĩ. Hắn nhìn ánh mặt trời sáng rực rỡ, tay phải cầm cổ tay trái, huýt sáo một tiếng.

…Run rẩy đi những con người bình thường kia, BOSS đã xuất quan a!

Kỳ thực mọi chuyện rất đơn giản, có vũ khí tốt nhất của thế giới này, hắn còn sợ gì nữa? Lạc Dịch tìm tới Thích Tam Nương — Chủ nhân chân chính của Lâu Trung Lâu. Lạc Dịch tìm tới Thích Tam Nương, để Thích Tam Nương hoàn toàn nghe theo hắn.

Lạc Dịch đúng lúc nắm được tử huyệt của Thích Tam Nương, Thích Tam Nương có một đứa con trai, mọi tâm tư của nàng đều đặt lên đứa con nàng yêu thương nhất. Chỉ là lão Thiên không chỉ cướp đi thần trí của con nàng, Thích Tam Nương còn tuyệt vọng phát hiện con mình cũng mắc bệnh như của chồng mình, sống không quá 20 tuổi. Mọi việc sau đó đều vô cùng đơn giản, Lạc Dịch hứa hẹn cứu mạng nhi tử của Thích Tam Nương, Thích Tam Nương phải nghe theo hắn. Đồng ý xong Thích Tam Nương lập tức quỳ rạp trước mặt Lạc Dịch, cảm động đến rơi nước mắt.

Vì vậy Lạc Dịch liền trở thành BOSS ẩn mình của Lâu Trung Lâu, bảo vệ được chính bản thân mình cùng với tiểu hài tử. Giải quyết xong chuyện Thích Tam Nương, Lạc Dịch liền dùng công lược tìm được cha mẹ của tiểu hài tử. Lạc Dịch nhìn thần tình chết lặng của bọn họ, nhìn đôi mắt bọn họ khúm núm, sinh hoạt sung túc không dạy bọn họ cách sinh tồn, nên bị hiện thực đả kích bọn họ chỉ có thể trở nên tê liệt. Lúc Lạc Dịch tới, đứa con cả thì mỗi ngày ra ngoài làm việc duy trì sinh kế cho gia đình, đứa con út thì mắc một chứng bệnh kỳ quái, còn cha mẹ thì bàn bạc cách giấu đứa con cả để đem đứa con trói buộc này bán đi.

Nhưng bọn họ ít nhất vẫn là người nhà hùng hài tử, hơn nữa trước kia Lạc Dịch còn thiếu Phong Tỏa Lôi một phần nhân tình. Vậy nên Lạc Dịch chữa bệnh cho đứa con út, chỉ bọn họ cách mở quán trà, để lại cho bọn họ một khoản tiền vốn. Mỗi lần Lạc Dịch ra ngoài mua đồ đều ghé qua xem bọn họ. Một lý do lớn trong đó, là để trả nợ của mình.

Lúc Lạc Dịch ra ngoài lần nữa, vì có chút việc mà về trễ vài ngày, nhưng khi trở về Lâu Trung Lâu, Lạc Dịch chợt cảm thấy bất thường, dường như có một cái gì đó đã vượt ra khỏi kế hoạch. Đợi đến khi nhìn thấy hùng hài tử, Lạc Dịch mới ý thức được đã xảy ra chuyển biến lớn.

Thiếu niên trước mắt mặc một thân hồng y mỵ hoặc. Khuôn mặt tuyệt sắc mang theo một phần non nớt, một phần ngây ngô, làm cho ai nhìn thấy đều có một loại dục vọng bảo hộ hoặc là một loại dục vọng hủy diệt. Thiếu niên mỉm cười, con bướm ở khóe mắt nhẹ nhàng rung động — Đó là dấu vết "Lũ viêm" để lại, Lạc Dịch không thể xóa đi vết sẹo đó nên đã điều chỉnh nó thành hình con bướm. Tuyệt sắc thiếu niên như một con phượng hoàng, như một đóa hoa thuốc phiện đỏ tươi tản ra mê hoặc vô tận.

Thiếu niên chậm rãi đi tới, ôm lấy Lạc Dịch, nhẹ nhàng thở dài một hơi đầy thỏa mãn:

"Lạc Dịch, ta rốt cuộc có thể bảo vệ ngươi."

Cằm Lạc Dịch hơi gác lên vai thiếu niên, không biết từ lúc nào, hùng hài tử…Không, có thể nói là thiếu niên đã cao lớn như vậy, hắn khẽ há miệng mà thở, trông buồn cười như một con cá mắc cạn.

Vì sao…Lại biến thành như vậy?

Các tầng lớp cao ở Thanh kinh thành đều biết, Lâu Trung Lâu có một tiểu quan tên là Tỏa Vân, khuynh nước khuynh thành.

Lạc Dịch gần như nổi điên chạy tới chất vấn Thích Tam Nương, Tam Nương sợ đến mức không ngừng xin lỗi, Lạc Dịch bình tĩnh lại, hỏi ra mới biết diễn biến mọi chuyện.

"…Y, y tới tìm Tam Nương, Lạc công tử trước khi đi đã phân phó tam nương đợi y, vậy nên Tam Nương đã tiếp kiến y…Là, là Phong công tử chính miệng nói muốn treo biển hành nghề, y nói muốn giao dịch cùng Tam Nương… Phong công tử nói, y sẽ đem đến tiền tài cho Lâu Trung Lâu, với điều kiện cho y quyền lợi riêng, hơn nữa, muốn Lạc công tử thành người của y…Tam Nương không biết ý đồ của Lạc công tử, mà Phong công tử thì bộ dạng lấy cái chết ép người, vậy nên, vậy nên…Tam Nương sai rồi, thỉnh Lạc công tử…"

Hiện tại tức giận đã muộn, Lạc Dịch nghiến răng nghiến lợi, nhưng không thể nổi cáu.

"Không được để y xuất đầu lộ diện, không được để y và khách nhân qua đêm, tư liệu khách nhân đều đưa cho ta… Y nháo loạn ta coi như y tịch mịch tìm người nói chuyện phiếm nói chuyện yêu đương được rồi."

Kỳ thực nếu không có sự giúp đỡ của hắn, hùng hài tử đều có thể đem mọi người đùa bỡn trong lòng bàn tay, y như một đóa hoa thuốc phiện đầy mê hoặc, dẫn dụ mọi người rơi vào vực sâu. Tuyệt sắc thiếu niên đem những khách nhân của mình duy trì ở một vị trí cân đối, cân bằng. Điều kiện cạnh tranh ngang nhau mang theo vô vàn kích thích kịch tính, trận trò chơi này mọi người đều ở tình thế bắt buộc, khiến cho bọn họ dưới tình huống không tự chủ cũng vô cùng quan tâm hình tưởng của mình trước thiếu niên, do đó thiếu niên dễ dàng vạch ra khoảng cách. Thiếu niên dùng một tấm võng vô hình, đem tất cả mọi người ràng buộc ở Lâu Trung Lâu, bao gồm chính mình.

Thấy thiếu niên như vậy, Lạc Dịch rất phức tạp, hắn nhiều lần công khai ám chỉ thiếu niên thoát khỏi cái võng này, thiếu niên chỉ lẳng lặng nhìn hắn, tròng mắt đen ánh lên dã tâm khó hiểu: "Ta cần sức mạnh."

Lạc Dịch hận không thể kêu to: Ngươi đừng giằng co nữa, trước mắt ngươi là BOSS sau màn nha…

"Lạc Dịch, ta cần sức mạnh. Như vậy ngươi mới có thể ở bên ta." Người nọ ánh mắt nóng rực nhìn hắn, hầu kết Lạc Dịch khẽ động, nuốt vào một ngụm nước bọt, không nói nên lời. Thiếu niên càng ngày càng ỷ lại khiến Lạc Dịch bất an, thiếu niên ngăn cách tất cả mọi người, lại chỉ cho mình hắn tiến vào trong.

Nguy hiểm, quá nguy hiểm, thứ tình cảm này. Lạc Dịch nghĩ nếu một ngày hắn đem tất cả những việc hắn làm nói cho đối phương biết, đây mới gọi là vạn kiếp bất phục.

Lạc Dịch lần thứ hai tìm tới Thích Tam Nương, đưa ra một quyển sách bìa đen: "Đem thứ này giao cho y…Nhớ kỹ, đừng khiến y nghi ngờ, nói là trượng phu của ngươi viết…"

Nếu y muốn sức mạnh, hắn liền cho y sức mạnh. Lạc Dịch nghĩ, sau đó nợ của hắn sẽ trả sạch đi?

Sau đó…Hắn lại có thể một lần nữa chạy trốn đi?

Kế tiếp chính là Hội Hoa Đăng.

"…Sao, rất đẹp."

Thiếu niên gật đầu, ánh mắt nóng rực dưới mặt nạ khiến hắn không có đủ dũng khí nhìn sang.

"…Nương nói qua, chúng nó ở đây để dẫn đường về nhà…Nhà, ngươi muốn về nhà không?" Lạc Dịch đang dẫn dụ, hắn nghĩ, nếu hài tử có một chút do dự, hắn liền lập tức dẫn hài tử về nhà, sau đó nhất định sẽ chạy trốn không từ biệt.

"Nhà…" Thiếu niên cười lạnh, dù có mặt nạ che, Lạc Dịch cũng biết y đang cười lạnh: "Ta không nghĩ về nhà."

"Vì sao…Đó là nhà của ngươi nha, cha mẹ ngươi, huynh đệ ngươi, họ đều ở đây chờ ngươi nha…"

"Ngươi không biết…" Giọng của hắn gần như thê ai, ánh mắt bướng bỉnh nhìn Lạc Dịch.

Không, hắn biết, hắn biết tất cả. Vì hắn chính là BOSS sau cùng.

Lạc Dịch không biết trong lòng mình thế nào, cũng không biết trên mặt mình là biểu tình thế nào. Hắn dời đi đường nhìn, vì vậy liền thấy Quý Bội Tuyệt. Thấy hắc y trên sông, thấy công lược hô to "Công lược bắt đầu", trong lòng Lạc Dịch dâng lên "nhàn nhạt" ưu thương. Hắn nhìn nước sông đen kịt, theo bản năng rùng mình.

…Ni mã, vì sao hết lần này đến lần khác đều rơi xuống nước a…Khóc…

Lạc Dịch sợ nước, vì vậy chỉ có thể kêu người bên cạnh giúp đỡ: "Thiếu gia, mau cứu y a!"

Thiếu niên không có cự tuyệt, nhảy xuống nước.

Đây có thể là một cơ hội, Lạc Dịch đứng trên bờ, nhìn thiếu niên nhảy xuống sông. Đúng lúc công lược bắt đầu, hắn sẽ từ từ xa lánh tiểu hài tử, sau đó hoàn thành nhiệm vụ.

Phiến tử, rõ ràng chỉ là sợ, sợ đối mặt với cảm tình sâu đậm, nên muốn chạy trốn một lần nữa.

Lạc Dịch nắm cổ tay trái, sau đó im lặng mỉm cười, bắt đầu đi, bắt đầu.

Ông trời vẫn luôn đối nghịch với hắn, Lạc Dịch nghĩ, vô luận ước nguyện ban đầu của hắn là cái gì, mọi thứ đều diễn ra theo cái cách hắn không thể cứu vãn. Để công lược Quý Bội Tuyệt, Lạc Dịch luôn tìm cách tiếp cận, lại đem hùng hài tử cũng dính vào. Hắn như nguyện vào được Tu Du Sơn, lại phải là vật phụ thuộc đi theo hùng hài tử, trong lúc hắn bảo vệ mạng sống của Quý Bội Tuyệt lại gặp phải tập kích của chính đạo, khiến cả ba bị nhốt trong hang đá, rơi vào tuyệt cảnh.

Lạc Dịch không ngờ lại khiến hùng hài tử cũng bị kéo vào, hùng hài tử đánh ngất hắn.

"Ta không chết, ngươi cũng không thể chết."

Lạc Dịch ôm thuốc mỡ ở ngoài cửa, ngẩng đầu nhìn trời, nghe thanh âm trong phòng, nghe Quý Bội Tuyệt trầm luân, nghe Tỏa Vân kinh ngạc. Một lúc lâu, hắn gục đầu xuống, trên mặt là nụ cười rực rỡ, im lặng.

…Ai nha nha, loại tâm tình nữ nhi này là thế nào đây…

Lạc Dịch đem vật cầm trong tay ném xuống, không có lưu luyến quay đầu rời đi.

Thương tổn hùng hài tử từ đầu đến cuối đều là Lạc Dịch, vậy nên Lạc Dịch không quan tâm nữa. Đợi Lạc Dịch biến mất, Quý Bội Tuyệt liền có thể hoàn hảo ở bên cạnh tiểu hài tử.

Vì vậy Lạc Dịch lên kế hoạch tất cả. Không làm người xem nữa, hắn đưa bản thân hắn đặt vào dưới đài, nhìn mọi người diễn, sau đó đem mình trở thành một kẻ ngu xuẩn không biết lượng sức mình tham gia vào vở hài kịch.

Sau đó Tiêu Phù Sênh xuất hiện, kéo ra vở kịch, một vở kịch do hắn một tay chỉ đạo.

Lạc Dịch nhìn viên thuốc màu xanh trong tay, nó có một cái tên dễ nghe, "Phùng Sinh". Trong truyền thuyết cứu sống người chết, đối với người học võ tăng thêm nội lực hùng hậu, từ nay về sau trở thành cao thủ hàng đầu. Nhưng nó còn có tên gọi khác, "Tuyệt xử", có người nói chỉ có người có duyên mới đạt được tuyệt bảo, những người còn lại nếu không phải phát điên thì đều là chết ngay lập tức.

"Tổ hợp lại các nhân tố kích thích gen, trải qua dạ dày hấp thu sau đó phát ra adrenalin, tuyến giáp trong trạng thái kích thích, làm tăng tế bào và sự trao đổi chất, kích phát tiềm năng nhân loại và sửa chữa gien, tăng mạnh thân thể mềm dẻo và sức mạnh, thân thể tố chất đề cao 41.9% 83.2%. Bởi vì cường độ kích thích quá cao, cần dùng phương pháp dung hợp sử dụng nhân tố phụ, nếu vượt ra tế bào phụ thừa nhận sẽ phá vỡ gen và tế bào chết đi, không trừ bỏ ví dụ đặc biệt. Sau sử dụng dược điều trị theo kỳ hạn, tiêu trừ nhân tố kích thích sót lại, phòng ngừa tế bào thần kinh tổn thương. Phụ lục: Bộ dưỡng sinh thể thao thứ 36 cũng có thể thong thả điều giải hấp thu, hiệu suất không đủ 20%. Căn cứ thân thể sinh vật nền văn minh thứ 8, đề nghị, người sử dụng đã qua 16 tuổi, ba mươi tuổi là hiệu quả tốt nhất. tổ hớp kích thích tố kích phát gien có thể pha loãng sử dụng, pha loãng đạt 50% tái sinh siêu cường gien, pha loãng đạt 100% tái sinh khép lại dược tề."

"…Vì sao nghe ngươi giải thích xong, ta nghĩ ngươi đang hủy diệt mộng võ hiệp lâu năm của một niên thiếu."

Thanh âm máy móc dừng lại, tựa hồ ngẩn người, sau đó vang lên lần nữa: "Kiểm tra lại tư liệu…Giới thiệu lần nãy không có từ ngữ nào vượt qua khái niệm của nền văn minh thứ 8, xác định không hề sai. Nếu như có sai, thỉnh chỉ ra chỗ sai."

"…Không. Dù sao thứ này có thể biến người thành một cao thủ võ lâm tỏa ra Vương bá khí, thế nhưng tác dụng phụ sẽ làm Vương bá khí thành Vương bát khí, ca muốn làm cao thủ võ lâm mà cũng nhiều vấn đề như vậy…"

Trước đây Lạc Dịch có thế nào cũng không nghĩ tới, dốc hết tư liệu khắp thiên hạ điều chế ra ba viên thuốc, về sau cuối cùng đều dành cho người khác sử dụng.

Một viên cho bạch xà tinh, một viên đổi lấy trung thành của Thích Tam Nương và gia đình tiểu hài tử, viên cuối cùng bây giờ ở trên tay Lạc Dịch.

Lạc Dịch cười rực rỡ, thanh âm khàn khàn mà ôn nhu:

"BOSS ẩn xuất hiện, thỉnh chú ý nga."

18. Chương 18: Nhân Vật Phản Diện X Luân Hồi X Kết Cuộc

Ngày đó là sinh nhật mười sáu tuổi của hùng hài tử, đối với Lạc Dịch mà nói, cũng là ngày bắt đầu nghi lễ mở màn.

Tiểu hài tử đang uống rượu, tựa hồ đang nỉ non cái gì, sau đó nhìn thấy hắn.

Thiếu niên cười, gương mặt bị men rượu làm ửng hồng, Lạc Dịch ngừng hô hấp, cho dù đã nhìn thấy nhiều lần, nhưng là vẫn bị kinh diễm.

"Lạc Dịch." Tỏa Vân cười thật to, gương mặt vì say mà có vẻ ngây thơ khả ái: "Tại sao vậy chứ?"

Lạc Dịch không nói gì. Hắn trầm mặc tựa hồ khiến cho Tỏa Vân bất mãn, hùng hài tử lung lay đi về phía hắn, Lạc Dịch theo bản năng đỡ lấy, mà Tỏa Vân cũng nhân cơ hồi này bắt được vạt áo hắn, lộ ra tươi cười đắc ý thỏa mãn.

"Ta đã rất cố gắng." Tỏa Vân nắm lấy vạt áo Lạc Dịch, lẩm bẩm: "Tại sao tất cả mọi người đều không buông tha ta?"

"Ngươi có thể buông tha chính ngươi." Thanh âm Lạc Dịch khàn khàn vang lên: "Chỉ cần…" Ngươi buông tha cho Lạc Dịch.

"Không." Tựa như biết Lạc Dịch sẽ nói gì, Tỏa Vân lắc đầu, giống tiểu hài tử cứng đầu nắm lấy vạt áo Lạc Dịch: "Ta sẽ không buông tha."

Mơ hồ ý thức được không thích hợp, Tỏa Vân ngẩng đầu lên, ánh mắt mang theo khẩn trương và bất an nhìn Lạc Dịch: "Ngươi sẽ không rời khỏi ta đúng không?" Tay y nắm chặt, trắng bệch: "Ta sẽ không buông tay ngươi."

Lạc Dịch nhắm nghiền hai mắt, sau đó lại mở, cười rực rỡ.

"Sẽ không."

"Thật tốt." Tỏa Vân giống một con mèo cuộn tròn trong lòng Lạc Dịch, hai tay vươn ra ôm lấy cổ Lạc Dịch. Y khẽ cúi đầu, ngửi hơi thở mang theo mùi thuốc quen thuộc.

"Cho dù ta bẩn đến không thể bẩn hơn, chỉ có ngươi, không thể rời đi ta, không thể rời khỏi ta. Đúng không? Lạc Dịch."

"Đúng."

Trên mặt Lạc Dịch vẫn là nụ cười sáng lạn, trong bóng đêm có vẻ chói mắt dị thường.

"Hôm nay, là sinh nhật của ta. Ta hướng ông trời cầu xin một điều ước, là Lạc Dịch xuất hiện…" Tỏa Vân dụi đầu vào y phục Lạc Dịch. "…Thật tốt."

"…Phong Tỏa Vân." Lạc Dịch nhìn thiếu niên trong lòng, mắt đen không một tia sáng. "Ngươi muốn cái gì."

"Ta muốn…" Tỏa Vân mơ màng nói: "Sức mạnh, ta muốn có sức mạnh…Sức mạnh có thể giết thần giết phật…"

"…Được." Lạc Dịch nhẹ nhàng nói, hùng hài tử đã mười sáu tuổi, hắn rốt cuộc cũng chờ tới hôm nay.

Tỏa Vân lầm bầm muốn rượu, Lạc Dịch mỉm cười đáp lời, một tay ôm Tỏa Vân, tay kia hướng về chén rượu, một viên thuốc rơi vào trong chén. Rượu trong suốt bỗng biến thành màu đỏ, giống như màu máu. Hắn đưa chén rượu cho Tỏa Vân, Tỏa Vân không nhìn cái chén, chỉ ngơ ngác nhìn về một điểm ở hư không.

"Lạc Dịch, ngươi nghĩ ta giống cái gì?" Tỏa Vân lẩm bẩm, sau đó khanh khách cười: "Quý Bội Tuyệt nói ta giống cây thuốc phiện, mang theo độc và mê hoặc, kéo mọi người xuống vực sâu, có phải không? Có đúng vậy không?"

Lạc Dịch im lặng từ chối cho ý kiến, chỉ đem chén rượu đặt vào tay Tỏa Vân, Tỏa Vân cầm chén rượu, nhưng không uống, mà khăng khăng hỏi: "Thực sự giống cây thuốc phiện sao?"

"Mạn châu sa hoa." Lạc Dịch nhẹ nhàng nói: "Ngươi rất giống nó."

"Thì ra là là vậy. Nếu Lạc Dịch nói thế, thì nó đúng là thế."

Tỏa Vân trừng mắt nhìn, cười nói, sau đó uống một ngụm rượu.

"Ân." Lạc Dịch cười rực rỡ, ôn nhu nhìn Tỏa Vân, hồng y thiếu niên giống như đóa hoa đỏ tươi trong trí nhớ, mang theo vẻ đẹp tinh khiết mà tuyệt vọng, hoa bỉ ngạn.

Tỏa Vân tựa hồ đã rất say, ánh mắt dần tan rã. Lạc Dịch im lặng nhìn y tiến vào mộng đẹp, cúi người, ôn nhu thì thầm: "Mệt sao? Ngủ một chút đi!"

Tỏa Vân mơ màng lên tiếng, nhưng không mở mắt.

Ngồi dậy, trong mắt Lạc Dịch lóe lên một tia phức tạp, nhanh đến mức hắn cũng không nhận thấy. Hắn cười sáng lạn, cầm lấy cổ tay trái.

"Rất nhanh, lao tù tên là Lạc Dịch sẽ biến mất. Ngươi muốn sức mạnh, ta liền cho ngươi sức mạnh."

Lạc Dịch nhìn hạt châu trong tay, đây là Luân Hồi Hoàn, chí bảo của Luân Hồi Giáo. Hắn lừa gạt mọi người, ngay từ đầu mục tiêu của hắn chính là hạt châu này. Đúng rồi, mọi người, ngay cả Phong Tỏa Vân, cũng chỉ là công cụ của hắn mà thôi.

Lạc Dịch khẽ cười, vô cùng rực rỡ.

"…Lần này làm nhân vật phản diện sau cùng, tâm trạng thế nào…?" Một thanh âm ưu thương vang lên, khác biệt hoàn toàn so với thanh âm lạnh băng máy móc trước đó.

"…Rất tốt. Thật ngạc nhiên là ngươi xuất hiện." Lạc Dịch đắc ý nhướn mi: "Thế nào ta hoàn thành hình tượng nhân vật phản diện nha, bao gồm bức bách chà đạp phe chính nghĩa, thẳng thắn trước phe chính nghĩa, sau đó những người bị lừa dối tỉnh ngộ, kế tiếp chờ phe chính nghĩa bùng nổ, sau đó là giết chết nhân vật phản diện bảo vệ hòa bình cho thế giới nga! Tại sao không ai mời ca đến Hollywood a…Đây đúng là nhân vật được đo lường tạo ra cho phiến tử!"

"…Thương tâm…"

Thanh âm ưu thương kia cũng không chỉ rõ ra đối tương, lại làm Lạc Dịch cười càng thêm sáng lạn.

"Cũng không phải chưa từng thấy qua, trước đây không phải còn có người bị ta lừa thảm hại hơn sao? Thương tâm thì thương tâm đi, ca là đang dạy hắn cách đối mặt với thế giới hắc ám."

"…Phiến tử."

Không biết có phải hay không bị ảnh hưởng bởi thanh âm kia, nụ cười Lạc Dịch có chút ưu thương.

"Đúng vậy, ta là một phiến tử."

Vậy nên hắn lừa gạt mọi người, tất cả mọi người.

Lạc Dịch nhìn người nọ mê man, ngẩn người. Công dụng của thuốc rất rõ rệt, bộ công pháp lúc trước giao cho đối phương cũng trợ giúp chữa trị cơ thể, để thuốc bị hấp thụ hoàn toàn, việc cao thủ được sinh ra sau một đêm không còn là truyền thuyết. Bây giờ Lạc Dịch cũng không biết, hắn lại thực sự thúc đẩy thành công một cao thủ, điên cuồng mà thê lương.

Lạc Dịch đứng lên, chuẩn bị ly khai, lúc đứng lên thì bắt gặp một đôi mắt đỏ bừng.

Đây là lần đầu tiên sau ngày đó hai người gặp nhau.

Lạc Dịch nhìn trong mắt người kia lóe lên mê mang, lóe lên đau thương, lóe lên hận ý và mừng rỡ, lóe lên yếu đuối và kiên định, mọi cảm tình sau đó hòa vào nhau, cuối cùng biến thành cố chấp. Như là để trốn tránh đôi mắt kia, Lạc Dịch dời đi trọng tâm câu chuyện, ép người kia ăn "hồng quả" vào. Cho dù là đang ăn, mắt người kia vẫn không rời khỏi hắn dù chỉ một chút.

Lạc Dịch nhìn thiếu niên như vậy, đột nhiên hỏi một câu, không thể kiềm chế được.

"Nếu được lựa chọn lại một lần nữa, ngươi có nguyện ý gặp lại ta hay không?"

"Nguyện ý…Cho dù tất cả là giả, ta cũng nguyện ý…"

Chấp nhất của người nọ làm hắn chói mắt, dù sao vẫn phải tiếp tục đeo lên mặt nạ, Lạc Dịch mỉm cười, tự tay chém đứt xiềng xích giữa hai người, máu tươi đầm đìa.

Sau đó xoay người ly khai.

Lạc Dịch nhìn bức thư trong tay, hai mắt phức tạp, một thanh âm cứng ngắc không phập phồng chút nào vang lên: "Ta tỏ vẻ ngươi đang do dự."

"Vì sao cái hài tử kia lại là một kẻ M a! Vì sao vì sao y hết lần này đến lần khác chọn "Nguyện ý" a! Quả nhiên không nên hy vọng vào một đám người cổ đại không được giáo dục tâm lý, một đám nếu không phải quẹo trái biến thành thụ ngược cuồng, thì cũng quẹo phải biến thành ngược đãi cuồng a!" Lạc Dịch đau đầu nhấn huyệt thái dương, rên rỉ: "Biết rõ ràng sẽ bị lừa gạt còn lựa chọn "Nguyện ý"…"

Lạc Dịch ngã vào trên bàn: "Người nào cũng như thế này, chẳng lẽ ca giáo dục thất bại như vậy sao, thiến niên a tỉnh tỉnh a, cái tên không tiền đồ bị ta gạt này…"

"Từ tư liệu tìm được, ta tỏ vẻ hành vi của Phong Tỏa Vân ở văn minh nhân loại gọi là: "Thánh mẫu"."

"Thánh mẫu cái rắm!" Lạc Dịch chửi ầm lên: "Nếu y là thánh mẫu thì ta chính là Bạch Liên Hoa hóa thân! Tiểu hài tử kia chẳng qua trong khó khăn gặp được ta, sau đó không để ý đem hết tình cảm đặt trên người ta, hành vi này ở chỗ ta có thể gọi là hiện tượng "minh ấn", cũng là hành vi chết tiệt của chim non, nhận định ca là chim mẹ…" (Minh ấn: hiện tượng động vật mới sinh mở mắt ra thấy cái gì liền coi nó là mẹ. Lời tác giả.)

"Ta tỏ vẻ, ngươi không hủy được bức thư này."

Lạc Dịch im lặng, nhìn không trung.

"Đúng vậy." Thanh âm trầm trầm, không giống người ở thế giới này: "Dù cho ta giãy giụa thế nào đi nữa, thần linh đã sớm sắp xếp số phận rồi, không phải sao?" Hắn cười hắc hắc: "Hay là nói, lịch sử, đã sớm sắp đặt xong rồi."

Vậy nên Lạc Dịch gặp lại Thích Tam Nương, hạ chỉ thị sau cùng.

"Mệt đã chết…" Lạc Dịch nhíu mày, bộ dáng đau khổ: "Nhất định là cách thức công lược không đúng a, không biết lần này được bao nhiêu tiến độ…"

"Kế hoạch kế tiếp." Thanh âm không chút cảm tình vang lên.

"Kế tiếp a, đương nhiên là chạy trốn, nhân vật phản diện bị lột trần không chạy trốn chẳng lẽ ở lại chờ nhân vật chính bao nuôi sao?" Lạc Dịch rụt đầu một cái: "Nếu có một tập đoàn "Lạc Dịch BOSS", Quý Bội Tuyệt tuyệt đối là đội trưởng, mà Phong Tỏa Vân tuyệt đối là DPS nga…"

"Ta tỏ vẻ ngươi quá đáng."

"Hửm? Quá đáng? Ta nghĩ kịch bản của ta lại hoàn thành a." Trên mặt Lạc Dịch biểu tình rất phong phú: "Một đại ma vương từ dị giới tới dụ dỗ một công chúa xinh đẹp, kỵ sĩ điện hạ hy sinh rất nhiều, mới làm công chúa nhận ra được bộ mặt thật của ma vương. Ma vương bị kỵ sĩ vạch trần, không còn ai lừa gạt công chúa nữa, công chúa dưới sự bảo hộ của kỵ sĩ sống vô cùng hạnh phúc, thật là một kết cục hoàn mỹ a, yoooo."

Tựa hồ bị sự vô sỉ của Lạc Dịch làm giật mình, đối phương một lúc lâu không trả lời. Lạc Dịch vừa định đắc ý nói tiếp, lại nghe được một thanh âm ưu thương vang lên.

"Phong Tỏa Vân hận ngươi…Mễ sách." Dừng một chút sau nói tiếp: "Vĩnh viễn."

"…Hắn muốn hận." Lạc Dịch nhìn hoa sen, biểu tình khó dò: "Vậy hận đi, là ta cố ý."

"Vì sao, ngươi rõ ràng…" Thanh âm máy móc vang lên, lần đầu mang theo một ít buồn bực và bất ổn.

"Hắn không chịu buông ra." Lạc Dịch thở dài một hơi: "Hắn bị một cái lưới tên là Lạc Dịch trói lấy, không chịu buông ra. Phong Tỏa Vân tự mình thiết kế lên một cái ngục tù tên là Lạc Dịch, cả đời không buông ra. Nghĩ xem, trên đời này ngoại trừ hắn, còn ai có thể cho hắn được tự do? Vậy nên…" Lạc Dịch nhếch môi: "Ta muốn tự tay phá vỡ đi bức tường này, nói cho hắn biết sự thật, cho dù là làm hắn đau khổ, để hắn có thể nhận ra, hắn không vì một người tên "Lạc Dịch" mà sống, hắn phải vì chính mình mà sống…"

Gạt người, rõ ràng là không muốn tiếp nhận loại cảm tình ấy, nên mới cố tình bóp méo nó.

Giống như không phải chuyện của mình, Lạc Dịch vẫn mỉm cười ôn nhu mà rực rỡ.

"Vậy nên, hắn muốn hận, thì hận đi."

Nụ cười trên mặt linh hoạt kỳ ảo vô cùng, cái thanh âm kia tựa hồ bị đè lại, không nói gì, mà vào lúc này, trên mặt nam tử áo xám bỗng xẹt qua biểu tình thông suốt, trong mắt tựa hồ hiện lên một tia giảo hoạt: "Đoạn đối thoại trên đây lấy từ Chú Đại Bi. Sửa chữa, bản quyền giải thích từ Lạc Dịch, nếu như sao chép…Nhất định phải nói cho ta biết a!"

"…" Trong nháy mắt dừng lại, một thanh âm lạnh lùng bình ổn trần thuật, chẳng biết tại sao lại mang theo một tia hổn hển: "Ngươi đúng là một tên phiến tử."

Lạc Dịch mỉm cười, mắt sâu không thấy đáy:

"Đúng rồi, dù sao đi nữa, ta cũng là một phiến tử, không phải sao?"

…

Không có chút âm thanh nào, Lạc Dịch nhìn bầu trời ngày càng gần. Hắn không nhìn thấy đôi mắt điên cuồng của thiếu niên lúc chặt bỏ đầu mình, hắn chỉ là nghĩ, thì ra lúc máu phun ra không hề có chút âm thanh nào.

Tuyệt sắc thiếu niên sững sờ nhìn cái đầu bay trên không trung, lưu lại một tia máu, ánh mắt hắn như cười lại như đang khóc, lại như căn bản không ý thức được mình đang làm gì, hay vết máu này tượng trưng cho cái gì.

Thân thể không đầu tựa hồ còn đang thực hiện động tác trước đó, tay phải cố gắng nắm lấy hắc hoàn trên cổ tay trái, thân thể lung lay một chút rồi ngã xuống hồ, nhuộm đỏ đất trời.

Đầu rớt xuống, vẫn là nụ cười ôn nhu mà rực rỡ.

Nột, công lược nha, quả nhiên tình cảm con người là thứ phức tạp nhất mà cũng thú vị nhất trên thế giới này…

Cuối cùng, hắn nghe được âm thanh rên rỉ của một linh hồn mà cả đời này hắn vĩnh viễn không thể quên được.

Âm mưu thứ hai: Đông tùng hạ thảo

19. Chương 19:

Lạc Dịch là một phiến tử.

Có người nói, từ Thanh Hoa() đi ra là người điên, từ Bắc Đại() đi ra là người ngu, từ Nhân Đại() đi ra là phiến tử.

() Thanh Hoa: Đại học Thanh Hoa Trung Quốc

() Bắc Đại: Đại học Bắc Kinh Trung Quốc

() Nhân Đại: Đại Hội Đại biểu nhân dân Trung Hoa

Lạc Dịch là từ Nhân Đại đi ra, hơn nữa còn không học qua đại học, thi tốt nghiệp toán 34 điểm khiến hắn cùng đại học vô duyên.

Cho dù vậy hắn vẫn là một phiến tử, hơn nữa còn là một phiến tử không chút cảm tình.

Làm một thanh niên thế kỉ 21 có chí hướng không tam không chỉ tiêu, mục tiêu của mỗ phiến tử là khiến 100 cô gái vì hắn mà khóc, thực tế đã có 69 cô gái khóc và nói với hắn: "Chúng ta không hợp vậy nên chúng ta chia tay nhưng là ta sẽ nhớ kỹ ngươi cả đời." Sau đó sung sướng mà chạy qua ôm ấp người mới. Vì vậy mỗ phiến tử vô cùng đau đớn.

Đột nhiên có một ngày, cơ hội tới, một phú bà quyết định bao dưỡng hắn, giữa lúc mỗ phiến tử vui mừng hướng tới tương lai sinh hoạt ăn no ngủ kỹ thì, hắn xuyên qua.

Nguyên nhân là một vỏ chuối.

Vậy nên, Lạc Dịch ở trong một khu rừng rậm, nhìn chằm chằm một vật thể màu vàng, suy nghĩ về vấn đề lớn nhất của nhân loại: Albert Einstein từng nói qua, muốn phá tan thời không cần phải có tốc độ ánh sáng siêu việt, vậy nên hắn vừa đạp phải vỏ chuối kia rồi trượt đi bằng tốc độ ánh sáng đúng không…ta sát! Đây thật ra là ngụy trang thần linh x vỏ chuối đi!

Sau đó, thần phủ xuống.

"Thời không số 377, không gian tọa độ 253x643x361, thời điểm 74×463, đã đến…mẽ sách!" Một thanh âm hoa lệ mà ưu thương vang lên, thanh âm tràn ngập cảm xúc u buồn… Nếu bỏ qua âm thanh khả ái cuối cùng.

Lạc Dịch rất bình tĩnh, rất ổn định, im lặng nhìn một vật sáng không rõ xuất hiện trước mặt mình.

"…Hệ thống khởi động, đã kết nối với nguồn…chứng thực…" Một thanh âm vang lên, rõ ràng giống nhau, nhưng không mang theo ưu thương mà lại lạnh lùng máy móc: "…Khởi động hoàn tất, lần đầu gặp mặt, player, ta là công lược."

Lạc Dịch rất bình tĩnh, tiếp tục duy trì ổn định.

…Ta sát! Công lược là cái gì?!

Có lẽ tìm một chỗ nhắm mắt lại rồi mở mắt ra sau đó bye bye cái giấc mơ ngu xuẩn này đi là lựa chọn tốt nhất, nhưng chỉ sợ nhắm rồi mở ra liền bye bye cái thân thể này luôn.

Vật sáng bất minh bỗng nói một câu làm mỗ phiến tử bỏ đi ý nghĩ trong đầu.

"Muốn trở về không?"

Tốt, thì ra là vé máy bay hai chiều.

"…Làm thế nào?"

"Đạt được tiến độ." Thanh âm dễ nghe kia nói: "Tiến độ 100% ngươi có thể trở về thời không ban đầu."

"Tiến độ?"

"Một tiêu chuẩn đo lường của đại lượng vô hướng, giống như 100 đồng mua được đồ 100 đồng."

Lạc Dịch khiêm tốn hỏi: "Làm cách nào đạt được?"

"Hoàn thành nhiệm vụ công lược." Thanh âm máy móc không chút tình cảm giải thích: "Độ khó của nhiệm vụ chia ra các mức S, A, B, C, D. Hoàn thành nhiệm vụ đạt được các tiến độ 30%, 10%, 5%, 1% và 0.1%."

"…Ngươi trực tiếp nói hết những gì cần biết cho ta."

Thanh âm tự xưng là công lược dừng lại một chút, sau đó với tốc độ kinh khủng mà phun ra một đoạn dài: "Cái gọi là công lược tức là Player từ nhân vật công lược thu được vật phẩm. Quy trình công lược: Player lựa chọn mức độ và hình thức à xác định công lược nhân vật và vật phẩm công lược à Công lược chuẩn bị à tiếp xúc được công lược nhân vật hoặc vật phẩm công lược à Công lược bắt đầu à Công lược à Thu được vật phẩm công lược à Công lược kết thúc. Quy tắc công lược: Vật phẩm phải do chính công lược nhân vật đưa cho player loại bỏ nhiệm vụ công lược bị trừ x5 tiến độ Công lược chỉ ở giai đoạn [Công lược chuẩn bị] mới cung cấp trợ giúp…"

Lạc Dịch ngơ ra, đờ đẫn, chết lặng, sau đó khóc rống nước mắt chảy dài: "…Ta sai rồi, ngài cứ từng bước giải thích cho ta đi…"

Mỗ phiến tử tìm một chỗ trống ngồi xổm xuống, tìm một nhánh cây, vẽ lên mặt đất hai người, một người hai bên trái phải có một hình tròn, người còn lại hai bên trái phải có một hình vuông.

"Để ta sắp xếp một chút, ví dụ đây là ta…" Lạc Dịch chỉ người hai bên trái phải có một hình tròn: "Ý của người là, nếu ta nhận được nhiệm vụ từ ngươi, ta phải từ người này…" Cành cây chỉ người còn lại: "Cũng chính là công lược nhân vật lấy được vật phẩm?" Sau cùng chỉ đến hình vuông: "…Giải thích quy tắc thứ nhất của công lược…"

"Công lược vật phẩm phải do chính nhân vật công lược chủ động đưa cho, ăn cắp, cướp giật…Các loại phương thức tương tự đều không được."

"…Nói cách khác, nhất định phải là người này "Tự nguyện" "Tự tay" đưa cho ta, cũng không thể gửi qua sao?"

"…Không thể. Phù hợp độ 89%, ngoại trừ trường hợp: Công lược nhân vật tử vong, công lược trong quá trình nhân vật công lược tử vong thì nhiệm vụ công lược đổi thành Player chỉ cần thu được vật phẩm công lược." Sau thanh âm lạnh lùng nói thêm một câu: "Trừ đi 50% tiến độ."

…Ta sát!!!

Lạc Dịch muốn cào tường, hắn cầm nhánh cây chỉ lên nhân vật công lược: "Công lược nhân vật, nhất định phải sống sót."

"…Sau đó, ngươi có nhắc đến trợ giúp?" Lạc Dịch vẽ vòng tròn: "Cần phúc lợi, công lược vốn là vì thông qua trò chơi mà tồn tại."

"Công lược có thể cung cấp hai loại trợ giúp, một loại trợ giúp miễn phí và một loại trợ giúp có thù lao. Công lược sẽ cung cấp hai loại hình thức cho player lựa chọn, một loại là tin tức hình thức, công lược sẽ cung cấp toàn bộ tin tức về công lược nhân vật cùng vật phẩm. Một loại là lộ tuyến hình thức, cung cấp đầy đủ cách thức công lược đối với nhân vật công lược, nhưng tất cả tin tức về nhân vật công lược cùng vật phẩm đều bị cấm cung cấp. Ở trên là loại trợ giúp miễn phí, không cần dùng tiến độ đổi lấy."

"Trợ giúp có thù lao: Thứ nhất, cung cấp dịch vụ "Toàn biết": Có thể mua bản tư liệu thời không, trợ giúp tất cả các loại tin tức, tin tức hữu hiệu không được vượt qua thời không hiện tại. Thứ hai, cung cấp dịch vụ "Thân thế": giúp thiết định tư liệu về bối cảnh và thân phận của nhân vật, bối cảnh đổi mới sẽ đem bối cảnh trước kia xóa hết đi. Thứ ba, cung cấp dịch vụ "Trọng sinh": Có thể có được một thân thể mới, tạo ra dựa trên thân thể ban đầu, có một chút biến đổi, tỉ suất hối đoái mỗi lần sử dụng là x10. Sau khi tiêu hao tiến độ, công lược so sánh 1% tiến độ với một ngày không sử dụng bất kỳ trợ giúp nào…"

"…Cũng có nghĩa là ta có thể lấy tiến độ đổi thành tiền, từ ngươi mua tình báo, đổi lấy thân thể, dựng bối cảnh, sau đó mỗi khi dùng 1% tiến độ, ngươi sẽ bãi công một ngày, phải không…"

"Giống khoảng 97.6%, ngươi có thể hiểu như vậy."

…Ta sát!!!

Lạc Dịch run rẩy viết lên hình trong hai chữ "Thương ***"(), suy nghĩ một chút, cố gắng đem từ "Thương" sửa thành tử "Hắc".

() Thương ***: Cửa hàng

"Nói tóm lại." Lạc Dịch nhẹ bóp trán: "Cũng có nghĩa là ta đi lấy đạo cụ COS() từ NPC ngươi rồi tiếp nhận nhiệm vụ tới chỗ BOSS lấy bảo vật, sau khi kết thúc nhiệm vụ thu được kinh nghiệm, sau đó lại dùng kinh nghiệm đổi lấy đạo cụ, hơn nữa lại phải chú ý ngày NPC bãi công. Nếu kinh nghiệm đủ ta có thể thăng cấp, lúc đó ngươi sẽ đá ta về lại thế giới cũ phải không?"

() COS: Cosplay

() NPC: Viết tắt của từ NON-PLAYER CHARACTER. NPC là những nhân vật đc thiết kế sẵn trog game để hỗ trợ người chơi. Ở các game online NPC giúp cho nhân vật của mình làm các nhiệm vụ

nói chung mỗi NPC trong game đảm nhận các chức vụ khác nhau

"Giống khoảng 92.4%." Công lược nhàn nhạt nói: "Có một chút ngươi nói sai, đá ngươi về thế giới cũ không phải ta, là xuyên việt."

"…Xuyên việt?"

Vật sáng lóe lên một cái, cuối cùng một thanh âm u buồn do dự vang lên: "…Xin chào…Ta là xuyên việt…mễ sách."

Lạc Dịch ngốc trệ.

"…Player, ngươi có thể sử dụng xuyên việt, mễ sách…" Thanh âm duyên dáng như tiếng đàn violon trầm thấp đầy từ tính: "…Ở trong thời không 377, ngươi có thể tự do xuyên việt, mễ sách…"

"Xuyên việt?" Lạc Dịch theo bản năng thò tay, lại xuyên qua vật sáng kia, không chạm được cái gì: "Ngươi là nói ta có thể xuyên việt!?"

"Đúng vậy…chỉ có điều phải ở trong thời không 377, ngươi đang ở thời không 9743 nha. Ngoại trừ tiến độ 100%, còn lại xuyên việt không thể đem ngươi về lại thế giới cũ… Ngươi có thể xuyên qua không gian ở cùng một thời điểm tới một không gian khác, cũng có thể xuyên qua thời gian, ở cùng một nơi tiến đến một thời điểm khác…Mau đạt được tiến độ nha, mễ sách…"

Hắc ***!!! Cái đám hắc *** chết tiệt này!!!

"…Cái kia…Thời điểm xuyên việt phải chú ý thời gian rõ ràng…Xuôi dòng thời gian thì là xuyên tới tương lai, nghịch dòng thời gian thì là xuyên về…" Thanh âm "mễ sách" chưa kịp vang lên, vật sáng lóe lên một cái, sau đó đứng yên.

"Xuyên việt muốn ta nói cho ngươi một câu cuối cùng." Thanh âm máy móc lạnh như băng vang lên lần nữa: "Xuyên việt và công lược sử dụng tiến độ giống nhau, dùng 1% tương ứng với một ngày không sử dụng bất kỳ dịch vụ gì…mễ sách."

Rõ ràng là cùng thanh âm, cùng câu nói, thế nhưng cảm giác lại khác biệt, thanh âm băng lãnh nói cái từ cuối mang cũng mang theo một sự băng lãnh.

"…Xuyên việt đâu?"

Công lược không biết vì sao dừng lại một chút, rồi mới trả lời: "Ta tỏ vẻ xuyên việt muốn ẩn mình, theo tư liệu, người chế tạo thấy xuyên việt quá mức u buồn mà cưỡng chế tăng thêm âm cuối, xuyên việt không thích âm cuối đó nên xuyên việt rất ít khi xuất hiện."

…Thật sự là bi kịch a.

"Thuận tiện nói một tiếng, ta đang học môn "Nhân loại tình cảm học", bởi vậy nên phần lớn thời gian ta sẽ xuất hiện." Thanh âm công lược lạnh lùng nói: "Cần chỉ giáo nhiều."

Hắn rốt cuộc đang gặp phải cái gì a! Một cái thì là thanh âm u buồn âm cuối khả ái, một cái không tình cảm muốn học tập tình cảm của nhân loại…Nhất định là phương pháp hắn rời giường không đúng a!

"…Còn gì nữa không?"

Công lược lóe lên một cái, dường như trong nháy mắt biến thành màu đỏ sau trở lại như cũ: "Cảnh cáo: Player cần chú ý, tiến độ âm sẽ đóng cửa công lược và xuyên việt vĩnh viễn."

“Fuck…” Lạc Dịch mở to hai mắt: “Vậy ca chẳng phải là vĩnh viễn ngồi đây mà COS?”

Công lược không trả lời, cam chịu:

“…Chính là những cái này sao, cái gọi là, quy tắc.”

“Những ý chính đại khái đã giải thích qua, muốn biết chi tiết player có thể sau khi kế thừa xem điều luật của công lược và xuyên việt.”

Lạc Dịch vô cùng nghi ngờ, chỉ là nếu không đưa ra nghi vấn chuẩn xác, công lược sẽ không bao giờ nói ra, như một đồ vật được lập trình tinh vi.

“Kế thừa?”

“Sau kế thừa, ngươi tiến vào D cấp, có thể sử dụng những thứ vừa giải thích ở trên.”

Lạc Dịch ngẩn người, bỗng nhiên hét lớn: “Ta sát! Ngay từ đầu đã bị ngươi lừa gạt!” Lạc Dịch trừng vật sáng trước mắt: “Vì sao lại là ta?! Ca có cuộc sống tốt như vậy bỗng dưng bị các ngươi làm cho xuyên không, còn muốn ca tham gia trò chơi công lược này?!”

Công lược chỉ nói một lời, nghiêm túc nói: “Player, có kế thừa hay không, thỉnh lựa chọn.”

“Ngươi đây là ép buộc! Ta muốn tố cáo hắc *** này!”

“Player, có kế thừa hay không, thỉnh lựa chọn.”

“Các ngươi không được như vậy, các ngươi mang ta đến đây có hay không hiểu được cảm nhận của ta.”

“Player, có kế thừa hay không, thỉnh lựa chọn.”

“Ta sát!!!”

“Player, có kế thừa hay không, thỉnh lựa chọn.”

“…”

“Player, có kế thừa hay không, thỉnh lựa chọn.”

Lạc Dịch bất lực, lúc này, vật sáng không tiếp tục lặp lại nữa, thế nhưng lời nói kế tiếp làm hắn nhảy dựng.

“Player không đáp lại, chấp nhận bỏ qua, hệ thống công lược trong 10 giây đóng lại, xuyên việt trong 20 giây đóng lại, bắt đầu đếm ngược, 10, 9, 8, 7…”

“Ngươi, các ngươi không thể đối xử với ta như vậy…”

“…6, 5, 4…”

Mắt thấy thời gian sắp hết, Lạc Dịch buông tha giãy giụa, phẫn nộ như sắp bước vào ngôi mộ hôn nhân: “Ta nguyện ý!”

Thế nhưng công lược vẫn hờ hững tiếp tục đếm: “…3, 2…”

Trái tim Lạc Dịch như muốn nhảy ra ngoài, phản ứng kịp thời hô to: “Có!”

“Player chọn “Có!”, kế thừa bắt đầu, có xác nhận hay không, có hay không, thỉnh lựa chọn.”

“…Có…” Lúc này Lạc Dịch ngay cả khí lực giãy giụa cũng không có.

“Player chọn “Có”, kế thừa bắt đầu.”

Vật sáng trong nháy mắt nổ ra, biến thành vô số mảnh nhỏ, vô cùng lộng lẫy, thanh âm từ bốn phía vang lên: “Xin lựa chọn vị trí đeo công lược.”

“…Cổ tay trái đi.”

Vô số mảnh nhỏ tụ lại, bay về phía cổ tay Lạc Dịch, ánh sáng lóe lên. Một lúc sau, ánh sáng tản bớt, trên cổ tay Lạc Dịch xuất hiện một cái vòng màu đen, ôm chặt lấy cổ tay trái, như một chiếc còng tay, phía trên là một vài vệt đỏ.

Lạc Dịch nhẹ nhàng đụng hắc hoàn, một thanh âm vang lên trong đầu.

"Kế thừa hoàn tất, ngươi bây giờ có thể xem xét quyền hạn của D cấp, cần chú ý, nếu muốn dùng xuyên việt thì phải chạm vào hắc hoàn, hắc hoàn rời khỏi thân thể đồng nghĩa với việc công lược và xuyên việt rơi vào trạng thái hôn mê."

Lạc Dịch hít sâu một hơi, sau đó trầm tĩnh lại, đầu óc trống rỗng, mỗ phiến tử nghĩ đầu óc của hắn giống như bị bắn thành một tổ ong. Lúc này, thanh âm công lược vang lên lần nữa.

"Player, nhiệm vụ công lược cũng không phải trò chơi." Thanh âm không chút cảm xúc vang lên, dường như mang theo một chút ý tứ trang trọng: "Mà là thử thách và phán quyết."

"Player, ngươi…Có tội."

20. Chương 20: Nhất Khuyết X Liên Hoa X A Cấp

Trên phố xá náo nhiệt, một hài tử 7, 8 tuổi đem xâu mứt quả trong tay đưa cho một thanh niên áo xám, sau đó hài tử vui vẻ vẫy tay tạm biệt thanh niên rồi hoạt bát hòa vào dòng người tấp nập.

Thanh niên áo xám mỉm cười nhìn tiểu hài tử rời đi, một giây kế tiếp, dáng vẻ tươi cười liền biến mất. Lạc Dịch trừng mắt nhìn xâu mứt quả trong tay, trên xâu còn dính dấu răng tiểu hài tử.

"Đã xác nhận, vật phẩm công lược xâu mứt quả đã đạt được, nhiệm vụ cấp D đã hoàn thành, thu được 0.1% tiến độ, tiến độ hiện tại là 4.1%…"

Từ gì cũng không thể hình dung tâm trạng Lạc Dịch lúc này, chỉ có không ngừng nuốt nước bọt.

"…Ta muốn biết." Lạc Dịch rên rỉ: "Ngươi lựa chọn vật phẩm dựa theo tiêu chuẩn gì…"

"Đây là vấn đề thuộc quyền hạn của B cấp, bây giờ ngươi là D cấp, không thể nói được."

Không thể thương nổi a! Vì sao hắn phải giả trang thành thúc thúc kỳ quái đi lừa gạt kẹo của tiểu hài tử a…! Được rồi, lựa chọn mức độ D dễ nhất quả nhiên là lựa chọn sai lầm.

Lạc Dịch nhìn y phục cổ trang trước mắt, thở dài: "Tại sao lại xuyên về cổ trang a, ta thích dị giới ma pháp a. Không có TV không có internet không có giải trí, cổ đại chỉ có một cái bàn trà cùng với bi kịch âm mưu vũ lực cổ trang cung đình các loại, ca ở đây chỉ là một vật lót đường thôi a, ở dị giới ít ra còn có thể đi đùa giỡn các em gái tinh linh mềm mại…"

Mỗ phiến tử bất mãn nhìn hắc hoàn trên cổ tay trái: "Dù gì cũng là một thần khí, tại sao không biến ca thành một cao thủ võ lâm, hoặc ít nhất cũng ném cho ca môt bộ Cửu Dương Thần Công cũng được…"

"Tra tìm dữ liệu, so sánh với tư liệu nền văn minh, ta tỏ vẻ cái đó gọi là bàn tay vàng, không gọi là công lược, công lược chỉ trợ giúp cung cấp tin tức các loại, player có cần bí tịch võ công hay không, có hay không, thỉnh lựa chọn."

"…Không, ta chỉ là nói chơi thôi." Lạc Dịch suy sụp, trước đó từ tay công lược đạt được một đống bí tịch võ công, nhưng chỉ là "bí tịch" mà thôi. Tất cả loại võ công trên thế giới này đều ở trước mặt tùy ý Lạc Dịch chọn, nhưng mỗ phiến tử buồn rầu phát hiện, bí tịch thì có, nhưng võ công thì phải tự thân luyện, hắn phải đối chiếu với bí tịch mà hàng ngày đứng tấn, rồi tìm ra "một dòng nhiệt" xông ra từ đan điền trong truyền thuyết… Đây không phải là hố cha sao! Ít nhất một tuần mới đạt được, đây là tốc độ của cao thủ, chứ đừng nói hắn là một phiến tử lại là một trạch nam. Lạc Dịch tang thương, so với luyện võ công, còn không bằng đạt được nhiệm vụ công lược về thế giới cũ còn có tiền đồ hơn.

Lạc Dịch chạm lên hắc hoàn trên cổ tay trái: "Không tán gẫu nữa, bắt đầu nhiệm vụ mới đi."

"Player, mời chọn cấp độ nhiệm vụ."

"Ngô… A cấp đi." Lạc Dịch nhìn xâu mứt trong tay, khóe miệng có chút vặn vẹo.

"Nhiệm vụ A cấp thu được 10% tiến độ, mời lựa chọn hình thức công lược."

Lạc Dịch suy nghĩ, tin tức hình thức đã từng thử qua. Tin tức hình thức giống như đang nhìn một bộ truyện về nhân vật công lược, mỗi ngày mỗi đêm làm gì đều viết ra. Thật chẳng ra sao, hắn chỉ muốn dụ dỗ xâu mứt của tiểu hài tử, không muốn biết tiểu tử kia một ngày tiểu mấy lần a sát!

Tin tức hình thức tư liệu rộng lớn làm mỗ phiến tử thật nhanh chết chìm, quá kinh khủng, Lạc Dịch đến bây giờ còn sợ hãi, cái này có thể trở thành vũ khí giết người nha. Vì vậy Lạc Dịch quyết đoán lựa chọn hình thức còn lại: "Ta lựa chọn lộ tuyến hình thức."

"Đã hiểu. Nhân vật công lược lần này là [Tần Nhất Khuyết], vật phẩm công lược là [Liên hoa đồ](), từ giờ trở đi cho đến khi gặp được vật phẩm công lược, nhân vật thừa nhận công lược bắt đầu." Công lược cẩn thận thi hành, thanh âm băng lãnh máy móc: "Bắt đầu cung cấp trợ giúp miễn phí, player lựa chọn lộ tuyến hình thức, sau đây là cách thức công lược: 1) Tiêu phí 3% tiến độ thiết định tự liệu như sau… 2) Đi về phía hồ đình trong thành Chu Tước phía trước ngắm sen…"

() Liên hoa đồ: Bức tranh hình hoa sen

Lạc Dịch lắng nghe, nhớ kỹ, một khi công lược bắt đầu, công lược sẽ không đưa ra bất kỳ trợ giúp nào. Chỉ là càng nghe, Lạc Dịch càng cảm thấy có chỗ sai lầm.

"Chờ, chờ một chút, ngươi nói phải làm như vậy?" Lạc Dịch lắp bắp: "Tại sao ta lại có dự cảm không ổn…"

"…Đã ngoài phạm vi, đây là những thứ mà trợ giúp miễn phí cung cấp." Công lược không để ý đến lời của mỗ phiến tử: "Bởi vì player lựa chọn lộ tuyến hình thức, nên tin tức hình thức đã đóng, tất cả các tin tức về nhân vật và vật phẩm công lược đều bị cấm cung cấp, cho đến khi kết thúc nhiệm vụ."

"…Thật quá ác độc mà!"

…

Thành Chu Tước, hồ đình.

Chu Tước là thần phía nam, vậy nên thành Chu Tước nằm phía nam hoàng cung Tần Quốc. Chu hồ nằm ở phía tây nam thành Chu Tước, đang vào mùa hè, hồ dưới ánh mặt trời buổi chiều ánh lên màu vàng, những bông hoa sen dàn đầy trên mặt hồ. Mấy học sinh sĩ tử kết bạn cùng đi, quạt giấy khẽ lay động, ngâm thơ tác phú, bày ra hết phong thái.

Ở một góc vắng vẻ trong đình, có một người đang vẽ tranh. Ánh mắt như sao chăm chú nhìn một dải hoa sen trước mắt, sau đó cúi đầu phác họa, mỗi nét vẽ như toàn bộ thế giới của y, bộ dáng y cũng không lớn, khoảng chừng 15, 16 tuổi.

Một cơn gió thổi tới, hoa sen bắt đầu chập chờn, tay người vẽ tranh định vẽ xuống bỗng run rẩy, y không tự chủ được ngẩng đầu lên, cách đó không xa ở trên đê, một người y phục tử hồng() đang ngồi trên tảng đá, không chút để ý sẽ làm dơ y phục hoa mỹ. Người nọ chỉ chăm chú nhìn sen, phảng phất như một con bướm, dung hợp vào bức tranh xinh đẹp này.

() Tử hồng: Tím đỏ

…Hắn tới.

Đã không biết bao nhiêu lần gặp hắn ở đây, người nọ chỉ tới đây ngắm sen, tử hồng y phục như cánh hoa, thiêu đốt tầm mắt mọi người. Tần Nhất Khuyết hoảng thần, vậy nên hắn không tự chủ đem ánh mắt đặt lên người nọ, có lẽ là vì cùng yêu thích hoa sen đi.

Tần Nhất Khuyết ban đầu có chút không quen, thế nhưng người nọ cũng không hề quan tâm đến xung quanh, chỉ chuyên chú ngắm sen. Người thay đổi là chính mình, Tần Nhất Khuyết mang theo một tia tự giễu, một tia mê mang. Y từ lúc đầu không có thói quen, sau đó đến chỗ khuất vẽ tranh, rồi không biết từ lúc nào cứ hay nhìn về phía người nọ — Tần Nhất Khuyết thậm chí mang theo một tia kỳ vọng mơ hồ, mong mọi người nọ chú ý đến y, cho dù chỉ là một cái liếc mắt.

Tử hồng thân ảnh như sen kia.

Mặt trời chiếu xuống, đem tất cả mọi thứ viền một viền vàng, làm tất cả trở nên mờ ảo. Tần Nhất Khuyết thu thập dụng cụ vẽ tranh, đứng lên, nhìn người kia vẫn ngồi đó, chuyên chú nhìn sen, ánh mặt trời chiếu rọi lên người nọ, đem người nọ cùng hồ sen hợp thành một thể, vô cùng chói mắt.

Mang theo tâm tình không rõ, Tần Nhất Khuyết rời khỏi hồ đình.

Mặt trời đem một tia nắng cuối cùng thu hồi, tử hồng thân ảnh lúc màn đêm phủ xuống khẽ giật, duỗi người một cái. Lạc Dịch có chút bất đắc dĩ nhìn về phía y phục tử hồng, nếu không phải màu sắc này dễ dàng hấp dẫn ánh mắt người khác, có đánh chết hắn cũng không mặc loại y phục này.

Lạc Dịch co duỗi tay, nhìn về hướng Tần Nhất Khuyết rời đi, khẽ cười sáng lạn.

[…2) Đi hồ đình phía trước, liên tục 2 tuần…]

…

Màu vẽ màu đỏ tràn ra trên giấy trắng, bút xẹt qua, hoàn thành một nét cuối cùng. Tần Nhất Khuyết thở một hơi, nhìn bức liên hoa đồ đã hoàn thành, chỉ cần đề tựa và đóng dấu, đây là bức tranh làm y hài lòng nhất gần đây.

Tần Nhất Khuyết buông bút, sau đó nhìn lên, đây chỉ là một thói quen, chẳng biết từ lúc nào, y có thói quen tìm kiếm thân ảnh người nọ, nhưng mà lần nay, đối diện y là một đôi mắt sâu không thấy đáy.

Tần Nhất Khuyết ngây ngẩn cả người, y luôn hy vọng rằng — có một ngày, người nọ quay đầu nhìn xung quanh, chú ý đến y— lại không nghĩ rằng ngày đó đến đột ngột như vậy, làm y hoàn toàn không biết phải làm gì.

Con ngươi màu đậm tràn đầy tiếu ý và phóng đãng không kiềm chế được, Tần Nhất Khuyết nghĩ rằng đối phương đam cười nhạo mình thất thố, y cảm thấy có chút chật vật, nhiều hơn là không biết làm thế nào. Tử hồng thân ảnh đứng dậy, đi về phía y, cho đến khi cả hai đối mặt, người nọ nhìn sang bức tranh của y, y cũng không biết phải làm sao, đành mặt không biểu tình đứng đó.

"Đây là ngươi vẽ?" Thanh âm tùy tiện không giống trong tưởng tượng, Tần Nhất Khuyết hơi mở to mắt.

Lạc Dịch híp mắt nhìn thiếu niên trước mặt, sau đó dưới ánh mắt sửng sốt của thiếu niên cầm lên cây bút.

"Bức tranh này không sai, nhưng thiếu một chút lạc thú." Lạc Dịch vẽ lên một tờ giấy trắng khác, Tần Nhất Khuyết chỉ có thể ngơ ngác nhìn, Lạc Dịch đứng che hết bức tranh, chỉ có thể thấy cổ tay di chuyển cùng với phương pháp cầm bút kỳ lạ.

"Được rồi, cho ngươi xem tác phẩm của bản thiếu gia." Lạc Dịch hài lòng đưa tác phẩm của hắn tới trước mặt thiếu niên, khi Tần Nhất Khuyết thấy rõ trên tranh là gì, khuôn mặt bỗng đỏ bừng, không thể tin trừng mắt nhìn Lạc Dịch: "Ngươi, ngươi vậy mà lại vẽ loại tranh, loại tranh này…"

Trên tờ giấy trắng, là một đôi nam nữ đang ôm nhau, cho dù có chăn che khuất, nhưng theo những chỗ gập, liền biết được cả hai đang làm gì.

"Có gì phải ngượng ngùng, đây chỉ là đông cung đồ thôi, hơn nữa bản công tử còn nhẹ tay… Khụ… ta là nói, thiếu niên như ngươi nhìn là biết còn non…" Lạc Dịch cầm bức tranh đặt lên bàn, lấy nghiên mực đè lên, cà lơ phất phơ mà nói: "Đây coi như quà gặp mặt của bản công tử, tranh nha, là thứ có thể đem lại cho mọi người lạc thú …Hắc hắc…"

Tần Nhất Khuyết vẫn trừng mắt nhìn không nói ra lời, hiện thực cùng tưởng tượng quá khác biệt làm y không biết làm thế nào. Không phải chưa từng nghĩ đến người nọ là loại người nào, nhưng là chưa từng nghĩ một người ngắm sen chuyên chú như vậy lại có một bộ dáng vô lại như thế.

Lạc Dịch không nhìn Tần Nhất Khuyết, mà chăm chăm nhìn mức liên hoa đồ, lộ ra tà tà cười.

"Chỉ là bức tranh có vẻ có chút đơn điệu, bản công tử hôm nay ngoại lệ cho ngươi một cái đề tự." Lạc Dịch cầm bút lên, vô sỉ cười: "Phải cảm kích bản công tử thật tốt nha."

Chờ Tần Nhất Khuyết phản ứng kịp muốn ngăn lại thì đã quá muộn. Lạc Dịch buông bút, hắn lần này không đưa bức tranh tới, mà dịch sang một bên để Tần Nhất Khuyết thấy rõ.

Tần Nhất Khuyết có chút vô lực nhìn sang, không biết tại sao lại không một chút tức giận. Khi thấy chữ đen nổi bật giữa nền trắng trống thì Tần Nhất Khuyết ngây ngẩn cả người.

Xuất ứ nê nhi bất nhiễm, trạc thanh liên nhi bất yêu().

()Sen trong bùn mà không nhiễm bùn, tắm trên nước trong mà chẳng lẳng lơ

"…Xuất ứ nê nhi bất nhiễm, trạc thanh liên nhi bất yêu…" Tần Nhất Khuyết thấp giọng nói thầm, ở sâu trong nội tâm vì một hai câu này mà run rẩy, y gần như muốn khóc, vì sen mà khóc, câu này so với tranh còn mô tả hoa sen sâu sắc hơn, Tần Nhất Khuyết tin là như vậy. Một câu này như buộc quanh linh hồn của sen, y thậm chí còn cảm thấy bức tranh này là đang khinh nhờn hoa sen cao quý.

"Cảm thấy khinh nhờn sao?" Âm thanh trầm thấp vang lên bên tai.

Tần Nhất Khuyết như bị dụ dỗ mà gật đầu.

Tử hồng y thanh niên trầm thấp cười, mang theo mê hoặc, hắn chậm rãi tới chỗ bức tranh, xé ra. Bức tranh cứ như vậy mà hóa thành từng mảnh nhỏ, chỉ có màu mực vẫn giữ nguyên.

"Ngươi…!"

"Nếu không xứng, thì cũng không cần!" Lạc Dịch quay đầu, cười: "Không đúng sao?"

Mặt Tần Nhất Khuyết đỏ bừng, phẫn nộ không nói nên lời. Cho dù là kém chữ đề tự, nhưng đó vẫn là bức tranh của y, tại sao hắn có thể hủy nó ở trước mặt y như vậy.

Lạc Dịch nhìn Tần Nhất Khuyết tức giận, khóe miệng khẽ cong, một bộ dạng lưu manh mười phần.

"Như vậy đi, chúng ta đánh cược được không?" Lạc Dịch mở tay ra, trên tay còn một mảnh giấy đề tự. "Khi nào ngươi vẽ được bức tranh xứng với lời đề tự này, bản công tử lúc đó sẽ đem nó tặng ngươi." Lạc Dịch vươn đầu ngón tay, quơ quơ: "Một tuần nha, nếu ngươi không vẽ được bức tranh như vậy, thì đem tất cả hoa liên đồ trước đây của ngươi cho bản công tử, thế nào?"

"Hảo." Lúc ý thức được mình đang nói cái gì, Tần Nhất Khuyết đã một ngụm đáp ứng, có lẽ là do vô cùng phẫn nộ, hoặc do nhìn thấy ánh mắt khiêu khích kia, hoặc bởi vì nguyên nhân gì khác, y đã không thể từ chối.

Thật là một con mồi không hề cảnh giác nha…

Tiếu ý của Lạc Dịch càng sâu hơn, hắn đang ngụy trang, biết rõ thiếu niên sẽ tuyệt đối bị hành vi quái dị của hắn hấp dẫn, sẽ ảo tưởng tất cả về hắn, vậy nên hắn tỏ vẻ phóng đãng, hình tượng tương phản càng hấp dẫn được đối phương, đối phương cũng sẽ ngày càng lọt vào cái trận hắn đã bày trí. Lạc Dịch nhìn đề tự trên tay mà có chút cảm khái, đây có tính là một trong mười việc một nhân sĩ nhất định làm khi xuyên qua không?

Lạc Dịch nhìn về phía thiếu niên đang quật cường nhìn thẳng mặt hắn, có chút thở dài mà nói: "Cố gắng lên, tiểu quỷ!"

[…3) Làm cho công lược nhân vật chú ý, cũng làm cho người đó tức giận, ngoài ra còn viết đề tự. 4) Lần thứ hai làm công lược nhân vật tức giận rồi mời đánh cược, lấy đề tự làm tiền vốn, lấy hoa liên đồ đặt cược…]

21. Chương 21: Thanh Liêm X Ô Hắc X Hắc Bạch

Như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Thiếu niên như trước vẽ tranh, người ngắm hoa như trước ngắm hoa, thời gian cứ như vậy lơ đãng trôi qua.

Lạc Dịch nhìn lướt qua thiếu niên đang chăm chú vẽ tranh, con mồi đã từng bước đi vào bẫy, bây giờ chỉ cần một chút tác động, là có thể thu hoạch. Mỗ phiến tử chỉ còn đợi thu lưới bắt đầu cảm thấy nhàm chán,

trong lúc công lược bắt đầu thì công lược hầu như sẽ không nói chuyện, vậy nên Lạc Dịch chỉ có thể nhàm chán ngồi nhìn hoa, sau đó YY().

() YY: Tự sướng

Thần thú có, thần khí cũng có, vậy nên tài phú cũng sẽ có, các em gái cũng sẽ có…

Giữa lúc Lạc Dịch YY đến đoạn một nữ tử thần bí đột nhiên vén khăn che mặt lộ ra khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành rồi ôm cánh tay hắn làm nũng: "Phu quân, thiếp thực ra là công chúa nước XX nha…" thì một thanh âm nhẹ nhàng vang lên, cho dù cố gắng bình ổn, nhưng thanh âm kia vẫn mang theo chút do dự cùng cẩn thận.

"Ngươi… Rất thích sen sao?"

Lạc Dịch có chút ngoài ý muốn, khuôn mặt trẻ con ngây thơ mang theo chút sợ hãi của thiếu niên làm hắn liên tưởng đến một con thỏ con, mềm mềm nhuyễn nhuyễn. Hiện tại, con thỏ đó đang cẩn thận tiến lại gần một con sói.

Lạc Dịch tay chống cằm, thoáng nghiêng đầu, cười vô sỉ: "Không ghét là được."

Thiếu niên dừng một chút, cúi thấp đầu, từ góc độ của Lạc Dịch không nhìn thấy rõ ràng lắm biểu tình của thiếu niên.

"Ta tưởng là… Ngươi rất thích sen…"

Lạc Dịch xoay người đứng lên, bước lại gần thiếu niên, thiếu niên so với hắn thấp hơn nửa cái đầu, thân thể vì hắn tiếp cận mà có chút căng thẳng, nhưng chẳng biết vì sao không tránh ra. Lạc Dịch nhìn xuống thiếu niên, thấy lông mi của y khẽ run.

"Ngươi cho là…" Lạc Dịch hơi cúi đầu, thanh âm trầm thấp: "Chỉ cần chăm chú nhìn sen, chính là thật sự rất thích sen ư?" Thanh âm của hắn ngày càng mềm nhẹ, nâng cằm thiếu niên lên: "Ta hiện tại đang chăm chú nhìn ngươi, thì chính là ta thích ngươi sao…"

Tần Nhất Khuyết bị ép ngẩng đầu lên, chống lại đôi mắt Lạc Dịch. Đôi mắt sâu không thấy đáy kia không còn lổ mãng như trước, chỉ còn lại chuyên chú cùng thâm sâu, đó là đôi mắt đã chuyên chú nhìn sen, thâm sâu như đem tất cả vạn vất cấn nuốt không còn một mảnh. Thiếu niên thất thần, nghe được người nọ lẩm nhẩm nói: "Một lúc không tính, vậy một ngày, một đêm, một tháng, một năm, hay là nói…" Lạc Dịch khẽ cười: "Cả đời, đều nhìn ngươi như thế, là ta cả đời thích ngươi…?"

Giống như bùa chú nguyền rủa.

Lạc Dịch nhìn nhìn, nở nụ cười vô sỉ.

"Quả nhiên là tiểu quỷ đơn thuần a." Lạc Dịch thả cằm thiếu niên ra, nhìn khuôn mặt thiếu niên đỏ bừng: "Ngươi thật ngây thơ, trong mắt ngươi, trắng thì tuyệt đối trắng, nếu không trắng thì chính là đen." Lạc Dịch liếc mắt nhìn Tần Nhất Khuyết: "Thế nhưng, hiện thực không như thế, vĩnh viễn không có màu trắng không chút tạp chất, tất cả đều bị hiện thực lấm màu rồi nha…"

Tần Nhất Khuyết không nói gì, có chút hoảng hốt. Hình như đã từng nghe qua ở nơi nào, giọng điệu như thế, y lúc đó hình như đã chạy đi, y không muốn nghe, sợ rằng mình phủ nhận kiên trì trong quá khứ.

"Muốn bản công tử nói ngươi nghe sao?" Lạc Dịch mỉm cười: "Sự thật…"

"Không!" Y không muốn nghe.

Tần Nhất Khuyết theo bản năng muốn chạy đi, chạy thoát khỏi người này, nhưng chân không chịu nghe, vấp phải cục đá, té vào trong hồ.

Thiếu niên hốt hoảng giãy giụa trong hồ, muốn kêu cứu cũng không được, chỉ có thể cầu cứu mà nhìn người trong đình. Tử hồng y thanh niên ở bên hồ thờ ơ nhìn, mang theo mỉm cười, dường như không nhìn thấy ánh mắt kinh hoảng cầu cứu của thiếu niên.

"Đây không phải đúng lúc sao?" Lạc Dịch càng cười tươi hơn: "Ngươi cùng hoa sen ngươi thích nhất gần nhau như vậy…"

Rất gần, thật sự rất gần, xung quanh toàn là sen mà y yêu thích nhất, lại không mang đến một tia ấm áp nào, chỉ có lạnh lẽo và sợ hãi. Sen đỏ hồng cùng tử y thân ảnh kia, ở trong mắt Tần Nhất Khuyết như hóa thành màu máu.

"Xuất ứ nê nhi bất nhiễm, trạc thanh liên nhi bất yêu." Lạc Dịch thở dài: "Thế nhưng, nhìn xem, hoa sen thanh cao, từ đầu đến cuối cũng chỉ là sen trong bùn mà thôi…"

Đó là câu cuối cùng Tần Nhất Khuyết nghe được, sau đó bị nước bao phủ.

…

Lạc Dịch vẫn là tươi cười bất cần đời, nhìn mặt hồ dần bình tĩnh, nhưng là trong lòng lại rùng mình.

Đây không phải là hố cha đi, nhược điểm lớn nhất từ trước đến nay của Lạc Dịch là sợ nước. Sẽ không sao đi? Lạc Dịch có chút lo âu nhìn mặt hồ không còn bọt nước nữa. Công lược tuy rằng đã ghi quá trình, nhưng trong thực tế vẫn có chút sai sót. Vừa nghĩ đến công lược, mỗ phiến tử liền muốn cào tường. Đó là cách thức gì a sát! Đối thoại phía trước đã thấy kì quái nhưng không chỉ ra được, hơn nữa kế tiếp còn có…

Mặt hồ lần thứ hai vang lên bọt nước đánh gãy suy nghĩ của Lạc Dịch. Lạc Dịch nhìn mặt nước khuếch ra sóng gợn, thở ra một hơi, rốt cuộc cũng đến.

"Rầm—"

Một nam tử áo đen ôm thiếu niên nhảy lên bờ, Lạc Dịch hơi hoảng đi qua phía hai người, sau đó chống lại ánh mắt công kích của nam tử áo đen.

"Nếu bản công tử là ngươi, bản công tử sẽ thả y nằm xuống đây để bản công tử xem, mà không phải tốn thời gian đi tìm đại phu." Nhìn ánh mắt đối diện như muốn giết người, Lạc Dịch mặt dày nói: "Ngươi trừng bản công tử cũng vô dụng, cũng không phải bản công tử đẩy y xuống, bản công tử cũng không biết bơi, tại sao phải nhảy xuống chết chung với y… A phi! Coi như ta chưa nói gì cả."

Áo đen nam tử nhìn Lạc Dịch một hồi, sau đó đem thiếu niên buông xuống. Lạc Dịch thở dài một hơi, may mà có công lược thiết định bối cảnh.

Lạc Dịch quỳ xuống, đẩy đẩy thiếu niên rồi lớn tiếng hỏi: "Này, chết chưa…Khụ, còn sống không?"

Thiếu niên không có bất kỳ phản ứng nào, da thịt trắng nõn trở nên tái xanh, xem chừng là đã mất ý thức. Lạc Dịch buông thiếu niên ra, nắm lấy cằm thiếu niên, dưới ánh mắt sửng sốt của nam tử áo đen, hớp một hơi rồi… đè lên đôi một nhợt nhạt của Tần Nhất Khuyết.

Nhất định là phương thức hắn khom lưng sai… Lạc Dịch ở sâu trong nội tâm lệ rơi đầy mặt, tại sao lại để hắn áp một sinh vật cùng giới tính a.

Không thể không nói, phổi của mỗ phiến tử khi sống lại vẫn là tốt vô cùng. Khi hắn một lần nữa cúi xuống thì chống lại một đôi mắt tràn đầy tơ máu.

Thần mã! Lạc Dịch hoảng hồn, không kịp hãm lại, hung hăng chặn lại môi của thiếu niên, có lẽ bởi vì dính nước, mà môi của thiếu niên mềm đến mức không thể tin được.

Sau đó, Lạc Dịch coi như không có chuyện gì xảy ra đứng dậy.

"Bản công tử vẫn là có tài nha." Lạc Dịch không nhìn Tần Nhất Khuyết, mà quay sang nhìn nam tử áo đen vô sỉ cười. Nam tử áo đen không thèm nhìn Lạc Dịch, cúi người kiểm tra trạng thái Tần Nhất Khuyết.

Thiếu niên ngây ngốc nằm trên mặt đất, tư duy hỗn loạn, trên môi vẫn còn lưu lại độ ấm của người nọ. Thiếu niên không thể kiềm chế được nhìn người nọ, người nọ quay người lại, khẽ khom người nhìn y.

"Nhìn thấy không? Cái gọi là sen, cái gọi là trắng?"

…

Đã bao lâu rồi không nói chuyện cùng huynh trưởng?

Từ lần tranh chấp kia, hay còn về trước nữa? Là từ lần đầu thấy huynh trưởng cười dối trá với tên thượng thư đến tặng quà, hay là huynh trưởng ung dung nhận lấy vàng bạc chói mắt?

Y chỉ là không hiểu, rõ ràng đã từng nói sẽ không bao giờ dính vào bóng tối Y chỉ là không thể giải thích được, huynh trưởng thanh liêm lại biến thành bộ dáng như vậy. Vậy nên y chạy, chạy khỏi huynh trưởng đang muốn nói. Che hai tai, nhắm hai mắt, như vậy sẽ không thấy huynh trưởng đang dần bước vào bóng tối.

Lần đầu thấy hoa sen, bị hình dáng thanh cao hấp dẫn, y không thể tự kiềm chế. Y ôm dụng cụ vẽ tranh, muốn đem vẻ đẹp mỹ lệ ấy cất giấu đi, lưu luyến mà vẽ từng nét. Huynh trưởng có lẽ biết, có lẽ cũng cử người giám hộ, nhưng y chỉ là vẽ một lần lại một lần, không muốn nhìn, không muốn nghe.

Sau đó, người nọ xuất hiện. Thân ảnh chói mắt như vậy, hồng diễm như sen, so với sen càng khắc sâu trong đáy mắt, thiêu đốt mọi tầm nhìn.

Người kia vô sỉ cười: "Quả nhiên là tiểu quỷ đơn thuần a."

Không, y từ lâu đã không còn là tiểu quỷ.

Người kia cúi đầu nói: "Nhìn thấy không? Cái gọi là sen, cái gọi là trắng?"

…

Có lẽ vậy. Khi y cả người ướt đẫm được huynh trưởng mang về, khóe môi còn mang theo hơi thở người kia, ấm áp lạ thường. Y nhìn ánh mắt kinh hoảng và sợ hãi của huynh trưởng, không biết vì sao muốn cười, cười chấp nhất ngu xuẩn trong quá khứ.

"Ca…" Y cúi thấp đầu nắm lấy tay áo huynh trưởng, nhìn thấy đôi tay run rẩy giấu trong ống tay áo: "Xin lỗi…"

Huynh trưởng không nói gì thêm, chỉ ôm lấy y, không để ý y phúc dơ bẩn.

Bỗng nhiên mọi thứ trở nên dễ dàng hơn.

Khi y thay xong y phục cùng huynh trưởng ăn bữa cơm từ lâu lắm rồi mới cùng ăn với nhau, huynh trưởng mỉm cười hỏi y có ngày mai có muốn đi dạo chơi vùng ngoại ô không. Y buông chén đũa, mỉm cười từ chối.

"Ta muốn đi vẽ sen." Y không tự chủ được mỉm cười, chống lại ánh mắt kinh ngạc của anh cả: "Ta rất thích sen…"

Thích, thân ảnh như sen kia.

…

Lạc Dịch rất muốn dùng tảng đá hung hăng đập để hắc hoàn trên tay, thế nhưng không biết liệu có làm bể được hắc hoàn trên tay không, lỡ như đập sai, tai ương chính là mình.

Ta sát! Ni mã ca không bao giờ… dùng lộ tuyến hình thức nữa!!!

Lạc Dịch rất buồn bực, vô cùng buồn bực. Dựa vào lộ tuyến hình thức đi được hơn phân nửa, hắn rốt cuộc cũng nhận thấy được chỗ không đúng.

Cha mẹ ngươi a… Những cách thức này nhìn quen mắt như vậy, thì ra trước kia theo đuổi mấy em gái đều dùng qua… Mấu chốt là đối tượng hiện tại, nhìn thế nào cũng là sinh vật giống đực a sát!!!

Cầu giải thích!!! Cầu đổi hình thức!!!

Kêu gọi thần khí không có kết quả, mỗ phiến tử chỉ còn cách tiếp tục, hiện tại hắn hoàn toàn là hai mắt mờ mịt, hắn chỉ duy nhất biết tên nhân vật công lược, bối cảnh cùng thân phận đều là mây bay a mây bay. Nhưng nhìn hô vệ áo đen kia, hắn liền biết đối phương chắc cũng không phải người dễ chọc.

Không quan hệ, dù sao đối phương chắc chắn cũng không nghĩ đến phương hướng kia, Lạc Dịch kéo mặt cười gượng.

Thật vậy sao? Từ ngày đó trở đi, không khí lượn lờ xung quanh hai người càng ngày càng mờ ám, cùng với mùi sen quấn quanh. Lá gan của thỏ con kia dường như lớn hơn nhiều, không còn là bộ dáng đơn thuần mặc người làm thịt, vì vậy con sói buồn bực.

"Tiểu quỷ." Như là muốn phá vỡ bầu không khí mờ ám này, Lạc Dịch không xấu hổ kêu, nêu lên khoảng cách của hai người: "Tranh vẽ xong chưa, chỉ còn ba ngày nữa."

"Xong rồi."

Lạc Dịch trong nháy mắt ngốc lăng, hắn chỉ là tức giận hỏi, không ngờ lại nghe được câu trả lời khẳng định. Hắn quay đầu đi, Tần Nhất Khuyết mặc y phục màu vàng, đứng ở trong đình, trong đôi mắt to là ảnh ngược của hắn.

"Rốt cuộc cũng xong." Lạc Dịch ngả ngớn cười, nhảy lên một cái. Hắn móc một tờ giấy trong ngực, đi tới gần Tần Nhất Khuyết: "Xác định chưa? Nếu lần này như trước không làm ta thỏa mãn, sẽ phải đem hết tất cả hoa liên đồ cho bản công tử."

"Được." Tần Nhất Khuyết ngẩng đầu, không có dịch người sang, mà nhìn thẳng vào Lạc Dịch, âm thanh thâm thúy: "Ta muốn biết tên của ngươi."

"Cái gì?!" Lạc Dịch khoa trương kêu lên: "Ngươi không biết tên của bản công tử?"

"Nói ta biết, được không?" Không có vì động tác của Lạc Dịch mà dao động, thiếu niên vẫn yên lặng nhìn hồng y thanh niên.

Lạc Dịch ra vẻ khinh thường bĩu môi, nhưng trong một giây khóe môi cứng ngắc: "Chờ ngươi thắng bản công tử rồi hẵng nói."

Thiêu niên khẽ nhếch môi, kiên định nhìn Lạc Dịch, mang theo kiên trì: "Hảo."

Tần Nhất Khuyết dịch chuyển thân thể, bức tranh liền lộ ra trước mặt Lạc Dịch.

Đó là một bức hoa liên đồ? Trên giấy trắng là một dải hoa sen vô tận, nhưng không có màu sắc, chỉ có một viền màu đen bên ngoài. Vô số hoa sen, một bóng lưng đứng ở trong đám hoa, lại không hề phá đi mỹ cảnh. Chỉ có cái bóng kia được tô lên một màu đỏ rực, ở giữa một mảnh hoa sen trắng, thân ảnh màu đỏ bị vây quanh, bị cô lập, thiêu đốt tầm mắt mọi người.

Lạc Dịch nhìn bóng lưng quen thuộc, dường như ánh mắt cũng bị thiêu đốt, ánh mắt thật nhanh dời đi, liền chống lại đôi mắt của thiếu niên. Mặt thiếu niên đỏ lên, nhưng vẫn quật cường nhìn hắn, trong mắt là tình cảm không hề che giấu.

Lạc Dịch khẽ nhếch môi, nặn ra một nụ cười lưu manh: "Không tệ lắm, tiểu quỷ. Hiểu được phương pháp lấy lòng bản công tử." Hắn thật nhanh quay lại nhìn bức tranh, sau đó tự kỷ nói: "Quả nhiên bộ dáng bản công tử vô cùng phóng khoáng, bản công tử rất hài lòng, thế nhưng đây không phải bức liên hoa đồ tốt nhất."

Lạc Dịch xé bỏ tờ giấy trong tay, buông ra, trang giấy rớt xuống bị gió thổi đi. Tần Nhất Khuyết không có nhìn những mảnh giấy rơi xuống, mà như trước lẳng lặng chăm chú nhìn Lạc Dịch. Lúc này, Lạc Dịch xoay người cầm bút lên, viết xuống, màu mực đen trên trang giấy trắng tản ra.

[liên chi xuất ứ nê nhi bất nhiễm, trạc thanh liên nhi bất yêu, trung thông ngoại trực, bất man bất chi, hương viễn ích thanh, đình đình tịnh trực. Khả viễn quan nhi bất khả tiết ngoạn yên.]()

()Trích trong bài Ái Liên Thuyết của Chu Đôn Di

Câu đó dịch ra là vầy:

Sen mọc trong bùn lầy mà không bẩn, tắm nước trong mà chẳng lẳng lơ, trong rỗng ngoài thẳng, chẳng nhiều cành hoa lá rườm rà, hương càng xa càng thơm, uy nghi ngay thẳng, chỉ ngắm được từ xa mà chẳng thể bỡn đùa.

"Tuy rằng không đạt được yêu cầu của bản công tử, nhưng nhìn ngươi cố gắng như vậy, bản công tử ngoại lệ viết một lời đề tự tặng ngươi." Lạc Dịch lắc đầu, khóe miệng là nụ cười vô sỉ, nhưng không nhìn Tần Nhất Khuyết: "Đánh cược thua rồi, bản công tử không cần tất cả hoa liên đồ của ngươi, chỉ cần một bức là đủ rồi."

Ngay từ lúc bắt đầu, cái này đã không công bằng, vì tranh là do Lạc Dịch lựa chọn.

"Cứ như vậy đi, mai gặp." Dứt lời, Lạc Dịch nhìn như nhàn nhã kỳ thật đang bước nhanh ra ngoài, ngay từ lúc nãy, hắn đã không dám nhìn mặt Tần Nhất Khuyết nữa.

"Chờ một chút." Một thanh âm vang lên, Lạc Dịch không dám quay đầu, càng đi nhanh hơn.

Ống tay áo bị kéo lấy, Lạc Dịch phải dừng bước. Hắn quay đầu lại, thấy Trần Nhất Khuyết vì chạy theo mà gương mặt đỏ bừng. Thiếu niên mỉm cười đưa tới một cuộn tranh cho hắn, đó là bức tranh mà lúc nãy hắn đã đề tự.

"Cái này đưa ngươi."

Lạc Dịch theo bản năng cầm lấy, thất thần, một thanh âm thanh lãnh máy móc vang lên.

"Đã xác nhận, vật phẩm công lược liên hoa đồ đã đạt được, nhiệm vụ A cấp hoàn thành, thu được 10% tiến độ, tiến độ hiện tại là 11.1%…"

Đây là chuyện gì xảy ra… Lạc Dịch sững sờ, đại não còn chưa lấy lại tinh thần, sau đó bị lời nói của thiếu niên trước mắt làm cho tỉnh táo.

"Ta là Tần Nhất Khuyết." Thiếu niên mỉm cười, thanh âm nhã nhặn có một chút run rẩy: "Ta thích ngươi."

22. Chương 22: Kình Thảo X Tiền Đồng X S Cấp

"Mới đạt được 11.1% tiến độ a, cứ thế này thì đến bao giờ mới về được thế giới cũ…"

"Đề xuất, ta tỏ vẻ player nên thử nhiệm vụ cấp S, hoàn thành nhiệm vụ cấp S thu được 30% tiến độ, ngươi chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ ba lần là có thể sử dụng Xuyên qua về thế giới cũ."

"Lợi ích càng lớn thì càng phải mạo hiểm, điểm này ca vẫn hiểu…" Lạc Dịch uể oải rên rỉ: "Một nhiệm vụ A cấp đã khiến cho ta chật vật không chịu nổi rồi…"

Một vài hôm trước, Lạc Dịch đã làm nên một chuyện thất thố nhất đời này, một chuyện chưa từng có. Hắn đánh ngất thiếu niên, đem thiếu niên đưa cho mấy hắc y nhân vừa xuất hiện, bỏ lại một câu: "Xin lỗi, ta sai rồi, ta sẽ không xuất hiện trước mặt các ngươi nữa–" Sau đó đó bỏ trốn mất dạng.

"Nhắc mới nhớ, lộ tuyến hình thức kia, ta còn chưa tìm ngươi tính sổ." Lạc Dịch trong nháy mắt bị kích hoạt, quay về phía hắc hoàn rít gào: "Thật quá độc ác! Ngươi là cái đồ chết tiệt, gặp quỷ, có thể chết người đấy!? Muốn ca đuổi theo một giống đực a! Trong lòng của ca đang cực độ thét gào đây a!!!"

"Vốn công lược sẽ cung cấp cách thức để ngươi không gặp bất kỳ nguy hiểm gì, chỉ cần làm theo cách thức được cung cấp thì tuyệt đối thu được vật phẩm công lược." Thanh âm máy móc lộ ra sự bình tĩnh: "Theo số liệu, và so sánh với tư liệu, tăng cảm tình là phương pháp nhanh nhất đạt được mục tiêu."

"…Được rồi, ngươi là ngây thơ thuần khiết, vô hại, đổi mục tiêu khác, ngươi có thể hay không thiết định nhân vật công lược là nữ, để các em gái cứu rỗi tâm hồn bị tàn phá của ta a."

"Đó là quyền hạn của B cấp, ngươi bây giờ là D cấp, không thể quyết định mục tiêu của công lược."

"…Thật quá ngược."

Cào tường một hồi, Lạc Dịch rốt cuộc nhớ tới một vấn đề: "Đúng rồi, mấy hôm trước, vật phẩm công lược không phải liên hoa đồ của tiểu quỷ kia sao, vì sao bức tranh tiểu quỷ kia vẽ sau lại chấp nhận được?"

"Vật phẩm công lược chỉ là một tên gọi, vật phẩm phù hợp khái niệm đều là vật phẩm công lược."

"Như vậy, nói cách khác, chỉ cần là do Tần Nhất Khuyết vẽ, thì bức tranh về "hoa sen" cũng là vật phẩm công lược."

"Không sai."

“Thì ra là vậy…”

Lạc Dịch nhìn ánh mặt trời qua kẽ lá chiếu xuống, ánh sáng tinh khiết như vậy làm hắn nhớ đến lần đầu gặp công lược. Lạc Dịch đưa tay ra, dường như muốn che lấp ánh sáng, khẽ thì thầm: “Ta có tội…Sao…”

Công lược không có mở miệng, mọi thứ xung quanh đều yên lặng, chỉ có tiếng gió thổi qua tai.

“…Công lược.” Lạc Dịch che mắt, thanh âm mang chút run rẩy: “Ta có thể, thay đổi lịch sử sao?”

Công lược không nói gì, lúc Lạc Dịch cho rằng công lược sẽ không trả lời thì một thanh âm ưu thương vang lên.

“Player, lịch sử khó mà thay đổi, mễ sách…” Thanh âm của xuyên việt trầm thấp mà ưu thương: “Xuyên đến xuyên đi cũng không đại biểu cho cái gì, bởi vì ngay từ đầu mọi thứ đã được lưu giữ trong dòng thời gian, mễ sách…”

“Luật nhân quả sao…” Lạc Dịch cúi đầu cười, lại bị mu bàn tay che hơn phân nửa biểu tình.

“Đúng vậy.” Công lược đáp lại: “Theo số liệu, nền văn minh thứ hai định nghĩa: ba đại định luật về thời gian đứng đầu là luật nhân quả ‘Người có máy thời gian cũng vĩnh viễn không thể giết chết bản thân mình trong quá khứ’ là ví dụ điển hình của định luật này, từ đó suy ra kết luận ‘Lịch sử không thể thay đổi’.”

Nếu không thể thay đổi, tại sao lại còn có người muốn tạo ra xuyên việt, biết rất rõ ràng can thiệp quá khứ chỉ là một vọng tưởng, biết rất rõ ràng không thể nào thay đổi lịch sử, nhưng vì sao luôn luôn có người muốn quay trở lại quá khứ… Nhưng hắn biết nha, con người là luôn lừa mình dối người, vì hy vọng vào một may mắn không biết có hay không mà đầu rơi máu chảy, giống như là hắn không biết tự lượng sức mình.

Gió lại tiếp tục thổi, bóng cây lòa xòa. Lạc Dịch thả tay xuống, trên mặt là nụ cười sáng lạn.

“Cơ bản biết một chút, lần này nghe lời ngươi… Nhưng mà ca cũng sẽ không tin tưởng cái hố cha lộ tuyến hình thức kia!” Lạc Dịch cầm cổ tay trái: “Bắt đầu đi.”

Cho dù là tự vọng tưởng, tự thôi miên, thì luôn luôn có một niềm hy vọng mỏng manh.

“Player, mời lựa chọn cấp độ nhiệm vụ.”

“S cấp!”

…

“Tránh ra! Tránh ra!”

Từng tiếng thét to vang lên trên đường, đám người tránh ra chừa lại một lối đi. Một cỗ xe ngựa nhẹ nhàng đi tới, người bị ép nhường đường có chút bất mãn, nhưng khi nhìn thấy hoa văn khắc trên xe thì một chút bất mãn ấy cũng nhanh chóng biến mất.

Đây là một cỗ xe ngựa sao? Rõ ràng là một tòa cung điện di động. Trần xe dùng gạch ngói lưu ly đắp thành, thùng xe bằng gỗ khắc hoa văn phức tạp, bề mặt bóng loáng, chính là gỗ tử đàn thượng hạng, rìa dùng kim ty() dệt thành màng mỏng và tơ lụa màu trắng bạc vây quanh, gió thổi qua, mạng che theo gió đung đưa, mơ hồ nhìn thấy người bên trong. Từng đường cong thân thể phản xạ lên lụa trắng, bên trong thường phát ra tiếng cười duyên làm cho người khác mơ màng. Trước xe là một cậu bé đánh xe cực kỳ thanh tú, con ngựa trắng được chăm sóc vô cùng cẩn thận, bên trên đeo chuông bạc tinh tế, leng keng rung động.

() Kim ty: tơ vàng

Trên cỗ xe ngựa là một hoa văn kỳ lạ, một thảo diệp bùng cháy, xung quanh là gió cuốn. Trên toàn bộ Đông Ngụy Quốc, có lẽ nói không ai không biết hoa văn này và ý nghĩa phía sau của nó — Thảo Thương. Thảo Thương là một thương bang, ngoại trừ muối và sắt triều đình nắm giữ, thì các vấn đề về ăn, mặc, ở, đi lại đều có mặt Thảo Thương. Cứ mỗi nơi tản ra một ít, sau đó liên kết lại với nhau, sinh sôi như cỏ dại. Cho dù thương nhân có địa vị không thấp, cũng không dám coi khinh Thảo Thương, Thảo Thương ở Đông Ngụy Quốc, thậm chí cả thiên hạ khắc lên ấn ký của chính mình.

Thì ra là một đế quốc thương nghiệp nha, đây là lời bình của mỗ phiến tử.

Cỗ xe mang theo ký hiệu của Thảo Thương di chuyển vô cùng thuận lợi, mọi người đều tự động nhường đường, thậm chí còn có người ngướng cổ lên để nhìn thấy cỗ xe.

Cậu bé đánh xe giơ roi ngựa được chế tạo hoàn mỹ lên, định tăng tốc độ, không biết có phải hay không có người cố ý, một tên khất cái bẩn thỉu loạng choạng ngã ra khỏi đoàn người, đúng lúc ngã sấp trên đường đi của cỗ xe ngựa.

Mắt thấy tên khất cái kia sẽ chết dưới móng sắt của con ngựa, kỹ thuật lái xe của cậu bé cực kỳ cao, cố gắng dừng ngựa trước mặt tên khất cái chừng một thước, móng ngựa thậm chí sượt qua tóc mái của tên khất cái. Xung quanh một mảnh yên tĩnh, tên khất cái ngồi ngẩn ngơ, dường như bị dọa đến choáng váng.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Thanh âm từ tính mang theo lười biếng, một bạch y công tử xuất hiện bên cạnh cậu bé, mọi người, nhất là nữ nhân, đều nín thở. Một đôi mắt đào hoa say lòng người, mang theo mơ màng kỳ lạ, gương mặt tuấn tú mang theo nụ cười ngả ngớn, lại không khiến người ta phản cảm, tóc dài được buộc lên, y phục trắng là tơ lụa thượng hạng, chỉ dưới ánh mặt trời, mới hiện lên hoa văn in chìm dưới áo, vừa nhìn liền biết xa xỉ vô cùng, cái gọi là nụ cười như gió thu, làm người ta bình thản, chính là người như thế này đi.

Cậu bé bên cạnh dường như rất quen thuộc với cảnh này, cúi người, cung kính nói: "Chủ tử, một tên khất cái bị ngã trên đường, tiểu nhân bất đắc dĩ phải dừng xe."

Bạch y công tử nghe vậy cúi người nhìn, quả nhiên thấy một tên khất cái ngồi phía trước xe, tóc không dài lộn xộn, y phục rách nát, trên bám một tầng bụi, vô cùng bẩn thỉu.

Lúc này, màn che sau lưng bạch y công tử bị kéo lên, một tuyệt mĩ nữ tử thân hình mềm mại dán lên người bạch y công tử, lúc thấy tên khất cái thì lông mày khẽ nhíu, lộ vẻ chán ghét, khẽ làm nũng: "Công tử, chúng ta quay lại đi."

Bạch y công tử đảo khách thành chủ ôm lấy mĩ nhân: "Không đợi được nữa?"

Dứt lời, bạch y công tử vén màn lên đi vào, không thèm quay đầu lại phân phó: "Đuổi tên khất cái đi."

Lúc này, tên khất cái đang ngây ngốc rốt cuộc cũng phản ứng lại, không giống như dự đoạn của mọi người sợ hãi tránh ra, mà quay về phía bạch y công tử quỳ xuống.

"Gia, có thể bố thí tiểu nhân ít tiền được không? Tiểu nhân trên có mẹ già tám mươi dưới có trẻ con đòi ăn, van cầu ngài đại phát từ bi, thương xót cho tiểu nhân…"

Vẻ mặt của mọi người rất là kỳ lạ, trước không nói tên khất cái kia lại dám xin tiền công tử như tiên này, chỉ là lời nói vừa rồi với một màn này trông vô cùng buồn cười.

Bạch y công tử ngừng một chút, y buông mỹ nhân đang ngây ra, xoay người lại hứng thú nhìn tên khất cái. Tên khất cái tựa hồ được cổ vũ bởi hành vi của bạch y công tử, kêu càng lớn hơn.

"Gia, không cần nhiều đâu, chỉ cần…" Tên khất cái nịnh nọt cười: "Một đồng tiền, ngài chính là ân nhân cứu mạng của tiểu nhân…"

Nếu những lời vừa rồi khiến người ta kỳ lạ, thì những lời này chính là làm cho người ta ngốc lăng. Làm nãy giờ, chỉ để lấy… một đồng tiền? Bọn họ vừa nghe lầm sao, tên khất cái kia thực sự nói là đồng tiền mà không phải vàng bạc gì đó sao?

Bạch y công tử tựa hồ càng thêm hứng thú, đôi mắt đào hoa nhìn chằm chằm tên khất cái.

"Ngươi muốn một đồng tiền?" Thanh âm từ tính như hòa tan hết tất cả mọi người.

"Vâng, đúng vậy, chỉ cần một đồng tiền, ngài đại ân đại đức tiểu nhân…"

"Tiền đồng ta còn nhiều," Bạch y công tử híp mắt nói: "Đừng nói là một đồng, cả tiền đồng trên thiên hạ cũng không là vấn đề."

Hảo cuồng ngạo khẩu khí. Mọi người phía dưới xôn xao, với thực lực của Thảo Thương dĩ nhiên làm được, nhưng người nọ là ai mà có năng lực khiến cho Thảo Thương làm như vậy.

“Tiểu nhân, tiểu nhân…” Tên khất cái kích động không kiềm chế được, thế nhưng lời nói tiếp theo của bạch y công tử lại như bát nước lạnh lẽo hắt vào lòng.

“Thế nhưng…” Khóe môi bạch y công tử khẽ nhếch: “Tại sao ta phải cho ngươi.”

Y nửa cúi người xuống, vẫn như cũ nhìn tên khất cái: “Ta có tiền, có rất nhiều tiền, nhưng đây là tiền của ta, ta tại sao phải cho một người không chút lợi ích gì với ta?” Đôi mắt hoa đào diễm lệ mang theo chút hàn ý: “Ngươi có tay có chân, thân thể cũng cường tráng, tại sao ngươi thà rằng ngồi đây xin một đồng tiền từ ta, mà không nguyện dùng bản lĩnh của mình tự đi kiếm tiền.”

Bạch y công tử đứng thẳng lại, ôm eo mỹ nhân đi vào trong xe ngựa, để lại một câu: “Ta không có thành kiến với khất cái, thế nhưng ta khinh thường ngươi.”

Cỗ xe ngựa xa hoa từ từ đi mất, mọi người cũng rời đi, không ai thèm liếc mắt nhìn tên khất cái, có một đại hán khinh thường đi qua, làm như vô ý giẫm lên tên khất cái. Nếu không phải tên khất cái có chút chật vật né đi, một cước kia tuyệt đối không khiến tên khất cái dễ chịu.

“Chẳng đáng gì, cặn bã, phi!”

Đại hán phun một ngụm nước bọt lên người tên khất cái, tên khất cái chẳng nói gì, yên lặng rời đi. Trong bóng tối, tên khất cái tùy tiện ngồi xuống, theo thói quen nắm lấy cổ tay phải, trên đó có một hắc hoàn. Hắn nhìn phương hướng cỗ xe ngựa rời đi, cười sáng lạn.

Người khác không biết thân phận bạch y công tử, hắn đã sớm nhớ toàn bộ tư liệu của người kia.

Hạ Kính Thảo, người đã tạo ra Thảo Thương, cũng là mục tiêu hiện tại của hắn.

“Cổ đại so với hiện đại đúng là áp người…”

“…Công lược nhân vật lần này là [Hạ Kính Thảo], vật phẩm công lược là [tiền đồng], từ giờ trở đi cho đến khi gặp vật phẩm nhân vật thừa nhận công lược bắt đầu. Ban đầu cung cấp trợ giúp miễn phí, player lựa chọn tin tức hình thức, dưới đây là tin tức về vật phẩm cùng với nhân vật công lược: tiền đồng, tên gọi là tiền đồng, một trong những loại tiền lưu thông cơ bản gắn với thời không 377, là vật mua bán phổ biến…”

“…Thổ tào, ca chẳng còn lời nào để nói.”

Hắn phải đi gặp người có nhiều tiền nhất trong thiên hạ để xin một đồng tiền, thật là vô cùng châm chọc.

Lạc Dịch mỉm cười.

“…Xin chỉ giáo nhiều, Hạ Kính Thảo.”

…

Hạ Kính Thảo là loại người gì?

Theo Lạc Dịch mà nói: Tư bản chủ nghĩa cực kỳ độc ác.

Công lược tỏ vẻ hứng thú với lời nói nghiến răng nghiến lợi của mỗ phiến tử, xuyên việt tỏ vẻ ngồi xem.

Năm đó Hạ Kính Thảo chỉ là một đứa con của vợ lẽ trong một gia đình quan lại nho nhỏ. Thế nhưng y từ một Thảo Thương lẻ tẻ thoáng cái phát triển lên xu thế giàu có sung túc. Hạ Kính Thảo liên tục thu dưỡng nhiều đứa trẻ mồ côi, bồi dưỡng họ thành tài, ngược lại phải làm việc trong Thảo Thương. Thảo Thương với số lượng ngàn vạn, trải rộng thiên hạ, Hạ Kính Thảo lại đang lúc Thảo Thương phát triển mạnh mẽ mà buông tay mặc kệ, coi Thảo Thương như máy tiền vô tận, bắt đầu hưởng thụ cuộc sống du ngoạn thiên hạ.

Lạc Dịch lần thứ hai tỏ vẻ: Mấy kẻ có tiền chết tiệt này…

Công lược tỏ vẻ, loài người thù ghét kẻ có tiền là một vấn đề lớn cần giải quyết, vì vậy nó muốn quan sát hành vi mỗ phiến tử để làm khuôn mẫu điều tra. Xuyên việt tỏ vẻ buồn ngủ, mễ sách.

Lạc Dịch chính là đang rầu rĩ, hắn bi ai nghĩ vạn nhất hắn thật vất vả xin tiền Hạ Kính Thảo, kẻ có tiền lại móc ra một khối vàng, mỗi tay một khối, cực kỳ vô tội nói: A ha ha ha, thật ngại ngùng, ta không có tiền lẻ, ngươi đi chỗ khác xem, được không.” Sau đó mỗ phiến tử liền bi kịch.

Đây không phải hố cha sao, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, Lạc Dịch tỏ vẻ hoài nghi vô cùng liệu trên người Hạ Kính Thảo có tiền đồng không. Vậy nên mới nói, kẻ có tiền gì đó, đều đáng ghét nhất.

…S cấp đại gian ác!!!

Được rồi, kế hoạch một thất bại, chuẩn bị tiến hành kế hoạch hai.

Mục tiêu của chúng ta là, muốn tiền đồng.

…

Du hành trong rừng trong mắt người hiện đại có vẻ là một chuyện lãng mạn, trên thực tế, có thể nói là đó là ác mộng của những người từng di chuyển lâu dài trên đường đất đường đá. Thế nhưng, có tiền tài thì tất cả đều chỉ là mây bay. Lúc đầu thiết kế cỗ xe ngựa xa hoa kia đã tăng chức năng chống chấn động và giảm xốc, ngoài ra trong xe ngựa còn lót tơ lụa và lông tốt nhất, đường xá xốc nảy này chỉ có thể khiến cho ly rượu lăn tăn vài gợn sóng.

Chén rượu được một đôi tay mềm mại như ngọc nâng lên, mỹ nhân đôi mắt ngập nước, nhìn người đang nằm trên giường nhỏ. Hạ Kính Thảo lười biếng nằm trên giường, y phục đắt giá nới lỏng ra, lộ ra bả vai, xương quai xanh khêu gợi, tao nhã vô hạn. Cặp mắt hoa đào hơi nheo lại, như cười như không.

Xung quanh đều là những nữ tử xinh đẹp, các nàng liếc nhìn nhau, có chút kinh ngạc nhìn Hạ Kính Thảo đang cực kỳ hứng thú.

Một phấn y nữ tử khuôn mặt xinh đẹp vừa định hỏi thì xe ngựa bắt đầu giảm tốc độ, sau đó dừng lại.

Thanh âm thị đồng lái xe vang lên: "Chủ tử, chúng ta bị cản trở."

Hạ Kính Thảo đẩy màn mỏng, từ cỗ xe ngựa đi ra, trước mặt bọn họ là một cái cây to hai người mới ôm được nằm ngang trên đường, chặn hết tất cả những ai đi qua, chỉ cần nhìn vết cắt chỉnh tề liền biết đây không phải là ngẫu nhiên.

Hạ Kính Thảo nhíu mày, lúc này, tán cây truyền đến một tiếng xào xạc. Hạ Kính Thảo không thể ngăn lại khóe môi khẽ cong, tiếng động vô cùng rõ ràng, dường như đang nói: "Đến phát hiện ta đi, phát hiện ta đi." Thị đồng theo bản năng đứng che trước mặt Hạ Kính Thảo, lạnh lùng hô: "Ai?!"

Tiếng xào xạc dừng lại, sau đó truyền tới một thanh âm thô lỗ nhưng lại mang theo một chút lúng túng.

"Vừa rồi, ngươi đã thành tâm thành ý đặt câu hỏi."

Lập tức có một thanh âm sắc bén nhanh chóng tiếp nối, dường như lo sợ người khác biết hắn nói cái gì: "Chúng ta liền từ bi mà nói cho ngươi biết."

"Để phòng ngừa thế giới bị phá hủy." Thanh âm thô lỗ như là cam chịu, không hề phập phồng nói xong.

"Để bảo vệ hòa bình của thế giới." Bén nhọn thanh âm như tro tàn, phá vỡ không khí trầm lặng.

"Thi hành tình yêu và tà ác chân thật." Thân thể thị đồng bất đầu cứng ngắc.

"Đại diện cho nhân vật phản diện đầy khả ái và ngây ngất lòng người." Mỹ nhân vừa đi ra ngoài liền trực tiếp phát ngốc.

"Đại Ba!" Tán cây bên trái xuất hiện một đại hán cụt tay bưu hãn vô cùng, gương mặt thấy chết không sợ.

"Điền Thất!" Tán cây phải là một thanh niên thấp lùn lấm la lấm lét, gương mặt tự gây cho người khác buồn ngủ.

"Chúng tôi là từ ngân hà xuyên qua…" Đại hán len lén nhỏ giọng hỏi thanh niên thấp lùn bên cạnh: "Tiểu Thất, từ kia là gì?"

"…Đội tên lửa…" Thanh niên thấp lùn vẻ mặt ngây ra, hai mắt tràn đầy trạng thái lao lực quá độ.

Đại hán lập tức quay đầu hung hãn kêu to: "Đội tên lửa!"

Tựa hồ bị âm thanh đại hán làm cho giật mình, thân hình thị đồng nhẹ lung lay, mỹ nhân miệng mở to.

Cùng đại hán đối lập là thanh âm nhỏ nhẹ gần như không có của thanh niên thấp lùn: "Một tương lai tươi sáng đang chờ chúng ta…"

"Chính là như vậy! Ngao ô!"

Lúc này, người thứ ba chen vào. Một thanh niên áo xám nhảy ra từ thân cây, chống nạnh đứng ở phía trên nhìn xuống đám người Hạ Kính Thảo, kiêu ngạo cười: "Cướp đây! Đưa ra một đồng tiền, ca tha chết cho các ngươi!"

Trong nháy mắt im lặng.

Không nói đến mỹ nhân và thị đồng đã hóa đá, đứng ở bên cạnh thanh niên áo xám đại hán và thanh niên thấp lùn cũng là bộ dạng gặp quỷ, được rồi, đây có thể nói là cái giá thấp nhất của một vụ đánh cướp trong lịch sử.

Hạ Kính Thảo mỉm cười nhìn người gần đây khiến tâm tình của y rất vui vẻ, xem thử tâm tình thoải mái này còn có thể duy trì nữa không.

"Ta có một chút khó chịu." Hạ Kính Thảo híp mắt cười, nhìn thế nào cũng không thấy có vẻ gì khó chịu: "Thì ra ta chỉ đáng giá một đồng tiền."

"Ách…" Lạc Dịch gãi đầu, bộ dạng thương lượng: "Nếu không, ngươi đưa hết tất cả tiền đồng trên người ngươi ra, ta cũng không để ý."

Có chút chí khí được không, tiểu tử.

"Thế nhưng lão tử để ý."

Lần này, một thanh âm xen vào. Tất cả mọi người quay đầu, chẳng biết từ lúc nào, một đám ăn mặc như thổ phỉ đã vây quanh, đứng cách đó không xa là đầu lĩnh thổ phỉ đang lộ ra nụ cười thị huyết.

"Đừng nói tiền đồng, tất cả đồ trên người đám dê béo này đều là của lão tử."

Lạc Dịch tỏ vẻ đen ăn đen áp lực rất lớn, vậy nên đội tên lửa tận lực pha loãng cảm giác tồn tại của mình. Có lẽ đầu lĩnh đám thổ phỉ này không có hứng thú với đồng loại thất bại nên không thèm dạy dỗ, mà đều tập trung hết lên người Hạ Kính Thảo đang cười sáng lạn.

"Ngoan ngoãn, lão tử sẽ cho các ngươi chết thoải mái."

Hạ Kính Thảo ngoảnh mặt làm ngơ, y như trước nhìn chằm chằm đội tên lửa đã hóa thành trạng thái đà điểu, phát hiện đội này đều là bộ dạng "Ta cũng từng đánh cướp, cho đến khi đầu gối trúng một mũi tên…Nga, không, cho đến khi ta bị đen ăn đen." "Đừng nhìn ta, ta không muốn chịu áp lực lớn đến mức có thể đè chết trái đất." mà có chút thất vọng thu hồi mắt. Hạ Kính Thảo liếc mắt nhìn đầu lĩnh thổ phỉ đang tức giận, mở miệng nói: "Giải quyết hết." Sau đó bỏ lại một câu: "Ngoại trừ đội tên lửa."

Đầu lĩnh thổ phỉ kinh hãi phát hiện ra một đám hộ vệ trang bị hoàn mĩ không biết xuất hiện phía sau từ lúc nào, đám hộ vệ Thảo Thương được trang bị đến tận răng nhanh chóng giải quyết đám thổ phỉ. Hạ Kính Thảo liếc mắt nhìn sang, không thấy đội tên lửa, có lẽ thừa lúc rối loạn đã bỏ chạy.

Hạ Kính Thảo như là nghĩ đến cái gì, cười vô cung khoái trá.

Không ngại, dù sao hắn sớm muộn gì cũng tìm đến.

Vì một đồng tiền không rõ.

23. Chương 23: Vân Lai X Tạm Biệt X Vân Lai

"Cần phải biết, quy tắc thứ nhất của công lược: Vật phẩm công lược phải do chính nhân vật công lược tự mình đưa cho player, tức là ăn cắp, cướp giật và các phương pháp cùng loại khác đều là vô hiệu." Thanh

âm công lược lạnh băng bình tĩnh nói.

"Ta biết rồi." Lạc Dịch ung dung đi trên đường lớn: "Thế nhưng, 'cướp giật' và 'cướp đoạt' hai từ khác nhau một chữ nhưng ý nghĩa hoàn toàn khác nhau nha."

" 'Cướp giật' là hoàn toàn vi phạm ý nguyện của người sở hữu vật phẩm." Lạc Dịch như một lão sư mà vỗ vỗ hắc hoàn trên cổ tay trái, sâu xa nói: "Thế nhưng 'cướp đoạt' thì là ép buộc về ý chí, có thể khiến cho đối phương chủ động đem vật phẩm ra, tuy mang theo ý tứ ép buộc, nhưng không phải là người sở hữu lựa chọn sao, hoàn toàn không hề vi phạm quy tắc công lược."

"Ta không có dùng vũ lực lấy tiền đồng từ người Hạ Kính Thảo, mà ép buộc y lựa chọn cho ta hay không."

"Xem xét lại tư liệu..." Thanh âm máy móc vang lên, không nghe ra tình cảm gì: "Kiểm tra lại quy tắc, hành vi của player, quyết định là có hiệu quả."

"A, ca tìm được lỗ hổng trong quy tắc, sau này có thể lợi dụng nhiều nha." Lạc Dịch vuốt cằm tà cười, sau đó nghĩ đến cái gì mà biến thành cười khổ: "...Muốn vậy phải chờ ca có năng lực kia rồi hãy nói..."

"Player biết rõ thực lực hai bên chênh lệch nhưng vẫn chọn phương pháp này, ta tỏ vẻ không giải thích được."

"Đây chỉ là thăm dò thử." Lạc Dịch nhìn ra xa, phía xa có thể mơ hồ thấy một phòng trúc: "Ta muốn mượn công lược lần này kết giao với Hạ Kính Thảo, dù sao nhân lực cùng với năng lực của y sau này có lợi rất lớn với công lược." Mỗ phiến tử u oán nhìn hắc hoàn: "Nếu không phải thiết định bối cảnh có giá trên trời, ca đã sớm dùng." Đám hắc *** chết tiệt này.

Công lược từ chối cho ý kiến.

"Đầu tiên, nhất định phải gây chú ý cho đối phương, sau đó thông qua những lần gặp nhau liên tục mà tăng mạnh ấn tượng." Lạc Dịch khoa tay múa chân đo khoảng cách đến phòng trúc, bước nhanh hơn: "Nói vậy, ở kế hoạch 1 với kế hoạch 2 đạt được tiền đồng là tốt nhất. Thế nhưng nếu không đạt được thì cũng có chút hiệu quả. Quan trọng là, nhắc nhở đối phương phải có tiền đồng." Lạc Dịch có chút rên rỉ: "Nếu không xác định Hạ Kính Thảo có tiền đồng hay không, thì trực tiếp công khai mục tiêu của ta, cho dù tiền đồng đối với y mà nói có hay không cũng được."

Phòng trúc ngày càng gần, tươi cười của Lạc Dịch cũng ngày càng sáng lạn: "Kế tiếp, chính là kế hoạch 3."

Mục đích cuối cùng của Hạ Kính Thảo. Hắn biết rõ vô cùng.

Bước lại gần, có thể thấy được phòng trúc là một quán trà không lớn. Mặc dù là buổi sáng nhưng trong quán trà ngồi đầy người, vô cùng náo nhiệt. Nhìn thế nào cũng là một quán trà vô cùng bình thường, nhưng quán trà này bán một loại trà cực kỳ ngon, cũng khá có tiếng.

Loại trà kia tên là, Vân Lai.

Thiên hạ chỉ có quán trà này mới làm ra được Vân Lai trà, Hạ Kính Thảo cũng cực kỳ thích loại trà mang theo vị thuốc này, một trong những mục đích trong lần du ngoạn này là biết được bí quyết làm ra Vân Lai trà, sau đó phổ biến khắp thiên hạ.

Lạc Dịch ở xa liền ngửi thấy mùi trà mang theo mùi thuốc, càng đến gần, hương vị càng nồng đậm, như nhuộm lòng người, làm cho người ta theo bản năng hít sâu một hơi, để mùi vị này tràn đầy cơ thể.

Thấy Lạc Dịch tiến đến, một tiểu nhị ra đón, tiểu nhị khoảng chừng mười tám tuổi, khuôn mặt thanh tú, nếu không phải y phục nông thôn trên người, thì không thể tin một thiếu niên thanh tú như vậy lại là một tiểu nhị.

"Khách quan, xin hỏi ngài cần gì?"

Lạc Dịch mỉm cười thân thiết: "Cho hỏi lão bản ngươi có ở đây không? Ta..."

Lạc Dịch không nói được nữa, bởi vì thiếu niên vô cùng hoảng hốt nhìn nụ cười của hắn, ánh mắt ngày càng mơ màng, như là không thể kìm chế chìm trong ký ức.

Thiếu niên mặt ngươi đây là làm sao! Thiếu niên ngươi tỉnh tỉnh a!

Lạc Dịch giả vờ ho khan một cái, thiếu niên giật mình tỉnh táo lại, dường như cảm thấy rất ngượng ngùng, có chút lắp bắp mở miệng, nhưng vẫn nhìn chằm chằm vào Lạc Dịch.

"Ngươi tìm đại…lão bản có chuyện gì không?"

Lạc Dịch bị ánh mắt của đối phương làm cho có chút nao nao, hắn có chút chần chờ, nhưng vẫn quyết định lập tức tiến hành kế hoạch, dựa vào suy đoán của hắn, Hạ Kính Thảo khoảng chừng buổi chiều giờ Thân() sẽ đến đây.

() Giờ thân: từ 15h đến 17h

"Ta muốn làm một cuộc giao dịch."

Tiểu nhị tựa hồ giật mình, nhìn Lạc Dịch, trong mắt lóe lên một tia không rõ. Sau cùng thiếu niên dường như hạ quyết tâm xong: "Được rồi, ta dẫn ngươi đi gặp lão bản."

Dứt lời, liền dẫn Lạc Dịch đi về phía hậu viện. Lạc Dịch giật mình, hoàn toàn không ngờ rằng đối phương đáp ứng dễ dàng như vậy, đơn giản đến mức làm hắn nghĩ có phải hay không có bẫy rập.

…Vương Bá khí của ca bạo phát?

Thiếu niên đã mở cửa hậu viện, ở phía xa nhìn sang, Lạc Dịch nhíu mày, vẫn là đi theo. Vào hậu viện, không đợi Lạc Dịch liếc nhìn bốn phía, phòng trúc truyền tới một thanh âm đôn hậu mà thận trọng.

"Tiểu Vũ, sao vậy?"

"Đại ca." Thanh âm thiếu niên mang theo run rẩy và kích động: "Em dẫn một người đến, muốn cùng anh làm một cuộc giao dịch."

Người kia tựa hồ ngây ngẩn cả người, sau một tiếng cạch, cửa phòng trúc mở ra, đứng ở cửa là một nam tử áo xanh. Trong nháy mắt nhìn thấy Lạc Dịch, nam tử tựa hồ nghi ngờ nhíu mày, nhìn chằm chằm Lạc Dịch — Dần dần, mắt thanh niên càng ngày càng mở lớn, trong mắt lóe lên một tia sáng, nhanh đến mức không thể thấy được.

"Người tới là khách." Nam tử áo xanh lễ độ gật đầu với Lạc Dịch, nhích người qua, ý bảo Lạc Dịch vào nhà nói chuyện. Lạc Dịch khó hiểu ngồi trong phòng trúc, nhìn nam tử pha trà cho hắn.

"Các hạ muốn cùng tại hạ làm một cuộc giao dịch?" Nam tử đem chén trà đặt trước mặt Lạc Dịch: "Có thể hay không cho ta biết tên của các hạ?"

"Ta nói chuyện có chút tùy tiện, xin thông cảm." Lạc Dịch gãi đầu, là người hiện đại, hắn đối với ngôn ngữ cổ đại có vẻ khá áp lực: "Ta là Lạc Dịch, xin…Ách?"

Xin đừng nhìn ta như vậy được không… Mỗ phiến tử bị hai tầm mắt nóng rực chiếu tới mà sợ đến mức gần như nhảy dựng lên, hắn run rẩy tỏ vẻ mình rất là yếu đuối: "… Xin hỏi, tên của ngươi?"

Nam tử áo xanh chăm chú nhìn Lạc Dịch, ánh mắt rất phức tạp. Thanh âm của y trầm thấp, mang theo rung động, như là đang chờ đợi cái gì: "Lạc Dịch, ta là Phong Tỏa Lôi a…"

Trong nháy mắt yên tĩnh, dường như thời gian đang ngừng lại. Lạc Dịch hoảng hốt, nhìn lại một lần nữa thì nam tử áo xanh đã khôi phục lại bộ dáng trầm ổn.

"Ngươi muốn cùng ta giao dịch gì?"

Không biết từ lúc nào, nam tử áo xanh đối diện không còn xưng hô xa lạ mà khách khí nữa. Lạc Dịch lắc lắc đầu, đem một ít kỳ quái đó ném ở sau ót, chuyên tâm thực hiện kế hoạch của hắn.

"Buổi chiều sẽ có một số khách nhân đến chỗ ngươi mua trà và phương pháp điều chế. Ta không có quyền can thiệp sự lựa chọn của ngươi, ta chỉ có một yêu cầu: Bất kể ngươi bán hay không, chỉ cần lúc lấy tiền ngươi đòi thêm một đồng tiền, sau đó để ta đi lấy tiền." Lạc Dịch đưa ra một yêu cầu kỳ lạ, sau đó móc ra một bọc nhỏ, mở ra, bên trong là một ít bạc vụn: "Quà đáp lễ, những thứ này đều là của ngươi. A, ta không có ý ép buộc ngươi…"

"Được." Không đợi Lạc Dịch nói xong, Phong Tỏa Lôi liền đáp ứng. Lạc Dịch trong nháy mắt ngây ngốc, nam tử áo xanh trước mắt nhìn thế nào cũng không phải loại người dễ xúc động, mỗ phiến tử đã chuẩn bị trước một chút thuyết phục hoàn toàn không có công dụng.

…Cầu chân tướng! Lạc Dịch muốn cào tường, bầu không khí cổ quái thế này rốt cuộc là làm sao? Trong lúc chuẩn bị công lược, Lạc Dịch cũng không hề mua tin tức gì của quán trà này, vậy nên Lạc Dịch không biết bất cứ thông tin gì về nơi này.

Nắm chắc nguyên tắc không làm phức tạp, Lạc Dịch cứng ngắc nói lời cảm tạ, không có hỏi nhiều, sau đó một hơi đi đến phòng nghỉ ngơi cho khách.

Phong Tỏa Lôi nhìn thân ảnh Lạc Dịch rời đi, trong bóng tối, chân mày y hơi nhíu lại.

Quá giống, không phải là bề ngoài mà là loại cảm giác này. Bề ngoài không quen thuộc, thanh âm không quen thuộc, người không quen, lại có một phong thái vô cùng quen thuộc. Cảm giác độc nhất vô nhị, tên độc nhất vô nhị. Tên có thể vô tình trùng khớp, thế nhưng còn phong thái thì sao?

Ngươi kia đã mất tích hơn 10 năm. Đột nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ, thành ân nhân cứu mạng của bọn họ, sau đó lại biến mất không còn bóng dáng tăm hơi. Thực sự đây là người nọ sao?

…Không, từ tuổi tác mà nói có lẽ là con cháu của người nọ mà thôi.

Nam tử áo xanh trong bóng đêm lấy tay che mặt, thanh âm mang theo run run yếu ớt.

"Thật là ngươi sao? Lạc Dịch ca…"

…

Lạc Dịch đứng ở ngoài quán trà nhìn trăng nhìn sao mà mong chờ một cỗ xe ngựa xa hoa xuất hiện. Đã trôi qua ba ngày, mục tiêu vẫn chưa tới.

Không thể nào, trong tư liệu của Hạ Kính Thảo, mục đích chủ yếu là trà Vân Lai. Chẳng lẽ xe ngựa bị chặn?

Lạc Dịch đứng ngoài quán trà không dám quay đầu lại, như trước cảm nhận được có đường nhìn rời khỏi người. Thật là quỷ dị, bởi vì Hạ Kính Thảo chậm chạp không xuất hiện, Lạc Dịch phải ngủ lại phòng trúc. Cái tên tiểu nhị kia —- hiện tại hắn đã biết là Phong Tỏa Vũ, dường như rất mừng rỡ, thế nhưng hình như bị nam tử áo xanh kia cảnh cáo cái gì, cho dù Lạc Dịch đứng bên cạnh vỗ vai, thiếu niên chỉ mở to mắt lấp lánh nhìn Lạc Dịch. Vì vậy, mỗ phiến tử .

Trong lúc đó, Phong Tỏa Lôi cũng xuất hiện một vài lần, lại chỉ hỏi mấy vấn đề cơ bản như nhà ở nơi nào, cha mẹ tên gì, còn về lý do vì sao giao dịch như vậy lại hoàn toàn không nhắc tới. Vấn đề này bị Lạc Dịch dùng lý do mồ côi nhắc đến, khi đó, trong mắt Phong Tỏa Lôi là ý tứ hắn xem không hiểu.

Thật hung tàn…Lạc Dịch vô cùng đau đầu, thì ra ánh mắt thật sự có thể giết người.

Trong lúc Lạc Dịch gào thét, đoàn người Hạ Kính Thảo rốt cuộc cũng khoan thai chậm chạp đi tới.

Hạ Kính Thảo lười biếng nằm trên giường nhỏ, nhìn ra bên ngoài xe.

Vốn cho là kẻ kia sẽ xuất hiện nhiều, nhưng mấy ngày kế tiếp hoàn toàn không có bóng dáng kẻ kia. Hạ Kính Thảo theo bản năng để hành trình chậm lại, vẫn như cũ thất vọng rời đi.

Khó mới kiếm được một người làm y thú vị, chén rượu đặt bên môi, rũ xuống đôi mắt sâu không thấy đáy. Phải bắt kẻ kia lại sao?

"Chủ tử, đã đến."

Xe ngựa không một tiếng động dừng lại.

Hạ Kính Thảo ngửi hương vị từ lâu đã sớm khắc sâu vào lòng mình, không tự chủ mỉm cười. Trà Vân Lai sao…Là thứ duy nhất quen thuộc với mùi vị trong trí nhớ, cho nên mới trầm luân như vậy.

"Thật thơm quá." Đi cùng là một nữ tử tuyệt sắc đang khẽ ngửi, có chút say sưa nói: "Nếu như hàng ngày có thể uống Vân Lai trà thì thật là thoải mái."

Hạ Kính Thảo ôm lấy eo nữ tử, ngả ngớn cười: "Như ngươi mong muốn."

Y đẩy ra màn che phía trước.

Người trong quán trà vì nhìn thấy một cỗ xe ngựa xa hoa đi tới mà ngừng xôn xao, chỉ thấy một bạch y công tử ôm một nữ tử kiều diễm đi ra, tay áo khẽ phấp phới, vô cùng tao nhã. Thị đồng lái xe không biết từ lúc nào đưa tới một cái bậc thang làm bằng bạch ngọc, rồi im lặng đứng ở một bên.

Sớm đã chú ý tình huống bên này Phong Tỏa Vũ đi tới nghênh đón: "Xin hỏi, ngài cần gì?"

Hạ Kính Thảo nhíu mày, dường như thấy kinh ngạc khi một thiếu niên thanh tú như vậy lại là tiểu nhị. Thị đồng bên cạnh bước tới, lạnh nhạt nói: "Chủ tử muốn làm một cuộc giao dịch, có được không…"

Phong Tỏa Vũ lúc nghe được cuộc giao dịch thì một tia sáng phức tạp khẽ lóe lên, theo bản năng nhíu mi. Thị đồng tưởng nhầm là đang từ chối, thanh âm lạnh nhạt vẫn vang lên, nhưng mang theo chút áp bách: "Trước tiên xin đừng cự tuyệt, tin tưởng cái giá chúng ta đưa ra có thể khiến lão bản thỏa mãn."

Phong Tỏa Vũ không lên tiếng, Hạ Kính Thảo nhìn thiếu niên trước mắt, có vẻ thiếu niên đang do dự cái gì.

"…Xin mời theo ta." Lúc thị đồng muốn mở miệng lần nữa, Phong Tỏa Vũ đã lặng lẽ gật đầu, sau đó đi về phía hậu viện.

Lạc Dịch ở trong hậu viện quan sát lá trà, lại nói tiếp, Phong Tỏa Lôi cũng không ngại để lộ quá trình làm trà trước mặt hắn, hay là nói, mơ hồ có chút dạy hắn cách tạo ra Vân Lai trà. Mỗi lần trong lúc Phong Tỏa Lôi nhìn lá trà, ánh mắt luôn mang theo ấm áp, giống như là sùng kính, mang theo thành kính.

[Vì sao gọi trà này là Vân Lai?]

[…Ta có một đệ đệ tên là Vân, lúc mất đi hắn ta vô cùng bất lực…Người kia, người dạy chúng ta tạo ra loại trà này nói là: Chỉ cần uống trà như vậy, Vân liền trở về, Vân Lai a Vân Lai…]

Lạc Dịch có chút tò mò, tại sao khi Phong Tỏa Lôi nhắc đến người kia liền dùng cặp mắt bi ai mà bất đắc dĩ nhìn hắn, chờ hoàn thành công lược lần này phải đi mua chút tin tức…Lạc Dịch nghĩ, nằm trên ghế dài trong tiểu viện, vô tình ngủ mất.

Một thảm mỏng mở ra, cẩn thận đắp trên người Lạc Dịch. Ánh mắt Phong Tỏa Lôi phức tạp, lẳng lặng nhìn gương mặt đang ngủ say.

[Cha mẹ a…Xin lỗi, ta từ trước đến nay là một cô nhi, nên không biết mặt họ…Làm sao vậy?]

[Không…mạo phạm…]

Có thể phỏng đoán như vậy sao? Có thể mong đợi như vậy sao?

…Nhưng mà biết rồi thì sao? Cho dù người trước mắt là con cháu của người nọ thì vì sao lại miệt mài truy đến cùng?

…Chỉ là vì báo ân mà thôi, không sai, vì báo ân mà thôi.

Nam tử áo xanh khẽ nắm tay, gió từ kẽ lá thổi qua, lông mi Lạc Dịch khẽ run, Phong Tỏa Lôi thì ngẩng đầu lên, nhìn về phía cửa viện.

24. Chương 24: Ước Định X Cơ Hữu X Tục Sáo

Cửa viện nhẹ nhành mở ra, Phong Tỏa Vũ cúi đầu đi tới, phía sau là một đám người. Hạ Kình Thảo vừa vào cửa thì lực chú ý lập tức bị hấp dẫn, ánh mắt y không có đặt lên lá trà tỏa đầy hương thơm, không có đặt lên nam tử áo xanh, mà đặt lên thân ảnh đang ngủ say.

Y không tự chủ được bước đến, nửa đường lại bị ngăn lại.

"Các hạ tìm tới là có chuyện gì?" Như là sợ đánh thức người cách đó không xa, thanh âm nam tử ép thấp xuống cực điểm.

"Chủ tử nhà ta muốn làm một cuộc giao dịch với các hạ." Vẫn là thị đồng lên tiếng, khẽ khom mình với Phong Tỏa Lôi.

Phong Tỏa Lôi nghe được hai chữ 'giao dịch' theo bản năng nhìn về phía Lạc Dịch, lại kinh hãi phát hiện bạch y công tử không biết khi nào đã đứng bên cạnh ghế dài, hơi cúi người xuống, híp mắt nhìn chằm chằm Lạc Dịch.

"Còn giả vờ ngủ sao?" Thanh âm Hạ Kình Thảo nhẹ nhàng vô cùng, như đang thì thầm cùng tình nhân: "Nếu ngươi không chịu đứng dậy, ta sẽ để ngươi vĩnh viễn không đứng lên nổi."

Mỗ phiến tử lệ rơi đầy mặt.

"…Người anh em, đừng như vậy." Lạc Dịch nhắm nghiền hai mắt tự lừa mình dối người bộ dạng không muốn đối mặt với thực tại, sau đó khẽ nhếch thân thể, muốn né tránh hơi thở đối phương: "Ta sám hối…"

Sau đó, không phải là lỗi của cái ghế, không phải lỗi của Hạ Kình Thảo, càng không phải lỗi của lực hút trái đất, là lỗi của Lạc Dịch đang nhắm mắt mà quên đi tình huống. Vì vậy, mỗ phiến tử rầm một tiếng mặt chạm đất.

Công lược tỏ vẻ ghi lại khoảnh khắc lịch sử này, giống như Cuaron() lưu lại một ấn ký của cú đá ở mặt trăng, mỗ phiến tử lưu lại một ấn ký của gương mặt mình ở cổ đại.

() alfonso cuarón: diễn viên nổi tiếng trong bộ gravity

"Các hạ!" Thời khắc mấu chốt, Phong Tỏa Lôi chạy tới, đem Lạc Dịch che ở phía sau như gà mẹ bảo hộ gà con, nhìn đối phương đang tươi cười sáng lạn.

"Nhìn thấy người quen." Hạ Kình Thảo phủi tay, trên tay không một chút bụi: "Nên đến chào hỏi một tiếng."

Thân a, đây là mưu sát chưa thực hiện được. Mỗ phiến tử ở phía sau lặng lẽ dùng vạt áo chùi bụi trên mặt, sau đó bị Phong Tỏa Vũ vội vàng kéo tới phòng trúc rửa sạch.

Chờ Lạc Dịch sửa sang đi ra, phát hiện hai bên vẫn ở trong viện giằng co. Mỗ phiến tử không hề lưu luyến xoay người, chuẩn bị rời đi. Dù sao đã cùng Phong Tỏa Lôi thỏa thuận xong, những chuyện còn lại không phải việc của hắn.

"Lạc Dịch." Đây là thanh âm Phong Tỏa Lôi, Lạc Dịch quay đầu lại thấy nam tử áo xanh đang nhìn hắn, ánh mắt phức tạp. Hạ Kình Thảo nhíu mày, như là kiếm được cái gì hứng thú.

"Lại đây."

Lạc Dịch có chút mù mờ, chả hiểu ra làm sao, nhưng vẫn đi tới.

Phong Tỏa Vân cuối cùng nhìn thoáng qua Lạc Dịch, sau đó quay đầu lại nói với Hạ Kình Thảo: "Các hạ nói là muốn mua được phương pháp làm ra Vân Lai trà từ ta, tại hạ muốn nói là, các hạ tìm nhầm người." Phong Tỏa Lôi lui một bước, đẩy Lạc Dịch lên: "Người các hạ muốn tìm hẳn là vị này, Vân Lai trà là hắn tặng chúng ta."

…Mẹ ơi, hình như ta bị lãng tai rồi.

Ánh mắt mọi người trong nháy mắt tập trung hết lên người Lạc Dịch, Lạc Dịch không biết làm sao quay đầu nhìn Phong Tỏa Lôi, ánh mắt vô cùng đáng thương, giống một con sói con bị ném vào đàn sư tử hổ báo, bị sói cha ném vào một đàn động vật ăn thịt.

Xin giúp đỡ không có hiệu quả. "Đây…Cái này, các ngươi ra giá bao nhiêu…" Sói con lí nhí lên tiếng với đám động vật ăn thịt trước mắt.

Thị đồng vừa định mở miệng, liền bị tiếng cười vui vẻ của chủ tư ngăn lại. Đôi mắt đào hoa nheo lại, Hạ Kình Thảo không biết từ đâu móc ra một cây quạt mà phe phẩy: "Để thể hiện thành ý của tại hạ, đương nhiên là các hạ ra giá."

“Thật không?”

“Thật.”

“Một đồng tiền là được.” Mỗ phiến tử nghiêm mặt giơ móng sói ra trước mặt Hạ Kình Thảo.

Phốc! Mặc dù biết kết quả như vậy, Hạ Kình Thảo vẫn không thể ngăn lại nụ cười. Lạc Dịch nhìn thoáng qua, thấy Phong Tỏa Lôi cũng không biểu hiện gì, như là đang nghe một câu hôm nay thời tiết tốt, Lạc Dịch liền yên tâm.

Thì đồng ngốc lăng thật lâu mới phản ứng được, mở to mắt nhìn chằm chằm Lạc Dịch, há miệng móc tay vào trong ***g ngực một lúc lâu, run rẩy lôi ra một thỏi bạc, Lạc Dịch nhìn thấy thỏi bạc liền tạc mao: “Không cần bạc! Chỉ cần một đồng tiền! Cái đám có tiền chết tiệt này…thân a, ta đã nói rõ ràng nga…”

Thị đồng bối rối không biết làm sao, chỉ có thể tội nghiệp nhìn chủ tử nhà mình.

Hạ Kình Thảo rốt cuộc nhịn không được, cười lớn. Y từ trong ***g ngực lấy ra một đồng tiền, y từ lâu đã không còn dùng qua loại tiền này, chỉ là gần đây mới cầm theo một đồng. Hạ Kình Thảo cười vô cùng sáng lạn, quơ quơ trước mặt Lạc Dịch, như đang dụ dỗ con sói con mắc bẫy. Lạc Dịch cũng rất phối hợp, mắt nhìn chằm chằm đồng tiền.

Tiền đồng tỏ vẻ áp lực rất lớn nha.

“Ta đột nhiên không muốn mua nữa.”

Sau một giây, Hạ Kình Thảo thu hồi tiền đồng lại, xoay người đi.

…

……

… … … Ta, sát!!!

“Hạ Kình Thảo.” Lạc Dịch xoạy người chặn lại, giận dữ nhìn chằm chằm đôi mắt hoa đào: “Ngươi con mẹ nó đùa giỡn ta.”

Mắt Hạ Kình Thảo trợn to, một tia sắc bén hiện lên, trong nháy mắt đảo khách thành chủ bóp bả vai Lạc Dịch, mạnh đến mức Lạc Dịch cảm giác như vai mình sắp bị bẻ gẫy.

“Ngươi biết tên của ta, ân?” Hạ Kình Thảo cười vô cùng sáng lạn, đôi mắt hoa đào xinh đẹp đến nỗi có thể khiến người ta mất hồn: “Ta hình như chưa bao giờ nói tên với ngươi…”

“Đây…cái này…” Sói con trong nháy mắt trở lại nguyên hình, Lạc Dịch cứng đờ cười, sau đó vội ho một tiếng: “Kỳ thực…” Lạc Dịch nghiêm túc vô cùng: “…Ta thầm thích ngươi.”

Ba! Bạc vẫn nằm trên tay thị đồng, nhưng cầm thì rơi xuống đất.

“Ta đã vụng trộm nhìn ngươi từ lâu.” Lạc Dịch nghiêm mặt: “Thật ngại.”

Phong Tỏa Lôi hoàn toàn mất hết biểu tình.

“Chúng ta có thể trở thành cơ hữu.”

Trong nháy mắt yên tĩnh.

“…Chỉ đùa một chút thôi…Hắc, hắc…”

Tuy rằng Lạc Dịch cười rất là cứng ngắc, nhưng bầu không khí cũng hòa hoãn lại. Hạ Kình Thảo buông lỏng tay ra, Lạc Dịch cẩn thận ôm lấy vai.

Tê —- tên này thật ác độc.

“Ngươi thầm thích ta?” Khóe miệng Hạ Kình Thảo khẽ nhếch, nở nụ cười.

Chú ý đến câu sau cùng nha đồng chí.

“Cơ hữu là cái gì?”

"…Là một loại quan hệ trên dưới." Lạc Dịch mở to mắt nói mò: "Phía trên là công, phía dưới là thụ, hàng ngày làm làm cái gì đó, chủ tớ cũng là một loại trong đó."

"Nga." Hạ Kình Thảo quan sát Lạc Dịch: "Ngươi muốn làm cơ hữu của ta?"

Lạc Dịch rùng mình, tuy là biết đối phương hiểu lầm cái gì, nhưng vẫn khiến Lạc Dịch có một loại đản đau.

"Vậy là được rồi, Hạ Kình Thảo bĩu môi, lộ ra nụ cười: "Tuy rằng không được lắm, nhưng miễn cưỡng có thể trở thành cơ hữu của ta."

…Mẹ ơi, hình như ta bị lãng tai lần nữa.

"Sao vậy?" Hạ Kình Thảo nhìn Lạc Dịch, cười sáng lạn: "Vừa rồi không phải nói muốn làm cơ hữu của ta sao?"

Xin chú ý câu sau cùng nha đồng chí!!!

"Ta…"

"Không cần lo lắng." Thanh âm Hạ Kình Thảo trêu trọc cảm quan mọi người: "Đến khi ta chán, ngươi có thể rời đi, ta sẽ trả ngươi tiền, đương nhiên bao gồm một đồng tiền ấy."

Không nhìn thị đồng dường như muốn nói cái gì, trong mắt Hạ Kình Thảo chỉ có Lạc Dịch.

Vậy nên làm hắn vui vẻ đi, trong cái cuộc sống nhàm chán này.

"Một lời đã định?"

"Một lời đã định."

…

"Đại hội võ lâm?"

"Ngạc nhiên cái gì!"

Thanh niên kinh ngạc hưng phấn kêu lên: "Thật không, đại hội võ lâm trăm năm một lần?!"

"Hắc hắc, tin tức lão tử không đáng tin sao?" Đối diện thanh niên là một gã hán tử đang cười đắc ý: "Đại hội võ lâm lần này mời sư huynh của ta, hắn chính là người ghi chép của đương gia nha, lần này đại hội võ lâm ta cũng có thiệp mời."

Thanh niên đối diện lộ ra biểu tình ngưỡng mộ, hán tử đắc ý lắc đầu, như đang giáo dục thanh niên: "Ngươi có biết vì sao đại hội võ lâm một trăm năm mới tổ chức một lần không?"

"Không biết." Thanh niên thành thật gật đầu, lộ ra biểu tình chờ mong.

Đại hán thỏa mãn nói: "Mục tiêu cuối cùng của đại hội võ lâm là chọn ra võ lâm minh chủ, điều này tất cả mọi người đều biết, thế nhưng, chọn ra võ lâm minh chủ vì cái gì, ngươi có nghĩ đến không?"

Thiếu niên trầm tư một chút, cuối cùng vẫn lắc đầu một cái.

"Để chống lại ma giáo." Đại hán thấp giọng, gương mặt trở nên nghiêm túc: "Luân Hồi Giáo."

Thanh niên có chút mê man: "Luân Hồi Giáo ta biết, chỉ là một môn phái a, cần gì phải…?"

"Ngươi thì biết gì." Đại hán lắc đầu: "Luân Hồi Giáo cứ trăm năm lại nổi dậy, mấy lần nắm giữ được giang hồ, khi đó Luân Hồi Giáo quá mức mạnh mẽ và quỷ dị, mọi người trong võ lâm đều vô cùng sợ hãi. Có biết Pháp Không trưởng lão không, người như vậy ở trước Luân Hồi Giáo cũng không chống lại được. Người Luân Hồi Giáo đều tu luyện công pháp tà ác, nhất là cái kia, cái gì thiên cái gì giới ấy lại càng quỷ dị vô cùng." Thanh âm đại hán cũng thêm âm trầm: "Có người nói, người Luân Hồi giáo đã từng khoét mắt năm trăm đứa bé làm vòng cổ, cũng có người nói, người Luân Hồi Giáo lấy máu của những đứa bé đổ vào ao để tắm rửa."

Thanh niên theo bản năng sờ mắt, rùng mình.

"Vậy nên, để ngăn lại Luân Hồi Giáo, các trưởng lão quyết định thời điểm Luân Hồi Giáo nổi dậy sẽ tổ chức đại hội võ lâm chọn ra minh chủ nhằm chống lại Luân Hồi Giáo."

"Thế nhưng…" Thanh niên có chút lắp bắp hỏi: "Tại sao không ở lúc Luân Hồi Giáo im lặng để tiêu diệt, phải bóp chết từ trong nôi mới đúng chớ?"

"Cái rắm!" Đại hán coi thường nhìn thanh niên, nước miếng văng tung tóe: "Ngươi cho là người khác không muốn? Biết tổng đàn Luân Hồi Giáo ở đâu không? Tu Du Sơn! 'Tử Hà Vụ, Ngọc Bích Thủy, Cực Lạc Lâm, Cầu Nại Hà, Tu Du Sơn, Hoàng Tuyền, Thần Mộc, Lục Đạo, chi vị Luân Hồi', chỉ một cái trong đó cũng làm cho ngươi một cộng lông cũng không thể để lại. Ngoại trừ dùng vật gọi là 'Luân Hồi Hoàn', ngươi căn bản không thể vào được Tử Hà Vụ. Cách điều chế Luân Hồi Hoàn chỉ có giáo chủ biết, hơn nữa dùng Luân Hồi Hoàn có nghĩa là ngươi đã hoàn toàn bị Luân Hồi Giáo không chế, về cái lông!"

"Nếu sư huynh không đến xem tư liệu mỗi ngày, lão tử làm sao biết đến những cái này!" Đại hán kích động nói xong, dừng lại uống một ngụm trà, rồi nói tiếp: "Ta đã từng xem một ít ghi chép, trong quá khứ có các cao thủ liên minh, ăn vào Luân Hồi Hoàn, xông vào luân hồi giáo, nghe nói một đường thẳng tiến đi giết thần mộc, sau đó liền không có tin tức. Thế nhưng lúc ma giáo nổi dậy, trong lúc chiến đấu có người lột được mặt nạ người Luân Hồi Giáo xuống, thấy đó là một trong những cao thủ từng xông vào Luân Hồi Giáo, không biết là đã dùng ma thuật tà ác gì mà cho dù đi qua trước mặt vợ con của mình, cũng nguyện làm sát thủ cho Luân Hồi Giáo…"

"Không, không thể nào…"

"Lừa ngươi cái rắm! Thế nhưng dù sao cũng là chuyện trước đây, cũng quá lâu rồi, quan trọng là hiện nay." Hán tử uống một ngụm trà, có chút phiền muộn nhìn ra xa: "Mấy năm qua Luân Hồi Giáo cũng có chút động tĩnh, nhưng cũng không quá lớn, nháy mắt lại một trăm năm nữa rồi."

"Cái kia, là nói ma đầu Luân Hồi Giáo sao?" Thanh niên rốt cuộc cũng có cơ hội thể hiện, nói nhanh: "Có người nói ma đầu kia trước đây đã giết chết giáo chủ, rõ ràng lúc đầu còn được hầu hạ đầy đủ, trong nháy mắt liền trở mặt, đúng là ma giáo không có gì gọi là trung thành." Thanh âm có chút hả hê, mang ý tứ cười trên nỗi đau người khác: "Giờ ma đầu kia là giáo chủ Luân Hồi Giáo sao?"

"Đúng vậy, tên là…?" Đại hán nhíu mày một chút, sau đó bất đắc dĩ buông tha: "Tất cả mọi người đều kêu là ma đầu, hại lão tử không nhớ nổi tên của ma đầu kia."

Thanh niên nghĩ một chút, thật đúng là như vậy, Luân Hồi Giáo giáo chủ kia, chỉ cần nhìn thuận mắt thì không để ý hoặc là mang đi, nhìn không thuận mắt thì trực tiếp giết, cũng không thèm nói tên, hỉ nộ vô thường.

"Nhưng là nghe nói ma đầu kia hỉ *** lạm sát(), hơn nữa nam nữ thông ăn, đã có nữ thiếp, còn có nam sủng." Hán tử *** tà cười: "Người bị hắn coi trọng liền bị đem về Tu Du Sơn biến thành của riêng, để đó phục vụ."

() Hỉ *** lạm sát: Yêu thích giết chóc và ***

Thanh niên cũng nở nụ cười: "Nghe nói ma đầu kia am hiểu mị thuật, công pháp bí hiểm, nếu không để ý sẽ bị mê hoặc." Thanh niên dường như nhớ tới cái gì thấp giọng bí mật nói: "Ma đầu kia yêu thích bạch cốt, từ tin tức cho biết hắn thường xuyên ôm một cái đầu lâu màu xám trắng, không phải là đêm hôm đi đào mộ phần người khác đi?"

"Tiểu tử ngươi đừng để bị mê hoặc đến mức bị đào xương sọ cũng không biết." Đại hán trêu nói: "Nam nhân học mị thuật gì, cũng đều có một cái phân thân, trước mặt có cô nương thì hắn cũng chả là cái gì!" Như là nhớ đến cái gì, đại hán vỗ đầu một cái: "Thiếu chút nữa quên, biết không, đại hội võ lâm lần này là Tứ gia cùng tổ chức, trong đó Liễu gia sẽ dựa vào đại hội võ lâm chọn ra Thiên Cầm…Hắc, hắc…"

"Thật vậy chăng?! Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Liễu Thiên Cầm?" Thanh âm thanh niên không kiềm chế được cao lên, vô cùng hứng khởi.

"Tiểu quỷ nói nhỏ thôi! Lão tử cho ngươi biết…"

….

Lạc Dịch lệ rơi đầy mặt.

Cuối cùng cũng xuất hiện, manh mối quan trọng trong truyền thuyết, một trong mười việc người xuyên không phải làm.

Nghe được đối thoại trong tửu lâu, cử hành đại hội võ lâm, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân xuất hiện, đây là một vở kịch đầy YY a. Kế tiếp là nhân vật chính tham gia đại hội võ lâm, sau đó gặp một hai đai hiệp có mắt như mù chỉ số thông minh không phù hợp với thân phận, quyết đoán giết, sau đó thuận lợi đạt được đệ nhất mỹ nhân. Không có thư mời? Không quan hệ, đại thần kịch bản sẽ luôn an bài một phế vật dù nhìn thế nào cũng là một phế vật nhưng phế vật dư thiệp mời này sẽ hay bị ngược bị cướp bị cường bạo các loại … Khụ… Sau đó gặp nhân vật chính rút đao ra cứu giúp, kết quả là hai mắt phế vật tỏa sáng 'Ca ca ta rất sùng bái ngươi' hai tay dâng lên thư mời, nhân vật chính thu được một tiểu đệ. Thật đáng mừng, thật đáng mừng.

Xuyên qua đại thần, cho phép ta cúng bái một chút. (Xuyên qua:…Mễ sách?)

Thế nhưng…nhưng mà.

Có vẻ nhân vật chính không phải là mỗ phiến tử.

Lạc Dịch nhìn bạch y công tử đối diện, trái phải đều là mỹ nữ dựa vào, dù nhìn thế nào cũng so với mỗ phiến tử giống với nhân vật chính hơn.

Ôm trái ôm phải cũng không sợ miệt mài quá độ. Lạc Dịch ác ý rủa, sau đó tiếp tục lắng nghe đoạn đối thoại dưới lầu.

"Tiền đồng."

Ân, nhân vật trong tiểu thuyết trước đây lấy được thiệp mời trong tình cảnh nào…?

"Tiền đồng." Hạ Kình Thảo tiếp tục kêu: "Đang suy nghĩ gì?"

"…Lão Thiên, xin ban thưởng cho ta thiệp mời đại hội võ lâm đi…" Lạc Dịch lấy lại tinh thần vô tội nhìn chủ tử hiện tại, sau đó kháng nghị nói sang vấn đề khác: "Cái kia, ta là Lạc Dịch a!" Không phải tiền đồng.

"Ta nghĩ gọi ngươi tiền đồng là rất chính xác." Khóe môi Hạ Kình Thảo trời sinh nhếch lên, cho dù không cười cũng là bộ dạng tựa tiếu phi tiếu: "Ngươi bây giờ là cơ hữu của ta, ta có quyền đặt tên ngươi, không phải sao?"

Thân a, xin đừng dùng cái xưng hô như vậy nữa, đản ta đau nhức.

"Ngươi muốn thiệp mời đại hội võ lâm?"

"Ách…Đúng vậy."

"Không cần thiết." Cặp mắt hoa đào hơi mông lung, một mảnh xuân sắc.

"Nga." Quả nhiên phải tự lực cánh sinh, bị tiểu thuyết độc hại hạ độc Lạc Dịch cũng không nghĩ nhiều, chỉ đơn thuần là hiểu rõ trả lời một câu.

Không nhìn thấy đối phương thất vọng, Hạ Kình Thảo nhíu mày, không hiểu sao bản thân có chút chán nản, không có hứng thú khiêu khích: "Ta có thể trực tiếp vào đại hội võ lâm, ngươi là cơ hữu của ta, không cần có thiệp mời."

Xuất hiện, người đưa vé vào cửa. Lão Thiên, ngươi nghe được lời thỉnh cầu của ta sao, Lạc Dịch có cảm giác như bị gió thổi lung lay.

"Cái gì, thương nhân như ngươi đi đại hội võ lâm làm gì, đòi nợ sao?"

"Phốc, đòi nợ?… Đúng, ta là đi đòi nợ, nợ hoa đào, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Liễu Thiên Cầm, một mục tiêu rất tốt không phải sao?"

"…Thật đúng là tốt."

25. Chương 25: Lừa Dối X Thanh Kinh X Hội Hoa Đăng

"Kỳ thật." Lạc Dịch ngồi nghiêm chỉnh, vô cùng nghiêm túc: "Ta không phải người của thế giới này."

Hạ Kình Thảo nhíu mày, còn chưa kịp nói, Thanh Nga ở một bên đã chen vào, giọng nói mang theo châm chọc gay gắt: "Ý ngươi là ngươi là quỷ?"

Tỷ tỷ này, rốt cuộc ta đắc tội ngươi chỗ nào? Lạc Dịch vô cùng đau đầu, mấy vị mỹ nữ bên cạnh Hạ Kình Thảo này đều không thích hắn, được rồi, đây là cách nói uyển chuyển, lúc đầu là không thèm nhìn còn bây giờ là lạnh mắt trừng, đương nhiên, ở trước mặt Hạ đại thần thì chuyển thành uyển chuyển coi khinh.

"Thật mà." Lạc Dịch tự động bỏ qua, sau đó bày ra bộ dáng ta đây trong sạch ta đây là quân tử: "Có thể xem là vậy, yêu quái, thần tiên, thần linh, quỷ quái đều là vượt ngoài phạm vi thế giới này, tồn tại của ta tương đương như vậy nga."

Các mỹ nữ đều là bộ dạng sợ hãi núp vào trong lòng Hạ Kình Thảo, Hạ Kình Thảo tủm tỉm mỉm cười nhìn Lạc Dịch đang trợn tròn mắt nói…Nói thật.

"Thế giới của ta, gọi là địa cầu, người ở đó có thể lên trời (Mẹ ơi ta sợ đi máy bay a), xuống đất (Con mẹ nó tàu điện ngầm chen không nổi), có thể biết thông tin từ ngàn dặm (đương nhiên phải tốn phí), trong chớp mắt cũng có thể di chuyển ngàn dặm (ca không biết khi nào mới có thể đi)… Khụ, bởi một nguyên nhân nào đó, ta vô tình bị đẩy tới nơi này." Mỗ phiến tử oán niệm vô cùng ấn ấn hắc hoàn, sau đó lại oán niệm vô cùng trừng mắt nhìn Hạ Kình Thảo.

Con ngươi Hạ Kình Thảo khẽ động, mỉm cười: "Để lấy một đồng tiền?"

"Để lấy một đồng tiền!" Mắt Lạc Dịch sáng quắc nhìn Hạ gian thương, bộ dạng vô cùng đáng thương cầu thương cảm.

"Vì sao?"

"Khụ, cái kia nha, thiên cơ… Đương nhiên là có thể nói cho ngươi biết!" Lạc Dịch nhìn thấy Hạ Kình Thảo tủm tỉm móc ra một đồng tiền, ném mạnh lên xuống, Lạc Dịch lập tức như chó nhìn thấy đầu xương mà ve vẩy cái đuôi: "Kỳ thực, mọi chuyện bắt nguồn từ một cuộc đánh cược."

Lạc Dịch bắt đầu giải nghĩa vì sao một đồng tiền lại dẫn đến huyết án: "Thật ra ngươi ở địa cầu có một tiền kiếp, kiếp đó ta với ngươi là bạn bè…Nga, hay chính xác hơn là tri âm, ta và ngươi lúc đó đã uống rượu đánh đố, thua cuộc phải đưa một đồng tiền, tiền kiếp của ngươi lúc đó thua lưu manh chạy đi tìm 'xuyên việt' nói muốn đi đầu thai rèn luyện. Sau đó ta liền bi kịch, 'công lược' biết chuyện này liền lòng đầy căm phẫn, sau đó tống ta đi đòi đồng tiền, nói nếu không đòi được sẽ không đưa ta lộ phí trở về a sát!"

Xuyên qua:…Mễ sách?

Công lược: …

"Vậy nên." Lạc Dịch lấy lòng cười với Hạ gian thương: "Gia đưa ta tiền đồng là xong hết mọi chuyện, ta sau khi trở về cũng sẽ không dây dưa gia nữa."

Hạ Kình Thảo cười mà không nói, chúng mỹ nhân thì khinh bỉ nhìn Lạc Dịch, Thanh Nga cười duyên: "Thật là một câu chuyện thú vị."

"Đây là thật." Mỗ phiến tử kháng nghị.

Ít nhất có một nửa là thật, Lạc Dịch trừng mắt nhìn, tựa như đang mỉm cười.

Thanh Nga khinh thường nói: "Có cái gì chứng minh, ngươi có thể ở đây biểu diễn khả năng lên trời xuống đất được không?"

Lạc Dịch câm nín, công lược đình công trong lúc hắn cần nhất a sát!

"Cái này, cái này, 'công lược' phân phó để phòng ngừa thế giới bị phá hư, để bảo vệ hòa bình của thế giới… Khụ, nói chung là để không phá hư quy tắc và cuộc sống trên thế giới này của các ngươi, vậy nên ta bị cấm sử dụng năng lực…"

Nghe thế nào cũng đều là mượn cớ.

Chúng mỹ nữ càng ngày càng khinh bỉ, các nàng không ưa nhìn tiểu tử kia bộ dạng đắc ý lấy lòng người khác, ánh mắt Hạ công tử nhìn về hắn cũng ngày càng nhiều, nhiều đến mức làm các nàng hoảng hốt. Không có Hạ Kình Thảo, các nàng cũng chẳng là cái gì. Ở xung quanh Hạ công tử, từ lâu đã hình thành một quy tắc ngầm, không ai được độc chiếm Hạ công tử, bởi vì đây chẳng qua là tự tìm đường chết. Vậy nên, tiểu tử kia lúng túng chính là thú vui của các nàng.

Hạ Kình Thảo như trước dựa vào đệm mềm, yên lặng mà lạnh lùng nhìn tất cả.

Như là bị ép buộc, Lạc Dịch cực nhanh mở miệng nói: "Nếu ta chứng minh được?"

Chúng mỹ nữ ngây ngẩn cả người, Lạc Dịch cũng không đợi các nàng phản ứng lại, ngâng đầu nhìn về phía bạch y công tử rõ ràng ngồi cùng nhau lại cao cao tại thượng, vô lại cười.

"Hạ Kình Thảo." Hắn mỉm cười: "Ta biết tất cả về ngươi nha."

Giống như một loại ràng buộc, thời gian trong phút chốc ngừng lại, cây quạt trắng dừng ở trong không trung.

"Tất cả nga, tất cả." Không thèm để ý đến bầu không khí biến đổi, Lạc Dịch như trước vô tâm vô phế cười: "Bởi vì, ta đã đem hết tất cả mọi chuyện về ngươi từ khi đến thế giới này xem hết vào mắt."

Lời nói mơ hồ không rõ, ái muội không rõ, giống như sương khói vô hình mờ mịt khuếch tán trong không khí, bao phủ hết tất cả.

"Ngươi nói, ngươi biết tất cả về ta." Thanh âm không chút phập phồng, lại không lỗ mãng và bất cần đời như trước, mà mang theo một chút run rẩy mập mờ: "Tốt lắm." Đôi mắt hoa đào như tháng ba mùa xuân, tươi cười lại gợi lên: "Vậy ta hỏi ngươi, ta là ai?"

Tuy rằng không rõ nguyên do, nhưng Hạ Kình Thảo bây giờ khiến Lạc Dịch có cảm giác nguy hiểm, giống như bị chạm phải nghịch lân làm người khác không rét mà run, Lạc Dịch cẩn thận trả lời: "…Hạ Kình Thảo."

"A, như vậy, Hạ Kình Thảo còn sống không, hay là đã chết đi?"

Vấn đề này quá mức quỷ dị, chúng mỹ nữ kinh ngạc đến mức không nói nên lời, trong bầu không khí căng thẳng này không thể động đậy.

Lạc Dịch hô hấp ngừng lại, theo bản năng nắm lấy cổ tay trái, sờ đến hắc hoàn băng lãnh mới bình tĩnh lại. Hắn bị ánh mắt bén nhọn của Hạ Kình Thảo khóa lại, miệng run run nói: "Hạ Kình Thảo chết, kình thảo sống."

Không khí vắng lặng bao phủ bên trong xe ngựa, chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa giống như đồng hồ quả lắc bên ngoài, như đang thúc giục cái gì.

"…Ách…"

Lạc Dịch bị đánh văng lên vách xe ngựa, hắn cố không nhíu mày, nâng mắt nhìn người bao phủ trên thân, trong mắt chợt lóe lên hoảng sợ, lại như là một loại tình tự khác.

"Ngươi, biết rõ sự kiện kia." Người phía trên thì thào nói xong, như là lẩm bẩm hỏi Lạc Dịch, lại sử dụng câu trần thuật: "Vậy… Hắn, hắn ở đâu?"

Thanh âm mang theo một tia khát cầu run rẩy khiến cho người cao cao tại thượng kia thoạt nhìn giống một tiểu hài tử cẩn thận đòi kẹo, khiến Lạc Dịch gần như không nói nên lời.

"Không, ta không biết." Lạc Dịch nhẹ nhàng đánh gãy chờ mong của đối phương, thở dài nhẹ nhàng nói: "Mọi chuyện về ngươi không bao gồm hắn."

Tất cả mọi thứ liên quan đến Hạ Kình Thảo đều được công lược bày ra, vì để xử lý lượng tư liệu khổng lồ kia, Lạc Dịch đem tư liệu sửa sang hết lại, giống như văn kiện máy tính, bày ra mục lục, gặp được chuyện muốn xem lại mở ra mục lục kế tiếp, trong tất cả các mục ở đây Lạc Dịch cảm thấy nghi hoặc nhất sự kiện kia, xảy ra vào 14 năm trước, cũng là lục Hạ Kình Thảo thay đổi, sau sự kiện kia hạ kình thảo từ một đứa con vô danh trọng Hạ gia quật khởi thành chủ nhân của Thảo Thương. Người quan trọng nhất trong sự

kiện kia, hắn tra thế nào cũng không được, cho dù là sử dụng tiến độ đi đổi lấy tin tức, công lược trả lời không đổi 'nhân vật không trong phạm vi quyền hạn'. Đây cũng là một trong những nguyên do hắn tiếp cận Hạ Kình Thảo, hắn muốn biết tin tức người thần bí kia, đây là lần đầu tiên, công lược không phải là vạn năng.

Hạ Kình Thảo gắt gao nhìn chằm chằm Lạc Dịch, Lạc Dịch cũng không chút sợ hãi nhìn lại, lúc này đánh vỡ cục diện rối rắm này là thanh âm của thị đồng:

"Công tử, đã đến Thanh kinh thành."

...

Hiện tại, là tình huống gì?

Lạc Dịch nhìn biển người di chuyển không ngớt có chút há hốc mồm. Đến Thanh kinh thành đúng lúc Hội Hoa Đăng, cực kỳ giống Trung thu ở địa cầu, chỉ khác là lúc trăng non cử hành. Trong đêm trăng non, ánh trăng bị mất đi chói lọi, chúa tể bầu trời là những vì sao, quần tinh lấp lánh, trên trời dưới đất một mảnh nhộn nhịp.

Hội Hoa Đăng mỗi năm một lần ở Thanh kinh thành là việc trọng đại, nét đặc sắc nhất trong hội là mặt nạ, pháo hoa và thủy đăng. Vào đêm này, mọi người đều đổ ra đường, xung quanh toàn là màu sắc sặc sỡ của đèn ***g. Ánh sáng ấm áp chiếu lên những mặt nạ khác nhau, làm cho chúng như ôn nhu hẳn lên. Lạc Dịch cảm thấy Hạ Kình Thảo là cố tình chọn thời điểm qua đây, cho dù là đi ngang qua cũng không quên hưởng thụ một phen.

[Đến chơi trò chơi, chúng ta đều tự mặc đồ, đội mặt nạ tham gia Hội Hoa Đăng, trước khi pháo hoa bắt đầu, xem ai phát hiện ra đối phương trước, thế nào?... Ân? Các ngươi cũng muốn chơi? Đây cũng không dễ chơi, lỡ như bị chen lấn làm bị thương da thịt non mềm của mỹ nhân không phải là tự mình làm tự mình chịu a....]

[...Tiền đặt cược nha...Vậy đồng ý một điều kiện của đối phương.]

Sau đó Lạc Dịch mơ mơ màng màng xuất hiện tại nơi này, trong lòng còn có "Tiền tiêu vặt" người nọ tốt bụng đưa cho lỡ như cần đến— Đương nhiên không bao gồm tiền đồng.

Vàng đều cho, còn keo kiệt tiền đồng gì...Được rồi, hắn bò lên người Hạ Kình Thảo mục đích chủ yếu không phải cái này.

Lạc Dịch nhìn xung quanh một phen, tại Hội Hoa Đăng, mỗi người đều mang những mặt nạ khác nhau, vô cùng kỳ quái. Mà trên mặt Lạc Dịch là một mặt nạ đỏ trắng đan xen, mặt nạ che đi gương mặt thanh niên, ẩn giấu nụ cười bên khóe môi.

Cái gọi là điều kiện là tương đối, nga, thật là có chút tò mò, ngươi sẽ nói điều kiện thế nào đây, Hạ Kình Thảo.

Lạc Dịch huýt sáo một tiếng, bước về phía trước, như là đi vào một kết giới, dung nhập vào trong biển người, không nhận ra được nữa.

Thanh kinh thành bị một con sông chia thành các khu nam bắc, dòng sông kết thúc tại sâu trong núi Thanh Kinh. Ban đầu thủy đăng là đồ vật làm ra để tưởng niệm và trấn an người chết, bởi vì cái sông kia lúc đầu được gọi là 'minh hà'. Càng trở về sau, Hội Hoa Đăng không còn là lễ cúng bái, minh hà dần đổi thành 'minh hà', để khắc sâu nhân duyên tốt đẹp dưới ánh trăng.

Lúc này đang là thời điểm náo nhiệt nhất trên đường, pháo hoa còn chưa bắt đầu. Trên sông ngoại trừ du thuyền, hầu hết mọi người đều đi trên đường. Ánh sáng đèn không chiếu đến nơi này, sông đen kịt thoạt nhìn có chút bi thương. Lạc Dịch vô tình đi đến — Nói đúng hơn là bị cảnh đông người dọa sợ, đẩy đến đây.

"Ta sát, sông này tuyệt đối là hung khí lớn nhất, ném thi thể hay tự tử đều là một trong những nơi tốt nhất." Lạc Dịch sợ nước, bước ra phía sau vài bước tránh xa nơi này.

Hắn chẳng bao giờ nghĩ tới, những lời này thành hiện thực trong quá khứ, cũng là bắt đầu cho một bi kịch.

"Muốn mua đèn không? Công tử?"

Lạc Dịch nghiêng đầu nhìn lại, một ông lão ngồi trên một cái thuyền đậu gần bờ dưới một tán cây, trong tay là tẩu thuốc lào, để lộ ra mấy cái răng so le không đủ, trên thuyền bày đủ loại thủy đăng tự làm.

"Đến xem đi." Ông lão bỏ tẩu thuốc xuống, tùy tiện nắm lên một cái thủy đăng xoay xoay, tháo ra một nửa: "Đây là ta làm, có thể dùng cầu nguyện."

Lạc Dịch chần chờ một chút, cuối cùng vẫn là đến gần nhặt lên một thủy đăng nằm gần nhất, vì đến gần sông mà tim đập có chút nhanh.

"Có thể cầu nguyện?"

Ông lão toét miệng cười: "Viết nguyện vong của công tử chỗ này, có thể viết xuống ý trung nhân của công tử, Minh thần thu được sau có thể khiến công tử hỉ kết lương duyên."

Lạc Dịch đưa tiền, mượn ông lão cây bút, lúc viết xuống có chút chần chờ.

Tên ý trung nhân? Quá khứ từng kết giao với 69 nữ hài tử chắc sẽ đem đèn trắng biến thành đen, hơn nữa đó là quá khứ. Nguyện vọng? Ân… Này ngược lại biết rõ: Làm cho 100 nữ hài tử vì hắn mà khóc là nguyện vọng cả đời của hắn.

"So sánh với tư liệu, thủy đăng, hay còn gọi là hà đăng, là vật dùng để cúng bái, nhân loại thường gửi gắm tình cảm và nguyện vọng, đối với gửi gắm không có căn cứ này của nhân loại, ta tỏ vẻ không thể giải thích được."

"Đã lâu không nghe ngươi nói chuyện." Để không làm ông lão phát hiện, Lạc Dịch nói cực thấp, mặt nạ che đi khóe môi nhúc nhích: "Chỉ có đề tài nghiên cứu về tình cảm con người, mới có thể làm cho ngươi trong lúc công lược xuất hiện, bị ngươi lẻ loi ném đi công lược ta rất là đau thương nga."

Công lược từ chối cho ý kiến.

"Nếu không biết, vậy đi thử nghiệm một cái là được." Lạc Dịch tủm tỉm cười, sau đó kêu lên: "Ông cụ, cho thêm một… Không, hai cái thủy đăng."

"Cảm ơn…Mễ sách"

"Bây giờ muốn viết nguyện vọng gì, cứ nói với ca" Lạc Dịch xoay thủy đăng mở ra, cười xấu xa: "Kỳ thật ta càng muốn biết ý trung nhân của các ngươi."

"…Mễ sách…" x2

Tươi cười Lạc Dịch còn chưa mất đi, lại phải chật vật né một quyền tới— Hắn bị tập kích. Lạc Dịch nhìn xung quanh, có bốn người vây lại đây, mặt nạ che đi gương mặt, nhưng từ ánh mắt có thể biết tình cảnh mỗ phiến tử thật không tốt.

Ta sát! Ca đã chọc tới người nào a!

Bốn người rất ăn ý từ bốn phía tấn công, Lạc Dịch vừa muốn hành động lại gắng gượng mà dừng lại, mắt không thể tin nhìn về phía sau bốn người, con ngươi mở to. Bốn người kia nhanh nhẹn thấy được biến hóa của Lạc Dịch, thân hình biến đổi, quay về phía sau.

Phía sau trống rỗng.

Bốn người thấy mắc mưu liền nhanh chóng quay đầu, sau đó thấy Lạc Dịch… gần ngay trước mắt. Người đứng gần nhất còn chưa kịp phòng ngự, Lạc Dịch liền hét lên một tiếng chạy băng qua kẽ hở giữa bốn người.

Bính ngươi một bính a–! Hắn không muốn liều mạng với tốc độ này của cổ nhân a, cổ nhân có khinh công chính là ăn gian a! Lạc Dịch lệ rơi đầy mặt, nhưng là lùi về phía sau chính là Minh Hà, hoàn toàn không cần đối phương động thủ hắn có thể vì sống mà cống hiến nha…

Lạc Dịch chỉ có thể cầu nguyện trước khi chạy vào khu náo nhiệt không bị bắt, thế nhưng Ngọc Hoàng đại đế bề bộn nhiều việc, không thèm chú ý tiểu nhân vật Lạc Dịch này, chờ khi hắn phát hiện ra, hắn đã chạy sai hướng rồi: Phố xá náo nhiệt ngày càng rời xa, hắn càng ngày càng chạy tới nơi không người, hy vọng sống sót cũng ngày càng tan biến.

Trong tầm mắt xẹt qua một mảnh đỏ tươi.

Lạc Dịch nhìn kỹ lại, xa xa bên bờ sông có một thân ảnh màu đỏ, quay lưng về phía này, người nọ đang nhìn lên bầu trời, tóc thẳng đổ xuống sau lưng. Mơ hồ thấy người kia hai tay khoanh lại trước ngực, như là ôm cái gì đó, hoặc là ôm chính bản thân. Y phục đỏ thẫm bị bóng tối vây lấy, xung quanh phiến màu đỏ ấy, bóng tối dường như tối hơn thường ngày.

Là địch? Hay là đại hiệp người qua đường?… Bất kể, ca dù gì cũng là nhân vật chính a, làm gì có đạo lý nhân vật chính đến mặt cũng không thấy liền ngủm a!

Lạc Dịch ra sức chạy về phía thân ảnh màu đỏ, ngay lúc vừa đến gần người kia thì cứng đờ dừng lại, chân theo quán tính chưa kịp ngừng lại, ngã nhào xuống đất. Lạc Dịch không quan tâm thân thể đau nhức, chạy tới phương hướng khác, rời xa phạm vi người nọ. Lạc Dịch ngồi dưới đất hổn hển thở từng ngụm khí lớn, nhìn thân ảnh màu đỏ, ánh mắt đầy sợ hãi.

Thật đáng sợ, thật đáng sợ…Mùi máu tươi nồng nặc làm người ta hít thở không thông, ùn ùn kéo tới, dường như chỉ cần bước tới một bước nữa, sẽ bị cắn nuốt không còn. Thân thể hắn không ngừng run, sợ hãi thấm vào cốt tủy.

Vốn cách Lạc Dịch không xa bốn người chạy đến, vây quanh Lạc Dịch, Lạc Dịch không chú ý đến bốn người, chỉ sợ hãi nhìn người nọ, người nọ dường như bị quấy rầy đến, quay đầu lại.

Người nọ mang một cái mặt nạ quỷ dị, nửa bên trái màu đen, như nối liền cùng với bóng đêm, dữ tợn phập phồng, nửa bên phải là màu trắng, vốn là hình ảnh an tường trong đêm tối lại tản ra trắng bệch quỷ dị. Khiến cho Lạc Dịch cảm thấy kinh hoàng là đôi mắt hở ra, đỏ tươi như máu.

Hồng y nhân thong thả bước lại một bước, hai bước, ba bước, nhìn như thỏng thả lại trong chớp mắt tới hơn phân nửa khoảng cách. Khiến Lạc Dịch kỳ quái là, người nọ tiếp cận, nhưng lại không thấy khí tức chết chóc ban nãy, như là sự bình yên trước cơn bão.

Người nọ quỷ dị đi tới, bốn người vây quanh Lạc Dịch cũng phát hiện, có một người trong đó rời khỏi vòng vây, tới chỗ đối phương, móc ra từ trong ngực một lệnh bài đưa ra tới, người nọ dừng bước.

"A…Ha, ha…"

Cúi đầu nặng nề cười, rồi dần dần cười lớn lên, mọi người ở đây mất một lúc lâu mới hiểu được là người nọ đang cười. Mặt nạ che vẻ mặt người nọ, thế nhưng thân thể lại không vì cười mà động đậy chút nào, trang thái quỷ dị này khiến cho người ta không phân biệt được người đứng trước mặt mình là người hay là quỷ. Vô tình, tâm tư mọi người đều bị tiếng cười này bắt lấy, lạc mất tinh thần.

"…Ca đát…Lạc chi…"

Một thanh âm đột ngột đánh gãy suy nghĩ mọi người, tất cả có chút mờ mịt nhìn hồng y nhân bẻ gãy cổ một người như đang bẻ một đôi đũa.

"…Ha ha…A…"

Tiếng cười như trước kéo dài không ngừng, hàn ý lan tràn. Ba người còn lại mở to mắt nhìn đồng bọn cứ như vậy bị bẻ đôi, một người gầm nhẹ xông tới, hai người còn lại cũng đi theo.

"…A."

Tiếng cười chưa từng chấm dứt, rốt cuộc cũng kết thúc. Hồng y nhân liếc nhìn, bốn phía đã phủ đầy máu, không nhìn thấy người đeo mặt nạ trắng đỏ, chắc là nhân lúc hỗn loạn chạy mất.

Dù sao cũng không quan trọng, đúng không? Mặt nạ quỷ dị lệch ra, lộ ra một cái tươi cười.

Y cúi đầu xuống, trong lòng là một vật màu xám trắng được che chở cẩn thận. Đó là một đầu sọ, nói đúng hơn là một đầu sọ mang theo mặt nạ, một mặt nạ vô cùng bình thường không có gì đặc sắc.

Hắn thỏa mãn thở dài, ôm lấy đầu sọ cọ vào mặt. Mặt nạ quỷ dị cùng với mặt nà bình phàm cọ vào nhau.

"Lạc Dịch, hôm nay là Hội Hoa Đăng, không có gì thay đổi nha…"

“Cùng nhau đi xem tiếp nha, sẽ không có người quấy rầy chúng ta đâu…”

…

“Ta bắt được ngươi!”

“Thật đáng tiếng.” Mặt nạ trên mặt giống như phong thái người kia xa hoa vô cùng, viên ngọc nạm phía trên dưới pháo hoa ánh lên tia sáng rực rỡ. Hạ Kình Thảo mỉm cười, chỉ chỉ pháo hoa vừa bắn lên: “Đã đến giờ, chỉ kém một bước, thật nguy hiểm.”

Mặt nạ che đi biểu tình, Lạc Dịch có chút chán nản buông tay ra, không nói gì thêm.

Hạ Kình Thảo hơi nhíu mi, nhận ra Lạc Dịch khác thường, chỉ là mặt nạ không chỉ ngăn đi biểu tình thanh niên, mà còn lộ ra cảm giác lạnh lùng cự tuyệt.

“Đi thôi.”

“Đi, đi đâu?”

“Đương nhiên là đi thanh lâu a.” Hạ Kình Thảo quay đầu lại cười, cho dù có mặt nạ che, ý cười vẫn tràn ra từ khóe mắt.

“Đêm vừa mới bắt đầu…

26. Chương 26: Lâu Lý X Lâu Trung X Lâu Ngoại

Lạc Dịch nhìn thanh lâu trước mắt, lệ rơi đầy mặt.

Quả nhiên xuyên việt mà không dạo qua thanh lâu là không được, không xứng đáng được gọi là nhân sĩ xuyên việt.

Lâu trước mắt không tính là lớn, trên tấm bảng ba chữ ‘Lâu Trung Lâu’ Lạc Dịch cũng không nhìn ra được gì, nhưng cực kỳ tinh tế. Bố cục lâu vô cùng thoải mái, mang theo vị đạo trang nhã. Hạ Kình Thảo đã sớm bị một cô nương kéo vào, mặt nạ vừa tháo xuống là một đống mỹ nữ vây quanh, bộ dáng ăn chơi trác táng hưởng thụ vô cùng.

Sau đó các vị cô nương tựa hồ nhớ tới Lạc Dịch ở bên cạnh, cười duyên dựa vào, tay nhỏ bé khẽ quơ, làm cho mặt nạ Lạc Dịch rớt xuống.

“Vị gia này còn đứng sững sờ ở đây làm gì, tiến vào thôi.”

Lạc Dịch cứ như vậy chóng mặt bị kéo vào. Đối diện bên kia Lâu Trung Lâu, một nam tử y phục màu vàng liếc nhìn sang, mặt nạ hình con khỉ che đi gương mặt, một tiếng nghi ngờ phát ra: “Di?”

Lần thứ hai quay đầu nhìn về phía cửa, lại không phát hiện được gì.

“Phong Chích, sao vậy?” Người bên cạnh tựa hồ phát hiện động tác của nam tử áo vàng.

“Không, không có gì.” Nam tử áo vàng quay đầu lại: “Đó là…là ảo giác sao?”

“?”

…

Quả nhiên không phải mệnh nhân vật chính a, Lạc Dịch cảm khái, nhìn người đối diện trái ôm phải ôm, hài lòng vui sướng. Hạ Kình Thảo có tư bản để kiêu ngạo, trước không nói y nắm giữ gần như nắm giữ mạch máu kinh tế cả thiên hạ, chỉ cần dung mạo, liền đủ để cho mọi người, nhất là nữ nhân, như thiêu thân lao đầu vào lửa() mà nhào tới.

() Thiêu thân lao đầu vào lửa: Chỉ sự điên cuồng mãnh liệt

Cao phú soái bán manh đáng thẹn này a uy! Cấp người nghèo khổ một đường sống a uy! Sau này thất nghiệp ca đề xuất ngươi đi làm ngưu lang(). Lạc Dịch ác ý lẩm bẩm, tuyệt đối không thừa nhận đó là ghen tỵ. Nói đến cổ đại cũng có một loại chức nghiệp như ngưu lang, ngô, có vẻ không khác lắm, gọi là cái gì…bạn gái thứ hai mươi bảy là hủ đã từng nói qua trước đây, đúng rồi, tiểu quan, bất quá cái kia là bị bạo cúc…

() Ngưu lang: Money boy

Nghĩ đến nữ hài mặt ngoài tiểu thư mặt trong vô cùng bưu hãn kia, Lạc Dịch cắn hoa quả, không tự chủ mỉm cười. Thật sự đáng tiếc a, em gái kia rất manh()…

()Manh: Đáng yêu, dễ thương

"Ngươi đang nghĩ cái gì?"

Lạc Dịch ngẩn người, sau đó phát hiện lực chú ý của mọi người từ lúc nào đã tập trung hết qua bên này. Đôi mắt hoa đào do uống rượu mà có chút liêu nhân, thoạt nhìn tương đương…Tú sắc khả xan()? Lạc Dịch cầm hoa quả trong tay nuốt vào, tiểu bạch cười: "Nghĩ đến vợ "

() Tú sắc khả xan: Sắc đẹp thay được cho cơm

Hạ Kình Thảo tựa hồ có chút giật mình, đôi mắt hoa đào có chút mông lung mở to: "Ngươi đã lập lập gia đình?"

"Không, là vợ chưa cưới." Lạc Dịch không chút để ý nói: "Chờ hoàn thành nhiệm vụ ta sẽ về nhà kết hôn."

Hạ Kình Thảo không nói tiếp, chỉ lẳng lặng nhìn Lạc Dịch, bầu không khí có chút nặng nề. Lúc này, một bạch y nữ tử đi đến, trong tay nâng một ấm trà.

Sau đó, bi kịch cứ như vậy xảy ra.

Nữ tử hình như không cẩn thận giẫm phải vạt áo, lảo đảo một cái, sau đó Lạc Dịch liền vinh quang đón nhận dòng nước, mặc dù chỉ ướt hơn phân nửa— Được rồi, hắn phải cảm tạ Hạ Kình Thảo không thấy chết mà không cứu, kéo hắn sang một bên, chúng mỹ nữ thét chói tai.

Bạch y nữ tử tựa hồ bị giật mình, nàng nhìn mỗ phiến tử ướt sũng, sau đó là một tiếng kêu sợ hãi, như con thỏ bị hoảng sợ xoay người bỏ chạy.

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, một nữ tử dường như có địa vị cao ở đây, trầm mặc phân phó, sau đó nhu nhược mà cẩn thận đến trước mặt mỗ phiến tử cúi thấp đầu: "Vị công tử này…"

"Đã xảy ra chuyện gì."

Một thanh âm lạnh lùng mà có mị lực vang lên ở cửa, Lạc Dịch quay đầu nhìn, một phu nhân mặc y phục màu xanh lam đứng ở cửa, tóc được sửa sang gọn gàng, gương mặt lạnh như băng. Dựa vào nhãn lực nhiều năm mỗ phiến tử liền biết người này đã qua 40, nhưng da được bảo vệ vô cùng hoàn hảo, khí tức thành thục làm phu nhân kia thêm một phần phong tình.

"Thích phu nhân…"

Chúng mỹ nữ đều như con mèo nhỏ ngoan ngoãn kêu, nữ tử lúc ban nãy đứng lên muốn giải thích, phu nhân kia đã nhìn một vòng quanh phòng, dường như đã nắm được tình huống.

Thích phu nhân đi tới bên này, khéo léo hành lễ.

"Tam Nương quản giáo không nghiêm, khiến khách nhân mất hứng. Mời vị công tử này theo Tam Nương đi thay quần áo, ngày mai Tam Nương đem quần áo đã chuẩn bị tốt tới cửa bồi tội."

"Ách, không có việc gì." Lạc Dịch nhìn phần bị ướt, may là Hạ Kình Thảo kéo đúng lúc, nước trà chỉ làm ướt từ ống tay áo đến khuỷu tay bên trái.

Sau đó mọi thứ đều suông sẻ, vị Thích phu nhân kia dường như có địa vị cao ở Lâu Trung Lâu, phóng khoáng miễn tất cả các khoản phí, đồng thời làm bạn rượu bồi tội. Lạc Dịch thấy ống tay áo ướt nhẹp tựa hồ có chút khó chịu, liền từ xé luôn từ khuỷu tay đến trở xuống, để cánh tay từ cổ đại đến giờ vẫn che trong ống tay áo lộ ra ngoài.

Quả nhiên ngắn tay thoải mái hơn, Lạc Dịch một bên ống tay ngắn một bên ống tay dài chẳng tỏ vẻ gì cả, chỉ là mỗ phiến tử rất mặt dày mà nghĩ đến, dù sao lát nữa ra đường cùng đeo mặt nạ, chẳng phân biệt được ai với ai. Nhưng mà hình như có một điển cố gì đấy, nói chung là một cái làm hắn đau đầu.

"Phân tích từ trường, nhân loại giống cái trước mặt ngươi tâm tình đang dao động mãnh liệt."

Lạc Dịch sửng sốt, sau đó theo bản năng ngẩng đầu về phía đối diện, đó là nơi Thích phu nhân đang ngồi, lúc này đang không chớp mắt nhìn chằm chằm hắc hoàn trên cổ tay trái Lạc Dịch. Gương mặt vẫn là vẻ lạnh băng, nhưng tia sáng trong mắt lại làm cho Lạc Dịch cảm thấy quen thuộc lạ kỳ, dường như, dường như trước đây cũng nhìn thấy ánh mắt này trên hai người nào đó.

Thích phu nhân lập tức phát hiện ánh mắt Lạc Dịch, không thèm che giấu giương mắt nhìn thẳng lại. Thanh âm của nàng vô cùng trong trẻo mà lại lạnh lùng, mang theo một chút run rẩy: "Có thể nói cho Thích Tam Nương biết tên của công tử không?"

Lạc Dịch vốn tưởng rằng nàng sẽ hỏi về hắc hoàn, nhưng lại hỏi một chuyện không hề liên quan chút nào. Lạc Dịch gãi đầu: "Ta là Lạc Dịch…"

"Là tiền đồng của ta." Thanh âm trầm thấp ôn hòa chen vào, cặp mắt hoa đào như trước khẽ híp, lẳng lặng dời mắt từ cổ tay trái lên mặt Lạc Dịch. Bị ánh mắt chăm chú như vậy nhìn vào, sẽ dễ dàng gây cho người ta ảo giác người trước mắt rất thâm tình, không tự chủ rơi vào tay giặc.

Lạc Dịch mặt không thay đổi nhìn Hạ Kình Thảo.

Hạ Kình Thảo híp mắt cười nhìn Lạc Dịch.

Mỗ phiến tử sụp đổ.

Hạ Kình Thảo cười mà qua.

Ánh mắt mọi người đều bị hai người hấp dẫn, không chú ý đến Thích phu nhân trong nháy mắt đó run rẩy như muốn khóc.

"Hạ công tử và Lạc công tử có quan hệ như thế nào?" Một phấn y nữ tử ngồi xéo với Lạc Dịch chớp mắt nhìn, tò mò hỏi, mang theo cảm giác ngây thơ: "Lúc đầu Tri Thu nghĩ Lạc Công tử là tiểu tư của Hạ công tử, không giống là bằng hữu, càng không giống như là có quan hệ huyết thống, dường như cách nhau một tầng."

Lạc Dịch buồn bực cắn hoa quả, hắn nhìn giống dân lao động tay chân vậy sao Lạc Dịch bình tĩnh cắn, hắn có cảm giác sắp phải nghe cái từ làm hắn đau đầu. Đều là kết quả do hắn tự làm bậy.

Hạ Kình Thảo vô cùng vui vẻ, mỗi lần nhắc đến vấn đề này, thấy Lạc Dịch bộ dạng đau lòng lại làm y khoái trá dị thường: "Ta và hắn là cơ hữu."

Xuất hiện, thấy không.

"Cơ hữu là cái gì?" Một mảnh thì thầm bàn tán, hảo hài tử Tri Thu giơ tay hỏi.

Hạ Kình Thảo chớp mắt, quay qua nhìn mỗ phiến tử, thanh âm từ tính mang theo ý tứ dụ dỗ: "Hỏi Lạc công tử đi, đây là hắn nói ta biết."

Mũi tên trong phút chốc rời đi, Lạc Dịch cứng người, đối mặt với đám hài tử ham học hỏi, Lạc Dịch tỏ vẻ áp lực rất lớn a.

"Cơ, cơ hữu a, là…" Đối diện với một phòng toàn sinh vật giống cái, Lạc Dịch nghẹn thật lâu, rốt cuộc vẫn không đem từ công thụ nói ra, cho dù biết sẽ không ai hiểu, nhưng là sinh vật hủ nữ trên thế giới này rất là đáng sợ, tính chất truyền bá rất mạnh, đã từng chịu sự tàn phá của bạn gái thứ hai mươi bảy mỗ phiến tử tỏ vẻ: "Yêu quý sinh mệnh, rời xa hủ nữ."

"…Là, là một loại quan hệ trên dưới, y cho ta tiền, ta sẽ không theo y nữa." Lạc Dịch nghẹn một lúc lâu, rốt cuộc nghẹn ra một giải thích gần với sự thật.

Nhưng là lời vừa nói ra, chúng mỹ nữ dù ít hay nhiều đều biến sắc, ánh mắt nhìn mỗ phiến tử cũng có chút không giống. Lạc Dịch cũng nhanh chóng phát hiện không đúng, nhưng ra không biết rõ vì sao.

Hạ Kình Thảo nhìn Lạc Dịch ngốc ngốc gãi đầu, bộ dáng không biết làm sao, nở nụ cười. Y biết người khác hiểu lầm cái gì, thế nhưng rất thú vị, không phải sao? Hạ Kình Thảo thoải mái mà khiến cho hiểu lầm đó sâu thêm, cũng nhanh chóng dời đi trọng tâm câu chuyện, không cho Lạc Dịch nhận ra sự kỳ quặc trong đó.

Đề tài lần này chuyển tới võ lâm đại hội, biết Hạ Kình Thảo sắp tham dự, chúng mỹ nữ quay sang rối rít nói chuyện với Hạ Kình Thảo. Lạc Dịch yên lặng ngồi một bên cắn hoa quả, im lặng nhìn mọi chuyện diễn ra, náo nhiệt cách hắn một đường xa, cũng không cần phải tham dự.

"Lạc công tử."

Lạc Dịch quay đầu lại, Thích phu nhân không biết đã đến bên cạnh hắn từ lúc nào, tự nhiên như thể nàng vẫn luôn ngồi ở đây.

"Lạc công tử hình như rất thích thiên nguyên quả."

Thì ra quả màu đỏ trong tay có tên là thiên nguyên, Lạc Dịch gật đầu, nuốt vào rồi uống một ngụm nước trà.

Thích phu nhân thấy thế, nhẹ giọng nói: "Lâu Trung Lâu có một loại quả đặc sản, tên gọi là chuối, Lạc công tử có hay không…"

"Phốc— Khụ khụ…" Lạc Dịch thiếu chút nữa phun hết ngụm trà ra, hắn cơ hồ phản xạ có điều kiện giơ chân: "Chuối!? Ta hận nhất trên đời này chính là chuối." Hắn từng là một phiến tử tiền đồ sáng lạn, cho đến khi đầu gối… Khụ, cho đến khi hắn giậm phải vỏ chuối kia!

Giơ chân xong Lạc Dịch mới phát hiện mọi người đang nhìn lại đây, xung quanh yên lặng như tờ.

"Có thể nói cho ta biết không? Cái gọi là chuối, ta là lần đầu tiên nghe đến loại quả này." Hạ Kình Thảo cười quạt quạt cây quạt, nhìn thế nào cũng là không có ý tốt cười.

Chưa từng nghe thấy…Sao?

Lạc Dịch dường như nghĩ đến điều gì, nhưng là giống như cũng không bắt được cái gì, nếu như ngay cả Hạ Kình Thảo cũng chưa từng nghe đến loại quả này, thì trong thiên hạ làm gì có ai biết đến loại quả này…Lạc Dịch theo bản năng nhìn về phía Thích phu nhân, phát hiện Thích phu nhân vẫn nhìn hắn như trước, trong mắt là ôn nhu giống như Phong Tỏa Lôi.

Hay là nói, nhìn về một cái bóng trên người hắn mà không phải là hắn.

"Xin chờ một chút, Tam Nương lập tức mang tới."

Loại quả tên là 'chuối' rốt cuộc vẫn làm Lạc Dịch thất vọng, hắn nhìn quả màu tím nhạt trước mặt, nghe Thích Tam Nương giải thích, Hạ Kình Thảo hứng thú nhìn chằm chằm loại quả màu tím kia.

Đây là Tam Nương trong lúc vô ý nhặt được hạt giống mà trồng nên, Tam Nương không biết đây là loại quả gì, nên đành gọi là 'chuối'."

Quả màu tím tản ra hương thơm, mê người vô cùng.

"Đây là tử nguyệt quả." Hạ Kình Thảo lấy quạt đụng nhẹ lên đám quả: "Đặc sản Tây Yến Quốc, bởi vì hình dạng giống như trăng non mà nổi danh, thường dùng để làm đồ cúng cho Hư Vô Thần họ vẫn luôn tín ngưỡng, chỉ có quốc sư và hoàng thất mới được sử dụng." Hạ Kình Thảo nhìn Thích Tam Nương cười: "Thích phu nhân là lấy từ Tây Yến Quốc?"

Thích phu nhân lắc đầu: "Tam Nương cũng không có năng lực kia, chỉ là trong lúc vô ý cứu được một vị nam tử, hôm sau người nọ liền rời đi không tạm biệt, chỉ để lại một bức thư và loại quả này." Nói đến đây, nàng nhíu mày, do dự một chút, sau đó móc từ trong ngực ra một thứ khác, quay sang Hạ Kình Thảo nói: "Hạ công tử kiến thức rộng rãi, có thể hay không giúp Tam Nương một chuyện?"

Đó là một bức thư, Thích Tam Nương mở bức thư ra đặt ngay giữa bàn, để cho mọi người thấy. Phong thư rất đơn giản, một chuỗi từ viết giữa phong thư.

"Như Hạ công tử thấy, Tam Nương không hiểu được chữ trong đây."

Hạ Kình Thảo nhìn những từ ngữ kỳ lạ, nheo mắt lại, sau đó bất đắc dĩ thở dài.

"Xin lỗi, tại hạ kiến thức nông cạn, chưa từng thấy qua loại chữ này, nhưng tại hạ có thể chắc chắn một điều, chữ này không có ở Tây Yến Quốc."

Hạ Kình Thảo khom lưng nhẹ nhàng ngửi một cái, biểu tình có chút kỳ quái: "Bức thư này dùng giấy niên luân làm thành, niên luân đáng giá nghìn vàng, đặc biệt là có thể giữ lâu, thường chỉ dùng để làm sổ sách ghi chép lịch sử, lần đầu tiên thấy dùng nó để làm thư."

Thích phu nhân tựa hồ có chút thất vọng, nhưng là vẫn lễ độ cảm ơn, lúc này, hai mắt nàng dường như sáng ngời, thanh âm mang theo run rẩy khác thường, vội vã mà mừng rỡ.

"Lạc công tử biết được chữ này?"

Lạc Dịch vốn không muốn đi vào góp vui, nhưng là hắn vô ý nhìn thoáng qua chữ trên phong thư kia, ánh mắt không cách nào rời đi, cho đến khi Thích phu nhân gọi mới tỉnh lại. Lạc Dịch có chút nghi hoặc liếc nhìn Thích phu nhân, vì sao Thích phu nhân dùng câu hỏi, thế nhưng hắn lại có cảm giác như là câu khẳng định.

Lạc Dịch không tự chủ nhìn qua phong thư, từ ngữ trên phong thư rất quen thuộc, quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, chỉ cần là người Trung Quốc thì dù ít hay nhiều đều từng bị từ ngữ kia làm khó.

Đó là một chuỗi tiếng anh: God's speaking: you are guilty.

Thần nói: Ngươi có tội.

Ngươi có tội. Công lược đã nói như thế.

Lạc Dịch cười nhạo, sáng lạn.

Xung quanh một mảnh yên tĩnh, Lạc Dịch giương mắt nhìn, phát hiện hắn lần nữa trở thành tiêu điểm. Thích phu nhân rút đi biểu tình lạnh lùng, ánh mắt nhìn Lạc Dịch mang theo khẩn trương và phức tạp. Ánh mắt Hạ Kình Thảo nhìn hắn phân không rõ trắng đen, vẫn là tươi cười hồ ly như trước không biểu lộ ra tình cảm gì.

Lạc Dịch kéo cao khóe môi, khiến nụ cười của hắn biến thành ngốc nghếch, chớp mắt nhìn.

"Ách, ta không nhận biết được những từ này, nhưng dường như đã từng thấy qua ở đâu, ta cũng không chắc lắm." Hắn có chút chần chờ nhìn Thích phu nhân: "Ngươi có thể cho ta xem một chút sao? Chỉ có… một ít từ này ta không thể đoán ra được đã gặp ở đâu…"

Thích phu nhân hiểu rõ gật đầu, đưa bức thư cho Lạc Dịch. Lạc Dịch ở trước mặt mọi người mở thư, vừa lúc muốn mở ra lại phát hiện chữ giống như lúc nãy ở trên mặt trái.

[Tuy rằng không có khả năng, nhưng xin ngươi tận lực hủy phong thư này sau khi đọc xong nó.]

Mọi người có chút nghi ngờ nhìn Lạc Dịch, bởi vì tay hắn đã cứng lại. Hắn nhìn những câu này, tay có chút run rẩy, nhưng là vẫn đóng lại thư.

"Không cần." Lạc Dịch chỉ dòng chữ trên mặt trái phong thư, sáng lạn cười: "Ta đã từng thấy loại chữ này rồi." Lạc Dịch gãi đầu, có chút xấu hổ: "Nhưng là ta không nhớ ra đã thấy ở đâu, lúc nào…"

"Thật, thật sự không nghĩ ra chút gì sao?" Thích phu nhân có chút run rẩy, vị nữ tử cao nhã này tựa hồ có chút thất thố.

Lạc Dịch liếc mắt nhìn phong thư, ánh mắt đảo một vòng quanh câu phía trên phong thư, sau đó nhìn thẳng vào Thích Tam Nương, mỉm cười: "Thật sự không nhớ rõ." Dứt lời, đưa bức thư cho Thích phu nhân.

Thích phu nhân không nhận lấy, gương mặt tái nhợt nghiêm túc, có chút cố chấp đón tầm mắt của Lạc Dịch. Giằng co một hồi, huyết sắc dần dần trở lại trên gương mặt thanh cao kia, Thích phu nhân khôi phục cao nhã và đoan trang lúc gặp mặt. Nàng cúi đầu nhìn bức thư, ánh mắt mang theo không nỡ và đau thương, trầm mặc một hồi nói: "Không cần trả Tam Nương."

"Lạc công tử đã từng thấy qua những chữ này, Lạc công tử cứ cầm đi, có lẽ một ngày nào đó Lạc công tử có thể gặp lại loại chữ này lần thứ hai." Thích Tam Nương ngăn lại lời Lạc Dịch sắp nói ra, rũ mắt xuống trông có vẻ yếu ớt: "Không cần phải nói gì, Tam Nương sẽ không rời khỏi Lâu Trung Lâu, phong thư này đặt nơi đây cũng vĩnh viễn không thể biết được nội dung bên trong. Lạc công tử cầm đi, dù Lạc công tử hủy đi nó, cũng tốt hơn là để ở chỗ này mục rữa. Lạc công tử muốn làm gì nó, thì đều là quyền của Lạc công tử."

Lạc Dịch chẳng biết mình ôm tâm trạng gì nhận lấy phong thư này. Có thể đó là một sai lầm, thế nhưng ai mà biết được? Ít ra hiện tại hắn muốn có phong thư này, muốn biết tất cả bên trong nó.

Từ đầu đến cuối, Hạ Kình Thảo chỉ ngồi nhìn mọi việc diễn ra.

…

Cho đến tận khi Lạc Dịch và Hạ Kình Thảo đã đi xa, Thích Tam Nương vẫn đứng ở cửa sổ nhìn về phía họ rời đi. Một bạch y nữ tử có chút ngây thơ bĩu môi, đứng phía sau Thích Tam Nương có chút làm nũng dò hỏi: "Phu nhân, ngài vì sao muốn Thanh Mai làm đổ trà lên nam tử áo xám kia? Thật làm người ta sợ chết."

Thích phu nhân không trả lời, vẫn là trầm mặc nhìn về phương xa. Bạch y nữ tử dương như hiểu rõ tính cách chủ nhân nhà mình, nhưng vẫn có chút giận dữ và oán trách nói: "Hơn nữa lá thư này là vật quý báu của phu nhân, tại sao phải cho tiểu tử kia, vạn nhất hắn làm hỏng thì sao?"

"…Không sao…" Thanh âm dường như không thể nghe thấy truyền khắp không trung, ánh mắt Tam Nương có chút mơ màng. Bởi vì, đây ban đầu là phong thư người nọ giao cho hắn a…

Thực sự giống như lời người kia, ngay từ ban đầu liền có thể nhận ra được, sau đó là dò thử, càng về sau càng muốn run rẩy hét lên. Bao lâu rồi không được nghe cái tên đó, lâu đến mức như làm người ta rơi lệ. Có cùng cái tên, cùng phong cách, chỉ khác biệt về tuổi tác mà thôi.

Bỗng nhiên, Thích Tam Nương nhíu mày, lạnh lùng hỏi: "Có chuyện gì?"

"Ai nha, bị ngươi phát hiện…" Một thanh âm nam tử sinh động thoải mái vang lên: "Ta vẫn luôn tự tìn vào khả năng của mình nha, tại sao lại bị phát hiện?"

"Bởi vì Thanh Mai sẽ không yên tĩnh như thế." Thích Tam Nương xoay người, đối diện là một nam tử y phục màu vàng, thân hình nhỏ gầy, mang theo mặt nạ con khỉ, đang ôm Thanh Mai đang hôn mê.

"Chết tiệt Khổng Tước Cửu cư nhiên lúc thời khắc mấu chốt say khướt bãi công, ta còn muốn đích thân lên tham dự…" Thấy Thích Tam Nương lạnh lùng, hoàng y nam tử lầm bầm rồi thả Thanh Mai xuống ghế, sau đó tỏ vẻ không có ác ý: "Ngô, ta phải nói là đã lâu không gặp hay lần đầu gặp mặt?"

"Đối với Tam Nương mà nói là lần đầu gặp mặt, đối với Tiêu Phong Chích đạo chủ mà nói thì là đã lâu không gặp đi." Thích Tam Nương lạnh lùng nói: "Tam Nương có tài đức gì mà khiến cho Luân Hồi Giáo Phong Chích đạo chủ phải tự mình xuất thủ."

"Không có biện pháp nha." Tiêu Phong Chích cũng không giấu diếm nữa: "Tình báo của phu nhân đều do chính ta phụ trách, bởi vì phu nhân quá mức đặc thù." Thanh âm của y thấp xuống, như là chạm phải điều cấm kỵ: "…Bởi vì ngươi và ta đều từng có quan hệ với người kia."

Thích Tam Nương mím môi, không nói lời nào.

"Được rồi." Tiêu Phong Chích vỗ vỗ tay: "Ta hôm nay tới đây chỉ hỏi một chuyện, hỏi xong ta sẽ đi."

"Hôm nay phu nhân tự mình bồi rượu, người được bồi rượu chắc hẳn là thụ sủng nhược kinh. Bất quá đối tượng phu nhân bồi rượu địa vị cũng không nhỏ nha, Hạ Kình Thảo, chủ nhân Thảo Thương, xứng với thân phận phu nhân…Được rồi, trong điểm không phải là y, mà là người đi cùng y."

Tiêu Phong Chích kiên định nhìn chằm chằm Thích Tam Nương, mặt nạ che đi vẻ mặt, lại không giấu đi được đôi mắt.

"Nói cho ta biết, hắn là ai?"

"Được. Ta nói cho ngươi biết." Thích Tam Nương cao ngạo lạnh lùng ngẩng đầu: "Hắn là nam sủng của Hạ Kình Thảo, được Hạ Kình Thảo mang đi tham dự đại hội võ lâm, hắn ghét chuối, thuận tay trái, biệt hiệu của hắn là tiền đồng, hắn còn một cái tên khác, gọi là Lạc Dịch." Từ cuối cùng cơ hồ bị rống đi ra.

Trong nháy mắt nghe thấy cái tên đó, Tiêu Phong Chích run lên, dường như đó là một lệ quỷ lấy mạng người cùng với ác mộng vô tận. Thích Tam Nương cười rộ lên, mang theo cảm giác điên cuồng: "Thế nào, còn muốn biết rõ hơn sao? Có thể Tam Nương nói không chính xác đâu, Tiêu đạo chủ có thể tự do hỏi người trong Lâu Trung Lâu. Sau đó thì sao, sau đó thì sao? Sau đó Tiêu đạo chủ muốn làm gì? Đem người có cái tên giống người kia mang về cho giáo chủ các ngươi điên cuồng lần nữa sao?"

Tiêu Phong Chích trầm mặc, nhìn Thích Tam Nương đang cười mà rơi lệ.

"Nhiệm vụ Tam Nương đã kết thúc." Nàng lẩm bẩm: "Từ lâu đã kết thúc."

Thật lâu trước đây nàng cũng chỉ có thể nhìn tất cả mọi thứ phát sinh, lại bất lực.

27. Chương 27: Hạ Hà X Số Phận X Khó Hiểu

—-Ngươi có tin tưởng vào vận mệnh không?

—-Không, ta không tin.

—-Vậy ngươi có từng nghe qua câu nói… Người tin tưởng vận mệnh sẽ đi theo vận mệnh, còn người không tin tưởng vào vận mệnh…sẽ bị vận mệnh kéo đi chưa.

Lạc Dịch không biết vì sao lại đột nhiên nhớ lại quá khứ. Một người bạn gái cũ thích xem bói đã từng nói như vậy với hắn. Lạc Dịch dựa vào trong góc của một tiệm thuốc. Cách hắn vài bước là phố xá náo nhiệt. Hạ Kình Thảo đã vào trong tiệm thuốc để bàn bạc gì đó, trước lúc đi còn cười với hắn: Có muốn vào cùng không. Lạc Dịch quyết đoán từ chối, hắn bám lên Hạ Kình Thảo chỉ để thuận lợi cho sau này, cũng không muốn đi sâu vào rồi không thể thoát ra được.

Rảnh rỗi đứng trong bóng râm, tay trái theo thói quen móc từ trong ***g ngực ra một phong thư. Lạc Dịch nhìn phong thư trong tay, nhíu mày.

Mở ra phong thư lấy được từ tay Thích phu nhân, bức thư bên trong đơn giản như phong thư bên ngoài dường như không cẩn thận bị nước thấm ướt, có mấy chỗ nhìn không thấy rõ, trên trang giấy trống rỗng chỉ có vài dòng chữ, lại làm cho hắn không thể hiểu được.

[Thiên Khánh năm bốn mươi (bị nước thấm ướt, nhìn không rõ lắm, giống như là ba, lại không như là năm), Lâu Trung Lâu, Phong Tỏa Vân. Đối xử tốt với y, ngươi nợ y.

Mạn châu sa hoa đại biểu cho, vô tình vô nghĩa.

Dã hỏa thiêu bất tận, xuân phong xuy hựu sinh.()

Dã hỏa thiêu bất tận, Xuân phong xuy hựu sinh: Trích trong bài " của Bạch Cư Dị

Nghĩa hai câu là:

Lửa đồng đốt không bao giờ cháy hết

Khi gió xuân thổi lại sinh sôi nảy nở.

Ràng buộc đông trùng hạ thảo không phải là thời gian, mà là ngươi.

Hãy cách xa khỏi xà, nó rất nguy hiểm.

Thực vật là một sinh vật đơn thuần, đồng thời cũng vô cùng tịch mịch.

Bức thư này Thiên Khánh năm 49 giao cho một người trung thành với ngươi, đây là một luân hồi.

Cuối cùng, tội của ngươi, là (phần này bị nước thấm hoàn toàn, không thể đọc được)]

Lạc Dịch đọc đi đọc lại, mỗi chữ đều nghiêm túc mà giải nghĩa, thế nhưng càng xem càng có cảm giác lọt vào sương mù. Mỗi từ trong này hắn đều nhận ra, tất cả đều là ngôn ngữ thế giới kia.

Dùng não quá độ hậu quả chính là thần kinh suy nhược, Lạc Dịch hoảng hốt buông bức thư trong tay. Hắn trầm mặc vuốt ve phong thư, có một loại xúc động muốn nuốt luôn bức thư, không chừng có thể giống như kỹ năng trong RPG() có thể lập tức hiểu được nội dung trong thư.

() RPG: Trò nhập vai (RPG: Roleplaying Game) là một kiểu trò chơi trong đó dân tham dự tự đóng vai trò của những nhân vật giả tưởng và cùng nhau tạo lập hoặc đeo đuổi các câu chuyện.

"Đây thực sự là một bức thư đầy mâu thuẫn." Lạc Dịch gõ lên hắc hoàn trên cổ tay trái, dường như có chút oán giận nói: "Nếu không có chút cố kỵ nào đưa bức thư cho ta, tối thiểu phải làm cho ca đọc được mới đúng nếu viết xuống bức thư này giao cho ta, cũng không cần phải ghi trên mặt trái phải hủy đi bức thư này… Không thể không nói, 'tương lai' của ta thật không có năng lực a sát, viết một bức thư thế này để đầu độc đầu óc ta của 'hiện tại'…"

"Ta tỏ vẻ nghi vấn, player ngươi làm sao biết bức thư này đến từ ngươi của 'tương lai'." Thanh âm lạnh băng không có chút tia nghi vấn nào, thanh âm công lược lúc nào cũng máy móc.

"Ta không biết là tiếng anh đã vĩ đại đến mức không chỉ vượt qua biên giới mà còn vượt qua thời không." Lạc Dịch đỡ trán: "…Được rồi, người có thể viết được bức thư này có thể cũng là đồng chí cùng xuyên không, ca cũng không phải là tiểu bạch, rất rõ ràng chủ nhân bức thư này biết rất rõ chuyện của ta. Quan trọng nhất là, chẳng lẽ ca còn không nhận ra được chữ của mình sao."

Thật lâu không thấy, chữ viết của hắn. Lạc Dịch cười, sáng lạn.

"Phong thư này ngược lại chỉ điểm cho ta." Lạc Dịch nhìn về phương xa, như là đang nhìn chút thấy chân tướng: "Bây giờ là Thiên Khánh năm 62, trong bức thư rõ ràng chỉ ra: 'Bức thư này Thiên Khánh năm 49 giao cho một người trung thành với ngươi, đây là một luân hồi.'. Giả thiết người đó là Thích phu nhân đi, bức thư này đến từ 'quá khứ'…" Lạc Dịch vuốt cằm nở nụ cười: "Xem ra 'tương lai' của ta đã đi 'quá khứ' một chuyến a…"

"Thiên Khánh năm 43, ân, tạm thời coi như là 43…Thiên Khánh năm 43, Phong Tỏa Vân sao…" Lạc Dịch thở dài: "Xong nhiệm vụ lần này ta đành đi một chuyến, không thể lại thiếu nợ a…" Bởi vì không thể chống nổi nữa.

Giọng điệu bình thường như thể đi công tác, xuyên qua là vũ khí nghịch thiên, có xuyên qua hắn thích làm gì với thời không này mà chả được.

Mỗ phiến tử nhìn bức thư trong tay, đột nhiên một ý nghĩ xuất hiện trong đầu, giống như một trò đùa dai.

"Nếu bức thư này được yêu cầu phải hủy, vậy thì thử xem sao, dù sao nội dung của nó ta cũng không hiểu a sát."

Đây là lần đầu tiên hắn thử nghiệm, bây giờ Lạc Dịch dù thế nào cũng không thể biết được trong tương lai, hắn vô số lần muốn phá hủy phong thư này, lần lượt đều bị thất bại, không cách nào thoát được. Bởi vì hắn đối mặt chính là, thời gian và vận mệnh.

Lạc Dịch thờ ơ cười, hai tay nhẹ nhàng vân vê bức thư, dường như chỉ cần chút lực, phong thư này sẽ vĩnh viễn tan biến.

Lúc này, một thanh âm ưu thương vang lên, cũng ngăn lại hành động của Lạc Dịch.

"Còn nhớ rõ ta đã nói không, mễ sách, player?"

"Ân?" Lạc Dịch đáp lời, đầu ngón tay bắt đầu dùng sức.

"Player… Lịch sử khó có thể thay đổi…mễ sách…bởi vì…"

Xuyên qua chưa nói hết, có lẽ phải nói là, lời nói của xuyên qua bị che mất. Một cơn gió lớn bất chợt nổi lên, cát bụi mù mịt trên ngã tư đường. Lạc Dịch giật mình, bị bụi cát thổi vào, theo bản năng dùng tay trái che mắt lại, bức thư trên tay ngoài ý muốn bị gió thổi đi, bay về phía ngã tư đường.

Lạc Dịch che mắt chạy theo, không nhìn rõ phía trước, chỉ có thể loáng thoáng thấy một màu trắng chuyển động trên không trung, cuối cùng ngừng lại. Lạc Dịch nhào tới, chộp phiến tuyết trắng ấy trong tay.

"A—! Dâm tặc!"

Bén nhọn thanh âm xuyên qua lỗ tai Lạc Dịch, sau đó là một cái tát không chút lưu tình nện trên mặt hắn, mạnh đến mức khiến Lạc Dịch không thể không lệ rơi đầy mặt. Giọt nước mắt rơi ra bên khóe mắt vừa lúc thổi bay hạt cát trong mắt hắn, Lạc Dịch cuối cùng cũng thấy rõ ràng thứ hắn phải đối mặt… bi kịch.

Một bạch y nữ tử đang nổi giận trừng mắt nhìn hắn, nàng rất nhỏ nhắn xinh xắn, lại làm cho người ta có cảm giác vô cùng hung dữ, như một cô nương được nuông chiều hư, đứng trước mặt Lạc Dịch một bộ dáng thề sống thề chết. Xem náo nhiệt là thiên tính của con người, đã có đám người sôi nổi dừng chân lại xem.

Lạc Dịch che mặt gia nhập đảng phái ô dù, cảm thấy vô cùng bi phẫn.

"Ta…Ta chỉ là…" Muốn lấy lại bức thư từ tay ngươi.

"Dâm tặc! Mắt chó đui mù a, lại dám phi lễ bản cô nương ta!" Không đợi Lạc Dịch nói xong, nữ tử đã gào lên một trận.

"Chỉ, chỉ là cánh tay mà…."

"Bọn ăn cắp còn dám ngụy biện!"

"…" Lạc Dịch khóc không ra nước mắt, người xung quanh còn bởi vì bộ dáng nữ tử như bị cường bạo mà chỉ trỏ vào hắn, thậm chí còn có người muốn gia nhập làm anh hùng cứu mỹ nhân.

"Hừ! Không còn lời để nói chứ gì!" Bạch y nữ tử vô cùng đắc y, như một con gà trống thắng trận.

Lạc Dịch sâu sắc cảm nhận được cái gọi là 'giải thích là che giấu, im lặng là chấp nhận', đối mặt với loại nữ nhân được chiều hư này, phương pháp tốt nhất thoát khỏi các nàng là ra vẻ yếu thế. Các nàng khinh thường kẻ yếu đuối, nhất là nam nhân, làm thế này sẽ khiến các nàng ghét ngươi hơn, cũng sẽ không gây phiền phức với ngươi nữa.

"…Xin lỗi, ta sai rồi. Đại nhân rộng lượng bỏ qua cho tiểu nhân." Lạc Dịch khiêm tốn cúi đầu, chỉ hy vọng nữ tử này nhanh chóng cút đi.

Quả nhiên, trong mắt bạch y nữ tử hiện lên tia khinh thường và chán ghét.

"Ngươi cho là ta buông tha ngươi dễ dàng như vậy sao! Quỳ xuống tự tát mười cái tạ tội, nếu không…Hừ." Bạch y nữ tử tựa hồ còn chưa hết giận, hung tợn trừng mắt Lạc Dịch: "Hừ! Nếu không phải vì bản cô nương không có thời gian, bản cô nương sẽ làm cho ngươi hối hận đã đến thế giới này!"

Người xem náo nhiệt xung quanh vô cùng hưng phấn, còn vỗ tay khen hay.

Lạc Dịch che mặt, bạch y nữ tử chán ghét liếc một cái, nhưng có chút giật mình, nam tử áo xám đối diện tựa hồ như đang…cười? Má trái sưng lên nhìn không rõ lắm biểu tình, nhưng là khóe môi cong lên vẫn nhìn thấy được. Hắn đang cười, sáng lạn mà cười.

Lúc này, có một thanh âm ngả ngớn vang lên. Chẳng biết từ lúc nào, một bạch y nam tử đã đứng trong đám người, như gió không biết xuất hiện từ đâu, lại giống như ánh mặt trời đoạt đi ánh mắt mọi người.

Bạch y công tử cười quạt cây quạt, cặp mắt hoa đào nheo lại: "Ở đây náo nhiệt như thế, tại hạ nghĩ là có xiếc để xem, thì ra là không có a…" Biểu tình thất vọng tràn ngập trên gương mặt anh tuấn, làm cho—-nhất là nữ nhân có xúc động muốn làm tất cả mọi thứ vì y.

Đoàn người dần yên tĩnh lại, không ít nữ tử liếc trộm nhìn bạch y công tử. Lúc này, bạch y nữ tử thu hồi bộ dáng hung dữ, có chút vui mừng và ngượng ngùng kêu to.

"Kình Thảo!"

Sự việc cứ như vậy kết thúc, Lạc Dịch được mang về bôi thuốc, bạch y nữ tử hung hãn kia— Nga, hiện tại đã biết nàng là biểu muội của Hạ Kình Thảo, Hạ Hà. Lạc Dịch một bên đối mặt với ánh mắt hung ác của Hạ Hà vừa nhìn là biết bị mắc chứng luyến huynh cuồng, một bên hưởng thụ thị đồng Tiểu Thuyên không tính là ôn nhu bôi thuốc, tỏ vẻ áp lực rất lớn.

"Kình Thảo! Hắn là ai vậy?!"

Thanh âm Hạ Hà rõ ràng mà bén nhọn, kết hợp với biểu tình liền lộ ra sự nghi vấn, Hạ Kình Thảo vẫn là gương mặt tươi cười vạn năm không đổi, không thể nhìn ra suy nghĩ thật sự của y. Ánh mắt y dừng ở bên má trái sưng đỏ của Lạc Dịch một lát, sau đó chuyển lên người Hạ Hà, như đang suy nghĩ cái gì.

Giữa lúc Hạ Hà chịu không nổi một lần nữa bạo phát, Hạ Kình Thảo lên tiếng, giọng nói kiên quyết Lạc Dịch chưa từng nghe qua.

"Hạ Hà, còn nghe ngươi kêu tên ta lần nữa, thì đừng xuất hiện trước mặt ta, được chứ?" Rõ ràng từ cuối dung thanh âm ôn nhu mà hỏi, lại làm cho người ta có cảm giác sợ hãi.

Hạ Hà run rẩy, có chút hoảng sợ, nhiều hơn chính là không cam lòng. Hạ Kình Thảo không đợi nàng phản bác, nói tiếp: "Ngươi tìm đến ta, trong nhà đã xảy ra chuyện gì sao?"

Bị nhắc đến mục đích ban đầu, Hạ Hà vứt cảm giác không cam lòng qua một bên, mắt có chút đỏ lên, thanh âm run run.

"Kình…ca, bệnh tình của cha đang nguy kịch…"

"Bị bệnh hẳn là nên tìm đại phu, mà không phải là ta."

"Nhưng là, đã tìm rất nhiều đại phu đều không được…Cha nói, muốn huynh trở về nhà, cha nói, có thể, có thể đây là lần gặp cuối…"

"Nga." Hạ Kình Thảo đáp một câu, như là đơn giản vì kêu trở về mới trở về. Cho dù nghe được phụ thân bệnh nặng, vẻ mặt y cũng không biến đổi chút nào, khóe miệng ngay cả một tia cứng ngắc cũng không có. Hạ Hà dường như có chút sững sờ, hoàn toàn không nghĩ đến Hạ Kình Thảo sẽ phản ứng như thế, nàng không thể tin mở to mắt nhìn Hạ Kình Thảo. Hạ Kình Thảo cũng chú ý đến vẻ kinh ngạc của nàng, mỉm cười, sau đó nghiêng người, ném Hạ Hà ra phía sau.

"Ngươi nói." Hạ Kình Thảo vẫn mỉm cười như trước, đối diện bây giờ là Lạc Dịch, Tiểu Thuyên thức thời lui sang một bên. Tay Hạ Kình Thảo hướng tới bên má trái Lạc Dịch, nhưng không đụng vào: "Ta có nên trở về hay không?"

Hạ Hà sững sờ, nhưng so với nàng còn sững sờ hơn là mỗ phiến tử bị hỏi. Lạc Dịch không thể tưởng tượng nổi trận chiến gia đình này lại dính tới hắn, hắn nhìn thẳng vào Hạ Kình Thảo, không cách nào phản ứng lại.

Hạ Hà so với Lạc Dịch phản ứng nhanh hơn, nàng kinh ngạc không kiềm chế được lửa giận, nhìn chằm chằm hai người sợ hãi kêu lên: "Kình Thảo, huynh làm sao có thể…?!"

Thanh âm bén nhọn bị cắt đứt, lúc Hạ Kình Thảo liếc mắt nhìn sang. Bạch y công tử như trước cười sáng lạn vô cùng, thanh âm trầm thấp ôn nhu: "Ta có nên trở về hay không…?"

"Ách…Ta chỉ là người qua đường mà thôi, vậy nên loại vấn đề này…"

Một mảnh mát lạnh, Lạc Dịch sửng sốt một chút mới phản ứng được má trái hắn đang bị chạm vào, chủ nhân của bàn tay kia như trước nói một câu, cặp mắt hoa đào nhíu lại nhìn không rõ tâm tình: "Có nên hay không?"

"…Hạ Kình Thảo nên trở về." Lạc Dịch nhìn thoáng qua người nọ, sau đó như lẩm bẩm nhấn mạnh: "Hạ Kình Thảo. Ta cũng không biết quyết định của Kình Thảo."

Tươi cười của Hạ Kình Thảo dường như rực rỡ hơn, xinh đẹp không thể tả được. Y cũng theo thanh âm của Lạc Dịch mà lẩm bẩm: "Hạ Kình Thảo nên trở về…" Y thở dài, quay sang Tiểu Thuyên: "Hạ Kình Thảo quả thực nên trở về…Cũng tốt, chuẩn bị xe ngựa ngày mai về lại Hạ Hầu Thành.

Thị đồng cung kính lĩnh mệnh lui ra, Hạ Hà đứng ở chỗ cũ hoàn toàn không hiểu nguyên do, vậy nên nàng nhanh chóng bỏ qua, dù sao thì Kình Thảo cũng đã đáp ứng rồi. Mắt thấy Hạ Kình Thảo dẫn theo Lạc Dịch rời đi, nàng theo bản năng hô: "Ca…?"

Hạ Kình Thảo không quay đầu lại, chỉ để lại một câu.

"Không nên động đến tiền đồng của ta, Hạ Hà,"

…

Kết quả là, Lạc Dịch và đại hội võ lâm phải tạm biệt, dẫn đến Lạc Dịch trong lúc này phiền muộn vô cùng: Đừng mà, đại hội võ lâm của ta, đừng đi, mỹ nhân của ta…"

Hắn cũng không biết là, Tiêu Phong Chích dẫn người đi về phía đại hộ võ lâm. Tiêu Phong Chích nghĩ, y dù thế nào cũng không thể bỏ qua người kia, người có cùng tên với người đó. Mặc kệ tiếp theo là cái gì, cho dù Luân Hồi Giáo lần nữa rơi vào tuyệt vọng.

Tiêu Phong Chích đột nhiên nhớ đến lúc rời khỏi Lâu Trung Lâu, Thích Tam Nương có nói:

[Ngươi…Tin vào luân hồi sao?]

[Làm sao…? Ngươi biết rõ ta thuộc giáo gì.]

[Tin, hay không tin.]

[…]

[A…Luân hồi luân hồi, sinh tử vĩnh viễn nối tiếp tuần hoàn, không bao giờ dừng lại. Mặc kệ có tồn tại hay không, Tam Nương đều luôn tin tưởng…]

Thích Tam Nương đang ám chỉ điều gì, Tiêu Phong Chích có cảm giác sẽ có gì đó xảy ra, trực giác của y luôn chính xác. Trước lúc mọi việc xảy ra y phải tra rõ, không chỉ vì y, mà còn vì Luân Hồi Giáo. Đáng mừng chính là giáo chủ không có hứng thú với đại hội võ lâm, mà đi về phía Hạ Hầu Thành. Y hẳn nên thấy may mắn khi giáo chủ không lúc ở Hội Hoa Đăng không trở nên điên cuồng mà phá hủy luôn Thanh Kinh Thành đúng không?

Tiêu Phong Chích lắc đầu, bỏ đi hình ảnh máu me trong đầu, nhìn sắc trời, lại lần nữa chạy đi.

So với Tiêu Phong Chích Lạc Dịch sống có vẻ tương đối … Bi phẫn, hắn rõ ràng phát hiện từ khi đi đến cổ đại, lực hấp dẫn của hắn đối với khác phái là âm, lại càng ngày càng âm. Hạ Hà hoàn toàn đem hắn làm kẻ thù không đội trời chung, mỗi lần gặp chưa từng bày ra sắc mặt tốt với hắn. Vấn đề là, một ngày có bảy phần thời gian Hạ Kình Thảo ở cùng một chỗ với hắn, mà chỗ nào có Hạ Kình Thảo thì chỗ đó có Hạ Hà, đương nhiên là trừ nhà vệ sinh. Vậy nên hắn có bảy phần thời gian bị ánh mắt của Hạ Hà công kích.

Được rồi, chuyện tình cảm trước hết đặt sang một bên, nhiệm vụ quan trọng hơn. Lạc Dịch vuốt cằm nghiêm túc suy nghĩ, so sánh với tư liệu, Hạ Kình Thảo thích thú vui, những thứ thú vị sẽ dễ khiến y hứng thú. Vốn là người đứng đầu của Thảo Thương thì có hạng người gì mà chưa từng gặp qua, thế nên mới khó nổi lên hứng thú. Vì vậy Lạc Dịch mới giả vờ tiểu bạch, gợi lên hứng thú của Hạ Kình Thảo. Chỉ là nhiệm vụ hiện tại tiến hành tới bước này, quan hệ của hắn với Hạ Kình Thảo là như thế nào.

Hạ nhân đã trên, bằng hữu chưa tới.

Cách mong muốn làm bạn bè hoàn toàn xa xôi vô cùng a, làm sao kéo gần lại quan hệ với Hạ gian thương, đây cũng là một vấn đề… Quả nhiên vô lực với quan hệ đồng giới a sát!

Lúc này, một bóng người đè lên Lạc Dịch đang ngồi trên cầu thang, Lạc Dịch ngẩng đầu lên, thấy người mấy ngày nay đang tu luyện phương pháp giết người bằng mắt với hắn.

Bạch y nữ tử dường như đang cố gắng che giấu chán ghét và khó chịu, chỉ là vùng lông mày nhăn lại tiết lộ tâm tình của nàng. Hạ Hà nhìn xuống Lạc Dịch, khẽ quát:

"Dâm…Ngươi đi với ta, ta có lời muốn nói với ngươi."

28. Chương 28: Ràng Buộc X Quan Hệ X Trò Cười

Hạ Kình Thảo là một người hưởng thụ xa hoa vô cùng, cho dù chọn quán trọ cũng không chọn nơi tiện lợi, mà là chọn một quán trọ hoa lệ nhất — tuy rằng nó cũng thật rất thoải mái.

Mùa thu đến mang theo mát mẻ, cây cối đã bắt đầu úa vàng, chỉ có bãi cỏ vẫn ngoan cố khoác lên mình một màu xanh biếc, trong viện được bố trí cẩn thận, trừng bày hoa cỏ cũng được chú trọng. Lạc Dịch liếc nhìn những bông cúc đủ màu sắc, sau đó dời tầm nhìn lên bạch y nữ tử đối diện.

"Ngươi tìm ta có…"

"Cầm!"

Một vật đập tới trước mặt ngăn chặn lời nói của Lạc Dịch, Lạc Dịch dùng mặt tiếp nhận vật nọ, sau đó lặng lẽ tháo xuống xem. Chữ viết của người cổ đại chính là trực quan, không giống với các ký hiệu La Mã, mỗi lần đếm số phải bắt đầu tính từ số không đầu tiên, phía sau là mấy số không đã quên mất. Lạc Dịch nhìn số trên ngân phiếu, lấy tay nhẩm tính số lượng, 5 tờ. Sau đó mỗ phiến tử liền choáng váng.

Hạ Hà từ đầu đã nghĩ đến Lạc Dịch sẽ phản ứng thế này, trong mắt hiện lên khinh thường, ngẩng đầu ngạo mạn nói: "Những thứ này đều là của ngươi, chỉ cần ngươi biến mất trước mặt Kình Thảo và ta."

Trên lý thuyết mà nói chính là không thành vấn đề, chỉ cần Hạ Kình Thảo đưa tiền đồng cho hắn. Lạc Dịch có chút chần chờ nói: "Cái này…"

Tựa hồ hiểu nhầm sự chần chờ của Lạc Dịch, Hạ Hà không đợi Lạc Dịch nói xong, trợn tròn mắt: "Còn sợ ít? Đào kép thượng đẳng của Thanh Kinh Thành còn không có giá chừng này!"

"Ta, ta nghĩ ngươi đã hiểu lầm…"

"Hiểu lầm?" Hạ Hà không để Lạc Dịch nói xong một câu, vùng lông mày nhíu càng chặt: "Ta nghe Thanh Nga nói, ngươi là vì tiền của Kình Thảo mới đến đây."

"Thế này cũng không phải sai, chỉ là…"

"Thế thì bớt nói đi, nếu không đủ thì thêm 3 nghìn lượng nữa." Giọng của nàng như thể gặp phải một tên khất cái, ánh mắt nàng khiến Lạc Dịch cảm giác mình như là đồ phế thải.

"Ta chính xác là vì tiền mà đến, chỉ cần Hạ Kình Thảo đưa ta một đồng tiền đồng ta sẽ ngay lập tức biến mất trước mặt các ngươi!" Không hề dừng lại, Lạc Dịch một hơi phát tiết ra, ngay lúc Hạ Hà phản ứng lại thì nhấn mạnh một câu: "Nhất định phải là Hạ Kình Thảo đưa!"

"Quả nhiên dụng tâm kín đáo." Hạ Hà trừng mắt nhìn Lạc Dịch: "Tiền đồng gì đó đều là mượn cớ, vì muốn bám lấy Hạ Kình Thảo mà mượn cớ!"

Oan uổng a, trời đất chứng giám, là một trong những người bị hại, hắn không ngại Hạ muội muội đi tìm công lược tranh luận với quy tắc công lược chết tiệt này.

Nhưng…cái này không thể nói ra được. Vậy nên Lạc Dịch chỉ có thể vẻ mặt đau khổ đối mặt với Hạ Hà đang nổi nóng.

"Thật không thể." Hắn cười khổ mà nói: "Nếu y không cho ta tiền đồng, ta không thể rời khỏi y."

"Ngươi…!"

"Hạ Hà." Thanh âm nhẹ nhàng vô cùng quen thuộc vang lên: "Quay về, ở lại trong phòng không được đi ra, được chứ?"

Hạ Hà có chút kinh hoảng và tức giận quay đầu lại, Hạ Kình Thảo không biết đứng đó từ khi nào, trên gương mặt vẫn là nụ cười như trước.

"Kình…!"

"Ân?" Cặp mắt hoa đào nhìn thẳng vào Hạ Hà, nàng im bặt, thân thể có chút run lên, giống như đang phẫn nộ, hoặc như đang sợ hãi. Sau đó, Hạ Hà quay đầu trừng mắt với Lạc Dịch đang vô tội đứng đó, như muốn phát tiết đẩy một cái, rồi chạy đi.

Lạc Dịch ngã vào bãi cỏ, cỏ đụng nhẹ lên mặt hắn, nhìn bầu trời cao đột nhiên có chút cảm giác không muốn động đậy. Một bóng người che lại, Hạ Kình Thảo đang đứng bên cạnh, tóc thẳng đổ xuống.

"Ngươi sẽ không rời khỏi ta sao?" Thanh âm ngả ngớn lại mang chút mê mang, như đang hỏi, cũng như đang lẩm bẩm.

"Đó là đương nhiên." Lạc Dịch ngước nhìn, bĩu môi: "Đã nghe được rồi đó."

"Chỉ bởi vì tiền đồng?"

"A…" Lạc Dịch nở nụ cười, một mảnh sáng lạn: "Mục đích của ta ngay từ đầu đều rất rõ ràng a, đến cuối cùng cũng sẽ không thay đổi."

Như vậy, thay đổi là cái gì, hoặc là ai?

"Nhất định phải là ta?"

"Đúng vậy." Không chút chần chờ đáp: "Quyền lựa chọn từ đầu đến cuối đều là ngươi, chỉ mình ngươi."

Hạ Kình Thảo không lập tức trả lời, như đang quan sát vẻ mặt của hắn.

"…Như vậy." Thanh âm rõ ràng, không nhìn ra bất kỳ tâm trạng gì: "Sau khi đưa ngươi tiền đồng?"

"Ta sẽ rời đi." Thanh âm Lạc Dịch không chút do dự: "Bởi vì quyền lựa chọn vốn trong tay ngươi, lúc ngươi đưa nó cho ta, đồng nghĩa với việc ngươi không cần ta nữa không phải sao?"

Tuy rằng không nhìn thấy rõ biểu tình Hạ Kình Thảo, nhưng Lạc Dịch có cảm giác y đang cười, không phải nụ cười mọi ngày: "Nghe ra, quan hệ chúng ta chỉ có tiền đồng là then chốt, không có tiền đồng, chúng ta chẳng là gì của nhau cả."

"Vậy hy vọng của ngươi là gì?" Lạc Dịch nở nụ cười, vươn tay sang: "Có lẽ làm nên một mối quan hệ? Một mối quan hệ không có bất kỳ vật phẩm gì dùng làm trói buộc, ví dụ như…" Bằng hữu. Lạc Dịch sáng lạn cười, đây mới là mục đích mà hắn luôn mong muốn.

Hạ Kình Thảo nhìn chằm chằm tay của Lạc Dịch, không nói gì. Một giây sau, Hạ Kình Thảo đẩy tay Lạc Dịch lên cỏ, sau đó nằm xuống, đầu gối lên cánh tay Lạc Dịch, cũng theo Lạc Dịch ngửa mặt lên nhìn trời.

Nói thật là, Lạc Dịch có chút giật mình. Ở trong ấn tượng của hắn, Hạ Kình Thảo vẫn luôn là một công tử ưu nhã, khí chất phong lưu, lại dường như bắt buộc chính mình phải mang theo phong cách của nhà giàu mới nổi. Ba loại khí chất không đồng đều này tạo nên một Hạ Kình Thảo vô cùng đặc biệt, Hạ Kình Thảo như vậy đáng lẽ không nên làm ra loại hình vi thế này, bạch y bị dính lên một chút cây cỏ.

Bởi vì gối lên tay, hai người không thể tránh khỏi động chạm. Lạc Dịch thậm chí có thể cảm nhận được mùi vị ấm áp của đối phương, mỗ phiến tử không thoải mái giật giật tay, muốn rút tay về.

"Đừng nhúc nhích."

"…Tay ta không thoải mái lắm."

"Tiền đồng."

"…"

Gió thu buổi chiều mang theo mát mẻ, bãi cỏ phập phồng, cỏ chập chờn đụng vào mặt có chút ngứa, những tờ giấy trong tay Lạc Dịch kêu loạt xoạt. Lạc Dịch chợt nhớ tới, trên tay hắn có tiền có thể mua được một tòa nhà, hắn đưa những ngân phiếu này cho Hạ Kình Thảo: "Giao cho ngươi."

Hạ Kình Thảo không thèm liếc mắt nhìn một cái, bộ dạng một công tử nhà giàu, có chút lười biếng nói: "Hạ Hà cho ngươi, ngươi cứ lấy."

"Nga. Nói tiếng cảm ơn của ta với muội muội ngươi."

"Ta thay nàng nói một tiếng không cần khách khí." Cặp mắt hoa đào nheo lại, trần đầy hứng khởi.

Trong phút chốc yên tĩnh, gió lượn lỡ giữa hai người, như muốn đánh vỡ yên lặng mập mờ này, Lạc Dịch lên tiếng.

"Cha ngươi bị bệnh, hành trình có đi nhanh hơn không?" Tuy là chạy về, Lạc Dịch vẫn có cảm giác như đang đi du ngoạn, tuy rằng Hạ gian thương đã chuyển chỗ ở từ thanh lâu sang quán trọ.

Hạ Kình Thảo không nói gì, ngay lúc Lạc Dịch nghĩ rằng y sẽ không trả lời, Hạ Kình Thảo lười biếng nói: "Không cần." Khẽ cười: "Dù sao…cũng là một trò khôi hài."

"Ách…"

"Có một đám người có được một con rối, một con rối vô dụng, vậy nên bọn họ chơi đùa xong thì ném đi, sau đó con rối được một người qua đường may lại và đeo lên mình những trang sức đắt tiền. Đám người kia thấy con rối thay đổi lại muốn tìm về, rồi tìm mọi cách giữ lại…" Thanh âm lười biếng, mang theo lười nhác cẩu thả: "Biết rồi đó, câu chuyện này, giống như là lời của ngươi."

Hạ Kình Thảo quay đầu sang, Lạc Dịch lần đầu tiên tiếp xúc gần đôi mắt kia như vậy. Đuôi mắt khẽ cong, như hoa đào, lông mi dài, con ngươi như say rượu, càng nhìn gần càng khiến người ta bị câu hồn, dường như bất kỳ lúc nào cũng có thể chết chìm trong đôi mắt ấy.

Thấy Lạc Dịch ngẩn ngơ, Hạ Kình Thảo càng cười vui vẻ, vậy nên cả hai người đều không nhìn thấy tình cảm vừa hiện lên trong đôi mắt hoa đào kia.

"Ngươi thật thú vị." Hạ Kình Thảo lấy tay nhẹ nhàng che lại đôi mắt Lạc Dịch, cũng không biết vì nguyên nhân gì.

"Vậy nên ít nhất là bây giờ, ta không muốn buông tha ngươi."

…

Đến Hạ gia trong truyền thuyết rồi, Lạc Dịch mới hiểu rõ trò khôi hài Hạ Kình Thảo đã nói là cái gì.

Hắn cẩn thận nép sau Hạ Kình Thảo, nhìn người đối diện tuy không phải vẻ mặt hồng hào, nhưng hoàn toàn là bộ dáng khỏe mạnh, cha của Hạ Kình Thảo, Hạ Khanh Thành, thật không còn gì để nói.

Khiến Lạc Dịch mở rộng tầm mắt chính là Hạ Kình Thảo không chút e ngại việc bị lừa dối rõ ràng như vậy, vẫn mang theo tươi cười cung kính ứng phó với Hạ Khanh Thành, hoàn toàn là một hình ảnh phụ tử yêu thương nhau hài hòa. Nếu hắn không nhờ công lược biết trước đó đã xảy ra một việc, còn có thái độ của Hạ Kình Thảo trước đó, Lạc Dịch sẽ hoàn toàn bị cảnh tượng hài hòa này làm cho cảm động.

Tóm lại mà nói Hạ gia muốn giữ lại Hạ Kình Thảo làm gì, Hạ Kình Thảo đều mặt ngoài vui vẻ đáp ứng, thực tế đều mượn cớ bác bỏ hết. Sau cùng Hạ Khanh Thành thua trận chỉ có thể kêu Hạ Kình Thảo nghỉ ngơi sớm, ngày sau bàn lại.

Việc Lạc Dịch được an bài đến chỗ ở của Hạ Kình Thảo đều khiến người khác kinh ngạc, trong mắt một số người có dụng tâm vẻ kinh ngạc này còn phóng đại lên gấp mấy lần.

Lạc Dịch nhìn phòng ốc lớn vô cùng hoa mỹ, cho dù là màu sắc xinh đẹp thì thoạt nhìn cũng gây áp lực. Hắn cũng không muốn tham gia việc nhà của Hạ Kình Thảo, tuy rằng như vậy có thể kéo gần quan hệ giữa hai người lại. Nếu can thiệp thành công, quan hệ của hắn và Hạ Kình Thảo sẽ càng thêm thân thiết. Bạn bè chí cốt thì miễn, Hạ Kình Thảo chỉ là một người qua đường với hắn, hắn sẽ không ngu xuẩn đến mức lấn sâu vào rồi không thể thoát ra.

Tuy rằng Lạc Dịch không muốn đi tìm phiền phức, thế nhưng phiền phức lại tìm đến cửa, ví dụ như vị trước mắt này, một cái đại phiền phức không dễ chọc. Lạc Dịch thở dài, buông bức thư trong tay ra. Hắn không nhớ rõ lần thứ mấy muốn xé bỏ phong thư này đều bị cắt đứt, hơn nữa vị cắt đứt lần này khiến Lạc Dịch ngay lập tức phải treo lên một nụ cười nịnh nọt.

"Ngài khỏe. Lạc phu nhân."

Phu nhân áo trắng đối diện tựa hồ có chút bất ngờ, trên mặt lại không chút biểu tình, ánh mắt có thể nói là lạnh lùng. Tóc được buộc lên tỉ mỉ, làm cho người ta cảm nhận được cường thế của nàng. Lạc Dịch không tự chủ được nhớ tới Thích phu nhân, nữ tử cao nhã có duyên gặp được một lần, lại đưa cho hắn một phong thư chưa hủy được. So sánh với Thích phu nhân, Lạc phu nhân có thêm một phần quyền quý cao ngạo, lại thiếu đi một phần nhu tình quyến rũ.

"Ngươi nếu biết ta, hẳn là cũng biết ta dùng thân phận gì đứng ở chỗ này." Thanh âm lạnh lùng vô cùng phù hợp với khí chất, ánh mắt sắc bén liếc nhìn Lạc Dịch.

Đương nhiên, hết sức rõ ràng. Lạc Dịch khẽ cong môi, cười đơn thuần vô cùng. Lạc Hi, mẫu thân Hạ Hà, mẫu thân trên danh nghĩa của Hạ Kình Thảo, mẫu thân thật sự của Hạ Kình Thảo từ lâu đã 'Danh chính ngôn thuận' chết đi.

"Ta đã nghe Hạ Hà kể về ngươi." Ánh mặt Lạc phu nhân lạnh băng như thể một tia khinh thường đều keo kiệt không cho Lạc Dịch: "Ngươi là nam sủng gần đây Kình Thảo thích chơi đùa."

"…Ách?" Quá mức giật mình kết quả chính là Lạc Dịch ngay tại chỗ đơ ra, virus tên là 'Nam sủng' công kích tư duy Lạc Dịch rất hiệu quả.

Lạc phu nhân tựa hồ đã nhận định điều này, nàng không thèm để ý đến suy nghĩ của Lạc Dịch, trực tiếp yêu cầu: "Rời khỏi Kình Thảo đi, y không phải người ngươi có thể trèo lên."

"Phu nhân, ngài tựa hồ hiểu lầm cái gì, Hạ Kình Thảo và ta chỉ là…" Nói đến đây, Lạc Dịch không tự chủ được ngừng lại. Là cái gì? Quan hệ của hắn và Hạ Kình Thảo.

Tựa hồ hiểu nhầm Lạc Dịch chần chờ là phản bác, mắt Lạc phu nhân băng lãnh lên: "Kình Thảo là người luôn dễ mất kiên nhẫn, lần này chỉ là đột nhiên nổi hứng đùa giỡn một nam sủng, ngươi cho rằng ngươi có thể dựa vào hắn bao lâu?"

"Ta biết." Lạc Dịch nở nụ cười, nụ cười kia vô cùng sáng lạn đến mức khiến Lạc phu nhân sững sờ: "Ta biết ta chỉ là món đồ chơi nhất thời của y nha, thế nhưng không có cách nào a, ta không thể rời khỏi hắn, chỉ…" Khi ta đạt được mục đích của ta.

"…Ngươi yêu Hạ Kình Thảo?" Lạc phu nhân đưa ra kết luận khiến cho Lạc Dịch phải , Lạc phu nhân không nhìn vẻ mặt Lạc mà trực tiếp nói: "Ngươi rất thương y, không thể ly khai y…Như vậy ngươi có thể vì Hạ Kình Thảo mà chết sao?"

"Cái này a…" Lạc Dịch nghiêm túc suy tư một chút, sau đó cười nói: "Có thể a, chỉ cần y đưa cho ta thứ ta muốn, ta có thể vì y chết một lần."

Trợ giúp có thù lao của công lược có một thứ khiến Lạc Dịch chú ý: Mỗi lần vào giai đoạn chuẩn bị, công lược cung cấp một lần 'trọng sinh', hắn đã hỏi công lược, công lược thanh âm vẫn máy móc mà rõ ràng trả lời: Cho dù hắn bị thương tổn chí mạng, chỉ cần cầm lấy cổ tay trái hắc hoàn, tiến vào giai đoạn chuẩn bị, sử dụng 'trọng sinh', liền có thể 'trọng sinh' một lần. Thật là một kỹ năng bảo mệnh tốt a, khiến Lạc Dịch có chút rồi rắm là cái giá của nó, sử dụng một lần, giá gấp đôi. (PS: Quy tắc thứ sáu của công lược.)

Vậy nên hắn trả lời không chút do dự, còn hơn bị trừ tiến độ vì nhân vật công lược tử vong, so với lấy được tiến độ khi hoàn thành nhiệm vụ, phí sử dụng 'trọng sinh' là không đáng kể.

Sau đó, lần đầu tiên Lạc Dịch thấy được một biểu tình khác trên gương mặt băng sương kia.

"…Được." Thất thố chỉ trong nháy mắt, Lạc phu nhân lại hồi phục lại vẻ mặt lạnh lùng: "Ta muốn ngươi làm một chuyện, chuyện này không gây hại bất cứ gì cho Kình Thảo, thậm chí còn có thể giúp Kình Thảo buôn bán. Nếu làm được, Hạ gia sẽ thừa nhận quan hệ của ngươi và Kình Thảo, đồng thời an bài đầy đủ cho ngươi nếu như Kình Thảo vứt bỏ ngươi…Ngươi không đáp ứng? Chuyện gì?"

"Không cần." Lạc Dịch mở miệng, vẻ mặt vô tội: "Đừng hiểu lầm, ta không phải là vì phòng bị ngài hay sợ hãi âm mưu gì. Lạc phu nhân, ngay từ đầu ngài đã hiểu sai rồi." Lạc Dịch cười vô cùng sáng lạn: "Ta với Hạ Kình Thảo, Hạ Kình Thảo với ta, cũng không phải là quan hệ đặc biệt nga…"

"Là thế này phải không?"

Lạc Dịch và Lạc phu nhân đồng thời quay đầu, Hạ Kình Thảo và Hạ Hà đứng ngoài cửa. Bước chân Hạ Kình Thảo rất nhẹ, làm cho người ta hoàn toàn không cảm giác được sự xuất hiện của y, luôn không biết từ lúc nào đứng bên cạnh một người. Nhưng chỉ cần y tự mình hiện thân, sẽ không ai có thể ly khai khỏi hình bóng ấy.

Hạ Kình Thảo mỉm cười lặp lại, giọng nói thể nhưng có chút thay đổi kỳ lạ: "Là thế này phải không."

Lạc Dịch không hiểu ánh sáng lóe lên trong mắt Hạ Kình Thảo khi nhìn về phía hắn, mê mang như cách một tầng sương mù. Hắn nắm tóc, cười vô tội: "A? Không phải như vậy sao?"

Hạ Kình Thảo khẽ nhíu mắt, sau đó lại cười ra, y bước lại gần, khách sáo nói với Lạc phu nhân: "Lạc nương, đến từ lúc nào sao không nói với ta một tiếng?"

"Lạc nương chỉ là đi ngang qua, nghe nói ngươi có nam sủng nên có chút bất ngờ thôi." Biểu tình lạnh lùng không có chút nào gọi là bất ngờ: "Cha ngươi cũng nghe nói."

Hạ Kình Thảo nghe vậy, sắc mặt không chút thay đổi, chỉ là khi nhìn thấy Lạc Dịch biểu tình rối rắm thì trở nên vui vẻ hơn, như không hề nghe thấy cảnh cáo của Lạc phu nhân.

"Ân, ta sẽ nói với cha một tiếng."

Sau đó là một khoảng im lặng đầy lúng túng, Lạc Dịch cảm thấy trong khoảng im lặng này chỉ có mình hắn là lúng túng. Lạc phu nhân đứng trong chốc lát, sau đó rời đi: "Lạc nương về trước." Không đợi Hà Kình Thảo nói tiếng nào đã cùng Hạ Hà rời đi.

Sau khi hai người nọ rời đi, Lạc Dịch nhìn Hạ Kình Thảo cười híp mắt đi đến trước mặt hắn, chăm chú nhìn hắn, cười đến mức Lạc Dịch sởn tóc gáy.

Sau đó, Lạc Dịch nghe được câu nói vô cùng bất ngờ.

"Tiền đồng, ngay mai chúng ta cùng nhau bỏ trốn đi."

29. Chương 29: Ngụy Thanh X Cưỡi Ngựa X Chi Nhánh

Được rồi, Lạc Dịch nhìn sinh vật bộ dạng hung dữ trước mặt hắn, , trời đất, đây, đây là bỏ trốn trong truyền thuyết a.

Ánh mặt trời rất nắng, cỏ xanh rất thơm, hắc mã đối diện rất tiêu hồn. Nơi này là bình nguyên trên khu vực ngoại thành, Hạ Kình Thảo nhân lúc mỗ phiến tử đang trong tình trạng không hề biết gì (Đang ngủ mê man) đem hắn đóng gói đến nơi này, trên bình nguyên rộng lớn là ba người ba ngựa đang trừng mắt nhìn nhau.

"Hạ Kình Thảo, đây là người ngươi nói là thú vị?"

Nam tử áo vàng phong ôn nhã như ngọc trước mặt vô cùng hứng thú đánh giá Lạc Dịch, Hạ Kình Thảo ở một bên khẽ phẩy quạt cười sáng lạn, như mang theo một chút ý tứ đắc ý khoe khoang trân bảo.

"Ngụy Thanh, không được đánh chủ ý lên người hắn, hắn là của ta."

Hoàng y nam tử cười cười, chỉ là ánh mắt lúc liếc qua Hạ Kình Thảo mang theo một tia kinh ngạc cùng với tìm tòi nghiên cứu. Mắt thấy Hạ Kình Thảo không hề có ý định giới thiệu, hoàng y nam tử ôn hòa nói với Lạc Dịch: "Ta là Ngụy Thanh, lần đầu gặp mặt, tiền đồng."

"Nhĩ hảo." Tươi cười Lạc Dịch rất sáng lạn mang theo một chút bối rối: "Nói thật tên ta không phải là thế kia, ca… Khụ, ta là Lạc Dịch, giới tính nam, yêu thích con gái."

Ngụy Thanh nghe vậy cười rất là vui vẻ, lông mày dài nhỏ, mang theo cảm giác ấm áp. Hạ Kình Thảo dắt ngựa qua, đưa dây cương vào trong tay Lạc Dịch.

“Biết cưỡi ngựa không?”

“Nếu đi chậm thì không có vấn đề, nhưng là nếu ngựa hung hãn, ngươi sẽ thấy ta trở thành một cảnh tượng ‘tuyệt vời’ trên không trung…”

Ngụy Thanh bên cạnh quay mặt đi, nhưng thân thể run run tiết lộ mình đang cười. Hạ Kình Thảo thì không chút che giấu nụ cười, y khẽ vuốt tóc Lạc Dịch, để nó phiêu đãng trong gió: “Không sao cả, ta sẽ không để ngươi thành như vậy.”

Ta sát! Này xem như là hứa hẹn và trấn an sao?! Lạc Dịch ngồi trên lưng ngựa phỉ báng. Hắn nhìn hai người phía trước đang tiêu sái chạy trước, Hạ Kình Thảo như trước chọn một con bạch mã, Lạc Dịch không hiểu biết về ngựa, nhưng có thể nhận ra đó là một con ngựa cực tốt. Hạ Kình Thảo tùy tiện cưỡi, trường bào phất phơ trong gió, dưới phong thái ấy, ngựa quý cũng chỉ có thể làm nền, phụ trợ cho phong đại tuyệt nhã của bạch y công tử. Trên mặt Ngụy Thanh vẫn là nụ cười ôn hòa, nhưng cho dù có hào quang của bạch y công tử bên cạnh cũng không thể bị người khác bỏ qua, đó là một khí chất nội liễm.

Chỉ có người như vậy, mới có thể xứng đáng làm bằng hữu của Hạ Kình Thảo đi. Lạc Dịch thu hồi ánh mắt, như trước cười sáng lạn. Ai nha nha, có lẽ lúc đầu là hắn chọn sai đường rồi đúng không?

Ban đầu là đi thong thả, sau đó đến chạy chậm, ngựa bị trói buộc, khát vọng lao vụt đi. Lạc Dịch bị xốc nẩy lập tức buông lỏng tay phải ra, tay trái dùng sức nắm chặt dây cương, hô to: “Các ngươi chạy trước đi, ta đi từ từ.”

Hạ Kình Thảo quay đầu lại, nắm chặt dây cương làm bạch mã đi chậm lại, cho đến khi sóng vai cùng Lạc Dịch, vừa định nói gì, liền bị một roi của Lạc Dịch cắt đứt, bạch mã chấn kinh chạy như điên về phía trước. Lạc Dịch vô tội động tay với Ngụy Thanh đang kinh ngạc đứng đó, bộ dạng hành vi tương tự lúc này, con ngựa thứ hai cũng như thế chạy đi.

Lạc Dịch khống chế cho ngựa dần dần chậm lại, ngựa có chút bất mãn mà phốc một cái, áo xám thanh niên vẫn chỉ ngồi trên lưng ngựa, một lúc sau, hắn nhẹ nhàng cười rộ lên, tay trái nắm chặt cánh tay phải đang run rẩy.

“Ai nha nha, đã quên, ca không còn trẻ nữa…”

…

Hạ Kình Thảo cưỡi ngựa rất giỏi, chỉ trong chốc lát đã khống chế được thân thể, chỉ là bạch mã chạy nhanh để lại mọi thứ phía sau — Ngoại trừ Ngụy Thanh đang chạy tới.

“Kình Thảo, đã lâu không cưỡi ngựa, đến một lần không?”

Vì gió thổi vào mặt nên thanh âm Ngụy Thanh có vẻ mơ hồ, nhưng vẫn truyền đến rõ ràng vào tai Hạ Kình Thảo. Không đợi Hạ Kình Thảo trả lời, Ngụy Thanh đã vọt lên trước, Hạ Kình Thảo híp mắt lại, cũng bắt đầu đuổi theo.

“—Hắc!” Tranh tài xong, Ngụy Thanh không còn giữ vẻ mặt ôn hòa ban đầu, mà cười vô cùng vui vẻ. Y thở phì phò, cùng Hạ Kình Thảo chậm rãi thúc ngựa trở về.

“Còn không thắng được ngươi a.” Ngụy Thanh mỉm cười thở dài: “Rõ ràng ngươi bình thường vẫn luôn ngồi trong xe ngựa ăn chơi với mỹ nhân, vì sao kỹ năng cưỡi ngựa không giảm đi chút nào.”

Hạ Kình Thảo chỉ mỉm cười không nói gì.

“…Kình Thảo, ngươi rất để tâm đến hắn sao.” Thanh âm Ngụy Thanh trong gió chập chờn, lại vô cùng rõ ràng: “Vừa rồi, ngươi cũng không chuyên tâm.”

Hạ Kình Thảo vẫn trầm mặc cười, nụ cười không chút nào thay đổi.

“…Cũng tốt.” Ngụy Thanh nhìn cây cỏ bị gió thổi đầy không trung: “Kình Thảo, có đôi khi ta nghĩ ngươi không hề sống. Ngươi đi vui đùa mọi thứ, lại như là đang tìm kiếm lý do để tồn tại. Ngoại trừ bóng dáng hư ảo trước kia, hiện tại có một người thế này cũng không sai.”

"…Ngụy Thanh, ngươi từng nghe qua có người nguyện ý vì ngươi mà chết không?" Thanh âm Hạ Kình Thảo trong gió có vẻ hư ảo: "A…Đối với ngươi mà nói, hắn là nhiều đến mức đếm không hết."

"Cái tên kia." Hạ Kình Thảo không nhìn biểu tình của Ngụy Thanh, chỉ nhìn về xa xăm: "Kỳ thật ta vẫn không hiểu rõ hắn. Giống như lừa gạt, rồi lại làm người ta cảm thấy chân thật, giống như cố ý, rồi lại làm người ta cảm thấy thật lòng. Hắn nói có thể vì Hạ Kình Thảo mà chết, lúc đó lại cười như không có gì." Hạ Kình Thảo rũ mắt xuống: "Ta cũng không vì câu nói có thể chết vì ta mà cảm động, chẳng qua là cảm thấy…" Lời nói của người nọ cùng biểu tình ấy quá mức chướng mắt, làm y muốn phát tiết, mang theo vội vàng không rõ cũng với sợ hãi.

Nói xong, không khí giữa hai người vẫn là yên lặng, cho đến khi thấy màu màn đêm dần dần đổ xuống, loại yên lặng này mới bị phá vỡ. Hạ Kình Thảo tăng nhanh tốc độ, Ngụy Thanh đuổi theo sau, câu nói được gió thổi tán vào tai Hạ Kình Thảo.

—-Hạ Kình Thảo, làm cho hắn trở thành người của ngươi, ngươi sẽ hiểu.

…

Hạ Kình Thảo và Ngụy Thanh đi tới gần, phát hiện mỗ phiến tử và con ngựa đang trừng mắt nhìn nhau—-nói đúng hơn, là Lạc Dịch nhìn chằm chằm, còn ngựa vẫn một vẻ mặt không đổi.

"Ngươi đang làm cái gì?"

Nghe vậy, Lạc Dịch ngẩng đầu lên nhìn Hạ Kình Thảo và Nguy Thanh, sau đó lại nhìn chằm chằm con ngựa, con ngựa khẽ động chân, bộ dạng như chuẩn bị một cước đạp bay mỗ phiến tử. Một lúc sau, Lạc Dịch thất vọng lắc đầu.

"Không có, hoàn toàn không có loại ý vị này nha, đều là ngựa, sao lại khác nhau như thế…" Cảm thán xong, Lạc Dịch nhìn về phía hai người phất tay: "A, đã về rồi."

"Ngươi nhìn nó làm gì?"

"Tìm bóng dáng nha…" Lạc Dịch liếc nhìn con ngựa, có chút thương tâm: "Quả nhiên chỉ có nó mới có ý vị kia sao…"

"Bóng dáng của ai?" Nguy thanh cất roi ngựa xong, cũng chạy lại.

"Đương nhiên là cái bóng của Thiên triều thần thú vĩ đại của ta!" Lạc Dịch vừa nhắc tới liền kích động: "Thảo Nê Mã(), tên khoa học là Alpaca, vốn nằm trong mười thần thú của Thiên triều ngoại trừ cua đồng ra không ai có thể địch lại, biểu tượng là ngón tay giữa, yêu thích nằm tào, đồ ăn là cỏ. Dáng vóc không gì sánh được a, đôi mắt u buồn làm tan nát bao nhiêu trái tim thiếu nữ…Để ca tụng cho thần thú Thảo Nê Mã, có người đặc biệt sáng tác ca khúc 'Thảo Nê Mã chi ca'…" Lạc Dịch nhìn ánh mắt trước mặt đều mê mang càng tỏ ra thương tâm: "Quả nhiên chỉ có tự mình gặp được mới nhận ra sự tinh túy và mị lực của nó…"

()Thảo nê mã: Từ hài âm trên mạng của Fck your mother, cũng là tên của một loại vật hư cấu có hình dạng như con lạc đà nhưng mà lại được xếp vào loại ngựa.

"Khụ…" Ngụy Thanh rất quyết đoán cắt ngang Lạc Dịch đang thao thao bất tuyệt, y có thể cảm nhận được đó chắc chắn không phải những lời hữu ích, nhưng lại không biết chỗ nào không thích hợp: "Trời cũng không còn sớm, đến lúc phải tạm biệt rồi."

"Sau này còn gặp lại."

"Gặp lại sau, honey"

Lời tạm biệt vô cùng khác biệt khiến Ngụy Thanh rốt cuộc nhịn không được cười to, y vui vẻ tạm biệt Lạc Dịch và Hạ Kình Thảo, sau đó biến mất trong hoàng hôn.

Màn đêm mùa thu buông xuống nhanh, trong chốc lát trời đã đầy sao. Hạ Kình Thảo không vội vã chạy về, Lạc Dịch cũng chập rãi mà đi.

"Ngươi biết Ngụy Thanh là ai không?" Hạ Kình Thảo đột nhiên hỏi.

"Đương nhiên là biết, ta không phải đã nói rồi sao? Tất cả về ngươi ta đều biết." Lạc Dịch trả lời cũng rất là mơ hồ, hắn có chút giảo hoạt chớp chớp mắt: "Nếu đã biết thân phận người kia, vậy khẳng định phải làm bộ không biết, ta cũng không muốn bị ép tới không thở nổi, phải thong thả hô to v5 [uy vũ muôn năm]."

Nghe được 'tất cả về ngươi ta đều biết', Hạ Kình Thảo trong mắt xuất hiện một tia ấm áp, sau đó, mỗ gian thương cười lớn, tán dương: "Làm tốt lắm."

"Không khách khí…Nga, lưu tinh a, là công cụ tốt nhất theo đuổi nữ hài tử…Ta sát liệt!"

Hạ Kình Thảo một tay kéo lấy Lạc Dịch: "Cẩn thận một chút."

"…Hắc, hắc, trời tối quá…"

Hai người lại đi tiếp, lần này Hạ Kình Thảo không buông tay Lạc Dịch ra. Không ai vùng ra, Hạ Kình Thảo im lặng, còn Lạc Dịch thì đang thất thần, đầu óc bị câu nói kia rung động.

Vừa nãy Lạc Dịch không phải vì vấp cục đá, mà vì nghe được câu nói của công lược.

"Player, chi nhánh nhiệm vụ cấp SS, nhiệm vụ hoàn thành thu được 50% tiến độ, thất bại thì mọi tiến độ hiện tại về lại 0, có đồng ý hay không, có hay không, mời lựa chọn."

…

"Gió thổi quá lớn ta không nghe được…" Lạc Dịch nhìn xa xăm, sau đó quay đầu sang cổ tay trái: "Ta không nghe lầm chứ, là chi nhánh, nhiệm vụ chi nhánh?"

Thanh âm công lược vang lên: "So sánh với tư liệu nền văn minh thứ 8, chi nhánh nghĩa là nhiệm vụ nếu tiếp nhận cũng không ảnh hưởng đến nhiệm vụ chính."

"Ý ngươi là, ta không cần từ bỏ nhiệm vụ này cũng có thể đi làm nhiệm vụ chi nhánh kia?"

"Chính xác."

"…Có thể hay không hỏi một chút, nhiệm vụ chi nhánh cũng giống nhiệm vụ chính, cũng là đi lấy cái gì gì đó từ ai ai đó về…?"

"Đúng vậy."

"Thế nhưng không phải công lược chỉ ở giai đoạn chuẩn bị mới trợ giúp sao?! Ta bây giờ đang công lược, ngươi chẳng lẽ khiến ta đi làm cái chi nhánh nhiệm vụ kia, còn là cấp SS…"

"Player, đồng ý mở ra chi nhánh nhiệm vụ xong, ngươi có thể có một ngày mở ra trợ giúp của công lược, lựa chọn trợ giúp miễn phí hoặc có thù lao, y như trong nhiệm vụ chính, một ngày đêm sau xuyên qua sẽ đưa ngươi đến nơi thực hiện nhiệm vụ, đồng thời đóng lại trợ giúp công lược." Thanh âm công lược vẫn lạnh băng, máy móc trả lời, khiến Lạc Dịch có chút nghiến răng nghiến lợi: "Player, nhiệm vụ thành công đạt 50% tiến độ, thất bại thì toàn bộ tiến độ hiện tại trở về con số 0, có chấp nhận nhiệm vụ chi nhánh cấp SS hay không, có hay không, mời lựa chọn."

"…Có thể lựa chọn nhiệm vụ cấp thấp hơn được không, đối với S cấp, ca tỏ vẻ áp lực rất lớn…"

"Player, nhiệm vụ thành công đạt 50% tiến độ, thất bại thì toàn bộ tiến độ hiện tại trở về con số 0, có chấp nhận nhiệm vụ chi nhánh cấp SS hay không, có hay không, mời lựa chọn."

"…"

Dường như nhớ lại lần đầu kia, mỗi lần nghĩ lại đều khiến Lạc Dịch phải rơi lệ, công lược mặc kệ ngươi nói cái gì, chỉ lặp lại câu kia, lại vừa lúc khiến Lạc Dịch không có đường lui, khiến Lạc Dịch lệ rơi đầy mặt.

Là lựa chọn, lựa chọn, vẫn là lựa chọn? Mời lựa chọn.

"Player, nhiệm vụ thành công đạt 50% tiến độ, thất bại thì toàn bộ tiến độ hiện tại trở về con số 0, có chấp nhận nhiệm vụ chi nhánh cấp SS hay không, có hay không, mời lựa chọn."

Ta sát liệt! Rốt cuộc tên chết tiệt nào đã sáng tạo ra cái thứ hỗn đản này! Chuyện xảy ra thế này, Lạc Dịch không khỏi phải tự hỏi một phen, 50% quả thực rất dụ dỗ, nhưng là S cấp hơn nữa cái giá phải trả cũng không phải là ít…

"…Nếu như ta thất bại nhiệm vụ chi nhánh, nhưng sau đó thành công nhiệm vụ chính, thì 30% tiến độ đạt được cũng bị bỏ đi sao?" Lạc Dịch không ôm chút kỳ vọng nào hỏi, công lược lần này lại ngoài ý muốn trả lời.

"Sẽ không. Chỉ có tiến độ trước khi kết thúc chi nhánh nhiệm vụ."

Lạc Dịch cân nhắc một chút, sau hít thật sâu một hơi.

"Player, nhiệm vụ thành công đạt 50% tiến độ, thất bại thì toàn bộ tiến độ hiện tại trở về con số 0, có chấp nhận nhiệm vụ chi nhánh cấp SS hay không, có hay không, mời lựa chọn."

"Có!"

…

"Ngươi phải đi?" Không ai chú ý tới, tay Hạ Kình Thảo đặt trên đùi khẽ run.

"Ách." Lạc Dịch gãi đầu: "Có một số việc."

Hạ Kình Thảo không nói gì, Lạc Dịch nhìn bạch y công tử đối diện đang thất thần. Lạc Dịch có chút không được tự nhiên, sau đó phát hiện, Hạ Kình Thảo không còn cười, trên mặt không còn nụ cười giả tạo như thường ngày.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, đôi mắt hoa đào nhìn thẳng vào hắn.

"Ta nhớ rõ trước kia ngươi nói." Hạ Kình Thảo phe phẩy quạt, đôi mắt sâu không thấy đáy: "Ngươi sẽ không rời khỏi ta."

"Ân, đúng vậy." Lạc Dịch thản nhiên nói, cười hì hì: "Vậy nên ta sẽ trở về, chỉ là rời đi một khoảng thời gian mà thôi, đến lúc đó ngài đừng đuổi người đi…"

Hạ Kình Thảo nhìn chằm chằm Lạc Dịch, sau đó đột nhiên nói: "Chuyện gì?"

"A, cũng không có gì, cứ xem như ta về nhà cưới vợ…"

Hạ Kình Thảo chớp mắt, sau đó cười, từ góc độ của Lạc Dịch, vừa lúc nhìn thấy một mảng thâm sâu.

"Ngươi đi cưới vợ a…" Hạ Kình Thảo cười lên rất dễ nhìn, đẹp đến mức có chút không chân thật: "Là cô nương ngươi nói lần trước?"

Lạc Dịch ngốc lăng, được rồi, là cổ nhân thì làm sao hiểu được câu nói kia. Lạc Dịch hơn nửa ngày mới nhớ ra cô nương Hạ Kình Thảo nói là ai. Đó là lúc ở Lâu Trung Lâu, đùa giỡn nói ra, không ngờ Hạ Kình Thảo còn nhớ.

"Ngô…" Lạc Dịch qua loa nói, không khí có chút lúng túng, tâm tình không rõ trôi nổi trong không trung. Một lúc sâu, Hạ Kình Thảo như không có gì xảy ra nói: "Đi đâu? Ta kêu người chở ngươi."

Lạc Dịch thở phào: "Không có gì, ta có thể tự đi." Bởi vì ca cũng không biết đi đâu, mỗ phiến tử trong lòng gào thét.

"Khi nào trở về?"

"Ít nhất sáu tuần…" Đây là Lạc Dịch dựa vào tư liệu công lược đưa ra dự đoán.

Tay Hạ Kình Thảo dừng một chút, rồi buông cây quạt, móc ra một lệnh bài từ trong ngực, bên trên có khắc ký hiệu Thảo Thương, có chút quen mắt.

"Trở về thì đến một cứ điểm của Thảo Thương, đưa lệnh bài này ra, bọn họ sẽ dẫn ngươi đến chỗ ta."

Lạc Dịch kinh hỉ, lệnh bài này chứng tỏ những ngày qua hắn cố gắng không uổng phí, Hạ Kình Thảo ít nhất không ghét hắn, có thể có hy vọng trở thành bằng hữu. Lạc Dịch có chút tiếc nuối liếc nhìn Hạ Kình Thảo, nếu không phải vì nhiệm vụ chi nhánh này, hoàn thành mục tiêu hẳn là không xa.

Lạc Dịch nhìn trời, cười một cái thật đơn thuần: "Thời gian không còn sớm, ta phải đi rồi."

Hạ Kình Thảo không ngờ Lạc Dịch nói đi là đi, dừng một chút, sau đó rũ mắt xuống, không nói gì.

"Đi không tiễn."

"Tạm biệt "

Xoay người rời đi, đằng sau hình như có vang lên âm thanh. Lạc Dịch cho đến khi rời khỏi Hạ gia cũng không biết có phải Hạ Kình Thảo lúc nãy nói gì với mình không. Hắn nhìn trời, sau đó vội vã đi về phía ngoại thành.

Thời gian không còn nhiều, xuyên qua nửa giờ sau sẽ đưa hắn đến chỗ chi nhánh nhiệm vụ, vậy nên bây giờ hắn phải tìm nơi không có ai.

Bên ngoài Hạ Hầu thành là một khu rừng, cho dù là dân của thành cũng có khả năng bị lạc, mà đó chính là nơi Lạc Dịch đi tới. Lá phong màu đỏ như những ngọn lửa, cả rừng một màu chói sáng. Lạc Dịch đã đi vào được hơn nửa khu rừng cũng không tự chủ được bị màu đỏ này hấp dẫn.

Ở địa cầu thế kỉ 21 này, ít có rừng nào được như đây. Lạc Dịch tìm tòi trong trí nhớ, hình như cũng có một khu rừng thế này. Chỉ là khi đó không phải mùa thu, vậy nên cũng chỉ có màu xanh lá, bằng hữu của hắn đã cười mà nói với hắn mùa thu phải trở lại đây lần nữa, sau đó…

Con ngươi Lạc Dịch co rút lại, trong rừng xuất hiện mùi máu tươi, ngay cả lá phong cũng như đang dính máu. Lạc Dịch cũng không nghĩ nhiều, hắn chạy theo hướng mùi máu ít nhất, vội vã rời đi. Xuyên qua sắp xảy ra.

Cho đến khi hắn lướt qua một thân cây, gió bỗng nổi lên, thổi lá phong bay đầy trời, Lạc Dịch theo bản năng che mắt lại, cho đến khi gió ngừng. Thả tay xuống sau, Lạc Dịch như bị sét đánh đứng cứng ngắc một chỗ.

Dưới tàng cây đối diện là một người đang ngủ— ít nhất nhìn qua là đang ngủ. Gió thổi tóc rớt ra, lộ ra một khuôn mặt tuyệt sắc, đôi mắt xếch đang nhắm nghiền, lông mi như cánh quạt khẽ run rẩy. Khóe miệng ngươi kia hơi nhếch, như là đang nằm trong mộng đẹp. Đuôi mắt có một vết gì đó, như là lá phong đỏ tươi đắp lên. Người nọ mặc hồng y, thân thể thả lỏng tựa trên thân cây, như đang ôm cái gì, chỉ thấy một màu trắng xám nổi lên. Mọi thứ đều có vẻ bình yên, nếu không phải vì mùi máu tươi phát ra ngày càng đậm.

Lạc Dịch có chút mê hoặc lại gần, rõ ràng lý trí nói phải rời đi, nhưng là không khống chế được, như thủy thủ bị nhân ngư mê hoặc, trầm mê đi vào.

Không dời đường nhìn đi được, mọi âm thanh xung quanh như biến mất, cả thế giới chỉ còn màu đỏ, dường như nam tử tuyệt sắc kia đang tản ra mê hoặc vô cùng. Đi tới gần, Lạc Dịch thấy được vết màu đỏ kia không phải lá phong, là một cái bớt hình con bướm. Lạc Dịch vươn tay đến, đầu ngón tay chậm rãi tới chỗ con bướm, như là để xác nhận nó không có sinh mệnh.

"…4, 3, 2, 1, không gian tọa độ 34x11x693, thời gian hợp nhất, bắt đầu truyền tống."

Đầu ngón tay vừa chạm vào biến mất, hóa thành những điểm sáng.

Y mở mắt, thân thể lười biếng. Ánh nắng chiếu xuống, xua tan đi mùi máu tươi. Y như nghĩ đến gì đó cười rộ lên, trên gương mặt là nụ cười tinh thuần. Y cúi thấp đầu, ôm lấy đầu sọ trong ngực, cọ nhẹ.

"…Lạc Dịch, ta vừa mơ thấy ngươi nha, ngươi đứng ở trước mặt ta…"

30. Chương 30: Dạ Trùng X Trùng Nguyên X Ss Cấp

Lúc trước nghe giải thích về nhiệm vụ chi nhánh có nói rõ ràng hơn một chút về khái niệm văn minh.

Văn minh có thể coi là sự phân chia thời đại, tỷ như thời kì đồ đá mà trái đất từng trải qua. Trong tương lai đã thống nhất phân chia các thời đại, dùng chữ số để ký hiệu. Độ văn minh càng cao, thì số hiệu càng nhỏ, tỷ như Lạc Dịch đang đứng ở giai đoạn nền văn minh thứ 10, tương đương với thời kỳ cổ đại của Trung Quốc, mà thế kỷ 21, chính là địa cầu mà mỗ phiến tử ở trước khi xuyên qua, thuộc về nền văn minh thứ 8. Đây là nghĩa hẹp về văn minh, lấy tinh cầu làm đơn vị, mỗi tinh cầu đều thuộc về một nền văn minh nhất định. Lấy thời không 9743 làm ví dụ, địa cầu đang ở văn minh thứ 8, thế nhưng ngoài vũ trụ xa xăm kia ngoài trái đất còn tồn tại một tinh cầu như thế, nó có thể đang ở trong giai đoạn nền văn minh thứ 10. Nghĩa rộng hơn, văn minh chính là lấy thời không làm đơn vị, tức là tinh cầu bên trong mỗi thời không có nền văn minh bình quân chia đều tính bằng mỗi giai đoạn văn minh. Đã có nhà khoa học chứng minh, mỗi tinh cầu trong không gian đều sẽ không có ba bước văn minh trở lên, nguyên nhân thì còn đang nghiên cứu.

Mà điều bây giờ Lạc Dịch phải đối mặt, là vượt qua thời không này —- nói đúng hơn là vượt qua văn minh thứ 10 phiền phức này.

"…Đã nhận được. Player đồng ý tiếp nhận nhiệm vụ chi nhánh cấp SS, hoàn thành được 50% tiến độ, mời lựa chọn hình thức công lược, tin tức hình thức và lộ tuyến hình thức."

"…Đã nhận được. Nhân vật công lược lần này là [Dạ trùng (Nhộng)], vật phẩm công lược là [trùng nguyên], từ giờ đến mười hai giờ sau, xuyên qua sẽ đưa ngươi tới không gian tọa độ 34x11x693, công lược bắt đầu. Bây giờ sẽ cung cấp trợ giúp miễn phí, player lựa chọn tin tức hình thức, dưới đây là thông tin về dạ trùng…"

Đến đây Lạc Dịch mới biết được vũ trụ có loại sinh vật như thế này, được xưng là kẻ hủy diệt văn minh.

Dạ trùng, sinh vật của nền văn minh thứ 5, biệt danh "Kẻ hủy diệt văn minh". Trùng tộc luôn lấy số lượng uy hiếp vũ trụ, sự ghê gớm của nó không chỉ là số lượng khổng lồ, năng lực của nó cũng đủ để hủy diệt đi một nền văn minh. Có thể so sánh với 1000 bộ đội đặc chủng đánh với một vạn dân thường, tuy rằng số lượng đông nhưng cũng không phải không thắng được, rồi bộ đội đặc chủng lập tức phát hiện đám dân thường mỗi người ôm một súng, được trang bị đến tận răng… Vậy còn đánh thế nào nữa. Đối với dạ trùng tộc mà nói, hủy diệt một cái tinh cầu cũng chỉ như một bữa ăn.

Bên trong dạ trùng tộc phân bậc vô cùng đơn giản, trùng hoàng, trùng hậu, kế tiếp là một đám trùng binh và trùng thợ. Đối với dạ trùng tộc, trùng binh trùng thợ chỉ là pháo hôi (bia đỡ đạn), trùng hậu có thể ngủm, thế nhưng trùng hoàng tuyệt đối không thể thiếu. Trùng hoàng không có khả năng sinh đẻ, thế nhưng chỉ cần trùng hoàng cung cấp trùng nguyên, bất cứ loại gì cũng có thể thành trùng hậu, sau đó sinh ra vô hạn trùng con, bởi vậy có thể thấy được tầm quan trọng của trùng hoàng. Nếu không phải loại trùng này vô cùng ít, chỉ có thể tỉ lệ cực nhỏ ngẫu nhiên sinh ra, dạ trùng tộc có thể trực tiếp xưng là kẻ hủy diệt thời không.

Mà thứ Lạc Dịch phải đối mặt bây giờ, chính là sinh vật khủng bố đó, đồng thời lấy được trùng nguyên từ đối phương. Tư liệu về trùng nguyên cũng đã được công lược cung cấp: trùng hoàng sau khi trưởng thành sẽ sản sinh ra một loại dịch thể, có tác dụng kích thích sinh dục với dạ trùng tộc. Lạc Dịch biết được nhiệm vụ xong, lệ rơi vô số lần: quả nhiên và nhiệm vụ song S, độ khó dị thường…

"Không gian tọa độ 34X11X693, thời gian đồng bộ, đã đến, mễ sách…"

Lạc Dịch phục hồi tinh thần, tâm trí của hắn bây giờ chỉ tập trung vào giữa rừng phong. Lần đầu tiên thấy một người đẹp như vậy, đã hoàn toàn thoát khỏi phạm vi loài người, có thể xưng là yêu nghiệt. Sau đó Lạc Dịch bắt đầu nghiến răng, tư vị xuyên việt cũng không thoải mái gì, thân thể trong chốc lạt bị phân ra rồi tổ hợp lại khiến mỗ phiến tử xanh mặt.

Lạc Dịch hoảng hốt quay đầu, mở to hai mắt, phát hiện hắn đã được xuyên qua truyền tống đến một mảnh đất trống trong rừng, có lẽ là tới phía bắc, không khí lạnh băng khiến Lạc Dịch không tự chủ được rùng mình. Nơi hắn đứng có vẻ không giống như do tự nhiên tạo thành, mà càng như có một vật gì quét sạch qua, thiêu đốt đất đai thành mùi khét, mà vật thể đang đứng đối diện hắn chính là nguyên nhân tất cả, cũng là mục tiêu lần này của hắn.

Đó là một cái kén nhộng.

Đường kính khoảng chừng một trượng, tơ trắng ngần dưới ánh mặt trời phản xạ nên ánh sáng kỳ lạ, không nhiễm chút bẩn. Nhìn kỹ lại, cái kén kia dường như còn kèm theo mạch đập đều đều, sức sống vô tận. Lạc

Dịch biết, đó là kén nhộng của dạ trùng tộc, hơn nữa còn là trùng hoàng.

Lạc Dịch nở nụ cười, nhạt nhẽo. Hắn là nên cảm tạ ông trời chỉ sinh ra một con trùng hoàng sao? Ít nhất uy hiếp lớn nhất của trùng tộc là số lượng vô cùng lớn, chỉ có một con trùng hoàng, chắc sẽ không tự phân thân thành một đội quân đi?

Như vậy, điều hắn nên nghĩ hẳn không phải là làm thế nào hoàn thành nhiệm vụ, mà là làm thế nào để chạy thoát thân đúng không?

Lạc Dịch rất là thành kính mà sám hối: Hắn về sau…sẽ không bao giờ ngắm sao băng nữa, ca tỏ vẻ sao băng và sao chổi chỉ cách nhau một chữ mà thôi.

"Ta tỏ vẻ sao chổi xui xẻo cũng không phải là ngọn nguồn." Thanh âm công lược lạnh băng vang lên.

"Sai lầm lớn nhất đời này của ta, chính là vào một lúc không thích hợp thấy một đám sao băng cũng không hề thích hợp…" Lạc Dịch than, toàn bộ tiếng than vang trên không trung. Ở đây không còn là chỗ đất trống kia, mà là một hang động mấy ngày nay mỗ phiến tử nghỉ chân. "Không, ta hẳn là cả đời này không bao giờ động đến bất kỳ trái chuối nào!"

"Nói đi nói lại thì, không phải là nền văn minh trong một thời không sẽ không vượt quá ba sao?" Lạc Dịch thay đổi tư thế: "Con trùng này đã là nền văn minh thứ năm rồi!"

"So sánh với tư liệu, nền văn minh trong thời không sẽ không vượt quá ba, ngoại trừ một trường hợp." Thanh âm công lược khô khan: "Xuyên việt. Cho dù là xuyên qua hai thời không hoặc là một thời không."

Xuyên qua hai thời không là Lạc Dịch, xuyên qua một thời không là cái kén trước mắt này.

"Nói cái khác, thứ này đến từ tương lai sao…" Lạc Dịch đem toàn bộ thân thể đè lên cái kén, cái kén này luôn ấm áp, khiến cho người dựa vào cảm thấy vô cùng thoải mái. Vì vậy mấy ngày nay mỗ phiến tử rất vô sỉ biến cái kén này thành cái gối ôm hoặc chăn ấm. "Điều này sẽ không dẫn tới thế giới đại loạn sao? Đối với nền văn minh tương lai, nền văn minh hiện tại so với con kiến còn không bằng đi."

"Ta tỏ vẻ sẽ không." Thanh âm công lược không chút tức giận quanh quẩn trong hang động: "Tài liệu xuyên việt ở thời không là cố định, xuyên việt giả cũng sẽ chịu quy tắc hạn chế của lịch sử."

"Lịch sử…Ta sát!!"

Lạc Dịch rên một tiếng, che cổ tay phải mạnh nhảy dựng lên. Lạc Dịch cuối đầu xuống, thấy tay phải lạnh buốt, tái nhợt không chút huyết sắc. Lạc Dịch ngẩng lên, vừa lúc thấy một tia huyết sắc di nhập vào cái kén màu trắng.

Cái kén như hài lòng vì được ăn no mà run rẩy, sau đó bắt đầu đập đều, tản ra những quầng sáng, quầng sáng mở rộng, lướt qua Lạc Dịch khiến tóc hắn khẽ bay. Trong không khí truyền đến thanh âm bị xé rách, Lạc Dịch theo bản năng cúi đầu, kinh hãi phát hiện quần áo mình đã sớm thành mảnh vụn, sau đó trợn mắt há hốc mồm mà nhìn quầng sáng đi qua lớp đá để lại một cái khe.

Dựa vào! Hoàn toàn không nói cho ca sâu phá kén lại mang đến lực lượng lớn như vậy!

"…Ngươi, ngươi không phải nói ba ngày nữa mới nở sao?!"

"Tư liệu ghi lại, ta chỉ cung cấp về mặt lý thuyết, không bao gồm những ảnh hưởng bên ngoài."

"…Bẫy chết ca!"

Ngoại trừ những lời này, Lạc Dịch không còn biết nên nói gì, hắn trơ mắt nhìn cái kén trắng kia dần dần thoát xác, mỗi lần chấn động, lớp tơ kia lại rớt ra một tầng, tơ rơi ra cũng không rớt trên mặt đất, mà lơ lửng trong không trung, lấm tấm trông rất đẹp mắt.

"Player, đề nghị tiến hành kế hoạch." Thanh âm công lược có vẻ phập phồng khác thường.

Lạc Dịch dừng một chút, thần sắc có chút cổ quái liếc nhìn hắc hoàn, với những nhiệm vụ trước đây, công lược phần lớn thời gian luôn bảo trì thái độ trầm mặc, chớ nói chi là đưa ra đề nghị. Lạc Dịch đem ý nghĩ này ném ra ngoài, cười khổ một tiếng: "Nếu có thể, ta thực sự không muốn làm cái việc dù cố hết sức cũng không chắc tốt này…"

Lạc Dịch một bên lảm nhảm, một bên đi lại gần cái kén. Hắn đứng bên cạnh, nó tựa hồ cảm nhận được gì đó, tần suất đập ngày càng nhanh hơn.

"…Vì hòa bình thế giới, vì 2012 đừng giá lâm…" Lạc Dịch giơ tay lên, trên tay là một cái dùi sắc nhọn: "Vậy nên…Run rẩy đi, trùng tử nhóm!"

Đâm mạnh.

"Ô…"

Lạc Dịch nho nhỏ kêu lên một tiếng, vô số ánh sáng xung quanh đột nhiên bộc phát ra, tia sáng chói mắt trong phút chốc lấp đầy huyệt động. Lạc Dịch theo bản năng dùng tay phải che mắt, thế nhưng tay phải đã bị hút máu đến không còn khí lực, Lạc Dịch không kịp đề phòng bị ánh sáng chiếu đến. Lạc Dịch chật vật nhắm mắt, tay trái đang vung xuống không chút dừng lại. Đụng vào một mảnh nhẵn mịn, co giãn. Lạc Dịch theo trực giác biết đó là tơ kén, đã tan đi phần lớn, Lạc Dịch giơ cao tay trái lên, khiến cho cái dùi thuận lợi đâm vào trong kén.

Một trận run rẩy. Lạc Dịch tựa hồ nghe được âm thanh rên rỉ, nhưng sự thật là không có bất kỳ thanh âm nào. Một trận gió đánh úp lại, Lạc Dịch chật vật nghiêng đầu đi, gió sắc nhọn xẹt qua mặt, chảy xuống một tia máu. Lạc Dịch hét thảm một tiếng, bụng hắn bị hung hăng đánh, cả người ngã về phía sau.

"Cáp…Cáp…"

Lạc Dịch nằm trên mặt đất thống khổ che bụng, gương mặt nhăn lại. Hắn hơi nhấp nháy mắt, sau đó mở ra, đường nhìn vì nước mắt che mà trở nên mơ hồ, chỉ thấy một mảnh sáng chói. Tay phải tựa hồ đã có chút lực, hắn dùng tay xoa xoa mắt, sau đó thấy rõ —- Vật kia.

Sau đó, Lạc Dịch cứng đờ dời đường nhìn, vẻ mặt cổ quái xem xét hắc hoàn trên tay.

"…Ngươi, ngươi xác định đây đích thực là trùng?"

"So sánh với tư liệu, đây quả thật là trùng." Dường như không nhìn thấy vẻ mặt của mỗ phiến tử, thanh âm công lược vẫn cứng ngắc như trước.

Trùng? Lạc Dịch khóe miệng có chút run rẩy nhìn cái gọi là "Trùng" kia, mặc dù có một nửa là vì đau đớn.

"Nhưng là, cho dù ta nhìn thế nào, cũng thấy đó là một nam nhân…"

Hơn nữa là một nam nhân vô cùng tinh xảo. Nằm trên mặt đất đối diện Lạc Dịch, là một nam nhân trần như nhộng, khuôn mặt hoàn mỹ, dáng người hoàn mỹ, tất cả đều vô cùng hoàn mỹ, nhưng cũng có lẽ vì thế mà nhìn có vẻ giống như một tác phẩm nghệ thuật không chân thực. Nam nhân kia ngồi chồm hổm trên mặt đất, gương mặt không chút biểu tình, con ngươi đen nhánh vô hồn, điều này càng làm nó trở nên giống một món đồ tinh xảo hơn, tơ tằm hóa thành màu đen bám trên người cùng với tóc, khiến cho không gian trong phút chốc tối hết lại, hết thảy đều tuyệt mỹ khiến người ta không dời được mắt, cho dù cánh tay kia đang bị cắm bởi một cái dùi xấu xí.

"So sánh với tư liệu của nền văn minh thứ 8, hành vi này còn gọi là sinh vật màu sắc tự vệ." Thanh âm công lược lạnh băng câu hồn phách Lạc Dịch trở về.

Màu sắc tự vệ?

Lạc Dịch vô luận thế nào cũng không thể đem nam nhân khủng bố xinh đẹp trước mắt này liên tưởng đến loài côn trùng biến màu nào đó trên trái đất, rất khiêu chiến sức tưởng tượng và tinh thần.

"So sánh với tư liệu, màu sắc tự vệ là phương pháp giảm bớt sự phát hiện của thiên địch, mục đích chính là vì bảo vệ bản thân. Vậy nên, dạ trùng tộc đạt được màu sắc tự vệ, tận lực giảm đi địch ý mà văn minh sinh vật thương tổn đến nó."

Đúng vậy, nhìn thấy người tinh xảo như vậy phản ứng đầu tiên là muốn ôm nó trong tay bảo vệ thật tốt. Lạc Dịch không thể không nói đây là một kỹ năng tuyệt vời, hiện giờ đây, hắn cũng sinh ra một cảm giác không đành lòng. Nếu đối phương có xúc tu, lông mao nói chung là bộ dạng khiêu khích tính chiêm ngưỡng, Lạc Dịch sẽ không nói hai lời nhảy lên đại chiến cùng quái trùng, thế nhưng, thế nhưng nó lại mang theo

một bộ dạng vô cùng đáng thương như vậy, làm hắn luôn luôn nảy lên cảm giác tội lỗi khi phá hủy một tác phẩm nghệ thuật hoàn hảo.

"Ô…Không nên ép ca, ca chỉ là người qua đường bị nhân vật phản diện lợi dụng…"

Lạc Dịch lệ rơi đầy mặt đứng dậy, sau đó cố hết sức lôi kéo xích sắt trên mặt đất. Đầu nối của xích sắt là cái dùi kia, trùng tử bị dùi đâm vào cũng không tự chủ được lảo đảo một chút, sau đó ổn định lại, tùy ý để cái dùi trong tay rút ra, mặt không một chút biểu cảm.

Con ngươi đen nhánh quay sang, thẳng tắp nhìn về phía Lạc Dịch. Lạc Dịch nuốt nước miếng một chút, sau đó run rẩy cười.

Lạc Dịch nhào mạnh tới, hắn cơ hồ trong nháy mắt tới trước trùng tử, gần đến mức có thể thấy được ảnh ngược trong đôi mắt vô hồn kia. Trùng tử phản ứng có chút nghi hoặc cùng trì độn, nó chỉ là lẳng lặng nhìn, nhìn Lạc Dịch, nhìn tay Lạc Dịch vung lên.

Dùi đâm vào tận sâu trong da thịt không chút dừng lại, Lạc Dịch dùng sức đâm vào phía dưới xương quai xanh trùng tử, cho đến khi khảm sâu vào da thịt. Trùng tử như là giật mình, có thể chỉ là ngạc nhiên vì sức lực của Lạc Dịch. Lạc Dịch đứng ở trên, cuối đầu xuống, mắt quét qua miệng vết thương, sau đó nhìn vào đôi mắt vô hồn ấy.

"Tuy rằng không đành lòng." Thanh âm Lạc Dịch trầm thấp: "Nhưng là ngươi rất nguy hiểm…Ách…"

Lạc Dịch nhăn mặt thống khổ, nhưng vẫn như trước cười, tay trùng tử xẹt qua eo hắn, mang theo máu và mấy mảnh vải. Lạc Dịch vẫn run rẩy cười, tay vẫn cố sức đem dùi tiến sâu vào trong thân thể nam nhân. Cho dù không tỏ vẻ gì, thế nhưng thân hình nam nhân phản xạ run rẩy.

"Đau không?" Thâm âm thanh niên áo sáng trầm thấp âm nhu, giống như đang thì thầm với tình nhân: "Ngươi phải nhớ kỹ, nhớ kỹ loại đau này. Nếu ngươi không nghe lời, ta sẽ khiến ngươi đau đớn như thế này nữa."

Đôi mắt vô hồn nhìn chằm chằm Lạc Dịch, qua một lúc sau, mà dường như là cả thế kỷ, trùng tử buông xuống cánh tay suýt nữa đâm thủng bụng Lạc Dịch. Lạc Dịch biết nó khuất phục, hắn thở phào nhẹ nhõm ¬¬— đương nhiên, trên mặt không lộ ra chút nào — sau đó lập tức vì cơn đau đớn trên bụng mà hít vào một hơi.

Lạc Dịch cố gắng chống thân thể lui ra vài bước, cho đến khi rời khỏi tầm mắt trùng tử. Hắn suy sụp dựa trên vách đá, không chút sức lực, không cần biết bao lâu, kế hoạch tiến hành coi như thuận lợi.

Địa cầu có một loại sinh vật gọi là bọ chét, đã từng có người làm thí nghiệm, ném con bọ vào một ly thủy tinh úp ngược, sau đó từ từ hạ thấp độ cao ly thủy tinh, bọ chét ban đầu đụng trúng đáy ly sau, bắt đầu điều chỉnh độ cao cho vừa với ly. Lúc đó mọi người mới phát hiện ra, bọ chét không bao giờ nhảy lại được độ cao ban đầu nữa. Ly thủy tinh cuối cùng hạ xuống, bọ chét không nhảy được nữa, cho dù sau đó lấy ly thủy tinh ra, bọ chét cũng không nhảy lên, biến thành "bò chét".

Cái cố sự này muốn nói chúng ta biết dù đối mặt với suy sụp cũng không thể nản lòng và khiếp đảm… Đây không phải là trong điểm, Lạc Dịch quan tâm hơn đó chính là tập tính của côn trùng. Bởi vậy Lạc Dịch lập ra kế hoạch, vào lúc trùng tử yếu ớt nhất, khiến cho nó kính sợ hắn, khiến nó biết đau đớn, khiến nó thấy sợ hãi, nếu không sẽ không có cách nào đối phó với kẻ hủy diệt văn minh này.

Cách đó không xa truyền đến tiếng vang, Lạc Dịch động cũng không muốn động, hắn cũng không lo lắng, một đầu dùi là nối liền với hang động, trùng tử không thoát được, hơn nữa nó còn đang bị thương. Ở nơi Lạc Dịch không thấy, nam nhân tinh xảo không coi cái dùi cắm trên người mình ra cái gì, nó giơ tay trái lên, đầu ngón tay mềm mại có dính chút máu. Trùng tử mặt không thay đổi liếm, cẩn thận tỉ mỉ.

"Ca sắp chết a…!"

"Ta tỏ vẻ nghi vấn, vết thương của ngươi trong vòng một tuần sẽ khép lại." Thanh âm công lược không cảm tình khiến hắn nghĩ đến vật cũng đến từ tương lai cách đó không xa kia: "Đối với hành vi tiếp theo của ngươi, ta tỏ vẻ hiếu kỳ."

"Gạt người a…" Lạc Dịch chống tay trái lên trán: "Nếu trùng đã nở, kế tiếp đương nhiên là dưỡng trùng a."

"Đầu tiên phải làm là, khiến cho trùng tử kia biết không mặc y phục là một hành vi bất lương khoe khoang dáng người và tổn thương đến lòng người…Ý ta là, dạy con trùng kia biết cách làm thế nào mặc quần áo!"

31. Chương 31: Thuần Phục X Tên X Quang Thảo

"Biết cái gì đây không?…Đây là y phục, làm một nhân loại, ngươi phải biết rằng mặc dù trong một vài tình huống nó là hành vi nghệ thuật, nhưng phần lớn tình huống đều là hành vi phạm tội, nhất là ngươi là loại dụ người phạm tội…Khụ, ý của ta là, y phục không phải thực vật, vậy nên đặt nó ở bên ngoài chứ đừng đặt nó bên trong…"

"Biết cái gì đây không?…Đây là thực vật, làm một nhân loại, ngươi phải biết rằng chúng ta chỉ có thể ăn thực vật, không phải vì chỉ có thể tiêu hóa thực vật, cho dù dạ dày ngươi có thể tiêu hóa được đá cũng không được. Thực vật không động đậy, chỉ có thể ở nguyên trong chén, nhìn rất mỹ vị, không phải là vật thể tràn trề máu tươi. Nhớ kỹ, cũng không phải cái loại có thể mang lại sức mạnh vô cùng…Vậy nên cũng đừng dùng ánh mắt nhìn mấy thứ đó mà nhìn thức ăn, ví dụ như, ta…"

"Biết đây là cái gì không?…Đây là…"

…

Lạc Dịch phát hiện cuộc đời của hắn đã không thể dùng rầu rĩ để hình dung, mất hồn cũng không khái quát được, cuộc đời của hắn chỉ còn là phất phơ trong gió. Yêu cầu chi nhánh nhiệm vụ là từ dạ trùng lấy được trùng nguyên, trùng nguyên chỉ có lúc trùng hoàng trưởng thành, xin chú ý hai từ "trưởng thành" này khiến Lạc Dịch thật muốn tìm chết. Với nhân loại mà nói, kỳ trẻ con, kỳ nhi đồng, kỳ thiếu niên, kỳ thanh niên, kỳ trưởng thành, cũng là một khoảng thời gian dài dằng dặc. Được rồi, dạ trùng tộc phân chia thời kỳ không giống với nhân loại, nhưng vẫn có kỳ ấu sinh, kỳ thuần thục, sau đó mới đến kỳ trưởng thành, còn có, nghe nói là từ ấu sinh kỳ đến thuần thục kỳ cần từ 30 đến 40 năm?

Trùng tộc tuổi thọ tỏ vẻ không có áp lực nào, nhưng là đại diện cho loài người chết sớm mỗ phiến tử biểu thị áp lực rất lớn. Trời không tuyệt đường người, đối với hoàn cảnh này, công lược chính xác vạch ra một con đường: Chiến đấu có thể thúc dục trùng tộc trưởng thành.

Trùng không có cảm tình, chỉ có bản năng. Chúng nó hiếu chiến, tính xâm lược cực kỳ lớn, đây là bản năng ngọn nguồn, cũng chính là bản năng của bản thể — Tiến hóa. Chiến đấu — Tiến hóa — Chiến đấu —- Tiến hóa, trùng tộc chính là chủng tộc như vậy.

Vậy nên Lạc Dịch liền bi kịch, hắn có thể thúc giục trùng tử chiến đấu, thế nhưng mỗi lần chiến đấu xong, trùng tử phát triển đồng thời cũng càng trở nên mạnh mẽ. Cứ như vậy tiếp, sau đó…Sẽ không có sau đó đâu. Lúc Lạc Dịch thấy trùng tử ban đầu khó khăn đánh bại một con sói, một khắc sau liền dễ dàng giết chết con sói khác, Lạc Dịch liền quả quyết tiến hành giáo dục đạo đức cho trùng tử.

Lạc Dịch nói, ngươi là nhân loại.

"Ta tỏ vẻ, hành động của ngươi ở văn minh thứ 8 được gọi là, dụ dỗ trẻ em."

"…Đừng nói ca như thể có ham mê vặn vẹo nào đó, trùng tử rõ ràng là bộ dáng hơn 20 tuổi…" Lạc Dịch thanh âm nhỏ dần: "Ách, được rồi, tuy rằng nó chỉ mới ra đời được 30 ngày…"

"Sửa chữa sai lầm, lặp lại một lần nữa, ta tỏ vẻ, hành động của ngươi chắc chắn là, dụ dỗ trẻ em." Thanh âm công lược nghiêm chỉnh chắc chắn, không có chút cảm giác đùa giỡn nào, sau đó giọng điệu mạnh biến đổi, xuyên việt đi ra.

"Nó vốn trống rỗng, ký ức của nó bắt đầu ngay từ khoảng khắc nhìn thấy ngươi, mễ sách…Giống như trẻ con thuần khiết không biết gì, mễ sách."

"Vậy nên ta mới dám lừa dối nó a, vậy nên ta mới dùng đến nhân loại để trói buộc nó." Lạc Dịch thở dài một cái: "Ngay lúc ta còn kìm hãm được nó phải khiến cho nhân loại trở thành ràng buộc của nó, nó là

nhân loại, vậy nên nó không được làm tổn thương nhân loại, dù cho nó có khả năng đó." Lạc Dịch cười nói: "Ai cũng có thể lấy một cây đao giết chết người khác, thế nhưng hầu như không ai làm vậy, vì ai từ nhỏ cũng bị cái gọi là luân lý đạo đức và giáo dục trói buộc, ta đang làm, chẳng qua là dựa vào đó mà thôi."

"…Player đem nó làm nhân loại sao, mễ sách?"

"Vô nghĩa, nếu không phải thì mấy ngày nay ta đang làm cái gì." Lạc Dịch cười khổ nói: " 'Làm một nhân loại'…Đã gần như trở thành câu cửa miệng của ca nha."

"Thế nhưng, player ở trước mặt chúng ta từ đầu đến cuối đều gọi nó là 'trùng tử' nha, mễ sách…" Âm thanh chậm rãi mà thôi thúc, khiến khóe mắt Lạc Dịch run rẩy: "Làm một nhân loại, nhất định phải có một thứ — Tên, Lạc Dịch không có giao cho nó thứ trọng yếu nhất của nhân loại, mễ sách…"

"Ai nha nha…Là như thế này sao?"

Lạc Dịch mím môi, sau đó cười sáng lạn.

"Ca đã quên, nếu các ngươi đã nhắc đến, vậy các ngươi đặt đi, ca đối với đặt tên rất khó khăn…"

—- Tên, là một loại ràng buộc, là xiềng xích vĩnh viễn không thoát ra được.

Lạc Dịch không biết vì sao cảm thấy lạnh, tay phải truyền đến một trận đau đớn chết lặng, xâm nhập cốt tủy, đau đớn nội tâm. Công lược và xuyên qua đối với việc đặt tên rất có hứng thú, Lạc Dịch cười cười, nghe cả hai tranh luận.

—- Tên, là một loại dấu ấn, một dấu ấn khắc vào linh hồn.

"…A?" Lạc Dịch hồi phục tinh thần, ngượng ngùng cười: "Vừa mới thất thần, các ngươi nghĩ ra rồi?"

Trầm mặc. Xuyên việt không nói gì, công lược cũng không ngôn ngữ.

Lạc Dịch đợi một lúc lâu, buồn bực phát hiện công lược và xuyên việt giận dỗi không thèm bàn nữa. Hắn nhìn sắc trời một lúc, quyết định trở về đối mặt với mỗ phiền toái.

Đã cuối mùa thu, phía bắc Sở quốc đã là mùa đông. Lạc Dịch tính toán thời gian, quyết định mấy ngày này sẽ rời khỏi rừng rậm vào thành, trùng tử đại khái đã điều giáo…Khụ, giáo dục đủ rồi, trùng tử cũng không khó dạy, nó nhanh chóng hiểu và tiếp thu "thường thức" Lạc Dịch dạy cho nó. Trời càng ngày càng lạnh khiến Lạc Dịch đang cos người động núi không chỉ một lần lệ rơi đầy mặt, nhất là bên người còn có một vũ khí hạt nhân bất kỳ lúc nào cũng có thể hủy diệt nhân loại, dù sao trong thành nhiều người, cho dù là Ma Vương hóa thân, cũng có ít nhất mấy người qua đường làm lá chắn hoặc chướng ngại vật.

Huyệt động quen thuộc đã gần ngay trước mắt, đồng thời một cái phiền phức cũng tới gần.

Thanh âm lách cách, đó là tiếng xích sắt kéo trên mặt đất, một nam nhân xuất hiện trước mặt Lạc Dịch. Y có gương mặt tinh xảo không chân thực, mặc hắc y, y phục vừa vặn bao quanh dáng người hoàn mỹ, khiến người ta chú ý là trên cổ tay và mắt cá chân, đều có một cái vòng sắt, bên trong như đâm vào làn da nam nhân, nối với vòng là xích sắt kéo dài đến sâu trong huyệt động. Đây là máy gọi là "Ngược đãi thanh thiếu niên" Lạc Dịch dựa vào công lược làm ra, dùng để giảm sức chiến đấu và uy hiếp của nam nhân.

Nam nhân tinh xảo nhìn Lạc Dịch, gương mặt không có biểu tình gì, ánh mắt trống rỗng, sắc bén lạnh lùng như kim loại.

Lạc Dịch cũng nhìn nó. Dù nhìn giống loài người như thế nào thì nó cũng là trùng, một loại trùng chỉ có bản năng không có cảm tình. Lạc Dịch không tự chủ được nhớ đến lời nói của công lược và xuyên qua. Lạc Dịch vươn tay, tựa hồ chạm đến thân thể nam nhân, lẩm bẩm mà nói.

"Tên? Ngươi cần tên sao?"

Nam nhân không nói gì, Lạc Dịch cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe trùng tử phát ra âm thanh gì, nó chỉ là đến gần hơn một chút, cúi đầu xuống, ngửi đầu ngón tay Lạc Dịch, sau đó không chút do dự mà liếm.

Lạc Dịch rất bình tĩnh thu tay về, hắn nhìn gương mặt tinh xảo của nam nhân, chợt nở nụ cười.

"Vậy gọi là 'Tùng' đi." Tươi cười càng mở rộng: "Hai chữ 'Nhân' phía trên là bên ngoài, phía dưới là 'nhất' tồn tại bất đồng bên trong."

(Tùng:)

Đây có tính là nguyền rủa không? Vĩnh viễn không thoát khỏi đặc tính "Nhân", ngay cả tên cũng vậy. Hơn nữa tên cũng là âm thanh minh chứng, nhắc nhở hắn, nam nhân trước mắt này dù giống con người thế nào, thì cũng là "Trùng".

Lạc Dịch mỉm cười với nó —- Hắn nói.

"Tùng, ngươi là nhân loại."

—-Khi ngươi không còn là nhân loại, ta sẽ tiêu diệt ngươi.

Là người đứng đầu võ quán lớn nhất của Hi Trâu thành, Lý Hạ từ trước đến nay đều vô cùng tự tin với võ quán của mình, nếu không cũng không thể trong chốn đông đúc đối thủ cạnh tranh này bộc lộ được bản lĩnh, thế nhưng ngày hôm nay, tự tin của hắn bị một thanh niên áo đen đánh cho tan xương nát thịt.

Lý Hạ không dám tin mở to hai mắt, này, điều này không thể nào, y liếc mắt đều có thể nhìn thấy thanh niên áo đen này hoàn toàn không có võ công — người này không có nội lực, chiêu thức thì lộn xộn, thế nhưng người này có thể đánh bại toàn bộ đệ tử của y. Dựa vào cái gì? Lý Hạ nghiêm túc phân tích, suy nghĩ, sau đó hoảng sợ phát hiện, người nọ chỉ dựa vào tốc độ và sức mạnh của mình, hơn nữa còn có bản năng. Lý Hạ nhìn chằm chằm động tác thanh niên áo đen che mặt, đệ tử mà y đắc ý nhất trong tay người kia tựa như trò cười. Lý Hạ rùng mình, đây, đây là động tác con người sao, phải nói là, đây là năng lực con người có thể có sao?

"Đông!" Một tiếng này chỉ trận ngược đãi đã kết thúc — không sai, chính là ngược đãi, đệ tử y đắc ý đã bất tỉnh nhân sự, lúc này, thanh niên áo xám đi cũng người kia nhẹ nhàng nói một tiếng: "Trở về."

Một trận lách cách, đó là xiềng xích ở hai chân nam nhân rung động —- xiềng xích lúc vô ý đánh lên tường, tường bằng gỗ lập tức tạo thành một cái khe, cũng đủ cho người khác hiểu được độ nặng của dây xích và lực lượng kinh khủng của nam nhân. Người nọ mang theo thứ nặng thế còn có thể có một tốc độ như vậy, điều này làm Lý Hạ vô cùng kinh hoảng. Thanh niên áo đen không nhìn ra tuổi tác ngay lập tức xuất hiện bên cạnh thanh niên áo xám.

"Còn nữa không?"

Lý Hạ ngẩn người, sau đó mới phát hiện thanh niên áo xám đang nói chuyện với mình, liền cười khổ nói: "Tài năng không bằng người, ngày mai tại hạ sẽ tự mình đưa tiền lên."

Gần đây Hi Trâu thành nhấc lên một hồi phong ba, thân ảnh áo đen không biết từ đâu đến quét sạch khắp các võ quán, áo xám thanh niên đưa ra yêu cầu: Nếu không muốn bị đập bảng hiệu, võ quán có hai lựa chọn: Thứ nhất, đưa hắn tiền bằng với võ quán thứ hai, trước khi hắn rời Hi Trâu thành, giúp hắn tìm được một loại cỏ có thể phát sáng dưới ánh mặt trời.

Cỏ có thể phát sáng? Lý Hạ chưa từng nghe nói đành phải chọn lựa chọn thứ nhất.

Đến tột cùng là sát tinh từ đâu tới a...?!

Lạc Dịch đi ra võ quán, ánh mặt trời mùa đông làm hắn có chút chói mắt. Bắc Sở quốc nhiệt độ không khí đã dần đạt giá trị âm gió đông hiu quạnh, điều này làm cho mỗ phiến tử vốn đã quen hiệu ứng phòng ấm thế kỷ hai mốt hận khong thể gói mình lại như bánh chưng. Có lẽ đã quen với khí hậu thế này, có lẽ đã quen tập võ, người Hi Trâu thành so với Lạc Dịch ăn mặc đơn bạc hơn nhiều, nhưng so sánh với vị "Nhân" phía sau Lạc Dịch thì cũng là gặp sư phụ. Hắc y mỏng manh bao trọn thân thể hoàn mỹ của Tùng, mặt bị màng che lại, chỉ chừa ra đôi mắt vô cơ.

Nghĩ tới Tùng, Lạc Dịch vô cùng rầu rĩ. Bắc Sở quốc trọng võ khinh văn, người nơi này từ nhỏ đã tập võ, cho dù già trẻ gái trai gì thì cũng có ít nhất một ít công phu. Bởi vậy, võ quán ở đây mọc lên như nấm, chúng nó tương tự như môn phái ở giang hồ, lại phục vụ triều đình, toàn bộ trình độ so giang hồ yếu kém hơn một bậc. Đây không phải là tuyệt hảo luyện sủng...Khụ, nơi đề cao thực lực sao? Vì vậy Lạc Dịch quyết định lựa chọn võ quán có tiền đồ này.

Thế nhưng Lạc Dịch chưa bao giờ quên, "Nó" trưởng thành càng nhanh, thì sẽ càng nguy hiểm. Vậy nên Lạc Dịch không thể chờ được cơ hội tìm kiếm quang thảo.

Dạ trùng tộc để lại một ký ức thống khổ khắc sâu trong nền văn minh của nó, đại quân trùng tộc cuồn cuộn không ngừng, mạnh mẽ vô cùng được xem là ác mộng của nền văn minh. May mắn là trên thế giới này không có sinh vật hoàn mỹ, một nền văn minh tình cờ phát hiện được thiên địch dạ trùng tộc là một loại cây cỏ, một loại cỏ vô cùng mỏng manh, bị gió nhẹ nhàng thổi một cái cũng có thể chết, chỉ có thể sinh tồn trong thân thể côn trùng, nhưng là khắc tinh của dạ trùng tộc — đó là định nghĩa trong nền văn minh thứ 5, tên khoa học là "quang thảo".

Quang thảo có thể dựa vào trùng để sinh tồn, nhưng sinh mệnh dồi dào của dạ trùng tộc khiến cho quang thảo cần và hấp thu năng lượng đạt mức cân bằng, cưỡng chế dạ trùng tộc tiến nhập trạng thái 'ngụy miên', dùng ngôn ngữ của nền văn minh thứ 8 chính là, chết giả. Loại quan hệ này giữa quang thảo và dạ trùng tộc khiến Lạc Dịch nhớ lại một loại sinh vật trên địa cầu: Đông trùng hạ thảo.

Đây là thứ duy nhất có khả năng chế ngự dạ trùng tộc, cũng là vật khiến Lạc Dịch không muốn buông tha cho nhiệm vụ song S này — thù lao tất nhiên mỹ hảo, nhưng cũng phải có mệnh tới bắt. Lạc Dịch từ tư liệu công lược biết được thứ này ở nền văn minh này cũng có, thế nhưng để biết được vị trí cụ thể thì cần tiến độ nha…

…Đó là một giấc mộng. Lạc Dịch oán giận cào tường đầy lệ mà lựa chọn 'tự mình động thủ, cơm no áo ấm', tự mình tìm kiếm tin tức quang thảo. Bởi vậy hắn đưa ra yêu cầu như vậy ở võ quán, còn về tiền, thì để tích lũy cho lúc đổi lấy quang thảo.

"Gia, vị gia này—"

Lạc Dịch có chút phiền muộn nhìn ngã tư đường, đã trao đổi với võ quán lớn nhất của Hi Trâu thành, mục tiêu kế tiếp là gì đây…Oa! Muội tử đối diện kia, thật muốn đi lên cầu bao nuôi…

"Vị trước mặt, xin chờ một chút—"

Lạc Dịch tỏ vẻ, hắn đã gặp được người dù nhìn thế nào cũng vô cùng hèn mọn trong truyền thuyết, ngăn ở trước mặt là một Sấu (Gầy) tử so với Lạc Dịch còn thấp hơn nửa đầu, thân thể gầy gò nhìn thế nào cũng không giống trong đồn đãi Bắc Sở nhân 'nhân giai võ chi', để râu cá trê, mặt tươi cười đầy nếp nhăn, toàn thân đều mang khí tức hèn mọn.

"Ngươi — Gọi?"

"Vâng, gia." Nam nhân hèn mọn…Sấu tử cung kính chào hỏi Lạc Dịch, ánh mắt hơi lướt qua Tùng: "Tiểu nhân cả gan gọi gia, là vì một chuyện — gia biết tình tiết ngầm sao?"

Lạc Dịch nhìn Sấu tử, Sấu tử cung kính cúi thấp đầu, cũng che giấu tốt biểu tình. Tình tiết ngầm, đó là trận chiến ngầm, giống hắc quyền ngầm trên địa cầu. Cũng là nơi tốt nhất để con người truy cầu máu tanh, bạo lực, hắc ám, đây là kết luận của công lược.

"Đại nhân — nói vậy là biết." Sấu tử dừng một chút, sau đó tỏ vẻ sáng tỏ, nhìn Lạc Dịch, cùng với Tùng phía sau lưng Lạc Dịch: "Y…"

"Ta nghĩ ngươi hiểu lầm." Lạc Dịch cắt lời Sấu tử: "Ta sẽ không dẫn y tham gia tình tiết ngầm, không bao giờ."

Sấu tử không thuyết phục gì thêm, chỉ nói một câu, làm Lạc Dịch phải đối mặt với tình huống hắn không muốn đối mặt.

"Tử Dương thảo là phần thưởng."

"Tử Dương thảo…?" Như thế nào giống như đã từng nghe qua?

"Đại nhân không phải đang tìm cỏ có thể phát sáng sao?" Sấu tử dùng thanh âm ngọt xớt nhẹ nhàng nói: "Kia cũng không hẳn là Tử Dương thảo, Tử Dương thảo sinh trưởng nơi kỳ trân dị vật, ít người biết đến. Tiểu nhân cũng là trong tràng thưởng thấy được một gốc cây mà thôi."

Lạc Dịch trầm mặc, có thể quang thảo ở nền văn minh này xưng là Tử Dương thảo, cái này buộc hắn phải lựa chọn: đi, hay không đi? Lạc Dịch không có ý định đi vào thế giới ngầm, cho dù từ đó dễ dàng thu được tin tức những vật quý, thu được nhiều lợi ích và tiền tài hơn, Tùng cũng sẽ trưởng thành nhanh hơn. Nhưng Lạc Dịch đồng thời cũng biết, "Ngầm" từ trước đến nay là giải phóng hắc ám trong tâm tính nhân loại, máu tanh và bạo lực, ở đó, đạo đức lý tính chỉ đơn giản là trang trí — giống như trùng, không có lý tính ràng buộc thì chỉ còn lại bản năng.

Nhưng là ở đâu mới có quang thảo, tìm lâu như vậy, Lạc Dịch cũng biết quang thảo là vật quý, cơ hồ có thể gọi là trong mơ. Theo Tùng càng lúc càng trưởng thành, Lạc Dịch cũng bắt đầu có chút gấp bách. Hắn ban đầu dự đinh nuôi đến kỳ trưởng thành, lấy được trùng nguyên lập tức sử dụng quang thảo, "phong ấn" cái thứ có thể hủy diệt văn minh bất cứ lúc nào kia.

Tựa hồ nhìn thấy Lạc Dịch chần chờ, Sấu tử không dừng lại, bỏ thêm một câu: "Tiến nhập tình tiết ngầm cần người dẫn, nếu đại nhân cần, tiểu nhân không ngại làm người dẫn."

"…Nói ta biết quy tắc."

"Nếu như đại nhân đồng ý, tiểu nhân sẵn sàng đem tất cả những gì tiểu nhân biết ra, nhưng là…" Sấu tử nhìn Lạc Dịch, hơi khó khăn cười, càng phát ra khí tức hèn mọn.

"Ta đi." Một khi quyết định, liền không chần chờ nữa. Lạc Dịch nói với Tùng phía sau: "Ngươi về đi, ở trong phòng không được phép ra ngoài."

"Ách…Đại nhân tha thứ cho miện tiện, tiến nhập tình tiết ngầm phải dẫn theo một người…" Sấu tử liếc nhìn hắc y nhân phía sau, không cần nói cũng biết.

Lạc Dịch nhìn Sấu tử, bắt đầu nở nụ cười.

"Hắc, nói thẳng đi, mục tiêu của ngươi chính là y." Lạc Dịch quay về phía Tùng, vỗ vai Tùng, cười sáng lạn, như là đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật đặc sắc.

"…Dĩ nhiên không gạt được đại nhân." Sấu tử lần thứ hai cung kính cúi đầu: "Tiểu nhân chỉ là thấy lấy thân thủ vị kia ở võ quán này nháo, thật sự là nhân tài không được trọng dụng."

"— Được rồi." Lạc Dịch thờ ơ nhún vai: "Dù sao các ngươi sớm đã theo dõi y, cho dù thế nào cũng sẽ không dễ dàng buông tha, ta không muốn trốn, cũng không cần phải trốn, lợi ích các ngươi đưa ra hấp dẫn ta, chỉ thế mà thôi."

Lạc Dịch đi về phía trước, Tùng cũng bước theo, không xa không gần, duy trì khoảng cách chính xác. Lạc Dịch quay đầu kêu: "Đi thôi — cho chúng ta biết thêm nhiều thứ nữa."

Nghe được từ "Chúng ta", Sấu tử luôn cảm giác quái dị vô cùng. Sấu tử nhìn nam nhân hắc y phía sau Lạc Dịch, cũng chính là mục tiêu của mình, người nọ — giống như một vũ khí giết người biết di chuyển.

Sấu tử không hiểu sao có chút lãnh ý.

Có đúng hay không khi đụng vào người kia?

32. Chương 32: Ám Tràng X Hỗn Chiến X Bại Hoại

Sau khi biết được quy tắc ám tràng, Lạc Dịch liền có chút hối hận, nhưng tình huống hiện tại buộc hắn phải kiên trì tiếp tục.

Thật không hổ là tập hợp của hắc ám bạo lực, phân biệt giai cấp và quyền lực có vẻ vô cùng rõ rệt tại đây. Những trận đấu võ là vì thú bài bạc mà mở, người đấu không có nội lực — bọn họ hoặc là nô lệ đến từ nước khác, hoặc là gia tộc bị sa sút, hoặc là một kẻ giang hồ làm phản, tù binh, tù nhân, hoặc là nô lệ ám tràng chuyên môn bồi dưỡng, có lẽ cũng có người tự nguyện tham dự — những người này đều là dùng mạng đổi tiền tài. Ngay từ đầu không có võ công thì càng tốt, nhưng không có võ công tương đương với không có vũ

lực, lên sàn chỉ có tác dụng biến thành một huyết đồ người có nội lực đều bị phế bỏ nội lực, giống như gia súc ném lên trên đài. Đấu võ có rất nhiều hình thức, một người, quần chiến, thú săn vân vân, thế nhưng có một điểm chung là: Nhược nhục cường thực, sinh tử do mệnh.

Tùng cũng là vì không có nội lực nhưng lại có tốc độ và sức mạnh kinh khủng nên bị An Khánh coi trọng, An Khánh là tên của Sấu tử. Sấu tử thao thao bất tuyệt khen ngợi toàn bộ ưu thế của Tùng, Lạc Dịch ở một bên im lặng, bởi vì chỉ có hắn biết, thứ giống người kia thực chất là cái gì. Lạc Dịch nghiêng đầu nhìn về thứ phía sau, Tùng đang yên lặng đứng bên cạnh hắn. Cao thấp toàn thân đều bị hắc y che kín, duy chỉ có ánh mắt lộ ra cũng bị Lạc Dịch dùng vải mờ che lại, nhưng Lạc Dịch cũng biết đây chẳng qua là lừa mình dối người, trùng tộc từ trước đến nay không chỉ dùng mắt cảm nhận thế giới, làn da, lông tơ trên người, đều có thể mô tả hết thảy vạn vật xung quanh.

Lạc Dịch quay đầu, lần thứ hai nhìn phía dưới, nơi đó có một cái đài cao hình vuông, dưới đài đầy người kêu gào vây quanh, trên đài đang diễn ra một trận chém giết. Lúc này, một đại hán cả người đầy vết thương, đang gắt gao bóp cổ một đại hán khác, không dám thả lòng, người bị bóp cổ thì vất vả giãy dụa, hai mắt trừng to, ảnh ngược là một đại hán gương mặt dữ tợn vặn vẹo, dần dần tối lại, cuối cùng trở nên xám xịt.

Dưới đài một mảnh ầm ĩ, thanh âm hoan hô, mắng chửi nổi giận ***g vào một chỗ. Vô số nén bạc và một chút vàng ném lên đài cao, chất đống dưới chân người thắng. Đại hán thắng lợi ngơ ngác nhìn thân ảnh vẹo cổ trên đài, mặt đầy máu bắt đầu biến đổi, đầu tiên là khóc lớn, sau cười to. Lạc Dịch bình tĩnh nhìn tất cả, có thanh âm mấy người dưới đài trong cơn hỗn loạn nghe có vẻ phá lệ rõ ràng.

"Ta phi! Không phải nói cơ bắp đầy mình so với cái tên kia mạnh hơn sao, vậy mà còn không dùng được…"

"Thao! Hại lão tử thua tiền, chết là đáng đời…"

Lạc Dịch không nhìn đại hán bị bạc chất đống dưới chân kia nữa, hắn bình tĩnh mở miệng.

"Bởi vì phía dưới cũng không phải người."

"Gì vậy? Lạc gia?"

An Khánh nghi ngờ hỏi lại, bởi vì Lạc Dịch nói rất nhỏ và nhanh. Lạc Dịch không thèm để ý, vì đối tượng hắn trả lời cũng không phải y.

"…Ta tỏ vẻ, không hiểu." Công lược nói như vậy, sau đó trầm mặc.

"Chính là người này?" Một thanh âm có vẻ ngạo mạn vang lên sau lưng Lạc Dịch. Lạc Dịch quay đầu lại, người trước mắt đúng là khuôn mẫu phù hợp nhất cho từ ăn chơi trác táng. Người nọ có mấy người bảo vệ xung quanh, bạch y trên người thêu kim tuyến, không chỗ nào không xa xỉ hoa lệ. Điều này làm Lạc Dịch nhớ đến một người, chỉ là người nọ mặc bạch y nhưng bộ dạng phong lưu phóng khoáng bất cần đời, còn người trước mặt rõ ràng là khí tức bị quyền quý và hơi tiền hun đúc thành.

Bạch y công tử không nhìn Lạc Dịch, y dùng ánh mắt nghiệm hàng mà xăm soi Tùng bị che kín khắp người, sau đó nhíu mày, quay về phía An Khánh, dùng ngữ khí không hài lòng nói: "Quá gầy, bước đi không lực, hoàn toàn không có vết tích từng tập võ, tên này thì làm gì có sức mạnh, chính là một phế vật, lên đài chết ngay. Ngươi kêu gia đến vì cái phế vật này?!"

Quá gầy?! Lạc Dịch nhìn thoáng qua Tùng, thân thể tỷ lệ hoàn mỹ khiến cho Lạc Dịch mỗi lần nhìn đều tự lấy làm xấu hổ. Lạc Dịch liền nhìn mấy hán tử bên người bạch y công tử một chút, thân thể to lớn có thể xưng với ma vương sơn tặc làm mỗ phiến tử cảm thán: Đích thật là quá gầy…

Lạc Dịch ở bên này như đi vào cõi thần tiên, bên kia Sương An Khánh thì lau mồ hôi giải thích gì đó với bạch y công tử. Bạch y công tử chau mày, sau đó đi thẳng về phía Lạc Dịch.

"Uy, mở màn đi, kêu cái tên phế…Người của ngươi xuống."

Giọng nói mệnh lệnh mười phần, hoàn toàn không quan tâm ý định Lạc Dịch, bạch y công tử dùng khẩu khí gần như bố thí nói, như là nói với Lạc Dịch thế này cũng là cho Lạc Dịch mặt mũi.

Ánh mắt Lạc Dịch liếc nhìn An Khánh một hồi, An Khánh như trước hèn mọn cúi đầu, vừa lúc tránh được ánh mắt Lạc Dịch, đồng thời che được biểu tình của mình.

Chỉ là trong chốc lát, bạch y công tử cũng rất là bất mãn, châm chọc nói.

"Uy! Ngươi là kẻ mù hay là câm điếc. Lý Tam, lần sau dán thông báo ở cửa, câm điếc và cẩu không được đi vào, biết chưa?"

"Vâng, thiếu gia." Một gã nam tử tướng mạo bình thường phía sau nói.

Lạc Dịch nở nụ cười, hoàn toàn không thèm nhìn bạch y công tử khinh thường.

"Muốn mở màn? Được a." Khóe mắt Lạc Dịch tựa hồ liếc sang An Khánh có chút run run, cười rất vui vẻ: "Vậy phải xem ngươi có giá gì."

Bạch y công tử rất là khinh thường nhìn Lạc Dịch, vẫn ngạo mạn nói: "Nhìn ngươi bộ dáng keo kiệt, bản thiếu gia không muốn gây khó dễ cho ngươi, 100 lượng đi. Vậy nên bổn gia mới ghét kẻ nghèo, chừng này cũng không đủ nhét răng...Hay là, ngươi ngay cả 100 lượng cũng không có nổi?"

"Một vạn năm ngàn bảy trăm ba mươi hai." Lạc Dịch bình tĩnh nói ra con số: "Đây là giá của ta."

Bạch y công tử sững sờ, có chút ngây ngốc nhìn chằm chằm Lạc Dịch, sau đó lập tức tỉnh lại, trào phúng nhìn Lạc Dịch: "Yêu, thật đúng là biết hù người, chỉ bằng ngươi..." Thanh âm thấp dần, sau đó biến mất, thay thế chính là ánh mắt không thể tin được, bạch y công tử nhìn chằm chằm Lạc Dịch rút ngân phiếu ra.

Lạc Dịch cười sáng lạn phất phất ngân phiếu trong tay, những thứ này đều là võ quán gần đây đưa tới, vậy nên dùng cũng không chút đau lòng. Hắn học khẩu khí bạch y công tử nói: "Như vậy đi...Hay là, ngươi ngay cả một vạn năm ngàn bảy trăm ba mươi hai lượng cũng không có nổi?"

Bạch y công tử cho đến bây giờ cũng chưa từng bị châm chọc như thế, gương mặt có chút đỏ lên, lấy thân phận của y ở Hi Trâu thành cũng không ai dám đụng đến, y theo bản năng muốn phát tiết. Lạc Dịch lúc này liền bâng quơ nói một câu: "Nếu không có, dùng Tử Dương thảo thay thế cũng được, ta là rất thông cảm người 'nghèo'."

Không thể nghi ngờ là lửa cháy đổ thêm dầu.

Bạch y công tử cả giận phản cười, y nhìn Lạc Dịch: "Được, được, bản thiếu nhận, bản thiếu nhìn ngươi có thể kiêu ngạo đến lúc nào! Nếu bản thiếu thắng, số tiền kia chẳng đáng nói, nhưng là ngươi phải trở thành nô lệ của bản thiếu! Bản thiếu muốn ngươi ăn phân ngươi cũng phải ăn!"

Tươi cười Lạc Dịch không chút biến đổi: "Không thành vấn đề, đến lúc đó ngươi muốn ta dạy ngươi cúc hoa tàn thần công cũng không thành vấn đề, tuy rằng rất buồn nôn nhưng ta sẽ cố gắng khiến ngươi cảm nhận mỹ hảo tiêu hồn. Nhưng ta cũng có yêu cầu: Ta không lấy tiền, chỉ cần Tử Dương thảo."

Lời Lạc Dịch nói những người ở đây không hiểu bao nhiêu, thế nhưng bạch y công tử trực giác đó cũng không tốt đẹp gì, hừ lạnh một tiếng, rời đi.

"Sau nửa canh giờ nữa mở màn!"

Trâu Vĩ cũng không quá ngu, đợi khi bình tĩnh lại mới phát hiện có chút không đúng, người ăn mặc như vậy làm sao có nhiều tiền như thế. Vì vậy Trâu Vĩ gọi An Khánh tới, từ An Khanh biết được tư liệu áo xám nam tử.

Xem kỹ xong, nhất là sau khi biết phía sau tên kia cũng không có bối cảnh gì, Trâu Vĩ nở nụ cười, cười rất vui vẻ, mang theo hung độc, y thậm chí tính toán làm sao khiến tên kia thống khổ vô cùng trước khi chết — dù sao đối với Trâu Vĩ mà nói, ở Hi Trâu thành giết chết một người không có bối cảnh gì cũng tương đương với giết một con kiến. Bất quá tên hắc y nhân kia quả thật có chút phiền phức, từ An Khánh biết được, hắc y nhân kia đã đánh bại tất cả các võ quán, y thậm chí không có chút nội lực, đây cũng là lý do vì sao An Khánh muốn nói với Trâu Vĩ. Người như thế là trời sinh cho ám tràng, trong mắt Trâu Vĩ mang theo tham lam, không tiếc bất kỳ đại giới mua y, bắt y phục tùng. Nếu không thuận theo, nếu không thể thu thập, thì nhất định phải phá hủy.

Nhưng bây giờ võ lực của hắc y nhân chính là một cái đại phiền phức, Trâu Vĩ gọi Lý Tam lại, phân phó.

"Nói với bên dưới, đổi đấu đơn thành hỗn chiến."

Lạc Dịch rất là bất đắc dĩ, vô cùng bất đắc dĩ. Vì sao mọi chuyện luôn phát triển theo hướng hắn không muốn nhất? Hắn đối mặt Tùng, nhìn Tùng cả hai mắt đều bị che khuất vô cùng quấn quýt, sau đó chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài: "Tùng, ngươi là nhân loại."

Mà nhân loại thì không thể giết người.

Tùng không nói gì, chỉ yên lặng đứng đó, không một tiếng động, như hòa mình vào thiên địa. Cho đến khi Lạc Dịch vỗ vỗ y, ý kêu y lên khán đài, Tùng mới có hành động khác ngoài tiếng hô hấp.

Trở lại chỗ cao sau khán đài, nghênh đón chính là nụ cười lạnh của Trâu Vĩ.

"Người hầu bảo bối của ngươi?" Trâu Vĩ nói, đầy ý tứ châm chọc: "Còn phải đích thân hộ tống? Bản thiếu thật tò mò không biết lúc hắn đi nhà xí có phải cũng do ngươi dội cầu."

"Đúng vậy." Lạc Dịch cười hắc hắc: "Ta chỉ là sợ quay người một cái, thế giới sẽ không còn, vậy thôi."

"…" Hoàn toàn không phải đáp lại, Trâu Vĩ vô cùng căm tức, có cảm giác như đánh một quyền vào thảm bông. Y muốn trào phúng, thế nhưng lời nói đối phương không một tia sơ hở — bởi vì y căn bản nghe không hiểu.

Dưới kia vô cùng ồn ào, khán đài đã mở rộng gấp ba, có thêm bốn cái ***g sắt, trong mỗi ***g là một mãnh thú, theo thứ tự là từng mãnh hổ, móng đầy máu chỉ rõ những con thú này không dễ chọc. Lạc Dịch chú ý tới bốn con hổ bụng đều dẹp lép, xem chừng đã bị bỏ đói rất lâu. Khí tức người sống xung quanh kích thích mãnh hổ, hai mắt chúng nó đỏ bừng, có thể trong mắt chúng nó, những người quanh đây đều là thực vật.

Cho dù khán đài được bảo vệ cẩn thận, vẫn có một số người nhát gan không kiềm chế được lui về phía sau, thế nhưng số người hưng phấn kích động còn nhiều hơn, bọn họ ồn ào, la hét, chờ đợi 'tiết mục' tiếp theo.

Trừ bỏ bốn ***g sắt kia, nhiều người bắt đầu bị dẫn tới. Những người đó hoặc là ánh mắt ngây ngốc nhìn xung quanh, hoặc là hung ác nhìn chằm chằm tất cả, bất kể ai cũng đều có dù nhiều hay ít sát khí cùng mùi máu tươi, đó là dùng tính mạng người khác đổi lấy.

Cuối cùng trong tiếng hoan hô, lại có ba ***g sắt bị đẩy ra, một người trong đó rõ ràng là Tùng. Mặt khác hai người trong hai ***g sắt còn lại lần lượt là một đại hán cao to và một thanh niên thon gầy, hai người trong ***g so với những người bên ngoài thì sạch sẽ hơn, nhưng mùi máu tươi trên người bọn họ còn gấp mấy lần những người bên ngoài.

Lạc Dịch quay đầu nhìn Trâu Vĩ, Trâu Vĩ dương dương đắc ý nhìn kiệt tác của mình, nhận thấy ánh mắt Lạc Dịch thì càng thêm ngạo mạn nói: "Ngươi nên tạ ơn bản thiếu, đây là vì bảo bối người hầu của ngươi, ngươi không biết là trước khi mở màn là phải ăn lót dạ sao?"

Trâu Vĩ vỗ tay một cái, ngay sau đó một trung niên áo xám xuất hiện trên đài. Ho nhẹ một tiếng, sau đó thanh âm to vô cùng, truyền tới mọi ngõ ngách trong phòng.

"Lần này luận võ lấy sa lậu làm chuẩn, một khắc sau mở ***g mãnh thú, hai khắc sau mở các ***g còn lại. Người trong ***g sắt có chìa khóa riêng, nên nếu muốn tham gia có thể tự mình mở ***g. Lần này không chỉ có một người thắng, đến hết giờ nếu ai trụ được sẽ thắng cuộc." Nói đến đây, trung niên áo xám kia lộ ra nụ cười quỷ dị: "Còn một thông tin là, mỗi mãnh thú ở đây sức ăn lớn nhất là bốn người."

Ngụ ý là, nếu muốn sống sót khỏi miệng mãnh thú, phải giết chết bốn người khác làm cống phẩm sinh tồn. Lạc Dịch nhẹ nhàng vuốt hắc hoàn trên cổ tay: "Người sống sót không vượt quá ba."

"Ta tỏ vẻ không hiểu." Lạc Dịch cảm thấy thanh âm máy móc của công lược, so với thanh âm mọi người ở đây còn có vẻ giống người hơn: "Bên ngoài cùng bên trong ***g tổng cộng là 19 người, đều có được tố chất thân thể của nền văn minh thứ 10, võ lực. Ba người trong ***g sắt. Điều kiện thắng lợi là thời gian quy định, chỉ cần trung bình năm người đối phó một mãnh thú, bốn con mãnh thú có thể được giải quyết hết. Trừ đi những nhân tố bên ngoài, xác suất sống sót là 50%, có thêm Tùng, càng tăng lên thành 100%."

"Vậy ngươi nghĩ Tùng sẽ ra tay sao?…Nói cách khác, trước khi ***g sắt mở ra, trước khi có kẻ tấn công, y sẽ ra tay sao?" Lạc Dịch không phản bác, chỉ đưa ra một vấn đề mới.

"…Ta tỏ vẻ, căn cứ vào tập tính trong tư liệu, xác suất là 0.021458%…"

"Vậy nên, ngươi nghĩ đám người kia sẽ hợp tác sao? Bọn họ sẽ sẵn sàng hợp tác trong tình hình đó sao? Sẽ không ai hoài nghi người bên cạnh sẽ đẩy mình vào miệng cọp sao?" Lạc Dịch cười rất sáng lạn: "Ở chỗ này, không ích kỷ liền chết, thấy kết quả đại hán kia thôi. Chỉ có ích kỷ mới có thể sinh tồn, bọn họ còn sống sót, bọn họ càng chỉ tin tưởng chính mình. Bởi vì chỉ có mình, mới không hại chính mình."

Trong lúc Lạc Dịch và công lược đối thoại, tràng chém giết dưới đài đã bắt đầu. Hoàn toàn như lời Lạc Dịch, giữa hợp tác và lợi dụng người khác, người trên đài lựa chọn cái sau. Mọi người muốn người khác đi uy con hổ đói, những người khác đương nhiên không có tinh thần hy sinh như vậy, có thể ngoan ngoãn đi lên chỉ có thi thể, đương nhiên đám súc sinh kia cũng không quan tâm thức ăn của nó sống hay chết.

Trung niên nam nhân hô hạ tràng, ý là 'luận võ' bắt đầu. Lúc này, không biết là ai bắt đầu, mọi người đều nhắm vào người thoạt nhìn là yếu ớt nhất nhào tới. Sau một tiếng kêu thảm tê tâm liệt phế, thi thể mới mẻ bị ném bên ngoài một cái ***g sắt — đó là cống phẩm.

Lạc Dịch cười nhạo nói: "Chỉ có lúc này, bọn họ mới thật 'đoàn kết'." Hắn quay đầu đi, nhìn kẻ khởi xướng. Trâu Vĩ hưng phấn nhìn phát sinh trên khán đài, thỉnh thoảng vỗ tay kêu hay. Đối với y mà nói, đây cũng chỉ là một trò tiêu khiển. Lạc Dịch đột nhiên có chút mệt mỏi, trên thế giới này luôn có một loại người, bọn họ luôn cao cao tại thượng, bọn họ không coi ai ra gì, bọn họ xem những người khác như là...một món đồ chơi.

Chém giết trên đài vẫn tiếp tục, bốn con hổ đói cần 16 tế phẩm, kẻ yếu nhất đã chết, vậy là phải tìm những người còn lại bên trong kẻ yếu nhì đã chết, tiếp tục tìm kiếm... Trên đài toàn là màu máu, thế nhưng trong ***g cũng coi như bình thản, như là bình yên trước cơn bão. Tùng yên lặng đứng trong ***g sắt, mắt bị che lại cũng liền ngồi đợi như vậy, hoàn toàn không biết y thấy được cái gì, hay là cảm nhận được cái gì

33. Chương 33: Huyết Dục X Huyết Vũ X Huyết Ngục

Lúc này, đại hán bên trong ***g sắt đứng lên — ba cái ***g sắt đều đặc biệt gần nhau, đến mức có thể nghe được động tĩnh bên kia đối phương. Đại hán vặn lưng, sau đó lộ ra một nụ cười dữ tợn: "Ngủ ngon ăn no xong, nên hoạt động gân cốt, luận võ thú vị như vậy không cho lão tử tham gia sao được?!"

Đại hán căn bản không dùng chìa khóa, mà nắm lấy song sắt, tay nổi đầy gân xanh, hét lớn một tiếng, rào chắn song sắt cứ như vậy bị bẻ gãy, sau đó cười lớn đi về phía hỗn chiến.

Một thanh niên trong ***g sắt khác tựa hồ cảm thấy bất đắc dĩ, làm bộ thở dài một cái, sau đó híp mắt bắt đầu nói với Tùng: "Hắc, tiểu huynh đệ, ngươi là lần đầu tiên tham gia?"

Đối với thanh niên chủ động bắt chuyện, Tùng vẫn như trước im lặng, giống như một pho tượng.

Thanh niên cũng không để ý, y phát hiện Tùng đang nhìn về phía tràng hỗn chiến, vì vậy nói: "Ngươi không thích ứng? Ta thấy trên người ngươi rất sạch sẽ, sợ là đến bây giờ cũng chưa từng giết người đi, chủ tử của ngươi bảo vệ ngươi thật tốt." Tùng rốt cuộc có động tĩnh, thanh niên cười rất là vô hại, lại mang theo châm chọc: "Bất quá dù thế nào đi nữa, cũng vẫn ném ngươi tới nơi này." Nói đến đây, thanh niên bộ dạng như hiểu ra điều gì: "Ách, có lẽ chủ tử ngươi muốn cho ngươi khai trai, thế nhưng địa điểm có vẻ không tốt lắm."

Thanh niên nhìn về phía đại hán bĩu môi, đại hán kia đang ha ha cười tay giơ lên đầu một người, sau đó như bóp dưa hấu mà bóp vỡ. Màu óc trắng và máu dính trên người đại hán, đại hán cũng không thèm để ý, mà càng thêm cười lớn.

"Tên kia từ khi ra đời sức mạnh liền lớn vô cùng, trải qua nhiều lần chi dùng mới đến tay ám tràng, được cho là vương bài. Nhìn cái này đi." Thanh niên chà chà thạch đài dưới chân: "Chỉ cần tên kia muốn, hắn có thể đánh nát thạch đài này."

Thấy Tùng không phản ứng gì, thanh niên tựa hồ mất hứng. Lúc này có tiếng gầm nhẹ, chính là hổ được phóng ra. Lúc này trên đài còn dư lại năm người cùng đại hán kia, năm người kia cũng biết đại hán khó đối phó, để sinh tồn đành lựa chọn liên thủ. Mãnh hổ vừa được thả ra liền chạy đến chỗ có người, trong đó có

một mãnh hổ chạy đến bị đại hán một quyền ném ra ngoài, chấn kinh mọi người, mãnh thú cũng biết đại hán này không dễ chọc, chúng nó vòng qua đại hán, nhào qua những người còn lại.

Mặt năm người không còn chút máu, thậm chí tuyệt vọng nhìn hổ đói đến gần. Lúc này, một người trong đó lập tức đẩy đồng bọn ra, sau đó bỏ chạy. Người bị đẩy không kịp đề phòng hướng về phía hổ, trên mặt là biểu tình bất ngờ, căm hận và tuyệt vọng đan vào nhau, ngã xuống, cuối cùng không còn đứng lên được nữa.

Những người còn lại cũng như chim sợ cành cong mà tản ra, đề phòng nhìn nhau, sau cùng bỏ chạy tán loạn.

"Thấy không? Thiên hạ này nhược nhục cường thực. Cường giả có thể chinh phục thiên hạ, cường giả có thể chi phối tất cả. Đối với cường giả, không thích thì phá hủy, thích vật gì thì bằng mọi giá có được. Không người nào dám khiêu khích cường giả, không người nào dám mơ ước vật cường giả sở hữu — Đây cũng là quyền lợi của cường giả."

Lúc này, thanh niên phát hiện Tùng rốt cuộc cũng có động tác, Tùng ngẩng đầu lên, nhìn về phía trên cao kia — bởi vì vải đen che đi tướng mạo của Tùng, thanh niên chỉ có thể dựa vào động tác Tùng mà suy đoán. Thanh niên cũng nhìn về phía đó, chỗ cao đó, là nơi chỉ có người có quyền thế, từ đây không thể thấy được người bên trong kia.

Thanh niên nở nụ cười: "Chủ tử ngươi ở phía trên?" Mắt thanh niên hiện lên một tia sáng: "Thế nào, có muốn chủ tử ngươi cao hứng một chút không?"

Tùng không trả lời, nhưng mặt y hướng về phía thanh niên. Thanh niên vui sướng nở nụ cười: "Chủ tử ngươi nếu đã tham gia ám tràng, ném ngươi vào đây, nhất định là muốn xem một trận chém giết hoàn mỹ. Dạy ngươi một cách, xé nát mọi người hoặc thú nơi này? Đây sẽ là một trận chiến hoàn mỹ, chủ tử ngươi nhất định cao hứng…A…"

Thanh niên hoàn toàn không ngờ, mình chỉ là nói vui như vậy, nhưng thật sự khiến nơi này trở thành địa ngục.

Lúc này, đại hán trên đài tựa hồ cảm thấy nhàm chán, mãnh thú không động y, những người trên đài cũng bị mãnh thú làm cho sống dở chết dở. Ánh mắt y vừa chuyển, liền nhìn thấy hai người còn đứng trong ***g, sau đó cười gằn sải bước đi tới.

"Ai, chúng ta phải ra sân rồi." Thanh niên bất đắc dĩ lắc đầu thở dài.

[… Nhược nhục cường thực] có một thanh âm cứng rắn, không, đó không phải thanh âm, như là hàng ngàn lời thì thầm tạo nên, trực tiếp rơi vào đầu thanh niên. Thanh niên thấy trước mắt tối sầm, lỗ tai như mất hết cảm giác, tất cả âm thanh vang vọng ù ù trong tai, đầu đau đến mức hận không thể đập vỡ đầu ra, thân thể lại cứng ngắc không thể khống chế được. Cả người thanh niên như bị đông lại trong một tư thế, mắt cũng không nhắm lại. Ở bên ngoài, không ai phát hiện ra dị trạng trong này.

[Nhược nhục cường thực, đây là quy tắc của nhân loại?] "Thanh âm" xơ xác như câu hồn kia vang lên lần nữa, lần này có vẻ lưu loát hơn rất nhiều, bất quá không biết có phải hay không đã đau đến chết lặng hay là ảo giác, uy lực lần này không lớn lắm, tựa như đối phương đã từ từ khống chế được uy lực "Thanh âm", [Trả lời.]

Ân! Đúng vậy! Có thể áp đảo mọi phép tắc! Thanh niên gần như hét ra, nhưng thực tế là không hề phát ra âm thanh gì.

Thế nhưng "Thanh âm" kia dường như đã nghe được, lẳng lặng đặt câu hỏi.

[Làm sao trở thành cường giả?]

Đánh bại tất cả, chinh phục tất cả, chỉ cần ngươi đánh bại tất cả, ngươi chính là cường giả! Tất cả mọi người sẽ khuất phục dưới ngươi! Thanh niên nghĩ hồn phách của mình hẳn đã bị xé nát, chỉ có thể phản ứng theo âm thanh kia.

Im lặng một lúc, có lẽ chỉ một khắc, thế nhưng thanh niên cứ ngỡ như là đã qua cả trăm năm, sau đó, thanh niên lần thứ hai nghe được "Thanh âm" kia.

[Chỉ cần hủy diệt hết nơi này, hắn sẽ vui vẻ?]

Thanh niên nghĩ, có lẽ mình đã biết chủ nhân của "Thanh âm" kia là ai.

Đây là ý thức cuối cùng của y.

Đại hán đi đến trước ***g sắt của Tùng, tránh khỏi ***g sắt thanh niên, tựa hồ có chút kiêng kị. Đại hán hoàn toàn không biết rằng, đối thủ mình kiêng kỵ, một giây trước đã chết, nguyên nhân là do đại não và trái tim nổ thành một khối nhão. Đại hán cười gằn xốc nắp ***g lên, sau đó nhấc Tùng ra, như nhấc một con gà. Tùng không hề phản kháng bị nhấc lên, hai tay hai chân theo thân thể đung đưa.

Đại hán có chút ngoài ý muốn cảm nhận được trọng lượng trong tay, ánh mắt di chuyển xuống, bởi vì bị nhấc lên, xiềng xích trên tay chân Tùng cũng rũ xuống, phát ra tiếng lách cách.

Con ngươi đại hán co rút lại, sau đó không chút chậm trễ ném Tùng đi. Tùng bị ném thẳng tắp tới sàn nhà, nhưng ở lúc gần chạm mặt đất, vươn tay trên mặt đất, thân thể tạo thành một độ cung, sau đáp lên mặt đất. Mọi người xung quanh trầm trồ khen ngợi, bọn họ chỉ là ngồi xem náo nhiệt, nhưng đại hán gương mặt rất trầm trọng, bởi vì chỉ có hắn biết, lực đạo vừa rồi của hắn có thể khiến một người nát bét. Đại hán liếc nhìn sàn nhà, sau càng thêm kinh hãi nhìn về phía Tùng. Trên sàn vô cùng trơn nhẵn, không có một vết tích gì.

Mạnh, mạnh quá. Lần đầu tiên, đại hán đối mặt với uy hiếp của tử vong như vậy. Hắn không chút chần chờ, móc từ trong lòng ra một dược hoàn, cắn răng nuốt xuống. Người xung quanh càng thêm ồn ào, ai cũng khen hay, ám tràng không ngăn cản người khác dùng thuốc, bởi vì… tràng luận võ này sẽ càng thêm kích thích, đặc sắc, còn có máu tanh. Tùng yên tĩnh đối mặt đại hán, như đang suy nghĩ gì, hoàn toàn thờ ơ đối với đại hán sử dụng thuốc.

Đại hán uống thuốc xong hô hấp liền nặng nề thêm vài phần, da đỏ bừng, mắt đầy hung tợn. Hắn chưa bao giờ cảm thấy sung sướng như thế này, như có lực lượng có thể hủy diệt cả Hi Trâu thành, chớ đừng nói hắc y nhân gầy yếu trước mặt.

Đại hán lao về phía Tùng, như một con trâu không thể ngăn cản, phá hủy mọi chướng ngại vật, cộng thêm uy lực của dược hoàn, chẳng mấy chốc, đại hán đã đến trước mặt Tùng, đánh một quyền. Tùng như là rốt cuộc cũng phản ứng kịp, nhưng né ra đã chậm. Bị đại hán đá một cước lên mặt, như đạn pháo bay ra ngoài, hung hăng ngã trên mặt đất, sau đó không thể ngừng lại, tạo nên một lỗ trên sàn gạch.

Trên khán đài, Trâu Vĩ quát to một tiếng hảo, dương dương đắc ý đến trước mặt Lạc Dịch.

"Người của ngươi xong rồi." Trâu Vĩ vỗ tay kêu người đem lên bản khế, ác ý cười: "Ký đi, từ nay về sau ngươi là con chó của bổn thiếu, ha ha!" Trâu Vĩ nghĩ đến khoảng thời gian tuyệt vời tiếp theo, liền không thể chờ đợi được.

Tươi cười Lạc Dịch không còn, cau mày, thấy vậy, Trâu Vĩ càng thêm đắc ý. Nhưng Lạc Dịch chỉ đẩy tờ giấy ra, than thở: "Còn sớm…"

Gương mặt Trâu Vĩ đang tươi cười trong nháy mắt trở nên đáng sợ: "Ngươi muốn hủy…"

Dưới đài một mảnh xôn xao, Lý Tam nhỏ giọng kêu một tiếng: "Cậu chủ, nhìn xuống một chút."

Trâu Vĩ nhịn không được nhìn xuống, sau đó cứng lại.

Trong bụi bay mịt mù, một thân ảnh chậm rãi đứng dậy.

Không nhìn Trâu Vĩ thấp giọng "Không có khả năng", Lạc Dịch nhìn thân ảnh kia, bất an càng thêm lớn.

Đại hán cũng là không thể tin được, ngây ngốc nhìn thân ảnh kia. Đợi đến khi thân ảnh kia xuất hiện trước mặt mọi người, toàn bộ trở nên yên tĩnh.

Miếng vải đen trên mặt bị cú vừa rồi làm rớt xuống, hắc y nhân lần đầu tiên lộ mặt trước tất cả mọi người, gương mặt hoàn hảo có thể xưng là thần không chút tỳ vết, như là tác phẩm nghệ thuật tuyệt nhất, không ai có thể khinh nhờn. Trân phẩm thế này hẳn là phải ôm về nhà cất kỹ, nhìn mãi cũng không chán, không để cho nó bị nhúng chàm.

Lạc Dịch nhìn thấy trong mắt Trâu Vĩ và những người khác là si mê và ham luyến muốn chiếm làm của riêng, nhỏ giọng mắng một câu. Vậy nên hắn mới phải che mặt Tùng lại, nhưng là vì sao hắn vẫn phải đối mặt với tình huống này a sát!

Tùng không quan tâm mọi người xung quanh, y chỉ đứng lên, ánh mắt vô cơ của trùng tộc nhìn về phía đại hán.

Một giây sau, mưa máu nổi lên.

Con ngươi đại hán rơi trên mặt đất lộ vẻ kinh sợ và không cam lòng, đại hán đã nỗ lực, lúc Tùng xông tới thì né tránh — nhưng mỗi lần né tránh xong, trên người lại thiếu mất một bộ phận, cho đến khi biến thành một khối vụn. Tốc độ bọn họ thật sự rất nhanh, mọi người chỉ thấy thân ảnh màu đen lóe lên, sau đó là mưa máu.

Đây, không nên thế này a…Hắn trước đó rõ ràng đã nhấn mạnh, tại sao vẫn xuất hiện tình trạng này?

Lạc Dịch muốn chạy xuống phía dưới, nhưng lại bị ngăn cản.

"Lạc công tử." Đây là lần đầu tiên, Trâu Vĩ dùng giọng khách khí như vậy nói với Lạc Dịch. Bạch y công tử đã tỉnh lại xem nhẹ tình huống dưới tràng, trong mắt tràn đầy kiên quyết, đó là ham muốn không chút che giấu muốn biến Tùng làm của riêng: "Chúng ta thỏa thuận đi, ngươi ra giá, ta muốn y!"

"Không được." Lạc Dịch như đinh đóng cột nói: "Để ta xuống dưới, ta phải ngăn cản y." Ngươi có ngu hay không, nó là vũ khí hạt nhân a, nếu có công lược hắn đã có thể chạy trốn tới nơi khác, thế nhưng hiện tại kết cục có thể xảy ra nhất là, mọi người cùng nhau đi luôn!

"Không chịu sao? Ha hả…" Trâu Vĩ nở nụ cười, trong mắt tràn đầy áp bách: "Cũng đúng, trân phẩm như vậy không ai có khả năng buông tay…"

Sau đó một tiếng hét thảm. Lạc Dịch nhìn xuống, chỉ có thể nhìn thấy khắp nơi toàn máu, còn có những "khối mưa" rơi xuống xung quanh. Trên đài đã không còn thi thể, chỉ còn từng khối và máu. Vừa bị Tùng xé rách, là lão hổ còn sống sót duy nhất trên đài, mãnh hổ kia cùng với cục thịt còn chưa tiêu hóa trong dạ dày rơi xuống Huyết Trì, tuy hai mà một. Tùng không dừng lại, mà dùng tốc độ ban đầu đi ra ngoài.

Gương mặt Lạc Dịch tái mét, hắn rống giận với Trâu Vĩ: "Ni mã đừng ngăn cản ta xuống dưới cản y a! Y sẽ giết hết toàn bộ người phía dưới!"

"Ngăn cản?" Trâu Vĩ thờ ơ nói, dường như si mê mà nhìn Tùng dưới đài: "Tại sao phải ngăn cản? Ngươi xem, thật đẹp a…"

"Ta kháo…!"

Trong lúc hắn đối thoại, Tùng đã tới biên thạch đài. Lúc này, khán giả dưới đài cũng cảm giác không đúng, bọn họ không hề ồn ào, mà tĩnh mịch nhìn động tác của Tùng. Tùng nhẹ nhàng nhảy, liền vọt qua rào chắn cao hơn một trượng, rơi vào giữa đám sơn dương — đối với trùng tộc mà nói, những người này không có năng lực phản kháng chút nào so với sơn dương cũng không khác nhau mấy.

Sau đó, bắt đầu huyết sắc yến hội.

Khoét một mảnh là đầu, khoét hai mảnh là hai con ngươi, khoét ba mảnh biến thành thượng trung hạ, khoét bốn mảnh chỉ còn thân thể trơ trụi, khoét năm mảnh…Khoét mười hai mảnh ruột được phân chia đều, khoét mười ba mảnh có thể thấy trái tim.

Bản ca dao màu đen nổi lên trước mắt một lần lại một lần, Lạc Dịch gần như lụi tàn nhìn về phía Trâu Vĩ.

"Ngươi muốn chết sao?"

"Hắc? Chê cười, bản thiếu chết?" Trâu Vĩ cười nhạt: "Tuy rằng thân thể y tố chất lợi hại, nhưng là không có nội lực là chỗ chết trí mạng, bản thiếu có ít nhất ba gã bảo vệ võ công cao cường bên người."

Lạc Dịch không còn muốn nói gì, hắn lộ ra nụ cười trắng bệch, vươn tay về phía Trâu Vĩ: "Được rồi, trận này kết quả xem như ta thắng, đưa Tử Dương thảo cho ta."

"Tử Dương thảo? Ngươi đang nằm mơ à, cái đồ vật trong truyền thuyết này cho dù bản thiếu có thì làm sao có thể đưa cho ngươi?" Trâu Vĩ cười gằn vẫy tay, người hầu từ bốn phía đến gần Lạc Dịch.

Tuy rằng đã sớm nghĩ đến kết quả này, Lạc Dịch vẫn có chút tức giận, loại lửa giận này không biết là đối với An Khánh, với Trâu Vĩ, hay với bản thân mình nhiều hơn.

Tí tách, tí tách, tí tách…

Chẳng biết từ lúc nào khắp nơi đã yên tĩnh lại, Lạc Dịch theo bản năng nhìn xuống dưới, sau đó bị máu tanh và tình cảnh bi thảm làm lui về sau vài bước, gần như muốn nôn. Sau đó đụng vào một thân thể, Lạc Dịch như chim sợ cành cong né ra, xoay người, vừa lúc chống lại đôi mắt vô cơ của Tùng.

Kinh sợ không thể nói trong lúc này bộc phát, Lạc Dịch không kiềm được gào: "Ngươi vừa làm cái gì! Ngươi là nhân loại, nhân loại, nhân loại a!"

Tùng không chút biến hóa, Lạc Dịch một lúc sau mới phát hiện không thích hợp. Aha hắc…Hắn vừa rống không phải tiểu hài tử nghe lời, mà là một vũ khí hạt nhân a…?

[Ngươi] "Nói những thứ này" [Không] "Phải người."

Lạc Dịch sửng sốt hồi lâu mới hiểu được là Tùng đang nói, không, không phải là nói, dường như là thanh âm vang vọng trong đầu, mang theo cảm giác sột soạt. Hơn nữa miệng Tùng khẩu hình không hợp, như là cố ý bắt chước theo, trên thực tế thanh âm phát ra cũng không cần miệng.

Đại não Lạc Dịch bây giờ như cái máy cũ kỹ, năng lực tư duy cứ giậm chân tại chỗ. Hắn nhớ lại lúc nãy hắn nói với công lược câu kia, lại thật không ngờ bị Tùng nghe thấy. Bất quá Lạc Dịch thoáng thở ra một hơi, Tùng thoạt nhìn không khác biệt gì lắm, đây chỉ là ngoài ý muốn, đúng không?

Trâu Vĩ không quan tâm tình trạng Lạc Dịch mà thật cao hứng khi thấy hai ngươi tranh chấp, tuy rằng lời nói quái dị không thể hiểu được. Trâu Vĩ si mê nhìn gương mặt Tùng, thân thể Tùng, càng nhìn càng thấy như một tạo vật hoàn mỹ. Sau đó quay qua Tùng tươi cười nói: "Có muốn đến chỗ bản thiếu không, bản thiếu tuyệt đối không xích ngươi, cũng sẽ không nổi giận lung tung với ngươi như hắn, yêu cầu ngươi bản thiếu sẽ tận lực thỏa mãn, được không?"

Nhưng là lời nói của Trâu Vĩ chỉ rơi vào khoảng không, Tùng không thèm nhìn, ảnh ngược trong đôi mắt vô cơ từ đầu đến cuối cũng chỉ có mình Lạc Dịch.

Lạc Dịch càng nghĩ tinh thần và thể xác càng mệt mỏi, có loại cảm giác bi thương mệt mỏi đến chết. Mỗ phiến tử lặng lẽ đi đến trước mặt Trâu Vĩ, đột nhiên dùng tốc độ sét đánh không kịp nện một quyền lên mặt Trâu Vĩ, sau đó chạy nhanh về phía Tùng ôm lấy cổ Tùng. Trong nháy mắt đó, một tia sáng lóe lên trong đôi mắt vô cơ kia.

"Ngươi…!"

Không nhìn mấy bóng đen lao tới, Lạc Dịch nhanh như gió nói: "Chạy!"

Vì vậy Tùng động, chạy với tốc độ mắt thường hầu như không thấy, một khắc sau liền không thấy bóng dáng, để lại Trâu Vĩ cùng với thủ hạ không kịp phản ứng. Trâu Vĩ mặt tái mét: "Đuổi theo cho ta! Bất luận cái tên áo xám kia sống chết!"

Lạc Dịch ở trên người Tùng thống khổ mà vui sướng nói: A a, lái thần mã Tiếp Khắc sẽ chết, ca bây giờ đang lái trùng tộc, nhưng là, tốc độ này…Ta, đi…Sát…Hi Trâu Thành không ở được nữa, đến chỗ khác đi…Ngô, xe ngựa vừa qua kia nhìn có vẻ quen mắt…Ngô, ai nói cho ca, nếu ngất trùng tử kia sẽ làm gì…

"Công tử, đến rồi." Thị đồng dừng lại, cung kính nói.

"…Cuối cùng cũng tới." Màn bị đẩy ra, một quý công tử đi ra, mặc trên người một bộ bạch y, rõ ràng trời đã rất lạnh, nhưng trong tay y vẫn cầm một cây quạt, lại không khiến người ta nghĩ rằng y làm ra vẻ, mà còn tăng thêm khí tức phong lưu phóng khoáng.

Bạch y công tử nhìn thành bài Hi Trâu thành, vuốt cằm nở nụ cười.

"Tên kia tới đó cũng không trật tự a, a…Cư nhiên không nói tiếng nào chạy đến Bắc Sở quốc, làm chuyện thú vị như vậy, tại sao không để cho chủ tử mình tham gia một chút?"

34. Chương 34: Trùng Hợp X Động Dục X Khai Trai

Trâu Toàn cười đến mức vẻ mặt cúc hoa đóa đóa đều nở rộ, hắn thật cao hứng, bởi vì vấn đề khó khăn nhất của hắn đã được giải quyết, chỉ cần bạch y công tử trước mắt đáp ứng một tiếng, tất cả vấn đề này đều không thành vấn đề. Thân là người đứng đầu Hi Trâu thành, Trâu Toàn luôn khinh thường đám thương nhân, vậy nên hắn không khách khí đối với những thương nhân này nhạn quá bạt mao(). Lại không ngờ hậu quả đưa đến là không có thương nhân nào đến Hi Trâu thành lần nữa — cho dù đường xa, bọn họ cũng không muốn đi qua Hi Trâu.

() Nhạn quá bạt mao: chim nhạn bay qua còn muốn đưa tay rút mấy cộng lông, ý nói chuyện gì đã qua tay mà có lợi ích thì quyết không bỏ qua.

Ban đầu Trâu Toàn không hề quan tâm chút nào, cho đến khi gần đây, Hi Trâu thành lâm vào tuyệt cảnh: Các vật tư không được tiêu dùng, khuyết thiếu một bộ phận vật tư, một bộ phận khác thì lại thừa. Trâu Toàn hối hận, thế nhưng chuyện đã xảy ra rồi thì không thể thay đổi, các thương nhân vẫn không muốn đi qua Hi Trâu. Thế nhưng chuyện này sẽ không còn là vấn đề nữa, chỉ cần người trước mắt này đồng ý một cái, còn lo không có thương nhân đến sao?

"Hạ công tử thực sự là nhân trung long phượng a!" Trâu Toàn miệng đầy nịnh hót: "Trẻ tuổi như vậy lại có địa vị cao ở Thảo Thương, hậu sinh khả úy, hậu sinh khả úy a ha ha ha." Trâu Toàn phái người đem tới một cái hộp tinh mỹ, đưa ra: "Đây là một tâm ý nhỏ của tiểu nhân, đến lúc đó hy vọng Hạ công tử nói tốt vài câu về Hi Trâu với tầng trên."

Trâu Toàn hoàn toàn không biết người trước mắt đây cũng không phải thay mặt gì, mà chính là người đứng đầu của Thảo Thương. Hạ Kình Thảo không nói gì, chỉ híp mắt nhìn Trâu Toàn đang xun xoe.

"Đây là đương nhiên." Hạ Kình Thảo như là nhớ đến chuyện gì thú vị mà khẽ cười, y vỗ cây quạt nói: "Nghe nói gần đây Hi Trâu thành xảy ra một chuyện thú vị, có người bảo toàn bộ võ quán nơi này đều bị hai người san bằng qua, một áo đen, một áo xám, đúng không?"

Nghe vậy, mặt Trâu Toàn lạnh xuống, hừ lạnh nói: "Không biết đệ tử nhà ai đi du ngoạn giang hồ, hoàn toàn không hiểu đạo lý! Vô giáo dục!"

Võ quán Bắc Sở thuộc về triều đình, bọn họ không thể tiến nhập giang hồ, mà người giang hồ cũng không thể ra tay với võ quán.

Hạ Kình Thảo vẫn là bộ dáng tò mò, y vừa định nói gì, ngoài cửa đột nhiên có tiếng nháo lớn.

Trâu Toàn hoàn toàn trầm xuống, hắn đứng dậy, nổi giận nói: "Không phải bản quan đã nói có khách quý đến, không được quấy rầy sao?!"

"Đại, đại nhân. Thiếu gia, thiếu gia bị người đánh…"

"Cái gì?" Trâu Toàn biến sắc, cuống quít xin lỗi Hạ Kình Thảo một tiếng sau đó vội vã chạy ra ngoài. Hắn cao tuổi rồi mới có con, toàn bộ Trâu gia cao thấp cũng chỉ có một nhi tử, đương nhiên trở thành bảo bối, hôm nay lại bị đánh, hơn nữa còn ở trong địa bàn nhà mình bị đánh?!

Hạ Kình Thảo tựa hồ cảm thấy hứng thú đi theo, người được chủ nhân xưng là khách quý tự nhiên không có người hầu nào dám cản trở. Hạ Kình Thảo theo Trâu Toàn đi tới một gian nhà đẹp bên ngoài, vừa vào sân liền nghe thấy tiếng ném đồ và thanh âm rít gào.

"Cái đám phế vật này! Phế vật! Phế vật!!! Hai người không có võ công cũng không bắt được, một cái hai cái đều là…Cha…"

Rối loạn bình ổn, Hạ Kình Thảo theo khe hở nhìn qua, thấy một bạch y công tử vẻ mặt đầy ủy khuất và không cam lòng đứng đối diện Trâu Toàn, công tử kia vừa nhìn là biết thiếu gia được nuông chiều, tướng mạo có thể miễn cưỡng coi là cân đối, chỉ là con mắt bị bầm đen thui kia làm cho khuôn mặt có chút buồn cười.

Trâu Toàn đương nhiên không hề nghĩ là buồn cười, kẻ đứng đầu Hi Trầu thành lúc này vô cùng tức giận.

"Đã xảy ra chuyện gì?!"

Sau đó Hạ Kình Thảo liền nghe được câu chuyện về một tiểu thiếu gia đáng thương, vô tội bị lừa, kẻ lừa gạt là như thế nào lợi dụng lòng tốt tiểu thiếu gia, sau đó kẻ xấu rời đi rồi còn hung hăng đánh tiểu thiếu gia. Hạ Kình Thảo dùng quạt che đi miệng, để tránh bị thấy khóe miệng đang nhếch lên.

"Nực cười! Nực cười!!!" Trâu Toàn càng nghe càng giận, hắn vung tay lên, phẫn nộ quát: "Đi lục soát cho bản quan, đào ba thước cũng phải tìm ra! Còn có phát lệnh truy nã, Vĩ nhi, nói cha biết danh tính và đặc điểm bọn chúng!"

"Lạc Dịch…Không sai, tên đó gọi là Lạc Dịch." Trâu Vĩ rũ mắt xuống che dấu một tia hung tợn, trên mặt vẫn là dáng vẻ ủy khuất: "Bắt được bọn họ, phụ thân cứ đưa cho hài nhi xử lý."

"Liền tùy ý ngươi."

Hạ Kình Thảo hiếp mắt nhìn tất cả phát sinh, không hề ngăn cản, thế nhưng thị đồng bên cạnh lặng lẽ lui về sau mấy bước, bảo trì khoảng cách an toàn.

"Hạ công tử, để ngươi chê cười." Hạ lệnh xong, Trâu Toàn bước tới.

"Không có gì, tại hạ chỉ nhìn một hồi trò hay." Hạ Kình Thảo nhẹ nhàng phủi tà áo không chút bụi, quay sang người đang sửng sốt vì câu nói của y: "Như vậy, tại hạ cũng muốn cáo lui."

"À, quên nói, cái tên mà ngươi nói vô giáo dục kia chính là người của ta."

Để lại một câu không rõ, Hạ Kình Thảo ly khai. Trâu Toàn sững sờ tại chỗ, lúc này thị đồng Tiểu Thuyên đi lên, cung kính nhưng lạnh băng nói: "Công tử sai tiểu nhân chuyển lời: Thảo Thương sẽ không đi qua Hi Trâu thành, cho dù là hiện tại, hay là tương lai."

Trâu toàn run run, vì phẫn nộ mà run run, cả giận nói: "Các ngươi có quyền gì mà làm như vậy?!"

Tiểu Thuyên lạnh lùng nhìn qua: "Bởi vì, công tử cao hứng."

Thị đồng hoàn mỹ hành lễ, không quay đầu lại rời đi, để lại Trâu Toàn ngây người như phỗng.

"Đại nhân, thực sự không vào Hi Trâu sao?" Chủ quản có chút không cam lòng thuyết phục: "Hi Trâu thành hiện tại có rất nhiều vật tư chưa được lưu thông, là một kho tàng chưa khai thác, hơn nữa thù lao cũng tương đối lớn. Nếu cứ như vậy buông tha, quả thật rất là đáng tiếc…"

"Ta nói." Thấy thị đồng Tiểu Thuyên đi ra, Hạ Kình Thảo mặc kệ trung niên nam nhân đang cung kính cúi đầu, bước lên xe ngựa: "Ta mất hứng, ta chỉ muốn ta vui vẻ."

Trung niên nam nhân há miệng, sau cũng không nói gì nữa.

Lạc Dịch thật không ngờ Hi Trâu thành lại bị hắn làm cho rung trời lở đất, hắn hiện tại phải đối mặt với một tình trạng thống khổ mà tốt đẹp.

Sau khi trải qua một loạt luận võ, sủng…Khụ, Tùng bắt đầu bước vào kỳ trưởng thành.

Kỳ trưởng thành, trong khái niệm trùng tộc, bước vào kỳ trưởng thành phải trải qua giai đoạn là —

Kỳ động dục.

Lúc ban đầu tiếp nhận nhiệm vụ, Lạc Dịch cũng đã từng vô cùng nguyền rủa vật phẩm công lược. Xâu mứt quả cấp thấp nhất cũng đã khiến mỗ phiến tử nghiến răng nghiến lợi đến hàng ngàn hàng vạn lần, còn trùng nguyên của S cấp thì khiến mỗ phiến tử suýt chút nữa hồn phi phách tán.

Trùng nguyên, chỉ có trùng hoàng trưởng thành mới có, có thể khiến bất cứ con gì khác ngoại trừ trùng hoàng biến thành trùng hậu sau đó sinh sản ra vô tận trùng tử… Nghe đến đó, Lạc Dịch mơ hồ cảm thấy không đúng, thực sự là không đúng. Nghe thế nào cũng thấy giống thiếu nữ trên địa cầu làm sao để biến thành nữ nhân, ân, ngươi hiểu ta hiểu tất cả mọi người đều hiểu. Sau đó, lời nói kế tiếp của công lược trực tiếp đánh mỗ phiến tử rơi vào vực sâu, cả người đều hiện ra trạng thái Sparta.

— Phương thức trùng hậu lấy được trùng nguyên là, ***. Giao phối, ở nền văn minh thứ 8 định nghĩa là hành động mập hợp của giống đực giống cái trưởng thành và…

Câu nói tiếp theo của công lược Lạc Dịch không nghe được, vẻ mặt hắn chợt tỉnh ngộ: A, thì ra thế giới là không chân thật như thế a…

…Hố cha!!! Ca không chỉ lúc nào cũng phải chú ý đến an toàn của bản thân và thế giới, còn phải tìm lão bà cho con trùng chết tiệt kia —! Dựa vào gì a! Hạnh phúc của ca còn cách xa vô cùng. Ngươi biết không, theo thống kê mới nhất kẻ độc thân trên thế giới này đã vượt quá bốn trăm ngàn, còn phải chia nhiều muội tử cho cái tên phi nhân loại kia ca mới không cần a a a…

Được rồi, mặc kệ mỗ phiến tử giãy giụa thế nào đi nữa, thì hậu quả khi bỏ nhiệm vụ báo cho mỗ phiến tử biết, mỗ phiến tử chỉ có thể rưng rưng đi giúp sủng…Khụ, Tùng, tìm vợ.

Vậy nên biến thành tình huống như thế này.

Lạc Dịch ngồi ở trong phòng, đờ ra nhìn ánh nến, Tùng trước sau như một đứng phía sau hắn, lại không còn cái loại cảm giác vô hồn tĩnh mịch như trước, mà mơ hồ mang theo một chút xao động, đôi mắt vô cơ thường hiện lên một tia sáng. Bên ngoài tựa hồ rất náo nhiệt, nhưng vào đến bên trong lại biến mất hết. Hiệu quả cách âm thật tốt. Lạc Dịch không chút để ý nghĩ. Nha, làm cái loại làm ăn này như vậy cũng là đương nhiên a…

Két. Tiếng cửa mở.

Lạc Dịch không biết mình đến tột cùng là thở phào nhẹ nhõm hay là càng thêm lo lắng, hắn nhìn về phía người tới. Một nữ tử kiều diễm, đôi môi đỏ mọng dưới ánh nến có vẻ vô cùng mê người. Nàng đầu tiên là cuốn tóc lên, sau đó thướt tha đi đến chỗ Lạc Dịch, cười duyên: “Gia!”

“— Ngươi biết rõ yêu cầu của ta đi.” Lạc Dịch có chút đứng ngồi không yên, không thể đối mặt cô gái phía trước: “Ta không cần người mới, phải có kinh nghiệm — bởi vì bên chúng ta là người mới, ta muốn giúp y khai trai. Hơn nữa..” Hắn chống lại ánh mắt cô gái, gằn từng chữ: “Ta sẽ ở đây.”

Nữ tử che đi đôi môi đỏ mọng cười duyên nói: “Gia, ta nếu đã nhận rồi, sẽ không hối hận, cũng sẽ khiến ngài hài lòng.”

Thanh niên áo xám tựa hồ vẫn còn chút bất an và áy náy không rõ, hắn định mở miệng, sau cùng chỉ đặt xấp ngân phiếu lên bàn.

“Còn một ít điều kiện khác tú bà hẳn là nói với ngươi rồi. Xong việc, số tiền này là của ngươi.”

Thanh lâu nữ tử trừng mắt nhìn, ánh nến chiếu xuống tạo nên những dải màu ánh lên trong đôi mắt. Lạc Dịch không nhìn nàng nữa mà đứng lên, đi về phía Tùng.

Tùng đứng yên lặng tại chỗ, trong mắt chỉ có ảnh ngược của Lạc Dịch. Lạc Dịch có chút chần chờ giơ tay lên, hướng về phía mặt của Tùng.

“Ai nha nha, thật sự là tiện nghi cho ngươi, ca đến cổ đại còn chưa hưởng thụ qua một lần…” Hắn tháo mạng che mặt của Tùng: “Hảo hảo hưởng thụ đi!”

Lạc Dịch một lần nữa ngồi lại vị trí cũ, vị trí kia đối diện với giường, cách giường khoảng một trượng, có thể nhìn không sót bất cứ gì trên giường. Hắn không nhìn Tùng vẫn bất động, cũng không nhìn thanh lâu nữ tử sững sờ khi thấy dung mạo của Tùng, mà chỉ ngẩn người nhìn chằm chằm cái giường.

Qua một lúc lâu, nữ tử mới hồi phục tinh thần lại, nàng có chút hoảng hốt nhìn vào đôi mắt của Tùng, hàng trăm cảm xúc phức tạp diễn ra trong lòng. Nhìn thấy gương mặt còn đẹp hơn mình gấp ngàn lần, nàng thậm chí hoài nghi mình có thể làm được hay không. Thanh lâu nữ tử theo bản năng nhìn về phía

Lạc Dịch, nàng rất không hiểu, vì sao người kia lại đưa người hoàn mỹ thế này đến trước mặt người khác, nếu như là nàng, có một người tinh xảo hoàn mỹ như vậy, nhất định sẽ ôm chặt trong lòng, không để người khác nhúng chàm, trước mắt chính là nam tử như vậy, là người có thể khiến nàng sinh lòng muốn độc chiếm làm của riêng.

Lạc Dịch như trước không nhìn ánh mắt phức tạp của nữ tử, hắn vẫn nhìn chằm chằm cái giường, như đang suy tính cái gì.

Nữ tử thu lại ý nghĩ, đây là một giao dịch, nàng hiểu rõ vị trí của mình. Nữ tử cười duyên, đi về phía của Tùng, cũng không dám nhìn gương mặt tinh xảo như được điêu khắc tỉ mỉ kia.

"Công tử…" Thanh âm muốn nói lại thôi dưới ánh nến mờ ảo càng thêm mị hoặc, nữ tử buông xuống suy nghĩ, cẩn thận nắm lấy tay Tùng, thấy Tùng không phản đối liền dẫn y đi về phía sàn.

Lạc Dịch cứ như vậy trơ mắt nhìn nữ tử ỡm ờ dẫn Tùng đến cái giường đối diện, nhìn nữ tử thả trâm cài tóc xuống, mái tóc đổ xuống in trên làn da tuyết trắng cùng với đôi môi đỏ mọng, dưới ánh nến hiện ra mê hoặc vô cùng. Nữ tử rất tự nhiên kéo vạt áo ra, xiêm y nửa cởi, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp và nội y đỏ rực. Tùng không hề chống cự bị nữ tử đẩy lên giường, lấy tay chống thân thể, ánh mắt vô cơ không chứa bất kỳ ảnh gì, như là nửa mờ mịt nhìn phía trên. Nữ tử híp mắt, nằm trên người Tùng, trông có vẻ nhỏ nhắn và nhu nhược, nàng lấy ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve xương quai xanh của Tùng, sau đó trượt xuống, đẩy vạt áo ra, lộ ra làn da như tỏa sáng trong bóng đêm, móng tay đỏ tươi đặt trên làn da tuyết trắng, hình ảnh mãnh liệt trùng kích thị giác.

Nữ tử cười duyên, giống như hoa quấn lên cây, mang theo mùi thơm mê hoặc. Đầu ngón tay của nàng kéo y phục Tùng ra hơn phân nửa, khẽ vẽ vòng trước ngực Tùng, đường cong thân thể áp vào thân hình hoàn mỹ, nhẹ nhàng ma sát. Nữ tử lộ ra vẻ mặt mê say, mê ly thở dốc và rên rỉ. Thân thể bám trên người Tùng từ từ đi xuống phía dưới, lúc này, vạt áo của Tùng không biết từ lúc nào đã bị đẩy ra hết, thân thể mềm mại của nữ tử trượt xuống, đầu càng ngày càng thấp, cho đến khi — đi vào khố hạ của Tùng.

Không khí yên tĩnh quá mức vang lên tiếng nước *** đãng, từ bàn nhìn sang, cô gái vùi đầu vào khố hạ người kia, tóc đen theo động tác lắc tới lắc lui, Tùng bán nằm ở trên giường, như trước lấy tay chống lấy thân thể, xiêm y mở rộng, lộ ra làn da trắng nõn, vạt áo đen trượt đến khuỷu tay, vô cùng mất trật tự, lại càng lộ ra quyến rũ và mê hoặc. Đôi mắt vô cơ như trước nhìn thẳng, đôi khi hiện lên một tia sáng, tựa hồ mang theo băn khoăn và mê mang, bộ dàng này càng khiến người ta muốn khinh nhờn.

Lạc Dịch khó khăn nuốt xuống một ngụm nước miếng, không ổn, thật sự không ổn. Ý tưởng ban đầu là tìm một nữ tử để trùng phát tiết, vậy nên hắn đã tìm người làm vật bảo hiểm gì đó của thế kỷ 21, đến lúc đó làm cho Tùng, thân là công lược nhân vật đem trùng nguyên là công lược vật phẩm giao cho hắn — Dù sao từ trước đến nay, trùng tử chưa bao giờ vi phạm mệnh lệnh của hắn, nhưng để đề phòng Tùng trong kỳ động dục có biến hóa gì đó, hắn vẫn là ở đây cho an toàn.

Cho đến khi, kế hoạch đến lúc này không có chút sai lầm nào. Nhưng là bây giờ, không biết có phải hay không lâu quá không phát tiết, hoặc là nhìn thấy cảnh trước mắt quá mức hương diễm, Lạc Dịch nhịn không được có phản ứng. Thật sự là, thật sự là không ổn a.

Lạc Dịch cứng đờ ngồi, đầu óc trống rỗng, duy chỉ có thân thể là đang ầm ĩ. Hắn trơ mắt nhìn nữ tử quyến rũ đứng dậy, cởi hết xiêm y còn trên người, khóe môi còn một tia chỉ bạc vô cùng *** sắc. Mỗ phiến tử khóc không ra nước mắt, tình huống này hắn phải làm thế nào mới tốt?

Nữ tử tựa hồ quên mất còn có người đang xem, nàng bắt đầu khiêu mở nhị hoa của mình. Kích thích trực tiếp khiến thân thể kêu càng kích động hơn, thân là một người nam nhân dưới tình huống như vậy còn phải nhẫn nại chính là vô nhân đạo. Lạc Dịch cắn răng nghĩ, cố gắng ức chế ham muốn đưa tay đến nơi nào, hắn không có mặt dày đến mức ngồi an ủi trước mặt hai diễn viên đang đóng phim đen. Lạc Dịch khó khăn dời mắt đi, sau đó nhìn thấy một bình phong trong góc phòng.

…Ta sát!!!

Mỗ phiến bi phẫn đứng lên, gần như chật vật bỏ chạy vào trong góc, hai người trên giường vẫn tiếp tục động tác, thanh lâu nữ tử hoàn toàn không chú ý Lạc Dịch rời đi, lúc này trong mắt nàng chỉ có thân thể hoàn mỹ trước mặt, duy chỉ có một đôi mắt vô cơ màu vàng nhìn thấy thân ảnh đang chật vật chạy đi kia.

35. Chương 35: Bắt Được X Quấn X Trùng Nguyên

Lạc Dịch cảm thấy rất bi ai, lần đầu tiên bi ai như vậy. Tình trạng hiện tại của hắn so với cái thứ ba trong nhân sinh tứ đại bi kịch hoàn toàn trùng khớp: Đêm động phòng hoa chúc, cách vách.

— Nói đúng ra là, cách một cái bình phong, hơn nữa tên đầu sỏ gây ra tất cả chuyện này, thật bi ai khi phát hiện chính là mình. Hắn cảm giác như hiện giờ mình đang bị cuồng tình, hơn nữa còn là loại bất trị.

Bình phong thật mỏng không thể ngăn được âm thanh, tiếng rên rỉ kiều mị phát ra ngày càng cao. Tiếng thở dốc, tiếng va chạm, âm thanh ván giường lay động, tiếng nước ướt át, tất cả âm thanh đều khiến người ta liên tưởng đến một khung cảnh *** đãng. Bên kia bình phong, Lạc Dịch nuốt nước miếng một cái, nhíu chặt mày, sau cùng hung hăng nhắm mắt lại, từ bỏ mà đưa tay ra.

Lạc Dịch cắn chặt răng, cố gắng không để lộ tiếng thở dốc, dùng ngón tay miêu tả hình dạng phân thân, rốt cuộc đạt được nguyện vọng thân thể càng thêm hưng phấn, xúc cảm và khoái cảm quen thuộc kia khiến thanh niên áo xám nhịn không được rên rỉ một tiếng, sau đó sợ hãi che lại miệng mình. Không muốn bị người bên kia phát hiện, nhất là người hắn vẫn luôn dẫn theo, không muốn bị y nhìn thấy cảnh tượng mất mặt thế này, nhưng là thân thể lại hưng phấn đến mức như không phải của mình.

Nữ tử rên rỉ ngày càng cao, giống như gần lên đỉnh, Lạc Dịch cũng tự cảm thấy chán ghét, động tác trên tay cũng nhanh lên vài phần, sau cùng tiếng thét chói tai như đột nhiên bị người bịt miệng, trở nên vụn vỡ. Hình như có chút không đúng, thế nhưng Lạc Dịch giờ đây không để ý nhiều đến vậy, chỉ cần dùng thêm chút sức nữa, cái chuyện chết tiệt này sẽ kết thúc.

—Nếu không có thêm phiến xúc cảm lạnh lẽo kia…

Lạc Dịch mở choàng mắt, trước mặt là một thân ảnh màu trắng, người vốn dĩ là diễn viên ở trên giường bên kia, đang ngồi xổm trên sàn nhà, tóc đen cùng với y phục xốc xếch, làn da tinh xảo như phát sáng trong đêm, cặp mắt vô cơ kia nghiêm túc nhìn hành vi của Lạc Dịch, như phát hiện ra đường nhìn của Lạc Dịch, trùng tử xinh đẹp nâng mắt lên, Lạc Dịch lúc này mới phát hiện cặp mắt kia cũng không phải sắc thái hắn quen thuộc, đôi mắt tràn đầy màu vàng dị sắc.

Thân thể Lạc Dịch bắt đầu run, hắn gần như thét chói tai quát: "Ngươi —- cút ngay."

Tim đập nhanh như phá ***g ngực, dường như tất cả máu đều chạy lên đầu, tràn ngập tủy não, đầu choáng váng thùng thùng, thanh âm truyền vào lỗ tai sai lệch, tương phản là tứ chi lại cứng ngắc không chút độ ấm, chỉ cảm thấy lạnh lẽo vô tận. Trong đầu trống rỗng, chỉ có thanh âm vang lên lặp đi lặp lại: Bị y thấy được, thấy được một màn không thể chịu được.

Nam tử tinh xảo mà khủng bố mở mắt nhìn, không giống như bình thường nghe theo mệnh lệnh của người trước mắt, mà là rũ mắt xuống. Sau đó Lạc Dịch nghĩ hắn có lẽ đã quên phải hô hấp như thế nào.

Đôi tay xinh đẹp của Tùng phủ lên phân thân vì kinh hách mà có chút mềm xuống, phiến xúc cảm mát lạnh kia khiến Lạc Dịch biết chuyện gì vừa xảy ra. Sau đó, đôi tay kia bắt đầu động tác.

Lạc Dịch mạnh hít một hơi, động tác đôi tay kia cùng với động tác phía trước của hắn không khác biệt chút nào. Trước là bởi vì chính mình, vậy nên đối với điểm nhạy cảm của mình hoàn toàn quen thuộc, vậy nên lúc tự an ủi theo bản năng mà ma sát chơi đùa. Mà giờ phút này, lại hoàn toàn bị nam tử trước mặt nắm giữ.

Ta…Sát!…Nơi đó…Không thể…

Lạc Dịch luôn luôn nghĩ tuổi trẻ là tốt, thế nhưng lúc này thân thể trẻ tuổi khiến hắn có chút bi ai, căn bản không chịu nổi một chút khiêu khích, cho dù là sau khi kinh hách suýt nữa hồn phi phách tán, cho dù là trong tay một đối tượng sai lầm, chỉ cần cho kích thích — Y nha, toàn bộ nắm điểm mẫn cảm của hắn trong tay a sát! Thân là một nam nhân, Lạc Dịch rất muốn khóc rống.

"…Dừng, dừng…Tay…A…"

Âm cuối mang theo run rẩy, thậm chí có chút biến điệu. Chủ nhân đôi tay bất ngờ ngừng lại, trước khi Lạc Dịch hỏng mất. Tay của Tùng vẫn dán tại phân thân Lạc Dịch, mang theo thành kính không rõ, giống như tinh tế cảm thụ Lạc Dịch run rẩy, nhịp đập của Lạc Dịch. Lạc Dịch thở từng ngụm lớn, khẩn trương gần như quên mất hô hấp, vươn tay còn hơi run rẩy đẩy Tùng đang ngồi trước mặt ra.

"Ngươi…Ngô!?"

Lấy Dịch lấy tay che miệng nuốt lại tiếng kêu sợ hãi, hắn kinh hãi mà nhìn cái đầu chôn ở khố hạ của mình, trong đầu trống rỗng: Vì sao — lại biến thành như vậy?

Tùng buông xuống mắt, từ góc độ của Lạc Dịch chỉ có thể nhìn thấy lông mi dày rũ xuống, che đậy sắc thái đôi mắt. Y rất thành kính, rất cẩn thận liếm, dùng môi lưỡi miêu tả từng đường vân của phân thân. Đầu lưỡi như một con rắn trắng mịn, linh hoạt đảo qua chỗ mẫn cảm, quấn quanh nơi đó. Lực khống chế của Tùng tương đối tốt, ngay cả hàm răng cũng thường thường ma sát vào điểm nhạy cảm, y luôn có thể tìm được cường độ có thể làm cho Lạc Dịch đạt khoái cảm vô cùng. Đôi tay vừa vuốt ve Lạc Dịch cũng có động tác khác, tinh tế đùa bỡn hai khỏa cầu.

"…A, cáp…"

Cho dù dùng sức che miệng thế nào, tiếng rên rỉ vẫn thoát ra từ khóe môi, trong căn phòng trống vắng này bị khuếch đại càng lớn. Lạc Dịch gắt gao nhắm mắt lại, giống như làm vậy mới có thể không thấy Tùng dưới khố hạ của mình nữa. Nhưng là nhắm lại hai mắt sau, cảm giác càng thêm sâu sắc, hắn thậm chí có thể cảm nhận được đầu lưỡi Tùng đảo qua, dọc theo linh khẩu.

"…Không…Ân…"

Tay phải Lạc Dịch dùng sức nắm lấy tóc Tùng, dùng sức đến mức hầu như có thể kéo đến da đầu, Tùng lại như không có cảm giác gì, chỉ tăng nhanh động tác trong miệng, cho đến khi —-

"…Cáp, a…"

Khóe mắt theo sinh lý mà trào ra một chút bọt nước, Lạc Dịch lại nghĩ có lẽ hắn thực sự đang rơi lệ. Tay che miệng vô lực rũ xuống, thân thể vẫn trong dư vị cao trào chưa thể hoàn hồn. Hắn thất thần nhìn nam tử tinh xảo trước mặt, nhìn y rốt cuộc buông ra chính mình, nhìn y tỉ mỉ liếm tay, nhìn y như thưởng thức cái gì mà tràn đầy cảm giác thỏa mãn, nhìn y nhìn qua, nhìn y gợi lên cười.

Trong nháy mắt, Lạc Dịch cảm giác được con ngươi màu vàng kia lại đậm thêm vài phần, mà hắn thì như một con mồi bị bắt tới không có chỗ trốn, nhận thức điều này khiến chân Lạc Dịch có chút mềm nhũn, không nhịn được muốn chạy xa khỏi chỗ này, nhưng vào một khắc đứng lên thì bị giữ lấy, đùi phải giãy giụa đá trúng bình phong, bình phong ngã xuống, toàn cảnh gian phòng hiện ra trước mặt Lạc Dịch. Lạc Dịch theo bản năng nhìn về phía giường, nữ tử thanh lâu kia hai mắt vô thần ngồi ở trên giường, thân thể trần truồng chưa xử lý cái gì, bộ dáng ngây ngốc kia càng khiến Lạc Dịch sợ hãi, chờ hắn hồi phục lại tinh thần, hắn đã bị Tùng từ phía sau ôm chặt lấy, trùng tử với bề ngoài là nhân loại đang chôn đầu vào cổ Lạc Dịch, thỏa mãn mà ngửi, liếm, hít, như là đang xác nhận độ mỹ vị của con mồi.

"Ngươi — đã làm gì nàng?!"

Tùng không trả lời, y đang bận thưởng thức mỹ vị. Cắn xé, liếm thỉ, hít vào, một tay trói chặt con mồi không cho nó chạy trốn, một tay kéo xuống quần áo vướng bận. Thân thể đã không còn cản trở, da thịt thân cận là tốt đẹp như thế, cảm giác sung sướng từ nơi tiếp xúc nổi lên. Dương vật tự động sôi sục, không cam lòng yếu thế cọ xát mỹ vị.

Cả người Lạc Dịch cứng lại, hắn không thể tin mở to hai mắt: Không — sẽ không giống như hắn nghĩ đi?

"Dừng lại cho ta! Dừng lại! Tùng, đối tượng ngươi động dục là giống cái chứ không phải giống đực a sát! Nghe được…A…"

Thế giới trong nháy mắt đảo lộn, đầu óc choáng váng một lúc lâu Lạc Dịch mới phát hiện mình bị đẩy vào ghế ngồi, tay vịn ghế dựa vừa lúc đập vào bụng, cái mông nhếch lên hướng ra phía ngoài, quần áo trên người từ lâu đã vị xé rách, tư thế như vậy vừa lúc khiến cho phía dưới nhìn không sót một thứ gì. Cái tư thế này

rất không tốt, cực độ không ổn, xấu hổ mãnh liệt làm cho Lạc Dịch liều mạng giãy giụa, nhưng hoàn toàn không phải là đối thủ của người được xưng là kẻ hủy diệt văn minh.

Tựa hồ nghĩ giãy giụa của Lạc Dịch ảnh hưởng đến quá trình nhấm nháp của mình, một tay Tùng nắm lấy hai tay đang vùng vẫy của Lạc Dịch ràng buộc ở phía trên, tay kia gộp tóc dài lại một chỗ, đầu ngón tay xinh đẹp quét qua đoạn giữa tóc, móng tay có vẻ mềm mại mà sắc bén chặt đứt toàn bộ tóc. Tùng vặn tóc thành một bó, sau đó buộc hai tay Lạc Dịch vào tay vịn ghế dựa.

Tóc nhìn có vẻ mong manh vô cùng lại chắc chắn ngoài ý muốn, thậm chí so với những vật liệu Lạc Dịch từng biết còn khó chơi hơn. Tóc đen bóng tản ra, như tơ tằm đang trói buộc tất cả. Lạc Dịch sợ hãi không kiềm được kêu to: "Xuyên việt! Ta từ bỏ nhiệm vụ! Nhanh lên giúp ta rời đi nơi này a…"

"Player, ngươi xác định muốn từ bỏ nhiệm vụ sao, mễ sách?" Thanh âm xuyên việt dưới tình huống này vẫn như trước thong thả mà bi thương: "Thế nhưng player, cho dù từ bỏ nhiệm vụ chi nhánh cấp SS, ngươi vẫn còn bị vây trong nhiệm vụ chính cấp S, như trước không thể sử dụng xuyên việt, mễ sách. Trừ khi ngươi cũng từ bỏ nhiệm vụ cấp S, nhưng như thế tiến độ player sẽ là -149.9%, căn cứ điều lệ thứ 5 của xuyên việt, đóng của vĩnh viễn hệ thống công lược và xuyên việt, mễ sách…"

"…"

"Player, mục tiêu công lược lần này là trùng nguyên, phương pháp tốt nhất thu được trùng nguyên là ***." Lúc này công lược đi ra, thanh âm vẫn máy móc như trước: "Ta tỏ vẻ tình huống bây giờ có lợi nhất đối với player, không đề cử từ bỏ."

Lạc Dịch mạnh nắm tay, sau đó trong nháy mắt vô lực buông ra, hắn chán nản cúi thấp đầu, thanh âm yếu ớt: "…Ta đã biết, cuối cùng nhờ ngươi một việc, có thể hay không, có thể hay không tạm thời không "nhìn" nơi đây…"

"…Công lược (Xuyên việt) trong vòng ba giây đóng lại, không phải tình huống đặc biệt, sau 24 giờ lại mở ra lần nữa, đếm ngược bắt đầu…"

Tất cả chuyện này chỉ xảy ra trong nháy mắt, Lạc Dịch lại cảm thấy như qua một thế kỷ. Vì tư thế có hạn, hắn căn bản không nhìn thấy phía sau, chỉ có thể dựa vào những đụng chạm trên thân thể để biết được động tác người kia, điều này làm hắn cảm thấy cực kỳ bất lực. Động tác của Tùng không tính là thuần thục, nhưng y rất nhanh nắm được trọng điểm, năng lực học tập cường hãn của trùng tục biểu hiện vô cùng hoàn mỹ trên thân thể hắn, y có thể rất nhanh dựa vào phản ứng bất đồng của Lạc Dịch mà tìm được thủ pháp tốt nhất, cho dù Lạc Dịch hết sức che dấu.

Lạc Dịch gắt gao mím môi, nhịn xuống âm thanh, không phải vì hắn có bao nhiêu trinh liệt, hắn chỉ không muốn lại mất mặt, trò hề như vậy bớt một chút được thêm một chút. Nhưng khoái cảm trên thân thể cho dù cố gắng cũng không thể nhịn xuống, cơ thể dựa vào động tác của Tùng mà buộc chặt rồi run rẩy, nửa thân dưới vừa phát tiết xong lại lần nữa lên cao. Lạc Dịch có chút khóc không ra nước mắt, hắn chưa từng biết trên người mình có nhiều điểm nhạy cảm như vậy, lúc này lại bị một nam nhân khai phá. Hơn nữa chính xác mà nói, đối phương cũng không tính là nhân loại.

Cuối cùng tay của Tùng cũng đi tới cái mông, Lạc Dịch cứng cả người. Tuy rằng đã nhận mệnh — được rồi, tình huống hiện tại cũng không phải do hắn nhận hay không nhận mệnh, thế nhưng vừa nghĩ đến nếu bị một nam nhân thượng…Nhưng vào lúc này, tay của Tùng rời khỏi, điều này làm cho Lạc Dịch cảm thấy càng thêm dày vò và hoảng sợ, đối với phía sau không chút động tĩnh gì.

"A!"

Cho dù đã chuẩn bị tâm lý hàng ngàn hàng vạn lần, thế nhưng động tác kế tiếp của đối phương vẫn kích thích đến mức Lạc Dịch nhịn không được bắn ra. Y, y y y … lại có thể liếm —?!

"Đừng, dừng lại! Tùng! Mau…Ngô…Ta…!"

Môi lưỡi người nọ đang dính ở hậu đình, hai tay đang nhu lộng phân thân Lạc Dịch, như vậy khiến cho mặt sau vốn cảm giác quái dị cũng trở nên ái muội, thậm chí còn có cảm giác. Chính vì không nhìn thấy, vậy nên hình ảnh trong đầu càng có vẻ rõ ràng. Người nọ tựa như lưỡi xà di chuyển bên trong mặt sau, dùng nước bọt thấm ướt, sau đó không chút lưu tình đâm vào.

“Không…Ra, đi…cáp a…”

Cái lưỡi mềm nhũn phác họa một vòng bên trong, kiên nhẫn thấm ướt làm cho bên trong trở nên mềm mại. Lạc Dịch cảm giác mình sắp điên mất rồi, tóc đen trói chặt hai tay đung đưa trước mắt, dường như tơ kén bao lấy toàn thân. Khoảnh khắc Lạc Dịch không chịu đựng được nữa, môi lưỡi Tùng rốt cuộc cũng rời đi. Cuối cùng là, xâm lấn không chút lưu tình.

“Ô —- A…”

Lạc Dịch cố gắng thả lỏng thân thể, lúc này nếu không thả lỏng người, tai ương sau cùng cũng là mình. Thế nhưng đau quá a…Hắn nha nếu để cho hắn biết người đã sáng tạo ra phương thức làm tình bạo cúc này, lão tử không ngại bắn tên đó thành tổ ong!

Tùng không dừng lại, tựa như kiên nhẫn của y đã hết từ lúc ban nãy. Y mạnh mẽ rút ra, sau đó không chút lưu tình cắm vào. Lạc Dịch phải phối hợp mà điều chỉnh thân thể, để có thể thở được trong những lần trùng kích kia.

“…Sát…Chậm, chậm một chút…A…”

Sát a! Ngươi có thể tìm cái điểm g trong truyền thuyết cho ca được không?! Như vậy ca cũng có thể thoải mái hơn một chút a sát…Ân…Đau quá…

Lạc Dịch đã muốn cam chịu không biết đến tột cùng mình đang nghĩ cái gì, hắn chỉ cảm giác mình như một con thuyền nhỏ lênh đênh giữa cơn bão lớn. Cho đến khi nghiệt căn của Tùng đang di chuyển trong cơ thể chạm đến một điểm nào đó, cả người Lạc Dịch thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Ta…Sát…A…A…”

Lạc Dịch hối hận, hắn vừa rồi không nên nghĩ như vậy, hắn thật không ngờ hậu quả kích thích tuyến tiền liệt là như vậy, tựa như rót cả khoái cảm vào não khiến hắn không nhịn được rên rỉ. Năng lực học tập của trùng tộc luôn rất mạnh, Tùng thoáng điều chỉnh tư thế, không chút lưu tình triển khai thế tấn công vào điểm vừa tìm được.

“…A a a…A…Không…”

Lạc Dịch đã sớm không đứng lên nổi, toàn bộ thân thể hoàn toàn dựa vào tay vịn chống đỡ. Hắn dùng sức lắc lắc đầu, nghĩ rằng làm như vậy có thể thoát khỏi khoái cảm này. Tùng một bên chuyển động thắt lưng một bên liếm lỗ tai Lạc Dịch, đã gần như thưởng thức hoàn toàn mỹ vị trước mắt, thế nhưng vẫn không đủ, muốn nhiều hơn, nhiều hơn nữa. Y vươn tay, kéo cằm Lạc Dịch qua, cắn vào cái miệng luôn nở nụ cười vô vị kia. Đầu lưỡi đưa vào trong, liếm hết tất thảy từ trong ra ngoài—-

Ôm hắn vào trong ngực, không cho ly khai. Thế giới của y do hắn dựng lên, vậy nên hắn phải phụ trách tới cùng.

Tay kia rảnh rỗi nắm lấy nửa dưới của người kia vỗ về chơi đùa, bởi vì… điều này sẽ làm người kia thoải mái, làm người kia sung sướng, cũng sẽ khiến người kia mê loạn, vì y mà mê loạn.

“Ngô—-”

Trước sau kích thích làm Lạc Dịch rốt cuộc cũng đạt tới cực hạn, miệng vì bị ngăn chặn nên không thể phát ra tiếng, huyết nhục cao thấp toàn thân vì cao trào mà run rẩy, tấn công phía sau dừng lại, sau đó một dòng nhiệt lưu nóng hổi bắn vào thân thể, gần như thiêu cháy nội bích của hắn.

Tư duy Lạc Dịch bắt đầu tán loạn, giây cuối cùng lúc hắn mất đi ý thức, hắn nghe thấy được.

“…Cưỡng chế khởi động, đã xác nhận, đạt được vật phẩm công lược trùng nguyên, nhiệm vụ chi nhánh cấp SS hoàn thành, thu được 50% tiến độ, tiến độ hiện tại là 50.1%, vì đạt được ngoài 50%, tặng thêm một thân thể miễn phí…”

Sau đó là một mảnh hắc ám.

36. Chương 36: Tình Cờ X Giằng Co X Gặp Lại

Đó là một gốc cây cỏ.

Lá cây màu tím nhạt dưới ánh nắng chiếu xuống có vẻ rụt rè và sợ hãi, kỳ lạ chính là, cho dù dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống, cũng có thể nhìn thấy một quầng sáng mơ hồ quấn xung quanh cây. Bụi cây cỏ kia đang phát sáng.

Hạ Kình Thảo cứ như vậy mỉm cười nhìn bụi cỏ kia, cặp mắt hoa đào xinh đẹp hơi híp lại, đáy mắt là tiếu ý khiến người ta say đắm, tựa như thứ y đang nhìn không phải một gốc cây cỏ, mà là tình nhân quan trọng nhất. Nhưng có thể tinh tế nhận ra, dưới tiếu y kia vẫn tồn tại hàn băng — y dùng ánh mắt phức tạp như vậy nhìn bụi cây cỏ kia.

Tử Dương thảo là một truyền thuyết, cho tới nay đều vậy, cũng chỉ có ít người biết, truyền thuyết Tử Dương thảo đến từ Thảo Thương, nó chính là ký hiệu Thảo Thương, hiện nay một bụi cây Tử Dương thảo duy nhất tồn tại đang nằm trong tay người đứng đầu của Thảo Thương. Nghe nói, có được Tử Dương thảo có nghĩa được kế thừa Thảo Thương, lấy được bảo khố lớn nhất của thiên hạ.

Không biết là người nào truyền ra chuyện cười này, bất quá cái này cũng mang đến cho Hạ Kình Thảo một chút tiêu khiển. Vô số bọn kẻ trộm mơ ước cái bảo vật này, quả thực là tre già măng mọc. Hạ Kình Thảo cũng không hề đặc biệt bảo quản bụi cây này, nhưng không biết là thủ hạ tài giỏi hay cái gì khác, bụi cỏ này như trước tốt đẹp mà nằm trong tay y, ở ngay trước mắt.

Từ đó, cho tới bây giờ.

Khóe môi Hạ Kình Thảo bất giác cong lên, cái tên gia hỏa vô duyên vô cớ chạy đến Bắc Sở, chính là đang giống trống khua chiêng tìm kiếm Tử Dương thảo. Tên kia nói qua, hắn biết tất cả về Hạ Kình Thảo. Hạ Kình Thảo có chút kinh ngạc nhìn hư không, nếu như hắn không nói dối, vậy nhất định biết trong tay y có Tử Dương thảo đi? Vì sao không tới tìm y, là nghĩ sẽ bị cự tuyệt, hay là vì không muốn? Tên kia nói rất rõ ràng, lặp lại vô số lần: Duy trì mối quan hệ của bọn họ, chỉ có duy nhất một đồng tiền.

Chợt nghĩ có chút bất mãn, rồi lại không thể nói rõ vì sao. Là bởi vì khó có thể gặp được người thú vị như vậy sao? Cho nên vào lúc đi ra ngoài một lần nữa, mới lựa chọn vị trí tên kia.

Xung quanh Hi Trâu thành đang tìm kiếm hai tên đào phạm, lệnh truy nã dán đầy ngay cả các con hẻm nhỏ. Tờ truy nã kia khiến Hạ Kình Thảo vui vẻ một phen, y nhớ tên kia từng đưa ra một bức gọi là phác họa cho y rồi than thở, nói là: "Cách vẽ chân dung của các ngươi nơi này…Không phải nói gì, nhưng tốt xấu gì cũng nên tuân theo hiện thực khách quan, so với trừu tượng và ấn tượng kết hợp còn vặn vẹo hơn…"

Hạ Kình Thảo cất đi tờ giấy, có chút không thể chờ đợi muốn thấy biểu tình tên kia. Về phần lệnh truy nã, kỳ thật chỉ cần y muốn, y đều có thể thu hồi lệnh này, nhưng là y thậm chí còn không ngăn cản phụ tử Trâu gia.

Vì cái gì đâu? Vì để tên kia không còn chỗ để trốn…Sao…

Thế nhưng hiện tại lại không thấy tung tích của hắn, Hạ Kình Thảo nhíu mày, đầu mối cuối cùng lúc tên kia rời khỏi Hi Trâu thành đã bị chặt đứt, như khói bụi biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Thật giống như hắn rời đi lúc trước, vào rừng phong bên ngoài Hạ Hầu thành thì biến mất, cho đến hai tháng sau mới từ Bắc Sở nghe được tin tức của hắn.

Tựa hồ càng ngày càng thú vị…

Lúc phục hồi tinh thần lại thì màn đêm đã buông xuống, Hạ Kình Thảo liếc nhìn Tử Dương thảo ảm đạm trong bóng đêm, đứng dậy rời đi.

"Chủ tử…" Tiểu Thuyên luôn luôn bộ mặt lạnh lùng xuất hiện một tia lo lắng và khó xử. Hạ Kình Thảo nhìn về phía tú bà bên cạnh, tú bà như trước cười nịnh nọt, nhưng có chút cứng đờ nói lại câu nói kia: "Ai nha khách quan, thật xin lỗi, hồng bài đầu bảng đang tiếp khách…"

Chính vì cái loại cứng đờ lặp lại này làm Tiểu Thuyên không thể xuống tay, Tiểu Thuyên chẳng biết vì sao cảm thấy có chút không đúng, tú bà trước mắt có cảm giác thật lạ, theo bản năng lại nói một tiếng: "Chủ

tử."

"Quên đi." Hạ Kình Thảo không chú ý đến bất an của Tiểu Thuyên, y rất hiểu mà nói: "Không cần hồng bài, ta cần cô nương cười đẹp, ngươi có người nào được thì chuẩn bị cho ta."

"Vâng. Công tử." Tú bà mỉm cười cúi đầu, sau đó dẫn Hạ Kình Thảo lên lầu. Dọc theo đường đi, bộ dạng tuấn tú của Hạ Kình Thảo khiến cho không ít nữ tử lén nhìn.

"Ta thích náo nhiệt, tốt nhất là vị trí có thể nhìn thấy tất cả."

"Vâng a…" Tú bà mở cửa phòng: "Mời công tử vào trong đợi một chút."

"Chủ tử…" Tú bà vừa rời đi, Tiểu Thuyên vừa định mở miệng nói gì, lại bị Hạ Kình Thảo ngăn lại. Hạ Kình Thảo thoải mái cười, ve vẩy cây quạt: "Không sao, không sao, khó có được chuyện thú vị."

Tiểu Thuyên ngậm miệng, biết rõ tính tình chủ tử nhà mình, đối với chủ tử mà nói, địch nhân duy nhất chính là sự buồn chán. Y không thiếu cái gì, chính vì không thiếu cái gì, vậy nên mất đi lạc thú, vậy nên cái gì cũng không quan tâm, cho nên mới càng thêm trống rỗng.

Nữ tử thanh lâu lên đây rất nhanh, ai cũng đều khéo léo cười duyên vây quanh Hạ Kình Thảo, xung quanh náo nhiệt hẳn lên. Có lẽ vì có nhiều người, không khí bỗng trở nên ngột ngạt, xung quanh toàn là tiếng cười ngọt nị, thị đồng Tiểu Thuyên ra mở cửa sổ.

Từ cửa sổ nhìn xuống, có thể thấy được toàn cảnh thanh lâu, tú bà làm tròn nhiệm vụ thỏa mãn yêu cầu Hạ Kình Thảo. Hạ Kình Thảo trong lúc vô ý nhìn thấy, một hành lang trống rỗng, phòng bên cạnh hành lang đều đốt đèn, nhưng ở thanh lâu náo nhiệt có vẻ vô cùng tĩnh mịch — hoàn toàn không có ai đi qua hành lang kia.

"Nơi đó có người ở sao?" Hạ Kình Thảo hỏi nữ tử bên cạnh.

Nữ tử nhìn theo hướng Hạ Kình Thảo, mày khẽ cau lại: "Hiểu Hiểu không biết đâu, trước đó vài ngày tổng quản đã hạ lệnh không được đến gần nơi đó."

"Ngọc nhi có biết một chút." Một nữ tử phấn y đi lại, bưng một bầu rượu lên: "Hạ công tử muốn biết, thì uống bầu rượu này của Ngọc nhi nha."

Hạ Kình Thảo không tiếp nhận, thế nhưng trong đôi mắt hoa đào một mảnh sáng lạn, quay sang phấn y nữ tử ôn nhu nói: "Cho ta biết được chứ."

Ngọc nhi đỏ mặt, không chú ý đến giọng nói gần như là mệnh lệnh, nàng có chút mong đợi nói: "Ngọc nhi biết cũng không nhiều lắm…thế nhưng Ngọc nhi biết Hồng Vân đang tiếp khách tại đó."

Hồng Vân? Hồng bài kia a…

Hạ Kình Thảo vừa định nói gì, thế nhưng một mảnh ồn ào phía dưới. Y nhìn sang, sau đó ngẩn người.

Nàng như thế nào đến đây?

Khiến Hạ Kình Thảo đau đầu không ngớt chính là Hạ Hà, chẳng biết nàng dùng cách gì biết được Hạ Kình Thảo ở chỗ này, rồi chạy theo. Hạ Hà lúc này đang trừng mắt, hung dữ nhìn người ngăn nàng lại.

"Dám ngăn cản cô nãi nãi ta, đúng là ăn gan chó! Y ở bên trong đúng không! Hừ, bản cô nương cũng muốn biết hồng bài ở đây rốt cuộc là hồng bao nhiêu!"

Phương hướng Hạ Hà xông tới chính là cái hành lang kia, trong suy nghĩ của nàng, Hạ Kình Thảo đến đây tuyệt đối sẽ chọn hồng bài, hoàn toàn không ngờ người nàng đuổi theo lại đang ở phía trên xem kịch vui.

"Chủ tử…" Có muốn đi hay không?

"Không cần." Hạ Kình Thảo phất tay, hứng thú nhìn trò khôi hài bên dưới: "Vừa lúc, ta cũng khá hiếu kì ai ở bên trong đó.

Hạ Hà từ nhỏ bắt đầu tập võ, sau này dựa vào quan hệ của nàng với Hạ Kình Thảo có không ít võ công bí tịch đưa lên cửa, vậy nên võ công của nàng không thể nói là đứng đầu, nhưng đối phó với mấy hậu vệ thanh lâu tuyệt đối dư dả. Động tĩnh phía dưới càng ngày càng lớn, thậm chí tổng quản cũng xông ra ngoài. Tú

bà và tổng quản đầu đầy mồ hôi cầu Hạ Hà đừng gây chuyện nữa, thế nhưng nếu lúc đó dừng tay thì không phải đại tiểu thư Hạ Hà, nàng giải quyết hết đám thị vệ, sau đó nổi giận đùng đùng phóng vào gian phòng, khiến Hạ Kình Thảo kinh ngạc là, động tĩnh bên ngoài lớn như vậy, người bên trong phòng lại không có phản ứng gì.

Lúc này, chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Tổng quản và tú bà đột nhiên như không muốn sống chạy tới chỗ Hạ Hà, thần tình bọn họ trở nên cứng đờ và cổ quái, mỗi lần bị Hạ Hà đánh ra, lại giãy giụa tiến về phía Hạ Hà, giống như muốn dùng tính mạng ngăn lại bước chân Hạ Hà. Hạ Hà tựa hồ cảm thấy mất kiên nhẫn, bắt đầu hạ ngoan thủ, tại thời điểm bọn họ xông lên thì bẻ gãy hai chân bọn họ. Nhưng cho dù là như vậy, tổng quản và tú bà vẫn điên cuồng xông về phía Hạ Hà, bọn họ vặn vẹo bò, để lại vệt máu trên sàn nhà.

Bốn phía an tĩnh lại, đối mặt với một màn quỷ dị như vậy, Hạ Hà tựa hồ bị giật mình, nàng kêu lên sợ hãi rồi chạy về phía gian phòng. Tổng quản và tú bà muốn ngăn cản, nhưng tốc độ của bọn họ tuyệt đối không theo kịp Hạ Hà, chỉ có thể phát ra tiếng kêu ai oán như dã thú.

Cửa phòng rốt cuộc mở ra, từ góc độ của Hạ Kình Thảo không thể nhìn thấy bên trong phòng, chỉ có thể thấy Hạ Hà đang ngây người trước cửa. Một lát sau, Hạ Hà thét lên một tiếng chói tai:

"Tại sao lại là ngươi!? Dâm tặc!"

Bị Hạ Hà xưng là *** tặc, Hạ Kình Thảo chỉ biết một người.

Lạc Dịch tỏ vẻ, từ lúc đi đến cổ đại, hắn không có lúc nào là không gặp bi kịch. Hắn nghiến răng nghiến lợi chuyển động thân thể, thân thể rất nặng, hai tay chống đỡ cả thân thể run run, đến mức như có thể dễ dàng bẻ gãy, cả người như đang khóc thét, khớp xương phát ra tiếng đau nhức không chịu nổi — Lạc Dịch rất muốn mềm nhũn ngã vào trên giường ngủ không biết trời trăng mây sao gì, thế nhưng không được a, thật vất vả, thật vất vả "y" mới ly khai.

Đây có lẽ là cơ hội thoát đi duy nhất của hắn, thoát khỏi con trùng tử kia, thoát khỏi căn phòng này, thoát khỏi cái ***g giam này. Trong khoảng thời gian này hắn hoàn toàn bị người nọ đẩy trên giường làm một lần lại một lần, mỗi lần đều bị làm đến bất tỉnh, sau khi tỉnh lại là cảm giác nặng nề mệt mỏi. Lạc Dịch hoàn toàn không có khái niệm thời gian, ngay cả thời gian ăn cơm cũng tiết kiệm được — căn cứ vào định nghĩa nền văn minh thứ 5, trùng nguyên là một loại dịch có giá trị dinh dưỡng cực cao, thân thể sinh vật có thể hấp thu được tỉ lệ đạt tới 99.98%, công lược đã nói như thế.

Rốt cuộc ngồi dậy Lạc Dịch tựa ở đầu giường hung hăng thở mấy hơi, chăn từ trên người trượt xuống, vết tích xanh tím loang lổ khắc ở trên da, hiện ra vô cùng rõ ràng, đầu nhũ sưng đỏ chứng tỏ trùng tử kia có bao nhiêu yêu thích vỗ về chơi đùa và cắn liếm nơi đây. Lạc Dịch cảm nhận được đầu nhũ truyền đến một chút đau đớn, bởi vì nguyên nhân do trùng nguyên, vết thương trên người hắn khép lại rất nhanh, vết tích cũng bị xóa đi rất nhanh, thế nhưng vậy thì sao? Vẫn là bị in dấu lần nữa. Hắn có chút buồn cười, ***g ngực chấn động khẽ làm phía dưới đau đớn, khiến cho mặt mỗ phiến tử lại bắt đầu méo xệch.

Nha, ca hiện tại hoàn toàn là bộ dáng bị cường bạo.

Nghỉ ngơi một lúc — hắn căn bản không có thời gian khôi phục hoàn toàn, Lạc Dịch chuyển tầm mắt về hướng vật sống duy nhất còn lại trong phòng, nữ tử thanh lâu kia. Nàng lúc này vẫn là bộ dáng trống rỗng vô thần, như là một con rối bị điều khiển — trên thực tế cũng là như vậy. Lạc Dịch được kẻ điều khiển đến từ nền văn minh thứ 5 kia cho biết, nàng chính là một "con rối". Đồng dạng, tú bà và tổng quản cũng là do người nọ điều khiển, biến thành con rối, đi xử lý mọi chuyện xung quanh.

Đã là trùng tử kỳ trưởng thành, Lạc Dịch bi ai phát hiện, hắn không thể nắm y trong tay nữa.

Không thể khống chế, vậy chỉ có thể trốn thoát. Trốn trốn trốn trốn, trốn đi thật xa. Rời khỏi nơi này phải tìm Hạ Kình Thảo, hoàn thành nhiệm vụ lập tức ẩn núp. Không phải là không muốn dùng công lược và xuyên việt để trốn, thế nhưng công lược rõ ràng biểu thị, công lược và xuyên việt chỉ trong quá trình công lược bắt đầu mới cung cấp trợ giúp, chỉ cần nhiệm vụ chính cấp S kia chưa hoàn thành, hắn liền không thể triển khai nhiệm vụ tiếp theo, cũng không thể sử dụng công lược và xuyên việt. Lạc Dịch không hề muốn lợi dụng Hạ Kình Thảo, chỉ cần Hạ gian thương đem cái đồng tiền đáng chết kia đưa cho hắn, hắn có thể sử dụng thân thể đổi được thoát đi xa xa, trốn khỏi trùng tử xinh đẹp mà nguy hiểm kia.

Lạc Dịch hít sâu một hơi, sau đó xuống giường, hai chân hung hăng run rẩy một phen, cuối cùng vẫn chống đỡ được thân thể, chỉ là hơi khẽ run. Hắn thoáng một cái đi đến chỗ nữ tử, cả người trần truồng — dù sao gì đó cũng đã bị nàng xem qua, thân thể nặng nề không chịu nổi ngay cả chăn cũng không mang được.

Bên ngoài có tiếng động lớn ồn ào, cho dù là phòng cách âm rất tốt cũng có thể nghe được một hai, chắc là vô cùng gần. Đây có lẽ là một cơ hội, càng rối loạn càng dễ thoát đi. Lạc Dịch rốt cuộc đi tới trước mặt nữ tử thanh lâu, ảnh ngược trong đôi mắt vô thần của nữ tử là gương mặt Lạc Dịch có chút ảm đạm, Lạc Dịch dừng mắt, không dám nhìn thêm gương mặt cứng đờ kia.

"Thật xin lỗi…"

Lạc Dịch run rẩy vươn tay, bắt đầu cởi y phục trên người nữ tử.

Y phục của hắn không biết từ lúc nào đã biến thành từng mảnh nhỏ, từ đó về sau hắn vẫn luôn trần truồng — dù sao với tình huống trước đó hắn cũng không cần y phục.

Lạc Dịch vén áo ngoài của nữ tử lên, khoác lên người, đang lúc muốn cởi áo trong, cửa bị đẩy mạnh ra.

Lạc Dịch đờ ra, người ngoài cửa cũng đờ ra.

Một lúc sau, người ở cửa thét một tiếng chói tai:

"Tại sao lại là ngươi!? Dâm tặc!"

Lạc Dịch giật mình tỉnh lại điều đầu tiên làm là ôm chặt nữ tử thanh lâu trước mặt — hắn bây giờ ngoại trừ cô gái trước mắt không còn cái gì để che người lại nữa, hắn hẳn là may mắn lúc vừa mở cửa, giữa hắn và cửa còn có một người. Lạc Dịch khóc không ra nước mắt mà nghĩ, đi quang cũng không tính là nghiêm trọng…đi?

Thét xong Hạ Hà bỗng dưng phát hiện, tên *** tặc đối diện kia tựa hồ đang trần truồng, lúc phá cửa vào tựa hồ đang cởi y phục trên người nữ tử. Hạ Hà thoáng cái đỏ mặt, hai mắt trợn to, tựa như muốn thét thêm lần nữa.

Lúc này, một người nhẹ nhàng lướt qua nàng, tay áo màu trắng, như một cơn gió không chút tiếng động, chờ Hạ Hà phản ứng kịp, một người bạch y đã đứng trước mặt tên *** tặc, chặn lại tất cả tầm nhìn của nàng. Hạ Hà sợ hãi kêu: "Kình Thảo…"

Hạ Kình Thảo dường như không nghe được, chỉ im lặng nhìn người phía dưới, nhìn hắn trợn to mắt, nhìn hắn ôm chặt nữ tử trong ngực, sau đó treo lên tươi cười: "Đã lâu không gặp."

"Hạ…Kình Thảo!"

Sơn trọng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn(). Lạc Dịch kích động như không còn là chính mình, hắn thậm chí cảm thấy Hạ Kình Thảo trước mắt như đang tỏa sáng, cặp mắt hoa đào nguy hiểm nheo lại cũng có vẻ vô cùng thánh thiện. Lạc Dịch không để ý đến muốn bắt được nam tử bạch y đang bình thản cười trước mặt, lại hoàn toàn quên mất mình đang ôm một nữ tử, còn có thân thể cũng bị vây trong tình trạng bi thảm.

() Bài thơ "Du sơn tây thôn" của Lục Du. Câu này có nghĩa là: Cho dù phía trước gặp phải muôn vàn khó khăn, nhưng tương lai vẫn luôn tươi sáng.

Trước mắt biến thành màu đen, lúc Lạc Dịch phục hồi tinh thần lại, hắn đã té ngã trên đất, thân thể truyền đến từng trận co rút đau đớn, đặc biệt là nơi nào đó còn truyền đến đau đớn như bị xé rách. Lạc Dịch mạnh hít một hơi, nhăn mặt, bất quá hắn vẫn theo bản năng đem mình làm đệm, che chở cho nữ tử trong ngực, bảo vệ nữ hài tử đã giống như một bản năng của hắn. Hạ Kình Thảo phía trên mỉm cười nhìn tất cả, không có xuất thủ kéo Lạc Dịch, trong cặp mắt hoa đào sâu không thấy đáy kia cũng là lãnh ý.

Lạc Dịch không để ý nhiều như vậy, hắn giãy giụa kéo vạt áo Hạ Kình Thảo, thanh âm suy yếu khàn khàn: "Hạ Kình Thảo, tiền đồng, cho ta tiền đồng đi…"

Hạ Kình Thảo cúi thấp đầu, thanh niên phía dưới vẫn là mái tóc đen không dài không ngắn, lúc này đang lộn xộn xõa trên đầu vai, y thậm chí có thể thấy rõ ràng, có nhiều dấu xanh tím đếm không hết, cho dù bị nữ tử trong ngực che đi, vẫn như cũ không che được vết tích bừa bãi. Đôi mắt màu đen kia, bây giờ đang

cầu xin nhìn sang, thêm vào thanh âm khàn khàn mất tiếng, thật là, khiến người ta muốn hung hăng tàn phá và lăng nhục. Tươi cười Hạ Kình Thảo dừng một chút, y gắng gượng dời đi đường nhìn, chuyển đến nữ tử trong ngực Lạc Dịch. Nữ tử nửa người trần truồng, lúc này đang mềm mại không xương dựa vào người Lạc Dịch, nhưng thần sắc vẫn như cũ cứng đờ.

"Tiền đồng?" Bởi vì ngược chiều ánh sáng, Lạc Dịch không thấy được biểu tình của Hạ Kình Thảo: "Ngươi muốn tiền đồng làm gì?"

Đương nhiên là trốn đi, trốn đi thật xa.

"— Là muốn rời đi?" Hạ Kình Thảo như là nghe được tiếng lòng của Lạc Dịch, thanh âm của y rất trầm thấp: "Ta nhớ rõ, ngươi nói, quan hệ của chúng ta chỉ vì một đồng tiền. Ngươi muốn rời khỏi ta sao?"

Không đợi Lạc Dịch trả lời, Hạ Kình Thảo liền nói ra: "Thế nhưng ta cũng nhớ rõ, ngươi đã nói, quyền lựa chọn ở trong tay ta, vậy nên…" Lạc Dịch không nhìn thấy biểu tình Hạ Kình Thảo, chỉ nhìn thấy khóe miệng đóng rồi mở, nhưng không hề phát ra âm thanh nào.

Ta sẽ không buông tay, hiện tại.

"Không phải như thế! Ta chỉ là, chỉ là…" Lạc Dịch cảm thấy miệng mình như bị thắt lại, không nói ra được điều cần nói: "Cho ta tiền đồng đi, nếu không ta không thể trốn khỏi người kia."

"Người kia?" Hạ Kình Thảo tựa hồ sửng sốt.

"Cái này, cái này, hiện tại ta chọc tới một tên không dễ chọc, vậy nên ta cần tiền đồng để chạy trốn…"

Chẳng biết tại sao, tâm tình Hạ Kình Thảo khá lên được một chút, nghe được Lạc Dịch không phải vì muốn rời khỏi.

"Là Trâu gia phát lệnh truy nã? Tại sao phải lo lắng, ngươi là người của ta, bọn họ không đối phó với ngươi được."

"Trâu gia?" Lạc Dịch sửng sốt nửa nhịp, sau đó mới loáng thoáng nhớ tới không lâu cũng có một tên 2B() hình như kêu là Trâu Vĩ: "Hắn nha còn truy lùng ca a sát! Ca còn chưa tìm hắn tính sổ một chút!…Ách…Không, không phải là hắn, là người…"

() 2B: Nhị B => Rất ngốc

"Vậy cũng không cần lo lắng, ta sẽ bảo vệ ngươi."

"Không, cái này." Căn bản không cùng cấp bậc văn minh phải giải thích thế nào a sát: "Y rất mạnh, y, y, y mạnh phi thường, chỉ cần y muốn, y tùy thời đều có thể hủy diệt một thành." Không chỉ là thành, ngay cả một cái tinh cầu cũng không thành vấn đề.

"Là thế này a…Ta nghĩ muốn, mời lão gia hỏa này tương đối có lời."

"…Không, không phải như thế." Lạc Dịch muốn hỏng mất, cái này hoàn toàn không thể nói rõ. Hắn từ bỏ giải thích: "Đại gia, ngươi thật sự không đưa tiền đồng cho tiểu nhân sao…"

"Không." Hạ Kình Thảo cười rất là sáng lạn: "Ngươi rất phù hợp với sở thích của ta, còn còn chưa chán, vậy nên ta sẽ không thả ngươi đi."

"…" Ban đầu hắn tại sao phải cố gắng như vậy a…

Lạc Dịch thương tâm gần chết, vật phẩm phải do nhân vật công lược tự mình, ý thức chủ quan đưa cho hắn, nếu có thể cướp hoặc trộm, hắn đã sớm xoay người làm kẻ trộm. Bỗng nhiên, Lạc Dịch như nhớ ra cái gì đó, kích động nắm chặt vạt áo Hạ Kình Thảo: "Quang thảo! Đúng! Quang thảo, ngươi có quang thảo…Không, ngươi có Tử Dương thảo đúng không!"

Mấy ngày qua Lạc Dịch cũng nghĩ đến phương pháp giải quyết, phương pháp tốt nhất là dùng quang thảo phong ấn trùng tử lại. Sau đó Lạc Dịch nhớ tới, hắn đã từng xem trong tư liệu thấy được Hạ Kình Thảo có Tử Dương thảo trong tay, thế nhưng lúc đó Lạc Dịch không biết Tử Dương thảo là quang thảo trong thế giới này, cũng liền lược qua, bây giờ đó chính là phương pháp giải quyết tốt nhất. Thế nhưng khó khăn

nhất là, Tử Dương thảo đối với Thảo Thương mà nói là vật trọng yếu, làm sao có thể khiến Hạ Kình Thảo đem vật này cho hắn đây?

Hạ Kình Thảo nhìn trong mắt người phía dưới sáng lên, khẽ gật đầu: "Ta có."

"Cho ta!…Ý ta là, có thể hay không bán cho ta Tử Dương thảo, ách, hoặc là ngươi cho ta mượn trước, ta sẽ tìm thêm gốc cây khác cho ngươi…" Thanh âm Lạc Dịch nhỏ dần, Tử Dương thảo có thể xưng là biểu tượng Thảo Thương, làm sao có thể cho hắn được?

"Hảo." Hạ Kình Thảo mỉm cười đáp ứng.

"Kỳ thực ta cũng biết…,…Lão đại ngươi vừa nói gì đó, lúc nãy gió lớn quá ta không nghe được…"

"Ta cho ngươi Tử Dương thảo." Hạ Kình Thảo rất nghe lời mà thỏa mãn yêu cầu mỗ phiến tử.

"…" Đơn giản như vậy?! Lạc Dịch cảm thấy hắn xoắn xít lâu như vậy quả thực là rất ngốc.

"Tử Dương thảo ta có thể cho ngươi, thế nhưng sau này ngươi phải đáp ứng ta một việc." Hạ Kình Thảo chậm rãi nói, tâm tình có vẻ rất tốt: "Đến lúc đó ta sẽ nói cho ngươi."

"Hảo!" Lạc Dịch gấp rút đáp ứng, dù sao đến lúc đó không làm được thì trốn, chuyện này đối với phiến tử mà nói là rất bình thường: "Tử Dương thảo ở đâu? Ở nhà, hay là ở Thảo Thương?"

"Ở trong xe ngựa, du ngoạn lần này có mang theo."

"…Ngươi có phải hay không đã âm mưu từ trước?"

"Ai biết được?" Hạ Kình Thảo hoàn mỹ mỉm cười: "Dù sao để trong kho cũng mốc, sao không để nó đạt được một giao dịch hạng nhất, thể hiện một chút giá trị của nó."

"…" Là ảo giác sao, Tử Dương thảo thật là thánh vật Thảo Thương? Cái kia là trong truyền thuyết có thể kế thừa Thảo Thương?

Lạc Dịch rốt cuộc cũng có chút thả lỏng, chỉ cần lấy được Tử Dương thảo trước khi người kia quay về, hắn cùng không cần phải trốn: "Mau dẫn ta…"

Bốn phía đột nhiên an tĩnh lại, trong lòng Lạc Dịch bắt đầu điên cuồng loạn động, cảm giác cho hắn biết hắn ngàn vạn lần không nên nhìn, thế nhưng lý trí khiến cho hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt lăng lăng nhìn về phía cửa. Con ngươi mạnh co rút, hầu kết chuyển động, thanh âm tan vỡ.

"Tùng…"

37. Chương 37: Phiên Ngoại: Ý Nan Bình X Hạ Chi Thảo

Phiên ngoại Tỏa Vân > By: Phung phí divination

Lần đầu tiên nhìn thấy người kia, hắn 8 tuổi.

Thời điểm đó, hắn chỉ có thể chịu toàn tâm đau đớn, không hề chớp mắt mà đem diện mạo những con rệp xấu xí này khắc lên phía trên tâm hồn.

Hắn vốn là con của dòng dõi quý tộc, thiên tư hơn người, dung mạo vô song, lại là con trai trong nhà, nên được hưởng thụ toàn bộ cưng chiều không hề nuối tiếc.

Nhưng mà, bên trong hoàng cung, phong vân biến đổi chỉ là một sớm một chiều.

Phong gia thất bại, chỉ có thể dừng lại chỗ này.

Hắn mặc dù oán hận, nhưng không thể không tiếp thu.

Cho dù sau đó mắc phải lũ viêm, bị bán sang nước khác.

Khi hắn biết hắn bị cha mẹ ruột bán đi để đổi lấy 50 lượng bạc, hắn cào sau gáy mình, cảm nhận được dịch thể ấm áp tràn ra, để ngừa chính mình vô ý bật cười.

A ha ha ha ha ha ha ha ha!

Ha ha ha ha ha ha ha ha a ha ha ha ha ha ha ha ha!

Năm mươi lượng bạc!

Tỏa Vân Phong gia, chỉ có 50 lượng bạc!

…Trong chính mắt cha mẹ của mình!

Lúc đó mắt hắn đã bị bịt một màn đen, ngồi trên một chiếc xe ngựa gồ ghề, hai tay bị trói, ăn cơm uống nước đi vệ sinh cũng phải nhờ vào người khác giúp đỡ.

Có lẽ vì tâm trạng bất ổn, trước khi tới nơi, lũ viêm vẫn ẩn sâu trong người hắn bộc phát, toàn thân đều lổm chổm, gương bắt tuấn mỹ lúc trước cũng nổi đầy mụn nước — giống như ác quỷ.

Sau khi tháo xuống màn che, hắn không ngừng bị đánh đập.

Từ đáy lòng hắn nguyền rủa đám rệp kia, nhưng cũng từ đáy lòng hắn cảm kích bọn nó.

Nếu không có bọn nó, hắn sẽ không gặp được người kia.

Không có bọn nó, người kia cũng sẽ không chú ý đến hắn.

Ý nghĩa tồn tại duy nhất của hắn.

Tính mạng của hắn.

———————-

Gương mặt người kia rất bình thường.

Nhưng lúc cười lên lại thật ấm áp, ấm áp đến mức khiến cho ai nhìn cũng muốn dùng nụ cười để đáp lại.

Người kia nói: Ta là Lạc Dịch.

Người kia nói: Ngươi bị thương, phải thay đổi thuốc.

Người kia nói: Đây gọi là cờ…không khó đâu, ta dạy ngươi, đây, đi bước này.

Người kia nói: GAME OVER.

Người kia nói…

Người kia — phải gọi là Lạc Dịch — mỗi câu Lạc Dịch nói, ngay từ lúc gặp mặt, hắn đều nhớ, thậm chí, nhắm mắt lại cũng có thể nhớ đến vẻ mặt người kia lúc ấy.

Có chút ngập ngừng, có chút yếu đuối, có chút mộc mạc.

Còn có thứ bị ẩn giấu thật sâu, sự khinh thường.

Đây chính là Lạc Dịch của hắn, vì hắn mà chữa bệnh, vì hắn mà bị mắng, vì hắn mà bị đánh, cũng vì hắn…dâng lên tất cả, Lạc Dịch.

Thế giới này chỉ cần hai người.

Mà thế giới của hắn chỉ cần Lạc Dịch là đủ rồi.

—Hắn rõ ràng cầu nguyện trong lòng như vậy.

Mặc kệ Lạc Dịch làm cái gì cũng được.

—Hắn rõ ràng là thề như vậy trong lòng.

Vậy mà ở thời khắc kia, hắn mười sáu tuổi đã vung cây đao lên.

Đem một mảnh màu xám kia, khóa vào chiếc hộp ký ức trân quý.

Cũng từ ngày đó trở đi.

Phong Tỏa Vân đã chết.

Chỉ để lại một thân xác mỹ lệ.

Ôm lấy toàn bộ ý nghĩa của hắn, đứng trên đại lục này, phong lưu tùy ý.

[Lạc Dịch, ngươi thích màu xám.

Ta liền mặc y phục đỏ tươi diễm lệ, đoạt lấy chú ý trong đôi mắt ngươi.

Lạc Dịch, ngươi thích chơi cờ.

Ta liền giả vờ ngốc nghếch, đổi lấy tươi cười của ngươi, sưởi ấm thể xác sứt mẻ của ta.

Lạc Dịch, ngươi thích Quý Bội Tuyệt.

Ta liền không để hắn chết, ta sẽ quấn quít lấy hắn, như vậy ngươi sẽ ở bên cạnh ta, không bao giờ ly khai.

Lạc Dịch.

Ngươi không thích Tỏa Vân…Cũng không vấn đề gì.

Tỏa Vân thích ngươi.

Ngươi không thích phần gì, Tỏa Vân có thể bù vào.

Tỏa Vân có thể yêu ngươi 99 phần, còn 1 phần chỉ cần ngươi bỏ ra.

Ta có thể…]

Có thể…Cái gì đây?

Hắn hiện tại, còn có thể nói gì đây?

Lạc Dịch…cuối cũng vẫn không rời khỏi hắn.

Nhưng là lạnh băng.

Bất kể là lấy tay, dùng môi, dùng thân thể, Lạc Dịch đều không ấm lên được.

A ha ha ha ha ha ha ha ha ha!

Là hắn!

Là hắn giết Lạc Dịch!

Vậy sao hắn còn muốn sống trên thế giới này!

Thế giới không có Lạc Dịch!

Tỏa Vân hắn sao vẫn còn sống!?

…Thế nhưng, nếu hắn chết.

Còn có ai có thể nhớ kỹ Lạc Dịch?

Thích Tam Nương — Nữ nhân hắn hận không thể giết được kia?

…Này sao có thể được đâu.

Xin lỗi, Lạc Dịch.

Chờ một lát nữa.

Một lát nữa là được rồi.

Người ta nói một ngày trên trời, bằng một năm trên mặt đất.

Mười năm trăm năm trên mặt đất, bằng một ngày trong lòng đất.

Cũng chờ được 8 năm rồi, ngươi sẽ không lưu tâm đúng không.

Xin lỗi, Lạc Dịch.

Chờ một lát nữa thôi.

Đến khi chỉ còn duy nhất một người nhớ đến ngươi.

Hắn lại sẽ bồi ngươi.

Có được không?

==========

Phiên ngoại Hạ chi thảo

Hạ Kình Thảo lúc còn nhỏ thì hiểu rõ một chuyện, hắn trong căn nhà này là dư thừa. Hạ gia Đông Ngụy chỉ có thể miễn cưỡng tính là một thổ hào(). Thế nhưng tất cả các bệnh chung của quan lại thì Hạ gia kế tục ít nhất bảy tám phần. Gia chủ không tính là vô năng, tối thiểu có thể giữ được gia sản tổ tiên, nhưng khuyết điểm lớn nhất là háo sắc. Trước không nói tam phòng lục thiếp, thị nữ trong nhà cũng không biết nhúng chàm bao nhiêu, mà Hạ Kình Thảo cũng là kết quả của một cuộc say rượu trong đó.

() Thổ hào: Cường hào, ác bá. Thời xưa chỉ những kẻ có tiền có quyền ở địa phương, sau này dùng để chỉ cường hào ác bá ở nông thôn.

Này có thể coi là may mắn đi, trước khi Hạ Kình Thảo sinh ra, Hạ Khanh Thành không có nhi tử, nữ nhi thì lại vô số. Mẫu thân Hạ Kình Thảo sau đó thì chết vì khó sinh — sự thật chân tướng thì ai mà biết được? Hạ Kình Thảo cảm thấy, những nữ nhân này chưa giết chết hắn trước khi phụ thân hắn chạy đến, không biết là may mắn hay bất hạnh?

Cho dù là thứ xuất, thế nhưng tốt xấu gì cũng là con trai trưởng. Hạ Khanh Thành tiện tay đưa Hạ Kình Thảo cho một thê thiếp không có con nối dòng nuôi nấng. Bởi vì không biết có thể sinh ra được thêm nữa không, nên Hạ Khanh Thành cũng nói rõ rằng phải bảo vệ tốt nhi tử duy nhất hiện tại này.

Hạ Kình Thảo biết chính thê của Hạ Khanh Thành căm hận hắn, đám thê thiếp còn lại thì chán ghét hắn, mà người hắn gọi là mẫu thân cũng không thèm nhìn đến hắn. Cho nên hắn vẫn luôn sống rất cẩn thận, sau khi mấy đệ đệ của hắn được sinh ra thì càng thêm giấu mình trong góc. Bọn đệ đệ khác biệt so với hắn, chúng đều được những thê thiếp danh chính ngôn thuận của Hạ Khanh Thành sinh ra, không giống như hắn là kết quả một cuộc sai lầm.

Thế nhưng Hạ Kình Thảo nhẫn nhịn cẩn thận cũng không mang đến cho hắn một tình cảnh tốt, mặc kệ hắn muốn hay không, hắn vẫn luôn là con trai trưởng của Hạ gia, đám thê thiếp Hạ Khanh Thành nhìn hắn không vừa mắt là chuyện lâu rồi, tuy rằng không dám thực sự giết chết hắn, nhưng là mấy chuyện ngáng chân cũng không ít, thái độ các nàng cũng ảnh hưởng bọn nhỏ, vậy nên đương nhiên, Hạ Kình Thảo trở thành đồ chơi của bọn chúng.

Tay đấm chân đá là chuyện bình thường, bọn nhỏ không lúc nào không cần, nghĩ hết tất cả các biện pháp thủ đoạn trêu cợt và khi dễ Hạ Kình Thảo. Chính bởi vì đều là hài tử, cho nên càng không kiêng kỵ, càng không có chừng mực. Có một lần trời đông giá rét Hạ Kình Thảo bị đẩy vào trong hồ, bảo là muốn thử xem độ dày của băng, nhưng cường độ đẩy Hạ Kình Thảo đi có thể phá vỡ bất kỳ lớp băng nào. Bọn chúng cứ đứng trên bờ như vậy, nhìn Hạ Kình Thảo giãy giụa trong nước lạnh mà cười ầm lên.

Hắn không muốn chết, hắn không muốn chết. Không biết có phải hay không vừa sinh ra liền nhìn thấy một lần tử vong, dục vọng sống sót của thiếu niên đặc biệt lớn. Có lẽ cũng vì dục vọng này, mà cái lần nguy hiểm rớt xuống nước kia hắn may mắn sống sót.

Hạ Kình Thảo run rẩy bọc chăn thật dày, cho dù mang tất cả quần áo đắp trên người, giá rét thấu xương như rơi vào thân thể, nhập vào cốt tủy, chạy thẳng vào linh hồn.

Hắn nghe được người hầu báo cáo chuyện này với Hạ Khanh Thành, người hầu không muốn đắc tội thế lực tương lai của Hạ gia, nên chỉ hời hợt nói Hạ Kình Thảo vô ý trượt chân rơi xuống nước. Hạ Khanh Thành nghe xong, hừ hai tiếng, một câu "Nói hắn lần sau chú ý một chút!" liền đem chuyện này ném sau đầu.

Từ sau lần đó rơi xuống nước, Hạ Kình Thảo càng thêm trầm mặc ít nói, hắn càng cố gắng làm giảm sự tồn tại của mình, giống như một quỷ hồn giấu mình trong bóng đêm. Bọn nhỏ cũng không vì lần trước suýt nữa hại chết Hạ Kình Thảo mà thu tay lại, bọn chúng càng đùa cợt Hạ Kình Thảo trầm trọng hơn, làm không biết mệt.

Lại một ngày, bọn chúng bắt ép Hạ Kình Thảo đi đến một ngọn núi bên ngoài Hạ Hầu thành, bảo muốn chơi trốn tìm. Người đi tìm đương nhiên là Hạ Kình Thảo. Bọn chúng cười mà nói với Hạ Kình Thảo, chỉ cần bắt được một đứa trong số chúng, chúng sẽ không tìm đến Hạ Kình Thảo gây phiền phức nữa. Bọn chúng dùng vải bịt mắt Hạ Kình Thảo, mạnh đến nỗi dường như đè nát đôi mắt hắn.

Trong bóng tối, Hạ Kình Thảo chỉ có thể mờ mịt đứng đó. Hắn không tin lời bọn chúng, thế nhưng nếu làm trái ý, kết cục là hắn càng thêm thê thảm. Hạ Kình Thảo tùy tiện chọn một phía phát ra âm thanh, vươn tay ra dò dẫm.

Tới bắt ta đi Tới bắt ta đi Tên tạp chủng này…

Bốn phía đều là tiếng cười ác ý, Hạ Kình Thảo không hề phản ứng, hắn biết chỉ cần hắn lộ ra một chút khác thường, bọn chúng sẽ bắt được. Hắn như một con ruồi không đầu di chuyển lung tung, cẩn thận đi theo tiếng chân. Đối phương luôn ác ý dẫn hắn đến chỗ trở ngại, có mấy lần khiến hắn đâm vào cái cây, hoặc vấp phải đá, sau đó là một mảng cười ầm lên.

Lúc Hạ Kình Thảo đứng dậy lần nữa, hắn nghe được một hài tử cách đó không xa nói.

Lại đây đi, ta liền đứng yên tại đây, tới bắt ta đi, ta sẽ nói cho ngươi một bí mật, về mẫu thân đê tiện của ngươi được không?

Hạ Kình Thảo cảm giác có chút không đúng, nhưng lại như bị mê hoặc mà đi về phía kia, cho đến khi đạp phải một khoảng không, đã trễ.

Một tiếng thét thê lương chói tai vang trong không trung, đó là một cái bẫy rập, có lẽ do những người đi săn thú xung quanh làm ra, bẫy rập không chỉ sâu, mà còn bố trí mấy bộ thú giáp. Mà lúc này, bộ thú giáp bén nhọn đang đâm vào trong thịt thiếu niên, một cái trên tay, một cái khác đâm vào tưởng chừng như bẻ gẫy cổ chân Hạ Kình Thảo.

Đợi đến khi đau đớn thoáng nhẹ xuống — hoặc là hắn đã đau đến chết lặng, hắn mơ hồ nghe thấy được tiếng cười phía trên.

— ha ha ha ta đã nói rồi, hắn tuyệt đối sẽ té xuống, còn đặc sắc như vậy.

— không sai, không uổng công lúc nãy ta vừa phát hiện cái bẫy này liền chạy đến dụ hắn.

Cười đùa một lúc sau, bọn chúng bắt đầu an tĩnh lại.

— ai, ta mệt rồi, về nhà đi.

— Ân, cũng tối rồi…Tên này thì làm sao?

— Còn có thể làm sao, để nó ở đó thôi, chẳng lẽ ngươi nhảy xuống kéo hắn lên?

— Phi! Đừng làm ta buồn nôn, ta phải đi về.

— Về thôi…. Này, tiểu tử, bọn ta phải về, ngươi ngoan ngoãn ngồi đó a, chờ đến khi về nếu bọn ta nhớ tới ngươi, thì sẽ kêu người đến giúp.

— Hắc, nghe nói nơi này buổi tối dã thú rất nhiều, phải bảo vệ chính mình thật tốt nha, đừng để đến khi bọn ta tới chỉ còn lại một đống xương trắng.

— Làm sao có thể còn lại xương trắng, ta nghe nói những dã thú kia ngay cả xương đều ăn hết…

— Không thể nào…

Thanh âm ngày càng nhỏ và xa dần, thiếu niên trong bẫy rập bất chấp đau đớn mà kêu lên: “Đừng bỏ lại ta, van cầu các ngươi đừng bỏ lại ta —- đừng…” Thanh âm vì sợ hãi mà dữ dội và run rẩy.

Tiếng gọi của hắn chỉ có thể khiến cho bọn nhỏ cười vang, Hạ Kình Thảo tuyệt vọng lặp lại: "Không nên bỏ lại ta a… Ô… Van cầu các ngươi… Ta không muốn chết…"

Cho dù cách một lớp che, Hạ Kình Thảo như trước có thể cảm giác được trời dần dần tối, nghe tiếng thú rống mơ hồ truyền tới, hắn run rẩy, bắt đầu khóc. Hắn biết, nếu như không có người cố ý nhắc tới hắn, thì dù mấy ngày nay hắn không xuất hiện Hạ gia cũng sẽ không bao giờ biết. Thân thể bởi vì khóc mà mang đến chấn động đau đớn, thế nhưng hắn hoàn toàn không cách nào ngừng lại, đến tình trạng này, hắn ngay cả quyền được khóc cũng không có sao? Giờ này khắc này, hắn muốn được khóc lớn.

Đau quá… Mẫu thân… Bẫy rập thật đáng sợ… Lạnh quá… Mẫu thân… Hồ nước lạnh quá a… Thật đáng ghét… Bọn họ đều thật đáng ghét… Thật là thống khổ… Có phải hay không nếu chết, liền không cần chịu những thống khổ này?

— Đúng vậy, hắn vì sao phải chấp nhất muốn sống? Tại sao phải chịu đựng đám người kia? Tại sao phải ôm hy vọng với cái thế giới không đáng một đồng này?

Hắn bắt đầu an tĩnh lại, ánh mắt bị che lại nhìn không thấy, vậy nên hắn bắt đầu yên lặng lắng nghe, hắn nghe được tiếng thú rống ngày càng to, hắn nghe được tiếng gió rít qua lá cây, hắn nghe được tiếng máu cạn dần. Thân thể vì máu xói mòn mà trở nên băng lãnh chết lặng, chính là bởi vì sự chết lặng này, làm cho đau đớn kinh khủng kia thoáng giảm bớt hơn nhiều. Thiếu niên nở nụ cười, khóe môi là một độ cong suy tàn.

Chẳng bao giờ nghĩ tới, tử vong có lẽ ngọt thơm như vậy.

Rất nhanh, một người tên Hạ Kình Thảo sẽ chết. Đây có lẽ là kết cục tốt nhất của hắn.

Sau đó hắn nghe thấy được.

Hắn nghe được âm thanh bước chân dẫm trên cỏ, âm thanh cũng không lớn, lại hoàn toàn thay thế được tiếng thú rống hắn nghe một người tựa hồ nửa mang theo nghi hoặc và trêu chọc mà nói: "A? Rõ ràng vừa nghe được có tiếng tiểu hài tử đang khóc… Ca sẽ không xui xẻo như vậy đi, khó có được một lần đi đêm khuya lại gặp phải quỷ…"

Sau đó thanh âm kia dừng một chút, tựa hồ có người cùng y nói gì đó, có vẻ bất đắc dĩ: "… Ta đã biết, ngươi làm ơn để ta ôm mộng tưởng với huyền huyễn được không, so với khoa học viễn tưởng ca càng ưa thích huyền huyễn a…"

Thanh âm người kia nghe ước chừng là khoảng ba mươi tuổi, mang theo khàn khàn, không tính là êm tai, thậm chí có thể nói là khó nghe, đầu óc đã hỗn độn hoàn toàn không phân tích được ý nghĩa cuộc nói chuyện kia.

Bước chân người kia càng ngày càng rõ ràng, đột nhiên dừng một chút, sau đó tăng nhanh, cuối cùng dừng ở phía trên.

"!"

Lạc dịch thu dọn lại dược vật trong tay, có chút kính nể mà nhìn về phía thiếu niên bên cạnh, vừa rồi hắn phải tốn sức lấy 2 bộ thú giáp dữ tợn xuống, vừa nhìn là đã thấy đau rồi, vậy mà thiếu niên không khóc không giãy giụa, chỉ có hơi run rẩy.

"Được rồi, ta chỉ có thể tạm thời xử lý miệng vết thương của ngươi một chút, lát nữa phải đến y quán tìm đại phu." Lạc Dịch nhìn thần sắc thiếu niên có chút trống rỗng, không tự chủ nhíu mày, thiếu niên làm hắn nhớ đến hài tử ở Lâu Trung Lâu, trước kia cũng là bộ dáng nửa chết nửa sống.

Lạc Dịch tỏ vẻ lý giải, cho dù là ai bị bịt mắt đẩy xuống bẫy thú cũng sẽ không chịu được, huống chi là một tiểu hài tử, nếu như không phải gặp mình, thiếu niên ở trước mắt này đã là một cỗ thi thể. Lúc này, Lạc Dịch đột nhiên phát hiện, bởi vì vừa rồi chú ý toàn đặt trên việc xử lý vết thương, y đã quên tháo bịt mắt trên mặt tiểu hài tử.

Lạc Dịch vừa vươn tay vừa nói: "Để ta cõng ngươi đi y quán, được rồi, ngươi tên là gì, nhà ở nơi nào, ta liền đi thông báo một tiếng."

Nghe được lời của hắn, niên thiếu rốt cục có điểm phản ứng, hắn có chút máy móc nói, càng giống như là lẩm bẩm: "Ta tên gì? Ân… Hạ Kình Thảo? Sai, Hạ Kình Thảo đã chết, ngay vừa rồi." Thiều niên cười: "Như vậy, ta nên gọi tên gì?"

Lạc Dịch lúc nghe đến ba chữ "Hạ Kình Thảo" liền cả kinh ra mồ hôi lạnh cả người, hắn bất động thanh sắc thu tay về, cũng không còn ý niệm trong đầu cởi bịt mắt ra.

"Hạ… Kình Thảo." Lạc Dịch khó khăn nói ra tên này, chỉ thấy thiếu niên có chút mờ mịt "Nhìn" hướng bên này."Đi nào, ta cõng ngươi đi y quán."

"Thế nhưng ngươi kêu là chính là Hạ Kình Thảo a, Hạ Kình Thảo đã chết." Thiếu niên khanh khách cười rộ lên, lại lặp lại một lần, như là đang hoan hô: "Đã chết."

Lạc dịch có chút phức tạp nhìn thiếu niên, trầm mặc kéo thiếu niên lên lưng, cẩn thận né ra vết thương: "Hạ Kình Thảo đã chết, ngươi liền là Kình Thảo đi."

Thiếu niên tựa hồ có chút mờ mịt nằm trên lưng Lạc Dịch, lẩm bẩm nhớ kỹ: "Hạ Kình Thảo đã chết, ta đây là Kình Thảo…?"

"Không sai." Lạc dịch cẩn thận né xa những tảng đá, tránh cho xóc nảy, thanh âm của mềm nhẹ, như là đang hống tiểu hài tử: "Ngươi là Kình Thảo nha, 'Dã hỏa thiêu bất tận, xuân phong xuy hựu sinh Kình Thảo a."

Thiếu niên dựa vào lưng Lạc Dịch, chỗ thân thể tiếp xúc rất là ấm áp, trên người người kia mang theo một vị như trà thuốc, làm cho người ta không tự chủ được thả lỏng, sau đó trầm luân.

"Ta chỉ là đang tự nói thôi…" Thanh âm người kia rung động trong ***g ngực, dựa vào lưng có thể rõ ràng cảm nhận được, thiếu niên lặng lẽ nằm, nghe thanh âm khàn khàn quanh quẩn trong bóng đêm.

"Ta biết một người, ân, y gọi là Hạ Kình Thảo. Y là một người rất ngưu… Khụ, là một người rất lợi hại, có bao nhiêu lợi hại a? Y là người giàu có nhất thế giới này, không thể đếm đủ nha. Vậy nên y rất phóng đãng, ách, phải nói là bất cần đời, phong lưu phóng khoáng… Nha, ta thế nào lại bắt đầu tán thưởng y… Y rất tùy tâm sở dục, bởi vì y có tư bản. Y thường mặc bạch y, sau đó cầm một cây quạt bất kể xuân hạ thu đông tùy thời tùy chỗ đều có thể quạt, dù sao thì bộ dạng nhà giàu mới nổi thế nào thì y là như thế đó, thế nhưng y lại không mang khí tức này, mà lại có vẻ tiêu sái chết tiệt. Bên cạnh y luôn có tuyệt sắc mỹ nữ làm bạn, đi trên xe ngựa của y du ngoạn khắp nơi, lấy thanh lâu làm nơi ở, sống vô cùng tiêu diêu tự tại. Tên kia rất thích cười, cười giống như hồ ly, đôi mắt nheo lại nhìn có vẻ rất nguy hiểm…"

Thiếu niên trên lưng an tĩnh nghe, như bị nội dung hấp dẫn.

"… Hạ Kình Thảo ta biết, là một người như vậy."

"Ta có thể trở thành là Hạ Kình Thảo kia sao?" Thanh âm thiếu niên rất yếu ớt, không để ý cũng sẽ bị gió thổi bay.

"Vậy trước tiên trở thành người giàu có nhất thiên hạ đi." Lạc dịch ngẩng đầu, đã có thể thấy được Hạ Hầu gia cách đó không xa. Ngoài Hạ Hầu gia có mấy ngọn đuốc, Lạc Dịch nghiêm túc nhìn kỹ, nhận ra là người của Hạ gia, xem chừng là Hạ gia kêu người đi tìm.

Thiếu niên tựa hồ đã nhận ra cái gì, y dùng hai tay ôm chặt cổ Lạc Dịch.

"Có thể nói cho ta biết tên của ngươi sao?"

Lạc dịch trầm mặc, hắn cẩn thận đặt thiếu niên ngồi dưới một tàng cây, người của Hạ gia nhìn một chút liền có thể nhìn thấy.

"Nói cho ta biết, được không?" Thiếu niên cầu khẩn nói: "Cho dù là tên giả cũng được."

Không được a, Lạc Dịch là tên duy nhất của hắn, hắn chỉ muốn dùng tên này.

"Có thể hay không tháo bịt mắt của ta xuống? Ta nhìn không thấy, ta rất sợ." Thiếu niên thay đổi yêu cầu, hai tay y bị thương, động một cái đều đau đớn làm cho trước mắt biến thành màu đen.

Lạc Dịch nhìn y, thở dài một hơi khó nghe thấy.

"Bọn họ rất nhanh sẽ tìm được ngươi, không cần lo lắng. Được rồi." Lạc Dịch dừng một chút, sau đó có chút khó có thể mở miệng mà nói: "Ngươi… Sau này nghìn vạn lần không nên thích… Ách, nghìn vạn lần không nên đối với người xin ngươi một đồng tiền đồng… Ách, một tên khất cái ôm hảo cảm, bọn họ đều là cặn bã xã hội, ân, cặn bã…"

Hắn đến tột cùng là đang nói gì a sát! Muốn cảnh cáo thiếu niên tương lai nghìn vạn lần không nên nhìn trúng hắn, rồi lại sợ lời nói bây giờ làm cho thiếu niên sau này sản sinh hứng thú với hắn.

Thấy cây đuốc càng gần, Lạc Dịch vừa buồn bực liếc nhìn thiếu niên dưới tàng cây, sau đó vội vội vàng vàng chạy đi.

Nghe được tiếng chân người nọ rời đi, thiếu niên bắt đầu hoảng hốt, y liều lĩnh mà kéo bịt mắt xuống, cho dù hai tay truyền đến đau đớn như muốn ngất. Đôi mắt bởi vì bất ngờ gặp ánh sáng mà ngận nước, y chỉ kịp nhìn thấy một cái bóng màu xám, sau một khắc, liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, chạy tới trước mặt y là người hầu Hạ gia.

"Tìm được rồi, ở chỗ này…"

"Hạ…Kình Thảo thiếu gia, ngươi có bị sao không?"

Thiếu niên đối mặt với đám người hầu có chút không kiên nhẫn kia, sau đó, chậm rãi cong khóe môi, cặp mắt hoa đào hơi nheo lại. Một nụ cười vô cùng xinh đẹp, làm cho người khác ngây ngẩn cả người.

"Ta không sao…"

Mà lúc này Lạc Dịch đang đi về phía Thanh kinh thành, hắn hoàn toàn không ngờ, một thiếu niên khác ở Lâu Trung Lâu sẽ cho hắn một "Kinh hỉ" thế nào.

38. Chương 38: Phong Ấn X Hạ Thảo X Đông Trùng

Tùng mặt không thay đổi đứng ở cửa, tuy rằng y luôn mang bộ dạng không biểu tình gì, thế nhưng Lạc Dịch như trước hung hăng rùng mình. Vẻ đẹp tinh xảo của trùng khiến cho không khí dễ dàng lặng lại, Hạ Kình Thảo dường như vì vẻ đẹp của đối phương mà ngẩn người, nhưng rất nhanh thì phản ứng kịp. Người nọ tuy rằng rất xinh đẹp, nhưng lại giống như một tác phẩm điêu khắc hoàn mỹ hơn là một người sống.

Hơn nữa rất nguy hiểm, mặc dù đối phương mang theo cảm giác yếu đuối như thủy tinh.

Tiếng gió vang lên, Lạc Dịch một trận hoa mắt, thật vất vả phục hồi tinh thần lại phát hiện mình bị Hạ Kình Thảo ôm vào trong ngực, đồng thời trong nháy mắt di chuyển đến bên cửa sổ, Tùng thì đứng tại vị trí họ vừa đứng. Trùng tử nhìn nữ tử thanh lâu trong tay một chút, sau đó vứt đi như ném một khối giẻ rách, ánh mắt vô cơ nhìn sang Hạ Kình Thảo phía đối diện, nói đúng ra là nhìn Lạc Dịch nằm trong lòng Hạ Kình Thảo. Sau đó Lạc Dịch sợ hãi phát hiện, trùng tử hình như là…Sinh khí?

Tuy rằng Tùng vẫn là mặt than, thế nhưng gây cho người ta cảm giác như là dã thú bị đoạt mồi. Lạc Dịch nghĩ chắc một khắc sau thế giới bị hủy diệt cũng không thành vấn đề, hắn nhanh chóng kêu lên: "Hạ Kình Thảo nhanh mang ta đến chỗ Tử Dương thảo, nếu không tất cả chúng ta đều xong đời a sát– "

Hạ Kình Thảo cũng nghiêm túc lại, ôm Lạc Dịch nhảy qua cửa sổ, đồng thời mấy bóng đen lao về phía Tùng, muốn ngăn cản bước chân của Tùng.

Tốc độ Hạ Kình Thảo rất nhanh, thậm chí lúc đang chạy vội trên đường còn có thể sửa sang lại y phục Lạc Dịch, dùng áo khoác của nữ tử thanh lâu kia bao kín Lạc Dịch lại, không đến mức quang lõa ra ngoài. Mặt Lạc Dịch ngây ra, tốc độ này, là người có thể đi sao….

Như là nghe được Lạc Dịch trong lòng phỉ báng, Hạ Kình Thảo cười như hồ ly, bắt chước giọng mỗ phiến tử: "Tuy rằng không được công phu khác, thế nhưng về phương diện khinh công tại hạ tỏ vẻ không áp lực chút nào."

Đánh không lại bỏ chạy, để lại một đường lui. Điểm này rất đúng phong cách Hạ gian thương.

"Y chính là người kia?"

"Đúng, đúng." Bởi vì tốc độ quá nhanh, khiến Lạc Dịch lâu mới được xuống giường có chút choáng váng.

"Y rất mạnh." Hạ Kình Thảo tổng kết.

"Tất, tất nhiên…" Thanh âm Lạc Dịch ngày càng nhỏ lại: "Bởi vì y không phải người…"

Câu nói cuối cùng kia Hạ Kình Thảo dường như không nghe thấy, lại dường như nghe thấy được.

Trong vòng mấy cái hít thở, Hạ Kình Thảo đã đi tới hậu viện thanh lâu, nơi đó đang có vài hạ nhân trông coi xe ngựa, nhìn thấy Hạ Kình Thảo xuất hiện, đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. Cặp mắt hoa đào của Hạ Kình Thảo cũng hiện lên chút kinh ngạc, bởi vì nhìn thấy tên nam tử kia đã xuất hiện ở trên mái hiên thanh lâu. Hạ Kình Thảo biết rõ tốc độ của mình, cho dù mang theo một người cũng không mất nhiều sức, còn đối người có thể đánh bại thủ hạ của mình rồi đuổi theo… Hạ Kình Thảo luôn luôn vui cười bỗng có chút căng thẳng, trong đôi mắt đào hoa là một mảnh lạnh lẽo.

"Ngươi như thế nào chọc tới y?" Hạ gian thương đau đầu mà nhìn mỗ phiến tử mặc một bộ màu hồng khom lưng chui vào xe ngựa, không kịp chờ đợi mà tìm kiếm cây cứu mạng.

"Ha ha." Lạc Dịch cao hứng ôm lấy một gốc cây tỏa ra ánh sáng nhạt nhạt trong bóng đêm, một bộ dáng bệnh hoạn khó có thể diễn tả: "Ô ô, ca, ca được cứu rồi."

"Ngươi muốn lấy Tử Dương thảo đi đối phó với y sao?" Hạ Kình Thảo như có điều suy nghĩ đưa ra kết luận: "Chỉ cần đem Tử Dương thảo cho y, y sẽ bỏ qua ngươi?"

Về một mặt nào đó chính là như vậy, Lạc Dịch khong thể giải thích rõ, chỉ có thể gật đầu, sau đó ôm Tử Dương thảo bày ra bộ dáng ngưu bức "Thần khí ở đây, bọn ngươi liền nhận lấy cái chết", lúc vừa định bước ra khỏi xe ngựa —

"Kẽo kẹt — cạch cạch cạch…"

Lạc Dịch há mồm trợn mắt nhìn xe ngựa vỡ ra thành từng mảnh, cuối cùng chỉ còn chỗ Lạc Dịch vừa đứng là hoàn hảo, Hạ Kình Thảo vừa cảm thấy nguy hiểm liền ôm Lạc Dịch thuấn di — tốc độ khinh công kia và thuấn di trong mắt Lạc Dịch là không khác. Lạc Dịch run rẩy từ trong ngực Hạ Kình Thảo ló đầu ra, người hầu xung quanh đều đã chạy hết, hung khí hình người kia lúc này cách hắn không tới hai trượng.

Làn da trắng bóc của Tùng trong bóng đêm như tỏa ra màu huỳnh quang, khiến vẻ đẹp kia càng thêm mộng ảo mỹ lệ. Trong đôi mắt xinh đẹp của trùng tử kia không hề có ai khác, chỉ có cái người đang núp trong lòng người khác sợ hãi nhìn qua, người kia là "Phụ", gần đây đã trở thành "Giống cái", trùng tử đã bước vào kỳ trưởng thành hiểu biết hơn không ít. Bản năng dạ trùng tộc và quy tắc giữa y cùng người kia trở nên xung đột, khiến Tùng có chút hỗn loạn. Thế nhưng cho dù về mặt nào, trùng tử cũng rõ ràng nhận định một điều. Đôi mắt vô cơ của Tùng lẳng lặng khóa lại cái bóng xám kia, vô ý thức liếm liếm môi: Đó là thuộc về y, giống cái độc nhất vô nhị.

"Ta có cảm giác." Hạ Kình Thảo vuốt cằm nói: "Y nhìn ngươi thật giống như đang nhìn một đạo mỹ thực, hơn nữa còn là cái loại hận không thể một ngụm nuốt trọn."

Ngươi chính xác, đồng chí.

"Y là ai vậy?"

Lạc Dịch không thể giải thích rõ ràng phun ra một câu: "Một hung khí hình người đã phản bội, khó có thể câu thông."

Hạ Kình Thảo tựa hồ bị nghẹn họng: "… Ngươi là thế nào chọc tới y?" Hạ Kình Thảo đột nhiên dừng lại, thanh âm trầm xuống: "Có lẽ nói, ngươi và y là quan hệ gì?"

Là quan hệ chủ nhân và sủng vật? Quan hệ sư phụ và đồ đệ? Quan hệ người săn và kẻ bị săn? Quan hệ cường bạo và bị cường… Lạc Dịch trầm mặc, Hạ Kình Thảo cũng trầm mặc.

Đối thoại của hai người chỉ trong nháy mắt, lúc này Lạc Dịch liếc về phía Tùng đang khẽ nghiêng thân thể, tóc đen tà tà đổ xuống dưới. Lạc Dịch mạnh co rúc nhanh con ngươi, hắn phản xạ mà giơ Tử Dương thảo trong tay lên, như là muốn dùng gốc cây cỏ yếu ớt này ngăn trở công kích của đối phương. Sau một khắc, Tùng từ cực tĩnh đến cực động, chỉ là người bình thường nên Lạc Dịch không thấy rõ động tác trùng tử, chỉ là trong nháy mắt, Tùng liền biến mất, lúc này đây ngay cả Hạ Kình Thảo cũng chưa kịp phản ứng.

Thế nhưng chỉ trong một chốc, Tùng đột nhiên dừng lại trước mặt Lạc Dịch cỡ nửa trượng, tốc độ cực nhanh khiến tay áo Lạc Dịch bị thổi bay lên, Lạc Dịch rất lo lắng cái gốc cây cỏ yếu ớt này sẽ đi đời nhà ma. Hắn kinh hãi mà nhìn gốc cây trong tay, lúc này, Tử Dương thảo yếu ớt kia lại như ăn phải cái gì mà trở nên hùng khởi, ánh sáng rõ ràng theo thân mình mà trườn lên trên, trở nên thẳng tắp.

Tùng hoang mang mà nhìn Lạc Dịch, lại nhìn cây cỏ nhỏ yếu trên tay hắn. Y muốn đoạt lại giống cái của mình, hung hăng buộc bên người, không để cho người khác nhúng chàm, thế nhưng bản năng nói cho y biết trong tay người kia cầm chính là thiên địch của mình, rất nguy hiểm.

Đại thần công lược và xuyên việt phù hộ! Thật sự có hiệu quả!

Sống sót sau hoạn nạn Lạc Dịch lúc này mới bất ngờ phát hiện, hắn đã khẩn trương đến mức ngừng hô hấp. Có vật kia Lạc Dịch rốt cuộc lấy được dũng khí đối mặt Tùng, cái thứ xinh đẹp hắn vẫn mang theo, mà cũng là sinh vật vô cùng nguy hiểm.

"Tùng." Lạc Dịch gọi cái tên do hắn đã đặt ra: "Ta nói rồi, ngươi là nhân loại."

Đây là gạt người.

"Còn nhớ rõ sao? Lúc ban đầu, ta đã nói." Lạc dịch cười cười, gằn từng chữ nói: "Khi ngươi không còn là người, ta sẽ giải quyết ngươi."

Đây đều là mượn cớ, không phải sao?

"Ta sợ ngươi, nhưng không thể không mang theo ngươi, ta ước gì cách xa khỏi ngươi chân trời góc bể, ta đã dạy ngươi, đây là chán ghét." Lạc Dịch xán lạn cười: "Ta chán ghét ngươi. Biết vì sao chán ghét ngươi như thế ta còn muốn đi cùng ngươi sao?"

Phiến tử. Thanh âm máy móc mà hoa lệ nói như vậy.

Tùng vẫn là bộ dáng hoang mang mà mơ hồ nhìn Lạc Dịch, tỉnh tỉnh mê mê như một hài tử đang cố gắng hiểu lời cha mẹ. Y mở miệng ra, có chút cố hết sức kêu: [Lạc] "Dịch…"

Đây là lần đầu tiên Lạc Dịch nghe được Tùng kêu tên của mình, thanh âm vẫn còn có chút sai và ngốc nghếch, mang theo một loại cảm giác không biết làm thế nào và không muốn xa rời, nhưng Lạc Dịch vẫn như trước bất vi sở động.

"Là vì muốn lấy được một thứ trên người ngươi."

[lạc], "Lạc dịch…"

"Là vì lợi dụng ngươi nga."

"Lạc [dịch]…" Trùng tử tựa hồ cảm thấy nguy hiểm, nhưng như trước chấp nhất mà vội vàng kêu tên Lạc Dịch. Bất chấp bản năng của thân thể chống cự gốc cây kia, vươn tay muốn bắt được đối phương.

"Hiện tại đã lấy được, vậy nên ngươi vô dụng, vậy nên…" Lạc Dịch cười to: "Ta không cần ngươi nữa!"

Đầu ngón tay cuối cùng không chạm tới người y muốn chạm vào, Tử Dương Thảo lúc tiếp xúc được dạ trùng tộc bỗng sinh trưởng thật nhanh, rễ cây như tia sáng bám lên làn da trắng bóc, sau cùng như biến thành băng khóa chặt lại sinh vật sinh đẹp kia, động tác của Tùng một khắc kia ngừng lại ở trang thái vươn tay, sau đó cả tiếng nói cũng bị đông lại.

Lạc Dịch…

Lạc Dịch vẫn nhìn tràng cảnh xinh đẹp tựa như mộng ảo này, trên mặt từ đầu tới cuối vẫn là nụ cười sáng lạn. Đó là ảo giác đi, xuyên thấu qua lớp băng trong suốt kia có thể thấy một chút khẩn cầu trong đôi mắt của Tùng. Trùng không có cảm tình, chỉ có bản năng.

Lạc Dịch dừng lại một chút, sau cùng quay đầu đối mặt với Hạ Kình Thảo vẫn trầm mặc nhìn tất thảy mà cười khúc khích: "A ha…"

Hạ Kình Thảo mặt không đổi sắc nhìn tinh thể xinh đẹp, sau nhìn về phía Lạc Dịch liền treo lên nụ cười thản nhiên, ngữ khí biếng nhác thường ngày nói: "Ta không quan tâm y là ai, hay là vật gì."

Hạ Kình Thảo vuốt cằm cười: "Ngươi có thể giải thcihs cho ta, 'Cơ hữu' của ta rời khỏi ta gần hơn một tháng, tại sao lại xuất hiện ở thanh lâu cùng với tình trạng này a?"

"…"

Kết quả là, mỗ phiến tử cứ như vậy bị Hạ Kình Thảo xách về. Lạc Dịch cuối cùng vẫn không giải thích gì, Hạ Kình Thảo chủ động cắt đứt trọng tâm câu chuyện, như là vì lảng tránh cái gì.

Tinh thể phong ấn trùng tộc đẹp không gì sánh được, chạm vào có cảm giác ôn nhuận và mềm mại cực kì, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, thế nào cũng không thể tưởng tượng được quang thảo yếu ớt như vậy lại có thể trói buộc tồn tại khủng bố kia. Trước liền biết, quang thảo không thể giết chết trùng tộc, chỉ có thể phong ấn nó. Nói cách khác, chỉ cần vô ý, kẻ hủy diệt nền văn minh kia sẽ lần thứ hai "Phá kén mà ra". Hạ Kình Thảo trầm mặc hỗ trợ xử lý nó, không hỏi bất cứ vấn đề gì liên quan tới nó, thậm chí sau đó cũng không nói về trọng tâm câu chuyện — như là đang cự tuyệt sự tồn tại của nó, cự tuyệt loại tồn tại kỳ dị "Phi nhân loại" này. Lạc Dịch có chút không giải thích được, chủ nhân Thảo Thương không phải là luôn cảm thấy hứng thú với chuyện tình "Thú vị" như thế này sao?

Kế sau đó bọn họ hùng hùng hổ hổ chạy tới Thanh Long thành, kinh đô Đông Nguỵ. Chiếc xe ngựa xa hoa kia bị tách rời, "cung điện di động" mới này còn chưa hoàn thành tốt, vì vậy Lạc Dịch chỉ có thể bi kịch mà cưỡi ngựa, sau đó nửa chết nửa sống. Hạ Kình Thảo vừa đến Thanh Long thành liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, như là đang xử lý chuyện gì. Lạc Dịch tỏ vẻ đúng lúc, hắn hiện tại rơi vào một thời kỳ mờ mịt lười nhác cẩu thả "Đã từng hai bàn tay trắng mà còn mắc nợ một trăm triệu đột nhiên trúng tám mươi vạn". Ngẫm lại không lâu còn đang giãy giụa tại 0.1% tiến độ, lúc này thoáng cái thu được tiến độ hơn một nửa. Lạc Dịch cảm thấy không biết phải làm sao, dường như thoáng cái mất đi trọng tâm. Giữa lúc rảnh rỗi cực độ, Lạc Dịch luôn luôn không thể tránh khỏi nghĩ đến sinh vật kia, mang theo cầu xin mà kêu tên hắn.

Lạc dịch…

"Ni mã." Lạc Dịch lấy tay che mắt, như là vì che ánh mặt trời chiếu tới quá mãnh liệt: "Trùng tộc là một sinh vật đơn bào như thế này sao!?"

"Căn cứ vào phân tích hoocmon cùng sóng não, player lúc này là 64.3% oán giận, 53.5% bất đắc dĩ, 57.9% phiền muộn, 24.7% bi thương… Ta biểu thị, tâm tình player lúc này vô cùng phức tạp, không thể lý giải." Công lược máy móc phân tích, sau đó không chút tình cảm đặt ra vấn đề, lại cảm giác như là đang chất vấn: "Player trong cảm tình cũng không có hối hận, ngươi đối bản thân tự mình sử dụng quang thảo cũng không chút nghi vấn, vì sao?"

"Ta là loại người như vậy sao? Ca luôn luôn không hối hận đối với quyết định của chính mình."

"Thế nhưng, ta tỏ vẻ ngươi mềm lòng." Công lược sắc bén nói.

"Thời khắc đầu tiên ngươi lấy được quang thảo không phải muốn sử dụng với dạ trùng tộc, mễ sách, mà là đang kéo dài thời gian nói chuyện và đe dọa, giống như là đang nói 'Ngươi nếu không chạy ta sẽ dùng a thật sự dùng a' mễ sách." Câu nói kế tiếp bị công lược xuất hiện phá vỡ.

"Tóm lại, ta biểu thị, ngươi mềm lòng." Thanh âm công lược lần thứ hai tiếp lời: "Ngươi đã mềm lòng, vì sao sử dụng quang thảo xong không hối hận, ta tỏ vẻ hiểu kỳ và nghi hoặc."

"… Hối hận cái lông a, vũ khí hạt nhân xuất hiện nếu không phải y chết thì là tất cả mọi người cùng xong đời!" Lạc Dịch há miệng, gương mặt tỏ vẻ đại nghĩa.

Công lược không nhìn Lạc Dịch lảng tránh, vẫn là lãnh đạm nói xong: "Ta tỏ vẻ sẽ không, trùng tộc ở chỗ này lực phá hoại chỉ có chưa đến một phần ngàn năng lực của chúng, ví dụ, sức mạnh của nó bây giờ so với tuyệt thế cao thủ nơi đây cũng không sai biệt lắm. Những tài liệu này ngay từ ban đầu đã giao cho player."

Đúng vậy, vậy nên nguy hiểm gì đó đều là gạt người, đều là… Mượn cớ, vì để cho mình có thể yên tâm thoải mái không chế y, lợi dụng y, lừa dối y hay thậm chí mượn cớ chạy trốn y. Đây có lẽ là cái khóa mà hắn đeo lên trùng tử xinh đẹp kia: Quen biết người rất trọng yếu, tuyệt đối không nên tin một tên phiến tử.

"Đây, cái này, lúc trước bởi vì quan hệ thời gian nên không biết rõ ràng, vì sao lại phát sinh tình huống bị hạn chế này?"

Công lược thành thật mà trả lời, hoàn toàn không phát hiện trọng tâm câu chuyện bị dời đi.

"Bởi vì đã bị trói buộc, quy tắc lịch sử trói buộc."

"Quy tắc lịch sử…?"

"Tiền đồng."

Lạc Dịch quay đầu lại, Hạ Kình Thảo biến mất mấy ngày đây đang đứng đó ngoắc hắn, nụ cười bạch y công tử dưới ánh mặt trời rất là chói mắt. Lạc Dịch sửng sốt một chút, đứng lên chạy tới chỗ Hạ Kình Thảo. Chờ Lạc Dịch đi tới trước mặt Hạ Kình Thảo, Hạ Kình Thảo không đợi Lạc Dịch đứng vững liền thân thủ kéo cổ tay Lạc Dịch, mang đi ra ngoài.

"Tới, ta có thứ cho ngươi."

Hạ Kình Thảo thanh âm luôn luôn mang theo một chút tùy tiện, lúc này thoáng đè thấp liền có vẻ từ tính êm tai vô cùng, trong đó xen lẫn sung sướng, hưng phấn và vội vã. Lạc Dịch có chút lảo đảo đi theo, đầu đầy dấu chấm hỏi: "Muốn cho ta vật…"

Thanh âm Lạc Dịch hơi ngừng lại, bởi vì hắn thấy được sinh vật kia.

A a nhãn thần vừa quen thuộc mà vừa ưu buồn bầu không khí vừa tươi đẹp mà đau thương bộ lông mềm mại vô cùng không sai, là nó, chính nó!

"Thảo nê mã thần thú đại nhân — "

Lạc Đà bạch sắc khinh thường xuy một tiếng, quay đầu coi rẻ.

"Bởi vì có chút sai so với tên ngươi nói, vậy nên lúc này mới lấy được." Hạ Kình Thảo mỉm cười nhìn mỗ phiến tử tiếp cận con ngựa quái dị kia."Thế nào? Có giống với thứ ngươi đã nói hay không?"

"Không, không sai, bạn hữu!" Thanh âm Lạc Dịch đều là run rẩy.

"A…"

Lạc Dịch vẻ mặt cảm động hưng phấn quay đầu sang, vừa lúc nhìn vào ánh mắt thâm thúy. Hạ Kình Thảo so với Lạc Dịch cao hơn, vậy nên lúc hắn mỉm cười cúi đầu nhìn, có loại ảo giác như Lạc Dịch là trân bảo quý báu nhất của y.

Hạ Kình…Thảo?

Để ý sao? Có để ý không? Chẳng qua là vô ý nhắc tới, lại bị đối phương ghi nhớ trong lòng. Nột, là để ý đi?

Hầu kết Lạc Dịch di chuyển một phen, sau đó bày ra nụ cười sáng lạn: "Thực sự cho ta a?"

"Ân? Ngươi không thích?"

"Thích a…" Khóe miệng Lạc Dịch càng phát ra nụ cười vô tâm: "Thế nhưng nếu như ngươi cho là tiền đồng ta sẽ càng cao hứng nga…"

Biết rõ này sẽ làm cho đối phương mất hứng, nhưng đây chính điều hắn cần.

Sắc mặt Hạ Kình Thảo không chút thay đổi, có lẽ có thay đổi trong nháy mắt, nhưng không bị hắn bắt được mà thôi. Bạch y công tử vẫn bày khuôn mặt tươi cười như vậy với mỗ phiến tử, Lạc Dịch chùn bước.

"Nga, chỉ đùa một chút, chỉ đùa một chút mà thôi."

"Như vậy a, là đùa a…"

Mỗ phiến tử cứng người, sau lưng thảo nê mã vốn gương mặt ưu buồn nhăn càng nhiều hơn, toàn bộ thân thể đều co lại.

Hạ Kình Thảo nhìn Lạc Dịch cả người đều trong trạng thái Sparta một lúc lâu, mới chậm rãi xách Lạc sói con trở về.

"Trở về xử lý một chút, buổi tối Ngụy Thanh mời."

39. Chương 39: Yến Hội X Bị Tập Kích X Xuân Dược

Lạc Dịch trông mong nhìn chén rượu trong tay, trúc ảnh vụn vụn nhỏ nhỏ rơi vào trong chén rượu chia mặt trăng thành từng mảng. Nơi này là một cánh rừng bên ngoài, giống lần trước, mỗ phiến tử bị bao lại đưa đến một chỗ, trước mặt là Ngụy Thanh cười vô cùng ôn nhuận cùng với Hạ gian thương mặt vô cùng hồ ly, hai người xúm lại, Lạc Dịch biểu thị, cừu càng ngày càng cừu, hồ ly càng ngày càng hồ ly.

Được rồi, Lạc Dịch biết rất rõ, hoàng y công tử thoạt nhìn thuần lương kia có thể là đồng chí cọp khoác da cừu. Như vậy, vấn đề tiếp, con cọp đồng chí vì sao nảy ra ý tưởng muốn mời khách đây? Hay là nói, thật khó cho vị đại nhân vật kia cư nhiên nhớ kỹ hắn tiểu nhân vật này.

"Làm sao vậy, không vừa lòng sao?"

"Ách…" Bị bắt được đúng lúc thất thần Lạc Dịch chỉ có thể cười: "Chỉ là đột nhiên cảm thấy có chút không quen yên tĩnh…"

Nơi này là một vùng đất trong rừng trúc, lót ván gỗ và thảm mềm, một chút thức ăn, một bầu rượu và một ấm lô, cộng thêm ba người hay chính là bối cảnh yến hội lần này. Không thể không nói, nghe lá trúc âm thanh xào xạc, thỉnh thoảng nhấp một ngụm rượu, hô hấp không khí ban đêm, bởi vì có ấm lô nên cũng không bị muỗi làm phiền, đây thực sự là một hưởng thụ xa hoa. Cũng chính là như thế này, thân là một thành viên trong yến hội Lạc Dịch mới phát hiện một chút không thích hợp, nếu như là náo nhiệt, cho dù đều là người xa lạ có khi còn khiến Lạc Dịch cảm thấy an lòng một ít.

Ngụy Thanh cười khẽ, cũng là nhìn về phía Hạ Kình Thảo, mang theo trêu chọc:"Kình Thảo, tiền đồng bị ngươi làm hư rồi."

Hạ Kình Thảo nhướn mi, tựa tiếu phi tiếu nhìn Lạc Dịch.

Lạc Dịch cảm thấy mao cốt tủng nhiên, lúc hắn vừa định cười ngượng ngùng nói cái gì đó, lại phát hiện thân ảnh Hạ Kình Thảo trong nháy mắt nhào tới.

Dựa vào, ca không có đắc tội ngươi được không —!

Lạc Dịch trong lòng kêu rên một tiếng, sau đó trời đất đảo lộn, phục hồi tinh thần lại mới phát hiện tình huống lúc này rất là, không ổn?

Nơi vừa mới ngồi bị đâm mấy đao, lúc Lạc Dịch nhìn đến phi đao đâm vào ván gỗ liền thề hắn căn bản không muốn biết khi phi đao đâm vào thân thể người là tình trạng gì. Hạ Kình Thảo che chở Lạc Dịch, đối diện là một đám đông những kẻ bịt mặt.

"Chủ tử." Mấy hắc y nhân có dấu hiệu Thảo Thương trong nháy mắt đứng trước mặt Hạ Kình Thảo, Hạ Kình Thảo trên mặt có chút ngưng trọng nhìn về phía Ngụy Thanh, lúc này xung quanh Ngụy Thanh cũng có mấy ảnh vệ xuất hiện.

Hạ Kình Thảo không chút do dự hạ chỉ thị:"Các ngươi tìm một lỗ hổng sau thoát ra đi giúp bọn hắn, không cần quản ta."

Ảnh vệ không chút chần chờ, trầm mặc chấp hành mệnh lệnh. Hạ Kình Thảo đem Lạc Dịch bắt lại, vác trên vai. Dù là vào lúc này, Hạ gian thương vẫn có tâm tình trêu trọc mỗ phiến tử trên vai.

“Tiền đồng, gọi tiếng ‘Phong xả khẩn hô’ cho phù hợp với tình hình đi.”

“Gì, gì?” Bởi vì trọng tâm dời đi, khiến Lạc Dịch có chút mê mang.

“Nhanh như vậy liền ngốc nghếch? Ân, khiến ta nghĩ tới, cái ngươi gọi là……Hỏa xa? …… Hỏa tiễn đội?”

Tỉnh lại Lạc Dịch rốt cục hiểu được Hạ Kình Thảo muốn hắn làm cái gì, hắn có chút khó chịu ngọ nguậy một cái.

“Ách, ta, ta không làm lão đại rất nhiều năm …… Lần trước chỉ là diễn viên nghiệp dư, đầu năm nay lăn lộn hắc đạo cũng cần bằng cấp, thi vào trường cao đẳng toán học chỉ có 34 điểm ta tỏ vẻ áp lực rất lớn……” Mỗ phiến tử khẳng khái đáp: “Hơn nữa để lại boss…… Khụ, để lại Ngụy Thanh rồi chạy trốn là hành vi không được, nghĩ lại đi bạn hữu.”

“Ta bồi dưỡng bọn họ chính là đến chống lại cừu hận, ta chỉ cần chạy trốn là được. Lưu đắc thanh sơn tại, bất phạ một sài thiêu().” Hạ gian thương mặt đầy đương nhiên:”Ngươi lần trước không phải hình dung rất khá sao, bọn họ chính là ‘Ân thích’.”

() Lưu đắc thanh sơn tại, bất phạ một sài thiêu: Còn lưu lại non xanh, sợ gì thiếu củi đốt

“……” Trong lúc vô ý tuôn ra “MT” một lần, Lạc Dịch che mặt. [MT: Hình dung trong võng du là lá chắn thu hút quái vật và cừu hận.]

Hạ Kình Thảo một chưởng vỗ lên mông Lạc Dịch.

Lạc Dịch lập tức thành thật, hắn nhận mệnh hít sâu một hơi, hô to:

“Một cảm giác thật đáng ghét –”

Âm cuối tiêu hồn lượn lờ trong rừng trúc, đây là hình dung chân thật của Lạc Dịch, Hạ Kình Thảo lúc Lạc Dịch mở miệng trong nháy mắt liền lao đi. Hạ Kình Thảo không nói dối, khinh công của y quả thật rất lợi hại, vài cái hít thở liền ra khỏi vòng vây. Đáng thương miệng Lạc Dịch toàn gió, hắn chật vật khụ, suýt nữa cắn vào đầu lưỡi, trong tầm mắt chợt một đạo ngân quang lóe ra.

“……!”

Hành động so với lời nói càng thêm nhanh chóng, Lạc Dịch cơ hồ là phản xạ lấy tay che chở Hạ Kình Thảo, trong lòng bàn tay truyền đến một trận đau nhức.

“…… Mẹ nó!”

Lạc Dịch chấn kinh, hắn lần đầu tiên nghe được Hạ Kình Thảo thô tục, ám tiễn xuyên thấu lòng bàn tay cũng quên lấy ra. Cho dù nhìn không thấy biểu tình Hạ Kình Thảo, Lạc Dịch ngay cả dũng khí tỏ vẻ “Hắn chỉ là người bị hại, cho nên trăm ngàn lần không cần giận chó đánh mèo với hắn, cho nên phiền toái lão đại thoáng buông ra cường độ có thể chém đứt eo người ta được chứ” cũng không có, thành thành thật thật nằm ngay đơ dựa vào lưng Hạ Kình Thảo.

Người bịt mặt cũng biết chia ra đến truy đuổi bên này, Hạ Kình Thảo tốc độ rất nhanh, hơn nữa bộ dáng tương đương có kinh nghiệm, quẹo trái quẹo phải lập tức đã đem những người đó dứt bỏ thật xa. Không biết là bị bỏ xa rồi, hoặc là gặp phải truy đuổi vô vọng, trong tầm nhìn xóc nảy của Lạc Dịch không nhìn thấy đám người bịt mặt kia nữa.

Hạ Kình Thảo không yên tâm mà chạy một lát nữa, sau đó liền lập tức tìm nơi ẩn nấp buông Lạc Dịch xuống, cẩn thận xem xét lòng bàn tay Lạc Dịch.

Ám tiễn xỏ xiên qua toàn bộ lòng bàn tay Lạc Dịch, xuyên thấu miệng vết thương có dấu vết bị bỏng, Lạc Dịch chỉ cảm thấy lòng bàn tay đau rát, hơn nữa loại đau này giống như dọc theo bàn tay hướng đến cánh tay, lan tràn khắp thân thể, bất quá Lạc Dịch rất là may mắn người bắn tên không có sử dụng móc câu vân vân gì đó, mà là một mũi tên bình thường, sắc mặt Hạ Kình Thảo càng ngày càng trầm, cặp mắt hoa đào luôn vui cười kai cũng chợt lóe một tia phẫn nộ, nghi hoặc và còn có phức tạp, cuối cùng, Hạ Kình Thảo bình tĩnh lại, bắt đầu âm u xử lí miệng vết thương.

Lạc Dịch thật cẩn thận đánh giá sắc mặt Hạ Kình Thảo, chuẩn bị nói với đối phương một câu — nói đùa, Hạ Kình Thảo lúc này hoàn toàn một dạng biểu tình "Ta thực khó chịu ta rất muốn phát tiết, cám ơn", lúc này rừng núi hoang sơ cô nam quả nam trừ bỏ y chỉ còn lại hắn, nói cách khác, mỗ phiến tử hoàn toàn là đối tượng giận chó đánh mèo, một đối tượng có sẵn.

"A ha ha, vết sẹo chính là minh chứng tốt nhất của nam nhân, chỉ là một cái mũi tên thôi, đều là mây bay."

Hạ Kình Thảo liếc mắt Lạc Dịch một cái, âm trầm tung một câu:"Trên mũi tên có độc."

Lạc Dịch trong nháy mắt đơ ra.

Hạ Kình Thảo như trước nói: "Diễm lạc hoa trấp, gặp máu thiêu đốt, chỉ cần diễm lạc hoa trấp thấm vào trong thân thể, nếu không có trăm năm hàn băng ướp lạnh diễm lạc hoa giải, nửa canh giờ liền tự bốc cháy, thi cốt vô tồn, biệt danh là Diêm La hoa."

"…… Xin hỏi ngươi hiện tại có trăm năm hàn băng ướp lạnh diễm lạc hoa sao?"

"Không có."

"……Không phải vật cần thiết, ta biết. Xin hỏi chúng ta rời đi nơi này cần bao lâu?"

"Không biết."

"…… Lạc đường, ta biết." Lạc Dịch hít sâu một hơi, bi phẫn nói:"…… Nói cách khác, ta không tới một canh giờ nữa phải viết di thư sao?"

"Đúng vậy." Hạ Kình Thảo dừng động tác, nhìn Lạc Dịch ánh mắt phức tạp vô cùng: "…… Ngươi hối hận sao?"

— ngươi hối hận sao?

Hạ Kình Thảo thanh âm rất nhẹ, nhẹ đến mức hoàn toàn không cảm nhận được tình cảm bên trong. Lạc Dịch cười cười, không sao cả mà nói.

"Vì cái gì phải hối hận? Ta lúc trước đã nói, ta có thể vì ngươi chết." Chỉ cần ngươi đem thứ ta muốn cho ta. Lạc Dịch cười thâm trầm:"Đừng nhìn ta vậy a, ta có thể không tính là thứ tốt, vào tầng địa ngục thứ mười tám không chừng…… Oa a —!!!"

Tiếng kêu thảm thiết của Lạc Dịch vang thấu trong rừng, Hạ Kình Thảo không lưu tình chút nào — phải nói là dã man rút mũi tên trong lòng bàn tay Lạc Dịch ra. Đối mặt với Lạc Dịch nước mắt lưng tròng im lặng lên án, Hạ Kình Thảo chỉ là cúi đầu tiếp tục nặn máu màu đỏ không bình thường từ miệng vết thương ra, tóc dài che khuất biểu tình Hạ Kình Thảo, Lạc Dịch căn bản không dám hành động thiếu suy nghĩ. Bóp nặn một hồi, Lạc Dịch trơ mắt nhìn Hạ Kình Thảo cúi đầu xuống bắt đầu mút vào miệng vết thương, giống như một con huyết thú xinh đẹp, Lạc Dịch thậm chí có thể thực rõ ràng cảm nhận được lòng bàn tay truyền đến xúc cảm mềm mại, một loại cảm giác khác thường theo lòng bàn tay lan khắp toàn thân, Lạc Dịch thậm chí có điểm nhịn không được run rẩy.

"Lạc Dịch."

Lạc Dịch sửng sốt, đây là lần đầu tiên đối phương gọi tên hắn, trước đây Hạ Kình Thảo đều là trêu đùa tiền đồng tiền đồng. Hạ Kình Thảo như trước ở lòng bàn tay hắn, môi theo lời nói như có như không chạm đến lòng bàn tay, nhột đến đáy lòng, mang theo ái muội không rõ: "Cho dù ngươi đến Mười Tám Tầng Địa Ngục, ta cũng sẽ dùng tiền tài mang ngươi ra."

"Cho nên, đừng nghĩ trốn, cũng không cho ngươi chết."

— không cho ngươi chết nga, mang theo tên ta đưa cho ngươi, hảo hảo sống sót —

"…… A ha ha, thật ngoài ý muốn ta cư nhiên có bảo hiểm bất ngờ." Lạc Dịch treo lên sáng lạn cười, cúi đầu Hạ Kình Thảo không có thấy tươi cười kia có chút run rẩy:"Ngươi lập tức là có thể thí nghiệm phương pháp dùng tiền bao phủ địa ngục……"

"Ta có giải dược." Hạ Kình Thảo bình tĩnh nói.

"…… Úc." Lạc Dịch nghẹn họng một hồi lâu mới tỉnh lại. Lãng phí biểu tình và cảm tình của hắn a sát, Lạc Dịch có vẻ rất là ảo não. Hắn vốn không lo lắng sẽ chết gì, có xuyên việt và công lược đại thần phù hộ, hắn thậm chí có thể lựa chọn buông tha cho nhiệm vụ mà sử dụng dịch vụ "Trọng sinh". Vì thế mỗ phiến tử đang định lợi dụng chuyện này, sử dụng khổ nhục kế gì đó lừa gạt được công lược vật phẩm. Tốt nhất tình huống là Hạ Kình Thảo cảm động cho hắn tiền đồng, sau đó hắn lập tức phất lên…… Khụ, là sử dụng công lược tại chỗ sống lại. Nhưng là không nghĩ tới một câu của Hạ Kình Thảo lại phá hỏng lời kịch và mưu tính của hắn. Lạc Dịch thương tâm, phẫn nộ, lệ rơi đầy mặt.

"Ngươi lừa gạt cảm tình của ta." Máu chảy đầm đìa lên án.

"Ân." Hạ Kình Thảo tiếp tục bình tĩnh đáp lời, mở ra một cái bình nhỏ treo trên cổ, đổ ra một Ô Hoàn bóp nát, tinh tế vẽ loạn trên lòng bàn tay Lạc Dịch.

Đối mặt Hạ Kình Thảo đang thờ ơ, Lạc Dịch dâng lên một cỗ đản đau ưu thương, mỗ phiến tử ưu thương hỏi: "…… Ta cũng không thể có được một đồng tiền làm phí tổn thất tinh thần?"

Trong mắt Hạ Kình Thảo rốt cuộc nổi lên tiếu ý.

"Không thể."

Cảm giác nóng bỏng từ miệng vết thương ngày càng lan tràn, sau đó đó là một mảnh mát lạnh. Lạc Dịch thoải mái phát ra một câu rên rỉ, mát lạnh sâu trong người bao hàm một dòng nước ấm, dần dần tan ra tới toàn thân, ẩn ẩn mang theo khô nóng không rõ. Lạc Dịch bắt đầu ngẩn người với Hạ Kình Thảo đối diện đang xử lý miệng vết thương, theo góc độ của hắn, mi mắt Hạ Kình Thảo buông xuống thường thường rung động, cặp mắt hoa đào xinh đẹp kia dường như có chút hương vị câu nhân. Lạc Dịch nuốt nước miếng, tầm mắt không chịu khống chế chuyển qua đôi môi Hạ Kình Thảo hơi còng lên, hầu kết nhô lên rõ ràng, ẩn dưới vạt áo là xương quai xanh khéo léo……

Lạc Dịch nghĩ, thật mẹ nó cẩu huyết, hắn xong rồi……

Hạ Kình Thảo không tính lưu loát băng bó miệng vết thương lại, ngẩng đầu lên.

"Ngươi……"

Lời chưa nói xong biến mất tại đôi môi cả hai đang tiếp xúc.

Lạc Dịch dính sát vào Hạ Kình Thảo, hắn dùng miệng lưỡi phác thảo quan loa đôi môi Hạ Kình Thảo một phen, liền khẩn cấp luồn vào trong. Hạ Kình Thảo chỉ là kinh ngạc một chút sau liền phản ứng kịp, y ước chừng là biết chuyện gì xảy ra, khiến Hạ Kình Thảo cảm thấy ngoài ý muốn là, hôn kỹ của Lạc Dịch tương đương không sai, thậm chí có thể nói là phi thường thuần thục, điều này làm cho y cảm thấy hưởng thụ đồng thời lại nảy lên một cỗ phẫn nộ không rõ. Vì thế Hạ Kình Thảo đảo khách thành chủ, giống hai dã thú đang cắn xé nhau đáp lại.

Không có nội lực duy trì người hiện đại tỏ vẻ làm thế nào cũng không địch lại người cổ đại, kết cục là Lạc Dịch cả người ngồi phịch trên người Hạ Kình Thảo thở hồng hộc, vẻ mặt đỏ bừng.

Hạ Kình Thảo biểu tình thực phức tạp, hắn vừa vui sướng lại vừa buồn bực, vừa mê mang lại vừa nghi hoặc, mang theo do dự không rõ, cuối cùng hóa thành một câu thở dài: "Diễm lạc hoa tính dương, có tác dụng thôi tình cường liệt……"

Lạc Dịch lộ ra một tiếng nức nở, tư duy đã dần bị bản năng chi phối cư nhiên còn chợt lóe lên mấy cái oán niệm vô nghĩa "Người xuyên việt mười cảnh tượng nhất định phải gặp", "Gạt người đâu phải muội tử mềm mại xinh đẹp đâu" [vân vân].

"Mau…… Cáp, mau…… Hôn…… Ô……"

Lạc Dịch muốn phát tiết, muốn mập hợp nguyên thủy, bản năng nam nhân khiến hắn muốn nhảy vào một địa phương chặt chẽ để chuyển động. Một tia lý trí còn lại của Lạc Dịch lung lay sụp đổ, hắn biết bên người không phải nữ nhân. Đôi mắt Hạ Kình Thảo thâm trầm, hắn nhìn ánh mắt Lạc Dịch đã bắt đầu tràn lan thú tính, tựa hồ buông xuống, lại hoặc là thừa nhận cái gì, sau cong lên khóe môi, đôi mắt hoa đào gợi lên một độ cong xinh đẹp.

"Lạc Dịch." Hạ Kình Thảo không cho phép nghi ngờ nâng cằm Lạc Dịch lên, thanh âm trầm thấp khàn khàn:"Ta muốn ôm ngươi."

Hung hăng đem thanh niên đặt dưới thân, bắt đầu xâm lược.

Lạc Dịch cũng kịch liệt đáp lại, gọi là đáp lại không bằng nói là tranh đoạt quyền chủ động, bản năng nam nhân là xâm lược và chinh phục, còn có nắm giữ. Lạc Dịch rất có kỹ xảo, Hạ Kình Thảo cũng không kém, hai người đều xem như thân kinh bách chiến. Không có nội lực duy trì mỗ phiến tử lại một lần nữa bại trận, vô lực ngồi phịch ở trong lòng công tử phong lưu không cam lòng vặn vẹo, không chút ý thức khiêu khích của mình sẽ đem bản thân thiêu đốt đến xương cũng không còn.

Hạ Kình Thảo cực có kỹ thuật trêu đùa hạ thân Lạc Dịch, Lạc Dịch phát tiết hai lần trên tay y, một ít khô nóng và đau đớn thoáng giảm bớt. Thật vất vả phục hồi tinh thần lại Lạc Dịch vừa định nói cái gì đó, đã bị Hạ Kình Thảo xoay người đặt trên thân cây, đầu gối đối phương tiến vào giữa hai chân hắn. Xúc cảm da thịt băng lãnh lại làm dấy lên một tầng khô nóng, quần áo này vướng bận như thế, đôi tay vô lực vốn muốn chống cự không khống chế được đổi thành kéo y phục đối phương ra, xúc cảm da thịt cùng da thịt chạm nhau là như thế tốt đẹp.

Quần áo trên người Lạc Dịch cơ bản đã bị lột xuống hết, lưng trần trụi áp lên trên thân cây thô ráo, xúc cảm này lại càng khiến Lạc Dịch thêm phấn khởi và mê loạn. Hạ Kình Thảo chậm rãi nắn bóp cái mông cao cao của hắn, một ngón tay nhẹ nhàng vân vê hậu huyệt của hắn, Lạc Dịch không có chút cảm giác khẩn trương sắp bị ăn, mà là giống như con mồi tự động hiến thân đưa lên cửa, vỗ về chơi đùa cắn cắn cổ Hạ Kình Thảo.

Tại một chốc tiến vào kia, Hạ Kình Thảo lộ ra một biểu tình không biết là khóc hay là cười. Y thở hổn hển, sâu trong đáy mắt là dục vọng và chiếm giữ, đôi mắt hoa đào như hóa thành một dòng nước.

"A a a!!" Lạc Dịch đau đớn kêu lên, thân thể theo phản xạ vặn vẹo kháng cự. Dưới tác dụng xuân dược, thân thể Lạc Dịch rất nhanh liền tiếp nhận Hạ Kình Thảo, phân thân của hắn rất nhanh ngẩng đầu, sau đó thét chói tai đón lấy từng đợt trừu động củy Hạ Kình Thảo.

"Lạc Dịch……"

Hạ Kình Thảo thở hổn hển, cúi đầu kêu tên người dưới thân. Lạc Dịch đã hoàn toàn không có tinh lực đi chú ý này đó, hắn vì phòng ngừa chính mình ngã xuống chỉ có thể dùng hai chân vô lực vòng lấy eo Hạ Kình Thảo, lưng theo mỗi một lần di chuyển mà ma sát thân cây thô ráp, cái loại khoái cảm khác thường này khiến hắn cơ hồ phá vỡ, Lạc Dịch hoàn toàn không chút ý thức đến tiếng rên rỉ hắn phát ra có bao nhiêu *** mỹ.

Không biết ép buộc bao lâu, từ thân cây đến dưới tàng cây, toàn bộ tư duy Lạc Dịch đều là nóng bỏng. Giữa một đêm hoang đường này, tiếng than nhẹ từ đầu đến cuối của Hạ Kình Thảo khắc vào trong thân thể, xâm nhập vào cốt tủy.

"Không cho rời đi."

Hạ Kình Thảo cõng Lạc Dịch vô lực nhúc nhích đi trên đường, về phần nguyên nhân, mỗ phiến tử nhớ đến cái đêm hoang đường kia liền vô cùng Sparta, toàn bộ mặt ngây ngốc thành bộ dáng mơ hồ. Hắn dựa vào lưng Hạ Kình Thảo vẫn không nhúc nhích, hoàn toàn không biết nên đối mặt thế nào với thủ trưởng đương nhiệm kiêm đối tượng 419 đêm qua Hạ Kình Thảo.

Sáng sớm dương quang chiếu vào trên người hai người, mang theo cảm giác ấm áp. Lạc Dịch im lặng dựa vào lưng Hạ Kình Thảo, tinh tế nghe bước chân Hạ Kình Thảo giẫm lên lá cây.

"Tiền đồng." Hạ Kình Thảo nhẹ nhàng gọi:"Đột nhiên nhớ tới, thật lâu phía trước, ta cũng từng được một người cõng trên lưng thế này."

Lạc Dịch trầm mặc nghe, đột nhiên cảm thấy có chút khác thường và bất an.

"Ta đã nói qua một chuyện xưa về con rối với ngươi đi? Chuyện xưa là con rối được một người qua đường cẩn thận may lại, ngươi từng nói qua, ngươi biết rõ của ta hết thảy, lại không biết đến 'Hắn'. A, như vậy ta và ngươi nói về chuyện của 'Hắn', như thế nào?"

Lạc Dịch tiếp tục trầm mặc, biết được người bí mật "Không nằm trong phạm vi quyền hạn cũng là một trong những mục tiêu hắn tiếp cận Hạ Kình Thảo.

"Trước 9 tuổi hồi đó, ta vẫn là một cái đồ chơi, sau đó có một ngày, đồ chơi là ta cùng bọn họ chơi trốn tìm trong rừng, khi đó ta bị lừa té xuống bẫy rập, sau đó, chờ chết." Thanh âm Hạ Kình Thảo rất nhẹ, nhẹ đến mức không để người ta cảm thụ đến tàn khốc bên trong lời nói: "Vì thế Hạ Kình Thảo chết."

"Kỳ thật ta thực cảm kích hành vi bọn họ, nếu không phải bọn họ,'Hạ Kình Thảo' sẽ không chết Nếu 'Hạ Kình Thảo' không chết, ta đây làm sao gặp được người nọ." Lạc Dịch lần đầu tiên nghe được thanh âm Hạ Kình Thảo mang theo chút run rẩy, yếu ớt cùng với cuồng nhiệt: "Hắn nói Hạ Kình Thảo hẳn là một người tùy tiện, hắn nói Hạ Kình Thảo sẽ trở thành người giàu có nhất thiên hạ, hắn nói ta là Kình Thảo…… Vì thế ta làm được, ta đã thành kẻ giàu có nhất thiên hạ, ta đã khiến cho tất cả mọi người không thể đem ta đặt dưới chân, nhưng là, có chuyện ta lại thất bại: Ta muốn tìm được hắn, lại hoàn toàn tìm không thấy hắn. Ta đã sắp không nhớ rõ thanh âm và lời nói người kia, từ đầu tới cuối, người kia đều không để ta thấy được tướng mạo. Nếu không phải trong lúc vô ý tìm được vân lai trà có cùng hương vị với người kia, ta chỉ sợ ngay cả hương vị người kia ta cũng quên mất."

Thanh âm Hạ Kình Thảo chợt lóe ra run rẩy và bàng hoàng, Lạc Dịch lặng im không nói, hắn cảm thấy run rẩy không rõ, lại không biết vì cái gì.

"Tử Dương thảo. A, ta không biết bọn họ là như thế nào đem nó phủng trở thành thánh vật Thảo Thương, nếu có thể, ta đã sớm từ lúc có được nó thì hủy đi. Rất kỳ quái? Tử Dương thảo không phải của ta, nó chỉ là lúc ta mười bốn tuổi, một người y phục bạch y đeo mặt nạ đưa đến."

"Ta chán ghét gia hỏa kia, hoàn toàn giống một con rối gỗ. Khiến cho ta chán ghét là lời nói của hắn, hắn nói, gốc cây kia không phải cho ta, mà là cho 'Người nọ' đã chết, cho nên chỉ có thể đưa cho ta người duy nhất được 'Người nọ' giao phó bảo quản."

Thanh âm Hạ Kình Thảo lộ ra đau thương và không cam lòng: "Tất cả khả năng đều bị ta loại trừ, ta thực không muốn thừa nhận, có lẽ 'Người nọ' theo lời tên kia có thể là hắn…."

Thì ra là như vậy, khó trách lúc trước Hạ Kình Thảo đưa qua Tử Dương thảo liền thoải mái như vậy, Lạc Dịch nghĩ, nếu thừa nhận bụi cây kia, sẽ thừa nhận "Hắn" chết.

Nếu phá hủy gốc cây kia, lại có thể sẽ cô phụ ý chí của "Hắn".

"Nguyên nhân nói chuyện này với ngươi."

Tay Hạ Kình Thảo đang cõng hắn tựa hồ càng chặt hơn, ngữ khí là không cho phép nghi ngờ. Lạc Dịch dâng lên cảm giác không ổn cực độ, tựa hồ sự tình lại phát triển theo hướng hắn không thể nắm giữ.

"Là ta muốn nói cho ngươi." Thanh âm Hạ Kình Thảo như là đang cười, ***g ngực chấn động nhè nhẹ như dây đàn khơi lên rung động mập mờ: "Quá khứ ta không có năng lực nắm giữ, hiện tại ta đã có được lực lượng."

"Cho nên Lạc Dịch, ta sẽ không cho ngươi giống hắn rời đi."

40. Chương 40: Sủng Ái X Cố Nhân X Sai Lầm

Hoàng y nam tử đang ngâm nước trà, lẳng lặng đem một ly đưa qua chỗ ngồi đối diện, giữa hương trà thản nhiên cười nhẹ: "Ngươi đã đến rồi."

Một trận gió lướt qua hoàng y nam tử, chỗ đối diện là một nam tử bạch y, cặp mắt hoa đào câu nhân vô cùng đang nhìn hoàng y nam tử: "Ngụy Thanh, vì cái gì?"

Ngụy Thanh không trực tiếp chống lại chất vấn của bạch y công tử, chỉ là nâng chén trà lên, như là đang say mê hương vị của trà: "Vân lai trà, tuy không phải tốt nhất, lại làm người ta rơi vào trong hồi ức, cái loại hương vị không thể tự kiềm chế này…."

Ngụy thanh ôn hòa cười, ngẩng đầu lên: "Nó đã trói buộc một người, đúng không? Kình Thảo."

Hạ Kình Thảo không đáp lại, y đặt một mũi tên lên bàn trà, đó là một mũi tên vô cùng bình thường, nhỏ nhỏ, trên mũi nhọn còn có vết tích mơ hồ.

"Trả lại ngươi."

Ngụy Thanh không phủ nhận cầm lấy tên, sau đó tiếp tục nhấm nháp trà trong tay, không giải thích chút gì. Hạ Kình Thảo cũng không nói nữa, cũng không chất vấn tiếp.

Tại sao phải chất vấn? Trong lòng hai người đều rõ ràng. Tràng ám sát kia đến quá mức đột ngột, thích khách rất hiểu biết đối với thói quen Hạ Kình Thảo, lúc vây lại cũng không phóng nội lực, có thể khiến cho Hạ Kình Thảo phát hiện ám khí, mà không dùng thứ người thường có thể sử dụng, nỏ chỉ có trong hoàng gia. Này chỉ cần nghĩ kỹ, cũng không khó nhận ra được đây chỉ là một hồi "Kịch".

Cho nên Hạ Kình Thảo tìm Ngụy Thanh, muốn biết vì cái gì an bài một hồi "Kịch" như vậy?

"Còn nhớ rõ ta đã nói không?" Cũng là Ngụy Thanh chủ động đánh vỡ trầm mặc này, cười nhẹ nói: "Kình Thảo, có đôi khi ta cảm thấy ngươi không như đang sống. Ngươi ngoạn nhạc xung quanh, lại như là tìm kiếm lý do có thể khiến ngươi tồn tại. Trừ bỏ hư ảnh trong quá khứ kia, ta hoàn toàn không thể cảm nhận được ngươi đang tồn tại, giống như ý nghĩa cả đời của ngươi chính là truy đuổi hư ảnh kia."

Ngụy Thanh có chút hoảng hốt, nghĩ đến lần đầu tiên nhìn thấy người trước mắt, hai người đều vẫn là thiếu niên, khi đó bạch y thiếu niên đứng ở trước mặt, cũng đã như một thân xác trống rỗng, trừ bỏ vẻ đẹp bên ngoài, bên trong chỉ là một mảnh vô hồn, trừ bỏ thứ níu kéo không biết kia, thiếu niên quả thực sẽ tiêu tán mất.

Hạ Kình Thảo trầm mặc không nói, Ngụy Thanh tiếp tục cười khẽ:"Nhưng là hắn xuất hiện."

"Lâu như vậy, ta lần đầu tiên nhìn thấy người có thể gợi lên lực chú ý của ngươi. Khi đó ta liền nghĩ, có lẽ hắn có thể thay đổi cái gì. Như vậy, bóng dáng kia sẽ không là duy nhất của ngươi, ngươi cũng sẽ dần dần 'Sống'. Cho nên ta nhịn không được đẩy một phen." Ngụy Thanh buông chén trà, chống lại Hạ Kình Thảo: "Kết quả thực không sai, không phải sao?"

Hạ Kình Thảo cũng buông xuống chén trà, nhìn về phía đối diện hoàng y nam tử, sau đó mỉm cười: "Kia, nếu ta không dùng dược cứu tên kia, dù sao dược kia cũng là bảo mệnh hoàn ta dùng vô số trân bảo đổi lấy, kết quả lại như thế nào?"

"Ngươi không muốn dùng dược, vậy thuyết minh địa vị hắn trong lòng ngươi không đạt được tiêu chẩn ta mong muốn." Ngụy Thanh cười, ngữ khí mềm nhẹ, câu nói lại tàn nhẫn: "Kia hắn chết thì sao, với ngươi trước đây, ngươi căn bản sẽ không vì "kẻ này" đến chất vấn ta."

"Ta đã hiểu." Hạ Kình Thảo cười vô cùng xinh đẹp, y chậm rãi đứng dậy: "Như vậy, liền như ngươi mong muốn."

"Hắn sẽ là nhược điểm duy nhất của ta."

Hạ Kình Thảo rời đi, Ngụy Thanh vẫn như trước không nhúc nhích. Bọn họ đều rất rõ ràng, hàm nghĩa chân chính của nhưng câu nói này. Ngụy Thanh là một đế vương, làm một đế vương tuyệt đối không thể cho phép thế lực khổng lồ của Hạ Kình Thảo không nằm trong khống chế của mình, phía trước Hạ Kình Thảo không giống "Sống", nên đồng thời cũng không có sơ hở, Ngụy Thanh không muốn, cũng không thể để như vậy. Nếu Hạ Kình Thảo đột nhiên cảm hoàng tộc là một trò chơi "hảo ngoạn", kia hậu quả…… Cho nên Ngụy Thanh không thể không vì Hạ Kình Thảo chế tạo một "Nhược điểm", một thứ có thể trói buộc Hạ Kình Thảo, nhược điểm khiến Ngụy Thanh buông lỏng. Hạ Kình Thảo biết điểm này, cho nên đối với Ngụy Thanh thẳng thắn, thoải mái thừa nhận địa vị Lạc Dịch trong lòng, đó đồng thời cũng là một cảnh cáo, Ngụy Thanh phải đúng mực.

Ngụy Thanh nhìn khói trà lượn lờ bay lên, thả lỏng nở nụ cười.

Lạc Dịch mặt nhăn lại đến mức so với lạc đà bên cạnh cũng không khác biệt, đều là bi thương u buồn khó hiểu như thế.

Gạt người – vì lông a, ai có thể nói cho hắn biết đây là vì sao a —! Vì sao mỗi lần công lược đến phần sau đều biến thành loại hình thức này, một còn chưa tính, như thế nào hai cái ba cái đều là như vậy a sát! Nguyện vọng của hắn là khiến một trăm nữ nhân vì hắn khóc mà không phải nam! Nam! Kia bá đạo nam nhân!

Giờ khắc này, hắn hiểu.

Lạc Dịch nắm công lược, ngữ khí ai oán bi đát: "Kỳ thật các ngươi là bà mối đúng không…"

"……" Không nhìn x2.

"Tiền đồng "

Lạc Dịch tê cứng, thảo nê mã đại nhân u buồn liếc mắt mỗ phiến tử một cái, sau đó yên lặng pha loãng chính mình tồn tại.

Quen thuộc khí tức bao phủ lại đây, Hạ Kình Thảo ôm Lạc Dịch cười đến mức giống một con hồ ly trộm gà.

"Vì sao không nghỉ ngơi thêm?" Hạ Kình Thảo sờ soạng eo Lạc Dịch một phen, rất nghiêm túc cau mày phiền não: "Ngươi rất gầy, ta đã kêu người ninh canh, ngươi nên bồi bổ nhiều vào, nếu không thân thể không khỏe, làm vài lần đã bất tỉnh như hôm qua."

"……" Mỗ phiến tử bắt đầu run run.

"Bất quá ngươi còn có tinh lực chạy đi, này thuyết minh thuốc bổ gần đây vẫn là hữu hiệu." Hạ Kình Thảo liếc mắt nhìn một cái, sau đó cúi đầu ghé vào bên tai Lạc Dịch ái muội thổi khí: "Hay là ngươi thích vậy? Lần sau chúng ta thử xem?"

"……" Mỗ phiến tử run run co quắp.

"Rất lạnh sao? Ta đến sưởi ấm cho ngươi." Hạ Kình Thảo cười tủm tỉm, quang minh chính đại ôm Lạc Dịch vào ngực, thân thể hai ngươi dính chặt đến mức không còn kẽ hở. Lạc Dịch không còn run run, cả người như cương thi bị dán bùa cố định.

Hạ Kình Thảo không trêu đùa Lạc Dịch nữa, ôm ái phiến tử đi về phòng, mặt đầy sung sướng. Trên đường người làm đều lần lượt làm lễ, ánh mắt đều có hoặc không xẹt qua người nào đó đang nằm ngay đơ. Bọn họ cũng đều biết, đó là sủng ái gần đây của chủ tử, một nam tử. Trước đây chủ tử cũng có đi tiểu quan quán, nhưng cũng không giống lần này lộ liễu đem một nam sủng mang theo bên người sủng ái. Nghe nói người này trước đây là tiểu tư của chủ tử, chắc chỉ là bám cao làm phượng hoàng thôi.

Dưới những ánh mắt có dụng ý ấy, Lạc Dịch Sparta suy tính, nhất định phải một ngụm cắn chết Hạ gian thương mới được.

Ngăn cản hành vi tìm chết của Lạc Dịch là một người hầu, người hầu cung kính hành lễ với Hạ Kình Thảo: "Chủ tử, ngoài cửa có một người cầu kiến."

"Không gặp." Hạ Kình Thảo tiêu sái đến mức ngay cả đối phương là ai cũng lười hỏi, ôm Lạc Dịch thẳng tắp đi về phía phòng.

Người hầu có chút kích động đi theo, bám riết không tha báo cáo: "Hắn, hắn nói là cố nhân của chủ tử…… Hắn nói……"

" 'Dã hỏa thiêu bất tận, xuân phong xuy hựu sinh.'…… Hắn, hắn nói chủ tử nghe xong câu này liền biết hắn là ai."

Hạ Kình Thảo mạnh dừng lại.

Đó là một nam tử rất nhu nhược, gương mặt khá tuấn tú, mang theo một loại ý nhị con nhà khuê các, khiến người khác có loại cảm xúc muốn che chở. Trên mặt lạnh lùng không chút biểu tình, cho dù Hạ Kình Thảo xông tới cũng chỉ là thanh lãnh nhìn thoáng qua, sau đó nhìn chằm chằm chén trà trong tay không nói một lời.

Sau khi Hạ Kình Thảo đi vào đại sảnh, cảm giác vội vàng chạy tới kia cũng nhanh chóng biến mất, thản nhiên ngồi xuống, sau đó không chút khách khí đánh giá trên dưới người nọ. Lạc Dịch bị bỏ lại phía sau lúc đi vào, phát hiện không khí giữa hai người rất là cứng nhắc và kì dị.

Lạc Dịch im lặng đứng ở phía sau, bầu không khí trong đại sảnh là thứ hắn không thể tham gia.

"Ngươi biết rõ mục đích ta tới đây."

Thật lâu sau, người nọ tựa hồ phiền chán loại giằng co trầm mặc này, thanh âm mềm mại mở miệng, trên mặt như trước là một mảnh thanh lãnh. Hạ Kình Thảo mở quạt ra, nói những lời như đang trêu chọc: "Ta không biết, ta cái gì cũng không biết, ta thậm chí không biết ngươi là ai."

Đối phương tựa hồ ngẩn người, Lạc Dịch cẩn thận phát hiện tay người nọ cầm chén trà cứng lại. Một hồi trầm mặc, người nọ yên lặng mở miệng: "…… Ta nghĩ đến ngươi biết, bởi vì người trong thiên hạ biết câu kia, chỉ còn ngươi và ta."

Lần này đến phiên Hạ Kình Thảo căng thẳng, y không có năng lực đi phản bác câu nói kia của đối phương. Những năm gần đây, y chưa từng nghe được câu nói như vậy ở bất cứ đâu, câu nói như vậy nếu được phát ra sẽ truyền đi khắp nơi đi? Câu nói kia vẫn bị Hạ Kình Thảo rất cẩn thận giấu ở đáy lòng, như là một loại ngôn từ tín ngưỡng và chấp niệm, chống đỡ toàn bộ linh hồn. Cho dù lúc nói với Lạc Dịch về người kia, y cũng không có nói ra câu nói kia.

Người nọ như là không có chú ý tới Hạ Kình Thảo đang dị thường, tiếp tục âm u nói: "…… Ta lần này đến, là vì lấy lại những thứ gia phụ gửi ngươi—" Thanh tú nam tử cực nhẹ cực mềm mại phun ra vài chữ.

"– Tử Dương thảo."

Vẫn không hiểu đối thoại của hai người Lạc Dịch rốt cuộc hiểu được, nguyên lai là "Hắn" A……

Hạ Kình Thảo nói: Hắn đã cứu ta.

Hạ Kình Thảo nói: Ta luôn tìm kiếm hắn.

Hạ Kình Thảo nói: Tử Dương thảo là hắn cho ta.

Như vậy người kia là ai đâu?

Công lược nói, nhân vật không trong phạm vi quyền hạn.

Kỳ thật trải qua xuyên việt nhiều lần như vậy, Lạc Dịch thậm chí có một suy đoán vô cùng lớn mật, hắn nghĩ, người ngay cả công lược cũng không thể nhìn thấu, đại khái chỉ có mình hắn. Phỏng đoán nhìn như buồn cười như vậy lại ngoài ý muốn không có chỗ hở, có lẽ đúng là hắn một hôm nào đó luẩn quẩn chạy về quá khử đảm đương một vai ân nhân cứu mạng. Lạc Dịch thậm chí nghĩ tới có nên dùng phỏng đoán này đi lừa dối Hạ Kình Thảo hay không: Ngươi xem, ta chính là ân nhân cứu mạng của ngươi cho nên thu một đồng tiền lấy phí cũng là đủ đi? Nhưng là Lạc Dịch rất rõ ràng nhận thức đến người nọ đối với Hạ Kình Thảo mà nói là một loại tồn tại thế nào, "Hắn" là cứu thế chủ của Hạ Kình Thảo, duy nhất, không thể thay thế.

Lạc Dịch không phải cứu thế chủ, hắn cũng không nghĩ đi cứu bất luận kẻ nào. Lạc Dịch không muốn, hoặc là nói sợ hãi đeo trên lưng cảm tình nặng như vậy, vì thế Lạc Dịch chùn bước, mặc kệ phỏng đoán kia là thật hay giả dối. Cho dù chỉ là một suy đoán, nhưng con người một khi nghĩ nhiều liền theo bản năng cho rằng đây là sự thật.

Cho nên khi chính chủ tìm tới cửa, Lạc Dịch thật sự ngây ngẩn cả người. Lạc Dịch nhìn Hạ Kình Thảo lần đầu tiên bối rối như thế tiến đến đại sảnh, ngay cả khinh công cũng quên dùng. Nhớ lại câu nói quen thuộc ngoài ý muốn kia, trong đầu như bắt được cái gì lại không biết bắt lấy được cái gì.

Vậy nên, cái câu "Dã hỏa thiêu bất tận, xuân phong xuy hựu sinh." là liên quan đến một ám hiệu về "Hắn"? Mà nam tử nhu nhược trước mắt là hậu đại của "Hắn", Lạc Dịch thực xác định mình không có khả năng là "Hắn", bởi vì Lạc Dịch không có hậu đại, cũng không có khả năng có hậu đại. Thanh niên đứng trong bóng tối mà khẽ cười, sáng lạn. Hạ Kình Thảo luôn tìm kiếm "Hắn", vì thế hậu đại của "Hắn" đã tìm tới cửa,

chỉ rõ muốn lấy lại Tử Dương thảo của "Hắn", hơn nữa tựa hồ Tử Dương thảo kia đã bị hắn dùng làm vật phong ấn trùng tử rồi nhỉ…

Hạ Kình Thảo nói: Lạc Dịch, ta sẽ không cho ngươi giống hắn rời đi.

Kỳ thật từ lúc trước Lạc Dịch liền loáng thoáng ý thức được, Hạ Kình Thảo dễ dàng tha thứ mọi hồ nháo của hắn, thích mang hắn theo bên người một tấc không rời, thậm chí ngay cả Tử Dương thảo cũng không chút do dự giao cho hắn. Tuy rằng phần lớn là vì cảm thấy hắn thú vị, nhưng sâu trong đó cũng là vì, Hạ Kình Thảo tựa hồ tìm kiếm một bóng dáng trên người hắn, nói cách khác, hắn chỉ là thế thân của "Hắn". Chỉ là lúc trước Lạc Dịch vẫn nghĩ "Hắn" chính là hắn, cho nên coi rằng mọi chuyện đều đương nhiên nên không để ý. Sau đó đến hiện tại, chính chủ đã tìm tới cửa, Lạc Dịch mới giật mình phát hiện, thì ra hắn không phải là "Hắn", thì ra thế thân đúng là thế thân.

— Thật con mẹ nó cẩu huyết.

"Ta muốn Tử Dương thảo."

Lạc Dịch phục hồi tinh thần lại, theo bản năng nhìn về phía Hạ Kình Thảo, cảm giác như là đang chờ đợi phán quyết cuối cùng.

"Ta không có Tử Dương thảo." Hạ Kình Thảo thực bình tĩnh nói ra câu này, không chút do dự, không có khó xử, cũng không xấu hổ.

Người nọ sửng sốt.

"Ta bán Tử Dương thảo cho hắn, hắn hiện tại mới là chủ nhân Tử Dương thảo." Hạ Kình Thảo như trước bày ra khẩu khí vô tội, vẩy cây quạt về phía sau, ngay chỗ Lạc Dịch đang đứng, cười tủm tỉm tổng kết: "Ngươi tìm lầm người."

"Ngươi……!" Người nọ không thể tin mở to hai mắt, thanh lãnh biểu tình lần đầu tiên xuất hiện lỗ hổng. Người nọ thở hổn hển mấy hơi thở, như là vì ngăn lại tức giận của mình: "Ngươi như thế nào có thể làm như vậy, kia rõ ràng là, rõ ràng là gia phụ……!"

Hạ Kình Thảo phe phẩy quạt, tươi cười lại tắt dần.

"Cho nên nói ngươi muốn cái gì, mọi cái khác ta đều có thể dùng để bồi thường cho ngươi."

Người nọ an tĩnh lại, bất động thanh sắc đánh giá Hạ Kình Thảo, tựa hồ đã biết phụ thân là tử huyệt của Hạ Kình Thảo.

"Ngươi có thể chậm rãi nghĩ, ta sẽ thỏa mãn mọi yêu cầu của ngươi." Cặp mắt hoa đào rốt cuộc không có tiếu ý nữa, y khàn giọng nói: "Đây đều là vì báo đáp 'Hắn'– vì phụ thân của ngươi."

Lạc Dịch lần đầu tiên nhìn thấy biểu tình Hạ Kình Thảo yếu ớt như vậy, trái tim co rút nhanh thậm chí cảm thấy có chút đau đớn, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn bạch y công tử giống như một hài tử bàng hoàng, bỏ đi lớp cứng rắn bên ngoài, lộ ra mềm mại bên trong, thật cẩn thận chứng thực, hỏi:"Có thể hay không…… Nói cho ta biết, tên phụ thân của ngươi?"

[Nói cho ta biết, được không?] thiếu niên cầu xin nói.

Người nọ tựa hồ bị Hạ Kình Thảo xa lạ như thế dọa đến, cúi đầu gắt gao nhìn chằm chằm chén trà trong tay, thật lâu sau, mới thốt ra một thanh âm mỏng manh.

"Trương Linh." Người nọ nhẹ giọng nói, như là sợ quấy nhiễu cái gì: "Ta gọi là Trương Khuyết."

"–" Hạ Kình Thảo thấp giọng nhớ kỹ hai chữ kia, như là muốn đem nó cắn nuốt vào trong bụng, tiến nhập huyết nhục cốt tủy, thẳng đến sâu trong hồn phách.

"– Trương Khuyết, ngươi lưu lại đi, ngươi muốn cái gì, ta đều cho ngươi."

Hạ Kình Thảo cười đến vô cùng vui vẻ, Lạc Dịch chưa từng có gặp y vui vẻ như thế. Gần như khiến Lạc Dịch cảm thấy chói mắt, Lạc Dịch rũ mắt, dùng tay phải cầm cổ tay trái. Hạ Kình Thảo không có quay đầu, bạch y công tử trong mắt lúc này chỉ có Trương Khuyết, y nhìn chén trà trong tay nam tử, tựa hồ rất là quan tâm đến cảm thụ đối phương.

"Trà uống ngon không?"

Trương Khuyết ngẩn người, sau đó uống một ngụm trà hương đã tản ra, chỉ còn lại một ít vị đông y, gật gật đầu.

"Cũng không tệ lắm."

41. Chương 41: Thái Độ X Thất Sủng X Cháy

Người sáng suốt liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được Hạ Kình Thảo đối tốt với Trương Khuyết nhiều thế nào, Hạ Kình Thảo quả thực như đem Trương Khuyết trở thành bảo bối, sợ là trong thiên hạ không ai có thể khiến Hạ Kình Thảo hầu hạ đến như vậy. Tất cả yêu cầu của Trương Khuyết, dù cố ý hoặc là vô tình nhắc tới, Hạ Kình Thảo đều sẽ tận lực thỏa mãn — Hạ Kình Thảo quả thực đang vì Trương Khuyết mà mua cả thiên hạ, ngay cả lúc vô ý Trương Khuyết nhắc đến muốn nhìn thấy quốc bảo của Đông Ngụy, Hạ Kình Thảo liền một mạch chạy đi tìm Ngụy Thanh, thậm chí vì thế mà cãi nhau với Ngụy Thanh một trận, cuối cùng Ngụy Thanh phẩy tay áo bỏ đi. Hạ Hà chạy tới cãi lộn một hồi, cuối cùng bị Hạ Kình Thảo hung hăng giáo huấn một cái. Vì thế mọi người liền biết, Trương Khuyết đối với Hạ Kình Thảo mà nói là đặc biệt.

Lạc Dịch buông bàn chải trong tay ra, cúi đầu ngẩn người nhìn nước trong thùng, sau đó một gương mặt đồng tình xuất hiện, cùng với ảnh ngược của Lạc Dịch vừa chen vào. Lạc Dịch nhìn hai gương mặt vô cùng khổ bức kia, phì ra một tiếng liền vui vẻ.

Mỗ phiến tử hiện tại thật sự quá nghẹn khuất, bởi vì hắn phát hiện vô luận là ai nhìn về phía hắn ánh mắt đều mang theo đồng tình, còn có hầu hết là bộ dạng vui sướng khi người gặp họa, ngay cả Hạ Hà đều "Không đành lòng" tìm hắn phiền toái, toàn tâm toàn ý đi đối phó cái tên "Ẻo lả" kia. Chỉ có ở xung quanh thần thú đại nhân, Lạc Dịch mới không cần phải đối mặt với ánh mắt khiến hắn nghẹn khuất.

Lạc Dịch tỏ vẻ: Không lúc im lặng bạo phát, liền trong im lặng biến thái.

Lạc Dịch thương tâm muốn chết cầm hắc hoàn: "Ta thất sủng."

Công lược gật gật gật.

Lạc Dịch tiếp tục vừa khóc vừa kể lể: "Ta ghen tị."

Xuyên việt gật gật gật, mễ sách.

Lạc Dịch đại nghĩa nói: "Để không cô phụ kỳ vọng tha thiết của quần chúng, các ngươi nói có nên đi đại náo không, đại náo không, vẫn là nên đại náo không?"

Công lược và xuyên việt đồng thời gật gật gật.

Khóe môi Lạc Dịch cong lên, nụ cười sáng lạn vẽ nên một độ cong xinh đẹp.

"Thật ôi ôi chao, ca thật sự đợi không nổi nữa……"

"Vì cái gì?"

Lạc Dịch tìm thật lâu, rốt cục tìm được Hạ Kình Thảo trong đình, đi cùng còn có Trương Khuyết, xem ra bọn họ đã chơi cờ rất lâu trong này. Lạc Dịch liếc mắt một cái, cờ này chơi cũng tốt, đây xem như là 'đặc sản' của thời không này.

Lạc Dịch cũng không có làm cái gì, hắn chỉ là dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đè lại tay Hạ Kình Thảo sắp hạ cờ: "Hạ Kình Thảo, cho ta tiền đồng."

"Trở về nói sau." Có lẽ là bởi vì bị đánh gãy hưng trí, tuy rằng vẫn là bộ dáng cười cười, khẩu khí Hạ Kình Thảo cũng không tính là tốt.

Trương Khuyết ngồi đối diện lẳng lặng đánh giá thanh niên áo xám, như là đang phỏng đoán thân phận người đi theo Hạ Kình Thảo lúc lần đầu gặp mặt. Sau đó Trương Khuyết có chút kinh ngạc phát hiện, bộ dạng Lạc Dịch kỳ thật là coi như tuấn tú, nhưng không biết có phải hay không bởi vì khí tức của hắn, hoặc là bởi vì bị bạch y công tử đoạt đi lực chú ý, áo xám thanh niên có vẻ đặc biệt…… Không thấy được, thậm chí là không có cảm giác tồn tại. Cả người có loại hư ảo không nói nên lời, có vẻ như là …… Giả, là ảo giác sao?

Mà lúc này, Lạc Dịch lần đầu tiên xuất hiện trước mặt mọi người rõ ràng như vậy. Trương Khuyết có chút phức tạp nhìn chằm chằm bóng dáng Lạc Dịch, thanh niên áo xám trước mắt xem như là, ăn vị? Trương Khuyết muốn cười lạnh, tầm mắt cũng không tự giác dời về phía Hạ Kình Thảo, tâm tình phức tạp chua xót lại mang chút cảm giác đắc ý và thỏa mãn.

"Hạ Kình Thảo!"

Hạ Kình Thảo nâng mắt lên, đôi mắt đã không có tiếu ý, có vẻ làm cho người ta có chút sợ hãi.

Sau đó Hạ Kình Thảo hỏi: "Vì cái gì?"

Lạc Dịch rất muốn đáp một câu: Ca làm việc, cần phải vì cái gì sao?

"Ta ở trong này đã lâu lắm, hơn nữa ngươi không biết là trò chơi này cũng nên đi đến hồi kết rồi sao?"

"Tiền đồng, ta nhớ rõ ngươi đã nói, quyền lựa chọn nằm trong tay ta. Như vậy khi nào thì chấm dứt hẳn là do ta quyết định, đúng không." Thanh âm Hạ Kình Thảo rất mềm nhẹ, ngữ khí cũng là như đinh đóng cột: "Đây là quy tắc trò chơi ngươi định ra, cho nên cấm ngươi phá bỏ nó."

"Đối với ngươi có tên này ở đây được rồi! Ngươi cảm thấy ta chơi rất vui đi, lâu như vậy hẳn là cũng đã chán Muốn giết thời gian, ngươi không phải đã tìm được một đối tượng tốt hơn quan trọng hơn sao?" Lạc Dịch thanh âm lên cao chỉ vào Trương Khuyết, nam nhân thanh tú tựa hồ ngây ngẩn cả người. "Cho nên Hạ Kình Thảo, ngươi nói cho ta biết, ta còn có gì chưa thỏa mãn ngươi sao, ta sửa còn không được sao……"

Hạ Kình Thảo nhìn Lạc Dịch, sau đó đột nhiên nheo mắt lại nở nụ cười.

"Tiền đồng, ngươi ghen tị?"

Lạc Dịch một hơi bị nghẹn lại, hắn nhìn Hạ Kình Thảo như đang hống tiểu hài tử lật bàn tay hắn lại, dùng đầu ngón tay vẽ trên lòng bàn tay hắn, ngữ khí ái muội trầm thấp: "Chờ ta, trở về bồi thường ngươi."

Ngay lúc Lạc Dịch còn chưa tiêu hóa xong hàm nghĩa câu nói kia, Hạ Kình Thảo lại mở miệng.

"Ngươi muốn cái gì, ta đều có thể tìm đến cho ngươi." Bạch y công tử rất nghiêm túc nói: "Nhưng là trừ bỏ tiền đồng, ta sẽ không cho ngươi, ta sẽ không để ngươi đi."

Lạc Dịch chậm rãi buông bàn tay đang giữ lấy tay Hạ Kình Thảo, quân cờ đã hạ xuống, tạo thành một bàn tử cục.

"Ghen?" Lạc Dịch hắc hắc cười, bắt đầu lui về phía sau.

"Ghen……" Lạc Dịch lại lui về phía sau, cho đến khi lui tới bên cạnh Trương Khuyết.

Ngay lúc mọi người không kịp phản ứng, Lạc Dịch đột nhiên làm loạn, ngăn lại Trương Khuyết, tay trái không chút do dự đặt tại yết hầu Trương Khuyết.

"Hạ Kình Thảo." Lạc Dịch lộ ra sáng lạn tươi cười: "Ta đang ghen."

"Đem tiền đồng cho ta."

Kỳ thật cưỡng ép là một thủ đoạn rất tốt, làm cho người vốn cứng rắn không thể không thỏa hiệp, cũng theo ý nguyện người bị cưỡng ép mà làm việc. Công lược máy móc mà tỏ vẻ, này cũng không trái với quy tắc "Công lược nhân vật chủ động đưa tới". Chỉ cần là Hạ Kình Thảo cho hắn, không quản là chủ động hay bị ép.

"Lạc Dịch!" Sắc mặt Hạ Kình Thảo rốt cục thay đổi, lúc này đây y gọi là tên của Lạc Dịch, mà không phải biệt danh thân mật kia, là vì Lạc Dịch rốt cục chạm vào nghịch lân của y?

“Đừng nhúc nhích.” Lạc Dịch gắt gao giữ bóp chặt yết hầu Trương Khuyết, Trương Khuyết khó chịu nhăn mặt. “Cũng đừng hoài nghi, ta có năng lực và quyết tâm.”

“Lạc Dịch, buông ra.” Hạ Kình Thảo cau mày, ánh mắt đào hoa kia giờ đi chỉ còn lại một mảng áp bách. Lạc Dịch nghĩ đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy bộ dạng Hạ Kình Thảo giận tái mặt, thật sự là đáng mừng, thảm thương muốn khóc.

“Cho ta tiền đồng.” Lạc Dịch cố chấp lặp lại. Trương Khuyết bị khống chế hợp tác ngoài ý muốn, không có run rẩy và giãy dụa, là vì tin tưởng Hạ Kình Thảo tuyệt đối có thể cứu hắn sao? Lạc Dịch tỏ vẻ hắn càng ngày càng giống một tên chia rẽ đôi uyên ương, nhân vật nam phụ độc ác bị chửi rủa tới tấp.

“Lạc Dịch, ta nói một lần cuối cùng.” Hạ Kình Thảo gằn từng chữ nói:”Buông ra.”

Lạc Dịch trầm mặc.

Sau đó hắn không còn có năng lực mở miệng, Lạc Dịch thực cố gắng muốn bắt được tốc độ đối phương, nhưng hắn không thể không thất bại. Một khắc trước lúc lâm vào hôn mê, trên võng mạc còn lưu lại gương mặt băng lãnh phẫn nộ cực kỳ của Hạ Kình Thảo.

Vai phụ đi đánh ghen quả nhiên không có kết cục tốt a……

Lạc Dịch thở dài suy nghĩ, sau đó bất tỉnh.

Lạc Dịch sau khi tỉnh lại, phát hiện mình bị ném lại về gian phòng, sau đó mỗ phiến tử mới biết: Hắn bị cấm túc. Điều này làm cho hắn cảm thấy có chút ngoài ý muốn, Lạc Dịch còn tưởng rằng vừa tỉnh lại sẽ đối mặt với này đó trong truyền thuyết, âm u lạnh lẽo, gay go vô cùng lại còn có một cảm giác bị oan uổng mà tuyệt vọng chỉ chờ thu một tên đồ đệ giao phó tài phú bên ngoài của hắn, thế lực, võ công che dấu cao thủ địa lao. Lạc Dịch suy sụp, tại sao mười đại kịch tình đến nơi hắn thì lại biến dạng thể này.

Nhưng bản chất cũng không có cái gì khác biệt, gian phòng này bất quá cũng là hoa lệ hơn đại lao một chút. Hạ Kình Thảo chưa tới tìm Lạc Dịch tính sổ, như là quên mất còn có một “Tù đồ” tên là Lạc Dịch mà mà xem như hoàn toàn không biết. Lạc Dịch dùng ngón chân cúi nghĩ cũng biết Hạ Kình Thảo hiện tại nhất định là vây quanh Trương Khuyết, hỏi han ân cần hơn nữa biểu đạt sự khiển trách đối với đầu sỏ gây nên.

Chạy trốn là không có khả năng, trước không nói chết tiệt, gặp quỷ, không biết tổn hại bao nhiêu tế bào não và thể chất mà nhiệm vụ công lược còn chưa hoàn thành. Lạc Dịch liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấy hai “Môn thần” đứng lẳng lặng trước cửa như hai tảng đá kia, thân mình che khuất bầu trời khiến Lạc Dịch oán niệm vô cùng. Lạc Dịch hiện tại có thể làm, chính là ngồi ngẩn người, hoặc là kể lể với công lược, hoặc là cùng với xuyên việt hiếm khi xuất hiện.

“Ta thật khờ, thật sự.” Lạc Dịch ngã vào trên bàn gương mặt chảy xuống hai giọt nước mắt cá sấu: “Ca lúc trước vì sao lại lựa chọn hành vi cưỡng ép ngu xuẩn như vậy?”

“Căn cứ phân tích lúc trước, cộng thêm tỷ lệ mơ hồ ngoài ý muốn,khả năng player ngươi thành công là 5.3333%.” Công lược rất là khách quan tổng kết một câu: “Kết quả chứng minh tính toán không sai, ta tỏ vẻ phía trước đã nhắc nhở player.”

Lúc Lạc Dịch vô cùng đau đớn, thanh âm đồng dang, ngữ điệu bất đồng vang lên, là xuyên việt.

“Như vậy rất tốt a, mễ sách.” Xuyên việt luôn là một dao đâm tim nói ra chân tướng: “player đang phát tiết a, mễ sách.”

“…… Ngươi nói như vậy chắc có lẽ ta là như vậy” Lạc Dịch biếng nhác ghé vào trên bàn, ta áo rộng rãi che khuất biểu tình: “Ghen.”

Không biết vì nguyên nhân gì, xuyên việt lại biến mất, để công lược ra mặt.

“Xuyên việt nói,” Công lược nghiêm túc chuyển lời: “Hạ Kình Thảo và ngươi rất giống nhau.”

Lần đầu tiên, lời nói máy móc của công lược mang theo đứt quãng, nó tựa hồ vì những lời này cảm thấy nghi hoặc và khó hiểu, lại sáng suốt lựa chọn không nói thêm gì. Không ai thấy, tay phải Lạc Dịch bên dưới tà áo khẽ run, như là muốn bắt lấy cái gì, lại không có năng lực.

Vì cái gì lại cảm thấy lo âu đâu, là vì thấy được hư ảnh tương tự chính mình trên người Hạ Kình Thảo sao?

Rất giống sao?

Rất giống. Xuyên việt trả lời như vậy.

Luôn chấp nhất với quá khứ, luôn không chịu buông quá khứ, đều vì "Hắn" trong lòng mà sống.

Không cần nghĩ nữa, cũng không muốn nghĩ nữa. Ta là Lạc Dịch, Lạc Dịch là ta. Lạc Dịch nâng khóe môi, lặp lại.

Phảng phất nghe được một tiếng thở dài, không biết là của ai.

"Cạch –"

Ánh sáng từ cửa chiếu vào, như là có thể tẩy sạch tất cả tội nghiệt đang tồn tại. Lạc Dịch kinh ngạc ngẩn người với cánh của hồi lâu, mới hoảng hốt nhận ra cửa đang mở. Môn thần cảnh cửa mấy ngày nay không biết đã đi đâu, Lạc Dịch có thể tinh tường nhìn thấy ồn ào cách đó không xa.

Cửa mở, người không thấy, hắn lúc này xem như tự do?

Lạc Dịch sau một giây lao ra phòng, ngay lúc hắn còn chưa kịp cảm khái không khí tự do xinh đẹp, hắn kinh ngạc phát hiện nguyên nhân hai môn thần biến mất cùng với không khí ồn ào này.

Ngươi muội — cháy cũng không cho ta biết một tiếng a sát —!!!

Ngọn lửa cuốn lấy tất cả những thứ có thể thiêu đốt, xem xu thế này trong vòng một khắc nữa sẽ lan tới phòng Lạc Dịch. Nhưng là hoàn toàn không có ai đến thông báo cho Lạc Dịch, hắn giống như là bị toàn thế giới quên đi, mặc kệ sống chết. Lạc Dịch lạnh lùng nhìn ngọn lửa, sau đó khiếp sợ phát hiện, nơi ngọn lửa bùng lên cao nhất không phải là phía phòng Hạ Kình Thảo sao?

Hạ nhân Hạ gia đều rối loạn mà chạy tới chạy lui, bận rộn chạy đi lấy nước dập lửa, Lạc Dịch vội vàng giữ chặt một người trong đó: "Hạ Kình Thảo ở đâu? Ngươi con mẹ nó mau nói cho ta biết chủ tử ngươi hiện đang ở đâu!?"

Trăm ngàn lần đừng nói cho hắn Hạ Kình Thảo bị nhốt ở bên trong, đừng trêu ngươi như vậy a……

"Gì chứ…ngươi! Đừng cản trở ta đi cứu chủ tử……" người hầu bị giữ chặt vừa định phát hỏa, bị Lạc Dịch rống sợ tới mức cắn phải đầu lưỡi. Tuy rằng lời chỉ có một nửa, nhưng Lạc Dịch vẫn nghe rõ ràng. Hắn không nói một lời đoạt lấy xô nước trong tay người hầu,"Rào" một tiếng đổ lên toàn bộ trên người, sau đó chạy về phía tòa nhà bị lửa thiêu đến mức gần sập. Người hầu bị cướp ngẩn ngơ, chỉ có thể tự nhận một tiếng không may rồi lại chạy về lấy thêm xô khác: "Mẹ nó muốn cứu lấy những món đồ sứ chủ tử thích nhất hướng chủ tử tranh công cũng không cần như vậy……"

Đáng chết. Lạc Dịch hùng hùng hổ hổ chạy về phía dòng biển lửa, mang theo ý chí bi tráng. Hạ Kình Thảo, ngươi là tiến độ 50% của ca a sát!…… Được rồi, còn có ca cũng không hy vọng ngươi chết không đẳng cấp như vậy……

Càng đến gần nhiệt độ càng như đốt trụi hết một tầng lông của Lạc Dịch, xem ra hắn đi vào tuyệt không có khả năng đi ra đơn giản như vật, nhưng thế này thì sao? Lạc Dịch không chút để ý nghĩ. Cho dù mất một lớp da, tay chân tàn phế, chỉ cần hắn có công lược, tất cả những cái này cũng không cần để ý, đúng không?

Hạ Kình Thảo, ta nói rồi ta có thể vì ngươi chết một lần, nói được thì làm được. Khuỷu tay bị một lực lớn giữ lại, cả người Lạc Dịch bị kéo qua. Lạc Dịch vừa định chửi ầm lên với người đang giữ chặt mình, khi thấy rõ đối phương chính là đối tượng hắn vì tiến độ hy sinh thần mình, cả người Lạc Dịch liền ngốc.

"Ngươi muốn chết sao, ân?" Mặt Hạ Kình Thảo bị ánh lửa ánh phản chiếu không rõ tâm tình, thanh âm tràn ra như là nghiến răng nghiến lợi: "Nơi đó có bảo vật gì có thể khiến ngươi phấn đấu quên mình mà chạy vào, ân?"

Tư duy gián đoạn còn không có đuổi kịp, Lạc Dịch theo bản năng phun ra hai chữ, ngữ khí tràn ngập khí phách: "Có ngươi."

Sau đó mới phản ứng lại, Lạc Dịch bắt đầu nói năng lộn xộn: "A ha ha…… Ta, ý của ta là…… Ta cho rằng…… Ngươi…… Ách, này, này, thật ra là, nhân vi điểu tử, thực vi tài vong…… Không không không, là nhân vi tài()……"

()Bạn Lạc Dịch rối quá nói nhầm: Câu này thực ra là "Nhân vi tài tử, điểu vi thực vong": Người vì tiền của mà chết, chim vì tham mồi mà chết.

Hạ Kình Thảo bỗng đột nhiên buông tay Lạc Dịch ra, như là bị phỏng.

"Lạc……"

"Chủ tử!" Tiếng kêu từ xa đến gần cắt đứt bầu không khí ái muội bị khói lửa làm cho mơ hồ không rõ, một thị vệ vội vàng chạy tới, không kịp đến gần liền hoang mang rối loạn mà kêu lên.

"Trương công tử, Trương công tử bị bắt đi……!

42. Chương 42: Đoạn Tuyệt X Lừa Dối X Đàm Phán

Lực chú ý của Hạ Kình Thảo trong nháy mặt bị hấp dẫn. Bạch y công tử không chút nào che dấu vội vàng và lo lắng, đôi mắt đào hoa hơi hơi nheo lại rồi bắt đầu cười, trong nụ cười ẩn chứa phẫn nộ không ai có thể thừa nhận.

"Sao lại thế này, ân?"

"Tiểu, tiểu nhân nghe theo đại nhân phân phó quan sát Quách chủ quản, chỉ là đại nhân nói, nói đừng đả thảo kinh xà, cho nên hôm nay lúc Quách chủ quản mời Trương công tử đi lên núi, cũng không có ngăn cản……" Thị vệ vội vàng chạy tới, ngay cả thở mạnh cũng không dám mà bắt đầu giải thích. Theo lời thị vệ, gương mặt Hạ Kình Thảo cũng càng ngày càng lạnh, phối hợp với đôi mắt kia, cả người giống như Diêm La đến từ vực sâu.

Lạc Dịch từ đối thoại của bọn họ cũng biết được đại khái tình hình hiện tại, tóm lại chính là một chủ quản không may nào đó tự cho là che giấu rất tốt, sau đó bị Hạ Kình Thảo chụp được — đối với Hạ Kình Thảo mà nói đây có thể là thời gian phái tới một trò chơi. Hạ Kình Thảo cũng không trực tiếp tiến lên đánh ngụy boss chọc thủng trò chơi, mà là giống như mèo vờn chuột, tận tình trêu đùa ngụy boss mà hưởng thụ quá trình đánh tiểu quái vật. Trò chơi này Hạ Kình Thảo xem như đã chơi một đoạn thời gian dài, nếu không phải bởi vì mỗ phiến tử tìm tới cửa dời đi lực chú ý của mèo, đồng chí chuột đáng thương có lẽ đã sớm tại lúc mỗ mèo một lần không kiên nhẫn mà vỗ tay "pia" một tiếng bị đánh thành thịt vụn.

Bởi vì Lạc Dịch nhảy ra, hơn nữa gần nhất có Trương Khuyết tìm đến của, Hạ Kình Thảo đã lâu không đi bắt cái đuôi không may mắn kia. Dưới nhiều lần hoặc giả hoặc thật như vậy chủ quản cũng ẩn ẩn ý thức được chân tướng nào đó, con thỏ nóng nảy cũng sẽ cắn người, cho tới bây giờ, Quách chủ quản rốt cục cắn răng đấu tranh một lần, lợi dụng chỗ trống ôm quyết tâm mất thì mất luôn cả chì lẫn chài bắt đi Trương Khuyết — tuy rằng Hạ Kình Thảo rất là tò mò không biết ai cho tên kia can đảm lớn như vậy, Quách chủ quản trong trí nhớ cũng không phải người có khí phách như thế.

Trương Khuyết bị bắt đi trở thành lợi thế của bọn họ, kế tiếp, trong tay cầm lợi thế bọn họ yêu cầu đàm phán, đây là tác phong của thương nhân. Hạ Kình Thảo khóe miệng lại cao vài phần: Rất tốt, y thích loại phương pháp này. Đến nói đi, yêu cầu của chúng sẽ là cái gì, Hạ Kình Thảo vô cùng chờ mong.

Hạ Kình Thảo trầm ổn mà nhanh chóng phân phó, khiến hạ nhân tận khả năng tìm được Trương Khuyết. Một khi Trương Khuyết được cứu, đối phương ngay cả đàm phán tư cách cũng không có. Điểm này trong lòng bọn họ đều biết rõ ràng, cho nên Trương Khuyết tuyệt đối sẽ bị bọn họ giấu tốt. Hạ Kình Thảo suy tư đi về phía trước, trong đầu toàn là chuyện về Trương Khuyết và Quách chủ quản, giống như hoàn toàn quên đi người phía sau.

Trải qua một phen dập lửa, lửa bị dần bị khống chế. Sau lưng Lạc Dịch ánh lửa dần tắt, tay phải Lạc Dịch nắm lấy cổ tay trái.

Sau đó, Lạc Dịch gọi Hạ Kình Thảo.

"Hạ Kình Thảo." Thanh âm Lạc Dịch không lớn không nhỏ, thậm chí vững vàng đến không thể tin: "Chúng ta đến làm một cuộc giao dịch, thế nào?"

Hạ Kình Thảo đột nhiên cảm thấy không ổn, y tựa hồ cũng không muốn biết câu nói kế tiếp của thanh niên áo xám.

"Muốn biết Trương Khuyết ở đâu sao?" Lạc Dịch cười càng phát ra sáng lạn: "Ta biết này, chúng ta đến làm một cuộc giao dịch đi."

Hạ Kình Thảo bình tĩnh nhìn Lạc Dịch, ngữ khí cường thế mà ẩn hàm uy hiếp chắc chắn nói: "Không, ngươi không biết."

"Vì sao lại không biết." Lạc Dịch lộ vẻ trào phúng: "Ta vốn cùng phe với bọn họ."

"……"

"Nhưng là ta hiện tại quyết định vứt bỏ bọn họ." Lạc Dịch vô tâm vô phế cười: "Cùng bày mưu với đám phế vật kia, không bằng trước một mình chiếm lấy tiên cơ."

Hạ Kình Thảo nhìn Lạc Dịch dưới ánh lửa, ánh lửa đi vào đôi mắt xinh đẹp kia ngưng tụ thành một mảnh vầng sáng, dần dần đông lại.

"Kỳ thật ngươi sớm hoài nghi ta đi. Ngươi đã điều tra ta." Lạc Dịch dùng ngữ khí chắc chắc nói, lại mang theo sung sướng khi người gặp họa: "Nhưng là ngươi tuyệt đối tra không được lai lịch của ta, cho nên ngươi chỉ có thể thử ta, mấy người tập kích ta tại Thanh Kinh Thành kia hài cốt bọn họ đã thu tốt lắm không? Chúng ta đều rất ăn ý, đây là một trận đấu thuộc về riêng ngươi và ta." Lạc Dịch cười đến rất vui vẻ, vui vẻ đến rất giả: "Trước không nói lai lịch kia vừa nghe liền đã giả vô cùng, riêng lý do 'Vì một đồng tiền' mà tiếp cận ngươi: Hướng về người giàu có nhất thiên hạ này chỉ vì một đồng tiền, ngươi không biết đây chính là một chuyện cười sao?"

"Ngươi hẳn là biết đi, đây là vì khiến ngươi chú ý. Sự thật chứng minh ta thành công — ngươi xem, ngươi ngay cả Tử Dương thảo cũng cho ta." Độ cong khóe môi Lạc Dịch hỗn hợp đắc ý và ác ý: "Như thế nào nha, Hạ Kình Thảo, đối với màn diễn của ta có vừa lòng không?"

"…… Nói dối."

"Nếu một người chỉ trích một người khác nói dối, chính là vì người kia đang trốn tránh hiện thực." Lạc Dịch phẩy tay, đó là một loại cảm giác ác ý mà vô tội: "Ta không thể cam đoan ngươi có muốn nhận sự thật hay không, nhưng ta có thể lựa chọn nói sự thật hay không, chỉ thế mà thôi."

"Thôi bỏ bỏ, đến đây, trở lại chủ đề cũ. Tóm lại ngươi chỉ cần biết, ta tuyệt đối không phải người của ngươi — ngươi có thể coi ta là phe kia, tuy rằng kia chỉ là một đám phế vật." Lạc Dịch cảm khái: "Bất quá đám phế vật kia ngẫu nhiên cũng có thể làm ra sự tình đáng giá như vậy, nếu không như vậy, ta làm sao có cơ hội xuất ra lợi thế cùng ngươi đàm phán đâu? Nhờ có cùng bọn họ hợp tác, ta ít nhất có thể đạt được một ít tin tức nga." Áo xám thanh niên rất là nghiêm túc đề nghị: "Nột, ta biết Trương Khuyết bị bọn họ giấu ở đâu, dù sao ngươi không phải muốn đàm phán sao? Cùng ta đàm phán không phải cũng giống nhau? Đều là người quen, ta cam đoan giá cả vừa phải, tuyệt không giả mạo sản phẩm."

Lạc Dịch rõ ràng dí dỏm nói xong, không khí lại băng lãnh đến mức khiến người ta run rẩy. Bạch y công tử đánh giá Lạc Dịch, tỉ mỉ, từ đầu đến đuôi, như là lần đầu tiên nhận thức Lạc Dịch. Lạc Dịch cười là không chút kẽ hở, hắn vươn tay về phía Hạ Kình Thảo, khẩu khí tràn ngập dụ hoặc: "Đến đây đi, Hạ Kình Thảo, đây chỉ là một giao dịch nho nhỏ mà thôi."

Tựa hồ rốt cục xác định được lập trường của thanh niên áo xám vừa xa lạ mà quen thuộc kia, không còn là "Cơ hữu" mình sủng ái, không còn là tiểu tư mình yêu thích. Hạ Kình Thảo giãn mày ra, mắt hoa đào gợi lên, dùng tư thái quen thuộc, bắt đầu giống một thương nhân chân chính đàm phán.

"Ta cảm thấy không cần phải tiến hành trận giao dịch này." Hạ Kình Thảo cười tủm tỉm, bộ dạng mang chút dáng điệu thơ ngây: "Trực tiếp bắt lấy ngươi cho ngươi và thủ hạ của ta đến làm một lần trao đổi thân mật, như thế nào?"

"Thời gian." Lạc Dịch không quan tâm trêu chọc của Hạ Kình Thảo: "Lợi thế của ta là thời gian — càng sớm tìm được Trương Khuyết, Trương Khuyết lại càng an toàn, ta nghĩ ngươi tuyệt đối không muốn tên kia ăn thêm chút khổ, đúng không?" Lạc Dịch nhận xét, lại bởi vì quá mức bình tĩnh mà có vẻ có chút trào phúng: "Tên kia nhưng là hài tử của ân, nhân, cứu, mệnh ngươi."

Hạ Kình Thảo sắc mặt khẽ biến, trong mắt lóe lên sắc bén. Đây là nghịch lân và tử huyệt của Hạ Kình Thảo, Hạ Kình Thảo biết, Lạc Dịch cũng biết. Biến hóa chỉ trong một chốc, gương mặt Hạ Kình Thảo trở lại bình tĩnh như chưa từng có chút thay đổi, giống như y chưa bao giờ đưa ra uy hiếp kia, cũng không nghe thấy lời nói Lạc Dịch. Chủ nhân Thảo Thương ánh mắt phức tạp nhìn Lạc Dịch, trong mắt là quang mang Lạc Dịch không hiểu.

Xem không hiểu liền không cần biết, Lạc Dịch nghĩ, vô tâm vô phế cười đến sáng lạn.

Thật lâu sau, bạch y công tử lần đầu tiên cùng người khác giằng co dời đi tầm mắt, lông mi rũ xuống che đi ánh sáng trong đôi mắt kia, dường như tiết lộ một tiếng thở dài, có thất lạc, có chần chờ, có thỏa hiệp và một tia thả lỏng như có như không.

Hạ Kình Thảo hỏi, ngươi muốn cái gì?

Lạc Dịch cười thảo nê mã của hắn, sắc mặt cổ quái vô cùng.

[…… Đã xác nhận, công lược vật phẩm tiền đồng tới tay, s cấp nhiệm vụ hoàn thành, đạt được 30% tiến độ, hiện tại tiến độ là 80.1%……]

[…… Đã nhận, player lựa chọn nhiệm vụ cấp c, nhiệm vụ hoàn thành đạt được 1% tiến độ, đã lựa chọn hình thức tin tức…… Lần này công lược nhân vật là [Quách Điền Nghĩa], công lược vật phẩm là [Trương Khuyết], từ giờ trở đi cho đến khi gặp công lược vật phẩm, nhân vật chịu công lược bắt đầu. Bắt đầu cung cấp trợ giúp không ràng buộc, bên dưới là tin tức nhân vật công lược và vật phẩm công lược: Trương Khuyết, gắn với không gian 377, nhóm động vật có xương sống, động vật có vú bộ linh trưởng thuộc về chủng tộc có trí tuệ, sinh ra bởi…… Quách điền nghĩa, gắn liền với thời không 377 nhóm động vật có xương sống, động vật có vú bộ linh trưởng thuộc về chủng tộc có trí tuệ, sinh ra bởi……]

Bởi vì công lược chỉ lúc giai đoạn chuẩn bị cung cấp trợ giúp, cho nên Lạc Dịch nếu muốn sử dụng công lược đạt được vị trí Trương Khuyết, nhất định phải mở ra một nhiệm vụ mới để tiến vào giai đoạn chuẩn bị. Lạc Dịch tùy tiện lựa chọn một nhiệm vụ, sau đó……

Lạc Dịch khóe miệng bắt đầu run rẩy, hắn trừng mắt nhìn hắc hoàn trên cổ tay trái: "Khi nào các ngươi trở nên tốt bụng như vậy? Ta muốn biết vị trí Trương Khuyết các ngươi liền biến Trương Khuyết thành vật phẩm công lược, ngay cả phí tin tức đều giảm đi cho ta…… Nói đi nói lại thì, thì ra còn người cũng được coi là vật phẩm công lược! Được rồi hiện tại định nghĩa là con tin……"

Cuối cùng, ngay sau khi nói vị trí Trương Khuyết cho Hạ Kình Thảo xong, Lạc Dịch mặt dày mày dạn đi theo. Tại dọc theo đường đi, ngoại trừ chỉ đường, Lạc Dịch đều coi như tự giác bảo trì khoảng cách với Hạ Kình Thảo. Hiện tại quan hệ giữa bọn họ, là địch nhân.

Không nhìn địch ý ẩn ẩn bên kia, Lạc Dịch cười Thần Thú, huýt sáo một tiếng.

Nhìn công lược mới biết được, thì ra hết thảy đều là giả. Trương Khuyết chỉ là một quân cờ, khoác quá khứ của thần bí nhân kia mà phô trương thân thế. Vị này quân cờ Hạ gia đưa tới, câu nói kia phán định tất cả "Dã hỏa thiêu bất tận, xuân phong xuy hựu sinh" Cũng là Hạ gia dạy cho Trương Khuyết. Lạc Dịch đột nhiên có chút phát hiện, hắn không muốn biết biểu tình Hạ Kình Thảo khi phát hiện tất cả chỉ là âm mưu.

…… Dù sao tất cả cũng đều kẻ tám lạng người nửa cân, thân là một phiến tử, Lạc Dịch cũng không có lập trường gì đi chỉ trích những người khác. Hắn hơi hơi nghiêng đầu, liếc nhìn Hạ Kình Thảo. Bạch y công tử bị thị vệ vây quanh, cặp mắt hoa đào kia cũng nhìn thẳng phía trước, như là muốn nhìn thấy cái người bị bắt đi ở phương xa, Hạ Hà bên cạnh thì trừng mắt nhìn Lạc Dịch.

Lạc Dịch cố ý cười vô sỉ, khiến bạch y cô nương xém chút nữa vung roi qua, lại bị Hạ Kình Thảo ngăn cản. Hạ Kình Thảo như trước nhìn thẳng, tựa hồ ngay cả khóe mắt đều keo kiệt cho Lạc Dịch.

Ai nha nha, sinh khí a. Đầu sỏ gây nên vô tâm vô phế nghĩ. Như vậy, đoạt lại Trương Khuyết ngươi coi là quan trọng nhất làm lễ vật bồi tội thì thế nào?

Không cần khách khí nga, dù sao cũng chỉ là thuận tiện mà thôi.

Quách Điền Nghĩa chật vật mang Trương Khuyết chạy lên trên núi. Vì cái gì? Vì cái gì đối phương lại biết bố trí của ta, vì cái gì lại biết ta đem Trương Khuyết giấu ở nơi nào, vì cái gì cho dù ta dụ dỗ thế nào y cũng không mắc mưu? Bất đắc dĩ, Quách Điền Nghĩa chỉ có thể cầm lợi thế duy nhất trong tay mà chạy lên núi Cực Lạc. Núi Cực Lạc có từ Cực Lạc quan hệ sâu xa với tên mình, Quách Điền Nghĩa tin tưởng mình có thể an toàn.

Núi Cực Lạc đặc biệt cao, Quách Điền Nghĩa mang Trương Khuyết đi đến giữa sườn núi liền phải bỏ lại ngựa mà đi, đi được hai phần ba lộ trình liền chỉ có thể chống vách đá mà thở.

"Tội gì đâu?" Trương Khuyết tựa trên vách đá mà thở, có đôi chút trào phúng nói: "Thành thành thật thật đứng ở vị trí chủ quản, tội gì phải làm điều này".

"– các ngươi đương nhiên không vội, không có thời gian là ta!" Quách điền nghĩa trào phúng trở lại: "Sợ là ngươi được Hạ Kình Thảo nâng niu trong lòng bàn tay rất thư thái, thoải mái đến mức sắp quên chính mình là ai!"

Trương Khuyết mím chặt môi, không thèm nhắc lại. Không thể phủ nhận, được người như vậy coi là trân bảo trân quý nhất mà che chở, ai sẽ không trầm luân? Trương Khuyết thậm chí vô số lần suy nghĩ, nếu sự thật là vậy thì tốt rồi, nếu Trương Khuyết thật là con cháu của "Người kia" thì tốt rồi, chỉ cần như thế là có thể không hề cố kỵ ở cùng một chỗ với bạch y công tử.

Tâm động sao?…… Thật đáng châm chọc.

Nghỉ ngơi một lát, Quách Điền Nghĩa lại bức thiết kéo Trương Khuyết đi lên. Nhưng là đều tuyệt vọng cảm giác được, tốc độ bọn họ thật sự là quá chậm. Cho nên khi Quách Điền Nghĩa thật sự bị Hạ Kình Thảo chặn lại, Quách Điền Nghĩa cũng chỉ có thể gắt gao cầm lấy tay Trương Khuyết – vật bảo mệnh cuối cùng của mình.

Quách Điền Nghĩa đặt đao lên cổ Trương Khuyết, gầm rú: "Đừng tới đây! Chỉ cần các ngươi tới gần ta sẽ giết tên này! Cho ta chết cũng sẽ kéo tên này cùng chết —!"

Nhìn Quách Điền Nghĩa hai mắt đỏ bừng, không ai sẽ hoài nghi lời nói đó. Tình trạng này dường như đã từng xảy ra, không lâu trước đây, cũng từng có thanh niên áo xám bắt lấy Trương Khuyết uy hiếp bạch y công tử. Chỉ là khi đó bởi vì khoảng cách thật sự quá gần, cho nên Hạ Kình Thảo có thể nhẹ nhàng bắt giữ Lạc Dịch, mà lúc này hai bên giằng co cách nhau tới hai trượng, Hạ Kình Thảo không nắm chắc có thể cứu Trương Khuyết, cho nên chỉ có thể ném chuột sợ vỡ bình.

Mà lúc này, có một người không chút cố kỵ nào đi đến.

Lạc Dịch như là nhàn nhã đi tản bộ phía sau hoa viên, không nhìn bên kia khiếp sợ bối rối cùng với bên này khẩn trương phẫn nộ, chậm rì rì đi về phía Quách Điền Nghĩa.

"Không được lại đây! Đến gần, đến gần ta, ta……!"

Quách Điền Nghĩa kiệt lực gào thét, bị Lạc Dịch đang tiến lại gần kích động đến mức run rẩy, đao đặt trên cổ Trương Khuyết cũng vì vậy mà rạch ra vài đường. Hạ Kình Thảo nhíu lại mi, khẽ gọi nói: "Lạc Dịch……"

Lạc Dịch không kích động Quách Điền Nghĩa sắp phát cuồng nữa, hắn đứng ở trung tâm. Sau đó, áo xám thanh niên lộ ra một nụ cười vô tội với con thỏ bị kinh hách kia, nói ra một câu khiến tất cả khiếp sợ:

"Uy, ngươi có muốn đổi con tin không?

43. Chương 43: Lựa Chọn X Con Tin X Ly Biệt

Quách Điền Nghĩa nhìn chằm chằm người đối diện đang cười vô cùng sáng lạn, căn bản không kịp phản ứng. Không chỉ có Quách Điền Nghĩa, mọi người ở đây đều chỉ có thể ngây ngốc nhìn áo xám thân niên, hoài nghi có phải lời vừa rồi là nghe nhầm hay không. Hạ Kình Thảo nheo mắt lại, hắn đứng phía sau Lạc Dịch, khẽ gọi: "Lạc Dịch……"

Lạc Dịch không nhìn người đằng sau, hắn thực nhiệt 'chào hàng' với Quách Điền Nghĩa phía đối diện: "Lần đầu gặp mặt, ta họ Lạc tên Dịch, tuổi tác ngoại hình như ngươi thấy. Cái kia, ngươi kêu Quách, Quách Điền Nghĩa đúng không? Ngươi có thể suy xét nhất hồi, ta rất có tinh thần hy sinh mình làm con tin, sẽ hợp tác tốt với ngươi: Ngươi muốn ta kêu thảm thiết ta liền kêu thảm thiết, bộ phận thân thể gì có thể tùy tiện chém, xong việc phí hao tổn tinh thần hao tâm tốn sức cũng không cần lo. Hơn nữa không phải ta khoác lác, ta cảm thấy giá trị bản thân làm con tin là rất lớn……"

Quách Điền Nghĩa cũng không biết Lạc Dịch đã gây "Nháo phiên" với Hạ Kình Thảo, chỉ là trừng mắt thanh niên áo xám được xưng là người mà Hạ Kình Thảo sủng ái, suy nghĩ một lần liền ngừng lại.

"Ngươi, ngươi là đang trêu đùa ta–!?" Quách Điền Nghĩa giống như con thú bị vây khốn mà gầm nhẹ, trừng mắt nhìn Lạc Dịch, sắc mặt hết xanh lại đỏ. Sau đó, sắc mặt Quách Điền Nghĩa chỉ còn lại trắng bệch, bởi vì gia hỏa cười sáng lạn đối diện kia chỉ nhẹ nhàng mà nói một câu: "Giá trị của ta ít nhất so với người trên tay cao hơn đi? Sản phẩm tự tạo tuy nói cũng không sai, nhưng là ta cảm thấy giá trị bản thân có thể làm được con tin, vẫn còn đáng giá! Nếu như bị người nào đó biết –"

Nghe được cái kia, tim Quách Điền Nghĩa trong nháy mắt đập nhanh, ngay cả người bị bắt kia nghe được trong mắt cũng xuất hiện bối rối. Cùng Hạ gia lui tới Quách Điền Nghĩa tự nhiên biết kế hoạch kia của Hạ gia, cũng biết Trương Khuyết là một quân cờ Hạ gia vô tình tìm được, lần này 'đánh đến cùng' cũng có Hạ gia phối hợp. Nhưng là, vì cái gì, vì cái gì "nam sủng" của Hạ Kình Thảo lại biết chuyện này!?

"– ngươi cảm thấy người trên tay còn có giá trị sao? Cho nên, giao Trương Khuyết cho ta đi, làm trao đổi, ta đến làm vật thế chấp của ngươi." Lạc Dịch giống như chân thành mà khuyên bảo, sâu trong đó lại lộ vẻ uy hiếp: Đến lựa chọn đi, nếu ngươi không làm theo lời ta, như vậy ta liền nói tất cả ra.

Quách Điền Nghĩa mặt trắng bệch, mồ hôi theo trán chảy xuống. Nếu, nếu thân phận Trương Khuyết bị lộ, như vậy vương bài trên tay lúc này lập tức vô dụng, Hạ Kình Thảo nói không chừng còn thoải mái để ta giết Trương Khuyết kẻ đã lừa dối y này, còn lại Quách Điền Nghĩa còn có thể ung dung đến đâu?

"Ngươi, ngươi rốt cuộc có mục đích gì……!?" Quách Điền Nghĩa nghĩ như thế nào cũng không thông, sự tình vì cái gì lại biến thành cục diện như vậy: bây giờ Quách Điền Nghĩa cùng với Trương Khuyết đang tràn ngập nguy cơ, người đối diện rõ ràng chỉ cần một câu liền có thể tố giác bọn họ, khiến tất cả cái này trở nên đáng cười vô cùng. Nhưng là Lạc Dịch không làm thế, mà là khẩn cấp muốn bị bắt đi…? Đây cũng không như là diễn trò, Hạ Kình Thảo kia thoạt nhìn cũng thực khiếp sợ. Quách Điền Nghĩa hoàn toàn không thể hiểu, lập trường của thanh niên áo xám đối diện kia: Không phải địch, lại càng không phải đồng bọn.

"Hết thảy đều là vì công lược, mà thôi." Lạc Dịch trả lời khiến mọi người ở đây một mảnh hoang mang, hắn cực kỳ vô tội phẩy tay: "Nha, thuận tiện đáp tạ người đã từng là 'Cơ hữu' của ta mà thôi."

Lạc Dịch rốt cục quay đầu lại, tròn xoe mắt nhìn: "Cảm tạ tiền đồng của ngươi"

Hạ Kình Thảo nhìn thân ảnh vừa quen thuộc mà cũng xa lạ kia, cũng cười đến vô cùng sáng lạn.

"Lạc Dịch" Y thở dài:"Ngươi quả nhiên là một cái phiến tử."

"Ân, hừ."

"Ngươi không biết Quách Điền Nghĩa, không biết bọn họ, không biết tất cả điều này — ngươi chỉ là đơn thuần muốn lấy tiền đồng từ ta, đúng không?"

"Ta lúc ấy cũng không có phủ nhận." Hiện tại cũng không có.

"…… Ta đột nhiên có chút hối hận, không nên dễ dàng đem tiền đồng cho ngươi như vậy. Nói vậy, 'Tiền đồng' của ta sẽ thực ngoan thực nghe lời, ngoan ngoãn đứng bên cạnh ta, làm ra phản ứng ta thích nhất." Hạ

Kình Thảo cúi đầu nặng nề cười, trong mắt một mảnh nhu hòa: "Nhưng là ta lại thực may mắn đem tiền đồng cho ngươi, như vậy ta có thể chân chính nhận thức ngươi."

"……"

"Lạc Dịch, không có tiền đồng trói buộc, ngươi không cần phải lấy lòng ta, ta cũng không thể dùng tiền đồng trói buộc ngươi. Ta từ trước đến nay đều không có để ý đến quá khứ và bối cảnh của ngươi, ta mang ngươi theo trên người, ta muốn đem ngươi cột vào bên cạnh, để ngươi chỉ có thể vì duy nhất một mình ta mà vui vẻ, khiến cho ngươi vì ta mà làm ra phản ứng ta thích nhất. Nghe được ngươi lần trước nói dối ta thực sinh khí, sinh khí đến mức hận không thể đặt ngươi trong phòng hung hăng thao một hồi, để ngươi rốt cuộc không thể nói ra lời nói như vậy. Lúc vừa mới biết ngươi cũng không có phản bội ta ta đã thực vui vẻ, vui vẻ đến mức muốn ôm ngươi vào lòng hung hăng hôn." Hạ Kình Thảo một bộ công tử văn nhã, lại nói ra lời khiến khiến mọi người ở đây đều đỏ mặt, Hạ Hà không thể tin há to miệng, lăng lăng nhìn Hạ Kình Thảo sau lại nhìn về phía Lạc Dịch đang ngốc lăng tại chỗ.

"Ngươi lần trước không phải hỏi ta vì cái gì không buông tha ngươi sao?" Hạ Kình Thảo cười xinh đẹp đến mức khiến người ta không dám nhìn thẳng, trong đôi mắt đào hoa từ đầu tới cuối đều chỉ có một thân ảnh: "Đó là bởi vì ta đã buông tha chính mình, ta……"

"Hạ Kình Thảo!" Lạc Dịch bối rối ngăn lại lời nói của Hạ Kình Thảo.

Hạ Kình Thảo nhìn Lạc Dịch, đột nhiên nói: "Ngươi lại muốn trốn tránh sao, ân?"

Lạc Dịch không có phủ nhận, hắn ấn hoắc hoàn trên cổ tay trái, nháy mắt liền tỉnh táo lại.

"Hạ Kình Thảo, từ xưa đến nay có một vấn đề hết sức cẩu huyết, nhưng nó cũng có thể thể hiện một vài vấn đề nga." Lạc Dịch cong lên khóe môi, sáng lạn, cũng không mang một tia cảm tình: "Vấn đề thứ nhất: Nếu ta và Trương Khuyết đồng thời gặp nạn, ngươi chỉ có thể cứu một, lựa chọn của ngươi?"

Trương Khuyết ngây ngẩn cả người, theo bản năng nhìn về phía Hạ Kình Thảo đang cứng đờ.

"Vấn đề thứ hai: Tức là vấn đề hay ho nhất, nếu, ta và –" Lạc Dịch thẳng tắp nhìn Hạ Kình Thảo: "–'Người kia'…… lựa chọn của ngươi?"

Chính giữa tử huyệt.

"Ta tỏ vẻ ngươi thực tàn nhẫn." Công lược không mang theo một tia cảm tình đánh giá.

Lạc Dịch từ chối cho ý kiến, chỉ là nắm chặt cổ tay trái.

Đây là tử huyệt của Hạ Kình Thảo, đồng thời, cũng là tử huyệt của hắn.

"Được rồi, vấn đề đã hết thời gian, tiến vào giai đoạn kế tiếp, trò chơi." Lạc Dịch không chút do dự xoay người, một lần nữa mặt hướng về phía Quách Điền Nghĩa sắp bị bỏ quên.

"Nói chuyện phiếm đến vậy chấm dứt," Lạc Dịch giang tay về phía Quách Điền Nghĩa đang cứng đờ: "Đem Trương Khuyết cho ta."

Quách Điền Nghĩa run rẩy, hắn trừng trừng nhìn thanh niên đang cười đến sáng lạn mà tựa như là ác quỷ, nửa ngày sau mặt như tro tàn nói: "Ngươi, ngươi đi tới đây……"

Cho dù trong lòng không ngừng cảnh cáo người này có bao nhiêu quái đản và không thích hợp, nhưng là Quách Điền Nghĩa không có lựa chọn, lúc này quyền chủ đạo đều nằm trên người đối phương, đối phương một câu liền có thể phán tử mình, trừ bỏ làm theo chỉ thị đối phương thì còn biện pháp nào khác?

Lạc Dịch không chút do dự bước.

"Tiền đồng!"

"Đừng nhúc nhích! Ta kêu các ngươi đừng nhúc nhích a —!!!"

Một trận hoảng loạn, phía sau yên lặng trở lại, uy hiếp của Quách Điền Nghĩa đã có tác dụng, phía trước chân tướng, trong tay Quách Điền Nghĩa quả thật nắm một quả vương bài. Lạc Dịch không có quay đầu, bước đi nhẹ nhàng.

“Không cần đi……!”

Lạc Dịch rũ mắt, chỉ có khóe môi hơi gợi lên.

“Lạc Dịch!”

Gương mặt thanh tú của Trương Khuyết ngày càng gần, Lạc Dịch cười hì hì chống lại ánh mắt phức tạp vô cùng của Trương Khuyết, vươn tay.

“Vì cái gì?” Trương Khuyết thấp giọng hỏi, mặc cho áo xám thanh niên giữ chặt chính mình.

Lạc Dịch một bên nghe công lược thông báo nhiệm vụ hoàn thành, một bên không chút để ý trả lời: “Xem như vì chiếu cố đồng nghiệp…… Đi?”

Hắn nghiêng đầu mỉm cười với Trương Khuyết, thanh âm đè thấp mang theo khàn khàn: “Nếu đã lừa, vậy hãy lừa cho trót……”

Đừng cho Hạ Kình Thảo phát hiện bóng dáng y thật vất vả bắt được, kỳ thật chỉ là một giấc mộng. Lạc Dịch có khi suy nghĩ, Hạ gian thương thật đúng là hạnh phúc a, ít nhất Hạ Kình Thảo còn có thể đuổi theo hư ảnh trong quá khứ, mà hắn chỉ có thể vọng tưởng đi thay đổi quá khứ.

Xuyên việt nói, Hạ Kình Thảo và ngươi rất giống.

“Ngươi……”

Trạng huống phát sinh, phía sau truyền đến tiếng Hạ Hà kinh hô, Lạc Dịch thấy Quách Điền Nghĩa hai mắt trợn to, đồng tử thu nhỏ lại — đó là biểu tình hoảng sợ tới cực điểm. Lạc Dịch không kịp nghĩ nhiều, hắn một tay đẩy Trương Khuyết qua một bên, tay kia thì không chút do dự tay không bắt lấy lưỡi đao đặt trên cổ Trương Khuyết, dùng sức tách ra–

Máu đỏ theo lưỡi dao chảy xuống, Quách Điền Nghĩa cũng phát ngoan, nhìn Hạ Kình Thảo cơ hồ sẽ một giây vọt đến đây, thần kinh Quách Điền Nghĩa khẩn trương đến mức tận cùng, nhưng tư duy lại trái lại thanh tỉnh: Hạ Kình Thảo nếu không để ý an nguy của Trương Khuyết mà xông lại đây, con tin trong tay căn bản không có giá trị! Quách Điền Nghĩa biểu tình tràn ngập lệ khí, dứt khoát buông tay, bắt gia hỏa hại mình đến nhường này hung hăng bóp cổ!

Lạc Dịch và Trương Khuyết vừa lúc trao đổi vị trí, lúc Lạc Dịch bị Quách Điền Nghĩa kéo qua lieend đẩy Trương Khuyết một cái, vừa lúc ngã vào trong lòng Hạ Kình Thảo vừa xông tới.

“Ách……” Hô hấp bị hung hăng bóp chặt, Quách Điền Nghĩa bóp cổ Lạc Dịch cơ hồ dùng sức đến mức chặt đứt yết hầu. Hạ Kình Thảo bị ngăn cản cước bộ, y ôm Trương Khuyết đã hôn mê, đôi mắt hoa đào nguy hiểm nheo lại, nhìn Quách Điền Nghĩa kéo Lạc Dịch lui dần về phía sau. Lạc Dịch giống như con rối bị Quách Điền Nghĩa kéo đi, hắn cảm thấy mê hoặc, thậm chí cảm thấy bất khả tư nghị, đối với việc Hạ Kình Thảo không để ý Trương Khuyết mà xông lại đây ngăn cản hắn.

— đây là lựa chọn của ngươi sao, Hạ Kình Thảo?

“Đừng nhúc nhích! Hạ Kình Thảo!” Quách Điền Nghĩa kích động đến mức ngay cả xương cốt cũng mang theo run rẩy, lần này, lần này sẽ không không ra. Trên tay là con tin tốt nhất, Hạ Kình Thảo thế nhưng nguyện ý vì hắn mà không để ý tính mạng Trương Khuyết: “Lần này ta không hề băn khoăn nữa! ngươi nếu vi phạm ta tuyệt đối sẽ giết hắn!”

“Còn có,” Quách Điền Nghĩa cười lên, vì trả thù mà bẻ gãy tay trái Lạc Dịch: “Đây là lợi tức!”

sát —

Tay trái Lạc Dịch mềm nhũn rũ xuống, hắn nhăn mày, đau đớn bị nghẹn trong cổ họng.

Quách Điền Nghĩa đột nhiên dừng bước, bởi vì y đột nhiên phát hiện phía sau không còn đường, bên ngoài rừng cây, là một vách núi. Nói cách khác, Quách Điền Nghĩa đã sớm bị vây. Nhận thức này khiến Quách Điền Nghĩa có vẻ có chút nôn nóng bất an, thấp giọng quát lớn: “Tránh ra — ta gọi các ngươi tránh ra, không nghe thấy a!”

Mà lúc này, Hạ Kình Thảo lại nở nụ cười, thoải mái khoái trá vô cùng.

"Ngươi cảm thấy có thể sao?" Bạch y công tử thật cẩn thận ôm lấy người trong lòng, như là che chở vật phẩm dễ vỡ mà nói: "Vật trọng yếu nhất đã lấy lại được, ngươi cảm thấy ta sẽ vì một tiểu nhân vật mà buông tha ngươi sao, ân?"

Quách Điền Nghĩa như là con gà đột nhiên bị chặt cổ, hai mắt mở to, không thể tin trừng mắt nhìn Hạ Kình Thảo: "Ngươi, ngươi không phải vì, vì hắn –"

"Cái kia a," Hạ Kình Thảo cười tủm tỉm nhìn Quách Điền Nghĩa, như là đang nhìn một ngốc tử: "Đương nhiên là diễn trò, nếu không ta như thế nào có thể dễ dàng như thấy lấy lại Trương Khuyết từ tay ngươi?" Bạch y công tử yêu thương mà phủi bụi trên mặt người trong lòng.

"Nhưng là, nhưng là ngươi rõ ràng thực yêu thích hắn –"

"Ta cũng yêu thích Thanh Nga, yêu thích Tuyết Mai, yêu thích Hồng Tụ……" Hạ Kình Thảo nhíu lại mi, tựa hồ có vẻ có chút hao tổn tâm trí: "Ta có nhiều người yêu thích như vậy, hắn chẳng qua là người gần nhất ta yêu thích thôi, bởi vì hắn có thể phỏng đoán tâm tư của ta, làm ra hành vi ta vừa lòng nhất." Hạ Kình Thảo đối với Lạc Dịch mỉm cười: "Ngươi làm rất tốt, chuyện này."

"Ngươi, ngươi ngươi……Ngay cả hắn vì ngươi mà chết, ngươi cũng sẽ không để ý -!?"

"Ngươi như thế nào nói đều không hiểu a? Ta đã muốn biểu đạt rõ ràng." Hạ Kình Thảo mỉm cười thở dài, trong mắt một mảnh mông lung và mê ly: "Đối với ta mà nói, không ai có thể so với người kia quan trọng hơn –"

Quách Điền Nghĩa nhìn tiền chủ tử đối diện, đột nhiên cảm thấy trên người một trận rét run. Người này, người này vẫn luôn sống trong quá khứ, chỉ vì quá khứ mà sống, đây là đáng sợ cỡ nào a. Quách Điền Nghĩa hoảng hốt cười thảm, đã thua, thất bại thảm hại……

Hạ Kình Thảo thương hại nhìn Quách Điền Nghĩa, nhìn như đồng tình đề nghị: "Ngươi có nghĩ đến việc nhảy xuống vực không? Kia nói không chừng là con đường sống sót duy nhất của ngươi nha."

Quách Điền Nghĩa gắt gao cắn răng, cho dù chảy máu cũng không để ý. Hai mắt đỏ bừng trừng mắt nhìn Hạ Kình Thảo đang ôm Trương Khuyết, đột nhiên bắt đầu điên cuồng mà cười lớn: "Hạ Kình Thảo! Để ta nói cho ngươi một sự thật đi! Một sự thật có thể khiến ngươi rơi vào vạn trượng vực sâu! Trương…… Ngô –!"

Quách Điền Nghĩa hai mắt trừng đến mức như sắp lồi ra, miệng bị ngăn chận, đầy mùi máu tươi đến mức không thể hô hấp, người kia lại lộ ra một nụ cười sáng lạn mà vô tội.

"Ngươi rất ồn." Không biết khi nào thì, lực đạo Quách Điền Nghĩa chế trụ Lạc Dịch dần dần nhẹ đi, khiến Lạc Dịch rỗi rãi, thế nhưng không nhân cơ hội tránh thoát đi, chỉ là vừa rồi đột nhiên ngăn chặn lời nói của Quách Điền Nghĩa: "Người nói quá nhiều bình thường đều không có kết cục tốt."

Lạc Dịch nghiêng đầu nhìn về phía Hạ Kình Thảo, thấy bạch y công tử đang ôm Trương Khuyết tràn đầy phức tạp, áo xám thanh niên khóe môi đột nhiên gợi lên một độ cong quỷ dị: "Hạ Kình Thảo, đây là lựa chọn của ngươi."

Lựa chọn quá khứ, vẫn vì quá khứ mà sống.

Xuyên việt nói, Hạ Kình Thảo và ngươi rất giống.

Lạc Dịch vươn tay giữ lại Quách Điền Nghĩa đang vô cùng hoảng hốt, nhẹ nhàng mà nở nụ cười: "Như vậy, đây là lựa chọn của ta."

Sẽ không cho ngươi biết được sự thật, sau đó hoàn toàn rời đi.

Ngay lúc Quách Điền Nghĩa đột nhiên thét thảm thiết, và ánh mắt không dám tin của mọi người, Lạc Dịch mang theo Quách Điền Nghĩa xoay người nhảy xuống vách núi.

Đồng tử Hạ Kình Thảo co rút nhanh, trong đầu trống rỗng, thân thể tự động đứng lên, liều mạng vận động huyết nhục, ném người trong lòng xuống, mở chân, vươn tay, muốn trong một khắc chạy tới vách núi, bắt lấy mạt màu xám kia —

Cái gì cũng không bắt được. Tay vươn ra ngay cả một góc áo người nọ cũng không chạm tới được, Hạ Kình Thảo cứ như vậy trơ mắt nhìn Lạc Dịch nhảy xuống, kiên quyết, không có một tia chần chờ. Mây mù lơ lửng trên vách núi trong chớp mắt liền nuốt sống thân ảnh người nọ, gió theo vực sâu thổi lên, mang theo lạnh run tiếng quỷ khóc, lay động y bào bạch y công tử.

"Không —!!!"

Tiếng la cực kỳ bi ai vang lên mơ hồ tiến vào trong tai Lạc Dịch, ngay lúc rơi xuống thật nhanh Lạc Dịch quay sang mỉm cười với Quách Điền Nghĩa đã sợ đến mức hồn bay phách tán.

[biết không–] gió rót vào đầy miệng, Lạc Dịch làm ra khẩu hình: [nhảy vực là phương thức dễ dàng gặp kỳ ngộ nhất nha–]

[giống tuyệt thế vũ khí — bí tịch — thế ngoại cao nhân……]

[– đương nhiên, còn có xuyên việt đại thần.]

Hạ Kình Thảo gắt gao nhìn mảnh vải y phục trong tay cơ hồ không nhìn ra màu sắc, mặt trên còn có đồng tiền bẩn, lời nói của thủ hạ như là cách vài thế kỷ mới truyền đến trong tai.

"…… Bẩm chủ tử, trải qua nửa tháng tìm tòi, thuộc hạ trong lúc vô tình giết được một con sói hoang tìm được trong bụng nó vật ấy…… Còn có một ít mảnh nhỏ cũng là tìm được trong bụng những con sói khác……" Thị vệ dừng một chút, mới thật cẩn thận nói tiếp: "…… Lạc Dịch đại nhân chỉ sợ đã muốn……"

"Câm miệng!" Hạ Kình Thảo gắt gao nắm đồng tiền kia, đồng tiền kia y tự nhiên là vô cùng quen thuộc, bởi vì đây là đồng tiền y tự tay giao cho người nọ đoạn tuyệt quan hệ: "Lăn!"

Bạch y công tử tựa như dã thú bị thương mà gầm nhẹ, thị vệ trầm mặc hành lễ cáo lui. Hạ Kình Thảo cô độc đứng ở trên tảng đá, dùng sức cầm lấy mảnh vải kia, không để ý dơ bẩn mà vùi mặt vào.

"Tiền đồng……"

Thanh âm mơ hồ không rõ từ giữa mảnh vải truyền ra, cũng đồng dạng vụn vỡ.

"Ngươi rõ ràng nói sẽ không rời đi ……"

"Ngươi là phiến tử…… Vì cái gì ta cố tình muốn tin tưởng ngươi cái tên phiến tử này đâu……"

"Ta hối hận, thực sự hối hận…… Vì cái gì lúc trước ta đưa tiền đồng cho ngươi? Cho dù sử dụng ngoại vật, ta cũng có thể hung hăng bó buộc ngươi bên người……"

"Ngươi thật tàn nhẫn……"

Dầu vết đỏ sậm trên đồng tiền bị một chất lỏng trong suốt xẹt qua, đỏ tươi đến mức chói mắt.

——"Đông trùng hạ thảo" Thật càng vì "Đông tùng hạ thảo", đến đây, âm mưu thứ hai kết thúc——

44. Chương 44: Phiên Ngoại: Hắn X Hắn X Hắn

Hắn nói, ngươi tên là gì.

Hắn nói, Hạ Kình Thảo đã chết, vậy ngươi là Kình Thảo đi.

Hắn nói, ngươi là Kình Thảo nha, 'Dã hỏa thiêu bất tận, xuân phong xuy hựu sinh' Kình Thảo a.

Hắn nói, Hạ Kình Thảo ta biết, chính là một người như vậy.

Hắn nói, vậy trước tiên hãy trở thành người giàu có nhất thiên hạ.

Sau đó hắn biến mất.

Hắn nói, ta gọi là Lạc Dịch.

Hắn nói, Hạ Kình Thảo chết, Kình Thảo sống.

Hắn nói, chúng ta có thể trở thành cơ hữu.

Hắn nói, Hạ Kình Thảo, ta biết tất cả về ngươi.

Hắn nói, như vậy, đây là lựa chọn của ta.

Sau đó hắn cũng biến mất.

Không bao giờ gặp nữa.

Hạ Kình Thảo khi còn sống có thể coi là một kỳ tích, từ một đứa con thứ tầm thường của một gia đình quan lại ở Đông Ngụy, cuối cùng trở thành người đứng đầu của một bang thương nhân giàu có. Bạch y hào phóng, phong lưu đa tình, nhưng là đối với Ngụy Thanh mà nói, lần đầu tiên nhìn thấy Hạ Kình Thảo, liền phát hiện thiếu niên anh tuấn trước mắt chỉ là một bộ xác không hồn. Khi đó, bạch y thiếu niên tìm tới Ngụy Thanh vì tìm kiếm một bạn hợp tác.

"Không đùi nào so với hoàng thất to hơn đi? Nếu ôm liền ôm cái đùi tốt nhất." Đây là nguyên lời Hạ Kình Thảo.

Rõ ràng khi đó Thảo Thương còn rất yếu nhỏ, rõ ràng Ngụy Thanh khi đó cũng chỉ là một trong rất nhiều vị hoàng tử. Ngụy Thanh không biết vì cái gì Hạ Kình Thảo tìm tới chính mình, cũng không xem được Hạ Kình Thảo và Thảo Thương, thói quen cho rằng thương nhân không thể cấu thành một hệ thống. Nhưng là Ngụy Thanh chỉ thấy rõ một việc, chính là bên trong bộ xác của thiếu niên này, là tử khí và tuyệt vọng nồng đậm đến mức thấy rõ, gắng gượng mà bám lên trên người thiếu niên này.

Thực đáng sợ. Ngụy Thanh nghĩ, nhưng cũng rất cường đại. Nếu ngay cả chết cũng không để ý, như vậy trên đời này còn có cái gì có thể ngăn cản được người như thế này?

Sự thật chứng minh Ngụy Thanh chính xác. Thảo Thương trở thành lực lượng khủng bố nhất trên đời này, Ngụy Thanh đi lên ngôi vị.

Sau đó Hạ Kình Thảo coi như ông chủ bỏ bê, bắt đầu dạo chơi tứ phương. Tựa hồ cố gắng lâu như vậy, mục tiêu chỉ là danh hiệu người giàu có nhất thiên hạ này, một khi tới tay, liền ném tất cả sang một bên. Mang theo chúng mỹ nhân, ngồi xe ngựa xa hoa, tử khí như trước ăn mòn Hạ Kình Thảo, càng phát ra thất vọng nhàm chán đối với thế giới này.

Rồi sau đó, Hạ Kình Thảo gặp Lạc Dịch.

Lần đầu tiên gặp, người kia giả trang thành một khất cái, giống một con sói con bị vứt bỏ, đáng thương hề hề quỳ trên mặt đất, sau đó bắt đầu nói linh tinh. Hạ Kình Thảo dừng một chút, cơ hồ sắp cười ra tiếng. Đôi tay vừa nhìn liền biết từ nhỏ đến lớn không làm việc nặng nhọc gì bán đứng chủ nhân của nó, Hạ Kình Thảo có hứng thú nhìn khất cái phía dưới, nhịn không được trêu chọc hắn, mang theo chút ác ý.

Kinh ngạc trên mặt người nọ khiến tâm tình Hạ Kình Thảo đột nhiên phấn khởi, lúc rời đi, có cái gì chợt lóe qua trong đầu, tựa hồ từng có người nói gì đó.

Là cái gì?

…… Không nhớ rõ.

Lần thứ hai, Hạ Kình Thảo đứng dưới cây, ngửa đầu nhìn về phía người kia đang ở trên cao cười vô cùng tự mãn đắc ý, tựa như con sói con ưỡn ngực kiêu ngạo. Ánh nắng từ sau người nọ bắn xuống dưới, vì người nọ nhuộm thành một quầng sáng tinh tế, xinh đẹp vô cùng.

"Cướp đây! Giao ra một đồng tiền, ca tha cho ngươi sống."

Trong nháy mắt kia, Hạ Kình Thảo liền quyết định, muốn bắt con sói con khôi hài vô cùng kia đem về, giữ bên người nuôi dưỡng thật tốt.

Mặc dù ở trong hỗn loạn hắn chạy đi mất, nhưng là Hạ Kình Thảo cũng không lo lắng, thậm chí bắt đầu chờ mong lần gặp mặt tiếp theo với người nọ.

Tiền đồng, tiền đồng, người nọ nếu muốn tiền đồng như vậy, liền kêu là tiền đồng đi.

Lần thứ ba, cũng vào lúc không thể ngờ được. Vân Lai trà, hương vị duy nhất có thể gợi nhắc đến ký ức trong quá khứ kia. Lần đầu tiên ngửi được lúc nằm trên lưng người kia, lần thứ hai trong lúc vô ý ngửi được, Hạ Kình Thảo gần như điên mà truy tìm xuất xứ Vân Lai trà, sau đó tìm tới nơi này.

Có chút ngoài ý muốn, Hạ Kình Thảo cư nhiên ở nơi đó thấy được tiền đồng. Càng làm cho Hạ Kình Thảo cảm thấy ngoài ý muốn là, chủ nhân Vân Lai trà theo tư liệu lại chỉ vào tiền đồng nói: Hắn mới là chủ nhân chân chính.

Rõ ràng tiền đồng kinh ngạc cũng không ít, nhưng là sói con vẫn run run rẩy rẩy vươn móng vuốt về phía Hạ Kình Thảo, yêu cầu giao dịch.

Nhìn tiền đồng, Hạ Kình Thảo lại có chút nhịn không được, lòng ngứa ngáy muốn trêu chọc gia hỏa kia không hề hay biết đã dụ người phạm tội. Sau đó, gia hỏa kia quả thực nể tình cho y cơ hội.

Tiền đồng vẻ mặt đau khổ nói, chúng ta có thể trở thành cơ hữu.

Hạ Kình Thảo nói, một lời đã định.

Vì thế y rốt cuộc bắt được con sói con này. Tiền đồng có ý đồ, kia thì thế nào? Hạ Kình Thảo chưa bao giờ để ý này đó, y chỉ cần cảm thấy sung sướng, cảm thấy như còn sống trên đời này, là được.

Tiền đồng mang đến cho y, hơn cả ngoài dự kiến.

Nghe tiền đồng nói linh tinh ở trong xe ngựa, nghe hắn nói "Đến từ thế giới kia", nghe hắn nói "Ta biết tất cả về ngươi", nghe hắn nói "Hạ Kình Thảo chết, kình thảo sống."

Sau đó, Hạ Kình Thảo thất thố. Tìm lâu như vậy, đuổi theo lâu như vậy, y rốt cuộc nghe được manh mối gần với người nọ như thế. Là trùng hợp hay là cố ý, Hạ Kình Thảo không thể phân rõ. Hệ thống tình báo của Thảo Thương lần đầu tiên không nhạy, như thế nào cũng không thể tra được tư liệu tiền đồng, cũng giống y như người nọ. Vì thế y lần đầu tiên ra tay, cũng là một lần ra tay duy nhất, tại hội Hoa Đăng ở Thanh Kinh Thành. Ý tưởng của Hạ Kình Thảo rất đơn giản, y chẳng qua là muốn ép người đứng sau Lạc Dịch đi ra. Hạ Kình Thảo chưa bao giờ khờ dại cho rằng, có thể nắm giữ phần lớn tư liệu của y tiền đồng lại không có bối cảnh gì, trong lòng mỗi người biết rõ ràng, tiền đồng cái gì đó chỉ là mượn cớ. Cho nên Hạ Kình Thảo ở hội Hoa Đăng chấp nhận một "Điều kiện", mượn điều này cho đối phương một tín hiệu, y có thể cùng bọn họ đàm phán, mặc kệ mục đích đối phương là gì, chỉ cần có thể đạt được ý muốn của y, y có thể trả bất cứ giá gì.

Nhưng mà cũng không đạt được mục đích của Hạ Kình Thảo. Hạ Kình Thảo vẫn phái người đi theo tiền đồng, cho nên y biết rõ ràng, người nọ ở bên trong trò chơi, rõ ràng tìm được y, nhưng vẫn đứng ở bóng tối quan sát, cho đến khi trò chơi kết thúc mới nhảy ra.

"Ta bắt được ngươi!"

Đáng tiếc, ta không bắt được ngươi, và người phía sau ngươi.

Có báo rằng những người được phái đi thử tiền đồng đã chết, những người đó đang lúc thử tiền đồng gặp phải Luân Hồi Giáo giáo chủ, người điên kia trực tiếp xé rách tất cả. Lúc ở Lâu Trung Lâu, Hạ Kình Thảo lẳng lặng nhìn tất cả xảy ra, nhìn Thích Tam Nương thất thố, nhìn người nọ vô thố. Trong trí nhớ mơ hồ xem qua, Lâu Trung Lâu được Luân Hồi Giáo che chở, tất cả đều mơ hồ chỉ hướng Luân Hồi Giáo, tiền đồng là người Luân Hồi Giáo sao? Luân Hồi Giáo là quái vật lớn Thảo Thương cũng phải thoáng kiêng kị, nhưng là giữa hai bên cũng không có xung đột, như vậy, Luân Hồi Giáo vì cái gì muốn tiền đồng tìm tới y?

Sau đó coi như cái gì cũng không phát hiện mà bỏ qua, cho đến khi Hạ Hà chạy tới nháo tiền đồng, Hạ Kình Thảo mới có chút kinh ngạc phát hiện, y đã muốn bất tri bất giác quen có tiền đồng, quen đến mức y thậm chí có chút quên mục đích ban đầu.

Điều này làm cho Hạ Kình Thảo có chút bất an, sau đó y nghe được lời nói của tiền đồng. Lần đầu tiên, Hạ Kình Thảo nghe được có người nói sẽ không rời đi y.

Ngươi thật sự sẽ không rời đi sao, sẽ không giống "Hắn" rời đi sao……?

Hạ Kình Thảo mở to hai mắt. Bất tri bất giác, y thế nhưng đem thân ảnh hai người nhập vào nhau?

Lúc ở trước mặt Lạc phu nhân, tiền đồng chỉ ra một đáp án tương tự, gia hỏa kia thậm chí không chút do dự nói, hắn có thể vì y mà chết.

Hạ Kình Thảo liếc mắt một cái là có thể nhìn ra người nọ cũng không nói dối, nhưng điều này làm cho y cảm thấy không biết thế nào. Trong lòng có chút tức giận, lại mang chút vui sướng kỳ lạ, còn có một ít phiền táo, nặng nề mà nhảy lên.

Vì thế Hạ Kình Thảo quyết định đi ra ngoài thông khí, nhưng lúc trở về trong lòng càng trầm hơn, lời Ngụy Thanh luôn vọng vào trong tai.

Kế tiếp, Hạ Kình Thảo bị đánh đến mức trở tay không kịp: Người nọ thế nhưng chào từ biệt với y.

Hạ Kình Thảo kinh ngạc phát hiện trong lòng thế nhưng nảy lên một cảm giác bị phản bội, loại cảm giác này khiến y bất an đạt tới cực điểm. Cho nên Hạ Kình Thảo quyết định, có lẽ bọn họ nên tách ra một đoạn thời gian, loại cảm giác kỳ quái này sẽ biến mất đi? Vì thế Hạ Kình Thảo quyết đoán để con sói con đi, bỏ qua khác thường không thích hợp trong lòng.

Trong rừng phong ngoài thành Hạ Hầu mất đi dấu Lạc Dịch, mặc dù đối phương đã hứa hẹn, Hạ Kình Thảo ở Hạ Hầu thành đợi một tháng liền nhịn không được chạy đi. Đi khắp nơi xung quanh, phát hiện loại ngựa mà tiền đồng vô tình nhắc tới lần trước, Hạ Kình Thảo quyết định thật nhanh đi mua, y thậm chí có chút khẩn cấp muốn nhìn thấy biểu tình người nọ lúc nhìn đến "Lễ vật". Cuối cùng ở Bắc Sở Hi Trâu Thành truyền đến tin tức, vì thế Hạ Kình Thảo liền hưng trí chạy về hướng Bắc Sở. Hạ Kình Thảo biết tiền đồng đang tìm Tử Dương thảo, liền cố ý đem Tử Dương thảo mang đi.

Hạ Kình Thảo như thế nào cũng không nghĩ tới, thời điểm gặp mặt lần nữa là loại tình hình như thế này.

Hắn bộ dáng vẫn như cũ, chỉ là lúc này lại yếu đuối ở trên mặt đất, Hạ Kình Thảo thậm chí có thể rất rõ ràng nhìn thấy, những dấu vết xanh tím đếm không hết, chói mắt đến mức khiến y hận không thể cạo đi một tầng da của người nọ. Hạ Kình Thảo chưa bao giờ biết, tiền đồng cũng có thể yếu đuối như thế, yêu diễm như thế, quyến rũ như thế…… Khiến người ta nhịn không được muốn tàn phá và lăng ngược!

Lúc Hạ Kình Thảo còn chưa kịp tức giận – phát tiết ra lửa giận cũng không hề nhỏ kia, một người xông vào. Hạ Kình Thảo lần đầu tiên nhìn thấy nam nhân tinh xảo hoàn mỹ mà khủng bố như vậy, cảm giác đối địch và nguy cơ cường liệt khiến y phải mang theo tiền đồng chạy đi.

Quan hệ bọn họ là gì? Hạ Kình Thảo đã hỏi tiền đồng, nhưng cho đến khi chấm dứt, tiền đồng cũng không trả lời.

Sau đó Hạ Kình Thảo không hỏi lại nữa, sau khi nhìn thấy kết tinh mộng ảo không chân thật kia, Hạ Kình Thảo không thể không thừa nhận, y đang bất an. Trong ký ức chưa từng rõ ràng như vật, ngay lúc ban đầu, tiền đồng đã từng nói qua:

Hắn không phải người của thế giới này.

Lúc ấy Hạ Kình Thảo cũng chỉ cho là vui đùa, lúc này lại phải đối mặt với một sự thật vượt qua thực tế. Hạ Kình Thảo bảo trì trầm mặc đối với tất cả, đem cái "Chứng cớ" nhắc nhở điều này không phải là mơ ném tới một nơi cực kỳ kín đáo, nhắm mắt làm ngơ. Thật giống như, chỉ cần y thừa nhận cái tồn tại vượt qua nhân loại kia, như vậy đồng dạng tiền đồng không phải ở thế giới này, y liền không thể nào bắt được.

Sau khi bắt được tiền đồng chạy trốn trở về, Hạ Kình Thảo liền phải giải quyết công việc um sùm, hoặc là nói, y khiến cho mình có vẻ bận rộn. Tựa như như vậy có thể chậm rãi bình phục tâm tình một ít. Cho đến khi Ngụy Thanh đột nhiên mời y đến yến hội, Hạ Kình Thảo mới rốt cục đi gặp tiền đồng, thuận tiện đem lễ vật kia đưa ra.

Tiền đồng quả nhiên thật cao hứng, nhưng là cuối cùng đã tan rã trong không vui.

Bởi vì Hạ Kình Thảo rất rõ ràng cảm nhận được, người nọ muốn rời đi.

Không cho rời đi.

Hạ Kình Thảo buông xuống đầu, khẽ chạm vào lỗ tai nóng bỏng của người nọ.

Không được rời đi.

Hạ Kình Thảo thúc vào, nghe được tiếng rên rỉ như mèo con của người nọ, gắt gao ôm eo người nọ, giữa hai người không chút khoảng cách.

"Ta sẽ không cho ngươi giống hắn rời đi."

Không biết ôm dạng tâm tình gì, Hạ Kình Thảo đột nhiên nói với tiền đồng chuyện của "Hắn", đây là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất, y nói với người khác phần mềm yếu nhất của mình.

Ngụy Thanh nói, ngươi rốt cục sống lại.

Sinh hoạt kế tiếp, tựa hồ hết thảy đều mỹ mãn. Hạ Kình Thảo dưới đáy lòng vẫn có loại cảm giác bất an mơ hồi, càng ngày càng giống như một cây gai gắm trong cổ họng: Y có thể không quan tâm bối cảnh và mục đích của tiền đồng, nhưng tiền đồng thì sao?

Người nọ lần đầu tiên gặp mặt liền nói rõ ràng, hắn là vì tiền đồng mà đến. Sau liền không ngừng lặp lại, cường điệu, hết thảy đều là vì tiền đồng. Lấy được tiền đồng, hắn sẽ rời đi. Từ đầu đến cuối, chỉ có tiền đồng. Tiền đồng là một khế ước, lại càng giống một loại trói buộc. Hạ Kình Thảo rất muốn cắt đứt tầng gông xiềng này, lại sợ hãi không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cho đến khi Trương Khuyết đến.

Nghe được câu nói kia đã bén rễ thật sâu trong lòng, dung nhập trong cốt tủy, Hạ Kình Thảo là thật sự ngây ngẩn cả người. Tim đập kịch liệt đến mức như không còn là của chính mình, tư vị sống là rõ ràng như thế. Y tìm lâu như vậy, đợi lâu như vậy, rốt cục chờ được một câu này.

Mừng như điên, sau đó lại lý trí. Rất kỳ quái, rõ ràng não như nóng lên, tư duy lại bình tĩnh đến mức không thể tin được, thậm chí còn có dư tinh lực đi thăm dò — y cũng không giống trong tưởng tượng như điên cuồng liều lĩnh như vậy.

Phương diện kỳ lạ nhất của Vân Lai trà là ngay cả lá trà cũng phải nuốt, khi đó hương trà mới có thể đạt tới cực hạn. Rõ ràng Hạ Kình Thảo thăm dò thành công, Trương Khuyết không biết đến chuyện này. Có lẽ "Hắn" cũng không có pha Vân Lai trà cho Trương Khuyết uống, tất cả đều còn cần đi thăm dò. Hạ Kình Thảo bắt buộc chính mình suy xét tất cả các khả năng, ngay cả là giả danh cũng tính vào.

……Cho dù là giả, Trương Khuyết biết nhiều như vậy cũng có thể mang đến cho y manh mối. Đối với tin tức có liên quan đến người nọ, Hạ Kình Thảo hoàn toàn không có khả năng bỏ qua dù chỉ một ít. Vì thế Hạ Kình Thảo bắt đầu vây quanh Trương Khuyết, mang danh ân nghĩa. Lại không nghĩ rằng, tiền đồng cũng can thiệp vào. Người nọ bắt lấy Trương Khuyết, cười sáng lạn: Hạ Kình Thảo, cho ta tiền đồng.

……Tiền đồng tiền đồng cái gì cũng là tiền đồng, Hạ Kình Thảo vô cùng phẫn nộ, lại cảm thấy bi ai. Không có tiền đồng, y cũng chẳng là cái gì đi?

Hạ Kình Thảo nhốt tiền đồng khiến y nghiến răng nghiến lợi lại, quyết định chờ khi mọi chuyện kết thúc liền hung hăng giáo huấn tên kia, sau đó ngả bài. Lúc này đây, y tuyệt đối sẽ tự tay buộc tiền đồng chết tiệt kia vào bên người.

……Y không hề nghĩ đến, thời điểm ngả bài sẽ đến nhanh như vậy.

"Hạ Kình Thảo." Người nọ dùng ngữ điệu xa lạ vô cùng đối mặt y: "Chúng ta đến làm một cuộc giao dịch, thế nào?"

Vẫn là vì tiền đồng

……Như vậy cũng tốt, Hạ Kình Thảo đột nhiên thả lỏng xuống, cứ như vậy đi, vừa lúc có thể chấm dứt mối quan hệ móc nối bằng tiền đồng này. Sau đó, tự tay bắt lấy cái tên phiến tử đáng chết kia, hung hăng giáo huấn hắn.

Hạ Kình Thảo nói, ngươi muốn cái gì?

Lấy được tiền đồng Lạc Dịch tựa hồ bỏ đi một tầng ngụy trang, cảm giác cả người đều thay đổi. Hạ Kình Thảo có chút tức giận và bất đắc dĩ, dời đi tầm mắt không nhìn về phía người nọ. Lạc Dịch không biết

dùng phương pháp gì, Quách Điền Nghĩa trốn chỗ nào đều không trốn khỏi đôi mắt Lạc Dịch. Cuối cùng xác nhận được một nơi, địa hình nơi này Hạ Kình Thảo biết, bọn họ buộc Quách Điền Nghĩa chạy trốn phía có vách núi. Hạ Kình Thảo nghĩ, hạ lệnh xuống, kêu một người mang theo công cụ leo lên từ vách núi, phía sau đánh Quách Điền Nghĩa. Vạn nhất lâm vào giằng co, bọn họ có thể bức Quách Điền Nghĩa tới gần vách núi, thừa dịp Quách Điền Nghĩa không chú ý liền từ vách núi nhảy lên cứu con tin.

Lúc Hạ Kình Thảo phân phó, Lạc Dịch ở một bên nghe, từ chối cho ý kiến mà cười khúc khích.

Tình huống kế tiếp, hoàn toàn đảo điên dự đoán của Hạ Kình Thảo. Giống như từ lúc bắt đầu gặp mỗ phiến tử, tất cả dự đoán của Hạ Kình Thảo chỉ có thể trở thành dự đoán, mà không phải hiện thực.

Người kia hỏi: Lựa chọn của ngươi?

Hạ Kình Thảo ngây dại, vấn đề trắng trợn kia như đâm vào ***g ngực y, lấy ra trái tim khảo vấn.

Hắn và "hắn".

Lựa chọn của ngươi?

Thân thể so với tư duy phản ứng nhanh hơn, nhìn người nọ đi đến đối diện, Hạ Kình Thảo di chuyển. Chạy vội lên, vươn tay, cuối cùng tiếp được là Trương Khuyết.

Sau đó, Hạ Kình Thảo bắt đầu nở nụ cười. Nói ra những lời tàn nhẫn, y đang sinh khí, không biết sinh khí vì ai. Tuy rằng là vì ám chỉ và dẫn dắt lực chú ý của Quách Điền Nghĩa, nhưng càng nhiều là đang phát tiết. Vì cái gì muốn làm như vậy? Vì cái gì luôn là chà đạp chính mình như vậy? Vì cái gì người nọ luôn là không sao cả mà nói chết như vậy?

Quách Điền Nghĩa đã rối loạn, gia hỏa kia, gia hỏa kia rõ ràng có thể phối hợp người đang giấu mình ở vách núi, sau đó nhân cơ hội trốn ra, rõ ràng người nọ biết an bài của y, rõ ràng người nọ biết đây chỉ là làm lẫy

—

……Tái kiến

"Không –"

Người được phái đi vẫn còn tìm kiếm ở vách núi, Hạ Kình Thảo cầm từng ly từng ly Vân Lai trà, giống như uống rượu mà uống. Tư liệu về tất cả mọi thứ bị ném sang một bên. Đây chẳng qua chỉ là một trò hề, vẫn như cũ là một trò hề. Trương Khuyết là quân cờ Hạ gia phái tới, những lời này chẳng qua chỉ là một vị "Hảo huynh đệ" dạy. Trong quá khứ lúc chơi trốn tìm, "Hảo huynh đệ" bỏ lại y sau, buổi tối rốt cục có một huynh đệ thoáng nhớ lại, vì thế phái thị vệ đi cứu. Chẳng qua lúc tới, y đã được người kia cõng về. Thị vệ yên lặng theo phía sau, cho nên mới đưa tới tất cả những thứ này.

Về việc đi tra hỏi thị vệ kia, Hạ Kình Thảo hoàn toàn không có khí lực đi quản, đây đối với y mà nói thậm chí là bất khả tư nghị. Hạ Kình Thảo chỉ là đang như uống rượu mà uống Vân Lai trà, từng lần từng lần nghĩ, tự ngược chính mình mà nghĩ.

Là ám chỉ còn chưa đủ rõ ràng sao, là nói rất tổn thương người sao, là hắn tin tưởng những lời tàn nhẫn này sao, là hắn sinh khí sao, thất vọng rồi sao?

Hạ Kình Thảo thậm chí có chút muốn tin tưởng, hắn không phải người thế giới này.

Cho nên, người không thuộc về thế giới này, làm sao có thể đơn giản chết đi như vậy?

"Tiền đồng……"

"Ngươi rõ ràng nói sẽ không rời đi……"

"Ngươi là phiến tử…… Vì cái gì ta cố tình muốn tin tưởng ngươi cái tên phiến tử này đâu……"

"Ta hối hận, thực sự hối hận…… Vì cái gì lúc trước ta đưa tiền đồng cho ngươi? Cho dù sử dụng ngoại vật, ta cũng có thể hung hăng bó buộc ngươi bên người……"

"Ngươi thật tàn nhẫn……"

Dầu vết đỏ sậm trên đồng tiền bị một chất lỏng trong suốt xẹt qua, đỏ tươi đến mức chói mắt.

45. Chương 45: Trở Về X Pháp Trường X Bắt Được

“Phốc…… Hô, cáp…… Hô……”

Lạc Dịch hung hăng ngã trên mặt đất, cả người như từ trongnước lao ra, toàn thân run rẩy, dùng hai tay cứng ngắc ôm lấy chính mình đangướt sũng.

Thật là khủng khiếp…… Thật là khủng khiếp…… Dòngnước băng lãnh kia, không chỗ nào là không có nước…… Đè ép …… cắn nuốt……

Thật vất vả mới bình ổn run rẩy xuống dưới, Lạc Dịch hai tayvô lực bắt đầu xoa yết hầu của mình, cảm thụ mạch đập của chính mình – trướcđây một khắc, đầu của hắn và thân thể hắn hoàn toàn chia lìa.

Lạc Dịch hoàn toàn không nghĩ đến, Phong Tỏa Vân sẽ hận hắnnhư vậy, xúc cảm trên cổ còn đang nhắc nhở hận ý điên cuồng sâu đậm và bănglãnh của Phong Tỏa Vân. Nếu hắn không phải gần như có được vũ khí nghịch thiênlà công lược, nếu không phải vào cái giây cuối cùng hắn nhận nhiệm vụ kế tiếp,sử dụng công năng “Trọng sinh”, gần như vô lại sử dụng “đại pháp sống lại”–hắn tuyệt đối sẽ vào một khắc rơi đầu kia liền chết đến không thể chết nữa.

Sợ hãi và bi ai không rõ cùng áy náy khiến Lạc Dịch trongnháy mắt khởi động xuyên việt, bỏ thân thể ngay tại trong nước, trốn về mườihai năm sau. Mà hiện tại, ở trong này, Lạc Dịch lấy tay ấn cổ, thân thể ướt đẫmkhông ngừng phát run.

Là hắn làm sai sao? Là hắn bức hài tử kia thành như vậy sao?– Hắn chẳng qua là khách qua đường trong thời không này, cho nên mọi người nơinày đối với hắn cũng không khác so với npc trong trò chơi, bất cứ cảm tình gìhắn đều cố gắng chạy thoát.

— Lấy cớ.

Lạc Dịch phát ngốc một hồi. Một trận gió thổi qua, Lạc Dịchrùng mình, khiến hắn rốt cục ý thức được nơi này cũng không phải cái nơi tốt đểtự hỏi. Lạc Dịch ngẩng đầu, bắt đầu đánh giá chung quanh, sau đó ngây ngốc pháthiện tình cảnh của hắn tựa hồ có chút…… Không ổn?

…… Phải nói là rất không ổn a nha! Tình huống ngay lúcnày khiến Lạc Dịch hoàn toàn không kịp suy nghĩ, thân thể bên ngoài trực tiếpđưa cho công lược sử dụng nguyên trạng ban đầu, địa điểm xuyên việt trực tiếpngẫu nhiên — chỉ cần nơi đặt chân không phải trong vách đã hoặc là trong nướcthì tất cả đều được.

Sau đó mỗ phiến tử liền bi kịch.

Quần chúng vây xem không rõ chân tướng, bọn quan viên ngồi ởtrên cao, hiện trường máu tươi đầm đìa, cộng thêm một đao phủ giơ cao đao đangcùng hắn trừng mắt to nhỏ……

Lạc Dịch bày ra một nụ cười vô tội, rất là thuần khiết cườivới đao phủ đang trừng mắt nhìn: “Ngài hảo, ta chỉ là một người qua đường, làmơn không nhìn đến tồn tại của ta a a a –”

Âm cuối bị kéo dài, bị trói như bánh chưng đến mức không thểgiống bánh chưng hơn phiến tử đồng chí bị kéo tới giữa pháp trường. Cánh taytrần vô cùng uy mãnh khí phách của đao phủ đặt lưỡi đao vẫn còn dính máu xuống,dẫn theo mỗ xác ướp quỳ xuống trước các quan viên.

“Đại nhân, đã tóm được kẻ quấy nhiễu pháp trường!”

Bọn quan viên phi thường có hiệu suất, thiên ngôn vạn ngữđông lại thành một câu.

“Chém!”

Gạt người đâu a uy —! ni mã ca thật sự chỉ là lỡ đi ngangqua a a a – ngay cả cơ hội biện giải đều bị kích sát Lạc Dịch trực tiếp bị thaxuống, khóc không ra nước mắt.

“Xuyên việt, ta muốn xuyên việt — lập tức giúp ta rời đinơi quỷ quái này nha –”

“Cần phải biết, quy tắc thứ 3 của xuyên việt: Sử dụng tiếnđộ đổi lấy sau, xuyên việt lấy 1% tiến độ với một ngày đình chỉ cung cấp bất cứdịch vụ nào, mễ sách.” Thanh âm xuyên việt hoa lệ mà ưu thương không nhanhkhông chậm kể ra: “player, bởi vì ngươi vừa mới sử dụng 15% tiến độ thời điểm34x23x54, không gian 77x3x124 xuyên việt đến thời gian 164x3x5, không gian54x111x14 mễ sách, bởi vậy dựa theo quy tắc thứ 3 của xuyên việt, trong vòng 15ngày cấm cung cấp bất kỳ dịch vụ gì về xuyên việt cho player, mễ sách……”

Xác ướp lập tức biến thành xác ướp có độc, mặt xanh đến mứckhông thể xanh hơn. Sau đó xác ướp có độc đột nhiên ý thức được một bi kịch lớnhơn: Đồng thời, công lược cũng bị vây trong trạng thái bãi công……

Trời muốn vong ta!

Khi Lạc Dịch bị đao phủ thô bạo đặt phía trên trảm đài, hắnhoảng hốt thấy được bốn từ kia. Lạc Dịch thậm chí còn bắt đầu nhớ lại lúc trướcbạn gái thứ 14 lôi kéo hắn xem một bộ tên [thần x] xuyên việt liên tục kịchtới, bên trong có một vật chính nhất không may xuyên việt liền hàng lâm đến mộtcái pháp trường hành hình, cảnh này giống như đã từng quen biết hòa ái dễ gầna. Cái nhân vật chính ngây ngô kia còn có thể phi thường ngây thơ cầm lấy diđộng gọi 110 xin giúp đỡ, mỗ phiến tử chỉ có thể lệ rơi đầy mặt nguyền rủa cônglược và xuyên việt trăm ngàn vạn lần, càng đừng nói cái 110 thần kỳ kia tuyrằng không kêu được cảnh sát nhân dân khả ái đến đây, lại đem được cứu tinh xBá Vương qua được…… Nhân vật chính thật xấu hổ mà cũng rất may mắn a, LạcDịch trong lòng khóc thảm, cùng là nhân vật chính tại sao khác biệt lại lớn nhưvậy?

Quần chúng vây xem bắt đầu lại hoan hô, Lạc Dịch bị đặt trêntrảm đài cực kì không dễ chịu, ngay một khắc trước, hắn đã vô cùng khắc sâu cảmnhận tư vị đầu bị chặt-tư vị kia cũng không hơn gì, hơn nữa là do chính hắntrải nghiệm.

Đao phủ phun nước bọt vào lòng bàn tay, cầm lấy đao, cúi đầutheo nguyên tắc nói một câu: “Có di ngôn không?”

“……”

“Nói lớn tiếng một chút!”

“Xin hỏi,” Lạc Dịch ngẩng đầu, lộ ra sáng lạn tươi cười:”Nơi nào có thể gọi 110?”

Đao phủ trợn mắt, như là nhìn thấy quỷ thần, kinh ngạc nhìnvề…… Phía sau Lạc Dịch.

Tựa như có châm nhọn đâm vào làn da, cảm giác nguy hiểm baophủ khắp toàn thân Lạc Dịch, đó là cảm giác con mồi đáng thương bị xà nhắmtrúng, sắp chết mà phát ra hoảng sợ.

Lạc Dịch mạnh co rút đồng tử, hắn không chút suy nghĩ vụngtrộm cởi bỏ dây thừng mà nhảy lên, chạy về phía dân chúng đang ngây ra nhưphỗng.

— không cần quay đầu, kia rất nguy hiểm.

Tất tất tác tác tiếng vang như là bùa đòi mệnh, không ngừngkích thích thần kinh Lạc Dịch.

— không cần quay đầu, quay đầu chính là tuyệt vọng.

Không ai ngăn cản Lạc Dịch, tất cả mọi người ngây ngốc nhìnphía sau Lạc Dịch, không biết làm sao. Vị đại nhân kia — vị đại nhân kia –như thế nào có thể xuất hiện tại pháp trường nho nhỏ này —!?

Càng ngày càng đến gần dân chúng, Lạc Dịch thậm chí có thểrõ ràng nhìn thấy vẻ mặt bọn họ đã bắt đầu dần dần tràn ngập si cuồng, cùng vớicách ăn mặc của mọi người. Cái loại vạt áo này, loại hoa văn ký hiệu đặc biệtnày, loại biểu tình cuồng nhiệt đến mức tận cùng này — nơi này là Tây Yếnquốc, là Tây Yến bị nhồi nhét tôn giáo đến tận cùng, người kia ở Tây Yến!

Mắt cá chân đau xót, Lạc Dịch hung hăng té lăn trên đất,biển người ở ngay trước mắt. Muốn run rẩy đứng dậy tiếp tục chạy trốn, lại pháthiện chân tê dại như một miếng đồ gỗ trang trí trên người không có chút lựchành động. Lạc Dịch cúi đầu nhìn, một con rắn màu bạc từ chỗ cẳng chân đã sưngtím lên bò xuống, bò đi thiết tha mà uyển chuyển trên mặt đất, trườn tới mộtvạt áo bạch y, theo vạt áo biến mất không thấy.

Lạc Dịch cúi đầu xuống, mặc cho bóng người nọ bao phủ trênngười mình. Tiếng ồn ào xa xa của quần chúng như cách một thế giới truyền đếnnơi này, bọn họ cuồng nhiệt ủng hộ, hô.

"Quốc sư đại nhân — quốc sư đại nhân –"

Loại cuồng nhiệt này xen lẫn áp lực người nọ mang đến, gắtgao nhốt Lạc Dịch lại, khiến hắn thậm chí có ảo giác không thể hô hấp.

"Còn muốn trốn sao?"

Đó là một thanh âm khá kỳ lạ, khàn khàn chiếm phần lớn, thậtgiống như một rắn đang tỉ tê nói ngôn ngữ con người, làm người ta sởn tóc gáy,lại có vẻ có một loại cảm giác gợi cảm khác thường.

"Lạc Dịch."

Cằm bị người nọ dùng mũi giày không cho phép nghi ngờ nânglên, theo tầm mắt xẹt qua đôi môi không chút huyết sắc phía trên, xẹt qua gươngmặt âm nhu đến quỷ mị, chống lại ánh mắt kia bị vải trắng gắt gao che lại.

Cho dù cách một lớp vải, Lạc Dịch cũng có thể cảm tầm mắtnhư bắt được con mồi kia. Đôi môi hắn run run, phun ra cái tên kia:

"Bạch Hủ Dực……"

Không hề trì hoãn bị đánh bất tỉnh, Lạc Dịch trong đầu hỗnloạn, trong lúc ngủ mơ hoảng hốt nhớ về trước đây.

[ngô…… Thật sự là đáng tiếc, cứ như vậy nói bái bai vớithảo nê mã Thần thú đại nhân của ta……] dưới đại thụ, một thanh niên áo xámngồi trên cỏ, thần sắc u oán từ trong lòng lấy ra một phong thư: [rốt cục cũngthật vất vả hoàn thành cái nhiệm vụ đáng chết kia, nhiệm vụ cấp S gạt người, nimã ca đời này không bao giờ muốn dùng tiền đồng a sát! Kế tiếp ta phải nghĩ kếhoạch, nghĩ kế hoạch thật tốt……]

[Kiểm tra ghi chép, hết ngày hôm nay mới hết hạn, playerhiện có tiến độ là 85.1%, đối việc này, ta tỏ vẻ chúc mừng.]

Mỗ phiến tử lệ nóng doanh tròng: [Mỗi lần nghe được cái consố kia ta đều thật cảm động, đây là ca dùng từng chút mồ hôi và sương máu đổilấy a……]

[Ta đề nghị,player chỉ cần hoàn thành một nhiệm vụ S cấp nữaliền có thể đạt được mục tiêu.]

[Ngô, trước không vội.] Lạc Dịch cầm lá thư này đọc lại mộtlần, tỉ mỉ: [Thiên Khánh năm bốn mươi…… Ba? Hay là năm? Mặc kệ, xuyênviệt!]

[Mễ sách?]

[Ta muốn đi Thiên Khánh năm 43, ách, địa điểm là một góctrong Thanh Kinh Thành đi.] Lạc Dịch vung tay lên, có loại cảm giác oai phongvi diệu: [Nói đi, cần tiêu phí bao nhiêu tiến độ, ca chi ra hết!] sinh hoạt nhưkiểu nhà giàu mới nổi.

[Hiện tại là Thiên Khánh năm 63 mễ sách, căn cứ công thứctính toán thứ ba của Edward, lần này xuyên việt cần 13.5% tiến độ mễ sách.]

Mỗ phiến tử mặt xanh rồi.

[Cái kia, chúng ta đều là người quen, giảm bớt thếnào……]

Không nhìn mỗ phiến tử lấy lòng cười, xuyên việt tiếp tục hoalệ mà ưu thương nói tiếp: [Ngoài ra, căn cứ vào quy tắc ràng buộc thứ nhất củaxuyên việt: Xuyên việt tồn tại thời gian xuôi dòng và nghịch lưu, xuôi dòng chỉcó thể xuyên việt tới tương lai, nghịch lưu chỉ có thể xuyên việt đến quá khứ.Hiện tại vừa lúc là thời gian xuôi dòng, cho nên player chỉ có thể xuyên việttương lai nga, mễ sách……]

Lạc Dịch lệ rơi đầy mặt.

[Vậy lúc nào ta có thể xuyên về quá khứ?]

[Căn cứ suy đoán của Glen, lần thời gian nghịch lưu sẽ xuấthiện gần nhất là chín tháng sau, xác suất là 87.34% mễ sách……]

[Chín tháng sau?] Lạc Dịch cúi đầu suy tư một lần, sau đóchán chường mà sụp vai: [Vậy lại làm một nhiệm vụ s cấp nữa thuận tiện kiếmchút "lộ phí"……]

[…… Ta tỏ vẻ khó hiểu.] Thanh âm máy móc của công lược tựahồ ẩn ẩn mang theo một tia nghi hoặc: [Kiểm tra ghi chép, player hiện tại hànhđộng cùng với hành động trước đây khá mâu thuẫn, ngươi vì cái gì chấp nhất màtrở lại quá khứ?]

[Đây là lời khuyên đến từ 'Tương lai' của ta.] Lạc Dịch thuhồi bức thư lại, khóe miệng bắt đầu gợi lên tươi cười sáng lạn: [Ta phải đi trảnợ…… Dù sao hoàn thành nhiệm vụ cấp s cũng dư ra một ít tiến độ, trở lạiquá khứ xử lý hoàn tất sự tình ta liền trực tiếp xuyên việt về nhà.]

Công lược trầm mặc.

[Ân, hắc!] Lạc Dịch lười biếng duỗi eo: [Nhiệm vụ kế tiếp,bắt đầu đi.]

Công lược bắt đầu máy móc lặp lại trình tự công lược, LạcDịch vừa nghe vừa trả lời, dần dần ánh mắt áo xám thanh niên càng lúc càng trừnglớn.

[Không, không thể nào —!?]

Lạc Dịch là bị sặc tỉnh, khi hắn mở mắt ra, một người trựctiếp cắm một cái ống nhỏ vào trong yết hầu của hắn phun vào một loại chất lỏngmùi vị vô cùng khác thường. Hương vị nói là khác thường chi bằng gọi là vô cùngghê tởm, lại thêm cái ống trong yết hầu kia, Lạc Dịch đẩy mạnh người nọ ra, bắtđầu kịch liệt nôn mửa.

Nôn mửa không ngừng, cho đến khi mật đều nôn ra, đợi đến khiLạc Dịch thoáng bình tĩnh lại, người kia lại tiến tới nhét cái ống vào trongmiệng Lạc Dịch, tiếp tục rót vào. Rót phun, phun xong lại rót, lặp lại nhiềulần, Lạc Dịch thậm chí hoảng hốt cảm thấy gan cũng phải nôn đi ra. Đối phươngtựa hồ rốt cuộc vừa lòng, lật Lạc Dịch cả người vô lực lại — cho tới bây giờ,Lạc Dịch mới mạnh phát hiện, hắn bị lột sạch sẽ.

Kế tiếp, người nọ nhét một cái ống khác vào nơi khó mởmiệng, một lần nữa bắt đầu rót vào. Lạc Dịch cả người toàn bộ cứng lại, thânthể xụi lơ chỉ có thể đạp hai chân vô lực suy yếu giãy giụa.

Cái ống đang xâm nhập bị ngăn lại, chất lỏng không thể chảyra toàn bộ rót vào trong cơ thể, bụng tràn ngập chất lỏng, trướng lên quái dị,một loại mắc tiểu và sỉ nhục tương giao, khiến Lạc Dịch cả người đều run rẩylên. Hành vi vừa rồi lại bắt đầu lặp lại, đổ rút, rút ra rồi đổ vào, hắn tựanhư một con vật bị con người súc ruột, ni mã loại biến thái này chỉ có cái tênbiến thái kia mới ham thích như vậy.

Lạc Dịch cả người đều bị ép buộc đến mức mê man, hắn độtnhiên bị người nhấc lên, sau đó ném vào một cái ao đầy khói trắng. Lạc Dịchgiật mình, cả người đều bị nóng tỉnh. Đối với người mê man, dội nước lã là mộtloại phương pháp đánh thức vô cùng hữu hiệu, tuy rằng cực kỳ vô nhân đạo, hiệntại Lạc Dịch thể nghiệm đến quá trình càng vô nhân đạo hơn, cả người vây quanhtrong nước với hương vị kỳ lạ, độ ấm gói gọn toàn thân khiến Lạc Dịch nghĩ đếncó thể luộc được trứng gà.

Vốn tưởng rằng đã suy yếu đến mức cực hạn Lạc Dịch lại bắtđầu giãy giụa, trước không nói nước sắp đun chín hắn kia, chỉ là nhiều nước thếnày cũng khiến hắn vô cùng sợ hãi. Nhưng là đừng nói hắn có thể từ trong nướcthoát ra, đầu lộ bên ngoài cũng bị người gắt gao nhấn chìm trong nước.

Dòng nước nóng bỏng bao phủ miệng mũi, cả người bị thủy vâyquanh, Lạc Dịch ngược lại dừng mọi giãy dụa, cứng ngắc đứng trong nước, sợ hãiđến mức cả người run rẩy. Ngay một khắc Lạc Dịch sắp bị chết chìm kia, người nọtính toán thật chuẩn kéo Lạc Dịch lên. Lạc Dịch còn không kịp thở sâu lại bị đèxuống, như thế lặp lại mấy lần, ngay lúc Lạc Dịch tới cực hạn, hắn bị ướt sũngnhấc lên, ném lên trên thảm.

Trong tầm mắt mông lung xuất hiện một đôi chân trần trụi,cặp chân kia trắng đến kỳ cục, thậm chí có thể nói là tái nhợt, dưới làn da cóthể nhìn rõ ràng gân xanh tinh tế, phảng phất lúc nào cũng có thể phá nát lànda kia mà bay ra.

Đến loại tình trạng này, Lạc Dịch hoàn toàn đọc được suynghĩ đăm chiêu của cái tên biến thái kia, một năm ở chung khiến hắn không muốnhiểu biết cái tên biến thái kia cũng phải quen thuộc. Lạc Dịch cố hết

sức ngẩngđầu, nhìn thấy người nọ thì theo phản xạ mà làm mặt than, đây là thói quendưỡng thành trong một năm kia.

"Bạch Hủ Dực," Lạc Dịch mặt không chút thay đổi nghiến răngnghiến lợi: "Ta bị 'rửa' sạch sẽ có khiến cho ngươi vừa lòng?"

46. Chương 46: Vuốt Ve X Thiết Định X Nuôi Dưỡng

Đứng ở trước mặt Lạc Dịch là Bạch Hủ Dực cả người đều táinhợt, tóc dài màu bạc, làn da trắng bệnh, hai mắt che bởi một mảnh vải trắng,quần áo cũng trắng đến mức nhìn không chút vết bẩn. Sắc mặt tuyết trắng phảngphất như mấy năm không thấy ánh mặt trời, cả khuôn mặt âm nhu đến cực điểm,giống như u hồn hấp thụ linh hồn con người, đó là một loại bệnh trạng mĩ. Đốivới Lạc Dịch mà nói, y chính là một con quỷ, hơn nữa là một con quỷ hung tànnhất.

Bạch Hủ Dực ngồi xổm xuống yêu thương vuốt ve làn da LạcDịch, cái thần thái phảng phất như đang vuốt ve sủng vật trân quý nhất khiếnLạc Dịch nhịn không được run run.

"Ta thực vừa lòng."

Lời nói kế tiếp cũng là cho người đứng phía sau — cũngchính là người ép buộc mỗ phiến tử "rửa sạch".

"Ngươi có thể đi gặp hư vô thần."

Lạc Dịch khẽ mím môi, những lời này cùng cái câu trong quákhứ "Ngươi có thể đi gặp thượng đế " không có gì khác biệt, rõ ràng khiến đốiphương đi tìm chết. Nhưng là "rửa sạch nhân" lúc nghe được Bạch Hủ Dực nói lờinày, cả người đều là biểu tình cuồng nhiệt đến cực điểm, như là nhận đượcvinh hạnh vô cùng, lời nói đều mang theo kích động run rẩy: "Tiểu, tiểu nhân tạơn quốc sư đại nhân!!!"

Người nọ cơ hồ là chân nhảy chân cong nhảy nhót đi ra, toànbộ phòng liền còn lại Lạc Dịch, còn có Bạch Hủ Dực.

Cho nên Lạc Dịch không chịu được nhất chính là phần tử tôngiáo này. Lạc Dịch dưới đáy lòng phẫn hận. Tôn giáo biến thái này, quốc giabiến thái này, mà hắn hiện tại phải đối mặt với biến thái như vậy!

Tay Bạch Hủ Dực rất lạnh lại trắng mịn, giống như là mộtloài bò sát, hoạt động xung quanh trên thân thể của Lạc Dịch. Lạc Dịch cả ngườibị ép buộc đến mức một chút khí lực cũng không có, hoàn toàn là tình trạng bikịch ta là thịt cá mặc cho người làm thịt, để Bạch Hủ Dực giở trò một phen.

Bạch Hủ Dực như là sờ thế nào cũng sờ không chán mà vuốt vemột lần lại một lần, từ trên xuống dưới, nơi này nơi ấy, đều sờ soạng, hiện tạitrên làn da Lạc Dịch đều là dấu vết véo ngắt đỏ hồng. Người nọ thậm chí cảmthấy còn không thỏa mãn, cởi ra y bào, tê liệt nằm Lạc Dịch chỉ có thể trơ mắtnhìn y bào trắng bóc kia từ từ rớt xuống, lộ ra một thân thể gầy yếu tái nhợt.Bạch Hủ Dực từ mắt cá chân, cổ tay, xương hông tới eo đều có chút màu bạc lấplánh, nhìn kỹ sẽ phát hiện đó là vảy bạc thật nhỏ, vừa vặn xếp thành hình dángkỳ dị.

Tổ tiên tên này tuyệt đối là Bạch Xà tinh, tuyệt đối! Khôngthể nhúc nhích mỗ phiến tử chỉ có thể ở trong lòng phỉ báng, trơ mắt nhìn thânthể trắng bệch bệnh trạng dán lên. Bạch Hủ Dực dùng toàn bộ thân mình đi vuốtve Lạc Dịch, cảm thụ được làn da ấm áp của Lạc Dịch, hai thân thể gần đến mứckhông một kẽ hở. Tay ngườinọ như trước không thành thật di chuyển khắp nơi, bởi vì phía trước đã dán lêntoàn bộ, cho nên tay y chủ yếu chuyển tới phía sau Lạc Dịch.

Nhận thấy được tay Bạch Hủ Dực đã đặt trên mông của mình,Lạc Dịch càng khóc không ra nước mắt. Người nọ một chút ý tứ khách khí đềukhông có, ngắt nhéo sờ mó, ép buộc như thế giày vò như thế, giống như mông hắnkhông phải là thịt, mà là giống như bột nhão. Cảm giác sưng tấy đau rát theo cáimông bắt đầu lan tràn, Lạc Dịch thậm chí hoảng hốt cảm thấy mông hắn bị chà đạpđến mức to lên thêm một vòng.

Thượng tà a, mau phái người tới chứng kiến tên quốc sư biếnthái này đi!…… Được rồi có lẽ bọn họ chỉ biết hâm mộ ghen tị và chỉ trích hắn không biết điều: Quốc sư nhà chúng ta lâm hạnh ngươi là vinh hạnh củangươi…… Sát!

Lạc Dịch toàn bộ tâm đều đang lệ rơi đầy mặt, trên thực tếhắn từ đầu đến cuối đều là bộ dạng mặt than, không có biện pháp, đối mặt BạchHủ Dực hắn sớm dưỡng thành thói quen mặt than. Lạc Dịch cảm thấy người nọ dùngsức mở tay ra, như là muốn nắm giữ toàn bộ cái mông của hắn mà gắt gao bópchặt. Lạc Dịch đau đến mức thiếu chút nữa kêu "Ngao" một tiếng, hắn thật vất vảlấy được một chút khí lực kéo ra một chút khe hở, như vậy hắn mới thấy đượcgương mặt biến thái kia.

Lạc Dịch không nói lời nào, chỉ là mặt không chút thay đổinhìn Bạch Hủ Dực. Bạch Hủ Dực cách một tầng vải cùng Lạc Dịch đối mặt thật lâusau, âm âm nhu nhu nở nụ cười.

"Đã lâu không thấy, ngươi vẫn là bộ dáng như vậy."

Lạc Dịch trầm mặc nhìn Bạch Hủ Dực, bởi vì hắn còn chưa nghĩra đầy đủ phương pháp tránh khỏi biến thái. Bạch Hủ Dực như là đã sớm quen LạcDịch trầm mặc và coi thường, y lại ôm Lạc Dịch vào trong lòng, gắt gao dán vàokhông để lộ một chút kẽ hở.

"Nửa năm," Bạch Hủ Dực chôn đầu ở bả vai Lạc Dịch, môi dánlên làn da Lạc Dịch, khi nói chuyện khiến Lạc Dịch ngứa đến mức muốn tránh ra:"Từ sau khi ngươi chạy đi, ta thế nhưng đã tỉnh lại."

Bạch Hủ Dực ghé môi vào tai Lạc Dịch, liếm một cái, Lạc Dịchcả người đều cứng lại, cái loại cảm giác này so với bị lưỡi rắn liếm qua khôngcó gì khác biệt.

"Ta không nên cắt đứt gân chân của ngươi, không nên phế bỏtay phải của ngươi." Bạch Hủ Dực khẽ cười: "Bởi vì như vậy ngươi vẫn có thểđứng lên, trốn thoát khỏi ta."

"Bạch Hủ Dực." Lạc Dịch rốt cục nhịn không được mở miệng,hồi ức thảm thiết trong quá khứ kia khiến thanh âm không tự giác đề cao: "Cútngay!"

Bạch Hủ Dực chỉ là cười, âm nhu vô cùng mà cười, hắn khôngnhìn Lạc Dịch thét lên, nhẹ nhàng ôn nhu tiếp tục nói: "Cho nên ta đã nghĩ ra,trong vòng nửa năm ngươi rời đi, ta đã vì ngươi chuẩn bị một chiêu đãi rấttốt."

Bạch Hủ Dực rốt cục buông Lạc Dịch ra, sau đó như mong muốnchống lại Lạc Dịch phẫn nộ mang theo kinh sợ. Chính là như vậy, Bạch Hủ Dực cảmthấy mỹ mãn nghĩ, khiến người nọ không còn coi thường hắn, khiến biểu tình vôtình đến mức tận cùng kia của người nọ xuất hiện một khe hở.

"Bất quá trước đó." Bạch Hủ Dực kéo tay trái Lạc Dịch, gầnnhư yêu thương vuốt ve hắc hoàn trên cổ tay trái Lạc Dịch, đưa tới đôi môikhông chút huyết sắc kia mà hôn: "Ta phải làm cho mọi thứ trên người ngươikhông thuộc về ta, dọn dẹp sạch sẽ……"

Cổ tay trái truyền đến một trận đau đớn, Lạc Dịch hoảng sợnhìn Bạch Hủ Dực tinh tế cắn xé làn da xung quanh hắc hoàn, hắn không dám tưởngtượng, đây là điều mà tên biến thái này sẽ làm……!

"Bạch Hủ Dực!" Lạc Dịch dùng sức rút tay về, lại hoàn toànkhông có khí lực, chỉ có thể ngoài mạnh trong yếu phát ra cảnh cáo.

Bạch Hủ Dực ngừng cắn xé, nghiêng đầu nhìn hắn, bộ dáng kiathậm chí mang chút ngây thơ vô tội.

"Nó đối với ngươi rất quan trọng?"

Lạc Dịch cả người bị cố định không thể nhúc nhích, như làcon mồi bị xà chăm chú nhìn không có chỗ trốn.

"Vậy nó càng nên biến mất."

Lạc Dịch hôn mê, đầu óc lại nhớ về quá khứ, khi đó Lạc Dịchnhìn nhiệm vụ S cấp vừa đến, rơi lệ đầy mặt mà tỏ vẻ nhiệm vụ S cấp lần nàybiến thái đến mức tột đỉnh, sau đó bắt đầu phát sầu đối với tư liệu.

Tư liệu công lược cung cấp luôn tỉ mỉ và đầy đủ, về tư liệucủa nhân vật công lược Bạch Hủ Dực lần này, tổng kết mà nói, đây là một quốcgia biến thái, dưỡng dục ra một đám biến thái.

Kết cấu thời không này phi thường đơn giản, toàn bộ thiên hạgồm bốn quốc gia: Nam Tần, Bắc Sở, Đông Nguỵ, Tây Yến. Nằm ở phía nam Tần quốctrọng văn khinh võ, toàn một đám văn nhân thanh tú đối lập là Bắc Sở quốc lạihình thành một đám võ công, võ quan triều đình so với quan văn càng được hoannghênh Đông Nguỵ quốc bởi vì một thương nhân phát đạt dị thường, do đó hìnhthành kết cấu địa vị thương nhân ngoài ý muốn tăng vọt Mà Tây Yến quốc nhỏnhất, lại là tôn giáo cao nhất. Từ thế kỷ 21 đến Lạc Dịch phi thường rõ ràng,thứ gì một khi cùng tôn giáo nhấc lên quan hệ, liền có vẻ dị thường phiền toáivà phức tạp.

Tây Yến quốc thờ phụng hư vô thần, toàn bộ quốc gia vì hìnhtượng vị thần thân người đuôi rắn này mà điên cuồng. Ở Tây Yến, có được quyềnlực tối cao không phải vua, mà là chưởng quản cúng bái và quốc sư, một quốc sưthậm chí có thể xử tử một hoàng đế — bởi vì đại biểu quốc sư là hư vô thần. Tuyrằng quốc sư bên ngoài cũng không tham gia vương tộc thống trị Tây Yến Quốc,nhưng là ai cũng biết người chi phối Tây Yến quốc chân chính là ai.

Cứ như vậy, người được chọn làm quốc sư là vô cùng quantrọng. Quốc sư thường là người có huyết mạch của bạch tộc, bởi vì bộ tộc kiaquả thực là hóa thân của hư vô thần– hư vô thần thân người đuôi rắn, vật tổcủa Tây Yến quốc là xà. Bạch tộc nhân gây cho người khác có cảm giác như mộtcon rắn, bọn họ có người thậm chí còn có vảy rắn. Vậy nên toàn bộ dân chúng TâyYến đều điên cuồng mà tin tưởng, bạch tộc là sứ giả hư vô thần phái tới.

Quá trình bạch tộc chọn quốc sư tiếp theo rất đơn giản, bọnhọ đem tất cả hài tử có tư chất dùng phương pháp đặc thù trói chặt hai chân, đểcho bọn họ chỉ có thể giống xà mà bò trên mặt đất, sau đó toàn bộ ném vào thánhđịa — vạn xà quật. Người sống sót chính là người kế nhiệm, cũng là quốc sư đượcTây Yến quốc công nhận. Lạc Dịch sau khi nhìn đoạn tư liệu này, sắc mặt đặc sắcvô cùng: thiết định biến thái như vậy, quốc gia biến thái như vậy.

Bạch Hủ Dực làm quốc sư, y tự nhiên vĩ đại vô cùng, hơn nữacó cùng bi kịch với các tiền bối: Hai chân bởi vì từ nhỏ buộc chặt mà gần đánhmất năng lực hành động, chỉ có thể dùng xe lăn. Vì thế Bạch Hủ Dực đều cùng vớicác tiền bối âm lãnh như nhau, … Cuồng loạn như nhau. Lạc Dịch lạnh lùng nhìnquá khứ vô cùng "Huy hoàng sáng lạn" của Bạch Hủ Dực, đột nhiên cảm thấy tiềnđồ và nhân sinh của chính mình mịt mù vô cùng.

Mụ mụ…… Vì cái gì hắn phải đi tiếp xúc với cái tên biếnthái này, hơn nữa vật phẩm công lược quả thực là hung khí mưu sát hắn……

Nhiệm vụ đã nhận, Lạc Dịch cũng chỉ có thể lệ rơi đầy mặtbắt đầu vì chính mình vạch ra một lối thoát. Hắn nhìn tư liệu, đột nhiên nhãntình sáng lên.

Lạc Dịch đột nhiên phát hiện, nhiệm vụ lần này nói khôngchừng phi thường dễ dàng. Bởi vì Bạch Hủ Dực có tiếc nuối, Tây Yến quốc các đạiquốc sư đều có tiếc nuối — ai cũng không hy vọng mình giống một phế nhân sốngcả đời, cho dù có được quyền lợi cao nhất. Lạc Dịch là ai, từ thế kỉ 21 xuyênviệt tới hắn còn có được kết quả của công nghệ cao – công lược thần khí, phươngpháp trị liệu một bại liệt không có một ngàn cũng tới một trăm đi?

…… Tuy rằng giống võ công, tất cả tin tức công lược cungcấp đều là lý thuyết trên giấy, động thủ vẫn là hắn lang băm không chút kinhnghiệm này. Y thuật nha, luyện một lần là có thể…… Đi? Lạc Dịch bi thươngnghĩ. Trải qua nhiệm vụ thảm thương trước, nhiệm vụ lần này hắn tính toán tốcchiến tốc thắng. Lạc Dịch quyết định trực tiếp tìm tới chính chủ cùng hắn đạtthành giao dịch: Hắc! Tiểu ca, ta đến giúp ngươi đạt thành nguyện vọng, tiềnthù lao chính là vật phẩm công lược kia là được rồi, ca không cần tiền.

Về phần nhân vật cần sắm vai lần này, Lạc Dịch dùng côngluợc tìm một hồi lâu, rốt cục tìm được "Quỷ y". Đây quả thực là thân phận tạora vì nhiệm vụ lần này. Quỷ y là một người, hoặc là nói một loại danh hiệu lưutruyền. Bọn họ đối với y độc điên cuồng vô cùng, đem tất cả mọi thứ đều coi làvật thí nghiệm và tài liệu, ngay cả con người – đây quả thực là lý do để LạcDịch đòi được thứ kia từ chỗ Bạch Hủ Dực nha.

Về phần tính cách…… Trên thế giới này khiến người taghét nhất là cái gì? Ngạo mạn, lạnh lùng, hay là vô tình vô nghĩa? Lạc Dịchcũng không tin, hoàn toàn là hành vi giao dịch, không chút động tác dư thừa,cộng thêm một gương mặt như kiểu người ta thiếu mình mấy trăm lượng, sẽ còn cógia hỏa không có mắt nào đó sẽ sinh ra một cái "tình thú" không cần thiết vớihắn!?

Lạc Dịch nhìn Bạch Hổ thành Tây Yến quốc, là nơi phủ quốcsư, gợi lên sáng lạn cười.

Như vậy, cần chỉ giáo nhiều nga, Bạch Hủ Dực.

Trước khi tỉnh lại, một cảm giác đói khát cường liệt quặnđau bụng của hắn. Lạc Dịch cố hết sức mở mắt ra, ánh mắt mê mang nhìn một hồilâu, mới nhìn rõ tất cả xung quanh.

Đó là một cái ***g lớn vô cùng, chế tạo từ vàng ròng, bêndưới phủ kín thảm mềm, mà Lạc Dịch thì đang bị nhốt trong cái tù ***g này. LạcDịch không chú ý tới điều này, hắn thậm chí không chú ý mình bị lột sạch sẽkhóa bên trong ***g, thanh niên chỉ có thể lăng lăng nhìn cổ tay trái, đã khôngcòn thấy hắc hoàn quen thuộc, thay thế là một vòng vết máu. Lạc Dịch chỉ cảmthấy toàn bộ thân mình như nứt ra, thật lâu không thể nhúc nhích.

Không có, không có, công lược và xuyên việt không có.

Có người kéo tay trái của hắn tinh tế liếm thỉ vết máu, thânmật vô cùng, người nọ âm nhu cười: "Ta đã tháo hắc hoàn ra, bởi vì nó rất chặt,vậy nên ta không thể không sử dụng một chút thủ đoạn."

"Ta chỉ có thể cắt đứt tay trái của ngươi, tháo nó ra sau đónối lại." Bạch Hủ Dực thanh âm rất nhẹ, nhẹ đến mức không nghe thấy được tànkhốc và huyết tinh trong lời nói: "Cứ như vậy, thân thể của ngươi liền hoàntoàn sạch sẽ."

Lạc Dịch bắt đầu phát run, hắn không khống chế được kêu to,trong thanh âm lộ vẻ sợ hãi: "Công lược! Công lược! Còn có xuyên việt! Đáp lạita, nhanh lên đáp lại ta a……!"

Bạch Hủ Dực nghiêng đầu, đôi mắt bị bịt kín nghiêm túc nhìnLạc Dịch cơ hồ cuồng loạn thét chói tai. Y giữ chặt Lạc Dịch đang không ngừnggiãy giụa, cả người như rắn mà quấn quanh.

Xà nói: "Lạc Dịch, ngươi là của ta. Từ hôm nay trở đi, ngươichỉ có thể nhìn ta, ngươi chỉ có thể nghĩ đến ta, ngươi chỉ có thể ăn thứ tacho ngươi, ngươi chỉ có thể để mình ta đụng vào. Thích không? Đây là cái ***gvì ngươi mà chế tạo. Ta sẽ cả đời khóa ngươi, nuôi dưỡng ngươi, cho nên LạcDịch, ngươi phải nghe lời, phải ngoan ngoãn, ngoan ngoãn…."

47. Chương 47: Phiên Ngoại: Giải Thích Trục Thời Gian

Lạc Dịch: Nghe nói hiện tại có rất nhiều độc giả nói trụcthời gian lộn xộn, xét thấy cõi lòng thủy tinh tan nát thành từng mảnh của tácgiả cộng thêm người nào đó lợi dụng phiên ngoại hãm hại đổi mới trình độ vô sỉ,vì thế để ca đến đây vì đại gia giải thích từng vấn đề của trục thời gian……Được rồi, nhìn phân lượng của lệ phí di chuyển, hiện tại cho mời hai cái kháchquý đặc biệt lên tràng.

Công lược: [máy móc] đại gia hảo.

Xuyên việt: [u buồn]…… Đại gia hảo…… Mễ sách……

Lạc Dịch: Nơi này có mỗ khốn kiếp lưu lại lời nói: Xét thấyvăn này không chịu thời gian ước thúc, thích hoạt bát liền nhảy loạn xuyên việtthời không gây họa nhân gian…… [nghiến răng nghiến lợi] hắn muội bị ai làmhại a! Ca dưới ngòi bút của ngươi có thể không bính đáp sao! Có thể không bínhđáp sao —!!!

Công lược: [bình tĩnh không nhìn mỗ phiến tử, máy móc tiếplời] cho nên văn này có hai cái trục thời gian: trục thời gian tự nhiên và trụcthời gian của Lạc Dịch. So sánh với cơ sở dữ liệu, trục thời gian tự nhiên địnhnghĩa: Tại thời gian lưu động tự nhiên, lấy thế giới làm tham khảo, thời giantrải qua theo trật tự thế giới. Trục thời gian của Lạc Dịch này đây là lấy LạcDịch làm chủ thể, trình tự thời gian hắn trải qua. Văn này là căn cứ trục thờigian tự nhiên mà ghi lại, không phải lấy trục thời gian của Lạc Dịch để viết.Ta tỏ vẻ player có thể từ đây ra tay, tự thuật trục thời gian của mình, giúp nhómđộc giả hiểu rõ y nghĩa.

Lạc Dịch: [buông hình nhân nguyền rủa trong tay ra]……Nhìn phân lượng lệ phí di chuyển! Liên quan tới lúc ban đầu, để ca ngẫm lại mộtchút…… [đột nhiên rơi lệ đầy mặt] …… Nhân sinh của ta chính là bị mộtmiếng vỏ chuối làm đảo điên!

Công lược: [không mang theo một tia cảm tình] Ghi lại, trụcthời gian của Lạc Dịch bắt đầu từ lúc: Từ thế kỷ 21 xuyên việt đến thời khônghiện tại. Phụ lục, có thể tham khảo chap 19.

Lạc Dịch: [ngây ngốc thành trạng thái lửng lơ] sau đó ngườitốt bị buộc đóng kịch bắt đầu công lược…… Bị dụ dỗ sử dụng lộ tuyến hìnhthức gặp được tiểu đệ hoa sen kia…… Bị lừa gạt lựa chọn S cấp nhiệm vụ gặpđược "Bill Gates"……[đột nhiên cảm thấy nhân sinh một mảnh thảm đạm mỗphiến tử muốn cào tường]

Công lược: Ghi lại, trục thời gian Lạc Dịch có hai cái tiếtđiểm: Khai triển đạt thành a cấp nhiệm vụ [liên hoa đồ, Tần Nhất Khuyết], khaitriển s cấp nhiệm vụ [tiền đồng, Hạ Kình Thảo]. Phụ lục, có thể tham khảo chap 20,22.

Xuyên việt: Sau khi bắt đầu nhiệm vụ S cấp, player trong lúcđó gặp rất nhiều "Người quen cũ" nga mễ sách……

Lạc Dịch: [Xòe ngón tay tính] Tiểu Lôi, Tiểu Vũ, Tam Nương,hùng hài tử, Hạ Kình Thảo — ngô, coi như là có đi……Gạt người khi đó cahoàn toàn là một con chim non phấn phấn nộn nộn mới ra lò a, như thế nào có thểnhận thức những người này đến từ "Quá khứ" cùng với "Tương lai", bị đùa giỡnđến mức xoay vòng a nha!

Công lược: Ghi lại, trục thời gian Lạc Dịch kèm theo tiếtđiểm: trong khi làm nhiệm vụ cấp S, tại quán trà gặp Phong Tỏa Lôi, Phong TỏaVũ, tại lâu trung lâu gặp Thích Tam Nương, tại hội đèn ***g, trong rừng phonggặp Phong Tỏa Vân. Phụ lục, có thể tham khảo chap 23,25,29.

Lạc Dịch: [run run một cái, vẻ mặt cầu xin]…… Sau đóchính là gặp quỷ chi nhánh nhiệm vụ SS cấp ta sát sát sát sát!…… [lau nướcmắt] ca không chỉ là thực vật dự bị của trùng tử kia, ngoài ra còn có công năngtrên giường đi đi đi! Hoàn hảo Hạ Kình Thảo 87v5, cứu vớt ca cùng thế giới —

Xuyên việt: [không hề tự giác trần thuật sự thật] sau đóngươi ngay trước mặt hắn nhảy vực, mễ sách.

Lạc Dịch: [nghẹn họng]……

Công lược: Ghi lại, trục thời gian của Lạc Dịch hai cái tiếtđiểm: Khai triển đạt thành ss cấp chi nhánh nhiệm vụ [trùng nguyên, Dạ Trùngtộc], đạt thành s cấp nhiệm vụ [tiền đồng, Hạ Kình Thảo]. Phụ lục, có thể tham khảo chap 30,43.

Lạc Dịch: Trên đường nhảy vực gặp đại thần xuyên việt, vìthế ta hạ cánh tại Tây Yến…… Nguyên bản kế hoạch của ca là hoàn thành nhiệmvụ tiền đồng liền căn cứ tin tức trên bức thư xuyên việt đến thiên khánh năm 43,cũng chính là hai mươi năm trước, nhưng là gạt người khi đó vừa lúc là thờigian xuôi dòng! Chỉ có thể xuyên tới tương lai không thể xuyên về quá khứ [khóc],ít nhất phải đợi nửa năm mới có thể là thời gian nghịch lưu…… Vì thế caquyết định đi hoàn thành thêm một nhiệm vụ cấp S thuận tiện kiếm lộ phí [u oánnhìn xuyên việt] …… Sau đó, ta liền gặp mỗ biến thái [càng thêm u oán nhìncông lược] …… Tại trải qua gần một năm tàn phá, ca rốt cục hoàn thành nhiệmvụ đảng giao cho, không phụ mong đợi của dân chúng.

Xuyên việt: [không hề hay biết trần thuật sự thật] sau đóngươi đã bị hắn làm đến mức phải sử dụng xuyên việt chạy trốn tới thiên khánhnăm 43, mễ sách.

Lạc Dịch: [nghẹn họng]……

Công lược: Ghi lại, trục thời gian của Lạc Dịch ba cái tiếtđiểm: Theo vách núi xuyên việt đến Tây Yến, khai triển đạt thành s cấp nhiệm vụ[, Bạch Hủ Dực], theo thiên khánh năm 64 Tây Yến quốc xuyên việt đến thiênkhánh năm 43 Thanh kinh thành. Phụ lục, có thể tham khảo chap 45,16.

Lạc Dịch: Khi đó thân thể bởi vì bị Bạch Xà tinh biến thái kiabiến thành tàn phế, lại nói vì sao đến cổ đại ta đi đều là vận cúc hoa a sátsát sát sát! Vì bảo vệ…… Khụ, thần kinh của ta đều phải suy kiệt [khóc]. Vìthế ca quyết định, ca muốn nghỉ ngơi! Làm đại thúc! Người qua đường! Vào vaiphụ!…… Ni mã tên giống đực nào lại nhìn trúng ca người nọ tuyệt đối là mắtchó không giải thích a sát! Đổi thân thể! Quyết đoán đổi! Cần phải đổi! [chụpbàn]…… Nói các ngươi đều là hai cái vô lương tâm [đối với xuyên việt côngluợc hai

mắt đẫm lệ, đau tay], hiện tại giá hàng cao như vậy, xuyên việt phídụng cũng không thể tiện nghi một chút, chết cũng là chúng ta đám dân chúng nàya khóc, bằng không ca cũng sẽ không bị buộc phải đi làm nhiệm vụ cao cấp bổkhuyết tiến độ hao phí, cũng sẽ không bị hại thành bộ dáng ma quỷ kia, còn bị đứabé đích thân nuôi dưỡng chặt đầu chơi đâu…… Hoàn hảo ta có tác tệ khí……

Xuyên việt: player trong lúc này vẫn còn gặp qua Hạ KìnhThảo nga mễ sách.

Lạc Dịch: Lần đó ra ngoài vừa lúc đi đường đêm, sau đó khiếncho ta nhặt được một đại kinh hỉ như thế nào [nghiến răng nghiến lợi, đập đầu]ta ngu ngốc ngao ngao ngao! Nói cái gì xuân phong cỏ dại, "ẩm ướt" nổi hứng lêna sát sát sát! [hai tay hợp nhất] xin lỗi, trục thời gian tự nhiên "Ta" của"Tương lai", bi kịch một ít có lợi cho thể xác và tinh thần khỏe mạnh…… Cachạy về lâu trung lâu sau còn thu được một kinh hỉ lớn hơn nữa đây [đập bàn],kia hùng hài tử cư nhiên tách ra! [lại đập]…… Lại nói tiểu hài tử sau khilớn lên đều bưu hãn như vậy sao [khóc], ngươi xem mới trước đây Hạ Kình Thảo,Phong Tỏa Vân có bao nhiêu khả ái a, vì sao một cái sau khi lớn lên cũng biếnthành cái xác không hồn cố chấp cuồng, một cái biến thành cái xác không hồnPhong Tử…… [đột nhiên có chút chột dạ]

Công lược: [không nhìn mỗ phiến tử lên án] ghi lại, trụcthời gian của Lạc Dịch một tiết điểm và tiết điểm kèm theo: Triển khai đạtthành s cấp nhiệm vụ [luân hồi châu, Quý Bội Tuyệt], trong lúc làm nhiệm vụ cứuđược Hạ Kình Thảo lúc nhỏ. Phụ lục, tham khảo chap 16,37.

Lạc Dịch:…… Sau đó ta lại gặp cái biến thái kia, tạipháp trường [hai mắt mang lệ], còn bị bắt lại [hai mắt trống rỗng]. Hiện tại đámđông độc giả đang hưng trí bừng bừng ngồi chờ bi kịch của ta không phải sao a aa…… [oán khí bắn lên]

Công lược: [tiếp tục không nhìn] ghi lại, trục thời gian LạcDịch một tiết điểm, theo thiên khánh năm 53 Tu Du Sơn xuyên việt đến thiênkhánh năm 60 Tây Yến pháp trường. Phụ lục, tham khảo chap 18,46. Đến tận đây,trục thời gian bày ra đã sửa sang lại hoàn tất.

Trục thời gian Lạc Dịch chỉnh hợp như sau:

[Đạp phải vỏ chuối] Theo thế kỷ 21 xuyên việt đến thời khônghiện tại

Khai triển đạt thành a cấp nhiệm vụ [liên hoa đồ, Tần NhấtKhuyết]

Khai triển s cấp nhiệm vụ [tiền đồng, Hạ Kình Thảo] [tronglúc đó gặp Phong Tỏa Lôi, Phong Tỏa Vũ, Thích Tam Nương, Phong Tỏa Vân, cũngkhông nhận thức]

Khai triển đạt thành ss cấp chi nhánh nhiệm vụ [trùngnguyên, Dạ Trùng tộc]

Đạt thành s cấp nhiệm vụ [tiền đồng, Hạ Kình Thảo]

[Sau khi nhảy vực] theo vách núi xuyên việt đến Tây Yến

Khai triển đạt thành s cấp nhiệm vụ [, Bạch Hủ Dực]

[Sau khi chạy trốn] theo thiên khánh năm 64 Tây Yến quốcxuyên việt đến thiên khánh năm 43 Thanh kinh thành

Khai triển đạt thành s cấp nhiệm vụ [luân hồi châu, Quý BộiTuyệt] [trong lúc đó gặp Hạ Kình Thảo lúc nhỏ]

[sau khi bị chặt đầu] theo thiên khánh năm 53 Tu Du Sơnxuyên việt đến thiên khánh năm 65 Tây Yến pháp trường

Ở trên, là trục thời gian hiện có của Lạc Dịch.

Trục thời gian tự nhiên chỉnh hợp như sau:

Thiên khánh năm 43: Theo thiên khánh năm 64 Tây Yến quốcxuyên việt đến Thanh kinh thành

Thiên khánh năm 45: Gặp Phong Tỏa Vân khi còn bé

Thiên khánh năm 48: Gặp Hạ Kình Thảo khi còn bé, Phong TỏaVân trở thành đầu bài

Thiên khánh năm 49: Gặp Quý Bội Tuyệt

Thiên khánh năm 53: Bị Phong Tỏa Vân chặt đầu sau đó từ TuDu Sơn xuyên việt đến thiên khánh năm 65 Tây Yến pháp trường

Thiên khánh năm 62: Từ thế kỷ 21 xuyên việt đến thời khônghiện tại, gặp Hạ Kình Thảo, Trùng tộc

Thiên khánh năm 63: nhảy vực, gặp Bạch Hủ Dực

Thiên khánh năm 64: Từ Tây Yến quốc xuyên việt đến thiênkhánh năm 43 Thanh kinh thành

Thiên khánh năm 65: Theo thiên khánh năm 53 Tu Du Sơn xuyênviệt đến Tây Yến pháp trường

Ở trên, là trục thời gian tự nhiên hiện có.

Lạc Dịch: Đều đã hiểu đi, đều đã hiểu đi?…… Độc giả, lệphí!

Xuyên việt: Nàng nói đã chuyển tới tài khoản ngân hàng củangươi nga mễ sách……

Lạc Dịch: [đông đá + xói mòn] ca hiện tại ở cổ đại làm cáilông gì mà có ngân hàng!!! Cầu tiến độ ngao ngao ngao —

Công lược: Lần giải thích này đến đây chấm dứt, lúc này hữutình tuyên bố, văn này âm mưu thứ ba là về mỗ phiến tử cùng Bạch Xà tinh chuyệnxưa không thể không nói, là do hồi ức [tại thiên khánh năm 63] và hiện tại [thiênkhánh năm 65] tạo thành, vì hồi ức và hiện tại khác nhau, đối thoại hồi ức dùng[ ], hiện tại đối thoại quân dùng “”. Ta tỏ vẻ player ngươi nên trở về chínhvăn đi.

Lạc Dịch: [nhỏ lệ] Ta không cần! Ta không cần trở về đối mặtcái kia biến thái a a a –[âm cuối bị kéo dài vô hạn]

Xuyên việt: [đồng thời nói với độc giả và mỗ phiến tử bị thađi] tái kiến, mễ sách.

Xa xa truyền đến tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Kết.

48. Chương 48: Đại Giới X Con Mắt X Tương Xử

Xà đang liếm mút hắn, xà đang lượn quanh hắn, xà đang xâmnhập hắn.

Lạc Dịch vô lực ngửa đầu, tinh tế thở hổn hển. Bạch Hủ Dựctoàn bộ thân mình đều dán lên người hắn, hạ thể càng gắn bó chặt chẽ không thểphân. Tóc dài màu bạc dây dưa trên người Lạc Dịch, khiến hắn ngứa đến mức khóchịu, cũng có cảm giác như ***g ngực bị chỉ bạc khóa lại. Nhưng là Lạc Dịch lắcđầu đều làm không được, từ sau khi gặp Bạch Hủ Dực, hắn nếu không phải bị gọtrửa tàn phá, thì chính là bị vây trong hôn mê, Lạc Dịch căn bản không biết hắncó bao nhiêu ngày chưa được ăn cơm.

“……”

Lạc Dịch run lên một chút, bởi vì Bạch Hủ Dực đỉnh tại chỗmẫn cảm của hắn. Bạch Hủ Dực luôn thích tỉ mỉ khoan thai nhấm nháp Lạc Dịch,thong thả rút ra, thong thả đem chính mình đưa vào trong cơ thể Lạc Dịch, mộttấc một tấc, đâu vào đấy, mang theo cường thế, như là muốn Lạc Dịch nhớ kỹ mỗinơi bị xâm nhập. Hoặc là đỉnh vào điểm mẫn cảm của Lạc Dịch, ái muội thân mậtcọ xát. Y thích vẻ mặt Lạc Dịch run rẩy bất lực, thích Lạc Dịch vô lực bị bứcđến cực điểm.

Bị đối xử như vậy, Lạc Dịch tự nhiên khó chịu vạn phần, toànthân cao thấp đều phủ một tầng mồ hôi mỏng, làn da lộ ra hồng sắc. Bạch Hủ Dựcthích nhất ôm Lạc Dịch như vậy, so với thể chất cả ngày lạnh lẽo của bản thân,cái loại ôn nhuận run rẩy này quả thực khiến y hòa tan.

Mắt thấy Lạc Dịch cơ hồ sắp ngất xỉu, Bạch Hủ Dực luôn làđúng lúc dừng lại, để người dưới bị ép buộc đến mức tận cùng nghỉ ngơi mộtchút. Lạc Dịch hai mắt có chút tán loạn nhìn đỉnh ***g phía trên, chưa từng cảmthấy tuyệt vọng như thế.

Bị bắt, bị khóa lại, công lược không có, xuyên việt khôngcó, hắn trốn không thoát.

Lạc Dịch hiện tại mới phát hiện, hắn ỷ lại công lược vàxuyên việt nhiều như thế nào. Lúc trước hắn tựa như một người chơi, không hề cốkỵ mà dẫn dắt công lược và xuyên việt chơi đùa toàn bộ thiên hạ — đối với LạcDịch mà nói, thế giới này giống như là một trò chơi, người hắn phải đối mặt tựanhư NPC trong võng du, bởi vì Lạc Dịch luôn là nhớ rõ, thân là khách qua đườnghắn rồi sẽ rời đi nơi này. Một khi đoạt đi công lược và xuyên, Lạc Dịch giốngnhư là thiên thần không cánh, chân chính nhập vào thế giới này, điều này làmcho Lạc Dịch cảm thấy sợ hãi và không biết phải làm sao.

Bạch Hủ Dực ghé vào trên người Lạc Dịch, cọ xát hôn hõm vaiLạc Dịch, Lạc Dịch có thể rõ ràng cảm giác được, làn da trắng mịn lạnh lẽo củaBạch Hủ Dực đang gắt gao dán trên người hắn, một chút cảm giác thô ráp là vảibịt mắt của người nọ, lúc này theo động tác chủ nhân cọ qua cằm Lạc Dịch. Xàxông tới, bắt đầu hôn Lạc Dịch.

Lạc Dịch không biết lấy khí lực từ đâu, dùng sức vung tay vềngười phía trước, hắn không biết mình cư nhiên còn có thể vung tay, chờ đến khiLạc Dịch ý thức được, tay đã xẹt qua trên mặt Bạch Hủ Dực — Bạch Hủ Dực thoángtránh được, khiến cho tay Lạc Dịch cuối cùng không đánh trúng vào mặt y. Đầungón tay Lạc Dịch xẹt qua má trái, đến thái dương, làm rớt xuống mảnh vải chemắt.

Trong lúc nhất thời hai người đều im lặng, chỉ có mảnh vảitừ không trung rớt xuống.

"A……"

Bạch Hủ Dực âm âm nhu nhu nở nụ cười, y nghiêng đầu, tóc màubạc rớt xuống, làm cho làn da tái nhợt kia dường như càng thêm trắng bệch,nhuộm lên một cảm giác quỷ dị. Bạch Hủ Dực rốt cục nhích ra khỏi người Lạc Dịchmột chút, y ấn lên mắt trái, ở trong ánh mắt khó nói của Lạc Dịch quay đầu lại.

Tây Yến quốc có một truyền thuyết, không thể nhìn thẳng ánhmắt bạch tộc, bởi vì ánh mắt bọn họ là trí mạng, người nhìn đến đều sẽ chết,đây là thần tích hư vô thần ban cho bạch tộc để bảo vệ bản thân. Cho nên bạchtộc nhân trước mặt người khác luôn che hai mắt, lại càng tăng thêm cảm giácthần bí kỳ lạ.

Mỗi lần nhìn đến ánh mắt Bạch Hủ Dực, Lạc Dịch luôn sẽ nổida gà toàn thân, nếu để cho Lạc Dịch mô tả ánh mắt của Bạch Hủ Dực, kia tuyệtđối là ánh mắt của một loài bò sát! Lạc Dịch không chỉ một lần nghi ngờ bạchtộc tổ tiên đến tột cùng có phải hay không hỗn hợp của người và rắn, bạch tộchai mắt cùng đôi mắt của rắn không chút khác biệt, một đôi mắt vàng, ở giữa mộtđường thẳng, không mang theo một tia tình cảm, mà Bạch Hủ Dực lại càng thêmbăng lãnh. Tuy rằng cái loại ánh mắt này làm người ta cảm giác khó chịu, nhưnglà cũng không có đáng sợ như trong truyền thuyết. Lạc Dịch lúc trước cũng thổtào công lược có thể đi viết một cuốn [bạch tộc và Medusa mối quan hệ khôngthể không nói], về phần người trong truyền thuyết bị ánh mắt bạch tộc giếtchết, sợ là những người đó ngay lúc nhìn đến cặp mắt yêu dị kia thì bị diệtkhẩu.

Bạch Hủ Dực ở phía trên Lạc Dịch, lộ ra mắt phải màu hổphách trong trí nhớ, mang theo một loại cảm xúc băng lãnh vô tình, nhìn chằmchằm Lạc Dịch. Lạc Dịch như là con ếch bị xà nhắm trúng, gian nan nuốt nướcmiếng. Bạch Hủ Dực cười khẽ, trước ánh mắt hoảng sợ hỗn loạn phức tạp của LạcDịch mà thả tay ấn trên mắt trái xuống.

Lộ ra mắt trái là màu đen, thoạt nhìn cùng người bình thườngkhông khác, chỉ là dẫn theo một chút cảm giác vô cơ. Nhưng là lúc Lạc Dịch nhìnđến mắt so với nhìn thấy đôi mắt yêu dị kia của Bạch Hủ Dực còn cảm thấy đángsợ hơn, bởi vì hai người đều rõ ràng, con mắt đó có ý nghĩa gì.

"Đây……" Bạch Hủ Dực nheo hai mắt: "Còn nhớ rõ không."

Y lại cúi người xuống, đến gần đến gần mặt Lạc Dịch, mắttrái tối om bắt được Lạc Dịch không chút huyết sắc.

"Lúc rời đi tại sao không mang theo? Mắt trái của ta, đâychính là đại giới duy nhất ngươi đòi ta a……"

[lớn mật!]

Người hầu đứng ở phía sau rống giận đối với Lạc Dịch, bộdáng hận không thể đem áo xám thanh niên đối diện xé rách dập nát. Không thểtha thứ, không thể tha thứ! Hắn như thế nào có thể, như thế nào có thể

đưa rayêu cầu phá phận như thế……!?

Lạc Dịch không nhìn tầm mắt sắp phun hỏa của người hầu, chỉlà nhếch mắt, băng lãnh trào phúng: [nếu muốn ta vì ngươi trị liệu, vậy nhấtđịnh phải trả đại giới.]

[Trị liệu vì quốc sư đại nhân là vinh hạnh của ngươi!!!]

Ngăn cản người hầu sắp điên lên kia, là một câu Bạch Hủ Dựcnhẹ nhàng nói:

[lăn.]

Bởi vì câu nói của Bạch Hủ Dực là hướng về phía người hầukia, cho nên Lạc Dịch rất là yên tâm thoải mái tiếp tục đợi, nhìn người hầucuồng nhiệt kia tràn đầy không cam lòng rời đi, toàn bộ phòng an tĩnh lại.

Bạch Hủ Dực ngồi trên xe lăn, hai mắt bị vải trắng che lại,cả người hiện ra một loại bệnh trạng mĩ.

[ngươi nói…… Ngươi có thể giúp ta đi lại.] Bạch Hủ Dựcvuốt đôi mắt của mình: [đại giới chính là……Một con mắt của ta?]

Lạc Dịch ngồi đối diện y, mặt không chút thay đổi.

Bạch Hủ Dực cười ý vị thâm trường: [ngươi đã nghe qua truyềnthuyết Tây Yến quốc chưa.]

Hai mắt bạch tộc có thể giết chết những người nhìn thấy nó.

[cho nên đây là lý do duy nhất ta tìm tới ngươi.] Lạc Dịchkhông mang theo một tia tình cảm nói, thân phận quỷ y cho hắn một lá chắn rấtlớn.[ta muốn ánh mắt của ngươi.]

[sợ là……] Bạch Hủ Dực tháo vải bịt mắt xuống, hai mắtkhông khác biệt so với rắn nhìn chằm chằm Lạc Dịch.[tiên sinh phải thất vọngrồi, ánh mắt của ta cũng không trí mạng a.]

Lần đầu nhìn đến cặp mắt yêu dị kia, Lạc Dịch gian nan duytrì mặt than, lạnh lùng chống lại ánh mắt làm người ta cảm thấy kinh khiếp,thôi miên chính mình kia chẳng qua là một đôi mắt mèo.

Bạch Hủ Dực cùng Lạc Dịch nhìn nhau một trận, đột nhiên âmâm nhu nhu cười rộ lên.

[như vậy…] Tây Yến quốc sư nhẹ nhàng mà điểm nhẹ mắt trái:[ngươi nói được thì làm được nga……]

Lạc Dịch đồng tử mạnh co rút nhanh, hắn cứng người tại chỗ,không thể tin nhìn Bạch Hủ Dực trong một khắc tự tay đào chính mắt trái củamình ra, thái độ thoải mái kia giống như là mất đi một cái móng tay trên ngónút mà không phải là một cái nhãn cầu. Lạc Dịch lúc trước đã rõ ràng đưa ra, đạigiới có thể sau khi hoàn tất trị liệu đưa tới, như vậy Lạc Dịch mặc dù có chữatốt cho đối phương mà đối phương trở mặt, thì ít ra hắn cũng không chọc trúngBạch Hủ Dực, sau khi thất bại cũng có thể toàn thân trở ra. Bạch Hủ Dực làm nhưvậy, chứng minh y không quan tâm Lạc Dịch có gạt y hay không, nói cách khác, ytự tay đưa người có thể trị liệu cho mình vào tuyệt lộ, Lạc Dịch thành côngcũng thì không sao, nhưng là nếu Lạc Dịch một khi thất bại……Toàn bộ sự tìnhkhông hề chừa lại đường sống.

Lạc Dịch tại một khắc kia, khắc sâu cảm nhận được, Bạch HủDực đối diện là một cái biến thái như thế nào.

Nếu muốn dùng một từ để hình dung Lạc Dịch trong nhiệm vụlần đó, thì phải là “Không kiêng nể gì”.

Đúng vậy, mỗ phiến tử quả thực là không hề cố kỵ, cái vậtphẩm nhiệm vụ hố cha kia đã lấy đến tay, công lược nhiệm vụ cũng đã hoàn thành,hắn tùy thời tùy chỗ đều có thể vỗ mông rời đi — Bạch Hủ Dực ngăn cản khôngđược cước bộ của hắn, trên đời này không ai có thể ngăn cản cước bộ của hắn, “Xuyênviệt trong tay, ai có thể chắn ta!”. Lạc Dịch quả thực muốn lệ rơi đầy mặt nhấctay hô to: Công lược và xuyên việt là hắc *** a, lưng đeo tiến độ phiến tửthương không dậy nổi a, lão thiên rốt cục lương tâm phát hiện a–

Tổng kết mà nói, nhiệm vụ lần này là biến thái, quá trình làquanh co, kết quả là viên mãn – từ lúc nhiệm vụ bắt đầu đến kết thúc quá trìnhkhông quá một giờ, nhiều lắm là tính thời gian 1 thàng chuẩn bị…… Đây làthần tích.

Tuy rằng tùy thời tùy chỗ có thể rời đi, nhưng Lạc Dịch ởlại chữa khỏi chân của Bạch Hủ Dực. Thân là một phiến tử, Lạc Dịch trước đâykhông phải chưa từng trở mặt, cũng không phải lương tâm bộc phát gì, mỗ phiếntử khẳng khái: Hắn chẳng qua không lãng phí một tháng chuẩn bị kia, còn có thểthuận tiện luyện chế

"Tuyệt xử phùng sinh" — đây là Lạc Dịch trong lúc nhàmchán lục trong công lược tìm được, một loại có thể khởi tử hồi sinh trongtruyền thuyết, là tiên đan linh dược có thể mang lại nội lực hùng hậu cho ngườitập võ.

[Tổ hợp lại các nhân tố kích thích gen, trải qua dạ dày hấpthu sau đó phát ra adrenalin, tuyến giáp trong trạng thái kích thích, làm tăngtế bào và sự trao đổi chất, kích phát tiềm năng nhân loại và sửa chữa gien,tăng mạnh thân thể mềm dẻo và sức mạnh, thân thể tố chất đề cao 41.9% 83.2%.Bởi vì cường độ kích thích quá cao, cần dùng phương pháp dung hợp sử dụng nhântố phụ, nếu vượt ra tế bào phụ thừa nhận sẽ phá vỡ gen và tế bào chết đi, khôngtrừ bỏ ví dụ đặc biệt. Sau sử dụng dược điều trị theo kỳ hạn, tiêu trừ nhân tốkích thích sót lại, phòng ngừa tế bào thần kinh tổn thương. Phụ lục: Bộ dưỡngsinh thể thao thứ 36 cũng có thể thong thả điều giải hấp thu, hiệu suất khôngđủ 20%. Căn cứ thân thể sinh vật nền văn minh thứ 8, đề nghị, người sử dụng đãqua 16 tuổi, ba mươi tuổi là hiệu quả tốt nhất. tổ hớp kích thích tố kích phátgien có thể pha loãng sử dụng, pha loãng đạt 50% tái sinh siêu cường gien, phaloãng đạt 100% tái sinh khép lại dược tề.] công lược thực bình tĩnh giải thíchnói.

[…… Vì cái gì sau khi nghe ngươi giải thích, ta cảm thấyngươi đang hủy diệt giấc mộng võ hiệp của một thiếu niên.] Lạc Dịch đầy mặt tanvỡ nhìn hắc hoàn.

Máy móc thanh âm tạm dừng một chút, sau đó lại vang lên:[Kiểm tra lại tư liệu…… Lần này giới thiệu không chứa bất cứ từ ngữ kháiniệm nào vượt qua nền văn minh thứ 8, xác định không có lầm. Nếu có sai lầm,xin chỉ ra chỗ sai.]

[…… Không. Dù sao ý tứ là ăn cái này có thể biến thànhmột võ lâm cao thủ phát ra vương bá khí, nhưng là tác dụng phụ sẽ làm vương bákhí biến thành vương bát khí, ca muốn làm võ lâm cao thủ cũngnhiều vấn đề như vậy……] Lạc Dịch đầy mặt u buồn nhìn danh sách vật phẩmluyện chết tuyệt xử phùng sinh, tươi đẹp mà ưu thương:

[…… Bạch Hủ Dực sẽ chi trả đúng không, này dù sao cũnglà "Tuyệt xử phùng sinh" vì chữa trị chân y mà làm ra, đúng không, tuyệt đốikhông phải ca muốn thừa cơ tham ô "Tuyệt xử phùng sinh" Đúng không.]

Cho nên Lạc Dịch đương nhiên mà ở lại, càng thêm đương nhiênđem danh sách một đống tràn ngập dược thảo trân quý đưa cho Bạch Hủ Dực. BạchHủ Dực tiếp nhận danh sách nhìn lướt qua, sau đó nhìn không chuyển mắt xem xétmặt than của Lạc Dịch. Có công lược thần khí không trong quá trình bãi công bảohộ, Lạc Dịch hoàn toàn là một bộ tính tình lợn chết không sợ nước sôi, mặtkhông chút thay đổi trừng trở về.

[có vấn đề?]

[không có.] Bạch Hủ Dực âm âm nhu nhu nở nụ cười, sau đóphân phó xuống. Kỳ thật Lạc Dịch là buồn bực, Bạch Hủ Dực như thế nào liền tintưởng hắn như vậy? Ánh mắt cũng không chớp đem những tư liệu trân quý kia vềcho hắn sài. Lạc Dịch còn không có tự kỷ đến mức nghĩ hắn có thể khiến Tây Yếnquốc sư trong vài lần tiếp xúc ngắn ngủi liền sinh lòng kính trọng với hắn, hắntrong mắt Bạch Hủ Dực chỉ nhìn thấy âm lãnh, âm lãnh coi rẻ tất cả, đối với"Quỷ y" tuyên bố có thể trị khỏi cho y, trong cặp mắt băng lãnh kia bất quả chỉlà thêm một phần nghiền ngẫm, là cái loại ánh sáng khi xà săn mồi nhìn thấy mộtcon ếch con chuột — gạt người a! Lạc Dịch muốn cào tường, vì sao hắn có lẽ đạikhái xem như là đã gây nên hứng thú của nhân vật công lược, được rồi là hắn chủđộng nhảy ra trước mặt Bạch Hủ Dực. Lạc Dịch chỉ tay lên trời thề, nhất địnhtrước khi "Hứng thú" đáng chết kia chuyển hóa thành "Tính thú" phải hung hăngđập nát, đập nát! Nói hắn tự kỷ cũng tốt, bản thân ý thức quá thừa cũng tốt,tóm lại Lạc Dịch đã vô lực thổ tào, từ khi đi vào cổ đại nội tiết tố thu hútgiống đực của mỗ phiến tử tựa hồ đại khái nồng đậm quá mức một chút, công lượcxuyên việt là mai mối mai mối a!

Vì thế Lạc Dịch kiên định tuân thủ "Tam không" Chính sách:Không ra khỏi cửa, ra khỏi cửa không cùng Bạch Xà tinh gặp mặt, gặp mặt khôngcùng Bạch Xà tinh tiếp xúc bất cứ gì. Nói ngắn gọn chính là có thể ở nhà liền ở,không thể ở cũng phải sáng tạo điều kiện chết ở trong phòng. Sau khi lấy đượcvật liệu luyện dược, Lạc Dịch liền yên tâm thoải mái trốn ở trong phòng, chỉ cókhi chữa trị và châm cứu cho Bạch Hủ Dực mới đi ra tiểu viện, đối với tất cảmọi người là một bộ mặt than.

Tất cả mọi người ở phủ quốc sư đều không thích cái quỷ ykia, cái gia hỏa tên là Lạc Dịch kia cả ngày một bộ mặt thi thể, tính tình lãnhngạo, ngay cả trước mặt quốc sư đại nhân đều là bộ dáng xa cách.

Lúc vào ở phủ quốc sư, không hề thiếu phần tử cuồng nhiệt"Bị tôn giáo tẩy não tẩy đến mức não tàn" đến

gây phiền toái, đáng tiếc bọn họđối mặt là Lạc Dịch, một khắc kia, hắn không phải một người chiến đấu — ở cônglược và xuyên việt đại thần chiếu rọi xuống mỗ phiến tử tựa như một bệnh trĩ ngựahoang, mặt không chút thay đổi đánh bại xung quanh. Mặt khác, bạn gái thứ 50của Lạc Dịch là một luật sự độc miệng, nàng sau khi chia tay nhẹ nhàng rời đi,để lại cho Lạc Dịch là bản lĩnh có thể một lời tát bay con người.

Đối mặt với Lạc Dịch dưới công lược và dạy bảo của bạn gáithứ 50, quốc sư phủ tìm tra người, hoàn toàn bại trận.

Ngay sau đó, Lạc Dịch vui mừng phát hiện, hắn bị cô lập.

Tiểu quái đã bị giải quyết, cũng chỉ còn lại thu phục đạiboss Bạch Xà tinh, điểm này, Lạc Dịch tưởng, hắn phải làm rất tốt …… Đi?

Lạc Dịch cùng Bạch Hủ Dực thời gian tiếp xúc duy nhất là lúctrị liệu, hai người ở trong một phòng đầy sương khói lượn lờ, một người trênmặt không có chút biểu tình chuẩn mạch, một người âm lãnh ngồi trên xe lăn, banngày ban mặt lại khiến cho phòng này như thêm một tia quỷ khí.

[tiên sinh……] Bạch Hủ Dực hơi hơi híp mắt: [vẫn chưaquen sao?]

Lạc Dịch lạnh băng nghiêm mặt, không đáng bình luận.

Bạch Hủ Dực như là thói quen Lạc Dịch coi thường, hắnnghiêng đầu nhìn cổ tay của mình, cổ tay xanh trắng không chút huyết sắc chebởi một tầng vải mỏng, Lạc Dịch cách tầng vải kia đụng vào cổ tay Bạch Hủ Dực.Bạch Hủ Dực nhớ lại người trước mắt ngạo mạn khinh thường như thế nào tuyên bố:

Ta có khiết phích, ta chán ghét cùng người khác tiếp xúc.

Bạch Hủ Dực không biết khiết phích là ý gì, nhưng ngữ khíngười này chán ghét và lãnh ngạo không chút che dấu mà thể hiện ra, điều nàylàm cho tây yến quốc sư tâm tình có chút vi diệu.

Chờ đến khi Bạch Hủ Dực lấy lại tinh thần, Lạc Dịch đã thuthập mọi thứ, đưa qua một tờ giấy. Lạc Dịch vẫn như cũ không có gì biểu tình,ngữ khí không kiên nhẫn mở miệng giải thích:

[Phương thuốc kế tiếp.]

Bạch Hủ Dực nhìn Lạc Dịch trong chốc lát, mới vươn tay nhậnlấy. Không biết có phải hay không do khoảng cách góc độ, lúc Bạch Hủ Dực cầmlấy giấy chạm đến một vật thể ấm áp — đó là tay Lạc Dịch, không đợi Bạch HủDực phản ứng, động tác kịch liệt kia của Lạc Dịch quả thực khiến tây yến quốcsư ngây ngẩn cả người.

Lạc Dịch đưa tay về, trên mặt tuy rằng không có biểu tình,nhưng tay không ngừng chà sát quần áo rõ ràng hiện ra chán ghét.

[ta có khiết phích, đừng đụng vào ta.]

Lạc Dịch hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy rét lạnh vừa chạm vàotheo đầu ngón tay bắt đầu lan tràn khắp nơi, mỗ phiến tử mặt không chút thay đổitrong lòng lại phỉ báng: Gạt người a! ni mã kia thật là tay của con người sao!?vừa trơn vừa mềm vừa lạnh, ở đó thật sự có xương cốt sao!? Kia thật là nhiệt độcơ thể động vật hằng nhiệt nên có sao!? Sinh vật đối diện hắn thực là loài thú- nhóm động vật có xương sống – thú có vú – nhân khoa – nhân chúc sao!? Hắnkhông muốn cùng Bạch Xà tinh tiếp xúc, thật sự không muốn a lệ……

[…… Cáo từ.]

Lạc Dịch đông cứng nói một câu, đứng dậy nhanh chóng rời đi,dường như muốn phủi đi cái gì bẩn. Bạch Hủ Dực không nhìn Lạc Dịch gần như chạytrốn rời đi, y nhìn đầu ngón tay của mình có chút kinh ngạc.

Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên có người gạt tay y ra, lầnđầu tiên có người rõ ràng thể hiện ra chán ghét và khinh thường với y. Bạch HủDực vốn không thích người khác tiếp xúc, quá khứ những người y giết chết tronglúc vô ý va chạm vào người y cơ hồ có thể phủ kín toàn bộ phủ quốc sư, lần nàytrước lúc y cảm thấy chán ghét cư nhiên bị người khác gạt ra, dường như đây làlần đầu tiên trải qua.

Loại cảm giác này thật phức tạp, thật giống như rõ ràng hẳnlà y nên bày ra chán ghét và bất mãn, lại bị người nọ giành trước phản công.Bạch Hủ Dực nghiêng đầu nghĩ, người nọ làm sao có thể vênh váo tự đắc

như vậy,dựa vào cái gì? Bởi vì Bạch Hủ Dực có việc cầu mà không kiêng kị sao? Bạch HủDực thủ đoạn khiến người ta sống không bằng chết, nhưng Bạch Hủ Dực không biếtvì cái gì lại biết, cho dù y đem những thủ đoạn này đều sử dụng trên ngườingười nọ, người nọ cũng sẽ như trước mặt không chút thay đổi nhìn chăm chú tất cả,không can dự, không tham dự, coi thường tất cả, cũng coi rẻ tất cả — coithường người khác, đồng thời cũng coi thường chính mình.

Nếu có thể khiến đôi mắt đạm mạc kia phủ lên một nhan sắckhác……

Bạch Hủ Dực nghĩ nghĩ, âm âm nhu nhu nở nụ cười, đưa ngóntay vào trong miệng. Nói thật, tiếp xúc ngắn ngủi vừa mới kia cũng không biếnmất đi, đầu ngón tay Lạc Dịch có vết chai, cứng rắn, độ ấm đối với thể chấtthiên lạnh Bạch Hủ Dực mà nói là có chút nóng rực. Nhưng Bạch Hủ Dực chính làcảm thấy có chút tiếc hận, y hàm chứa đầu ngón tay, đầu lưỡi lượn lờ trên đầungón tay nhợt nhạt, truy tìm độ ấm đã mất đi.

[Lạc Dịch a……]

Bạch Hủ Dực nhìn hư không một chút, hàm chứa đầu ngón tay âmnhu cười, động tác có thể nói là tình sắc kia nhuộm đẫm một tia thích thú ***đãng. Trong phòng mờ mờ, Bạch Hủ Dực tái nhợt tựa như một con bạch xà đang thèlưỡi lượn lờ.

49. Chương 49: Điều Giáo X Giao Chiến X Mê Hương

Lạc Dịch ngây ngốc nhìn sợi tơ hồng trên cổ tay trái, bởi vìngoại trừ tưởng tượng cổ tay hắn lúc trước trong tình huống chủ nhân không biếtgì bị chém đứt sau lại được nối lại, Lạc Dịch hoàn toàn không biết mình còn cóthể làm cái gì.

Đây là một cái ***g xa hoa rộng lớn, mái vòm cao vô hạn tiếpcận trần nhà, bên dưới ***g trải đầy thảm lông trắng, Lạc Dịch trần trụi lui vềmột góc trong ***g, mắt cá chân bị khóa bởi một cái xiềng xích màu vàng, cảngười bị tù cấm.

Lạc Dịch bị nhốt ở nơi này, mỗi ngày cần làm là bị Bạch HủDực uy thức ăn, bị Bạch Hủ Dực sủng hạnh, bị Bạch Hủ Dực làm tới hôn mê, vòngđi vòng lại. Xà tính ***, Bạch Hủ Dực rất thích Lạc Dịch, nhưng là thân mìnhBạch Hủ Dực không tốt lắm, không thể không kiêng nể gì mà yêu thương tiểu thúbị bắt lại kia, nhưng điều này đối với tây yến quốc sư mà nói không ảnh hưởngđến toàn cục, cho nên Bạch Hủ Dực so với ôm Lạc Dịch, càng nhiều hơn là dùng đủloại kiểu dáng đạo cụ hoặc thủ đoạn bức Lạc Dịch đến cực xử, nhìn cái ngườilãnh ngạo vô cùng kia dưới tay của y lần lượt mà tan vỡ, lộ ra thần thái si mê,*** đãng không chịu nổi. Bạch Hủ Dực luôn bệnh hoạn cho rằng, y sẽ khiến chothân hình bị điều giáo cực hạn kia rốt cuộc không thể rời khỏi y, chỉ biết vì ymà *** loạn, vì y mà điên cuồng, Lạc Dịch *** đãng như vậy chỉ thuộc về mình y.

Bởi vậy, khi Bạch Hủ Dực vì nguyên nhân khác mà giảm bớt lưulại, Lạc Dịch buông thả một hơi, hắn nhanh bị buộc đến hỏng mất. Nhưng là lậptức Lạc Dịch lại phát hiện, đây chỉ là một bi kích khác bắt đầu. Nơi này trừ bỏBạch Hủ Dực, Lạc Dịch từ sau khi bị nhốt rốt cuộc không gặp được mặt ngườikhác. Nói cách khác, Lạc Dịch chỉ có thể bị Bạch Hủ Dực uy thức ăn, bị Bạch HủDực ôm đi tắm rửa xử lý thân mình, bị Bạch Hủ Dực mang đi giải quyết nhu cầusinh lý. Nếu Bạch Hủ Dực không đến, Lạc Dịch sẽ đói bụng, ngay cả nhu cầu sinhlý đều không thể giải quyết. Vào một lần không thể khống chế, Lạc Dịch sụp đổđến mức nát bét.

Thật đáng sợ thật đáng sợ thật đáng sợ……

Lạc Dịch cắn răng run lên, hắn hiện tại hoàn toàn bị Bạch HủDực nắm giữ, cái tên biến thái kia muốn cướp đoạt hết thảy quyền làm người củahắn. Không có quần áo, không có thức ăn, ngay nhu cầu cũng bị đối phương khốngchế — y quả thức muốn trở thành thần trong thế giới của Lạc Dịch.

Trừ bỏ nhu cầu sinh lý, còn có tra tấn trên tinh thần. Nơinày trừ bỏ Bạch Hủ Dực, cũng chỉ còn lại Lạc Dịch, khi Bạch Hủ Dực không xuấthiện, làm bạn Lạc Dịch cũng chỉ còn lại bóng đêm.

Giữa căn phòng u ám này, vĩnh viễn chỉ có bảy ngọn đèn sánglên trong một góc tối, vĩnh viễn chỉ có bóng dáng đang cuồng loạn khiêu vũ,vĩnh viễn chỉ có Lạc Dịch chờ trong cô độc. Ngoại trừ tiếng động mình tạo rahoặc là tiếng người nó đến, không gian này như đều bị phong bế.

Vì nhu cầu sinh lý, vì đánh vỡ loại tĩnh mịch này, Lạc Dịchvô luận theo sinh lý hoặc là tâm lý đều khát vọng Bạch Hủ Dực đến — thế nàocũng được, cứ tiếp tục thế này hắn sẽ nổi điên. Trong quá khứ, cho dù là bịgiam cầm như thế nào, Lạc Dịch cũng hoàn toàn không sợ hãi, bởi vì hắn có côngluợc và xuyên việt, cho dù trong quá trình công lược không được dùng công năng,nhưng ít ra hắn có thể đi trêu chọc công lược, hoặc đùa giỡn xuyên việt, màkhông phải như bây giờ cô độc đứng ở trong góc tối, dần dần mục rữa.

Di chứng Stockholm [làchỉ người bị hãm hại đối với tên hãm hại mình sinh ra tình cảm, thậm chí còsinh ra một loại tình tự. Tình cảm này khiến người bị hại sinh ra hảo cảm, ỷlại, thậm chí giúp đỡ tên đó hãm hại người khác.]

Đây là thứ trong quá khứ Lạc Dịch coi thường, lúc này đâylại là minh chứng tốt nhất. Hắn bắt đầu vì mỗi lần Bạch Hủ Dực đến mà vuisướng, vì Bạch Hủ Dực mỗi lần rời đi mà sợ hãi, càng ngày càng ỷ lại Bạch HủDực, càng ngày càng không ly khai Bạch Hủ Dực — như vậy đi xuống, Bạch Hủ Dựcthật sự sẽ trở thành thần của hắn. Lạc Dịch đáng buồn phát hiện, chỉ cần BạchHủ Dực không cẩn thận quên hắn ở trong này, cho đến khi hắn thành xương khôcũng sẽ không có người phát hiện.

Ánh nến mờ mịt, sương khói lã lướt, trong không khí ngay từđầu đều thoang thoảng một hương vị nhàn nhạt, cũng không khó ngửi, cái loạiphân tán từ tốn này khiến Lạc Dịch cảm thấy càng thêm lười biếng uể oải, cáidây tơ hồng kia trong tầm mắt dần dần phóng đại, mơ hồ thành một mảnh, Lạc Dịchkhông ngăn cản khiến cho chính mình lâm vào ngủ say, bởi vì giữa những ngày côtịch này, ngoại trừ phương pháp ngẩn người tịch mịch chỉ còn lại ngủ say.

[cởi quần áo, lên giường.]

Bạch Hủ Dực không kháng cự, quả thực có thể nói là ngoanngoãn nghe theo. Y đẩy mái tóc màu bạc ra, cởi bỏ dây lưng y bào, thong thả mềmnhẹ kéo vạt áo ra, lộ ra làn da tái nhợt, một chút nơi mang theo chút màu bạc.Bạch sắc y bào từ trên thân Bạch Hủ Dực chảy xuống, lộ ra nửa thân mình phíatrên vẫn không chút nhúc nhích ngồi trên xe lăn, một đôi kim sắc ánh mắt nhìnchằm chằm Lạc Dịch, ý nghĩa không cần nói cũng biết.

Lạc Dịch mặt không chút thay đổi nhìn tất cả, đáy lòng lạiđang run rẩy.

[kêu những người khác.] ni mã ca mới không muốn giúp Bạch Xàtinh cởi quần áo sau ôm xà lên giường……

Bạch Hủ Dực nghiêng đầu nhìn Lạc Dịch trong chốc lát, âm âmnhu nhu cười rộ lên, không có kiên trì.

[hảo.]

Tươi cười kia không biết vì sao khiến cho Lạc Dịch cảm thấymột cỗ lãnh ý, Lạc Dịch nhìn Bạch Hủ Dực kêu một người hầu tiến vào, người nọân cần cẩn thận hầu hạ Bạch Hủ Dực, thành kính ôm Bạch Hủ Dực đến trên giường.

[Lột hết da tay.]

Khi người hầu kia chuẩn bị rời đi, Bạch Hủ Dực ngồi trêngiường nhẹ nhàng bâng quơ nói, tên người hầu kia hoàn toàn không chút kháng cự,mà là một bộ đương nhiên đáp lại: [Vâng.]

[ánh mắt cũng móc ra.]

[Vâng.]

Lạc Dịch cứ như vậy trơ mắt nhìn một màn biến thái kia xảyra trước mặt, hắn máy móc quay đầu, mặt than nhìn về phía Bạch Xà trên giường– thật sự không khác rắn chút nào, thân mình Bạch Hủ Dực bóng loáng mang theochút vảy bạc lúc này đang mềm mại vô cùng tựa vào bên giường, tái nhợt đến mứcchói mắt.

Lạc Dịch duy trì mặt than đi vào bên giường, sửa sang lạingân châm. Tuy rằng nói là việc riêng của nước khác, hắn này ngoại nhân khôngnên nhúng tay, càng đừng nói hắn hiện tại sắm vai là một nhân vật mặt

than vôtình vô nghĩa, nhưng, nhưng cái vừa rồi kia không thể không hình dung đến quỷsúc biến thái kia đi?!

Nghẹn trong chốc lát, Lạc Dịch rốt cục nhịn không được lãnhnghiêm mặt trào phúng: [ta là ngoại lệ?]

Bạch Hủ Dực đương nhiên hiểu được Lạc Dịch nói móc: Lạc Dịchnhìn Bạch Hủ Dực cũng chạm vào Bạch Hủ Dực, không chỉ không bị lột da, mà cũngkhông bị móc mắt.

[không,] Bạch Hủ Dực nhẹ nhàng mà gợi lên khóe môi: [ta thựcchờ mong cái ngày ta có thể lột da và lấy xuống đôi mắt ngươi.]

Ý tứ thực rõ ràng, Bạch Hủ Dực hiện tại không động Lạc Dịch,chỉ là bởi vì hiện tại Lạc Dịch còn có giá trị lợi dụng. Bạch Hủ Dực nói nhưvậy, phẳng phất hoàn toàn không quan tâm cảm thụ của Lạc Dịch, căn bản không cótự giác nhược điểm chính mình nằm trong tay đối phương.

Lạc Dịch tựa hồ hoàn toàn không nghe được ngầm ý kia, trênmặt cũng không hề động, chỉ là không chút để ý mà thuần túy đáp lại một tiếng[nga], giống như tuyên bố vừa rồi của Bạch Hủ Dực dường như chỉ là sau này lấyđi một sợi tóc trên người hắn. Bạch Hủ Dực nhìn Lạc Dịch như vậy, tựa hồ càngthêm sung sướng, y vươn tay, tựa hồ muốn đụng vào khóe mắt Lạc Dịch, lại bị LạcDịch tránh đi.

[tiên sinh,] Bạch Hủ Dực thân mình trần trụi trong bóng matrắng đến mức khác thường, mang theo một loại âm nhu: [Biết ta vì sao muốn ánhmắt của ngươi không?]

Lạc Dịch đứng ở bên giường, mặt không chút thay đổi nhìn cáiMa My Bạch Xà trên giường kia.

[bởi vì ta rất muốn biết.] Bạch Hủ Dực buâng quơ nói, nhìnánh mắt Lạc Dịch lộ ra cự tuyệt lạnh lùng mà âm nhu nở nụ cười: [có phải haykhông chỉ có cầm nó trên tay ta, nó mới có thể 'Thấy' ta?]

Lạc Dịch đối này tỏ vẻ là ngay lập tức phẩy tay áo bỏ đi.

Cửa khép lại, chỉ còn lại một đôi kim sắc ánh sáng.

Thời gian cứ như vậy cùng biến thái giao chiến mà qua. LạcDịch ở phủ quốc sư miễn cưỡng được coi là khách quý, Bạch Hủ Dực tự nhiên anbài một tiểu tư tới hầu hạ Lạc Dịch. Vị tiểu tư kia rất là nhu thuận nghe lời,trên mặt luôn mang theo nụ cười rực rỡ.

Lạc Dịch tương đương vừa lòng tiểu tư này, cả ngày ở trongtiểu viện Lạc Dịch cùng bên ngoài liên hệ chỉ có tiểu tư kia. Tiểu tư kia làmviệc cũng rất tốt, cho dù cả ngày chống lại Lạc Dịch mặt than cũng không mộtcâu oán hận, bộ dáng nhu thuận kia nhiều lần an ủi tâm linh mỗ phiến tử bị BạchHủ Dực một lần lại một lần tàn phá.

Đây là chữa khỏi hệ trong truyền thuyết sao! thế giớinày cần đối lập, cho nên Bạch Hủ Dực ngươi còn có thể càng BT hơn sao……Mỗi lần Lạc Dịch giải phóng khỏi phòng Bạch Hủ Dực, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khảái vô cùng của tiểu tư trước mắt, đều cảm thấy thể xác và tinh thần được gộtrửa một lần.

Sau đó cho đến một ngày, Lạc Dịch không nhìn thấy tiểu tưkia.

Lạc Dịch muốn đi chất vấn Bạch Hủ Dực, nhưng là hắn pháthiện hắn không có lý do gì đi chất vấn đối phương — hắn hiện tại sắm vai nhânvật nhưng là một cái vô tình vô nghĩa nhân vật, vẫn luôn chuyên tâm chế tạo ydược, thậm chí là quỷ y có thể xem con người như vật liệu "Dược liệu", như thếnào khả năng đi để ý tình huống một tiểu tư đâu? Nếu Bạch Hủ Dực thật sự muốngiấu tiểu tư của hắn đi, liền tuyệt sẽ không để hắn tìm được. Nếu hắn tùy tiệnxông qua chất vấn, Lạc Dịch hoàn toàn không nghi ngờ, tên tiểu tư kia tuyệt đốisống không đến ngày mai. Hắn hiện tại cùng Bạch Hủ Dực lâm vào một trạng tháiđấu sức vi diệu, Bạch Hủ Dực đang không ngừng khiêu khích hắn, như là phát hiệntrò đùa tốt nhất là khiến cho Lạc Dịch thất thố, bọn họ duy trì giả trạng bìnhthản, loại trạng thái nguy ngập nguy cơ này giống một tờ giấy thổi cái liềnrách.

Lạc Dịch chỉ có thể tiếp tục ở trong tiểu việc của mình,giống như chuyện gì đều không xảy ra.

Vì thế Bạch Hủ Dực hài lòng thái độ không hề quan tâm củaLạc Dịch, y mời Lạc Dịch tham quan phòng nuôi dưỡng của y, sau đó bị Lạc Dịchkhông lưu tình chút nào cự tuyệt. Bạch Hủ Dực không thèm để ý Lạc Dịch từ chối,y chỉ là ngồi trên xe lăn chống đầu nghĩ, tiết mục kế tiếp nên àn bài như thếnào?

Lúc Lạc Dịch tiến vào phòng Bạch Hủ Dực lần nữa, phát hiệntrong phòng ngoại trừ Bạch Hủ Dực cư nhiên còn có một người khác. Người kia nằmdưới đất, thực im lặng, nhưng là quần áo trên lưng hoàn toàn ướt đẫm thuyếtminh đã trải qua rất nhiều đau đớn, hương thơm phát ra trong phòng cũng khôngche lấp được mùi hôi thối truyền tới từ người kia.

Tây Yến quốc sư trước sau như một ngồi trên xe lăn, tóc bạcthẳng tắp, che lấp vành tai Bạch Hủ Dực, khiến khuôn mặt âm nhu kia càng thêmbệnh hoạn.

[ngươi đã đến rồi.]

Bạch Hủ Dực nhìn Lạc Dịch mặt lạnh đi tới, trực tiếp tiếnvào bắt mạch, như thường lệ không một câu ngoài lề, đối người bên cạnh tản rahương vị kỳ lạ mà xem nhẹ — thật sự là như vậy sao? Bạch Hủ Dực nhìn trộm biểutình Lạc Dịch, đây là lạc thú y rất vất vả mới tìm được.

Trong phòng im lặng, một người hôn mê bất tỉnh, một ngườitrầm mặc không nói, một người có chút đăm chiêu.

Lúc này, người nọ phát ra tiếng rên rỉ mơ hồ, bị không gianyên tĩnh phóng đại vô số lần, tựa hồ muốn tỏ rõ tồn tại của mình.

[a.] Bạch Hủ Dực nhẹ nhàng mà phát ra một tiếng than sợ hãi,khẩu khí lại không có chút kinh ngạc: [hắn sắp chết.]

Lạc Dịch tiếp tục không quan tâm bắt mạch, như là không hềnghe thấy tên kia rên rỉ cũng không nghe thấy Bạch Hủ Dực sợ hãi than.

[tiên sinh.] Bạch Xà cười, nghiêng đầu, môi đôi kim sắckhông hề chớp mắt mà theo dõi con mồi của mình: [nếu ngươi không cứu, tên kiasẽ chết.]

Lạc Dịch rốt cục hơi nâng mắt lên nhìn Bạch Hủ Dực, cũng chỉlà nâng mắt lên.

[nga.]

[tiên sinh không cứu sao?]

[…… Cùng ta có quan hệ gì đâu.]

Bạch Hủ Dực hơi hơi nheo lại mắt: [tiên sinh, đó là tiểu tưcủa ngươi.]

Lạc Dịch đương nhiên biết, ngay từ lúc nhìn thấy, hắn đã biếtngười trên đất là ai, nhưng là áo xám thanh niên như trước băng lãnh nói: [thìtính sao?]

[tiên sinh thật vô tình a……] Bạch Hủ Dực thỏa mãn nói,khẩu khí là tán thưởng: [thật tốt.]

[ta chỉ chữa cho ngươi.] Lạc Dịch không chứa một tia cảmtình nói: [người khác cùng ta không quan hệ.]

Bạch Hủ Dực ngây ngẩn cả người.

Lạc Dịch không chú ý tới lời nói của mình sinh ra hiểu lầmthế nào. Đúng vậy, Lạc Dịch chỉ có thể trị liệu cho Bạch Hủ Dực, ba tháng chodù là thiên tài cũng chỉ học được chút y thuật sơ sài, cho nên vì hoàn thànhnhiệm vụ Lạc Dịch chỉ là học hết quá trình trị liệu trong đầu — hắn biết khinào thì dùng kim châm gì dùng dược gì trên người Bạch Hủ Dực, nhưng là hắn hoàntoàn không biết địa phương hắn châm kia gọi là gì, dược liệu là từ cây gì làmra. Lạc Dịch thừa nhận hắn chỉ là giả danh lừa bịp, một khi đối mặt với bệnhnhân khác, cho dù đối phương là cảm mạo hắn cũng vô pháp trị liệu, từ thế kỉ 21đến mỗ phiến tử ngoại trừ biết cảm mạo phải uống rễ bản lam() thì hoàn toànkhông biết rễ bản lam là từ đâu biến thành.

() Rễ bản lam: vịthuốc bắc dùng để tiêu độc, giải nhiệt, phòng bệnh

Nếu thật muốn Lạc Dịch tới cứu người nọ, hắn chỉ có thể viếtra "Phương thuốc" Là bức thư báo cáo tử vong. Lạc Dịch khống chế không đượcliếc mắt người trên đất một cái, lại vừa lúc thấy được một ánh mắt cừu hận.

Người trên mặt đất không biết khi nào thì ngẩng đầu lên,gương mặt trắng nõn tươi cười trong trí nhớ đã không thấy, toàn bộ gương mặtngười nọ đều hư thối, tản ra một cỗ tanh tưởi. Sợ là nghe được đoạn đối

thoạivừa rồi, hai tròng mắt nhìn chằm chằm Lạc Dịch cao cao tại thượng, tựa như lệquỷ, vô thanh bày tỏ ghen ghét và phẫn nộ.

Lạc Dịch thu hồi ánh mắt, mặt đầy đạm mạc.

Bạch Hủ Dực như là phục hồi tinh thần lại, âm âm nhu nhu nởnụ cười, tựa hồ trong khung đều tản mát ra hương vị sung sướng, không chút chegiấu, cùng bề ngoài quỷ mị âm nhu kia khiến Lạc Dịch không tự chủ được nhìnqua.

[hắn là tiểu tư của ngươi, ta sẽ không để hắn chết.]

Xà mềm nhẹ nói:

[ta trả lại cho ngươi, Lạc Dịch.]

Lạc Dịch ngây ra nhìn sợi tơ hồng trên cổ tay, không nhúcnhích, chặt chẽ, hắn sợ, sợ trong giây lát, sẽ quên tất cả.

"Lạc Dịch……"

Xà từ phía sau quấn lên, liếm thỉ lỗ tai Lạc Dịch, tựa hồmuốn gợi lên chú ý của Lạc Dịch.

"Ngươi –" Lạc Dịch thanh âm khàn khàn như con thú bị vâykhốn: "Ngươi đối ta làm cái gì —!?"

Không thích hợp, không thích hợp, hoàn toàn không thích hợp– cho tới bây giờ, Lạc Dịch rốt cuộc mới ý thức được, tất cả đều đi theo mộtcon đường không thể quay đầu. Từ sau khi bị tù cấm, suy nghĩ hắn trở nên trìđộn, luôn cảm thấy buồn ngủ, sau khi ngủ luôn nhớ về sự tình trước kia, mơ vềhồi ức hắn là quỷ y ở cùng một chỗ với Bạch Hủ Dực. Ban đầu Lạc Dịch cho làthân thể bị đòi lấy quá độ nên mới cảm thấy đặc biệt mỏi mệt, nhưng là cái loạilười nhác cẩu thả xâm nhập vào linh hồn rõ ràng không phải thân thể mà làtrên tinh thần. Hắn giống một lão nhân trì độn, sau đó bắt đầu dễ quên, rấtnhiều chuyện hắn hiện tại đã hoàn toàn không nhớ rõ — sớm nên ý thức được, "LạcDịch" như thế nào yếu ớt như vậy, như thế nào có thể mắc phải cái di chứngStockholm ngu ngốc kia.

Bạch Hủ Dực thanh âm như xà che phủ vành tai Lạc Dịch:

"Hư vô hương…… Rất dễ chịu đúng không?" Tây yến quốc sưcúi đầu nặng nề nở nụ cười: "Nó đặc biệt hữu hiệu đối với những người ngoancường, hư vô thần luôn có thể cảm hóa hết thảy, không phải sao."

Lạc Dịch đồng tử mạnh co rút nhanh, hắn biết "Hư vô hương"trong miệng Bạch Hủ Dực là dùng ở nơi nào. Tôn giáo luôn không thiếu thủ đoạnkhống chế tín đồ, vô luận là tinh thần, vẫn là vật chất.

Xà nhìn con mồi của mình, lời nói khàn khàn tàn nhẫn từngchút bức con mồi đến tận cùng:

"Ban đầu ngươi sẽ cảm thấy trì độn, ngươi sẽ trong lúc ngủkhông ngừng nhớ đến thời điểm lúc chúng ta ở chung, không ngừng nhớ kỹ. Tươngphản chính là, ngươi sẽ chậm rãi quên tất cả bên ngoài ngoại trừ ta……"

"Đến cuối cùng, ngươi không còn có gì nữa, chỉ còn có ta."

50. Chương 50: Nghiền Nát X Đấu Sức X Mê Thất

Lạc Dịch lâm vào ngủ say, thân bất do kỷ() mơthấy quá khứ.

()Thân bất do kỷ: Làm những việc không phải do chính bản thânmuốn

Đông —

Bạch sắc thân ảnh lại một lần nữa ngã trên mặt đất, Lạc Dịchngồi ở cửa, một tay bưng trà, một tay cầm một quyển dược thư tỉ mỉ đọc, cho dùlà nghe được thanh âm té xuống, mi mắt áo xám thanh niên như trước không hềnâng lên, không mang theo một tia tình cảm hừ một tiếng:

[đứng lên, tiếp tục.]

Trên mặt đất trải một tầng thảm dày, cho dù ngã cũng khôngquá đau, thân mình tuyết trắng của Bạch Hủ Dực trên nền thảm lông mềm mại giốngnhư một con Bạch Xà uốn lượn, y từ dưới đất chống người dậy, tóc dài màu bạctrên mặt đất ma sát ra tiếng sàn sạt.

Bạch Xà vươn tay về phía Lạc Dịch: [ta không đứng nổi.]

[tùy tiện kêu một người lại đây đỡ ngươi.] Lạc Dịch lật mộttờ khác, không chút để ý trả lời.

Bạch Hủ Dực ngửa đầu, như là con xà ngửa cổ ra sau làm ra tưthái công kích, một kim một hắc con ngươi nhìn chằm chằm xem xét Lạc Dịch.

[Bạch Hủ Dực.] Lạc Dịch như trước nhìn chằm chằm trang sách,thanh âm thanh lãnh: [ta chỉ đáp ứng chữa khỏi ngươi, đừng làm ra những chuyệndư thừa khác!]

[ta đã biết.] Bạch Hủ Dực âm nhu nở nụ cười, không có kiêntrì.

Ngày hôm sau, Lạc Dịch mang theo sách vừa vào cửa đã ngửithấy một một cỗ hương thơm nồng đậm lạ lùng, vẫn là căn phòng phủ kín thảm,Bạch Hủ Dực ngồi trên xe lăn mỉm cười với hắn.

[Lạc Dịch] người nọ thanh âm sung sướng khàn khàn như làđang tranh công: [ta hôm nay đã chuẩn bị tốt.]

Tây yến quốc sư thổi thổi khói trong tay, sau đó Lạc Dịchliền thấy một "Người" Xuất hiện…… Không, cái này chỉ có thể kêu là "Cộtngười"! bả vai trụi lủi, con mắt lỗ tai đều bị lấy đi, ngay cả miệng cũng bịmột miếng giống màu da người bịt lại, đây quả thực rõ ràng là một cây cột bằngthịt!

[ta có 'Cây cột'.] Bạch Hủ Dực híp hai mắt, ngữ khí thathiết: [cho nên Lạc Dịch, ngươi không cần phải chạm vào ta a.]

Tay Lạc Dịch ở sau bóp chặt quyển sách, hắn không nói mộtlời vào phòng.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ năm……

Mỗi ngày đều có thể thấy một cột người mới, Lạc Dịch khôngngừng nói với chính mình, đã là giai đoạn cuối cùng rồi, đợi sau khi tuyệt xửphùng sinh luyện chế ra là hắn là có thể phủi người rời đi — đáng chếtBạch Xà tinh ngươi còn có thể biến thái hơn nữa sao……

[Bạch Hủ Dực.]

Ngày đó, Lạc Dịch rốt cục buông quyển sách trong tay xuống,lấy ngón tay ấn huyệt Thái Dương: [ta sẽ làm cây cột của ngươi, đừng để nhữngthứ ghê tởm này lại xuất hiện trước mặt ta.]

[…… Ta cho rằng] Bạch Xà đang uốn lượn trên xe lăn khànkhàn cười: [ngươi vĩnh viễn sẽ không để ý những người khác.]

[so với phẩm vị của ngươi] Lạc Dịch mặt không chút thay đổinhìn Bạch Hủ Dực: [ta cảm thấy ta có thể khắc chế một chút khiết phích của ta.]

Bạch Hủ Dực nghiêng đầu nhìn về phía Lạc Dịch, tựa hồ muốntìm một độ tin cậy trên mặt hắn. Sau đó, trên gương mặt âm nhu, tái nhợt, bệnhtrạng lộ ra một cái sung sướng thỏa mãn tươi cười: [bọn họ sẽ không xuất hiệnnữa.]

Lạc Dịch biết Bạch Hủ Dực thỏa hiệp, nhưng là hắn cũng biết,rõ ràng là Bạch Hủ Dực lặp đi lặp lại nhiều lần mà thỏa hiệp, lần này thuachính là lập trường của hắn.

Bạch Hủ Dực vươn tay: [lại đây, ôm ta.]

Lạc Dịch nhìn chằm chằm đôi tay kia, hai tay giống như chủnhân tái nhợt bệnh trạng, làn da trong suốt đến mức có thể nhìn thấy mạch máu.Lạc Dịch hơi hơi mím môi, cuối cùng đứng ở trước mặt Bạch Hủ Dực, tiếp nhận bàntay kia.

Không phải lần đầu tiên đụng tới làn da Bạch Hủ Dực, nhưnglà cái loại xúc cảm băng lãnh trắng mịn tựa như bò sát này luôn khiến Lạc Dịchcảm thấy cực kỳ không thoải mái, Bạch Hủ Dực hai tay mềm mại như không có xươngcốt, trắng mịn dán tại lòng bàn tay ấm áp của Lạc Dịch.

Bạch Hủ Dực ánh mắt tựa hồ có chút hoảng hốt, y nheo lạimắt, thỏa mãn thở dài: [đây là độ ấm của Lạc Dịch a……]

Không đợi Lạc Dịch phản ứng lại, Bạch Hủ Dực liền đứng dậy.Lạc Dịch toàn bộ thân mình đều cứng ngắc, hắn cảm thấy hắn hiện tại tựa nhưmột con mồi đáng thương bị xà quấn quanh, nhận thức này khiến da gà toàn thânnhư nổi hết lên.

Hai người gần nhau như thế, ngay cả hô hấp đều quấn quanhtuy hai mà một. Bởi vì không thuần thục, Bạch Hủ Dực vài lần đều ngã vào tronglòng Lạc Dịch, Lạc Dịch không thể không chịu đựng xúc động muốn ném cái con xàkia ra, đó là bản năng thân thể đang kêu gào nguy hiểm. Chờ đến lúc xong việc,không chỉ có Bạch Hủ Dực ra mồ hôi, mà toàn bộ lưng Lạc Dịch cũng bị mồi hôilạnh thấm ướt.

Đây là lần đầu tiên, hai người tiếp xúc gần đến thế. Nhưngkhi đó Lạc Dịch không hề nghĩ rằng, nhiệt độ cơ thể này của hắn đối với sinhvật lãnh huyết mà nói, đến tột cùng có ý nghĩa gì.

Lạc Dịch cuộn tròn cả người lại, lui vào một góc trong ***g,thảm lông trắng mềm cọ xát vào mặt Lạc Dịch, màu trắng tinh không chút nhiễmbụi kia làm cho đôi mắt càng thêm trống rỗng vô thần.

Lạc Dịch thì thào lẩm nhẩm, hắn cảm thấy chỉ cần mình cứ nóimãi thế này, hắn sẽ không mất đi tất cả. Nhưng là hương khí xung quanh càngngày càng nồng đậm, rất nhiều thời điểm hắn đã không biết mình đến tột cùngđang nói cái gì.

"……'Hãy bảo trì khoảng cách với xà, hắn rất nguy hiểm.'nột, công lược, ta lúc trước như thế nào não tàn như vậy, vì cái gì không ýthức được cái Bạch Xà tinh kia chính là boss cuối cùng được nhắc đến trong bứcthư kia?……"

"……'Ràng buộc đông trùng hạ thảo không phải thời gian,mà là ngươi.' nếu có thể nhìn thấy trùng tử kia lần nữa, ta tỏ vẻ nhất địnhphải tìm cho y một chủ nhân tốt hơn……"

"……'Dã hỏa thiêu bất tận, xuân phong xuy hựu sinh.' tasai lầm rồi, ta thật ngốc, vì cái gì nổi hứng làm thơ, đạo văn là đáng xấu hổ, saochép có thể chết, Hạ Kình Thảo ta thực xin lỗi ngươi, ta lúc trước nhảy vực chỉlà vì giận chó đánh mèo, ngươi trăm ngàn đừng bị kích động……"

"……'Mạn châu sa hoa vốn đại biểu cho, vô tình vônghĩa.'…… Nột, công lược, kỳ thật giống mạn châu sa hoa nhất, là tađi……"

"Thần nói, ta có tội." Lạc Dịch chớp chớp đôi mắt không cònrực rỡ, trống rỗng nở nụ cười: "Là vì ta thề khiến cho một trăm nữ nhân vì tamà khóc sao?"

"Bạn gái thứ 69, sinh viên, lúc chia tay nàng đang khóc."

"Bạn gái thứ 69, trước đây là giáo sư……"

……

"Bạn gái đầu tiên, nàng gọi là Nhãn, nàng cũng đang khóc,nàng nói ta đã làm sai chuyện…… Ngô, đây là tội của ta sao?"

Lạc Dịch cọ cọ thảm, than nhẹ: "Công lược, nói cho ta biết,đây là tội của ta sao?"

Thanh âm càng ngày càng suy yếu, càng ngày càng nhỏ, cho đếnkhi không còn tiếng động, giống như ký ức của hắn, vỡ vụn, giống như huân hươngtràn ngập trong phòng, một khi bị gió thổi qua, sẽ không còn chút dấu vết.

"Danh tự là Luoyi……"

[luyến……?] Bạch Hủ Dực tay cầm bút lông hơi ngừng lại,một chút vết mực từ đầu bút rớt xuống trên giấy, Bạch Hủ Dực không để ý bứctranh tỉ mỉ đã bị làm hỏng, y hơi nghiêng đầu, đôi mắt liếc hướng Lạc Dịch mangchút điểm kinh ngạc và mờ mịt: [vì sao dùng từ này?]

Lạc Dịch mặt không chút thay đổi quay lại nhìn Bạch Hủ Dực,trầm mặc.

Bạch Hủ Dực đang vẽ tranh, Lạc Dịch bị bán cưỡng chế mời tớichỉ có thể lại một lần nữa tiếp tục không nhìn, tùy tiện mang theo một quyểnsách để xem, cùng Bạch Hủ Dực nước giếng không phạm nước sông ở

trong cùng mộtphòng. Hai người cứ như vậy ở mỗi nơi làm một việc riêng, ngay thời điểm LạcDịch bắt đầu rối rắm về bữa cơm tối, Bạch Hủ Dực vẫn luôn trầm mặc vẽ tranh độtnhiên hỏi một câu: [Dùng từ gì để đề tranh?]

Lạc Dịch theo bản năng nhìn bức tranh tự họa kia, ánh mắtBạch Hủ Dực bên ngoài và Bạch Hủ Dực trong tranh đồng thời nhìn chăm chú rất làáp lực, đầu óc còn vây trong trạng thái hỗn độn đột nhiên giật mình vì bị kêumột cái, phản xạ mà nói ra một chữ: [luyến.]

Sau đó mỗ phiến tử liền bi kịch.

Được rồi hắn kỳ thật là nói sai, được rồi hắn kỳ thật có thểgiải thích! Lạc Dịch vẫn cảm thấy, luyến kỳ thật là một từ cực kỳ bưu hãn, bộphận phía trên "Biến thái" "Biến" chiếm hơn nửa bộ phận, bộ phận phía dưới"Biến thái" "Thái" chiếm hơn nửa dưới bộ phận. Hán ngữ quả nhiên bác đại tinh thâm, tinhthần từ này ẩn chứa quả thực là thuyết minh hoàn mĩ cho mỗ Bạch Xà tinh!

Chỉ là, đối mặt với Bạch Hủ Dực kinh ngạc, Lạc Dịch yên lặnglàm mặt than, không nói gì đông cứng lại: Thời gian có thể quay lại sao ao aoao……

Xuyên việt nói, có thể, mễ sách.

Đối với Lạc Dịch trầm mặc cự tuyệt đã muốn thành thói quen,Bạch Hủ Dực âm âm nhu nhu nở nụ cười, y một lần nữa mở ra tờ giấy trắng mới,viết xuống một từ "Luyến" cơ hồ chiếm hết cả mặt giấy. Quốc sư tái nhợtbệnh hoạn buông bút lông xuống, mở to tờ giấy còn chưa khô mực ra, mùi mựcthanh nhã tán trong không khí.

[Lạc Dịch.] Bạch Hủ Dực nheo mắt, như là đang tinh tế thưởngthức nét bút trước mặt: [ta rất thích từ này.]

Y vươn tay chậm rãi vuốt ve giấy trắng mực đen, nhẵn nhụi,phiến tình. Mực dính vào đầu ngón tay tuyết trắng, xung quanh từ "Luyến" bị xóasạch đến mức mơ hồ, tạo thành một màn khói bụi mập mờ.

[phi thường thích.] Đầu ngón tay Bạch Hủ Dực dừng ở giữa từ"Luyến", ánh mắt lại theo khóe mắt liếc về phía Lạc Dịch, cái thanh âm ái muộinói [thích] kia khiến người ta căn bản phân không rõ y đến tột cùng là thíchtừ, hay là người?

Lạc Dịch đột nhiên có loại dự cảm cực kỳ, phi thường, vạnphần không ổn, đáy lòng hắn có một vạn đầu Thần Thú đang rít gào: Ni mã Bạch Xàtinh có phải hay không hiểu lầm cái gì, ni mã ta có thể giải thích, ta thật sựcó thể giải thích, ni mã sự tình lại bắt đầu triển khai thần kì như mộtđầu ngựa hoang bệnh trĩ — ta, sát!

Đối mặt với thanh niên áo xám không chút biểu tình, Bạch HủDực vươn tay, đầu ngón tay tái nhợt trong suốt dính chút mực đen, mang theo mộtloại thê diễm.

[Lạc Dịch, ở lại đây đi.]

Xà nói nhỏ:

[với ta.]

Tồn tại nguy cơ tràn ngập gì, cũng trong nháy mắt vỡ tan.

Mặc cho ai nhìn đến cái ***g xa hoa tạo bằng vàng ròng kia,phản ứng đầu tiên chính là bên trong nhất định có một trân thú hi hữu. Trân thúkia nhất định mười phần trân quý hơn nữa còn rất hiếm, thậm chí khắp thiên hạchỉ có một con, giá trị này mới có thể xứng với cái ***g vô giá này.

Đầu ngón tay tái nhợt của Bạch Hủ Dực theo vàng ròng hướngxuống dưới, ảnh ngược trong thứ kim loại trân quý này là quốc sư đang gợi lênkhóe miệng.

Đúng vậy, vô cùng hiếm, vô cùng, vô cùng, khắp thiên hạ chỉtồn tại một cái.

Y dùng vàng ròng tạo ra cái ***g này, dùng da lông của tuyếtcổ điêu [một loại con chồn quý hiếm, khắp toàn thân chỉ có cổ là có một vònglông màu trắng.] làm thành thảm dùng Tử Nguyệt mứt quả nuôi nấng, dùng máutươi của thiếu nữ tinh khiết nhất gột rửa.

Tất cả đều đáng giá vì "Hắn", Bạch Hủ Dực cười vô cùng âmnhu, y dưỡng "Trân thú" của mình tốt đến không thể tốt hơn.

Tây yến quốc sư đưa tay vào trong ***g, chỉ chốc lát sau,trong bóng tối truyền đến một trận xào xạc, là thanh âm xiềng xích chuyển động,là thanh âm làn da ma sát lông tơ, một "Người" từ sâu trong ***g đi ra — kiathật là con người sao?

"Hắn" Giống như một sủng vật được nuôi dưỡng rất tốt, thânmình trần trụi, ngoại trừ đầu,"Hắn" toàn thân cao thấp đều không nhìn thấy mộtchút lông dư thừa, làn da bạch ngọc dưới ánh sáng mờ ảo như ánh lên một quầngsáng, tựa như đồ sứ tốt nhất — đây là kết quả được uy Tử Nguyệt mứt quả. Bởivậy, trên làn da trắng bóng kia, hình xăm từ phần eo lan tràn đến trên lưngnhìn thấy vô cùng rõ ràng. Đó là một con rắn màu bạc, xinh đẹp mà ái muội quấnquít lấy thân thể của "Hắn", động tác của hắn "Hắn", nhẫn nhụi mà lại phiếntình giãy giụa, quả thực làm chói mắt tất cả mọi người. Trên mắt cá chân tinhxảo nhẫn nhụi, một cái xiềng xích màu vàng thật dài. Đến khi "Hắn" đến gần BạchHủ Dực, hơi hơi ngẩng đầu lên, con ngươi bên dưới mái tóc đen, là một mảnhtrống rỗng, thẳng tắp nhìn Bạch Hủ Dực không chớp mắt.

Bạch Hủ Dực yêu thương lấy tay sờ sờ mặt của "Hắn", "Hắn" mờmịt trừng mắt nhìn, sau đó như là sủng vật được âu yếm mà làm nũng cọ cọ vàolòng bàn tay Bạch Hủ Dực.

Bạch Hủ Dực nhìn bộ dáng dịu ngoan của "Hắn", hơi hoảngthần, sau đó bắt lấy đôi tay trở nên nhỏ yếu và tinh tế, đầu ngón tay cảm nhậnđược một ít dấu vết ở cổ tay bên trái của "Hắn".

Lúc trước y tự tay cắt đứt tay người nọ, lấy xuống hắc hoànkhiến y bất an và hoang mang. Khi đó người nọ phản ứng thực kịch liệt, mà hiệntại "Hắn"…… Bạch Hủ Dực hơi cúi thấp đầu nhìn người trong lòng bàn tay, "Hắn"lẳng lặng xem xét phía trên, con ngươi mơ hồ tràn ngập ỷ lại và thuận theo.

"A…… Lạc Dịch." Bạch Xà khàn cười, từ trong lòng lấy ramột vật, đưa đến trước mặt đối phương: "Đưa cho ngươi cái này, được không?"

Trong lòng bàn tay Bạch Hủ Dực, một hắc hoàn còn dính vếtmàu nằm tại nơi đó, hình thức cổ xưa, thậm chí có thể nói là đơn sơ. Bạch HủDực lẳng lặng chờ đợi, như Bạch Xà sắp sửa săn bắn.

"Hắn" nghiêng đầu liếc mắt hắc hoàn trên tay Bạch Hủ Dực mộtcái, sau đó không chút hứng thú quay lại, tiếp tục nhìn chăm chú vào Bạch HủDực không muốn xa rời.

"Không cần sao?" Bạch Hủ Dực tươi cười không chút thay đổi,nhìn không ra y rốt cuộc cảm thấy sung sướng hay là tiếc hận. Tây Yến quốc sutrong ánh mắt kinh ngạc của "Hắn" đứng lên, đi đến bên cửa đẩy cửa sổ ra. Mộttrận gió hỗn loạn từ cửa sổ thổi vào, "Hắn" đang lỏa thân nao núng đánh một cáirùng mình.

Lúc này dương quang bên ngoài sáng lạn, đối lập với gió đangâm u thổi mạnh, ánh sáng chiếu xuống làm cho cái hồ bên ngoài dường như phátsáng, tựa như phỉ thúy tốt nhất. Bạch Hủ Dực đứng ở giao tuyến âm dương gợi lênmôi, phân nửa mặt bị bóng tối che lại gây cảm giác quỷ dị, một mặt khác dướiánh dương quang dường như gây nên một hương vị ôn hòa mềm mại.

"Không cần sao?" Bạch Xà lại lặp lại một lần, y nửa dụ dỗnửa mê hoặc nói: "Chỉ cần ngươi gật đầu, ta sẽ đem nó cho ngươi."

"Hắn" vịn cái ***g, mờ mịt nhìn qua, bộ dáng phảng phất nhưđang hỏi Bạch Hủ Dực đến tột cùng đang nói cái gì, thứ này thật là "Hắn" sao?

Bạch Hủ Dực lẳng lặng nhìn bộ dáng này của "Hắn", cực nhẹnói: "Nếu ngươi không cần, vậy ném đi."

Tay tái nhợt giơ lên, hắc hoàn kia cứ như vậy thẳng tắprơi vào trong nước, làm mặt hồ nước kia nổi lên từng gợn sóng tròn. Một đôi hắcsắc kim sắc Bạch Hủ Dực không nháy mắt nhìn "Hắn", phảng phất ngay cả rung đôngnhỏ nhất của "Hắn" cũng không buông tha.

"Hắn" ánh mắt từ đầu tới đuôi đều là bình tĩnh không gợn,mang chút điểm mờ mịt, đối với hắc hoàn bị ném vào trong bờ, "Hắn" chỉ ngơ ngácnhìn tất cả diễn ra, giống như thứ vừa rồi chỉ là một hòn đá bình thường.

Vì thế xà vừa lòng.

Bạch Hủ Dực quay lại trước ***g, hai tay xuyên qua ***g sắt,cách lan can đem "Hắn" ôm chặt lấy.

"Lạc Dịch, ngươi là của ta."

Tác giả có lời muốn nói:

Xà: Ôm một cái.

Phiến tử: [run rẩy]……

51. Chương 51: Yến Loạn X Ly Khai X Làm Rõ

Ngay trước khi Bạch Hủ Dực bước vào trong phòng, thiếu niêncòn đang tức giận ném đồ.

"Cô() muốn gặp bạch! Mau đưa Bạch đến đây!"

() Cô: Cách xưng của vua thời xưa

Bình lưu ly giá trị xa xỉ vô cùng bị hung hăng ném lăn, chodù có thảm thật dày làm chăn đệm, cái chai như trước bị đập ra một cái khe, cóthể thấy được thiếu niên dùng sức rất nhiều. Thiếu niên hung hăng nhìn, cầm lợikiếm hung tợn chỉ vào cổ thị nhân, ép hỏi.

"Bạch đâu? Bạch tại sao không lại đây —!?"

Thị nhân đáng thương há mồm còn không kịp nói ra một chữ, đãbị thiếu niên bạo ngược một kiếm đâm xuyên qua yết hầu, máu phun ra làm y phụchoàng y của thiếu niên nhiễm vài điểm màu đỏ tươi.

Thiếu niên như là mãnh thú hung tàn quay quanh phòng, gặpBạch Hủ Dực vừa tới cửa, ánh mắt nháy mắt sáng lên. Thiếu niên vươn tay vớiBạch Hủ Dực, máu từ năm ngón tay nhỏ xuống, mà thiếu niên tươi cười cũng xinhđẹp đến mức tận cùng, tương phản cường liệt hình thành cảm giác khác thường quỷmị.

"Bạch, ngươi đã đến rồi."

Mà lúc này thái giám bị dọa ngốc mới nhớ tới thông báo: "Vươngthượng, quốc sư –"

Dưới căm tức của thiếu niên, thanh âm như gà chặt cổ bỗngdưng dừng lại.

Bạch Hủ Dực đứng ở cửa, một mảnh vải trắng che hai mắt, bạchy ngân phát, cả người đều trắng bệch, cho dù ánh sáng bên ngoài chiếu vào trênngười, cũng như một luồng âm hồn dưới ánh sáng.

Tây Yến vương đế Yến Loạn đạp lên thi thể thị nhân, như làmột tiểu thú dịu ngoan mà cẩn thận xích lại gần chủ nhân. Cho dù ánh mắt bị vảitrắng che khuất, cũng không ảnh hưởng cảm quan bên ngoài của Bạch Hủ Dực, theothiếu niên tiếp cận, Bạch Hủ Dực nhẹ nhàng mà lui về phía sau một bước.

Một bước rất nhỏ, nhưng cũng khiến Yến Loạn cứng người. Lúcnày thiếu niên căn bản không có một chút khí thế tàn bạo đâm chết thị nhân khinãy, mà giống một sủng vật bị vứt bỏ, mềm mại mà yếu ớt.

"Ôm, xin lỗi……Bạch, cô sai rồi." Yến Loạn xé rách y phụctrên người: "Cô như thế nào có thể khiến vật ô uế này đến gần ngươi đâu……"

Thiếu niên rất nhanh liền trở nên trơn bóng bóng, thiếu niênđơn giản mà thô bạo dùng y bào vô giá kia lau sạch tay, sau đó thân thể trầntrụi đi về phía Bạch Hủ Dực, không chút nào che giấu thân thể xinh đẹp mangtheo điểm ngây ngô kia.

Lần này Bạch Hủ Dực không có cự tuyệt Yến Loạn lại gần, YếnLoạn rất cao hứng tiến đến bên người Bạch Hủ Dực, thỏa mãn mà hít vào hương vịtrên người Bạch Hủ Dực, lộ ra biểu tình say mê.

"Bệ hạ." Bạch Hủ Dực khàn khàn thanh âm vang lên: "Ngươi tìmta đến……Là có việc gì?"

Yến Loạn lộ ra một chút thần sắc ủy khuất: "Cô đã lâu khônggặp ngươi."

Bạch Hủ Dực khẽ nghiêng đầu, như nghĩ đến cái gì, một chútsung sướng theo khóe môi bày ra: "Ta có việc."

“Việc gì?” Trong mắt Yến Loạn chợt lóe một mảnh âm trầm: “Cóthể so sánh với cô còn quan trọng hơn sao?”

“Rất quan trọng.” Bạch Hủ Dực thở dài: “Vô cùng….. Quantrọng, so với ngươi, so với tất cả trên đời này đều quan trọng hơn.”

Trên mặt Yến Loạn tràn đầy không cam lòng, trong mắt cuồngbạo chợt lóe, nhưng cũng không dám đối mặt với Bạch Hủ Dực biểu thị nghi vấn.Thiếu niên chuyển mắt, sau đó cười mở miệng: “Thần tế sắp đến, giống trước kia,trong khoảng thời gian này Bạch ở cũng với cô đi……Bạch?”

Bạch Hủ Dực nhẹ nhàng gật đầu, dưới cái nhìn chăm chú củaYến Loạn không trả lời.

Thật lâu sau, Tây Yến quốc sư khàn khàn nói: “Bệ hạ, thần cóviệc, cáo lui trước.”

Yến Loạn kinh ngạc nhìn thân ảnh bạch sắc kia biến mất phíasau cửa, thật lâu sau, cuồng nộ và bạo ngược cuồn cuộn trong hai mắt thiếuniên. Một cước đá văng thái giám bên cạnh vài vòng, cuồng loạn rít gào: “Cònchưa cút đi tra cho cô! Cô muốn biết, đến tột cùng là cái gì có thể so với côcòn quan trọng hơn!?”

[Đây là quỷ y?] Thiếu niên không xác định hỏi, ánh mắt quétnhìn trên người Lạc Dịch. Được người bên cạnh xác nhận lại sau, thiếu niên dẫnmọi người đến trước mặt Lạc Dịch, còn không kịp mở miệng, một thái giám phíasau liền nhỏ giọng hét lên.

[vương thượng giá lâm mà không quỳ, tiện dân……]

Tiểu tư phía sau Lạc Dịch đã quỳ rạp xuống mà Lạc Dịch lạichỉ bày ra mặt than, phi thường bình tĩnh đi qua. Khi thái giám đang hét lênLạc Dịch còn đang đứng trước mặt bọn họ, thời điểm hét được một nửa, Lạc Dịchđã cực kỳ tự nhiên cùng thiếu niên gặp thoáng qua — thật sự vô cùng tự nhiên,giống như hắn chính là một cơn gió không dấu vết thổi qua. Thái giám trợn mắt,câu nói kế tiếp trở nên đứt quãng mơ hồ không rõ, không biết đến tột cùng cònmuốn kêu nữa không, giống như chờ kêu xong rồi bọn họ cũng chỉ có thể nhìn theobóng dáng đi xa rồi của Lạc Dịch.

Yến Loạn sửng sốt trong nháy mắt, sau đó một phen giữ chặttay áo của người kia. Áo xám thanh niên bị kéo đến nghiêng, vô hỉ vô bi ánh mắtnhưng lại khiến thiếu niên có loại cảm giác đau đớn như bị hàn châm đâm vào -kia không phải ánh mắt của con người.

[ngươi là quỷ y.] Yến Loạn nheo mắt, dùng sức nắm chặt cánhtay Lạc Dịch, lực đạo gần như vặn gãy kia cũng không khiến biểu tình Lạc Dịchcó chút thay đổi: [ngươi chữa trị chân cho Bạch.]

Lạc Dịch trầm mặc đối diện với Yến Loạn. Thiếu niên trừngmắt nhìn, đột nhiên lộ ra một tươi cười, không dấu vết dời tầm mắt.

[ngươi làm rất tốt.] Yến Loạn nâng cằm: [cô muốn thưởng chongươi.]

Câu nói của thiếu niên không có gì không tuyên cáo cường thếvà quan hệ thân mật với Bạch Hủ Dực, chỉ là……Này thì có quan hệ gì với hắn?Lạc Dịch trăm tư không thể giải, nghĩ nghĩ, vẫn là nghĩ không ra, chỉ có thể nhìnchằm chằm người đang nắm lấy cổ tay hắn, phi thường hàm súc nhắc nhở đối phươngbuông tay, rất đau a đáng giận……

[Ngươi muốn cái gì?] Yến Loạn không nhìn ám chỉ của LạcDịch, liên tục truy vấn.

[Không cần.] Lạc Dịch đông cứng nói, cánh tay truyền đến đaudớn khiến thanh âm của hắn đều vặn vẹo: [Buông tay.]

Gặp thiếu niên không cam lòng còn muốn nói cái gì đó, LạcDịch quyết đoán đánh gãy: [Bạch Hủ Dực đã trả đủ.]

[Cái gì?]

[Mắt.] Lạc Dịch không một tia cảm tình nhìn Yến Loạn, thanhâm thanh lãnh giống như trào phúng: [Ngươi cũng muốn cho ta đôi mắt sao.]

[Hiện tại, buông tay.]

Thanh âm lạnh như băng khiến Yến Loạn không tự chủ đượcbuông lỏng tay ra, thiếu niên lăng lăng nhìn Lạc Dịch, chờ đến khi hàm nghĩacâu nói kia xuất hiện trong đầu, Yến Loạn đầu tiên là kinh ngạc trừng lớn mắt,sau đó biểu tình trở nên vặn vẹo.

[Ngươi, ngươi cư nhiên, cư nhiên……] Yến Loạn rống to,trong mắt lộ vẻ bạo ngược: [Ngươi cư nhiên có thể có được mắt của Bạch……!?Không thể, không thể, không thể — Bạch là của cô, tất cả mọi thứ của Bạch đềulà của cô –]

…… Gì?

Lạc Dịch lạnh mặt, hắn hiện tại hoàn toàn không cần cố ý bảotrì mặt than, bởi vì đối phương đã thần kinh biểu đạt cảm tình khiến hắn oanhtạc thành bã. Ai có thể nói cho hắn, đối phương một bộ khẩu khí hâm mộ ghen tịnày là vì sao a. Trọng điểm trọng điểm sai lầm rồi đi, không phải hắn là nhằmvào hành vi hắn đem con mắt Bạch Hủ Dực đào ra mà tiến hành chỉ trích cườngliệt sao? Vì cái gì thiếu niên đối diện oán giận lại vì hắn có được con mắt củaBạch Hủ Dực……?

Tây Yến cái chỗ này toàn biến thái sao…… Run rẩy đinhững con người phàm nhân, quả nhiên tư duy nhóm biến thái là cảnh giới chúngta không thể hiểu biết, thân là người thường Lạc Dịch quả thực là muốnngất……

Mắt thấy trong mắt Yến Loạn sát ý càng ngày càng nồng đậm,Lạc Dịch duy trì mặt than, thanh âm cứng nhắc thẳng tắp.

[Ngươi không thể giết ta.] Lạc Dịch bình tĩnh nói: [Giết ta,Bạch Hủ Dực sẽ giết chết ngươi.]

Đây là trắng trợn thị sủng mà kiêu……Mới là lạ.

Nghe được tên Bạch Hủ Dực, Yến Loạn trong mắt chợt lóe mộttia kính sợ và bối rối, Lạc Dịch xem qua tư liệu của Bạch Hủ Dực, tự nhiên biếtquan hệ giữa Yến Loạn và Bạch Hủ Dực, hoặc là nói, quan hệ giữa Tây Yến quânchủ và quốc sư, cũng rất vặn vẹo a. Tại Tây Yến, quốc sư giết chết vương tộc làkhông chút áp lực. Địa vị quốc sư quá mức siêu nhiên, hình dung một cách chuẩnxác, Tây Yến vương tộc cơ bản như là một con chó quốc sư nuôi dưỡng, chuyên môndùng để chăn dê ở Tây Yến. Lạc Dịch mỗi lần nhìn đến đều không khỏi bĩu môi,quốc gia vặn vẹo thế này rốt cuộc là hình thành như thế nào, hơn nữa vẫn đứngvững đến bây giờ.

Yến Loạn rất nhanh thu hồi vẻ giận dữ, chỉ có trong mắt lộvẻ ác độc.

[Cô sẽ giết ngươi.] Yến Loạn trừng mắt nhìn Lạc Dịch: [Khingươi rời khỏi tầm mắt của Bạch, cô sẽ giết ngươi.]

Yến Loạn dụng tâm nhìn mỗi một biểu tình và chi tiết củathanh niên áo xám đối diện, lại như trước tìm không ra nửa điểm dao động. Sauđó, thiếu niên ngốc lăng cương tại chỗ, có chút không thể tin những lời vừa rồicủa Lạc Dịch.

Lạc Dịch nói: [ta rất nhanh sẽ rời đi.]

[rời đi nơi này…… Rời đi Bạch Hủ Dực.]

[ta nghe nói……] thanh tuyến khiến người khác kinh tủngkhàn khàn từ phía sau truyền lại đây: [Ngươi muốn rời đi?]

Lạc Dịch chớp mắt nhìn chằm chằm quyển sách trên tay, như làcái gì cũng không thể dời đi lực chú ý của hắn, cho dù hắn cảm thấy mình sắp bịtầm mắt đến từ phía sau giải phẫu.

Ánh mắt Bạch Hủ Dực nhìn người khác luôn là âm hàn, conngươi kim sắc làm cho người ta có một loại cảm giác băng sơn lạnh lẽo, người nọliền dùng ánh mắt như vậy nhìn chăm chú vào lưng Lạc Dịch, rõ ràng băng hàn lạimang theo một cảm giác nóng rực khác thường, khiến Lạc Dịch bị nhìn chăm chúthật chân thực mà thể nghiệm cảm giác băng hỏa lưỡng trọng thiên một phen.

Không được Lạc Dịch đáp lại, đây đồng thời cũng là câu trảlời tốt nhất của Lạc Dịch, Bạch Hủ Dực biết Lạc Dịch thừa nhận. Tây Yến quốc sưđứng tại chỗ — y hiện tại đã cơ bản có thể đi đường giống người bình thường –nhìn thân ảnh cao ngạo trước sau như một kia, không nói gì, gần như chỉ là chămchú nhìn vào,

trong mắt ánh sáng lóe ra một phen, cuối cùng mơ hồ thành mộtmảnh vàng đậm, đó là cảm giác mang chút điểm si mê ý tứ hàm xúc.

Ánh sáng xuyên qua cửa sổ dần dần nghiêng xuống, màu sắccũng dẫn biến thành màu da cam mập mờ. Lạc Dịch lật một tờ, mượn này thoánghoạt động thân mình cứng ngắc một phen. Bạch Hủ Dực phía sau không nói một lờinhìn chằm chằm hắn một buổi chiều, Bạch Hủ Dực đem cảm giác tồn tại giảm thậtthấp, ngay hô hấp đều đến mức không thể nghe thấy, nếu không phải ánh mắt kiaquá mức nóng rực, Lạc Dịch tuyệt đối sẽ không ý thức được phía sau còn có mộtngười. Cảm giác hư vô tồn tại cộng thêm ánh mắt kia, Lạc Dịch khắc sâu cảmthấy, đậy quả thực là đang trình diễn nguyền rủa oán thứ x đại a sát!

Ca muốn về lại thế kỉ 21……Cho dù là 2012 đồng thời cacòn chưa mua vé tàu ca cũng nhận……

Ngươi muốn rời đi a……

Lạc Dịch ngây ngẩn cả người, hắn không xác định vừa mới cóphải hay không nghe thấy được một câu thở dài, không đợi hắn phục hồi tinh thầnlại, một đôi tay từ phía sau ôm trọn hắn.

Xà quấn lên con mồi.

Hai tay khóa chặt hắn mềm mại không xương, mỗi một tế bàotrên người Lạc Dịch đều đang kêu gào nguy hiểm, nhanh thoát đi — thoát khỏiBạch Xà kia. Hắn gần như thất kinh bắt lấy tay Bạch Hủ Dực, cảm xúc mềm nhũnlành lạnh kia khiến hắn rùng mình, sau đó dùng lực hất ra.

Cho dù đứng trên tất cả mọi người ở Tây Yến, Tây Yến quốc sưthân mình cũng là yếu ớt, thân thể bọn họ so người bình thường còn suy yếu hơn."Sàng lọc" trước đây làm cho hai chân bọn họ mất đi lực hành động, cho dù códược vật điều trị, quanh năm ngồi trên xe lăn cũng làm thân thể bọn họ ngàycàng suy yếu. Bởi vậy, Lạc Dịch rất dễ dàng đẩy Bạch Hủ Dực ra, hắn bỗng dưngđứng lên, xoay người nhìn Bạch Hủ Dực ngã trên mặt đất.

[Bạch Hủ Dực!]

Đây ước chừng là lần đầu tiên Lạc Dịch kêu to Bạch Hủ Dực.Bạch Hủ Dực ngồi dưới đất, tóc bạc tản ra, che khuất hơn phân nửa khuôn mặt. Ởnơi Lạc Dịch nhìn không thấy, Bạch Hủ Dực chớp mắt, trong mắt chợt lóe một tiađen tối.

Bạch Hủ Dực — nói đúng ra là tư duy biến thái Lạc Dịchkhông thể nào hiểu được, hắn không thể lý giải hành vi vừa rồi của Bạch Hủ Dực.Lạc Dịch đè nặng tim đập nhanh đến mức sắp vọt lên yết hầu, đi nhanh về phía cửa,uy vũ hiên ngang "Chạy trối chết".

Mẹ ơi, mẹ ơi, hắn vừa mới hình như có lẽ đại khái đem chúatể cao nhất của quốc gia biến thái này đẩy ngã trên đất……

Lạc Dịch dừng cước bộ. Áo xám thanh niên quay đầu, tầm mắtxuống phía dưới, mặt không chút thay đổi nhìn cái tay nắm lấy góc áo của hắn,thanh âm thanh lãnh không chứa một tia tình cảm: [Buông tay.]

Bạch Hủ Dực ngửa đầu, cái loại tư thái này khiến Lạc Dịch dùthế nào cũng đều chỉ có thể liên tưởng đến tư thái công kích của bạch xà.

[Lạc Dịch.] Bạch Hủ Dực khàn khàn nói: [Ở bên ta…… Đừngly khai.]

Ngữ khí bình thản, nhưng trong câu nói không chút che giấuchờ đợi. Bạch Hủ Dực nhìn Lạc Dịch thờ ơ, buông lỏng tay cầm góc áo ra, dườngnhư ẩn ẩn hiện ra một loại cảm giác đáng thương. Gặp Bạch Hủ Dực buông tay, LạcDịch còn không kịp thả lỏng, đã thấy Bạch Hủ Dực nhẹ nhàng xoa chân hắn.

[Ta rất sợ. Ta rất sợ a……Sợ ngươi rời đi ta……]

Bạch Hủ Dực âm âm nhu nhu cười, trong giọng nói lộ ra một cỗthân mật và ngọt ngào, Lạc Dịch chỉ cảm thấy lạnh lẽo từ nơi hai người tiếp lúclan tràn ra toàn thân.

[Lạc Dịch] xà nghiêng đầu hỏi: [ta phế đi chân của ngươi,được không?]

[Như vậy ngươi liền không thể rời khỏi ta.]

Bạch Hủ Dực cực nhẹ nói.

“Cô dưỡng một đám phế vật, ân?”

Yến Loạn híp mắt cười, một hồng y nhân đang quỳ trước mặt.

“Thuộc hạ thất trách.” Đầu lĩnh hồng y nhân dập đầu, thanhâm cứng nhắc: “Phủ của quốc sư đại nhân không thể lẻn vào, trong phủ người bảovệ rất nhiều, không thể suy đoán được hành động gần nhất của quốc sư đạinhân……”

Thiếu niên trong mắt lệ khí càng ngày càng đậm, hồng y nhânnhư trước không hoảng không vội máy móc báo cáo:

“……Thuộc hạ thu thập được hành tung phía trước của quốcsư đại nhân: Thiên khánh năm 65 ngày 7 tháng 2, quốc sư đại nhân được mời đếnHổ Bạc Thành Thiên khánh năm 65 ngày 23 tháng 2…… Thiên khánh năm 65 ngày9 tháng 3, quốc sư đại nhân xuất hiện ở pháp trường Khổng Ly Thành, cũng bắtđược một tên yêu vật……”

“Chờ một chút, yêu vật?”

“Là.” Hồng y nhân đáp: “Theo tư liệu thuộc hạ thu thấp được,Khổng Ly pháp trường vào buổi trưa Thiên Khánh năm 65 ngày 9 tháng 3 một áo xámnam tử xuất hiện từ trên không, sau bị quốc sư đại nhân chế phục, quốc sư đạinhân công bố đây là yêu vật đến từ hư vô……”

Theo giải thích của hồng y nhân, Yến Loạn ánh mắt càng phátra kinh ngạc, hắn đánh gãy hồng y nhân, mệnh lệnh nói: “Đem bức họa ‘Yêu vật’kia trình lên!”

Một hồng y nhân phía sau đã sớm có chuẩn bị, duy trì tư thếdâng lên một trương giấy.

Yến Loạn nhìn thấy người trên mặt giấy kai, hô hấp mạnhngừng lại!

Bạch Hổ thành là kinh đô Tây Yến, xa hoa là ba cái quốc giakhác so ra đều kém xa. Trong lòng người Tây Yến, nó đồng thời cũng là nơi hư vôthần cư ngụ. Tây Yến dân chúng tự xây dựng nên Bạch Hổ, điều này không chỉ cóthể hình dung bằng một từ cuồng nhiệt — bọn họ thậm chí cho rằng, chẳng sợtrong nhà không có bạc ăn cơm, Bạch Hổ trên tường thành sơn bạc cũng không thểthiếu nửa phần.

Sáng sớm đám sương đã tản ra, thương đội đãchờ đợi sẵn sàng ngoài thành. Một ít tiểu quán lẻ tẻ khai trương ngoài thành,làm cho những người chờ đợi bên ngoài có thể thư giãn một chút.

“Lão bản, ba cái bánh bao.”

“Có đây.” Lão hán bán bánh bao cười cười, động tác thuầnthục bắt đầu đóng gói: “Tiểu huynh đệ không phải người Tây Yến?”

Hoàng y nam tử đứng trước quầy bánh bao cũng cười, lộ ra mộtcỗ tinh quái: “Bị phát hiện?”

“Khẩu âm không giống.” Lão hán cười ha hả nói: “Tiểu huynhđệ đến Tây Yến làm gì đây?”

Tiêu Phong Chích nhìn tường thành huy hoàng màu bạc kia, gãitóc, cười nói:

“Ta đến thăm người thân.”

52. Chương 52: Thanh Minh X Tình Cờ Gặp X Tiểu Tư

Năm tháng xui xẻo, Tiêu Phong Chích cảm thấy đây là từ hìnhdung mình chuẩn xác nhất. Tại hội Hoa Đăng ở Thanh Kinh Thành, hắn trong lúc vôý từ nơi Thích Tam Nương biết được một tin tức khiến hắn muốn cháy mông — mộtngười biệt danh là “Tiền đồng” cư nhiên khiến Thích Tam Nương ưu ái có thừa,cái tên kia thậm chí là cái tên “Cấm kỵ”. Vì thế Tiêu Phong Chích không hề dừngngựa tiến về phía đại hội võ lâm, cứ tưởng tượng hắn có một địa vị cao ở magiáo lại chạy đến đại hội võ lâm, hơn nữa là đại hội chuyên môn diệt trừ magiáo, liền biết hắn có bao nhiêu bi kịch.

Từ địa vị của mình, Tiêu Phong Chích thực nhẹ nhàng tiến vàođại hội võ lâm, nhưng mục tiêu hắn truy tìm từ đầu đến cuối cũng không xuấthiện – ngay cả một cộng lông cũng không có, Tiêu Phong Chích thậm chí bắt đầuhoài nghi có phải hay không bị Thích Tam Nương trêu đùa. Nhưng vào lúc này, mộttin tức từ Hoa Phái truyền đến khiến đại hội võ lâm khiếp sợ, Tiêu Phong Chíchnghe xong cả người đều dại ra — giáo chủ đại nhân ân cần khả ái của hắn, ởngoài rừng phong Hạ Hầu thành chế tạo một hồi mưa gió huyết tinh: Hoa Pháikhông hay ho kia đụng phải Ma Giáo giáo chủ trong truyền thuyết, toàn bộ bịphân thây treo trong rừng phong, thủ đoạn tàn nhẫn, tình cảnh huyết tinh, khiếnvõ lâm đại hội tiến một vòng cao trào mới. Vô số môn phái nghĩa chính khiểntrách Ma Giáo táng tận thiên lương(), cao giọng kêu gọi tân nhậm minh chủ vàoLuân Hồi Giáo trừng trị ma đầu kia.

()Táng tận thiênlương: Mất hết tính người

Vì thế Tiêu Phong Chích xui xẻo, lẻn vào rất thành công kếtcục chính là hoàn toàn không thể thoát thân — hắn bị những chính nghĩa nhân sĩnhiệt tình này lôi kéo bao vây tiêu trừ đồng môn của mình, danh viết "Ma Giáoquá mức giảo hoạt, Tiêu huynh đệ nhất thiết không thể lạc đàn", nhiệt liệt biểuthị tình đồng bào của mình. Cho đến một lần Tiêu Phong Chích gặp được một trongnhững thuộc hạ xui xẻo của mình, một trong Lục Đại đạo chủ của Luân Hồi Giáokêu to "Thay trời hành đạo" nhảy ra kéo thuộc hạ bỏ chạy, vì thế người bị đuổigiết liền biến thành hắn. Này bạch đạo quả thực là chỗ nào cũng nhúng tay vào,ưu thế về số lượng được bọn họ phát huy đến mức tận cùng, Tiêu Phong Chích cuốicùng bị buộc phải chạy về Tu Du Sơn mới cắt đứt được đám truy đuổi này.

Chờ Tiêu Phong Chích rời đi lần nữa, mọi chuyện đã kết thúc.Khi Tiêu Phong Chích lấy được tin tức mục tiêu hắn truy tìm đã nhảy vực, sinhtử không rõ, tâm tình của hắn khó có thể diễn ta được– hắn bị gà bay chó sủanhư vậy đánh hơn nửa năm, người nọ, người nọ liền như vậy mà chết!?

— may mắn lúc trước không có thông báo với giáo chủ. TiêuPhong Chích chỉ có thể an ủi bản thân như vậy, cái tên gia hỏa chết tiệt biệtdanh "Tiền đồng" kia thật sự là rõ ràng lưu loát, giống như người nọ…… TiêuPhong Chích run rẩy, hoàn toàn không dám tưởng tượng bộ dạng khi cái tên PhongTử() kianghe được tin tức này. Phong Tử kia mấy ngày hôm trước còn đem một thiếu niêncó gương mặt khá giống người nọ thành bảo bối mà đối xử, lại trong chớp mắtchặt đầu thiếu niên kia xuống, còn cố ý đem đầu lâu kia gắn vào trên cổ còn đang phun máu tươi.

() Phong Tử: Kẻ điên

"Lạc Dịch…… Lạc Dịch……" Huyết y thanh niên khôngnhìn máu trào ra không ngừng từ đầu lâu kia, tuyệt mỹ cười: "Cười với taa…… Lạc Dịch……"

Máu tươi xẹt qua ranh năng tuyết trắng và khóe miệng đầulâu, tựa như đang bày ra một nụ cười quỷ dị.

"Lạc Dịch…… Lạc Dịch…… Lạc Dịch……"

Cái tên như nguyền rủa vang lên mãi bên tai Tiêu Phong Chích, Tiêu Phong Chích ở Tu Du Sơn đợi một vài ngày, liền chạy. Bầu không khí vặnvẹo kia quá mức áp lực, mang theo một loại trầm mặc cuồng loạn điên cuồng,giống như Mạn châu sa hoa trầm mạc chập chờ ở Tu Du Sơn kia, đỏ tươi, cổ quái,đồng thời tuyệt vọng.

Vì thế Tiêu Phong Chích trốn tránh. Lúc đi ngang qua TâyYến, đang là tiết thanh minh(), Tiêu Phong Chích chần chờ thật lâu, cuối cùngvẫn quyết định đi tảo mộ cho mẫu thân. Tiêu Phong Chích đã gần mười sáu nămkhông đi vấn an mẫu thân của mình, hắn thẹn trong lòng, mẫu thân trước khi lâmchung đem Yến Phù Sênh phó thác cho hắn, hắn lại không chiếu cố tốt muội muộicủa mình.

()Tiết thanh minh: Thanh Minh Là tiết thứ năm trong "nhị thập tứkhí" và đã được người phương Đông coi là một lễ tiết hàng năm. Đây là mộttiết của mùa xuân, thường bắt đầu vào ngày 4 hoặc 5/4 dương lịch tùy năm. Vào tiếtthanh minh người ta thường đi tảo mộ.

Nghĩ đến muội muội Yến Phù Sênh, liền không tự chủ nghĩ đếnPhong Tỏa Vân và tiền nhiệm giáo chủ Quý Bội Tuyệt, còn có ân oán tình cừutrong đó. Tiêu Phong Chích vẫn có cảm giác không nói nên lời, cái người ngay cảtên cũng không thể nhắc tới kia quá mức tàn nhẫn, vô luận là đối với chính mìnhvẫn là đối với người khác, nếu không phải người nọ, lúc trước cũng sẽ khôngphát triển đến loại tuyệt cảnh này — người nọ hoàn thiện Phong Tỏa Vân, nhưngđồng thời cũng phá hủy Phong Tỏa Vân.

Tiêu Phong Chích nhìn mộ bia trước mặt, ánh mắt có chút ảmđạm.

"Nương…… Thực xin lỗi…… Ta không có cách nào đưa PhùSênh đến nhìn mặt người……"

Hiện tại Luân Hồi Giáo hết thảy đều vặn vẹo. Phong Tỏa Vânvặn vẹo, Yến Phù Sinh……Cũng vặn vẹo.

Cách, cách, cách……

Lỗ tai Tiêu Phong Chích giật giật, động tác cực kỳ mềm nhẹnhanh chóng ẩn mình vào bóng tối, không có tiếng động. Nơi này là hoànglăng của Tây Yến, Tiêu Phong Chích ẩn vào cũng không khó khăn, hoàng lăng TâyYến rất lớn, mà mẫu thân Tiêu Phong Chích là sủng phi không có bối cảnh, chếtđi tự nhiên không chiếm được một vị trí tốt, chỉ có thể an táng tại một góchoang vu hẻo lánh, bình thường ngay cả người quét tước cũng quên đi nơi này.Tiêu Phong Chích nheo mắt, nghe tiếng bước chân không nhiều, trong đó có mộtngười cước bộ hỗn độn phù phiếm, không có chút võ công, mà còn lại thì là võcông cao cường, Tiêu Phong Chích sử dụng một ít đặc thù công pháp ở Luân HồiGiáo mới miễn cưỡng phân biệt được.

Tiếng bước chân ngừng lại ở xa xa, Tiêu Phong Chích cựcnhanh liếc mắt một cái, hắn không dám dừng lại lâu, như vậy sẽ khiến cho đốiphương chú ý. Kia liếc mắt một cái liền nhìn thấy một mảnh màu vàng, Tiêu PhongChích lập tức biết đó là ai – đó là hoàng kim màu sắc chỉ có hoàng tộc mới có.

Thị vệ phân tán ra, canh giữ bốn phía bên hoàng y thiếuniên, Tiêu Phong Chích càng cẩn thận giấu đi khí tức của mình, lỗ tai lặng lẽdựng thẳng lên, hắn có chút nghi hoặc: Hôm nay là thanh minh, lấy thân phậnthiếu niên kia rõ ràng sẽ không, cũng không đến một góc hoang vu trong hoànglăng này.

Gió khiến lời nói của thiếu niên kia như ẩn như hiện truyềnđếp, vô cùng mơ hồ, Tiêu Phong Chích vận dụng công pháp cũng chỉ có thể miễncưỡng nghe rõ mấy từ. Có lẽ là nói quá kích động, thiếu niên đi về phía trướclấy tay nhẹ nhàng chạm vào mộ bia — Tiêu Phong Chích rõ ràng phát hiện khoảngcách bọn họ rút ngắn không ít, lời nói không còn là mơ hồ không rõ.

Tiêu Phong Chích đang cảm thấy may mắn, nhưng một câu kếtiếp của đối phương khiến toàn bộ thân mình của hắn đều lạnh xuống, lạnh đếnmức hắn cảm thấy cho dù không phải đang ở trong khu mộ, cái loại hàn ý này vẫnnhư cũ như móng tay của quỷ gãi nhẹ nhàng trái tim của hắn.

"Người kia đã trở lại." Thiếu niên kịch liệt kêu to: "Cáiquỷ y tên là Lạc Dịch đã trở lại!"

Người nọ dưới ánh mặt trời có chút e dè.

Thanh niên ngơ ngác lăng lăng nhìn tiểu đình đối diện, ánhmắt tán loạn mà mờ mịt, như một cái xác trống rỗng đứng ở nơi này, linh hồn đãsớm không biết tung tích.

"Tiên sinh" Có thanh âm từ phía sau truyền đến, thanh thúymà thoải mái: "Ngài muốn đến bên kia sao?"

Thanh niên chậm chạp hồi đầu, đứng sau hắn là một tiểu tưthiếu niên, hơi cúi đầu dáng vẻ cung kính, thanh âm dễ nghe kia chính là phátra từ thiếu niên.

"Tiểu nhân mang ngài qua……" Thiếu niên ngẩng đầu: "Đượckhông?"

Hiện ra ở dương quang cũng là một dung mạo phẳng phất như lệquỷ đến từ địa ngục, toàn bộ khuôn mặt thiếu niên dính thành một đoàn, như làbị người lột da mặt xuống sau lại dùng nước thuốc dán lại. Cho dù đối mặt vớigương mặt khủng bố đến cực điểm như vậy, tầm mắt thanh niên như trước mơ hồ,hắn cũng không cảm thấy sợ hãi, bởi vì đối phương mang đến cho hắn một loại cảmgiác ẩn ẩn quen thuộc, còn có một loại gần như là áy náy chua xót, như vậy, đốiphương là ai đâu…… Là ai đâu……

…… Không nhớ rõ.

"Tiên sinh." Quỷ diện thiếu niên thanh âm thoải mái nhưtrước: "Chúng ta qua đó đi."

Thanh niên không hề động, có chút kháng cự lắc đầu. Tiểu đìnhcách đó không xa tuy rằng xinh đẹp, cũng là ở phía trên hồ nước. Ký ức trốngrỗng đang bén nhọn cảnh cáo: Không cần đến gần nước — nó sẽ cắn nuốt tấtcả —

Quỷ diện thiếu niên như là cố ý bỏ qua kháng cự của thanhniên, kéo dây xích khóa lại thanh niên, ôn nhu mà cường thế mang thanh niên đếnbên hồ. Cho đến khi đi tới cái bàn trong tiểu đình, thanh niên cả người

đềucứng ngắc, mặc cho Quỷ diện thiếu niên an bài hắn ngồi trên ghế đá. Quỷ diệnthiếu niên động tác lưu loát mà chuẩn bị nước trà, ánh mắt xẹt qua dừng ở thanhnên bên tay, trong mắt có loại chấp nhất gần như quỷ dị, tựa như oán hận lạinhư là kính ngưỡng.

"Tiên sinh, ngươi không nhớ rõ ta." Thanh âm thiếu niên nhỏ đếnmức như chỉ có riêng mình mới có thể nghe được: "Ta là tiểu tư của ngài."

Thiếu niên gần như vặn vẹo cười: "Quốc sư đại nhân nói, talà tiểu tư của ngài, cho nên ta sẽ không chết, cho dù ngài muốn cho ta chết, tacũng sẽ không chết."

Đối mặt với thanh niên và đôi mắt mơ hồ kia, thiếu niên nởnụ cười, làm khuôn mặt càng phát ra dữ tợn.

"Ngài không hề thay đổi. Như trước vô tâm, vô tình, vônghĩa, như trước tàn nhẫn."

Thiếu niên đặt chén tà vào trong tay thanh niên, thanh niênhai tay nháy mắt bị nóng đến đỏ bừng. Quỷ diện thiếu niên nhìn thanh niên gắtgao nhăn lại mày, trong mắt gợi lên một tia sáng.

"Nóng sao, xin lỗi." Tiểu tư câu môi: "Từ sau khi bị quốc sưđại nhân 'Dạy bảo', tiểu nhân không còn cảm giác đau nữa."

Xa xa truyền đến một trận huyên náo, Quỷ diện thiếu niênkinh ngạc ngẩng đầu.

Nơi này không thể xuất hiện huyên náo, bởi vì Bạch Hủ Dựckhông cho phép bất luận kẻ nào tiếp cận tiểu viện này, nếu không phải bởi vìthần tế tiến đến mà không có chút thời gian đến uy thức ăn, Bạch Hủ Dực sẽkhông để cho bất luận kẻ nào tiếp cận "Sủng thú" độc nhất vô nhị kia của y.Không ai dám nghi ngờ quyết định của Bạch Hủ Dực, vì thế nơi này liền trở thànhmột cấm địa. Cho nên Quỷ diện thiếu niên cảm thấy ngoài ý muốn, sau khi nhìnthấy người đến, kinh sợ trong cốt tủy khiến thiếu niên trong giây lát quỳ trênmặt đất, lộ ra tư thái thần phục.

"Hoàng Thượng –"

Yến Loạn không nhìn Quỷ diện thiếu niên, từ khi vào đây tầmmắt vẫn luôn dán vào trên người thanh niên không thể nhúc nhích.

"Ngươi –" Yến Loạn rống giận, vươn tay như thể giây tiếptheo sẽ bóp cổ đối phương: "Ngươi không phải ly khai sao — ngươi như thế nàocòn dám xuất hiện trước mặt cô –"

Người nọ nhận thấy được động tác của Yến Loạn, ngẩng đầu,trên khuôn mặt quen thuộc là biểu tình Yến Loạn không hề quen thuộc – người nọtuyệt đối không thể có trống rỗng và mờ mịt. Yến Loạn ngây ngẩn cả người, độtnhiên ngửi được một mùi thơm, cái loại hương vị này rất quen thuộc, thậm chíkhắc sâu trong lòng.

"Cáp –" Yến Loạn nhìn thanh niên ánh mắt gần như ngây thơ,thân thể bắt đầu run run, sau đó cất tiếng cười to, trong tiếng cười tràn ngậpchâm chọc và đùa cợt: "Ngươi cũng có hôm nay a, Lạc, Dịch."

Cái tên quen thuộc khiến thanh niên giật mình, ánh mắt hắncó chút mơ hồ, mang chút chút nghi hoặc thì thào tự nói: "Ngươi đang cùng tanói chuyện?"

"–!"

Yến Loạn rút lui một bước, tâm tình đột nhiên phiền táo đến tộtđỉnh, rõ ràng đã thành bộ dáng này rồi, người nọ vì cái gì còn có thể như thếcoi khinh mình!? Chờ Yến Loạn ý thức được mình gần như là chật vật lui về phíasau đã rơi vào mắt mọi người, Tây Yến Hoàng đế táo bạo một cước đá văng Quỷdiện thiếu niên nằm một bên, phẫn nộ rít gào: "Cút ngay! Toàn bộ đều cút ngaykhỏi nơi này!!!"

Quỷ diện thiếu niên vừa định nói cái gì đó, lại bị hồng ynhân nắm cổ mang đi. Rất nhanh toàn bộ đình liền chỉ còn Yến Loạn đang nổigiận, còn có một áo xám thanh niên từ đầu đến cuối đều mơ hồ không rõ.

Yến Loạn mặt âm trầm nhìn thanh niên, ánh mắt khó có thểhình dung:

"Ngươi vì cái gì phải về lại?"

[ngươi cũng có hôm nay a.] Yến Loạn trào phúng nhìn áo xámthanh niên ngồi trên xe lăn, ánh mắt dao động một trận tại mắt cá chân cùng vớicái chân vô lực rũ xuống của thanh niên, trong mắt là quang mang bạo ngược.

[Ngươi như vậy, còn nói lập tức rời khỏi Bạch?] Yến Loạncười lớn: [Bạch vì cái gì không phế luôn tay của ngươi đi? Tuy rằng như vậyngươi càng không thể ly khai Bạch, nhưng cô cũng thực vui vẻ, thực vui vẻ!]

Lạc Dịch ngồi ở trên xe lăn, hắn nghiêng đầu nhìn ánh dươngquang ngoài cửa sổ, ánh sáng màu cam chiếu lên gương mặt, làm gương mặt lạnhlùng kia dường như nhu hòa hơn.

Thật lâu sau, Lạc Dịch quay đầu lại nhìn biểu tình Yến Loạnnhư sắp bùng nổ, hắn dừng một chút, thanh âm cứng nhắc thẳng tắp, không có chútphập phồng:

[…… Ngươi đang cùng ta nói chuyện?]

Tiêu Phong Chích vòng vo bên ngoài phủ quốc sư mấy ngày,cuối cùng cũng không tìm được phương pháp lén vào. Nơi này rất tà môn, quốc sưphủ cũng không lớn, nhưng này ý nghĩa càng được chủ nhân không chế tốt, LuânHồi Giáo tồn tại nhiều năm như vậy, còn chưa thành công đưa người vào được phủquốc sư — cho dù đi vào, không quá một tháng sẽ không còn động tĩnh.

Mấy ngày nay Tiêu Phong Chích từng muốn lẻn vào bằng vũ lựccường thế, nếu không bị người mặt trong phát hiện, chính là bị địa hình khóphân biệt mê hoặc, hoặc là xà ở khắp nơi, chúng nó cũng là người cảnh báo tốtnhất, đồng thời cũng là người công kích tốt nhất. Tiêu Phong Chích từng một lầnsuýt nữa bỏ mạng bên trong, nếu không phải sử dụng bí pháp liều mạng tổn thươngnguyên mệnh trốn đi, hiện tại thi thể đã sớm hư thối. Lần đó lẻn vào cũng khiếnTiêu Phong Chích không thể không tĩnh dưỡng vài ngày, Phong Chích nhìn phủ quốcsư càng ngày càng tăng mạnh phòng vệ sau, sầu đến mức bạc tóc.

Cho dù là thế này, Tiêu Phong Chích cũng không thể khôngđánh chủ ý lên phủ quốc sư, bởi vì sự tình một khi nhấc lên quan hệ với ngườikhông thể nhắc tên kia, sẽ chuyển biến theo một cách khó lường. Thân là LuânHồi Giáo chuyên nắm giữ tin tức tình báo, một khi có tin tức người nọ, TiêuPhong Chích tuyệt đối là người đầu tiên biết đến. Tiêu Phong Chích đau khổ đitruy tìm tin tức người nọ, không chỉ vì giáo chủ, mà càng vì muội muội củamình. Tiêu Phong Chích cười khổ, cũng không phải là người không biết lượng sứcmình, hy vọng xa vời mà mở ra một cái kết một nút thắt máu tươi đầm đìa của quákhứ kia.

"Khách quan," Ngoài cửa truyền đến thanh âm tiểu nhị, khôngbiết vì sao có vẻ có chút lắp bắp sợ hãi: "Ngài, ngài có khách, khách, kháchnhân –"

Tiêu Phong Chích bất động thanh sắc nắm lên vũ khí, lúctrước bởi vì không có cách lẻn vào phủ quốc sư, Tiêu Phong Chích chỉ có thểviết thư về Luân Hồi Giáo, kêu Trư Tiểu Thất phái trợ giúp lại đây, gặp nhau ởnơi này.

"Quần áo của ngươi màu gì?" Tiêu Phong Chích đột nhiên hỏi.

"Màu xanh."

Tiểu nhị kinh hồn táng đảm liếc mắt người bên cạnh y phục kỳdị toàn màu trắng một cái, tràn ngập phỉ báng mắt xem mũi mũi nhìn tim.

Ám hiệu là đúng, nhưng thanh âm này…… Tiêu Phong Chíchcòn không kịp nghĩ nhiều, liền nghe thấy người ngoài cửa lại nói:

"Ta màu đỏ, tới trước gặp thanh y nhân."

Loại khẩu khí này…… Tiêu Phong Chích không hề chần chờ,xoát một cái mở ra cửa, cửa trừ bỏ một tiểu nhị câm như hến, là một người ănmặc quái dị — trên người là bạch y kỳ dị hoàn toàn kín mít, trên mặt mặt nạhắc bạch phân minh, một nửa nhân từ, một nửa dữ tợn.

Trong Luân Hồi Giáo, màu xanh đại biểu cho Súc Sinh đạo, màuđỏ chính là…… Thiên Giới đạo.

Tiêu Phong Chích như thế nào cũng nghĩ không thông, vì cáigì rõ ràng viết thư cho thủ hạ của mình, đến cũng là trâu ngựa không liên quanThiên Giới đạo?

53. Chương 53: Con Rối X Tiểu Tư X Tay Phải

Quỷ diện thiếu niên quỳ rạp trên mặt đất, lạnh run.

"Ngươi nói……" Bạch Hủ Dực thanh âm rất nhẹ, âm âm nhunhu: "Đây là 'Hắn' làm?"

"Là, đúng vậy." Thanh âm quỷ diện thiếu niên có chút lắpbắp, lại phi thường lưu loát nói tiếp: "Lúc ấy vương thượng đuổi tiểu nhân đi,tiểu nhân chỉ có thể bị hồng y vệ đưa ra xa. Khi đó, vương thượng — vươngthượng tựa hồ đang chất vấn 'Hắn', rất là kích động bắt được áo của 'Hắn', saođó, vương thượng đã bị 'Hắn' đẩy ra, rơi xuống nước…."

Tiếp sau đó, tất cả đều rối loạn, Tây Yến quốc vương đế tônquý nhất trên danh nghĩa bị người đẩy vào trong hồ nước, trong lúc nhất thời gàbay chó sủa, người hầu nhảy vào trong hồ cứu bệ hạ của bọn họ, trên bờ có ngườichỉ huy, có người chạy tới kêu thái y, còn có người kinh hồn táng đảm mời chủnhân nơi này trở về — khi Bạch Hủ Dực trở lại quốc sư phủ, tất cả mọi ầm ĩdường như đã đi đến kết thúc, Bạch Hủ Dực cần phải đối mặt chính là Yến Loạnđang có vẻ như bị bệnh nằm trên giường, mở to đôi mắt đỏ bừng ủy khuất mà cuồngbạo.

"Cô muốn giết hắn! giết hắn! Hắn dám, hắn dám đẩy cô xuống–"

Bạch Hủ Dực đứng ở ngoài cửa nghe Yến Loạn rống to, y khôngmột tiếng động xoay người rời đi, gọi Quỷ diện thiếu niên tới hỏi trạng huống.Quỷ diện thiếu niên quỳ trên đất, rất nhanh đã đại khái miêu tả sự tìnhmột lần.

Tây Yến quốc sư có chút đăm chiêu, y lướt qua Quỷ diện thiếuniên đi vào sâu trong phủ địa, cho đến đi vào một căn phòng. Bạch Hủ Dực đẩycửa ra, ánh sáng chiếu vào thẳng tắp hình thành một đường nhỏ, đến cuối phản xạra một màu vàng chói mắt — đó là một cái ***g, mà đầu sỏ gây nên hỗn loạn ngàyhôm nay lại đang cuộn tròn trong ***g, cọ lớp lông mềm mại mà khẽ ngáy ngủ.

Bạch Hủ Dực đi đến gần ***g, cúi đầu nhìn thanh niên đangcuộn mình bên chân, đây là sủng vật của y. Y cởi mảnh vải bịt mắt xuống, cúingười kéo hai tay thanh niên, dùng vải trói lại. Trong lúc đó dừng một chút,Bạch Hủ Dực nhìn vào lòng bàn tay hơi sưng đỏ kia, mắt phải màu vàng lắng đọnglại thành màu vàng nhạt, mắt trái màu đen trước sau như một sâu không thấy đáy.

Dưới động tác của Bạch Hủ Dực, thanh niên rất nhanh đã bừngtỉnh, hắn nâng lên một đôi mắt mơ hồ, liếc mắt nhìn hai tay bị trói lại mộtcái, sau đó mờ mịt nhìn Bạch Hủ Dực.

"Lạc Dịch." Bạch Hủ Dực thắt nút mảnh vải trên cổ tay LạcDịch lại, sau đó mở lòng bàn tay đối phương, cúi đầu xuống dùng môi nhẹ nhàngcọ xát phiến sưng đỏ kia: "Thích không, tiểu tư ta đưa cho ngươi."

Môi Bạch Hủ Dực băng lạnh lạnh lẽo, cũng rất mềm mại, baotrùm ở nơi bị phỏng dễ chịu ngoài ý muốn. Lạc Dịch thoải mái nheo mắt, như làthú con được an ủi.

"Ta đưa tên đó cho ngươi." Bạch Hủ Dực từng chút liếm thỉlòng bàn tay Lạc Dịch, giống như xà đang khè lưỡi: "Bởi vì ta biết tên đó hậnngươi."

Bạch Hủ Dực âm âm nhu nhu nở nụ cười: "Như vậy tên đó sẽkhông có một ít tâm tư không nên có." Y đem hai má tựa vào trên lòng bàn tayLạc Dịch, nghiêng đầu nhìn hướng Lạc Dịch: "Ngươi từng vì tên đó mà mất đi tayphải a……"

Trong quá khứ, y đánh gãy gân chân của hắn, phá huỷ tay phảicủa hắn, hắn lại vẫn trốn thoát.

Bạch Hủ Dực trừng mắt nhìn, đột nhiên kéo hai tay Lạc Dịchđang bị trói lên trên đầu. Y nằm trên người Lạc Dịch, tóc bạc màu dài lượn lờgiữa hai người.

"Lạc Dịch," Bạch Hủ Dực mềm nhẹ hỏi: "Ngươi vì cái gì muốnđẩy Yến Loạn xuống?"

Không đáp lại, đôi mắt màu đen kia trừ bỏ mê mang vẫn là mêmang.

“Gần đây có vài khách nhân đã tới phủ quốc sư.” Bạch Hủ Dựcnhìn Lạc Dịch, như là lơ đãng mà nhắc tới nói: “……Cần ta giữ lại vì ngươisao, Lạc Dịch.”

Trong mắt đối phương như trước là một mảnh hỗn độn, đó làtrống rỗng không chút gợn sóng.

Xà khẽ ngửi cổ con mồi, thanh âm khàn khàn: “Kêu tên ta.”

Lần này rất nhanh đáp lại: “Bạch, Bạch…… Hủ Dực……”

“Nhìn ta.” Bạch Hủ Dực nỉ non: “Nhìn ta, Lạc Dịch.”

Lạc Dịch nâng đầu, cùng Bạch Hủ Dực đối diện, trong conngươi đen tràn ngập ỷ lại và quyến luyến, trong con ngươi là không chút dấu vếtđể ý – đây đồng dạng là một loại khinh thường, so sánh với quá khứ, loại khinhthường này là mờ mịt, trống rỗng, nhưng cũng triệt để hơn, bởi vì không có linhhồn.

Cùng “Hắn” Nói chuyện,”Hắn” Sẽ không nói hỏi “Hắn”,”Hắn” Sẽkhông trả lời Chỉ có mệnh lệnh,”Hắn” Mới có thể phản ứng — “Hắn” Là cái gìđây?

……Người gỗ?……Con rối.

“Bạch Hủ Dực……”

Con rối Bạch Hủ Dực có rất nhiều, dù là chết, hay là sống –thậm chí vương đế tối cao trên danh nghĩa cũng là một trong những con rối củay, nhưng là “Hắn” Không giống với……”Hắn” Không nên giống với. Vì cái gì lạitrói chặt “Hắn”, rõ ràng biết “Hắn” sẽ không phản kháng Vì cái gì phái tiểu tưtrong quá khứ kia lại đây, rõ ràng biết “Hắn” đã quên tất cả.

— Y đang chờ mong cái gì?

“Bạch Hủ Dực……”

Đáp lời y yêu cầu kêu tên của y, là người tên “Lạc Dịch”sao……

Bạch Hủ Dực ôm chặt thân thể dưới thân, y không cảm thấy hốihận — Tây Yến quốc sư chưa bao giờ hối hận, y chỉ là đột nhiên có chút khôngkhoái mà thôi.

Cái loại cảm giác vô lực này rõ ràng đã có được tất cả lạinhư là mất đi hết tất cả, làm người ta khó chịu.

Xà quấn quanh vật sở hữu của nó, trước sau như một.

[Đến phía trước đi.]

Tiểu tử đang đẩy xe lăn nghe lời đi đến trước mặt Lạc Dịch,bộ dáng cúi đầu rất là cung kính.

[ngẩng đầu.]

Tiểu tư hô hấp dừng một chút, sau đó nghe lời ngẩng mặt, mộtkhuôn mặt quỷ có thể dọa trẻ con khóc lộ ra trong không khí. Lạc Dịch mặt khôngchút thay đổi nhìn khuôn mặt kia, hắn không nhìn lầm thiếu niên kia lúc ngẩngđầu ánh mắt trong 1 khoảng khắc có thể nói là oán hận.

Ta trả lại cho ngươi, Lạc Dịch. Bạch Hủ Dực nói như thế.

Vì thế tiểu tư của hắn lại một lần nữa trở lại bên ngườihắn, khuôn mặt nhỏ nhắn mất đi, còn lại một gương mặt quỷ dữ tợn, còn có cừuhận.

Tên kia hận ngươi, lại sợ Bạch Hủ Dực, công lược nói, ta tỏvẻ không hiểu.

Tên tiểu tư kia chỉ là vật hy sinh giữa hắn và Bạch HủDực, chỉ là một trong đó. Bạch Hủ Dực quá mức cường đại, cường đại đến mức chỉcần là người Tây Yến thì đều không dậy nổi một tia ý niệm phản kháng trong đầu,cho nên đối phương chỉ có thể lựa chọn một đối tượng khác để căm hận. Lạc Dịchnhìn gương mặt trước mắt kia run rẩy bất kham, hắn nghĩ, đây kỳ thật đều là vôdụng, quan trọng nhất là, đối phương ôm kỳ vọng với hắn — không có kỳ vọng thìsẽ không thất vọng, lại càng không tuyệt vọng.

Cho nên cảm thấy áy náy…… sao?

Lạc Dịch từ chối cho ý kiến, hắn gần đây đang ngồi xem mộtít sách thuốc, sau đó liền thấy một loại trường hợp tương tự — đọc gần giống"Lậu nhan" một loại bệnh ngoài da "Lũ viêm" sẽ làm người bệnh bị sốt rét và nổiinhiều mụn nước, bệnh trạng này không khác biệt so với mụn nước trên mặt tiểutư. Lũ viêm cần thiên tài địa bảo mới có thể trị liệu, Lạc Dịch tỏ vẻ hắn khôngthiếu dược, đã có Bạch Hủ Dực coi tiền như rác trợ giúp nhiệt tình. Về phần kỹnăng và độ thuần thục, Lạc Dịch đồng dạng tỏ vẻ không chút áp lực, những ngày ởphủ quốc sư mỗ phiến tử đã dùng các loại y dược bí tịch đem kỹ năng của mộtthầy thuốc kỹ năng đốt tới cấp độ thuần thục. Lý do để từ chối chữa trị chotiểu tư kia đã không còn, Lạc Dịch rốt cục vào một ngày nào đó vươn móng vuốtsói với tiểu tư kia.

Lạc Dịch vươn tay, dừng trên gương mặt đối diện.

[!]

Tay Lạc Dịch trơ trọi trên không trung, hắn mặt không chútthay đổi nhìn Quỷ diện thiếu niên vừa sợ vừa giận lại e ngại nhảy một bước dàivề phía sau, đùng một cái vấp té ngồi dưới đất.

Trong nháy mắt kia, đầu ngón tay truyền đến cảm giác thô ráptrơn dính. Lạc Dịch còn không kịp nói gì, chỉ thấy đối phương run rẩy quỳ rạptrên đất: [tiểu nhân, tiểu nhân không phải cố ý va chạm tiên sinh ……]

Lạc Dịch trong mắt chợt lóe một trận phức tạp, hắn ngồi trênxe lăn, thanh âm thanh lãnh: [lại đây.]

Thiếu niên run run, sau đó hoạt động đầu gối đi đến trướcmặt Lạc Dịch.

[ngẩng đầu.] Lạc Dịch tăng mạnh ngữ khí: [đừng trốn!]

Quỷ diện thiếu niên run rẩy ngẩng đầu, mặc cho đầu ngón tayLạc Dịch xẹt qua bộ phận khiếm khuyết kia, vẻ mặt bị mụn nước giấu đi hơn phânnửa, lại như trước có thể nhìn ra kia hiện ra vẻ mặt bị sỉ nhục. Lạc Dịch thấyđược, lại chỉ có thể bày ra thái độ không chút để ý.

Lạc Dịch tỉ mỉ sờ soạng khuôn mặt kia một lần, thiếu niên hôhấp càng phát ra trầm trọng và dồn dập, hơi thở phun vào đầu ngón tay rất nóngrực. Lạc Dịch rũ mắt, thanh âm không có chút phập phồng, mang theo không chútđể ý: [ta sẽ chữa khỏi mặt của ngươi.]

Tiểu tư triệt để ngây ngẩn cả người, nhìn chằm chằm LạcDịch, phối với gương mặt kia thật sự có chút kinh dị.

Lạc Dịch không thể nói tiếp, bởi vì hắn bị đánh gãy. So vớithiếu niên diện mạo khủng bố, người cầm lấy cổ tay hắn mới chân chính là khủngbố từ ngoài vào trong. Bạch Hủ Dực không biết từ khi nào thì xuất hiện sau lưnghắn, cầm lấy cổ tay Lạc Dịch kiên quyết kéo xa khỏi thiếu niên quỷ diện kia.

Quỷ diện thiếu niên ngây ngốc trừng mắt nhìn, sau đó nhanhchóng quỳ trên đất, thông minh không phát ra thanh âm gì, cố gắng thu nhỏ cảmgiác tồn tại của chính mình.

[Lạc Dịch.] Bạch Hủ Dực thanh âm nhẹ nhàng phiêu đãng trongtai Lạc Dịch, như là một cỗ gió lạnh: [ngươi đang làm cái gì?]

Lạc Dịch trầm mặc, trên thực tế hắn đang đấu tranh tư tưởngtrong đầu kia.

Một đôi hắc sắc kim sắc liếc hướng thiếu niên, Quỷ diệnthiếu niên lập tức cẩn thận hồi báo: [quốc sư đại nhân, tiên sinh hắn nói hắnsẽ chữa khỏi mặt cho tiểu nhân.]

Hài tử ngươi rất ngoan a.

[nga……?] Bạch Hủ Dực thanh âm rất nhẹ, lại kéo thật dài.Vốn Lạc Dịch hẳn là nên giả thanh cao các loại khinh thường không thèm quan tâmBạch Hủ Dực thần kinh kia, nhưng giác quan thứ sáu cường liệt nói cho mỗ phiếntử, nếu hắn không giải thích, hắn và tên kia tiểu tư liền xong đời, theo đúngnghĩa đen.

[…… Ta cần một vật thí nghiệm.] Lạc Dịch rất nghiêm túcnói, tên tiểu tư kia đối với hắn thân là quỷ y mà nói, thật sự chỉ là một bộ"Dược liệu" mà thôi.

Vì thế, Bạch Hủ Dực vừa lòng, y nhẹ nhàng bâng quơ cho tiểutư lui xuống: [đi xuống đi.]

[là.] Quỷ diện thiếu niên cúi đầu kinh sợ lui ra, đầu cúithấp vô cùng, vì che giấu khóe miệng chảy ra một tia máu, tuyết răng nanh thậtsâu đâm vào khóe miệng dị dạng, khiến người không thể tưởng tượng được tìnhcảnh như thế nào mới có thể dùng sức liều lĩnh như thế.

Tiểu tư đi rồi, trường hợp lại biến thành một nơi khiến choLạc Dịch cảm thấy hung tàn, Bạch Hủ Dực vẫn còn cầm lấy tay hắn, tuy rằng khôngdùng sức, nhưng cũng khiến Lạc Dịch càng phát ra không yên.

[buông, tay.]

[Lạc Dịch a,] Bạch Hủ Dực dùng đầu ngón tay ái muội ma sátcổ tay Lạc Dịch: [ta rất khó chịu.]

[……]

[ta không biết……] thanh tuyến khàn khàn hơi lộ ra mêmang ngay chính chủ nhân cũng không tự biết: [Thì ra nhìn thấy ngươi đụng chạmnhững người khác, lại khiến ta khó chịu như thế này.]

Lông tơ Lạc Dịch mỗi một sợi đều dựng đứng hết lên.

[Chạm vào tên kia, là cái tay này sao?]

Bạch Hủ Dực thanh âm bỗng dưng thấp xuống. Lạc Dịch nhìnchằm chằm đầu ngón tay tái nhợt của đối phương đặt tại mạch đập trên cổ tayhắn, rục rịch như muốn trong một giây liền lấy ra được chất lỏng đỏ tươi, nóicái gì cũng nói không nên lời.

Sau đó Lạc Dịch liền nghe thấy được, người nọ lại dùng thanhtuyến khàn khàn mang theo thân mật và ngọt ngào nhẹ nhàng ôn nhu nói:

[Lạc Dịch, cho ta tay phải của ngươi được không?]

Lạc Dịch nhìn chằm chằm hư không một chút, thanh âm cứngnhắc tựa như thi thể: […… Tùy ngươi.]

Bạch Hủ Dực nhìn bóng dáng thờ ơ kia, khóe môi chậm rãi, gợilên.

[Lạc Dịch, ta chính là thích điểm này ở ngươi.] xà sungsướng nói: [đối bất luận kẻ nào đều thực tàn nhẫn.]

[vô luận là người khác, hoặc là chính mình.]

Lạc Dịch, ngươi thực tàn nhẫn.

Lạc Dịch đồng tử co rút nhanh trong nháy mắt, trong trí nhớcũng từng có nữ hài vừa khóc vừa nói với hắn như vậy, khi đó hắn trả lời nhưthế nào?

……Nhớ không rõ lắm.

Lạc Dịch nghĩ, hắn kỳ thật có thể phản bác, hắn cũng khôngcó khuynh hướng ngược nhân hoặc tự ngược, mỗ phiến tử đã hạ quyết tâm rời đisau khi "Tin công lược, đổi thân thể, tại chỗ dùng trùng sinh hoàn toàn" tới,cho nên hiện tại Bạch Hủ Dực muốn ép buộc như thế nào liền ép buộc như thế đó,chỉ là hai cái đùi cộng thêm một cái tay mây bay a mây bay, hắn còn có thể đổilại thân thể, cho nên Bạch Hủ Dực ngươi còn dám biến thái thêm nữa không……

Lạc Dịch có chút đăm chiêu. Tính tính thời gian, cũng nhanhđến lúc nên rời đi: "Tuyệt xử phùng sinh" Đã tới tay, xuyên việt cũng kêu vàingày sau là thời gian nghịch lưu. Mỗ phiến tử cảm động đến mức lệ rơi đầy mặt,rốt cục có thể nói với địa phương không bình thường này không bao giờ gặp lạisao? Duy nhất đáng tiếc là không thể bồi thường bồi thường tên đáng thương kia,tiểu tư bị liên lụy đến, một hài tử hết sức vô tội, cứ như vậy bị Bạch Hủ Dựcmất một con mắt mà càng ngày càng biến thái……chờ một chút.

Lạc Dịch đột nhiên nhớ lại.

Đúng rồi, cái nữ hài hay khóc kia, hình như kêu là Nhãn.

Tiêu Phong Chích nhìn mặt nạ quỷ dị đối diện kia, cả ngườibày ra mệt mỏi. Bản tính của Tiêu Phong Chích là không thể ngồi yên, muội muộitừng nói Tiêu Phong Tử giống con khỉ hoạt bát linh động, tựa như danhhiệu "Đầu khỉ" kia ở Luân Hồi Giáo. Tiêu Phong Chích tính tình năng động, hơnnữa từ trước đến nay đều nhiệt tình, có thể rất dễ dàng hòa mình vào nhữngngười khác, nhưng tất cả cái này, sau khi chống lại mặt nạ hắc bạch phân minhkia, không chịu nổi một kích.

“Ta theo nguyện vọng của Thần Mộc, tiến đến hiệp trợ Tiêuđạo chủ.”

Vô luận Tiêu Phong Chích trong tối ngoài sáng hỏi thăm ThiênGiới đạo vì cái gì xuất thủ như thế nào, đối phương vẫn một mực trả lời nhưvậy, thanh âm cứng nhắc không hề phập phồng, như là một cương thi nói tiếngngười, cho dù có mặt nạ che, Tiêu Phong Chích cũng không chút nghi ngờ cái mặtche bởi mặt nạ kia chính là một gương mặt của cương thi — Thiên Giới đạo giốngnhư một đám con rối, lạnh lẽo mà máy móc. Tiêu Phong Chích đã gần như bắt buộcphải quen tình trạng này của Thiên Giới đạo, từ sau khi người nọ ăn hồng quảlên làm giáo chủ, Thiên Giới đạo không còn ở trạng thái ẩn cư, mà là bắt đầului tới khắp nơi trong Luân Hồi Giáo. Bởi vì Thiên Giới đạo gia nhập, hơn nữacái Phong Tử kia cố tình làm bậy, mười mấy năm qua ở Luân Hồi Giáo mở rộng địabàn cực nhanh, quá trình huyết tinh mưa gió, bạch đạo thất kinh trải qua mộtgiai đoạn hỗn loạn sau, khi Tứ gia cử hành võ lâm đại hội, liên hợp lại đốikháng Ma Giáo. Hắc bạch lưỡng đạo lại trải qua trăm năm thanh tẩy và tổ hợp mộtlần, châm chọc mà giải thích cái tên Luân Hồi Giáo – mãi mãi luân hồi.

“Không cần làm phiền chư vị, hành động lần này là xuất pháttừ tư tâm của Tiêu mỗ……”

“Ta theo nguyện vọng của Thần Mộc, tiến đến hiệp trợ Tiêuđạo chủ.”

Tiêu Phong Chích cảm thấy tươi cười trở nên cứng ngắc: “Tiêumỗ tương đối quen thuộc thuộc hạ của mình, phối hợp có thể……”

“Ta theo nguyện vọng của Thần Mộc, tiến đến hiệp trợ Tiêuđạo chủ.”

“…… Vì cái gì?”

“Ta theo nguyện vọng của Thần Mộc.”

“……”

Tiêu Phong Chích thất bại rồi. Bờ vai hạ xuống, trên mặt lộvẻ không biết làm sao: “…… Giáo chủ biết việc này sao?”

Nếu thư gửi về bị Thiên Giới Đạo biết được, nói vậy người nọcũng……

Ngoài dự kiến của Tiêu Phong Chích, mặt nạ quỷ dị lắc lắcđầu, Tiêu Phong Chích cảm thấy kinh ngạc đồng thời cũng không dấu vết thở dàinhẹ nhõm một hơi.

Tiêu Phong Chích buông tha cho việc khuyên Thiên Giới đạo rờiđi, bắt đầu giải thích hiện trạng cho đối phương: “Ta muốn lẻn vào quốc sư phủ,đi tìm một người.” Tiêu Phong Chích có chút xấu hổ gãi đầu:”……Mọi lần đềuthất bại, quốc sư phủ phòng vệ đã tăng mạnh.”

Quỷ dị mặt nạ vẫn không nhúc nhích, tựa như tượng, nhưngTiêu Phong Chích biết người này đang nghiêm túc nghe.

“Về người kia…… Ta không biết hắn ở nơi nào, cũng khôngbiết tướng mạo của hắn……” Tiêu Phong Chích thanh âm càng ngày càng chột dạ:”Tóm lại cái gì cũng không biết……tình báo duy nhất chính là tên của hắn.”

Tiêu Phong Chích dừng một chút, thanh âm khô khốc: “Hắn gọi,Lạc Dịch.”

Thiên Giới đạo như trước đứng im tại chỗ, cũng nhẹ nhàng màgật gật đầu, tỏ vẻ hiểu được.

Sau đó liên tục vài ngày, Tiêu Phong Chích cũng không nhìnthấy mặt nạ quỷ dị kia, Tiêu Phong Chích ở khách sạn dưỡng thương, mà quỷ dịmặt nạ đi sớm về muộn, không biết đang làm những gì.

Sau đó có một ngày, người nọ lại xuất hiện trước mặt TiêuPhong Chích, đưa một tờ giấy ra. Tiêu Phong Chích tiếp nhận lấy nghiêm túc xem,ánh mắt càng ngày càng sáng.

Mặt giấy rất đơn giản, chỉ ghi lại một việc.

Chính là Tây Yến thần tế.

54. Chương 54: Thần Tế X Lẻn Vào X Gặp Lại

Tây Yến thần tế là việc trọng đại mười năm một lần, đây làngày quan trong nhất trong lòng người Tây Yến. Ngày này muôn người đều đổ xô rađường, thành trấn xây dựng hư vô thần miếu ở Tây Yến cử hành một lễ cúng báilớn, trong đó long trọng nhất là Bạch Hổ thành – nơi hư vô thần hàng lâm, lễcúng bái ở Bạch Hổ thành do Tây Yến quốc sư phụ trách, nó cũng phần mấu chốttrong thần tế.

Trong thần tế, quốc sư chọn lựa ra tế phẩm, nói chung đều làTây Yến vương tộc công chúa — các nàng thuần khiết vô cùng, không hiểu thế sự,có huyết thống cao quý, nhất định có thể lấy lòng hư vô thần. Quốc sư tự mìnhđi "Tinh lọc" Tế phẩm, cho đến khi tới khoảng khắc làm lễ, tế phẩm sẽ được đặttrên đài, quốc sư sẽ đào ra trái tim tế phẩm trước ánh mắt chăm chú của mọingười, đem thứ đó ăn tươi — thân là hóa thân của hư vô thần quốc sư khi ăntrái tim tế phẩm, đại biểu cho hư vô thần nhận tế phẩm. Kế tiếp chủ nhân thánhđịa sẽ xuất trướng, giữa Đông Ngụy Nam Tần Bắc Sở, Tây Yến thánh địa lại là vạnxà quật, ở nơi này tự nhiên có đủ loại kiểu dáng xà. Chúng nó sẽ khè lưỡi, uốnlượn bò lên, dưới ánh mắt mọi người mà ăn sạch tế phẩm — đây là Tây Yến thầntế, hiện lên một hình thức tôn giáo huyết tinh tàn bạo.

Để đuổi kịp lễ cúng bái quốc sư tự mình chủ trì, từ mấy ngàytrước, Bạch Hổ thành đã có vô số người Tây Yến đuổi đến, không thể không đóngthành. Tiêu Phong Chích nhìn dòng người Tây Yến như là nước chảy, đột nhiên cảmthấy thực đáng sợ — nơi đó, mỗi người đều là vẻ mặt cuồng nhiệt đến mức tậncùng, như nếu không cẩn thận đốt lên một ngọn lửa trong đó, sẽ dẫn đến toàn bộBạch Hổ thành nổ tung.

Tiêu Phong Chích không tự giác đem ánh mắt chuyển dời trongphòng, trong phòng cũng tồn tại một tín đồ cuồng nhiệt, bất đồng là, Tây Yếntin phụng là hư vô thần, mà Thiên Giới đạo thờ phụng chính là Thần Mộc.

Thần Mộc. Tiêu Phong Chích nhấm nuốt từ này, thân là mộttrong Lục Đại đạo chủ Tiêu Phong Chích cũng chỉ biết: Thần Mộc là cấm địa LuânHồi Giáo, đồng thời cũng là khởi nguyên của Luân Hồi Giáo, giáo chủ đầu tiêntình cờ gặp được Thần Mộc, do đó sáng lập Luân Hồi Giáo. Có thể đi vào Thần Mộcchỉ có Thiên Giới đạo, đừng nói Lục Đại đạo chủ, ngay cả Luân Hồi Giáo giáo chủcũng chỉ có lúc đảm nhiệm mới có thể tiến vào Thần Mộc một lần.

Tiêu Phong Chích đột nhiên nhớ tới, mình đã từng lẻn vào khucấm địa, khi đó mang theo một cỗ khí thế nghé con mới sinh không sợ hổ, càngcấm càng tò mò. Lần đó trải qua nói tóm lại chính là…… Không nhớ rõ, mộtkhắc trước vẫn còn đi trong khu rừng cấm địa, sau một khắc liền nằm trêngiường, trong đầu trống rỗng. Vô luận Tiêu Phong Chích nhớ lại thế nào, trốngrỗng vẫn là trống rỗng, chuyện này mang đến ảnh hưởng duy nhất đó là Tiêu PhongChích trở nên thành thật hơn nhiều, không bao giờ ôm vọng tưởng với cấm địanữa, trong đầu dường như từng có người nói: Đừng đến đây nữa —

"Tiêu đạo chủ?"

Tiêu Phong Chích nháy mắt hoàn hồn, mới phát hiện mình đangnhìn đối phương quá lâu, Tiêu Phong Chích gãi đầu, cười ha ha: "Thật nhiềungười a…… Bất quá người càng nhiều càng tốt, dễ dàng cho chúng ta hànhđộng."

Hắc bạch phân minh mặt nạ lặng im bất động, lại lạnh băngbiểu đạt đồng tình.

"Ngày mai chúng ta khởi hành khi nào?"

"Giờ Mùi."

Tiêu Phong Chích lại nhìn về phía ngoài cửa sổ, phương hướngphủ quốc sư. Tim đập bắt đầu dị thường, đó là một loại dự cảm xúc động và vidiệu không nói nên lời.

"Muốn nhìn thấy ngươi sao……"

Tiêu Phong Chích đọc lên cái tên kia, không tiếng động.

Bạch Hủ Dực tựa vào bên cạnh ***g, ngửa đầu, con ngươi mộtđen một vàng tràn đầy ảnh ngược của con mồi. Tóc bạc ướt sũng dính vào hai gòmá, khóe mắt phiếm hồng, nổi bật dưới làn da tái nhợt, có vẻ *** yêu khácthường.

“Kẹp chặt lấy.” Xà khàn khàn đen tối nói: “Nhưng đừng làmrớt.”

Trên người của y, ngồi — nói đúng ra là treo một thanh niêntrần trụi, hai tay cột lại trên đỉnh đầu, bị một dây xích nhỏ tinh tế treo, mộtđầu khác của xiềng xích nằm trong tay Bạch Hủ Dực. Thanh niên cúi đầu tinh tếthở hổn hển, hắn gấp đầu gối ngồi trên hạ thân Bạch Hủ Dực, hai người nhanhchóng hợp chặt đến mức không có một khe hở, một cái hình xăm ngân xà uốn lượntrên eo thanh niên, cùng với tiếng thở dốc của thanh niên mà lay động trongbóng đêm.

“Nha……!”

Thanh niên sợ hãi kêu nhỏ, là Bạch Hủ Dực nhẹ nhàng mà kéoxuống xiềng xích trong tay, cái này làm cho thanh niên bị treo cao hơn, thanhniên không thể không buộc chặt đầu gối, dùng tư thế quỳ để giảm bớt khó chịu,giữa hai người bị kéo ra một khe hở.

Bạch Hủ Dực từng chút từng chút kéo xiềng xích, thanh niênkhông thể không từng chút đứng dậy, trong bóng đêm ngoại trừ tiếng xiềng xíchlà tiếng nước ái muội không rõ. Bạch Hủ Dực cảm thụ được chính mình từng chútthoát khỏi cái ấm áp nhẵn nhụi bao vây kia, nghe chính mình gây ra tiếng nước,trong mắt một mảnh đen tối khó phân biệt.

“Mang theo nó.” Xà âm âm nhu nhu cười: “Nếu làm rớt…… Tasẽ trừng phạt ngươi.”

Gương mặt thanh niên đỏ bừng, đôi mắt mê ly chợt lóe lên mộttia bối rối và sợ hãi, hắn dùng lực buộc chặt phía dưới, nôn nóng đung đưa phầneo, như là đang khẩn cầu đối phương đừng đem vật thể chôn trong cơ thể hắn rútra. Bởi vì động tác đó, hô hấp hai người đều càng phát ra trầm trọng.

“Lạc Dịch, ngươi đang khát cầu ta sao?”

Thanh niên liều mạng gật đầu, đôi mắt ướt át, toàn thân đềuphiếm phấn hồng, làm ngân xà trên người kia càng thêm rõ ràng. Bạch Hủ Dực lạinhư trước không nhanh không chậm kéo xiềng xích xuống, y rất thích tư thái khátcầu này của thanh niên, y cảm giác được tiểu huyệt mang theo vô tận giữ lại vàkhông cam lòng dùng sức co rút lại, cho dù cường độ kia thậm chí khiến y cảmthấy đau đớn, nhưng y càng phát ra hưng phấn.

“Không…… A……”

Theo xiềng xích lên cao, phân thân Bạch Hủ Dực nhẹ nhàng đểtại huyệt khẩu Lạc Dịch, chỉ cần Bạch Hủ Dực kéo xuống một chút nữa, hai ngườisẽ ba một tiếng tách ra, Lạc Dịch nhẹ nhàng run rẩy, sợ hãi đến mức tận cùng.

Mà lúc này, Bạch Hủ Dực dừng lại. Xà nghiêng đầu, nhìn conmồi run run rẩy rẩy sục sạo cái miệng nhỏ, như là ngăn cản mà khóa đầu đỉnh củay lại, không chút tự giác đã dụ dỗ nó xâm nhập.

“A!”

Lạc Dịch rên rỉ cắm trong trong cổ họng, tại một khắc kia,Bạch Hủ Dực đột nhiên buông tay, Lạc Dịch không hề chuẩn bị thẳng tắp ngồixuống, gia tốc trọng trường cộng thêm kích thích phân thân ma sát tràng đạokhiến hắn trong một khắc kia liền bắn ra. Thanh niên vô lực ngồi phịch trênngười Bạch Hủ Dực, quá mức kích thích khiến nước mắt theo khóe mắt chảy ra.

Bạch Hủ Dực nhìn kia mi mắt khép kín hơi run rẩy kia, như bịmê hoặc mà vươn tay chạm vào, ướt át xúc cảm trong lòng bàn tay khuếch tán ra.

Xà lượn lờ đi lên, cuốn lấy con mồi của mình, liều chếttriền miên.

“Lạc Dịch……” Bạch Hủ Dực dùng đầu lưỡi liếm vành tai LạcDịch, xà khẽ lưỡi: “Ngươi bên trong thật ấm áp.”

“Nhưng ta vì cái gì còn không thỏa mãn đâu?” Khàn khàn thanhtuyến trong bóng đêm mơ hồ tan ra.

Không có người trả lời, Bạch Hủ Dực nhìn vật sở hữu hôn mêtrong lòng, như con rối tinh xảo, như con rối nghe lời, đột nhiên cảm thấytrong nháy mắt mê hoặc.

Y —

“Quốc sư đại nhân” Ngoài cửa truyền đến tiểu tư cung kínhkêu to: “Canh giờ đã đến.”

Bạch Hủ Dực phủ thêm y bào đứng dậy, rời đi một chốc kia, ylại nhìn về phía con thú bị khóa trong ***g kia, cả người đầy dấu vết *** sắc,từ từ nhắm hai mắt lại cuộn thành một đoàn ngủ thật say, đáy mắt lộ vẻ mỏi mệtsau khi được yêu thương.

Đó là ảo giác sao?

— Y như là chưa từng có được hắn.

Lọt vào trong tầm mắt là một mảnh bạch sắc. Nền đất bạchsắc, quần áo bạch sắc, ánh nắng bạch sắc, nảy ra thành một mảnh băng lãnh chóimắt.

Thần tế tại giờ Thân cử hành, nhưng từ buổi trưa liền cóngười Tây Yến lục tục đi vào thánh địa, xung quanh tế đàn không biết từ bao giờđã có đầy người. Bọn họ mặc một loại y phục màu trắng, ống tay áo là một ký hiệumàu xám tối tăm, vẻ mặt mỗi người đều cuồng nhiệt, lại không phát ra tiếng độnggì, quái dị hiện ra một mảnh tĩnh mịch, thánh địa chật chội chỉ có thể ngheđược tiếng thở dốc trầm trọng dưới ánh nắng chói chang.

Tây Yến nhân chăm chú nhìn vào tế đàn trên cao, trên đó cómột bạch y nữ tử. Bạch sắc y phục tản ra, không có hoa văn dư thừa, ký hiệu kìdị tối tăm kia toàn bộ khắc vào trên người nữ tử, tầng tầng lớp lớp, băng lãnhmà yêu dị, cùng với ánh mắt vô thần của nữ tử, càng lộ ra quỷ dị.

Toàn bộ tràng diện hiện ra một loại đè nén, như là một giâytrước khi pháo nổ. Yến Loạn chăm chú nhìn tất cả, Yến Loạn biết ngòi nổ kia làgì, Tây Yến hoàng tộc trước mắt đối phương cũng chỉ bất quá là một mảnh tro tànbị đốt cháy. Ánh mắt Yến Loạn chuyển dời lên phía trên tế đài, Yến Loạn biết tếphẩm kia, nói đúng ra nữ tử kia có thể được cho là biểu muội của mình, lúc nhìnmình với ánh mắt luôn long lạnh ngận nước.

Nhưng này thì thế nào? Yến Loạn lấy tay che khuất ánh mắt,mang chút điểm si cuồng cười: Trước mặt người kia, hết thảy đều là nhỏ bé khôngđáng kể.

Áo bào trắng phất phơ trong không trung, mũ trùm che khuấtgương mặt người nọ, lộ ra cái cằm tái nhợt tinh xảo, tóc bạc thật dài theo cổchảy xuống, cùng y phục đồng thời chiết xạ ra quang mang chói mắt — người nọvừa xuất hiện, liền đoạt đi tầm mắt mọi người.

Tây Yến nhân mở to hai mắt, hơi thở trở nên trầm trọng,không khí bắt đầu nổi lên, đun nóng, sôi trào, dần dần tiếp cận tới cực hạn —

“Quốc sư đại nhân —!!!”

Tiêu Phong Chích quay đầu nhìn phía phía tây, bên kia truyềnđến tiếng hoan hô ngay cả nơi này cũng nghe thấy rõ ràng. Tiếng kêu gọi cuồngnhiệt ồn ào kia so với quốc sư phủ yên tĩnh hình thành tương quản cường liệt,loại cảm giác này khiến Tiêu Phong Chích đối mặt với phủ quốc sư gần như tĩnhmịch cảm thấy một loại mao cốt tủng nhiên.

Tiêu Phong Chích quay đầu, đồng bọn đã đứng trước, vọng tớimặt nạ hắc bạch phân minh, rõ ràng đang đợi Tiêu Phong Chích. Tiêu Phong Chíchgãi đầu, ngượng ngùng đi theo.

Lần lẻn vào này tương đương thành công, vì thần tế, phần lớnbộ phận ở phủ quốc sư bị phái đi — có lẽ bọn họ quá mức tự tin, không ai cóthể phá vỡ cơ quan và trận pháp biến ảo kỳ lạ kia, quốc sư phủ là nơi hư vôthần che chở!

Tiêu Phong Chích từng nếm qua đau khổ ở phủ quốc sư, tựnhiên hiểu được lợi hại của nó, vốn Tiêu Phong Chích đã chuẩn bị trước một phenkhổ chiến, sau đó hiện thực nói rằng Tiêu Phong Chích đã đoán được mở đầu, lạikhông đoán được quá trình và kết cục — Thiên Giới đạo như là không gì khôngbiết, người nọ so Tây Yến quốc sư còn giống chủ nhân nơi này, dưới dẫn dắt củaThiên Giới đạo, cạm bẫy và cơ quan đều không gây ra lần nào, khiến Tiêu PhongChích ăn đau khổ, xà cũng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Tiêu PhongChích nhìn bóng dáng bạch sắc kia, cảm thấy thật sâu kiêng kị — may mắn, đó làđồng bạn.

Thiên Giới đạo dừng lại, nghiêm túc nhìn vào một gốc cây nhỏbên người — kia thật là một gốc cây cỏ, Tiêu Phong Chích chỉ lên trời thề, banđầu Tiêu Phong chích còn tưởng rằng đó là một loại cổ trùng, lúc xem cẩn

thậnmới biết không phải, đó là một gốc cây: Lá màu xanh trong không trung tinh tếphe phẩy, một sợi đen tinh tế cột vào giữa, như là một cái đuôi.

Tiêu Phong Chích nhớ lại hình như trong bí tịch của Luân HồiGiáo có nhắc qua, loại cỏ này chuyên dùng để tìm người, chỉ cần cột tóc ngườinọ vào, vô luận chân trời góc biển đều sẽ trốn không thoát truy tung của nó.

Thiên Giới đạo như vậy là có thể tìm được người kia, TiêuPhong Chích đáy lòng nghi hoặc càng phát ra nồng đậm hơn, người kia rõ ràngcũng chỉ là một tồn tại giả thiết, vì cái gì phải dùng đến loại cây này?

Bạch sắc bóng dáng dừng lại, Tiêu Phong Chích phục hồi tinhthần lại, phát hiện thực vật kia nhẹ nhàng dừng trước một cái cửa. Tiêu PhongChích không cần nghiêm túc phân biệt cũng có thể cảm nhận được người trongphòng, không có chút võ công.

Tiêu Phong Chích đối quỷ dị mặt nạ ra dấu, rồi linh hoạt bòlên đỉnh, nghiêm túc phân biệt vị trí người hầu, tìm một góc cẩn thận kéo ramột lỗ tròn, nhìn xuống phía dưới.

Bài trí trong phòng rất đơn giản, một thiếu niên tiểu tưđứng ở góc tây nam, cúi đầu tựa hồ đang ngây ngốc nhìn cái gì. Bởi vì góc độnên Tiêu Phong Chích nhìn không rõ mặt thiếu niên, Tiêu Phong Chích thoángchuyển phương hướng, cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy thiếu niên đang cầm vậtgì đó trong tay: Đó là một hắc hoàn, bên trên là vết máu loang lỗ, hoàn toàn cóthể nói là khó coi.

Thiếu niên vẫn như vậy yên lặng nhìn viên hoàn trong tay,Tiêu Phong Chích ngốc trong chốc lát, Tiêu Phong Chích không nhìn thấy biểutình thiếu niên, chỉ có thể nhìn thấy tay thiếu niên cầm viên hoàn dùng sức đếnmức gần như trắng bệch. Tiêu Phong Chích chờ không nỗi nữa, cân nhắc trong chốclát, xác định chính mình có thể bắt được đối phương trước khi thiếu niên phảnứng lại, liền không tiếng động ra dấu với thiên giới đạo, nhảy xuống đột nhiênxông vào phòng!

Khi thiếu niên nghe được tiếng vang hoảng sợ quay đầu, TiêuPhong Chích đã đứng phía sau. Kết quả không hề trì hoãn, thiếu niên bị điểmhuyệt cương tại chỗ, Tiêu Phong Chích nhìn thiếu niên, vừa rồi đột nhiên nhìnđến gương mặt thiếu niên gần như tan ra kia, tay run run thiếu chút nữa khôngấn được huyệt. Thiếu niên phản ứng cũng thực kỳ lạ, nghe được tiếng vang phảnứng đầu tiên không phải quay đầu, mà là nhanh chóng thu hồi vật thể trong tayvào trong quần áo.

Quỷ diện thiếu niên trừng mắt nhìn Tiêu Phong Chích và quỷdị mặt nạ, mặt gần như tan ra kia nhìn không thấy biểu tình, Tiêu Phong Chíchbắt buộc chính mình nghiêm túc nhìn quỷ diện thiếu niên, tinh tế đoán hình dángban đầu của gương mặt đó, ý đồ tìm ra bóng dáng "Người nọ". Tiêu Phong Chíchcòn không kịp mở miệng, đã bị Thiên Giới đạo đánh gãy.

Thiên Giới đạo lúc tiến vào phòng liền tìm kiếm gì đó xungquanh, cái cây cỏ kia lắc lư đứng bên cạnh một cái tường, Tiêu Phong Chích nhìnvài lần liền hoàn toàn không hiểu ra sao, vừa định quay đầu đi thẩm vấn Quỷdiện thiếu niên, lại nhìn đến tầm mắt gần như hoảng sợ của thiếu niên.

Răng rắc —

Thanh âm cực kì nhỏ bé, Tiêu Phong Chích nhìn tiểu môn. Phòngnày xem ra cũng không lớn, Tiêu Phong Chích hoàn toàn không nghĩ đến nó còn cónơi trống để tạo ra một căn ám thất.

Lúc Tiêu Phong Chích còn đang ngốc lăng, Thiên Giới đạo đãkhông chút do dự bước vào tiểu môn, cây cỏ nhẹ nhàng bay bên cạnh. Tiêu PhongChích có chút chần chờ, lại nhìn đến ánh mắt gần như tuyệt vọng của Quỷ diệnthiếu niên sau, vẫn không nhịn được, nhấc thiếu niên đi theo.

Bước vào tiểu môn liền cảm thấy ấm áp, xen lẫn một cỗ hươngvị ngọt nị, khiến người ta lười biếng thầm nghĩ say mê trong mùi hương nàykhông cần phải tỉnh lại. Tiêu Phong Chích nhíu mày, sau khi vào cửa mới cảmgiác được trong phòng tối cư nhiên có khí tức một người, phòng tối này khôngbiết làm từ cái gì, cư nhiên có thể ngăn cách cảm quan của Tiêu Phong Chích.

Tiêu Phong Chích rất nhanh liền đuổi theo Thiên Giới đạo,Thiên Giới đạo đứng ở trong bóng tối, đối diện là một cái ***g lớn, Thiên Giớiđạo đang cúi đầu tinh tế nhìn cái gì. Tiêu Phong Chích đi đến bên cạnh ThiênGiới đạo, ánh mắt theo cái cây nhỏ lắc lư xuyên qua ***g dừng ở trên một vậtthể bên trong ***g.

Đó là một người, cả người trần trụi cuộn mình thành mộtđoàn, làn da trắng bóc tràn đầy là dấu vết xanh tím bị người yêu thương, mộtcái ngân xà khắc ở trên eo, trong bóng đêm *** sắc câu dẫn tầm mắt mọi người.

Tựa hồ nhận thấy được có người xâm nhập, người trong ***grun rẩy, chậm rãi mà cố hết sức ngẩng đầu lên.

Tiêu Phong Chích nhìn khuôn mặt kia, trợn to mắt, chớp chớp,cho đến khi mỗi một đường nét trên khuôn mặt kia đều rơi vào trong mắt. TiêuPhong Chích ngây ngốc tại chỗ, trong người như xuất hiện vết nứt.

Đây là một con ác mộng, nhưng vì cái gì lại tỉnh?

55. Chương 55: Ác Mộng X Tra Hỏi X Bị Tập Kích

Khung cảnh trong lúc nhất thời có vẻ có chút cứng ngắc,người trong ***g ngơ ngác nhìn ba người bên ngoài, Quỷ diện thiếu niên bị điểmhuyệt đứng phía sau, Tiêu Phong Chích kinh ngạc đứng tại chỗ. Ở đây người tựnhiên duy nhất là Thiên Giới đạo có mặt nạ che giấu biểu tình, mục đích rất rõràng. Thiên Giới đạo ngồi xổm xuống, vươn tay vào trong ***g, tựa hồ muốn bắtlấy người bên trong, quần áo kỳ dị ngay cả ngón tay đều bao lại, trong bóng đêmu ám lóe ra quang mang lạnh lẽo.

Thanh niên bên trong nhìn chằm chằm cái tay càng lúc càngtới gần, gầm nhẹ sợ hãi kêu lên rồi lui về phía sau, trên mặt một mảnh sợ hãivà bất an, giống như một con thú con bị xâm nhập vào lãnh địa, liều mạng muốnẩn mình trong bóng đêm để không bại lộ trước mặt người xa lạ. Cái vẻ mặtkhiếp đảm nao núng kia thật sâu đâm vào mắt Tiêu Phong Chích, tư thái kia cùngvới người trong trí nhớ như muốn chồng vào nhau – ngay từ ban đầu, lần đầu tiênnhìn thấy tiểu quan trong đồn đãi được giáo chủ mang về kia, Tiêu Phong Chíchđồng dạng bị gương mặt xinh đẹp của Phong Tỏa Vân làm cho kinh diễm, lý trí cònsót lại liền miễn cưỡng đem tầm mắt của chính mình rời khỏi vẻ đẹp kia, vì thế TiêuPhong Chích rốt cục chú ý tới, còn có một người trầm mặc đứng phía sau PhongTỏa Vân, giống như một bóng dáng đã định trước là bị bỏ qua. Ý thức được ánhmắt Tiêu Phong Chích, người nọ khiếp đảm nao núng một hồi, tựa hồ muốn nhétchính mình vào sau bóng dáng của Phong Tỏa Vân.

Giống như là người trước mắt — vô luận là tư thái, vẫn làtướng mạo —

“Lạc Dịch –”

Chờ đến lúc ý thức được, Tiêu Phong Chích đã gắt gao đứngbên cạnh ***g, dùng sức nắm chặt song sắt, nhìn chằm chằm thanh niên bên trong– bởi vì ***g hình tròn, cho nên thanh niên chỉ có thể sợ hãi ở giữa ***g sắtrun run rẩy rẩy cuộn thành một đoàn, cố gắng gia tăng khoảng cách.

“Lạc Dịch –” Tiêu Phong Chích hoàn toàn không có ý thứcđược mình cư nhiên lại hô to cái tên như bị nguyền rủa kia, nắm chặt song sắt,không kiềm chế được: “Là người như thế nào với ngươi –”

Bộ dáng người trong ***g kia có ba phần tương tự “Người nọ”,thanh niên run run, càng thêm dùng sức lui mình thành một đoàn, tựa như con mèonhỏ yếu ớt kêu một cái tên:

“Bạch, Bạch…… Hủ Dực……”

Trong thanh âm tràn ngập sợ hãi, bất lực và ỷ lại.

“Bạch Hủ Dực……”

Vô luận Tiêu Phong Chích kêu to như thế nào, thanh niên chỉbiết cuộn mình trong ***g run rẩy kêu tên Tây Yến quốc sư. Tiêu Phong Chích khóthở nhìn bóng dáng lui thành một đoàn kia, hận không thể vọt vào bắt được thanhniên mà hung hăng tra hỏi. Tiêu Phong Chích vòng quanh ***g một lần, ý đồ tìmra phương pháp mở ***g sắt.

Lồng sắt vàng kiên cố dị thường, tạo hình khá kỳ lạ, khôngcó cửa, mỗi cái song sắt đều đối xứng hoàn mỹ — người chế tạo cái ***g nàydường như hoàn toàn không nghĩ đến việc để vật bên trong ***g này thoát

rangoài. Nếu có cửa và khóa thì tốt, ít nhất cũng sẽ có kẽ hở, việc mở khóa TiêuPhong Chích không dám nói tinh thông, nhưng tốt xấu cũng có thể thử xem. Nhưngcái ***g không có cửa này hoàn toàn diệt đi ý niệm trong đầu Tiêu Phong Chích,loại ***g này vừa nhìn liền biết chỉ có dùng cơ quan khởi động. Tiêu PhongChích cuối cùng đi về phía Quỷ diện thiếu niên, trầm mặc, không còn bộ dạngcười hì hì thoải mái như lúc trước. Tiêu Phong Chích giải khái á huyệt củathiếu niên:

"Lồng này mở ra như thế nào?" Đầu ngón tay Tiêu Phong Chíchđặt tại huyệt của thiếu niên, không nói một câu lại thể hiện uy hiếp đến mứctận cùng.

Quỷ diện thiếu niên liếc nhìn cái ***g một cái, dị thườngphối hợp trả lời, thiếu niên luôn hiểu được tình thế.

"Chỉ có quốc sư đại nhân mới biết phương pháp mở ***g ra."Quỷ diện thiếu niên không né tránh tầm mắt Tiêu Phong Chích, lại thêm một câu:"Nơi này chỉ có quốc sư đại nhân có thể đi vào đến, tiểu chỉ có thể ở bên ngoàihầu hạ."

Được đến đáp án bên trong dự kiến, Tiêu Phong Chích càngphiền táo hơn, Tiêu Phong Chích có thể xác định tiểu tư cũng không có nói dối,có thể đi vào nơi này và mở ra ***g sắt chỉ có quốc sư, chẳng lẽ chỉ có thể đibắt cóc tây yến quốc sư mới được……

Có ý niệm mơ hồ chớt lóe ra trong đầu, Tiêu Phong Chích gắtgao cau mày, không đúng, không chỉ có tây yến quốc sư mới biết được cách khởiđộng cơ quan, còn có một người cũng biết, ngay tại trước mặt!

Tiêu Phong Chích mắt sáng rực lên, nhìn về phía thanh niêntrong ***g: Hắn vẫn luôn ở trong này, nói vậy so với ai khác đều quen thuộc nơinày, cho dù không biết thao tác cụ thể, ít nhất cũng có thể chỉ ra vị trí cơquan cho bọn họ.

Nhưng mà Tiêu Phong Chích lập tức liền suy sụp, xem biểuhiện của gia hỏa bên trong, nhìn thế nào cũng không giống bộ dáng sẽ chỉ rõphương hướng cho bọn họ……

"Hắn…… Vẫn luôn là cái dạng này?"

Quỷ diện thiếu niên nghe vậy dừng một chút, có chút máy móctrả lời: "Quốc sư đại nhân cho hắn dùng hư vô hương, dưới cảm hóa của hư vôthần, hắn đã toàn tâm toàn ý phụng dưỡng quốc sư đại nhân."

Tiêu Phong Chích ngón tay không tự giác buộc chặt, TiêuPhong Chích dựa vào tình báo đương nhiên biết hư vô hương là cái gì. Tiêu PhongChích ánh mắt phức tạp nhìn thân ảnh đang than nhẹ kia, dù cứu hắn ra thì cũngđược gì đâu, hắn đã trở nên thế này.

Không ai có thể đào thoát khống chế của hư vô hương, khôngai.

Tiêu Phong Chích có chút hiu quạnh nở nụ cười, này xem như ýtrời sao? Vọng tưởng gỡ bỏ nút thắt quá khứ kia, lại bị ông trời đùa bỡn báocho biết, đây là một cái bế tắc.

Trải qua một phen chuyển biến liên tục, Tiêu Phong Chích ảmđạm buông xuống tay, có chút mệt mỏi hỏi: "Hắn là ai vậy?"

Quỷ diện thiếu niên có chút ngoài ý muốn nhìn Tiêu PhongChích và Thiên Giới đạo, vừa định mở miệng, lại bị ánh mắt của hắc bạch mặt nạđâm vào — quỷ dị mặt nạ tựa hồ phát hiện ý đồ lừa gạt của thiếu niên, nửa mặtnạ dữ tợn như đang rít gào, nửa hiền lành còn lại tựa hồ cũng mang theo một tiathương xót trào phúng.

Thiếu niên thì thào nói ra sự thật: "Hắn gọi Lạc Dịch, làmột quỷ y."

Tựa hồ nghe được thanh âm quen thuộc kêu tên của mình, thanhniên bên trong ***g sợ hãi ngẩng đầu lên.

"Không có khả năng!" Tiêu Phong Chích cơ hồ là phản xạ màphủ nhận, mở to hai mắt, hô hấp dồn dập, như là vì thuyết phục chính mình, hoặcnhư là đang sợ hãi cái gì: "Như thế nào có thể, hắn như thế nào thể kêu là LạcDịch……"

Ngày đó, Tiêu Phong Chích cùng vài đạo chủ ẩn mình bên trongđiện, cùng nhìn chăm chú vào thân ảnh bừa bãi trên ghế cao. Người nọ từ trêncao nhìn xuống cười:

— Lạc Dịch…… Đây là tên của ta, cái tên duy nhất.

— Ta không có hứng thú với quyền thế, chỉ là một quỷ y yêuthích dược liệu mà thôi.

Sau đó, hắn hủy hoại Phong Tỏa Vân, Phong Tỏa Vân hủy hoạitất cả.

"Không có khả năng…… Hắn không có khả năng là LạcDịch…… Hắn, hắn đã chết……!" Tiêu Phong Chích lẩm bẩm, đầu ngón tay dùngsức đâm vào lòng bàn tay, chỉ có đau đớn mới có thể bắt buộc chính mình tỉnh táolại: "Đúng…… Không có khả năng…… Lấy tuổi mà nói tuyệt đối không có khảnăng……'Quỷ y' có thể kế thừa, tên cũng có thể……"

Đúng vậy, danh hiệu có thể kế thừa, tên cũng có thể kế thừa.Nhưng là đây đồng dạng chứng minh, thanh niên trong ***g cùng người kia có quanhệ, hơn nữa là quan hệ cực kỳ thân mật, tướng mạo ba phần tương tự kia đủ đểgiải thích rất nhiều vấn đề.

Tiêu Phong Chích nhìn thanh niên, thanh âm khô khan khànkhàn: "Ngươi là……"

Mà lúc này, Thiên Giới vẫn luôn đứng bên cạnh hành động, tốcđộ mau đến mức lưu lại một phiến bạch sắc hư ảnh trong bóng đêm, kéo Tiêu PhongChích mạnh lui một bước về phía bên cạnh.

"Sân –" Thanh âm lợi khí đâm vào tấm ván gỗ.

Tiêu Phong Chích đột nhiên ngẩng đầu.

"!"

Thân ảnh màu đen chẳng biết xuất hiện từ lúc nào không nóimột lời tấn công, Tiêu Phong Chích nghiêng tầm mắt, tổng cộng có ba hắc y nhâncầm chủy thủ quỷ mị vô thanh bao vây bọn họ.

Trải qua kinh ngạc ban đầu, Tiêu Phong Chích và Thiên Giớiđạo bắt đầu phản kích. Hắc y nhân như là đã trải qua huấn luyện tốt, bọn họphối hợp rất ăn ý chính xác. Có lẽ trong phán đoán bọn họ, giữa hai người, sovới người mặc bạch bào đeo mặt nạ không rõ sâu cạn, Tiêu Phong Chích xem ra dễđối phó hơn nhiều – một hắc y nhân trong đó ngăn chặn thiên Giới đạo, mặt khácngười còn lại không chút do dự tấn công Tiêu Phong Chích.

Tiêu Phong Chích né tránh tập kích của hai người, hai ngườikhông chút do dự xông lên. Tiêu Phong Chích kêu khổ thấu trời, Tiêu Phong Chíchkhông am hiểu võ công của Tu La Đạo, cũng không tinh thông ám sát của Địa Ngụcđạo, chỉ có am hiểu ẩn nấp và ngụy trang vậy nên quyết đấu ngay trực diện liênkhông chịu nổi một kích.

"Tê!" Chủy thủ xẹt qua ống tay áo Tiêu Phong Chích.

Tiêu Phong Chích càng đánh càng tức giận, đối phương hoàntoàn là hạ tử thủ, toàn đánh vào nơi yếu hại. Tiêu Phong Chích nghiêng ngườitránh chủy thủ đánh lên mặt, sau đó không thể không chật vật xoay người tránhmột chủy thủ khác đâm hướng trái tim. Phương pháp ngăn chặn và mau chóng giảiquyết của đối phương, căn bản là không tính toán lưu lại tính mạng bọn họ!

Hắc y nhân công kích Thiên Giới đạo biểu tình càng phát rangưng trọng, bạch bào của đối phương không biết làm từ gì, trơn nhẵn trượtxuống, chủy thủ đâm vào nếu không dùng lực trong nháy mắt sẽ bị trượt ra, hơnnữa…… Hắc y nhân nắm chặt chủy thủ, kia thật là động tác của con người sao,cứng ngắc như thế, hoặc là nói động tác quỷ dị căn bản không phải người bìnhthường có thể làm được, có vài động tác thậm chí xoay ngược khớp xương lại!

Hắc y nhân không biết đến tột cùng có thể ngăn chặn bao lâu,nam tử bị đồng bạn bao vây tấn công kia cũng không phải nhân vật đơn giản, cóthể tránh né tấn công của hai người. Hắc y nhân nhanh chóng quyết định, ra tínhiệu, khiến đồng bạn nâng cao tốc độ, không tiếc tất thảy đại giới bắt TiêuPhong Chích!

Tiêu Phong Chích trong nháy mắt liền nhận thấy được, đốiphương công kích càng thêm sắc bén! chủy thủ rạch một đường trên vạt áo TiêuPhong Chích, nếu không phải Tiêu Phong Chích tránh nhanh, ngay cả đầu cũng cùngthân thể chia lìa.

Mà lúc này hắc y nhân ngăn chặn Thiên Giới đạo liền thấy,mặt nạ nửa dữ tợn nửa từ bi lệch về phía Tiêu Phong Chích, hắc y nhân không xácđịnh được có thấy tia sáng bên trong mặt nạ kia không. Hắc y nhân nhân cơ hộiđâm về phía cổ Thiên Giới đạo, lợi kiếm trong một khắc sắp đâm vào kia ngừnglại.

Thiên Giới đạo lấy tay bắt được cái đao, tay kia thì ngaylập tức bóp cổ hắc y nhân — động tác kia thật sự là quá nhanh, hắc y nhân hoàntoàn không kịp phản ứng đã bị ngăn chặn hô hấp, yết hầu căng thẳng, khoảng cáchkia đối phương nhất định có thể bóp nát yết hầu hắc y nhân! Bên kia, Tiêu PhongChích nhất thời không đề phòng, hắc y nhân kia bị thúc giục mà bí bách đá mộtcước vào đầu gối Tiêu Phong Chích, đau đớn kịch liệt khiến trước mắt Tiêu PhongChích biến đen, lảo đảo ngã xuống đất, căn bản nhìn không thấy một hàn quangđang đâm về hướng trái tim!

"……Tất cả dừng tay!"

56. Chương 56: Bại Lộ X Đồ Giả X Tử Cục

Trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, một thanh âm xa xăm vang lên.Thời gian và không gian như ngừng lại, Thiên Giới đạo vẫn không nhúc nhích đứngtại chỗ, đầu ngón tay dừng lại một khắc trước khi bóp nát yết hầu tay hắc ynhân dừng trong không trung, chủy thủ sắp sửa đâm vào huyết nhục cuối cùng dừngtrước một khắc đâm vào da.

Tiêu Phong Chích lấy tay chống người lên. Cái thanh âm kia,cái thanh âm kia – không phải Thiên Giới đạo, không phải Quỷ diện thiếu niên,không phải hắc y nhân, đó là —

Tiêu Phong Chích đồng tử co rút nhanh, không còn quan tâmchủy thủ dừng trước ngực, giờ này khắc này, trong mắt Tiêu Phong Chích chỉ cóngười kia – người kia quét mắt nhìn một cái, ngồi trong ***g vuốt mặt, như làkhông thể làm gì khác hơn là thở dài:

"Đừng đánh, đều là người của mình."

Yết hầu Tiêu Phong Chích lăn lộn một phen, trong mắt trừ bỏkhông thể tin vẫn là không thể tin. Đôi mắt lộ ra duy nhất của hắc y nhân cũnglộ ra một chút kinh ngạc, nhưng nghĩ đến chủ tử nhắc nhở, bọn họ thói quen tínhđem tất cả nghi vấn chôn sâu dưới đáy lòng. Ở đây người duy nhất không tỏ vẻ gìlà Thiên Giới đạo, buông hắc y nhân trong tay ra, đứng ở một bên không nhúcnhích, hắc bạch phân minh mặt nạ như là hiểu rõ tất cả, lại như là cái gì cũngkhông biết.

"Ngươi — không phải trúng hư vô hương sao?" Những gì muốnhỏi, muốn biết thật sự quá nhiều, Tiêu Phong Chích trong đầu một mảnh hỗn loạn,mở miệng lại là một câu như vậy.

Thanh niên trong ***g không còn yếu đuối và nhát gan như banđầu họ nhìn thấy, vẻ mặt của hắn thực bình thản: "Ngươi xác định muốn ở trongnày nghe ta giải thích sao?"

Tiêu Phong Chích dừng lại, theo bản năng muốn đứng lên, đầugối truyền đến đau đớn kịch liệt khiến Tiêu Phong Chích lại ngồi trở về. Hắc ynhân quét mắt giữa Tiêu Phong Chích và thanh niên một phen, mang theo tìm tòinghiên cứu và nghi hoặc — không có quá nhiều thời gian để cho bọn họ đi đoán,bọn họ tới nơi này chỉ là vì hoàn thành một giao dịch, một hắc y nhân đi raphía trước, từ trong lòng lấy ra một thứ.

"Đây là thứ ngươi muốn."

"Cho ta."

Hắc y nhân không hề động, thanh niên ngồi trong ***g, ngẩngđầu bình tĩnh nhìn lên hắc y nhân.

"Ta đáp ứng chủ tử ngươi, sau khi đưa ta thứ ta muốn, ta sẽthực hiện nguyện vọng của chủ tử ngươi." Thanh niên bình tĩnh nói: "Ngoại trừta, không ai có thể cứu chủ tử của ngươi."

Hắc y nhân không hề chần chờ, đưa vật trong tay vào ***g.Thanh đứng thẳng dậy vươn tay, tiếp nhận.

Phòng trong nháy mắt an tĩnh lại, thanh niên nhìn vật thểtrong tay, rũ mắt. Thật lâu sau, hắn thở dài một hơi: "…… Không phải cáinày."

Hắc y nhân mắt trong nháy mắt nheo lại, nắm chặt song sắt:"Ngươi muốn nuốt lời?"

“Không,” Thanh niên vuốt mặt: “Là các ngươi không hoàn thànhyêu cầu của ta, đây không phải thứ ta muốn.”

“Nó là thức chúng ta vớt lên từ đáy hồ, so với hình dung củangươi không hề khác biệt.”

“Nhưng nó là giả.” Thanh niên chút không né tránh ánh mắtcủa hắc y nhân, vẻ mặt của hắn thực bình thản, bình thản như một dòng nướclặng: “Không có cái kia, ta không thể trị liệu cho chủ tử các ngươi.”

Hắc y nhân nhìn ánh mắt thanh niên, ánh mắt kia thuần túykhông có chút tạp chất, trực giác cho rằng thanh niên không nói dối, nhưng đâycũng là tình huống xấu nhất.

“Chúng ta…… Không có đường lui.”

“Ta cũng không có đường lui.” Thanh niên nhẹ nhàng mà nói,trên mặt nhưng không có một chút sốt ruột và khủng hoảng.

Tiêu Phong Chích vội vàng xử lý tốt đầu gối bị thương, saukhập khiễng đi vào bên cạnh cái ***g.

“Lạc Dịch……” Tiêu Phong Chích không rõ là ôm tâm tình gìmà mở miệng kêu: “Là tên của ngươi?”

Nghe được Tiêu Phong Chích kêu ra cái tên này, vẻ mặt cứngngắc của thanh niên trong nháy mắt sinh ra một loại dao động, hắn dùng lực vuốtnhẹ gương mặt một phen, sau đó nở nụ cười. Đôi môi từng chút gợi lên thành mộtnụ cười sáng lạn, khiến người ta cảm giác như cả người hắn đều thay đổi.

Thanh niên cười tủm tỉm nói: “Đúng vậy, ta là Lạc Dịch.”

Lạc Dịch ngẩng đầu nhìn lướt qua quần chúng vây xem, tỏ vẻáp lực rất lớn.

“Bạn hữu, xin hỏi ai có tâm tài trợ cho ta một bộ quần áo?”

Tiêu Phong Chích lúc này mới ý thức được thanh niên đối diệnvẫn là trạng thái trần truồng, Tiêu Phong Chích có chút xấu hổ đem tầm mắt rờikhỏi thân thể tràn đầy dấu vết mập mờ kia, vừa định cởi áo khoác, lại phát hiệnđã muốn có một kiện quần áo đưa vào trong ***g.

Quần áo màu bạc tựa hồ lóe lên ánh sáng trong bóng đêm, TiêuPhong Chích kinh ngạc trừng lớn mắt, có chút cứng ngắc nhìn theo cánh tay đưaquần áo ra. Như trước mặt nạ một nửa thiện ác, chỉ là quần áo kỳ dị đã mất đi,chỉ còn một cái áo trong màu trắng. Tiêu Phong Chích mặc dù đã chuẩn bị tâm lýsẵn sàng, nhưng lúc chứng kiến vẫn bị đánh mạnh vào: đôi tay khéo léo mềm mạikia, ngoài ra còn có dáng người có lồi có lõm -Tiêu Phong Chích chưa bao giờbiết, thường lui tới với mình Thiên Giới đạo dĩ nhiên là nữ!

Lạc Dịch cũng trong chốc lát cứng ngắc. Hắn từ lâu liềnbiết, bởi vì một gia hỏa thẩm mỹ vặn vẹo và cố chấp, Thiên Giới đạo thống nhấtmặc một bộ chẳng phân biệt nam nữ, đều là kín mít không kẽ hở y phục màu bạc vàmặt nạ nửa thiện nửa ác, hơn nữa hành vi máy móc thống nhất kia — trước khôngnói có thể phân rõ nam nữ già trẻ hay không, có thể phân rõ Thiên giới đạo ngàyhôm qua nói chuyện với hắn và Thiên Giới đạo hôm nay nói chuyện với hắn có phảicùng một người hay không thì hắn đã cảm động đến rơi nước mắt.

Tay cầm quần áo vẫn giơ lên, Lạc Dịch kiên trì tiếp nhận,hắn biết nếu hắn không tiếp nhận, đối phương tuyệt đối sẽ cố chấp tiếp tục –Thiên Giới đạo, nói là linh hồn chết đi, không bằng nói là một đám con rối màthôi.

Lạc Dịch đang mặc quần áo, mà Tiêu Phong Chích lúc này lạichú ý tới bị đặt ở một bên: Đó là một hắc hoàn, dấu vết đỏ sậm không biết làmáu hay gỉ sắt. Tiêu Phong Chích cảm thấy rất quen mắt, lại trong lúc nhất thờinhớ không nổi đã gặp qua ở nơi nào.

Lạc Dịch cảm thấy nhân sinh của hắn chính là một bàn trà,mặt trên trải đầy đồ ăn bi kịch. Dưới tầm mắt tên biến thái kia hắn gian lậnthật không dễ dàng a! thật vất vả mới tìm được cơ hội cùng một người đạt thànhgiao dịch, sau đó người nọ đưa tới hắc hoàn cũng là đồ giả. Lạc Dịch oán niệmnhìn chằm chằm hắc hoàn, công lược cùng xuyên việt lúc bị ném còn bị vây trongtrạng thái “Bãi công”, cho dù cầm lại cũng không dùng được, nhưng lại sợ bại lộchính mình – có trời mới biết tên biến thái kia khi biết mình lừa y xong sẽ còncó thủ đoạn gì biến thái hơn, vì thế mỗ phiến tử chỉ có thể trơ mắt nhìn BạchHủ Dực ném công lược và xuyên việt vào trong hồ — vì sao vì sao lại là nước!cho ta đường sống a trời đất……

Lạc Dịch xác định thứ Bạch Hủ Dực ném vào trong hồ là thầnkhí và Thần Thú của hắn, lấy tính cách Bạch Xà tinh là khinh thường mà lừa hắn,hoặc là vớt hắc hoàn lên Lấy lập trường của hắc y nhân cũng sẽ không lừa gạthắn, như vậy công lược và xuyên việt rốt cuộc ở đâu?

Còn có……

Lạc Dịch ngẩng đầu nhìn Tiêu Phong Chích: "Ngươi như thế nàolại ở đây?"

Tiêu Phong Chích sắc mặt nháy mắt liền thay đổi, nắm chặtsong sắt: "Ngươi biết ta." Là trần thuật mà không phải hỏi lại.

Lạc Dịch lập tức ý thức được hắn nói sai, hư vô hương cũngkhông phải không ảnh hưởng lên hắn, giờ phút này tư duy của hắn rất là hỗnloạn, rất nhiều ký ức trở nên khác biệt. Nhìn hai nhóm người trước mắt, LạcDịch thỉnh thoảng chợt lóe lên một trận hoảng hốt, hắn hiện tại đang ở Tu DuSơn của Luân Hồi Giáo, hay là phủ của Tây Yến quốc sư?

Lạc Dịch ở Tu Du Sơn đã chết, Lạc Dịch "Không nên" nhận thứcTiêu Phong Chích.

— hắn hiện tại nói là nhận sai người còn kịp không? LạcDịch nhìn ánh mắt Tiêu Phong Chích như muốn ăn thịt người kia, phi thường sángsuốt nói sang chuyện khác.

"…… Đi ra ngoài rồi nói sau, hiện tại nên rời đi này."

Người định không bằng trời định. Lạc Dịch căn bản không nghĩtới hắn sẽ đi đến một bước này, trước không nói cái đồ giả khiến hắn thương tâmmuốn chết kia, nhóm đầu tiên xông tới là Tiêu Phong Chích và Thiên Giới đạo khiếncho mỗ phiến tử khóe mắt phải run rẩy, hắn còn khờ dại cho rằng có thể lừa haicái kia đi, sau đó hắc y nhân đến đây, sau đó…… Sau đó hai nhóm người cứnhư vậy đánh nhau trước mặt hắn, sau đó mỗ phiến tử liền bại lộ. Lạc Dịch biphẫn nghĩ, RP() củahắn đâu, hắn muốn đi tìm!

()RP: Có thể hiểu lànhập vai. Bạn sẽ nhập vai hoàn toàn vào nhân vật trong game bạn tạo ra. Bạnphải điều khiển cho nhân vật game thật sự giống ngoài đời.

Vì thế mỗ phiến tử quyết đoán quyết định trốn đi — đã bịbại lộ hắn chẳng lẽ còn ở chỗ này chờ mỗ biến thái trở về "Yêu thương" sao. Vềphần công lược và xuyên việt, cái gọi là lưu đắc thanh sơn tại, bất phạ một sàilưu()…… Lạc Dịch tỏ vẻ một mình hắn không đối phó được level max Bạch Xàtinh boss, hắn phải đi ra ngoài tiến hành chiêu mộ tiểu đội……

()Lưu đắc thanh sơntại, bất phạ một sài lưu: Còn lưu lại non xanh, sợ gì thiếu củi đốt

Lạc Dịch chỉ vào một loạt nến cao thấp phía không xa: "Thổitắt cái thứ ba, thứ năm, thứ sáu, sau đó đốt cái thứ nhất, thứ năm, thứ mườiba, cuối cùng thổi tắt ngọn nến thứ năm."

Tiêu Phong Chích nghĩ chính xác, biết nơi này cơ quan trừ bỏTây yến quốc sư, còn có tù đồ trong ***g. Bạch Hủ Dực chưa bao giờ phòng bị LạcDịch, một người bị uy hư vô hương, một sủng thú thì không cần phải phòng bị,giống như mọi người sẽ không bao giờ để ý con chó con mèo trong nhà mình nhìnthấy bọn họ dùng mật mã gì để mở két sắt.

Tiêu Phong Chích không có cố chấp gặng hỏi, Tiêu Phong Chíchcũng hiểu được chờ sau khi rời khỏi đây có rất nhiều cơ hội tra hỏi Lạc Dịch,Tiêu Phong Chích vừa định làm theo chỉ thị của Lạc Dịch, thì có người so y vớicòn nhanh hơn — Thiên Giới đạo cơ hồ là trong khoảng khắc đi đến trước nến,cẩn thận tỉ mỉ chấp hành mệnh lệnh Lạc Dịch.

Cạch–

Đây là một loại ảo giác. Trên thực tế sau khi cơ quan khởiđộng cũng không phát ra tiếng vang, ***g cứ như vậy không tiếng động kéo lên.Vật cản không còn, Tiêu Phong Chích đi vào bên người Lạc Dịch, nhìn thanh niêntựa hồ có chút cố hết sức từ trên thảm bò lên, Tiêu Phong Chích có chút do dựcó nên kéo Lạc Dịch một phen hay không.

Lạc Dịch đứng lên thở hổn hển một hơi, lúc này hắc y nhân ẩnẩn có chút rối loạn, bọn họ không xác định có nên ngăn cản Lạc Dịch rời đikhông: Không ngăn cản, quỷ y chạy không còn bóng dáng thì làm sao Nếu ngăncản, dưới thịnh nộ của quốc sư, quỷ y có thể sống sót hay không cũng là một vấnđề. Lạc Dịch chú ý

tới, hắn liếc nhìn đồ giả, mở miệng nói: “Chỉ cần các ngươigiúp ta rời đi này, ta sẽ tự mình tìm được hắc hoàn, đi hoàn thành nguyện vọngcủa chủ tử các ngươi.”

Tiêu Phong Chích nhìn hắc hoàn dưới chân, bởi vì khoảng cáchgần hơn, khiến Tiêu Phong Chích nhìn càng rõ ràng: Màu đen quen mắt, dấu vếtmàu đỏ quen mắt, kia có thể nói là một hắc hoàn xấu xí, căn bản là giống, giốngnhư là……!

Tiêu Phong Chích “A” một tiếng kêu đi ra, đánh gãy Lạc Dịchvà hắc y nhân nói chuyện với nhau. Đối mặt ánh mắt mọi người, Tiêu Phong Chíchcó chút không xác định mở miệng: “Ta hình như đã thấy qua hắc hoàn này……”

“Ở chỗ…… Ở chỗ tiểu tư vừa nãy kia!” Tiêu Phong Chíchkêu lên: “Lúc đi vào ta tận mắt thấy tiểu tư kia cầm một cái hắc hoàn y như cáinày!”

Lạc Dịch trừng lớn mắt, hắn nhanh chóng nhìn xung quanh.

Không có, không có…… khắp đều không có, Quỷ diện thiếuniên không thấy.

Thánh địa một mảnh tĩnh mịch, vô luận là trên tế đàn, hay làdưới tế đàn. Người Tây Yến đông nghìn nghịt ngừng thở, hưng phấn mà trầm mặcnhìn chăm chú vào tất cả diễn ra trên tế đàn: Quần áo đặc chế trên người nữ tửtế phẩm đã tan ra, lộ ra thân thể mềm mại phủ đầy ký hiệu màu đỏ, bạch bào tếsư theo những văn lộ kia mà cắt — làn da mĩ lệ của nữ tử giống như là vỏ quảtrái cây, bị bạch bào tế sư tỉ mỉ tước ra, lộ ra đỏ tươi bên trong. Bạch bào tếsư tế sư cứ như vậy tinh tế mà kiên nhẫn từng chút một rạch lớp da ra, mũ trùmche khuất hơn phân nửa khuôn mặt, chỉ có khuôn miệng câu lên một độ cong.

Yến Loạn ngồi trên đài cao, vẫn trầm mặc nhìn chăm chú vàotất cả, nhìn người nọ từng chút một mà mổ xẻ nữ tử, nhìn người nọ đào trái timmàu đỏ tươi ra, Yến Loạn thờ ơ nhìn, cho dù chủ nhân trái tim kia có cùng mốiquan hệ huyết thống.

Bạch bào tế sư nâng trái tim lên, cho mọi người nhìn thấy rõràng hơn, sau đó đưa trái tim tới bên miệng, đôi môi nhạt dần dính vào màu máuđỏ tươi.

Gió hất một góc mũ trùm lên, bạch bào tế sư lộ ra nụ cườiquỷ dị.

Mà Yến Loạn lúc này lại kinh ngạc đứng lên, khiếp sợ nhìnchằm người trên đài.

Người kia, người kia cũng dám lừa gạt toàn bộ TâyYến……!? Không phải y, không phải y không phải y…… Không phải y! Ngườitrên đài không phải y! Y sao dám để người khác thay thế mình đến làm thần tế! Yvì sao dám đi tiết độc thần linh! Y nhưng là quốc sư a. Quốc sư thành tín nhấtvới Hư Vô Thần a!

Yến Loạn bắt đầu run rẩy, không ngừng được mà run rẩy.

— nếu người kia không ở thần tế, y sẽ ở nơi nào?

Sau khi Tiêu Phong Chích kêu ra, ngoài cửa ám thất truyềnđến tiếng vang, sợ là Quỷ diện thiếu niên biết được mình chạy trốn đã bị pháthiện mà không cần che giấu tiếng động nữa. Thiên Giới đạo liền lao ra, hắcy nhân đi theo sát. Lạc Dịch và Tiêu Phong Chích chậm hơn, một người không chútvõ công hơn nữa bị đối đãi khó có thể mở miệng, một người đầu gối bị thương chỉcó thể kéo chân đi đường, chờ Lạc Dịch và Tiêu Phong Chích chạy ra khỏi ámthất, lại phát hiện Thiên Giới đạo và hắc y nhân đứng ở cửa phòng nhìn rangoài, hắc y nhân thậm chí căng thẳng đến mức thân thể đều mang theo run rẩy.

Lạc Dịch đột nhiên có dự cảm không ổn, chờ hắn đi vào thì,dự cảm kia trở thành hiện thực.

Người đối diện bộ dáng tái nhợt trước sau như một, tựa hồgió lớn một chút cũng có thể đẩy ngã y, Quỷ diện thiếu niên im lặng đứng phíasau người nọ, giống như một cái bóng.

Bạch Hủ Dực nhìn Lạc Dịch, tựa như con xà nhìn thẳng vào conmồi của mình, thanh âm khàn khàn mà sung sướng:

“Lạc Dịch, ngươi lừa ta.”

57. Chương 57: Tuyệt Xử X Phùng Sinh X Ly Khai

Lạc Dịch chống tay trái lên tay vịn xe lăn, từng chút một đứng lên, cho đến saucùng, Lạc Dịch chậm rãi buông toàn bộ trọng tâm tập trung vào tay trái, cẳngchân nhỏ run, cuối cùng chống đỡ được sức nặng của Lạc Dịch.

Trong căn phòng mờ tối, Lạc Dịch mặt đầy u oán – cho dù làai nếu tứ chi bị phế bỏ mất ba cũng sẽ không thoải mái gì.

[Theo số liệu……và so sánh với tư liệu, phân tích hành vitương tự, ta tỏ vẻ Bạch Hủ Dực đang ghen.]

Lạc Dịch yên lặng che mặt: [Thì ra…… Ghen là hành vihung tàn như thế này……]

Công lược gật gật gật, xuyên việt xuất hiện.

[player, thời gian nghịch lưu đã đến, muốn xuyên việt haykhông mễ sách……?]

Lạc Dịch cảm động đến mức lệ rơi đầy mặt: [Kiên quyết! nhấtđịnh! Nhanh! ca rốt cục có thể rời đi địa phương biến thái này!]

[player muốn xuyên việt đến đâu? Mễ sách.]

Lạc Dịch lấy ra một phong thư vẫn luôn giữ trong ngực, phongthư kia đến từ "Tương lai": [đi Thiên Khánh năm 43, địa điểm là Thanh kinhthành.]

[hiện tại là thiên khánh năm 64 mễ sách, căn cứ công thứctính toán thứ ba của Edward, lần này xuyên việt cần 14.5% tiến độ, mễ sách.]

[……Thật không thể giảm sao, thân……]

[……Không nga, mễ sách.] Câu này phối hợp thanh âm ưuthương của xuyên việt, Lạc Dịch nháy mắt liền cháy đen.

[…… Ta sai lầm rồi, chúng ta bắt đầu đi.]

Lạc Dịch thu hồi phong thư, tay phải vô lực trùm lên hắchoàn trên cổ tay trái.

[đã nhận được. Thời gian thời điểm 34x7x9, không gian tọa độtùy ý, giữa dòng thời gian nghịch lưu liên tục……Xuyên việt trong 5 giây saukhởi động, mễ sách. 5,4,3……]

Trong lúc xuyên việt đếm ngược, Lạc Dịch đột nhiên nghe đượcmặt cửa truyền đến một tiếng cạch. Hắn phản xạ quay đầu nhìn, khóe mắt lại chỉcó thể thoáng nhìn thấy một thân ảnh màu đen.

[……2,1, truyền tống bắt đầu.]

Quỷ diện thiếu niên giật mình đứng tại chỗ, sững sờ nhìnthanh niên áo xám tay cầm hắc hoàn như một phiến ánh sáng tạo thành một hư ảnhtan biến trong không trung, những điểm sáng nhỏ vụn bị gió thổi qua một cáiliền tán đi, không còn dấu vết.

Người kia, người kia ở đâu?

Thiếu niên mở to mắt, quơ tay lên không trung vài cái, lạikhông thể bắt lấy được gì.

Hắn không thấy? Không, thấy? Biến mất……?

Quỷ diện thiếu niên thân thể bắt đầu run rẩy, hận nộ cườngliệt kia thậm chí vượt qua sợ hãi từng chút một gói gọn lấy trái tim.

— hắn làm hại ta biến thành bộ dáng như vậy, sau đó liềnnhẹ nhàng mà biến mất?! hắn lợi hại như vậy, rõ ràng nói sẽ chữa trị cho ta!hắn như thế nào có thể không thấy! như thế nào có thể như thế nào có thể……Như thế nào có thể……Vứt bỏ ta……

Quỷ diện thiếu niên gắt gao ấn hắc hoàn trong lòng bàn tay,thừa dịp những người đó đánh nhau mà thật cẩn thận trốn về phía cửa. Trước khibọn họ phát hiện phải chạy ra khỏi nơi này, chạy trốn tới bên quốc sư

đại nhân,chỉ cần nói tất cả cho quốc sư đại nhân, quốc sư đại nhân sẽ có phương pháp ngăn cản người nọ rời đi – Ta sẽ không để người nọ biến mất nữa!

Hành động của thiếu niên khá thuận lợi, tất cả mọi người đều đem lực chú ý tập trung vào bên trong ***g sắt. Khi thiếu niên rốt cục chạy rakhỏi ám thất, còn không kịp buông lỏng một hơi, thì nghe đến tiếng Tiêu PhongChích kêu lên trong ám thất. Quỷ diện thiếu niên biết đã bại lộ, lúc này liều mạng chạy ra ngoài. Không thể bị bắt, không thể để người nọ thoát đi, lúc đó đã từng thề trước hư vô thần, sẽ không để người nọ biến mất lần nữa– hư vô thầncuối cùng vẫn không vứt bỏ ta, Quỷ diện thiếu niên lao ra khỏi phòng, liếc mắtmột cái liền nhìn thấy bạch sắc thân ảnh kia.

Đó là người đứng đầu quốc gia này, Tây Yến quốc sư, Bạch HủDực.

Thiên Giới đạo và hắc y nhân đuổi theo tới cửa thì dừng lại.Hắc y nhân trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, bọn họ có chút không thể tin bọn họ sắpsửa phải đối mặt với "Vị kia" — vị kia không phải nên ở thần tế sao? Vì cái gìsẽ xuất hiện ở trong này!? Thiên Giới đạo trầm mặc nhìn bạch sắc thân ảnh đốidiện, nàng có thể phán đoán ra người nọ cũng không mạnh, nhưng khiến cho nàngcảm giác nguy hiểm cực độ. Thiên Giới đạo có thể phán đoán ra mai phục ẩn giấuxung quanh không phải ít, nhưng càng làm cho nàng để ý là tiếng tất tất tác táckia — đó là thanh âm vảy bạc lạnh lẽo ma sát vào đá, chỉ cần nàng có khuynhhướng tập kích thân ảnh đối diện kia, cảm giác áp bách ẩn ẩn này sẽ trong nháymắt trở thành ngân châm nguy hiểm. Thiên Giới đạo bắt đầu băng lãnh tính toán,tỷ lệ nàng mang được Lạc Dịch ra ngoài khoảng bao nhiêu, nếu cần thiết phải sửdụng tất cả thủ đoạn.

Một cái ngân xà theo thân mình Bạch Hủ Dực bò lên vai BạchHủ Dực, mang chút điểm thân mật mà chạm nhẹ vào cằm Bạch Hủ Dực, nhưng không cóđoạt được nửa phần chú ý của chủ tử nhà mình. Bạch Hủ Dực hai mắt trước sau nhưmột bị che lại, lại phi thường chuẩn xác bắt giữ được Lạc Dịch. Y nhìn LạcDịch, giống như một con xà nhìn thẳng con mồi của mình, thanh âm khàn khàn màsung sướng: "Lạc Dịch, ngươi lừa ta. Ngươi không mất trí nhớ."

Lạc Dịch trên mặt không có một tia biểu tình: "Kia thì thếnào."

"A……" Tiếng cười trầm thấp, khàn khàn, sung sướng màquanh quẩn trong không khí, không hổn hển, không phẫn nộ chỉ trích, Bạch Hủ Dựcchậm rãi kéo vải che mắt xuống, lộ ra đôi mắt yêu dị vô cùng kia, gần như nóngrực nhìn chăm chú vào Lạc Dịch: "– như vậy rất tốt, ta thật cao hứng."

Tiêu Phong Chích quét nhìn bầu không khí cổ quái giữa haingười, sáng suốt bảo trì trầm mặc và bàng quan.

"Ta có chút tò mò……" Bạch Hủ Dực khàn khàn thanh âm hơihơi cao lên, có vẻ có chút ngây thơ: "Ngươi làm sao có thể thoát khỏi khống chếcủa hư vô hương?" Khóe mắt y đảo qua hắc y nhân đang đứng thẳng bất động:"…… Thậm chí có thể tìm tới Yến Loạn?"

"Ta từ trước đến nay đều không thoát khỏi khống chế của hưvô hương." Lạc Dịch lạnh lùng trả lời: "Nó quả thật rất lợi hại, ký ức của tađến bây giờ vẫn hỗn loạn."

Bạch Hủ Dực con ngươi màu vàng hơi lóe, cực nhẹ cực nhẹ nói:"Ta nghĩ rằng ta đã hủy hoại ngươi, Lạc Dịch."

"Đúng vậy, Lạc Dịch đã bị hủy, cho nên ta chỉ là một ngườitrong đó thôi."

"Như vậy a……" Bạch Hủ Dực gương mặt tái nhợt dưới ánhmặt trời có vẻ càng phát ra quỷ mị, xà khàn khàn cười khẽ: "Vậy để cho ta hủydiệt ngươi lần nữa, được không, Lạc Dịch?"

— hủy không hết, chỉ cần còn có người gọi hắn cái tên "LạcDịch" thì tuyệt đối sẽ không hủy được hắn —

Tiêu Phong Chích bị kích thích đến mức rùng mình, đã muốndưỡng thành tế bào miễn dịch Lạc Dịch ra vẻ bình tĩnh không nhìn Bạch Hủ Dựcthần kinh kia, hắn quay đầu nói với người bên cạnh: "Mục tiêu của y chủ yếu làta, đợi ta tạo ra sơ hở, các ngươi liền đi trước."

Tiêu Phong Chích vừa định theo bản năng phản bác, đã cóngười nhanh hơn. Thiên Giới đạo cơ hồ không nói chuyện dẫn đầu biểu đạt phảnđối, thanh âm mơ hồ qua mang theo một loại âm điệu kỳ dị: "Ta theo ý nguyện củaThần Mộc, phải dẫn Lạc Dịch đến chỗ thần mộc."

Tiêu Phong Chích nghẹn họng nhìn trân trối nhìn Thiên Giớiđạo, đáy lòng tràn đầy nghi vấn không chiếm được giải đáp. Lạc Dịch cũng sớm dựđoán được Thiên Giới đạo mà trả lời: "Ta nhớ rõ ta hẳn là co quyền chi phốituyệt đối với các ngươi, đúng không?"

Thiên Giới đạo trầm mặc chỉ trong chớp mắt, sau đó lại máymóc lặp lại: "Ta theo ý nguyện của Thần Mộc……"

"Ta cũng không nói không đi thần mộc." Lạc Dịch đánh gãy lờiThiên Giới đạo: "Chờ các ngươi thoát ra, ta lấy được hắc hoàn sau đó sẽ có biệnpháp đuổi theo các ngươi, hiện tại các ngươi là trói buộc." Lạc Dịch liếc TiêuPhong Chích một cái, lại ngược lại nói với Thiên Giới đạo: "Ngươi mang tên kiara ngoài ra ngoài."

Nghe được mệnh lệnh Lạc Dịch, tay Thiên Giới đạo vung ra mộtquỹ tích quái dị, như là lễ tiết hành lễ nào đó, sau đó khôi phục trầm mặc vàcứng nhắc ban đầu. Tiêu Phong Chích muốn phản bác, lại phát hiện mình không cóchút lập trường phản bác: Chân bị thương quả thực là trói buộc……

Thấy bọn họ khuất phục, Lạc Dịch liền chuyên tâm đi đối phómỗ biến thái kia. Bạch Hủ Dực không ngắt lời tuyên ngôn chạy trốn rõ ràng rànhmạch kia của Lạc Dịch, y chỉ dùng ánh mắt một vàng một đen kia nhìn chằm chằmLạc Dịch, tựa như một con xà kiên nhẫn kéo con mồi tới. Lạc Dịch nhìn lướt quanhững con xà đang rục rịch trong bóng râm, so với mai phục này, những thứ kiamới là trở ngại lớn nhất, chỉ cần khiến Bạch Hủ Dực không sử dụng xà —

Lạc Dịch duy trì mặt than đối diện với Bạch Hủ Dực, tronglòng một mảnh âm u: Hắn thật sự không muốn sử dụng cái chiêu này a uy……

"Bạch Hủ Dực, ta nhớ rõ ngươi đã nói: Ngươi không thể chịuđựng được người khác nhìn đến ta…… Đúng không."

Lúc Bạch Hủ Dực không chưa phản ứng kịp, Lạc Dịch đã mặtkhông chút thay đổi vươn tay ra, trước mặt mọi người bắt đầu cởi quần áo –động tác cẩn thận tỉ mỉ, biểu tình không chút biến đổi, tất cả tất cả đều nóilên Lạc Dịch đang phi thường đứng đắn cởi quần áo, nhưng mà, theo cái bạch bàoyêu dị rớt xuống, thân thể tươi trẻ, phủ đầy dấu vết ái muội khiến mọi thứ cóvẻ *** phi lên.

Bạch Hủ Dực trong nháy mắt liền nheo mắt lại, Quỷ diện thiếuniên phản xạ cúi đầu, lén lút lui về phía sau vài bước rời xa Bạch Hủ Dực. Giờphút này Thiên Giới đạo cũng trong thời gian ngắn cõng Tiêu Phong Chích chạyđi, hắc y nhân cũng theo sát. Cho đến một lúc sau, trong bóng tối mới có mấythân ảnh nhảy ra đuổi theo.

Lạc Dịch phi thường bình tĩnh đem quần áo đã cởi một nữa mặctrở lại.

— biết làm thế nào để đối phó với biến thái không? Chỉ cầnngươi so với hắn còn biến thái hơn, ngươi liền thắng.

Trước dùng lời nói đem lực chú ý của mọi người hấp dẫn lạiđây, sau đó trước mặt mọi người "Khí phách" lột đồ, trước không nói Bạch HủDực, những người đang núp trong bóng tối khi nghe thấy lời hắn nói, lại nhìnthấy động tác của hắn phản ứng đầu tiên tuyệt đối là dời tầm mắt. Quần áo đềucởi có chừng mực! hắn không thẹn với Đảng quan sát và kỳ vọng! vào giờ khắc nàyhắn không phải một người đang chiến đấu, hắn không phải là một người! hắn đốimặt là ánh mắt đầy chờ mong của mọi người nơi đây! thoát y vũ vạn tuế!

Nhưng là vì sao vì sao, cảm giác lại áp bức như vậy a……

Lạc Dịch da đầu run lên một trận, hắn ngửi được ý tứ bấtthường nồng đậm trong không khí, một trận cười cực nhẹ cực nhẹ bị gió đưa tới,phảng phất như nhiễm mùi máu.

Hắn rốt cục biết nơi nào áp lực rồi, boss cuối màn đối diệnkia, có lẽ, đại khái, giống như bị hắn kích thích đến mức tiến nhập trạng tháicuồng hóa.

"Đúng vậy…… Lạc Dịch, ta hoàn toàn, không thể chịu đựngđược……"

Bạch Hủ Dực chậm rãi buông tay ta, mảnh vải bị nghiền thànhmảnh nhỏ thê lương lạnh rơi trên mặt đất.

"Mọi người, đều nên chết." Bạch Hủ Dực cực nhẹ nói.

58. Chương 58: Hoảng Sợ X Phùng Sinh X Tân Trình

Nồng nặc âm sát cùng với lời nói người nọ dường như bao phủ cảthiên địa, Quỷ diện thiếu niên ở phía sau run rẩy, chỗ trong bóng đêm cũng sinhra một chút dao động, sau đó trở lại bình tĩnh. Đứng đối diện Bạch Hủ Dực tayLạc Dịch khẽ run trong ống tay áo, trên mặt lại nhìn không ra chút dao động.

"Bạch Hủ Dực, ngươi luôn là không lưu cho người khác một conđường sống." Lạc Dịch thanh âm băng lãnh: "Chưởng khống dục của ngươi…… Quámạnh mẽ."

Không đem tất cả mọi thứ nắm giữ ở trong tay, liền không antâm Đối với thứ giành được vào tay, lại tùy tiện khống chế sinh tử của đốiphương — Yến Loạn chính là một ví dụ không thể tốt hơn.

Lạc Dịch thật lâu phía trước đã từng thổ tào qua: Quan hệgiữa Tây Yến vương tộc và quốc sư, đó là một cảnh giới vô cùng vặn vẹo. Tây Yếnvương tộc từ nhỏ đã bị quốc sư cho dùng một loại dược đặc chế, cùng loại với hươvô hương, nhưng không giống hư vô hương bá đạo tẩy não con người — quốc sưkhông cần một con rối vô tri, bọn họ còn muốn để vương tộc đi quản lý Tây Yến.Cái loại dược này làm cho người ta thành nghiện, hơn nữa trở nên táo bạo dễ nổigiận, chỉ có quốc sư mới có hương thơm khiến người nghiện này trở nên bìnhtĩnh. Tây Yến vương tộc căn bản không thể rời khỏi quốc sư, người tiền nhiệmtrước Yến Loạn, đã có mấy vương tộc vì đắc tội quốc sư mà bị vứt bỏ, không cómùi hương của quốc sư rốt cuộc cuồng bạo tự cắt yết hầu mà chết – Huynh trưởngcủa Yến Loạn cũng là một trong số đó, hơn nữa chắc chắn không có khả năng làngười cuối cùng.

Không ai biết Yến Loạn là ôm tâm tình thế nào nhìn huynhtrưởng của chính mình được chôn cất, tự đó về sau Yến Loạn vẫn luôn kề cận BạchHủ Dực – cho đến khi một quỷ y tự xưng là Lạc Dịch xuất hiện, đáy lòng Yến Loạnnơi ở sâu trong lặng lẽ buông lỏng: Nếu người nọ ngay cả chân của Bạch Hủ Dựcđều có thể chữa khỏi, vậy không phải cũng có thể…… Sau những gì xảy ra cũngẩn ẩn chứng minh ý nghĩ của Yến Loạn: Yến Loạn lại đến trước mặt quỷ y, nhìnsâu trong ánh mắt mơ hồ của thanh niên là hiểu rõ tất cả liền sáng tỏ: Người nọđã sớm dự đoán được Yến Loạn sẽ tìm đến hắn!

Nếu quỷ y đã có thể thoát khỏi khống chế của hư vô hương,Yến Loạn ta cần gì phải do dự. Yến Loạn cùng Lạc Dịch đạt thành giao dịch: Chỉcần tìm được hắc hoàn dưới đáy hồ giao cho Lạc Dịch, Lạc Dịch liền chữa trị choYến Loạn.

Chưa phải là phản bội, Tây Yến vương đế chỉ là bị buộc đếncực hạn.

Bạch Hủ Dực mâu quang hơi lóe lên: "Ta không rõ, Lạc Dịch."

"Nếu là muốn, kia vì cái gì không đem nó chưởng khống ởtrong tay Nếu là đồ của ta……" Xà khàn khàn khè lưỡi: "Vì cái gì không thểquyết định sinh tử của nó?"

Bắt lấy hắn, chưởng khống hắn, là vì y muốn hắn nắm giữhắn, thao túng hắn, là vì xác định hắn đang nằm trong tay mình.

Lạc Dịch lạnh lùng nhìn Bạch Hủ Dực, trong mắt chợt lóe mộttia hắc ám: "Bạch Hủ Dực, ngươi khiến ta cảm thấy cho dù chết, cũng tốt hơn ởcùng một chỗ với ngươi."

— loại chưởng khống tùy tiện này, loại tù cấm không chútkiêng nể này, loại thương tổn không hề cố kỵ này, luôn khiến hắn nhớ tới thậtlâu thật lâu về trước…… Ký ức đã cố gắng quên đi.

Bạch Hủ Dực âm âm nhu nhu nở nụ cười, lời nói trầm thấp khànkhàn mà mang chút suồng sã, đó là một loại tà ác cực hạn.

"Ngươi sống, ta liền tù cấm ngươi Ngươi chết……" Cáiloại ám ách ngữ điệu quen thuộc này khiến Lạc Dịch sợ nổi da gà: "Ta liền cấtgiấu ngươi, được chứ? Lạc Dịch."

— ta phế đi chân ngươi, được không.

— Lạc Dịch, cho ta tay phải của ngươi.

— nó [hắc hoàn] đối với ngươi rất quan trọng?

— ngươi chết, ta liền cất giấu ngươi, được chứ.

Lạc Dịch dùng hết khí lực bấm vào lòng bàn tay, mới khiếnchính mình không lộ ra vẻ mặt sợ hãi. Hắn thật sự là bị chỉnh đến mức sợ hãi,chưa từng có người có thể khiến hắn sợ đến loại tình trạng này. Lạc Dịch thừanhận hắn phi thường sợ hãi thân ảnh đối diện nhìn như là nhu nhược kia, hắnhiện tại hy vọng nhất chính là lấy được công lược xuyên việt tránh đi càng xacàng tốt.

Nhưng là công lược và xuyên việt lại —

Lạc Dịch không tự giác nhìn về phía Quỷ diện thiếu niên đằngsau Bạch Hủ Dực, sau đó, Lạc Dịch trừng lớn mắt.

Một thân ảnh từ trên trời giáng xuống hung hăng nhào vàotrên người Quỷ diện thiếu niên, một trận bụi bay tràn ngập, người tới dùng sứcngăn vạt áo thiếu niên, một phen nắm lấy hắc hoàn kéo ra —

Quỷ diện thiếu niên kinh ngạc trợn tròn mắt, trừng mắt nhìnmặt nạ thiện ác khó phân bên trên, ngay lúc đối phương cướp sắp sửa thu tay kialiền hung hăng ôm lấy cánh tay đối phương, dùng hết khí lực toàn thân, tất cả ýchí ngưng tụ vào trong cái ôm này. Động tác chưa từng nhanh như vậy, suy nghĩchưa từng rõ ràng như vậy – phải nắm chặt người nọ, không buông tay. Thiếu niênbiết hắc hoàn này với người nọ mà nói là rất quan trọng, cho nên mới có thểvụng trộm lẻn vào trong hồ hoán đổi vật kia. Biết rằng chỉ bằng mình thì khôngthể ngăn cản người nọ — người nọ thậm chí có thể trống không biến mất, nhưngchỉ hắc hoàn còn ở trong tay, người kia tuyệt đối không rời khỏi nơi này.

Không thể để hắn rời đi, không thể không thể không thể……Tuyệt đối không thể! Làm sao có thể để người nọ rời đi! người nọ phải ở nơi nàychuộc tội! muốn nhìn người nọ ở trong này chịu khổ — cho đến khi bị hủy diệt!

Thiếu niên chấp niệm thật sự là quá sâu, ngay cả có võ côngThiên Giới đạo đều nhất thời tránh thoát không được, hai người té trên mặt đất,xà đã sớm rục rịch trong bóng ma nhào tới. Chúng nó không quản hai người làđịch hay là bạn, vô số răng nhọn đâm sâu vào làn da lộ ra ngoài, rót vào nọcđộc trí mạng. Hai người nháy mắt liền cảm thấy thân thể bắt đầu tê liệt, cho dùlà như thế này, Quỷ diện thiếu niên cũng không buông tay, nhưng người thiếuniên bắt được còn ngoan độc hơn.

Thiên Giới đạo không chút do dự chặt đứt cánh tay bị giữ lấy– giống như thứ nàng vứt bỏ không phải cánh tay của nàng mà chỉ là đồ vậttrang trí mà thôi, lúc thiếu niên căn bản chưa kịp phản ứng liền cầm hắc hoànphóng về phía Lạc Dịch đang ngốc lăng. Tất cả diễn ra thật sự là quá nhanh, từlúc Thiên Giới Đạo nhảy xuống, nhào tới Quỷ diện thiếu niên, bị bầy rắn tấncông, cho đến khi Thiên Giới đạo chặt đứt cánh tay thoát khỏi thiếu niên phóngvề đây, tất cả chỉ diễn ra ngắn ngủi trong vài hơi thở.

Lạc Dịch nghẹn họng nhìn trân trối nhìn tất cả phát sinh,thậm chí ngay cả cơ hội để hắn ngăn cản cũng không có. Hắn liền như vậy trơ mắtnhìn Thiên Giới đạo cụt tay đi đến trước mặt, để lại một đường máu, đỏ tươi đếnmức chói mắt.

Nọc độc đã lan tràn đến toàn thân, Thiên Giới trong một khắcvừa đến gần Lạc Dịch liền ngã xuống đất, kịch độc không chỉ có làm tê liệt thânthể của nàng, ngay cả hô hấp cũng tê liệt — nàng sắp không còn thời gian. Quỳrạp trên mặt đất Thiên Giới đạo từng ngụm từng ngụm thở phì phò, máu tươi nhiễmđỏ hơn phân nửa thân mình của nàng, thân mình của nàng chảy xuống những giọtmáu xuống đất như những đóa hoa đang nở rộ. Thiên Giới đạo cố gắng giơ tay lên,dùng hết khí lực vươn tay về phía Lạc Dịch – hắc hoàn bình thường thậm chí cóthể nói là đơn sơ nằm giữa lòng bàn tay nàng, đỏ tươi và đỏ sậm đan xen vàonhau trên nền đen lạnh lẽo.

Lạc Dịch yết hầu rung động nhất hồi, lại không phát ra bấtcứ thanh âm nào.

Thiên Giới đạo ý thức đã mơ hồ, cho nên nàng cơ bản khôngnhìn thấy vẻ mặt bi ai đến mức tận cùng kia của Lạc Dịch, nàng vẫn giơ cao hắchoàn kia, như là thiêu đốt linh hồn cùng với tín ngưỡng mà giơ lên, dưới mặt nạtruyền đến lời nói đứt quãng: “Y…… Muốn gặp ngươi.”

Lạc Dịch không hề động. Cái loại thành kính thuần túy nàykhiến hắn chỉ cảm thấy lạnh lẽo, thậm chí khiến cho hắn sinh ra ảo giác như bịgiá rét tổn thương dưới ánh mặt rực rỡ.

Hắc bạch mặt nạ truyền đến tiếng thở dốc mơ hồ, càng ngàycàng suy yếu, nhưng tay Thiên Giới đạo lại bướng bỉnh giơ trong không trung: "Ymuốn…… Gặp ngươi……"

Lạc Dịch khẽ thở dài, hắn đưa tay che phủ trên hắc hoàn.

"Ta đi gặp y." Hắn thanh âm mềm nhẹ, như là sợ quấy nhiễucái gì: "Ta sẽ đi gặp y."

Đạt được nguyện vọng, bên dưới mặt nạ mâu quang lóe lóe, tựahồ thỏa mãn nở nụ cười — tay nàng rớt xuống đất, không còn nhúc nhích nữa.

Lạc Dịch cầm lấy hắc hoàn, như là rốt cuộc không thể chịuđựng được nữa mà kêu to: "Xuyên việt!"

"Chấm dứt ngủ đông……player, đã lâu không thấy mễsách……"

Lạc Dịch rũ mắt không hề nhìn thân ảnh khiến hắn sợ hãi kia,liều lĩnh trước mặt mọi người sử dụng xuyên việt thoát đi: "Thời gian địa điểmtùy ý, vô luận bao nhiêu tiến độ, mau khiến ta rời đi nơi này!"

Một trận gió thổi qua, thân ảnh thanh niên liền biến thànhvô số tia sáng nhỏ tan biến trong không trung. Tất cả mọi người nhìn thấy đềukhông thể tin trừng lớn mắt: Bọn họ nhìn thấy gì? Một người cứ như vậy biến mấttrong không trung? Hắn là yêu vật sao?!

"Thì ra là như vậy a……"

Quá khứ người nọ cũng thoát khỏi y như vậy sao.

Bạch Hủ Dực nhìn chăm chú vào những tia sáng dần biến mấtkia, đè lại thái dương, cúi đầu nặng nề nở nụ cười:

"Quả nhiên…… Ngươi là tốt nhất, Lạc Dịch."

— xà một loại sinh vật như vậy, hộc lưỡi tìm kiếm con mồi,gặp được thứ nó có hứng thú liền hoàn toàn cắn nuốt.

Tiêu Phong Chích sốt ruột chờ đợi ngoài Bạch Hổ Thành, đãvài ngày, Thiên Giới đạo đem Tiêu Phong Chích thoát khỏi sau liền quay lại, sauđó không còn tin tức. Tiêu Phong Chích đã liên lạc với thủ hạ đi điều tra, lạichẳng có tin tức gì.

"Đầu khỉ! đầu khỉ!" Một người mập mạp khả ái chạy tới, bởivì thật sự rất mập, nên giống như là đang lăn lại đây: "Thiên Giới đạo! ThiênGiới đạo tới!"

Tiêu Phong Chích nhanh chóng đứng lên, chạy ra phía ngoài.Vừa ra khỏi cửa liền nhìn đến thân ảnh ngân bạch đứng dưới tàng cây, đó là yphục kỳ dị trong trí nhớ, còn có mặt nạ thiện ác trước sau như một, dưới bóngcây mơ hồ phập phồng.

Bỗng nhiên Tiêu Phong Chích mạnh dừng lại, đứng đối diệnngười nọ, có chút phòng bị giơ lên vũ khí.

"Ngươi không phải Thiên Giới đạo."

Mặt nạ lung lay dưới bóng cây, sau đó bị chủ nhân kéo xuống,thanh niên đứng ở nơi đó, một đôi mắt sáng rực, ngẫu nhiên lóe lên một tia giảohoạt, rồi lại thấy chỗ sâu trong con ngươi bị che khuất, dường như chỉ còn lạitinh thuần vô hại.

Lạc Dịch lộ ra một cái sáng lạn cười:

"Ta muốn đi Tu Du Sơn, đồng hành không, thân?"

—— "Hủ dực ủy xà" đến tận đây, âm mưu thứ ba kết thúc——

?

Âm mưu thứ ba: Ôm cây đợi thỏ

59. Chương 59: Trở Về X Luân Hồi X Gặp Lại

Sương khói trên hồ không biết tản ra từ khi nào, sương khói nguyên bản màu tím kia trải ra dưới ánh mặt trời, phản xạ thành một dải bảy màu sau đó tán đi. Lạc Dịch thẳng tắp ngồi ở trên thuyền, hắc bạch mặt nạ che khuất vẻ mặt của hắn, nhưng nói là thẳng tắp không bằng nói thân thể cứng ngắc đã sớm bán đứng khẩn trương của hắn.

Tiêu Phong Chích đang chèo thuyền thấy thế gãi đầu: "Không có việc gì đâu, ngươi đã ăn luân hồi hoàn, Tử Hà vụ không thể thương tổn ngươi."

Quỷ dị mặt nạ truyền đến vài cái thanh âm mơ hồ, đó là khẩu khí hư miểu như sắp tiếp cận cái chết:

"Nước……Nước…… Thật, thật nhiều nước……"

Tiêu Phong Chích mặt đầy cổ quái, Tiêu Phong Chích đến bây giờ vẫn cảm thấy có chút không chân thật, tóm lại cứ như đang nằm mơ, người đối diện kia cùng với "Người nọ" có cùng tên và thân phận tự xưng là hậu đại của "Người nọ" — hắn nói hắn đi Tu Du Sơn trả món nợ đời trước Hắn nói hắn có thể chữa khỏi cho Luân Hồi Giáo giáo chủ Hắn nói hắn có thể hoàn thành nguyện vọng của Tiêu Phong Chích Hắn nói hắn sẽ cởi bỏ cái tử kết kia.

Cái tử kết máu tươi đầm đìa kia.

Chỉ bằng mấy câu nói đó Tiêu Phong Chích không có khả năng đi tin tưởng đối phương hoàn toàn, nhưng là nhìn đến khuôn mặt quen thuộc vài phần kia, cộng thêm một xúc động không rõ, Tiêu Phong Chích cuối cùng vẫn quyết định mang nhân tố không ổn định này về Tu Du Sơn, về phần sẽ gây nên cái gì, Tiêu Phong Chích đã không còn lo được nhiều như vậy.

Tiêu Phong Chích không cách nào hình dung thanh niên đối diện một người như thế nào: Mới gặp thì lạnh lùng và đạm mạc, gặp lại thì vô hại và vô tội, quả thực giống như người kia — căn bản không biết cái nào mới là gương mặt thật của hắn.

Thuyền càng đến gần, hình dáng hòn đảo giữa hồ càng rõ ràng, dần dần hiện ra bên ngoài. Tiêu Phong Chích không tính là thuần thục đưa thuyền cập bờ, nắm gia hỏa cứng ngắc như thi thể kia nhảy lên trên đảo. Cho đến khi những cánh hoa rụng trong rừng rơi trên mặt nạ, mỗ phiến tử mới khó khăn bình tĩnh lại.

Thuyền là phương tiện giao thông nguy hiểm nhất thế giới này, không có gì hơn! Nhân loại vì cái gì muốn tạo ra cái công cụ tùy thời tùy khắc đều bị nước vây quanh cộng thêm một khi lật liền hoàn toàn không có đường trốn, loại hành vi tự ngược này quả thực làm người ta giận sôi!

Công lược tỏ vẻ thuyền là một phát minh vĩ đại thúc đẩy khoa học kỹ thuật nhanh chóng phát triển, lý do là một …hai… ba …bốn, theo tư liệu từ giao thông cổ đại đến triển vọng trong tương lai, từ chính trị, đến lịch sử, tình cảm vân vân hoàn toàn phản bác phỉ báng của mỗ phiến tử.

Xuyên việt tỏ vẻ có nó, phương tiện giao thông gì cũng không đáng nói, mễ sách.

Lạc Dịch tay phải nắm cổ tay trái, dưới quần áo kín mít không chút kẽ hở kia, nắm chặt liền có thể đụng đến một vật phẩm hình tròn, xúc cảm quen thuộc khiến Lạc Dịch cảm thấy một loại yên ổn khó miêu tả.

— cho dù thế nào, hắn cũng không thể mất đi công lược và xuyên việt.

"Theo sát ta, nếu lạc trong Cực Lạc Lâm ta chỉ có thể kêu giáo chủ đến vớt ngươi……"

Không khí thoáng chốc có chút vi diệu, bởi vì Tiêu Phong Chích nhắc tới người kia. Tiêu Phong Chích vùi đầu đi phía trước, Lạc Dịch mang mặt nạ đi theo ngay sau, cánh hoa phấn hồng rơi rụng giữa hai người, không cách nào nhìn thấy vẻ mặt của bất cứ ai.

"Ngươi……Phụ thân của ngươi…… Có từng nói qua, hắn vì cái gì làm như vậy……"

Tiêu Phong Chích thanh âm rất nhẹ, hồng nhạt cánh hoa gần như bao phủ lời nói của hắn, nhưng Lạc Dịch như trước nghe thấy được.

— hắn là phiến tử.

Trong tiếng hoa rơi, Tiêu Phong Chích không xác định mình có nghe được cái gì hay không, vừa định hồi đầu hỏi, lại nghe thấy Lạc Dịch nói thẳng: "Y làm sai."

"Cho nên để ta đến bù lại…… sai lầm." Ngừng lại giữa chừng kia quả thực rất nhỏ, Tiêu Phong Chích không chút lưu ý đã bị dẫn dắt đi, chỉ có Lạc Dịch mới biết được hình cung nơi khuôn miệng, hay là nói đầu lưỡi di chuyển.

Thời điểm Lạc Dịch bị hài tử kia do hắn một tay nuôi lớn một đao chặt bỏ đầu hắn, hình ảnh cuối cùng nhìn thấy là biểu tình giống như chết của người nọ — rõ ràng là Lạc Dịch bị chặt đầu, nhưng lại như là tự tử — cái loại áp lực tuyệt vọng nồng đậm này khiến Lạc Dịch ngay cả hô hấp cũng cảm thấy đau đớn. Lạc Dịch không tự giác cầm lấy hắc hoàn, lúc trước khi gần chết, vì để sử dụng công lược và xuyên việt nên hắn nháy mắt mở ra một nhiệm vụ, khi đó quá mức vội vàng mà chưa kịp nhìn kỹ, sau lấy lại công lược Lạc Dịch mới phát hiện tin tức của nhân vật công lược được đổi mới hoàn toàn, ghi lại tất cả hành vi của nhân vật công lược trong mười năm nay.

Lạc Dịch lúc thấy rõ nhân vật công lược kia trong nháy mắt cả người đều dại ra, sau đó hắn bắt đầu thấy may mắn về cái nhân phẩm ít ỏi đến đáng thương của mình — may mắn công lược nhân vật còn chưa chết, nếu không vừa mới đau buồn vì chi phí sử dụng xuyên việt kia, sau đó lại mặc nợ tiếp 50% tiến độ với mỗ phiến tử mà nói tuyệt đối là một kích trí mệnh.

Công lược nhân vật là người Luân Hồi Giáo. Lạc Dịch lật tư liệu về nhân vật công lược, sau đó thờ ơ nhìn mười năm điên cuồng và tuyệt vọng của tuyệt sắc thiếu niên kia.

Lạc Dịch nghĩ, khoản nợ của hắn, sợ là như thế nào cũng coi như không rõ.

Đối thoại ngừng lại, bọn họ đã ra khỏi rừng hoa. Vừa ra khỏi rừng là một con sông nhỏ, trên có một cây cầu màu trắng. Lạc Dịch nhìn phiến màu trắng nhẵn nhụi kia, Tiêu Phong Chích đứng bên cạnh vui cười: "Muốn qua cầu sao?"

Hai người đều phi thường rõ ràng cái cầu nhìn như bình thường kia ẩn sâu nguy hiểm như thế nào, cầu kỳ thật cũng không phải màu trắng, nhưng cổ trùng nhỏ bé rậm rạp phủ kín toàn bộ cầu là màu trắng.

"Nó không phải là cầu Nại Hà thật sự, vì thế ta có thể đi qua."

Truyền thuyết người chết khi đến cầu Nại Hà, có tội sẽ bị đầu trâu mặt ngựa đứng hai bên đẩy vào "Huyết Hà trì", mà người lương thiện đi qua cầu, lại phi thường đơn giản.

Công lược nói, ngươi có tội.

Tiêu Phong Chích trong mắt chợt lóe một chút cảm xúc, nắm Lạc Dịch bước lên những tảng đá ẩn mình trong nước mà nhảy qua bờ bên kia.

Lướt qua con sông là rừng cây, địa hình cũng bắt đầu hơi nghiêng. Đây là "Tu Du Sơn", trong truyền thuyết nơi ánh sáng mặt trời và mặt trăng không thể chiếu tới, tổng đàn Luân Hồi Giáo.

— Tử Hà vụ, ngọc bích thủy, Cực Lạc lâm, Cầu Nại Hà, Tu Du Sơn, Hoàng Tuyền, thần mộc, Lục đạo, này chi vị luân hồi.

Hắn rốt cục lại về đến nơi này. Lạc Dịch nghĩ, giống như lời bạn gái thích bói toán trước đây của hắn, bị vận mệnh kéo về nơi này, hơn nữa còn sinh ra một loại cảm giác vô lực gần như rời xa quê hương lâu ngày.

Tiêu Phong Chích đột nhiên hỏi: "Ngươi…… Ngươi nói ngươi có thể chữa trị cho giáo chủ?"

"Đúng vậy. 'Phụ thân'–" lúc nói lên hai từ này, biểu tình Lạc Dịch bên dưới mặt nạ có chút không được tự nhiên: "Lúc trước hạ độc đã sinh ra kích thích tinh thần cường liệt đối với giáo chủ, y còn không kịp để lại phương thuốc cuối cùng liền chết đi."

[Tổ hợp lại các nhân tố kích thích gen, trải qua dạ dày hấp thu sau đó phát ra adrenalin, tuyến giáp trong trạng thái kích thích, làm tăng tế bào và sự trao đổi chất, kích phát tiềm năng nhân loại và sửa chữa gien, tăng mạnh thân thể mềm dẻo và sức mạnh, thân thể tố chất đề cao 41.9% 83.2%. Bởi vì cường độ kích thích quá cao, cần dùng phương pháp dung hợp sử dụng nhân tố phụ, nếu vượt ra tế bào phụ thừa nhận sẽ phá vỡ gen và tế bào chết đi, không trừ bỏ ví dụ đặc biệt. Sau sử dụng dược điều trị theo kỳ hạn, tiêu

trừ nhân tố kích thích sót lại, phòng ngừa tế bào thần kinh tổn thương. Phụ lục: Bộ dưỡng sinh thể thao thứ 36 cũng có thể thong thả điều giải hấp thu, hiệu suất không đủ 20%. Căn cứ thân thể sinh vật nền văn minh thứ 8, đề nghị, người sử dụng đã qua 16 tuổi, ba mươi tuổi là hiệu quả tốt nhất. tổ hớp kích thích tố kích phát gien có thể pha loãng sử dụng, pha loãng đạt 50% tái sinh siêu cường gien, pha loãng đạt 100% tái sinh khép lại dược tề.]

Sau khi biết được người nọ điên cuồng, Lạc Dịch liền ngay lập tức nhớ đến: Hắn khi đó căn bản chưa kịp để lại phương pháp điều trị, tuyệt xử phùng sinh rất bá đạo. Vì thế lại thêm một lý do Lạc Dịch đi Tu Du Sơn.

"Ý của ngươi là giáo chủ trúng độc nên mới có thể như thế……" Tiêu Phong Chích thanh âm có chút cổ quái, gần như theo bản năng phản bác: "Không –"

Không có khả năng — kia tuyệt đối không chỉ là bởi vì trúng độc —

Lời Tiêu Phong Chích bỗng dưng gián đoạn. Cuối cùng một chuyển biến, lọt vào trong tầm mắt là một phiến đỏ tươi, đó là mạn châu sa hoa. Không có lá cây làm nền, khắp nơi đều là màu đỏ, đỏ đến mức kinh tâm chói mắt, yêu diễm mà quỷ dị, dưới ánh sáng chiếu rọi xuống mang theo hàn ý tuyệt vọng, khiến Lạc Dịch nhìn đến tất cả liền ngây ngốc sững sờ tại chỗ, một loại băng lãnh đến tận xương lan tràn dưới đáy lòng.

— Lạc Dịch, ngươi cảm thấy ta giống cái gì?

— mạn châu sa hoa…… Ngươi rất giống nó.

— như vậy a. Nếu Lạc Dịch nói như vậy, thì chính là như vậy.

Lạc Dịch nhìn chằm chằm mạt đỏ tươi kia, đến mức mắt cay cay lại vẫn như trước không chớp mắt, mặc cho phiến đỏ tươi huyết tinh kia vào trong võng mạc cắt thành từng khối ma văn quỷ dị.

— mạn châu sa hoa đại biểu là, vô tình vô nghĩa.

Tiêu Phong Chích bên cạnh lại nhìn về phía một điểm trong đó, ngắn ngủi đảo hít một hơi, Lạc Dịch có chút máy móc nhìn theo ánh mắt Tiêu Phong Chích, ánh mắt liền rốt cuộc chuyển không ra, đầy trời đầy đất chỉ còn lại màu đỏ tươi kia.

Giữa một mảnh bỉ ngạn hoa, nơi đó có một thanh niên y phục đỏ tươi.

Đó là một yêu nghiệt. Gương mặt tuyệt sắc đã rút đi non nớt trong trí nhớ, chỉ còn lại xinh đẹp và xâm lược tính, tựa như tất cả hắc ám và u tối trên đời này đều ngưng tụ lại thành một mái tóc đen không chút sáng bóng, thẳng đứng rũ xuống, nửa che đậy một vẻ tuyệt trần, mới không còn khiến người ta cảm thấy trí mạng và hít thở không thông. Đây chính là một yêu nghiệt, mùi máu tươi ngọt nị tản ra, câu dẫn mọi người rơi vào vực sâu điên cuồng.

Không ai có thể tránh được màu đỏ tươi kia. Lạc Dịch nhìn thân ảnh quen thuộc mà lại xa lạ kia, chân giống như mọc rễ mà không thể nhúc nhích.

— hồng y thanh niên đối diện giống như đóa hoa đỏ tươi xinh đẹp trong trí nhớ, có được vẻ đẹp tử vong tuyệt vọng, bỉ ngạn hoa.

Tiếng hấp hơi của Tiêu Phong Chích kinh động thân ảnh hồng sắc kia. Mi mắt rũ xuống hơi rung động, sau đó chậm rãi mở ra. Lộ ra một đôi mắt màu đỏ tươi, hỗn độn mà điên cuồng.

60. Chương 60: Điên Cuồng X Điên Cuồng X Điên Cuồng

Sắc mặt Tiêu Phong Chích nháy mắt liền thay đổi.

Hai mắt đỏ đậm…… Giáo chủ hiện tại……Không tốt!

Lạc Dịch cứng ngắc tại chỗ, tay chân lạnh lẽo. Con ngươi màu đỏ, con ngươi màu đỏ kia — là đôi mắt người nọ sao? Hay là nói, đó thật mà đôi mắt của con người sao? Hai mắt đỏ tươi như một loại bò sát, không có bất cứ tình cảm, đôi mắt đỏ tươi băng lãnh kia tựa hồ như nói: Ta muốn hủy diệt tất cả, bất kể người khác – hoặc là chính mình.

Tuyệt sắc thiếu niên trong trí nhớ trừng đôi mắt đen xinh đẹp và trong trẻo kia: [Lạc Dịch.]

Tuyệt sắc thanh niên một đôi hồng mâu hỗn độn mà điên cuồng nhìn lại đây: "Lạc Dịch……"

Lạc Dịch tim đập như ngừng lại, hắn phảng phất có thể nghe được thanh âm dòng máu nghịch chuyển trong cơ thể.

"Lạc Dịch……" thanh âm khàn khàn ma mị không chút trầm bổng du dương, nghe như là khẩu khí hư miểu ở nơi nào: "Là tiểu Phong Tử a."

Đợi đến khi đầu não sung huyết thoáng dịu xuống, Lạc Dịch mới giật mình phát hiện người nọ cũng không phải nói chuyện với bọn họ. Huyết hồng đôi mắt chỉ liếc bên này một cái rồi trở về, Phong Tỏa Vân lại rũ mắt, ánh mắt chuyên chú nhìn vật trong tay, ngữ khí thân mật mà hư ảo:

"Lạc Dịch, là tiểu Phong Tử a, muốn lên tiếng tiếp đón không?"

Tầm mắt Lạc Dịch dời theo xuống phía dưới, sau đó liền thấy vật nọ —

Nếu nói vừa rồi chỉ là tay chân lạnh lẽo, Lạc Dịch giờ phút này liền như là cả người đều nứt ra, ngay cả sâu trong cốt tủy cũng bị cứng rắn đông lại.

Xương cốt màu xám trắng, hốc mắt hốc mũi trống trơn, hàm răng cao thấp chỉnh tề xếp thành hàng, bởi vì hơi cong lên, cái vật thể tái nhợt u ám kia như là đang cứng ngắc mở miệng nở nụ cười.

Ngươi có thể tưởng tượng, khi ngươi thấy đầu sọ của chính mình đang mỉm cười với ngươi, ngươi có cảm giác gì —

Lạc Dịch nhịn không được thống khổ thở hổn hển một hơi, hắn gắt gao mím chặt môi, một loại cảm giác buồn nôn cường liệt xông lên, vô luận là sinh lý hay là tâm lý — cũng không phải là cảm thấy sợ hãi và ghê tởm, chỉ là phi thường thuần túy cảm thấy bài xích, bài xích một cái tồn tại đã từng của hắn. Đó là xương cốt của hắn, tổng cộng 26 khối, cùng với 206 khối xương cốt trên người hắn không có bất cứ khác biệt, 26 khối xương cốt đại biểu cho tử vong!

Tiêu Phong Chích đứng ở một bên, phi thường rõ ràng cảm nhận được phản ứng khác thường của người bên cạnh, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ kích thích khủng bố tồn tại đối diện kia.

Phong Tỏa Vân như không chú ý tới tất cả những điều này, như trước ngữ khí mềm nhẹ hống vật thể trong tay.

"Lạc Dịch…… Lạc Dịch…… không lên đón tiểu Phong Tử sao…… A a…… đúng nha, Lạc Dịch không cần thiết phải nhìn những người khác, chỉ cần nhìn ta là được." Tuyệt sắc yêu nghiệt cười ngớ ngẩn: "Lạc Dịch, chúng ta tiếp tục đi."

Vì thế Lạc Dịch liền chứng kiến, hắn tạo nên một Phong Tử như thế nào.

Đầu lâu xám trắng được Phong Tỏa Vân thật cẩn thận đặt trên đùi, y từ giữa bụi hoa lấy ra một vật thể tương tự như hình cầu — đó là một cái đầu người, tựa hồ trước đó đã được xử lý qua, chỗ mặt cắt không còn chảy ra máu tươi, gương mặt sinh động tựa hồ vừa mới chết đi không lâu. Mạn châu sa hoa đung đưa, có lẽ là ảo giác, trong không khí mùi máu tươi càng phát ra nồng đậm. Lạc Dịch dùng sức trừng mắt nhìn, thị lực tốt khiến hắn căn bản không thể lừa mình dối người: khuôn mặt phi thường quen thuộc, quen thuộc đến mức khiến Lạc Dịch cảm thấy đau đớn — quá giống, ngũ quan bình phàm, trong mắt trừng to lộ vẻ sợ hãi.

Phong Tỏa Vân trìu mến mà xoa đầu người, đầu ngón tay tái nhợt vuốt ve một vòng trên gương mặt kia, động tác của y rất đẹp, mang theo dụ hoặc và yêu mị từ trong khung, dễ nhìn đến mức khiến người ta không thể dời đi tầm mắt.

Tê chi —

Chờ Lạc Dịch phục hồi tinh thần lại, trong tầm nhìn đã là một mảnh máu tươi đầm đìa, Phong Tỏa Vân cầm da mặt vừa mới kéo xuống kia, tươi cười cùng với diện mạo của hắn đều vô cùng mị nhân, mang theo vẻ đẹp kinh tâm động phách. Dày đặc mùi máu tươi tràn ngập khoang mũi Lạc Dịch, hắn nhìn Phong Tỏa Vân tỉ mỉ dán lớp da mặt kia lên trên đầu lâu, tựa như thành tín tín đồ làm một nghi lễ thần thánh nhất trên thế giới này, hô hấp như nặng như chì.

Tê chi —

Da đầu hoàn chỉnh bắt đầu che kín xương trắng, bao trùm qua đỉnh đầu, cho đến khi hoàn chỉnh mà dán lên toàn bộ. Phong Tỏa Vân nhìn tóc đen dài trong lòng bàn tay, hơi hơi nhíu mi, y tóm thành một đoạn cắt đi, chỉ để lại một khúc không ngắn không dài — giống như trong trí nhớ, vì thế tuyệt sắc yêu nghiệt vừa lòng.

Phong Tỏa Vân buông đầu người trong tay, hai tay nâng đầu lâu đã được "trang điểm" qua, si mê nhìn. Trên thực tế, kia đầu lâu trải qua chỉnh sửa như vậy, hai mắt lõm sâu vào chỗ da ở mũi như một khối rèm cửa sổ khó khăn bao trùm hình dạng lồi lên, thỉnh thoảng bị thổi hất lên chỗ tiếp hợp giữa da đầu và da mặt không được khâu lại dần dần chảy ra máu tươi, toàn bộ đầu lâu có vẻ càng thêm khủng bố và ghê tởm. Mà biểu tình Phong Tỏa Vân lúc này lại như là nhìn thấy người xinh đẹp nhất trên thế giới này, hai gò má lộ ra đỏ bừng, trong đôi mắt lộ vẻ si mê cùng cực.

Như là rốt cuộc nhịn không được nữa, Phong Tỏa Vân dùng sức hôn lên đầu lâu, máu thấm ướt đôi môi đỏ mọng, Phong Tỏa Vân hơi híp mắt, gần như say mê mà hôn, phối hợp với làn mi đang rung động, gây nên cảm giác quyến rũ dục cự còn nghênh. Yêu nghiệt kia tản ra khí tức thoải mái mà tuyệt vọng, câu dẫn đến mức khiến người ta phát rồ muốn cắn xé, phá hư, hủy diệt, khiến y không còn có thể đi dụ hoặc thêm những sinh linh khác nữa.

Phong Tỏa Vân dính vào đầu lâu, gần như động tình mà tinh tế thở hổn hển, hai mắt ướt át như sắp chảy máu: "Lạc Dịch Lạc Dịch……"

Cái tên như bị nguyền rủa phiêu tán khắp rừng hoa bỉ ngạn, mặt Tiêu Phong Chích đã sớm tái nhợt mà quay đầu đi chỗ khác, vừa lúc đem toàn bộ thân ảnh Lạc Dịch đập vào trong mắt: Thanh niên mang theo mặt nạ lúc này vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, như là hoại tử mà không chút động tĩnh.

Trước khi trực tiếp đối mặt với tất cả này, Lạc Dịch có thể nói, tất cả nguyên này đều là vì dược–

…… Quá khó coi, hắn còn muốn thoái thác tới khi nào.

Dưới mặt nạ, Lạc Dịch giật giật khóe môi, vô thanh nói một câu, hắn biết sẽ có người nghe thấy.

"Xuyên việt, ta thật muốn trở lại quá khứ bóp chết chính ta."

"Không có khả năng nga mễ sách……" Thanh âm ưu thương của xuyên việt lúc này dưới tình cảnh này có vẻ càng phát ra thê ai: "player chớ quên ràng buộc của xuyên việt điều thứ 2: Cùng một thời gian tiết điểm không cho phép tồn tại hai thân thể giống nhau, mễ sách."

Không cho phép…… Sao?

Hình ảnh đối diện như một khối thủy tinh dán lên trái tim Lạc Dịch, tiếng kêu truyền theo gió mà đến kia giống như một cây búa, từng câu từng câu dùng sức đập vào thủy tinh, khiến từng mẩu vụn đâm vào trái tim.

Thanh âm trầm thấp si mê dần dần chuyển đổi: "Lạc Dịch Lạc Dịch, ngươi vì sao không nhìn ta?"

"Lạc Dịch, ngươi vì sao không để ý tới ta?"

"Lạc Dịch, ngươi vì sao không cần…… Ta……?"

"Lạc Dịch," Hồng sắc thân ảnh ôm chặt lấy đầu lâu, gắt gao, bất lưu một tia đường sống: "Ta, yêu ngươi a……"

Lạc Dịch mạnh lui vài bước, dưới mặt nạ là biểu tình sợ hãi và vặn vẹo. Tiêu Phong Chích hoàn toàn không kịp ngăn cản, cơ hồ trong nháy mắt liền cảm giác được bọn họ bị chú ý, Tiêu Phong Chích thong thả mà cứng ngắc nhìn về phía rừng hoa, đối diện đôi yêu đồng màu đỏ quỷ dị.

Phong Tỏa Vân ôm đầu lâu, nghiêng đầu nhìn bọn họ, màu đỏ trong mắt tựa hồ càng phát ra nồng đậm, tóc đen hơi chạm vào gương mặt, đôi môi đỏ mọng dính máu yêu dị đến mức khiến người ta không thể nhìn thẳng.

"Tiểu Phong Tử, đó là ai?"

Lạc Dịch chớp mắt một cái, lúc vừa mở mắt ra thì gương mặt tuyệt sắc kia đã ở ngay trước mặt. Phong Tỏa Vân ôm đầu lâu đứng đối diện, nhìn Tiêu Phong Chích rồi lại nhìn chính mình, huyết sát nồng đậm và mùi hương của mạn châu sa hoa phảng phất biến thành sương đỏ mắt thường có thể thấy, ùn ùn kéo đến, đem hắn vây khốn.

Tuyệt sắc yêu nghiệt nhẹ giọng dụ hoặc: "Nói cho ta biết, đó là ai."

"Hắn là l–" Tiêu Phong Chích sắc mặt trở nên trắng bệch, nháy mắt kéo tinh thần bị mê hoặc về. Lạc Dịch và Tiêu Phong Chích trước khi đến Tu Du Sơn đã ước định: Lạc Dịch biểu thị tốt nhất đừng để lộ thân phận của hắn, Tiêu Phong Chích nghĩ với thân phận của hắn sợ càng thêm kích thích giáo chủ nên cũng đồng ý. Vừa rồi Tiêu Phong Chích dưới mê hoặc của Tỏa Vân thiếu chút nữa tiết lộ ra, Tiêu Phong Chích cố gắng treo lên tươi cười bổ sung: "-Thiên Giới đạo trên đường gặp được, vậy nên cùng nhau trở về……"

Ánh mắt Phong Tỏa Vân xinh đẹp mà trống rỗng quét qua, Tiêu Phong Chích lại cảm thấy mình tựa hồ tùy thời tùy khắc đều sẽ ngã vào trong cảm giác áp bách mà đối phương mang đến, may mà giáo chủ rất nhanh thu hồi tầm mắt, tiếp tục nhìn người bên cạnh. Tiêu Phong Chích vừa thả lỏng một hơi nhất thời lại nổi lên, gia hỏa bên người không chút võ công, làm sao có thể chống cự dụ hoặc của Phong Tỏa Vân — không đúng! Đây chính là một lỗ hổng lớn, Thiên Giới đạo làm sao có thể không có võ công!

"Thiên Giới đạo sao……"

Phong Tỏa Vân lẳng lặng nhìn mặt nạ hắc bạch phân minh kia, yết hầu một trận co rút, hồng sắc trong mắt từng chút khuếch tán, ngón tay bắt đầu rục rịch — vì sao? Y rất muốn xé nát tất cả ngụy trang của bạch bào đối diện…… Không không không, không chỉ là như thế. Phong Tỏa Vân một tay chống mặt, giữa khe hở lộ ra vô tận huyết sát. Y muốn, y muốn —

— xé rách hắn.

Hoàn hoàn toàn toàn, không lưu lại một chút đường sống, biến hắn thành một khối thịt…… A a…… khối thịt cũng chưa thỏa mãn…… Vậy nhục mạt thế nào……

Nói như vậy, nói như vậy — sẽ không ai có thể nhận ra–

Vì sao chỉ cần tưởng tượng, ta cũng cảm thấy thỏa mãn đến như thế?

61. Chương 61: Cấm Bế X Thần Mộc X Gặp Lại

Hắn bị một mãnh thú nhuộm đầy máu nhìn chòng chọc, con thú kia đang liếm móng vuốt của mình, chỉ cần hắn có một hành động khác thường, sẽ điên cuồng mà lao lên xé rách hắn.

Đây là cảm giác lúc này của Lạc Dịch, hắn bị khí thế điên cuồng của yêu nghiệt đối diện kia áp chế tại chỗ, ngay cả hô hấp cũng không cho phép. Toàn bộ không gian tĩnh mịch lại, như là không khí trước khi nổ tung, cái loại trạng thái không chết không sống này như bóp lấy trái tim đang đập.

Ngay lúc tiến vào điểm cực hạn kia, một giọng nữ lạnh lùng khô khan tiến vào.

"Giáo chủ, đã đến lúc cấm bế."

Lạc Dịch giương mắt nhìn lên, bên ngoài phiến mạn châu sa hoa, một nữ tử hắc y không biết đứng đó từ khi nào, trên mặt nàng có một tầng hắc sa, chỉ có thể nhìn thấy con ngươi đen băng lãnh không chứa một tia tình cảm liếc sang.

Công lược nói, nhiệm vụ bắt đầu, thỉnh player bắt đầu công lược.

Thanh âm băng lãnh của hắc y nữ tử trong nháy mắt làm không khí căng thẳng này hạ xuống. Phong Tỏa Vân như trước lấy tay che mặt, nhưng huyết sát như muốn cắn nuốt tất cả thong thả mà không cam lòng biến mất biến mất phía trên rừng mạn châu sa hoa. Thật lâu sau, Phong Tỏa Vân buông tay, ánh mắt lại khôi phục bộ dang lúc ban đầu nhìn thấy, huyết sắc vừa mới khuếch tán rút đi — cũng không phải tiêu tán, mà như là đem tất cả huyết sắc ép lại ngưng tụ trong đồng tử.

Phong Tỏa Vân không nhìn Lạc Dịch và Tiêu Phong Chích nữa, hoàn toàn mất hết tầm nhìn chằm chằm hồi nãy. Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, tuyệt sắc yêu nghiệt ôm đầu lâu chỉ thuộc về mình, ánh mắt xinh đẹp mà trống rỗng đi về một hướng khác trong rừng hoa, biến mất trong tấm màn màu đỏ.

"Lạc Dịch, chúng ta về nhà……"

Gió thổi tan tiếng nỉ non của người nọ, Lạc Dịch như trước cứng ngắc đứng tại chỗ không thể nhúc nhích, toàn bộ suy nghĩ đều bị phiến đỏ tươi kia chiếm cứ. Tiêu Phong Chích đi vài bước về hắc y nữ tử, do dự muốn đáp lời. Hắc y nữ tử lạnh lùng nhìn lướt qua Lạc Dịch và Tiêu Phong Chích, thanh âm băng lãnh: "Tiêu đạo chủ, mời ngươi đến Nhân Gian Đạo một chuyến. Ngươi đã lâu không về, có rất nhiều việc cần ngươi xử trí."

Tiêu Phong Chích bị chặn lại, thần sắc phức mà gật đầu: "Được."

Hắc y nữ tử nghe được lời Tiêu Phong Chích, liền không chút do dự xoay người rời đi. Tiêu Phong Chích nhìn về phía Lạc Dịch, có chút chần chờ: "Ngươi……"

"Ngươi đi đi, không cần để ý ta." Lạc Dịch thanh âm qua lớp mặt nạ mà có chút biến đổi, khó có thể phân rõ được cảm xúc của hắn: "Ta biết tất cả về nơi này."

Hắn không nhìn mảnh đỏ tươi gần như chói mắt kia nữa, hắc bạch thiện ác mặt nạ di chuyển về một phương hướng khác, xa xa nhìn lại, nơi đó một mảnh xanh um tươi tốt.

"Vừa lúc, ta cũng muốn đi gặp một người."

Tí tách — tí tách —

Nước từ măng đá() trượt xuống, dừng trên tảng đá, gây lên tiếng vang nhè nhẹ. Trong thạch thất âm u băng lãnh, hắc ám bao phủ tất cả.

Tí tách — hổn hển —

Cho dù là tiếng nước liên miên không ngừng cũng vô pháp che dấu, tiếng thở đến từ chỗ sâu trong bóng tối. Trong bóng tối như có một con thú đang ẩn núp, không ngừng rít gào thở dốc, áp lực mà nguy hiểm.

Hổn hển – cách cách —

Thanh âm dây xích chạm vào nhau quanh quẩn thật lâu trong bóng đêm, làm cho bóng tối kia như phủ thêm một tầng u ám. Tiếng thở trong bóng đêm càng ngày càng dồn dập, bỗng dưng ngừng lại, bóng tối tĩnh mịch tựa như yên bình trước cơn bão, trầm trọng đến mức không thể hô hấp.

Dưới bóng tối, một đôi mắt đỏ đậm mở ra — kia căn bản không phải đôi mắt của con người, máu tươi chiếm cứ toàn bộ con mắt, màu đỏ tươi thê diễm kia tựa hồ nháy mắt một cái cũng sẽ chảy ra huyết lệ, tựa như ma quỷ đến từ vực sâu, thê lương mà điên cuồng.

Đông —

Tiếng vang như sấm vang vọng toàn bộ thạch thất, ngay cả bóng tối cũng bị chấn động. Ma nhìn khe trên tường bị y đập ra, không nhìn ngón tay đang chảy máu, điên cuồng mà yêu diễm cười.

Hủy đi, hủy đi, hủy đi hết tất cả —

Y đè lại đầu phảng phất như trong một khắc nữa sẽ nổ tung, tay phải hung hăng đánh lên bức tường thạch bích bên cạnh, phảng phất làm như vậy là có thể rút đi đau đớn vô biên vô hạn kia.

Cách cách — đông —

Tay phải đâm sâu vào trong thạch bích, dây xích nặng nề đập lên thạch bích, đá vụn văng lên xẹt qua gương mặt yêu diễm kia, lưu lại một vết máu.

Thật thống khổ, thật thống khổ, thật thống khổ —

Ta muốn hắn —

Ma rên rỉ.

Mau đưa hắn cho ta a a a a a a a —

Cường liệt rung động ngay cả người bên ngoài đều có thể cảm nhận được, Đan Yếu Ly trầm mặc nhìn chằm chằm dược trong tay, không chỉ một lần cảm thấy, nếu có thể nhẫn tâm giết chết người nọ thì tốt rồi.

— kia ước chừng là kết thúc tốt nhất cho Phong Tỏa Vân.

Lạc Dịch đi vào cấm địa Luân Hồi Giáo, đối diện là một mảnh rừng xanh tươi sung túc, không có đường. Nhưng là Lạc Dịch biết, chỉ cần hắn đi vào, cho dù đi quanh quẩn trong rừng, hắn vẫn như cũ có thể đến thẳng chỗ của người kia.

Thiên Giới Đạo người đầy máu bướng bỉnh giơ lên hắc hoàn: Y muốn gặp ngươi —

"Tên kia — quả nhiên vẫn như cũ sao."

"Ta tỏ vẻ nghi vấn, player chán ghét y sao?"

Lạc Dịch nhíu mày: "Y là loại người ta không không am hiểu nhất…… Được rồi, y không xem như người."

Bởi vì quá mức đơn giản cho nên tàn khốc, giống tiểu hài tử không hề kiêng kị. Thích liền đối xử thật tốt, không thích liền không chút do dự vứt bỏ Lợi dụng tất cả để đạt được mục đích, cho dù quá trình huyết tinh mưa gió như thế nào cũng không chút để ý — người nọ không có luân lý, không có cảm nhận đúng sai, chỉ có thuần túy. Cho dù có người chỉ trích hài tử kia thật vô tình, người nọ cũng chỉ cảm thấy khó hiểu và mê mang — ta cũng không làm sai cái gì đúng không?

"Mỗi lần đối mặt với y, đều có loại cảm giác đản đau 'Ta có thể bùng nổ sao?…… Nga, không thể. Ta cũng không có gì để nói'." Vẻ mặt Lạc Dịch không còn cách gì: "Mắng y thì giống như là đang khi dễ tiểu hài tử, hơn nữa còn là đàn gảy tai trâu."

"Ngươi xem, lần này y còn không phải là lại làm cho ta không thể không đi tìm y."

Y muốn gặp ngươi —

Lạc Dịch đè mặt nạ xuống, trong hô hấp tựa hồ lại ngửi thấy được mùi máu tươi của chủ nhân trước đó của nó. Hắn thở dài một hơi, không chần chờ nữa, nhấc chân bước vào rừng sâu, đi vào cấm địa theo lời đồn chỉ có Luân Hồi Giáo chủ và Thiên Giới mới có thể đi vào.

Tử Hà vụ, Ngọc Bích Thủy, Cực Lạc Lâm, Nại Hà Kiều, Tu Du Sơn, Hoàng Tuyền, Thần Mộc, Lục đạo, này chi vị luân hồi.

Trong truyền thuyết, là cấm địa của Luân Hồi Giáo Thần Mộc là tồn tại thần bí nhất. Luân Hồi Giáo mọi người đều biết, đó là cấm địa Luân Hồi Giáo, đồng thời cũng là khởi nguyên của Luân Hồi Giáo, Giáo chủ đầu tiên tình cờ gặp gỡ Thần Mộc, do đó sáng lập ra Luân Hồi Giáo. Mà Lạc Dịch từ chính miệng của một nhân vật chính trong đó biết được, tất cả chẳng qua chỉ là một hiểu lầm.

Người nọ không chút giấu diếm nói cho Lạc Dịch: Luân Hồi Giáo Đệ nhất giáo chủ là người đầu tiên y gặp ở đây, cho nên mới đáp ứng thỉnh cầu của Đệ nhất giáo chủ: để cho đối phương ở cùng với y. Qua một ít thời gian, Đệ nhất giáo chủ sắp chết già, vì thế Đệ nhất giáo chủ từ dưới núi mang một đám người về, y liền đồng ý: Giáo chủ chết đi, thì kế tiếp là con của giáo chủ đến bồi.

"Hắn nói: Ngươi thực tịch mịch." Người nọ nghiêng đầu, mặt đầy mê hoặc: "Ta thực tịch mịch sao?"

Lạc Dịch ngay lúc đó phản ứng đầu tiên là gạt người, thì ra cái kia khiến người ta chết đi sống lại "Luân Hồi Giáo giáo chủ phải lưu lại con nối dõi" là từ đó mà đến phản ứng thứ hai là đồng tình, Lạc Dịch phi

thường đồng tình cái Đệ nhất giáo chủ bị pháo hôi kia, êm đẹp như vậy lại coi trọng một tai họa — được rồi, tai họa kia quả thật dáng dấp rất tai họa.

Trước mắt bỗng dưng sáng lên, tầm mắt sảng sủa thông suốt, Lạc Dịch đã ra khỏi rừng cây, đối diện là một đất trống. Cây cối xanh um tươi tốt vây quanh đây một vòng tròn, như là thề sống thề chết bảo vệ cổ thụ bên trong. Nơi này là đỉnh Tu Du Sơn, mà Thần Mộc chính là sinh trưởng ở trong này.

Lạc Dịch chậm rãi ngẩng đầu, cho dù đã xem rất nhiều thứ, hắn vẫn là không thể không không rung động vì cảnh tượng đồ sộ kia.

Đó là một đại thụ. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, không ai sẽ tin tưởng thế giới này lại có một đại thụ to lớn như thế. Thân thể khổng lồ cho dù mười người cũng không thể ôm lấy, cành lá tản ra che khuất bầu trời, đem đỉnh Tu Du Sơn bao phủ một góc trong thiên địa.

Lạc [dịch], [ngươi] đã đến.

Lạc Dịch nhìn thấy một thân ảnh ngược sáng phía trên, chậm rãi nheo mắt.

"Ta đã đến, Diệp Chu."

() Măng đá: là một dạng trầm tích hang động phát triển từ nền hang động đá vôi lên, với hình măng, nón thấp nhỏ… được thành tạo do kết tủa (CaCO3) từ nước chảy qua đá vôi ở trần hang động, cao dần dần trên nền hang động. Măng đá hình thành chỉ khi có điều kiện nhất định ở hang động ngầm. Sự hình thành tương tự nhưng từ trần hang động xuống gọi là hay thạch nhũ (vú đá). Măng đá và nhũ đá gặp nhau thì tạo thành cột đá. Trong trường hợp bề mặt măng đá có dầu mỡ thì quá trình kết tủa đá sẽ bị ảnh hưởng, do đó khách tham quan hang động thường được yêu cầu không sờ vào bề mặt măng đá.

62. Chương 62: Diệp Chu X Thuần Túy X Ước Định

Lần đầu tiên biết đến tồn tại của Diệp Chu, đó là vào một bữa trưa. Lạc Dịch dựa bên giường, cúi thấp đầu ngủ gật. Mùa hè sau giờ ngọ quá mức im lặng, im lặng đến mức ngay cả ve sầu cũng không chút tiếng động. Giữa phiến yên tĩnh này, Lạc Dịch nửa tỉnh nửa mê nghe được một thanh âm — nhỏ nhỏ vụn vụn, như là tổ hợp của nhưng thanh âm không có ý nghĩa, gần như là nỉ non kêu gọi.

Lạc Dịch đầu lệch qua một bên, im lặng vài giây, sau đó mạnh bừng tỉnh, mỗ phiến tử trong nháy mắt như là được rót vào 5000c máu gà hai mắt sáng lên mà ngẩng đầu: Loại kêu gọi từ chỗ sâu…… Xuất hiện, xuyên việt mười đại kịch tình! đến từ thần binh lợi khí kì trân dị quả tuyệt thế thần tiên sủng ái "Kêu gọi", đây chính là phương thức nhanh nhất ngoài kế "Khiêu nhai" để đạt được thần khí Thần Thú, kịch tình đại thần vạn tuế!

Sau đó, thần khí thật sự xuất hiện.

"player, đã xuất hiện chi nhánh nhiệm vụ cấp ss, nhiệm vụ thành công đạt được 50% tiến độ, thất bại thì toàn bộ tiến độ hiện tại trở về con số 0, có nhận hay không, có hay không, thỉnh lựa chọn."

Lạc Dịch nháy mắt bị miểu sát.

"…… Ngài, ngài để ta ảo tưởng một chút với kỳ ngộ được không……" Mỗ phiến tử suy yếu hợp lại tâm thủy tinh đã vỡ nát kia, mặt đầy lệ nóng.

Công lược dừng một chút: "player, nhiệm vụ thành công đạt được 50% tiến độ, thất bại thì toàn bộ tiến độ hiện tại trở về con số 0, có nhận hay……"

Lạc Dịch mặt đầy mịt mù, lựa chọn cũng rất kiên quyết: "……Không!"

"player lựa chọn 'Không', chi nhánh nhiệm vụ sắp bị hủy bỏ, không thể khôi phục. Có xác nhận hay không, có hay không, thỉnh lựa chọn."

"Có." Lạc Dịch nắm hắc hoàn, ngữ khí bi thương, ánh mắt thê ai: "Ngươi nghĩ rằng ta còn có thể lên tặc thuyền của các ngươi sao……Ta đã từng ngây ngô a, cho đến khi đầu gối trúng một mũi tên — nga không, cho đến khi ta dưỡng một con trùng tử…… Ca mới biết được thế giới này còn có một động từ, kêu hố, cha!"

"……player lựa chọn 'Có', hủy bỏ chi nhánh nhiệm vụ." Công lược máy móc hoàn thành trình tự, sau đó mới cứng nhắc phản bác mỗ phiến tử lên án: "Ta tỏ vẻ ngươi không có bị hố, Dạ Trùng tộc cũng không tạo thành thương tổn không thể vãn hồi gì với player."

"……Trinh tiết của ta."

Công lược: "……"

Như là bắt buộc chính mình không nghĩ về trùng tử bị phong ấn kia nữa, Lạc Dịch nháy mắt dời đi đề tài.

"Vừa rồi, chi nhánh nhiệm vụ là cấp ss?" Lạc Dịch vuốt cằm: "Nói cách khác, là cùng đẳng cấp với trùng tử…… Công lược nhân vật sẽ không phải là một vị 'Đoàn viên tương lai tới ngắm cảnh' đi?"

Công lược trầm mặc một lát, lâu đến Lạc Dịch nghĩ đến nó cam chịu, mới nghe được công lược cứng nhắc hồi phục: "Chi nhánh nhiệm vụ đã hủy bỏ, về nên tất cả tim tức về nhiệm vụ đều bị đóng cửa, player không bị vây trong giai đoạn 'Công lược chuẩn bị', nên không được sử dụng chức năng thu thập tin tức của công lược."

"Ta đột nhiên cảm thấy áp lực lớn, 'Không biết' cái gì thương không dậy nổi." Lạc Dịch xoa mặt: "Khai hoang đi đối phó với boss không rõ, cứu vớt thế giới gì đó vẫn là giao cho nhân vật chính đi, ca chỉ là khách qua đường. Gặp gỡ hô hoán quân, thỉnh ngươi coi thường bối cảnh."

Cho dù Lạc Dịch lần nữa thanh minh hắn chỉ là người qua đường giáp, giấc mộng là đánh biến thiên hạ, nhưng vàng thì luôn sáng lên, khí tức lãng quên trên người mỗ phiến tử thật sâu bán đứng hắn, vì thế hắn bị tìm tới cửa.

Lạc Dịch nhìn bạch bào đeo mặt nạ đối diện, rất muốn u buồn nhìn một góc 45 độ lên thiên không.

"Ta tuân theo ý nguyện Thần Mộc, đến mời Lạc Dịch đại nhân làm khách của Thần Mộc."

Vào một lần Phong Tỏa Vân ngoài cửa nhìn thấy được Thiên Giới Đạo, Lạc Dịch liền ẩn ẩn có chuẩn bị tâm lý. Loại phong cách ăn mặc kia, thấy thế nào cũng không như người thời đại này. Lạc Dịch ở Luân Hồi Giáo đợi lâu như vậy, sớm nghe đến đại danh của thần mộc: Thần mộc, luân hồi giáo cấm địa, nhiều danh từ g điểm kịch tình như vậy cũng khiến mỗ phiến tử mơ ước một trận, hiện nay, khi một loạt danh từ kích thích kia xả lại đây cùng với công lược…… Cái gọi là tan biến, cũng chỉ là trong nháy mắt.

Đối với nhiệm vụ song s lần này, nói không hiếu kỳ là không có khả năng, cho nên Lạc Dịch sau khi so sánh đối lập địch ta, phi thường yên tâm thoải mái bị Thiên Giới đạo bắt cóc, mỗ phiến tử tỏ vẻ muốn đi xem cấm địa trong truyền thuyết……

Vì thế, Lạc Dịch lần đầu tiên gặp được Diệp Chu.

Một cái thủ hộ "Thần mộc" không thể rời đi, tương tự con người.

"Ta đã đến, Diệp Chu."

Ánh sáng theo tán cây chiếu xuống phía dưới, hạ xuống nhiều điểm lốm đốm, gió thổi qua, vết lốm đốm bắt đầu chớp lên. Trong đó một cái vừa lúc dừng lại trên mặt Lạc Dịch, Lạc Dịch không thể không lấy tay che lại, lúc từ khe hở nhìn lại, lại phát hiện một thân ảnh màu đen bao phủ xuống.

Tên kia thế nhưng từ nhánh cây cao mười thước nhảy xuống!

Lạc Dịch không ngoài suy đoán bị áp đảo. Trên thực tế, trọng lượng người nọ đánh vào trên người hắn cũng không có chút gì, không có bộ dáng như nhảy từ trên cao xuống, nhưng là trọng tâm chênh vênh Lạc Dịch liền trực tiếp bị áp té trên mặt đất, cái ót nện vào trên cỏ khiến trước mắt mỗ phiến tử biến thành một trận màu đen.

Hắc bạch mặt nạ bị đẩy sang một bên, Lạc Dịch chỉ cảm thấy trên mặt một trận mát lạnh ngưa ngứa, hắn cố sức mở to mắt, sau đó chìm vào một mảnh tinh thuần. Lạc Dịch vẫn không biết mắt Diệp Chu là màu

gì, giống như bọt nước thủy tinh, ở góc độ khác nhau sẽ chiết xạ ra màu sắc khác biệt, tựa như hiện tại là màu lam nhạt phi thường xinh đẹp, lưu chuyển ánh mắt, lại trong suốt tựa như thủy tinh thuần. Khi đôi mắt kia nhìn vào một người, ảnh ngược quá mức rõ ràng kia sẽ làm người ta cảm thấy trong thế giới của chủ nhân đôi mắt kia chỉ có mình mình.

"Lạc [dịch], ta [nhớ ngươi]."

Đó là một loại phương thức nói chuyện tương đương kỳ dị, giữa câu nói khuyết thiếu vài chữ, lại để người ta có thể tự động bổ sung phần thiếu trong lời nói kia, rồi hiểu được ý tứ hoàn chính của câu nói. Lạc Dịch biết là bởi vì khí quan để phát âm kia không giống với con người, chỉ có thể mô phỏng ra vài cái âm, còn lại là dụng ý ép buộc vận chuyển. Loại phương thức truyền ý thức nói chuyện này, luôn khiến hắn nhớ tới một cái tương tự con người kia.

Đúng vậy. Cho dù khoác lên bề ngoài nhân loại, Diệp Chu và Tùng đều có bản chất tương tự — bọn họ cũng không phải sinh vật của thời không này, ngay cả "Người" cũng không phải: Một là trùng tử, một là thực vật.

"Diệp Chu, đứng lên." Lạc Dịch rên rỉ, loại tư thế bị áp chế này khiến hắn rất không dễ chịu.

Người phía trên Lạc Dịch không hề động, như trước dùng ánh mắt gần như chuyên chú kia nhìn Lạc Dịch.

"Vì sao không đến tìm ta." Trong thanh âm kỳ dị gần như có ảo giác ủy khuất: "Ta đã thực hiện thật tốt yêu cầu của ngươi, nhưng là ngươi vì sao lại chết đi?" Ngữ khí thoải mái giống như tiểu hài tử đang thầm oán phụ mẫu của mình vì công việc mà không dẫn đi công viên trò chơi, không chút nào để ý trầm trọng và ép buộc trong câu nói.

Lạc Dịch nghẹo cổ, tóc Diệp Chu rớt trên mặt hắn, mát lạnh và nhồn nhột, hai tay của hắn bị Diệp Chu đặt tại trên đầu, chỉ có thể khẽ đong đưa đầu giảm bớt nhột nhột.

"Ngươi để lại một cái xác trống không, biến mất hơn 10 năm." Người nọ không nháy mắt nhìn Lạc Dịch, con ngươi xinh lưu chuyển những tia sáng trong suốt: "Ngươi khiến ta lo lắng, Lạc Dịch."

"Không cần lo lắng." Lạc Dịch chống lại ánh mắt giống như trong suốt kia, gợi lên sáng lạn tươi cười: "Ta không làm trái ước định với ngươi."

Diệp Chu nghiêm túc nhìn Lạc Dịch tươi cười, sau đó cũng cong lên mắt. Gương mặt y vốn đã vô cùng dẫn dụ, cái loại cảm giác sạch sẽ đơn thuần này sẽ làm người ta thầm nghĩ phủng trong lòng bàn tay hảo hảo yêu thương, liều mạng muốn che chở một người tinh thuần như vậy. Khi Diệp Chu cười rộ lên, giống như là hài tử chọc người yêu thương nhất thiên hạ bày ra nét mềm mại nhất cho ngươi.

"Kia thật tốt." Diệp Chu chậm rãi buông tay Lạc Dịch ra, ngược lại lấy tay che phủ cổ tay trái của Lạc Dịch: "Lạc Dịch, ngươi chừng nào thì mới đem nó cho ta?"

Đầu ngón tay Diệp Chu, cuối cùng dừng trên hắc hoàn.

Lần đầu tiên sau khi nhìn thấy Diệp Chu, Lạc Dịch liền nhận biết một người vô tình lạc vào thời không này như vậy. Diệp Chu đi vào thời không này là một hồi ngoài ý muốn, mang theo sinh mệnh Diệp Chu đến thời không này thì dùng hết tư liệu xuyên việt. Sinh vật tương lại đến từ nền văn minh thứ 5 bị nhốt ở trong này mấy ngàn năm, y muốn trở lại thời không cũ. Vì thế lúc nhận thấy được tồn tại của Lạc Dịch, Diệp Chu liền tìm tới Lạc Dịch.

Lạc Dịch lúc biết được tất cả, trong nháy mắt sinh ra một loại đồng tình đồng bệnh tương liên. Nhưng muốn hắn đưa xuyên việt cho đối phương, mỗ phiến tử tỏ vẻ thánh mẫu gì đó đã không còn phổ biến. Khi đó, Lạc Dịch nhìn Diệp Chu, rõ ràng đối phương mặt đầy vô tội chất phác, nhưng là Lạc Dịch lại theo trực giác cảm thấy một loại nguy hiểm, sinh vật đối diện cũng không giống bề ngoài vô hại như vậy.

Vì thế Lạc Dịch nói với Diệp Chu: Chúng ta đến ước định đi, ngươi đáp ứng ta ba việc — ngươi có thể đưa ra nghi vấn, chi tiết gì đó chúng ta có thể trao đổi. Sau khi hoàn thành ba việc đó, ta liền đem xuyên việt cho ngươi, như thế nào?

"Việc thứ nhất: Ngươi có thể có được quyền chi phối Thiên Giới đạo với ta."

"Việc thứ hai: Ta phải cho ngươi một gốc cây quang thảo." Diệp Chu chớp mắt nhìn: "Lạc Dịch, quang thảo lúc ta trồng ra, khi đó ngươi đã 'Chết', cho nên ta đem nó cho Hạ Kình Thảo ngươi đã từng nhắc qua." Thanh âm rất là nhẹ nhàng, như là đang tranh công: "Lạc Dịch đã lấy được? Quang thảo ta trồng ra vì ngươi."

"Việc thứ ba……" Diệp Chu nhìn Lạc Dịch, sóng mắt lưu chuyển bên trong làm cho người ta có ảo giác ướt át mềm mại: "Lạc Dịch, ta sai Thiên Giới Đạo cứu ngươi ra, cái này tính là việc thứ ba đúng không."

"Không tính." Lạc Dịch tầm mắt chăm chú nhìn vào khoảng giữa giữa mắt và môi Diệp Chu, nhìn thẳng loại ánh mắt này thật sự là cần làm một cái kiến thiết tâm lý: "Ta không có yêu cầu chuyện này, hơn nữa ta đồng dạng có quyền chi phối với Thiên Giới Đạo, cho nên không tính."

Diệp Chu mi mắt run rẩy, đó là một loại độ cong làm người ta tan nát cõi lòng, Lạc Dịch dời mắt đi, cố gắng bỏ qua ảo giác khi dễ tiểu hài tử dâng lên trong lòng — đừng mắc mưu a uy, đối diện chính là một tên tương đương hắc hóa a……

Trên người chợt nhẹ đi, là Diệp Chu đứng dậy. Lạc Dịch bò dậy phủi người, sau đó nghe được Diệp Chu gần như nỉ non kêu tên hắn, giống như tiếng kêu lúc ban đầu.

"Lạc Dịch." Diệp Chu đứng trong bụi cây: "Ta luôn chờ đợi ngươi, vì sao không đến chơi với ta."

"– ngươi không đến, ta chỉ có thể gọi người kêu ngươi đến."

Nữ tử gần chết bướng bỉnh lặp lại: Y muốn gặp ngươi —

"…… Ta có việc."

Không biết có phải vì bóng râm hay không, con ngươi Diệp Chu lúc này đen đến mức thanh thuần: "Là cái nhân loại đã chặt đầu ngươi?"

Lạc Dịch trầm mặc, Diệp Chu nở nụ cười.

"Để ta giúp ngươi, Lạc Dịch, ngươi biết rõ, ta có thể giúp ngươi giải quyết……Tất cả."

"Không, không cần."

Nghe được Lạc Dịch nháy mắt cự tuyệt, Diệp Chu tựa hồ có chút uể oải: "Lạc Dịch vẫn muốn ở cùng nhân loại kia a…… Lạc Dịch, ngươi sẽ đến nhìn ta sao?"

"Ta sẽ đến." Lạc Dịch nhặt lên mặt nạ rơi xuống một bên: "…… Cho nên không cần tìm người đến kêu ta nữa."

"Ngươi muốn đi?"

Lạc Dịch gật đầu, không nhìn biểu tình của Diệp Chu nữa, xoay người đi ra phía bên ngoài. Cảm giác của hắn với Diệp Chu phi thường phức tạp, như là áy náy, lại vì nhận thấy được nguy hiểm mà ẩn ẩn sợ hãi — hắn sợ là vĩnh viễn sẽ không nói ra điều kiện thứ ba kia, bởi vì hắn sẽ không đem xuyên việt giao cho bất luận kẻ nào.

Đi đến rừng cây bên cạnh, Lạc Dịch lại nghe được thanh âm Diệp Chu gần như nỉ non kêu, hắn gần như bị dụ dỗ mà quay đầu lại.

Người nọ đứng ở dưới cây, ánh mắt tinh thuần chuyên chú nhìn phía bên này.

"Lạc Dịch, nếu ngươi khiến ta mất hứng." Diệp Chu cười, tươi cười kia tinh thuần không chứa một tia tạp chất: "Cho dù là Lạc Dịch, ta cũng sẽ không buông tha."

63. Chương 63: Hà Kỷ X Hang Đá X Thuyết Phục

Trong rừng cây chợt lóe một tia sáng, xỏ xuyên qua yết hầu con huyết hồ (cáo) không kịp trốn. Con mồi đáng thương trải qua run rẩy trên mặt đất, liền không còn động tĩnh.

Sở Hà Kỷ từ phía sau cây cối đi ra, bộ đồ săn phụ trợ khiến dáng người càng thêm oai hùng bất phàm. Hà Kỷ nhặt lên thi thể con cáo, cảm thấy vừa lòng với con mồi của mình. Huyết hồ là một sinh linh cực kỳ giảo hoạt, Sở Hà Kỷ trải qua một phen trắc trở mới săn bắn thành công, có nó, lần này săn bắn này tuyệt đối độc chiếm ngôi vị đầu.

Bắc Sở quốc tôn sùng võ, mỗi một quý đều có một lần săn bắn lớn. Thân là Bắc Sở vua của một nước, Sở Hà Kỷ ham thích săn bắn. Có một lần Sở Hà Kỷ bại bởi Huyền Vũ thành Hàn gia nhị công tử, Bắc Sở đế vương cũng không tức giận, mà nhiệt liệt ca ngợi hàn nhị công tử, cũng mời đối phương tham dự buổi đi săn mùa xuân. Sở Hà Kỷ thích cạnh tranh, này sẽ mang đến kích thích không gì so sánh nổi.

Sở Hà Kỷ dẫn theo chiến lợi phẩm, nhấc chân đi về hướng bên phải, Hà Kỷ nghĩ thừa dịp thời gian còn sớm, đi bắt một vài con mồi nhỏ.

Biến cố phát sinh chỉ trong nháy mắt.

Con đường phủ kín lá cây cư nhiên là một chỗ trống, Sở Hà Kỷ một bước đạp trúng khoảng không, toàn bộ thân mình thẳng tắp trượt xuống. Động tác Sở Hà Kỷ không thể nói là chậm, nháy mắt buông ra huyết hồ lấy tay bám trụ bùn đất bên cạnh, nhưng là đất sau khi mưa cọ rửa qua trở nên mềm mại, Sở Hà Kỷ ngoại trừ bắt được một nắm bùn căn bản không thể ngăn lại chính mình rơi xuống.

Sở Hà Kỷ một đường lăn xuống dưới, thẳng đến khi thân thể té tại một nơi cũng không tính là mềm mại. Sở Hà Kỷ thét lớn một tiếng, đợi đau đớn trên lưng giảm bớt một chút, thân hình chật vật đứng lên. Hà Kỷ mơ hồ kiểm tra một vòng quanh người, may mắn không có vết thương lớn, đều là một ít vết thương nhỏ.

Bốn phía đều là một mảnh tối đen, Hà Kỷ sau khi thích ứng với bóng đêm bắt đầu đánh giá xung quanh. Đây là một hang đá do thiên nhiên hình thành, Hà Kỷ ngẩng đầu nhìn về phía động khẩu mình rơi xuống, bởi vì rất sâu, tựa hồ cũng không phải thẳng tắp rơi xuống, cho nên từ dưới nhìn lên lại không thấy cái động khẩu. Bởi vì tầm nhìn, Hà Kỷ không nhìn thấy toàn bộ hang đá, Hà Kỷ mắng một tiếng, sau đó bắt đầu suy tư: Hộ vệ ở phía xa nghe được động tĩnh tuyệt đối sẽ chạy tới, hiện tại ước chừng đang ở bên trên đào xuống. Lần đầu tiên, Hà Kỷ bắt đầu may mắn hộ vệ lúc săn bắn như trước đi theo. Hiện nay điều cần làm, đó là ở chỗ này chờ cứu viện.

Hà Kỷ ngồi xuống, sau đó đứng lại, tầm mắt dừng lại tại một nơi. Hà Kỷ đốt lửa lên, để nhìn rõ ràng hơn — nếu không nhìn lầm, kia tuyệt đối là dấu vết phi tự nhiên.

Đó là một vết kéo, thật sâu khắc trên mặt đất, như là từng có người kéo vật thể lớn đi qua nơi này, bên trên phủ một tầng bụi, xem ra là dấu vết từ rất lâu — vì cái gì trong hang đá lại xuất hiện dấu vết con người? Có người nào vì mục đích gì mà đi giấu một thứ sâu đến tận nơi đây?

Sở Hà Kỷ nảy lên tò mò, giơ hỏa chiết tử (hộp quẹt) lên, theo dấu vết đi về phía trước. Hà Kỷ luôn là một người dễ bị kích thích, cho dù trở thành Bắc Sở đế vương, loại tùy hứng muốn liền làm này chẳng những không thu liễm, mà ngược lại càng nghiêm trọng thêm.

Trong hang đá im lặng, ngẫu nhiên có tiếng giọt nước rơi. Sở Hà Kỷ đi vừa hết đường, sau đó đột nhiên cảm giác có chút không thích hợp.

— hỏa chiết tử trong tay đã sớm tắt, vì cái gì còn có thể nhìn thấy mọi thứ rõ ràng nư vậy?

Hà Kỷ dừng lại cước bộ. Bất tri bất giác, trong hang đá đã ánh lên tia sáng, theo Hà Kỷ đi tới, ánh sáng càng ngày càng rõ ràng, này hết thảy đều thuyết minh Hà Kỷ đang đi về phía nguồn sáng.

Dấu vết dưới ánh sáng rõ ràng vô cùng, thẳng tắp hướng về phía trước, sau đó đột nhiên quẹo qua góc tường phía trước bên trái. Hà Kỷ đứng ở chỗ cũ, bên trái phía trước có một quầng sáng u u. Thực hiển nhiên, sau vách tường đó, là nguồn sáng này.

Nếu đã đi vào nơi này, liền không cần phải quay lại. Sở Hà Kỷ không hề chần chờ, vẫn như cũ bước theo dấu vết, sau đó quẹo hướng bên trái —

Hỏa chiết tử nhẹ nhàng dừng ở phía trước, Bắc Sở đế vương cứng người đứng trong một góc, trong mắt tràn đầy không thể tin.

Vật chất trong suốt như băng trong bóng đêm tản ra ánh sáng nhu hòa, đó không phải băng, bởi vì căn bản không chút lạnh lẽo. Tinh thể xinh đẹp làm người ta kinh diễm, nhưng càng làm người ta kinh diễm là thứ tinh thể bao trùm, một nam tử.

Hô hấp Hà Kỷ trở nên trầm trọng mà thúc giục, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm nam tử bên trong tinh thể, luyến tiếc rời đi dù chỉ một chút.

Gương mặt tinh xảo, da thịt như ngọc, bóng loáng nhẵn nhụi, đường cong lưu loát gần như hoàn mỹ, còn có cặp con ngươi vô cơ hắc sắc kia, đều khiến Hà Kỷ sinh ra dục vọng chiếm hữu cường liệt. Nam tử bị đông lại bên trong tinh thể, thời gian dừng lại, chỉ có thể nhìn đến nam tử xinh đẹp đến mức không giống người đang vươn tay, như là muốn bắt lấy cái gì mà chấp nhất vươn tay, ánh mắt chuyên chú nhìn chằm chằm phía trước.

Tay Sở Hà Kỷ run rẩy, trong nháy mắt kia Hà Kỷ như sinh ra ảo giác đối phương đang vươn tay với mình, thậm chí muốn vươn tay đáp lại.

Tinh thể trước mắt tính cả nam tử trong đó như là tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ đến mức tận cùng. Biết rõ tất cả này đều không bình thường: chôn thật sâu mai táng trong lòng đất, dấu vết tha kéo lâu năm và tinh thể quái dị, còn có nam tử bị đóng băng. Nhưng là Sở Hà Kỷ căn bản không thể tự kiềm chế, hoặc là nói phóng túng tâm ma của mình dâng lên.

— Muốn độc chiếm tất cả này.

Chỉ cần liếc mắt một cái, Sở Hà Kỷ liền trầm luân đến một nơi mộng ảo, không bao giờ nguyện đứng lên.

Mục đích thứ nhất Lạc Dịch trở lại Tu Du Sơn đã đạt được, hiện tại hắn phải giải quyết là bệnh tình của Phong Tỏa Vân. Bởi vì thời gian quá dài, bằng vào dược vật là không thể giải quyết ảnh hưởng của tuyệt xử phùng sinh, trước khi trở lại Luân Hồi Giáo, Lạc Dịch đã từ công lược lấy đến một bộ công pháp trị liệu, sau đó lại vô sỉ học bằng cách nhớ hết. Đối với yêu cầu thi châm trong khoảng cách ngắn kia, Lạc Dịch sầu a, hiện tại Phong Tỏa Vân căn bản không phải hùng hài tử nhu thuận trong quá kia, hùng hài tử đã trải qua hơn mười năm thăng cấp, đã thành công tiến hóa thành Luân Hồi Giáo boss cuối cùng, giá trị vũ lực và hung bạo là tràn đầy. Lạc Dịch căn bản sẽ không quên cái ngày hắn vào Tu Du Sơn đó, ở giữa rừng hoa bỉ ngạn gặp hồng sắc yêu nghiệt.

Phong Tỏa Vân sẽ giết hắn. Lạc Dịch vô cùng khắc sâu ý thức được điểm này.

Trước khi trị liệu cho Phong Tỏa Vân, Lạc Dịch trước hết phải thu phục một người, đó là Ngạ Quỷ đạo đạo chủ, Đan Yếu Ly.

Ngạ Quỷ đạo quản lý y độc, là một đạo chủ Đan Yếu Ly tự nhiên là có năng lực cao nhất trong Ngạ Quỷ đạo, Luân Hồi Giáo giáo chủ liền do Đan Yếu Ly phụ trách. Lạc Dịch trong lúc nhất thời có chút cảm khái, lại là một người quen a. Lúc vẫn là tiểu tư của Tỏa Vân, Lạc Dịch lúc rãnh rỗi sẽ đi Ngạ Quỷ đạo lắc lắc, ngẫu nhiên gặp Ngạ Quỷ đạo chủ Đan Yếu Ly, Lạc Dịch sẽ biểu hiện kinh sợ. Nam tử kia luôn là một bộ âm trầm, đối mặt với Lạc Dịch bình thường là thái độ coi thường, số lần đáp lại Lạc Dịch có thể đếm trong lòng bàn tay. Nhưng Lạc Dịch biết này coi như là người tốt, Đan Yếu Ly không thích có người xuất hiện trước mặt mình, bình thường là trực tiếp một từ "Lăn" tạp đến. Lạc Dịch cũng tự mình hiểu lấy, hắn biết tất cả đều là bởi vì Đan Yếu Ly thích chủ tử của hắn, nhưng lại vì Quý Bội Tuyệt mà chôn giấu thật sâu dưới đáy lòng. Cho nên Đan Yếu Ly mới có thể hợp tác với Yến Phù Sinh, cuối cùng bị Quý Bội Tuyệt giận chó đánh mèo ném vào Địa Ngục đạo.

Xem qua tư liệu công lược, Lạc Dịch tự nhiên biết sau Đan Yếu Ly là như thế nào được thả ra. Khôi phục thân phận chủ nhân của Ngạ Quỷ đạo Đan Yếu Ly càng trở nên quái gở, trầm mặc theo sau Phong Tỏa Vân, tất cả dược liệu của Phong Tỏa Vân đều tự tay xử lý, dược điều chế cho Phong Tỏa Vân tự tay chuẩn

bị, không cho phép bất cứ ai nhúng tay vào trị liệu cho Phong Tỏa Vân. Đan Yếu Ly đem Phong Tỏa Vân bảo vệ kín đến mức không có kẽ hở, sau đó tĩnh mịch nhìn Phong Tỏa Vân từ từ điên cuồng.

Nếu muốn trị liệu cho Phong Tỏa Vân, nhất định phải thông qua Đan Yếu Ly. Một người cố chấp như vậy, thuyết phục được rất là… khó khăn.

Lạc Dịch như trước ăn mặc như Thiên Giới Đạo, trầm mặc đứng một góc trong phòng. Tiêu Phong Chích mang hắn đến đang vẻ mặt đau khổ, cố gắng thuyết phục Đan Yếu Ly, chỉ nhìn một cách đơn thuần biểu tình của hai người, liền biết hiệu quả cũng không lớn.

Đan Yếu Ly như trước là một gương mặt âm u, tuy rằng tuấn tú nhưng quá mức âm trầm. Tiêu Phong Chích nói đến miệng đắng lưỡi khô, nhìn Đan Yếu Ly mặt lạnh, căn bản không biết đối phương nghe vào bao nhiêu.

"Hắn không phải Thiên Giới đạo." Đan Yếu Ly rốt cục phun ra câu nói đầu tiên.

"Đúng." Tiêu Phong Chích không phủ nhận, đây rất rõ ràng: "Nhưng là hắn có thể chữa khỏi giáo chủ, hắn là ai cũng không quan trọng."

Đan Yếu Ly liếc mắt Tiêu Phong Chích một cái, tầm mắt quá mức âm trầm khiến người ta thực không thoải mái: "Ta không tin hắn."

Tiêu Phong Chích trong lúc nhất thời cũng không biết nên đáp thế nào, trên thực tế đáy lòng Tiêu Phong Chích cũng có nghi vấn. Ngày đó lúc ra khỏi rừng hoa, Tiêu Phong Chích căn bản không yên tâm để tên kia một mình loạn hoảng ở Luân Hồi Giáo, nên phái Không Tước Cửu lặng lẽ theo sau, Khổng Tước Cửu sau khi trở về lại nói rằng tên kia đã tiến vào cấm địa! Tin tức này khiến Tiêu Phong Chích không biết nên an tâm hay là lo lắng, có thể đi vào cấm địa, chứng tỏ cái gia hỏa kêu Lạc Dịch kia được tồn tại thần bí nhất của Luân Hồi Giáo thừa nhận ……?

Tiêu Phong Chích trầm mặc khiến Đan Yếu Ly nheo mắt lại.

"Phong Chích." Đan Yếu Ly thanh âm lại hạ xuống, như là đang trách cứ Tiêu Phong Chích như thế nào có thể xằng bậy như thế, lại để một người không rõ đi tiếp cận giáo chủ. Phải biết là, con người khi trị liệu là trang thái không phòng bị nhất. "Hắn là ai?"

"Ta có thể cứu Phong Tỏa Vân."

Tiêu Phong Chích còn không kịp nói, đứng ở một bên Lạc Dịch rốt cục mở miệng. Lạc Dịch đi vào trước mặt Đan Yếu Ly, theo khe hở mặt nạ nhìn về phía nam tử âm trầm kia.

"Đan Yếu Ly, ngươi phải để ta đi trị liệu cho Phong Tỏa Vân." Thanh âm trải qua mặt nạ thay đổi một chút, nhưng lạnh băng trong đó thì không hề biến đi: "Nếu không ……Phong Tỏa Vân sẽ chết."

Biểu tình Đan Yếu Ly nháy mắt thay đổi, phẫn nộ trong mắt tràn đầy như sắp nổ ra. Lạc Dịch không nhìn Đan Yếu Ly đang nổi giận, hắn như trước bình tĩnh nói: "Tình huống của y ngươi hiện tại cũng thấy được, còn tiếp tục như vậy, không quá năm năm, Phong Tỏa Vân sẽ……"

"Câm miệng!"

"…… Ngươi không có năng lực đi cứu y, bởi vì đó không phải loại dược của thời đại này." Lạc Dịch nhẹ giọng nói: "Trừ bỏ ta, không có ai có thể cứu Phong Tỏa Vân."

Đan Yếu Ly sắc mặt khó coi vô cùng: "Ta không tin ngươi –" Thật sâu hít một hơi, âm thanh lạnh lùng nói: "Theo lời ngươi nói, y…… Giáo chủ ít nhất còn có thể sống năm năm, nếu ngươi hại y –"

"Ta chết, cũng sẽ không để Phong Tỏa Vân chết đi."

Đan Yếu Ly nhìn chằm chằm động tác người đối diện, hắn tháo mặt nạ xuống, lộ ra một gương mặt xa lạ mà quen thuộc. Lạc Dịch gợi lên khóe môi, sáng lạn cười:

"Đây là Lạc Dịch thiếu nợ, ta phải đi trả nợ."

64. Chương 64

Cho dù sau khi biết được "Thân phận" Lạc Dịch, Đan Yếu Ly như trước cố chấp kiên trì quan điểm của mình. Lạc Dịch và Tiêu Phong Chích hai người thảm bại mà ra về, đã nhiều ngày Lạc Dịch luôn phát sầu làm thế nào cạy mở đầu gỗ Đan kia, không nghĩ tới vài ngày sau, Ngạ Quỷ đạo đạo chủ lại chủ động tìm tới cửa, thỉnh cầu Lạc Dịch đi trị liệu Luân Hồi Giáo giáo chủ.

Lạc Dịch cũng không biết Đan Yếu Ly trước khi đến bên này vẫn luôn đứng bên ngoài thạch thất, trầm mặc cảm thụ được người bên trong điên cuồng – bệnh tình Phong Tỏa Vân ngày càng nghiêm trọng, thường xuyên lâm vào điên cuồng, hơn nữa tính hủy hoại cũng ngày càng cao, vô luận là với tất cả xung quanh, vẫn là với chính mình. Nếu tiếp tục như vậy, thật sự sẽ như lời thanh niên tự xưng là hậu đại kia: Phong Tỏa Vân sống không lâu……

Đan Yếu Ly cảm thấy bất lực và phẫn nộ với chính mình, lại không thể làm gì, Đan Yếu Ly không cứu được Phong Tỏa Vân, những người khác càng không được, chẳng lẽ thật sự chỉ có tên quỷ y kia mới có thể……Đan Yếu Ly ta tuyệt đối sẽ không làm Phong Tỏa Vân chết đi, cho dù người nọ sống trên đời chỉ là một loại thống khổ, cũng tuyệt đối không buông tay. Đan Yếu Ly nhận rõ điều này, không chút do dự bỏ xuống tôn nghiêm đi cầu Lạc Dịch giúp đỡ. Lạc Dịch hiển nhiên đáp ứng, hắn đem phương thuốc sớm chuẩn bị tốt giao cho Đan Yếu Ly. Ngạ Quỷ đạo đạo chủ nghiêm túc đọc phương thuốc kia, phát hiện cũng không có nơi nào khả nghi, liền tự mình đi chuẩn bị.

Uống thuốc chỉ một bước trong trị liệu, cho dù Phong Tỏa Vân hiện tại dùng vitamin khép lại để điều trị, thì cũng chỉ là một loại bổ sung mất chuồng mới làm bò. Toàn bộ đợt trị liệu trọng yếu nhất vẫn là thi châm, này ý nghĩa là Lạc Dịch phải cùng Phong Tỏa Vân tiếp xúc gần gũi, điều này phi thường hung tàn ngược mỗ phiến tử.

"Ta cũng không thể đánh bất tỉnh hùng hài tử……"

"So sánh chênh lệch thực lực của Phong Tỏa Vân cùng player, cộng thêm tỷ lệ mơ hồ ngoài ý muốn, ngươi thành công có thể tính là 2.22%."

"Ngươi cố ý! ngươi tuyệt đối là cố ý! ngươi muốn nói ta thực ngốc đúng không! ngươi chính là đang nói ta thực ngốc đúng không!"

Công lược bình tĩnh không thèm đếm xỉa. Lạc Dịch nghĩ, mê dược đối với Phong Tỏa Vân đã ăn hồng quả thành trạng thái "Ma miễn" căn bản vô dụng, hơn nữa hai người đẳng cấp khác biệt, để Phong Tỏa Vân không chút áp lực tiến vào trạng thái "Vật miễn", mỗ phiến tử cũng tan nát. Nói cách khác Lạc Dịch phải đối mặt rõ ràng với Phong Tỏa Vân, hơn nữa là khoảng cách bằng không……

Thiên ngôn vạn ngữ ngưng lại thành một câu: Đi ra lăn lộn, sớm hay muộn cũng phải làm.

Vô luận nội tâm Lạc Dịch rối rắm như thế nào, hắn vẫn bị Đan Yếu Ly dẫn đến trước mặt Phong Tỏa Vân. Lạc Dịch vẫn cos Thiên Giới đạo, trầm mặc theo Đan Yếu Ly rời khỏi, khi ánh mắt Phong Tỏa Vân trống rỗng vọng lại đây, khuôn mặt Lạc Dịch ẩn dưới mặt nạ cứng ngắc đến mức vặn vẹo.

May mà Phong Tỏa Vân rất nhanh liền dời đi ánh mắt, mỗ phiến tử cứng rắn bị bức ra một tầng mồ hôi lạnh.

Không biết Đan Yếu Ly nói gì với Phong Tỏa Vân, Phong Tỏa Vân hoàn toàn không kháng cự Lạc Dịch trị liệu. Lạc Dịch rất dễ dàng liền hoàn thành thi châm lần đầu tiên, sau đó trầm mặc lui ra. Chờ đến khi Lạc Dịch trở lại Thiên Giới đạo, hắn như trước tràn đầy hoảng hốt — rất dễ dàng a! hắn lúc trước chuẩn bị tâm lý nhiều như vậy là muốn làm chi a!

Vì thế trị liệu cứ như vậy triển khai. Lạc Dịch rất nhanh liền phát hiện Phong Tỏa Vân cũng không phải không kháng cự hắn trị liệu, mà là căn bản không quan tâm người khác làm gì. Tuyệt sắc thanh niên cả ngày đều là vẻ mặt hoảng hốt ôm đầu lâu thì thào tự nói, chỉ sống bên trong thế giới của riêng mình. Lạc Dịch nhìn chăm chú vào tất cả, lúc thi châm xong lại một lần nữa trầm mặc lui ra.

Theo thời gian trôi qua, trị liệu hiệu quả quả thực rất rõ ràng, thời gian Phong Tỏa Vân thất thần càng ngày càng ít, trong mắt huyết sát cũng dần dần nhạt đi. Vẻ mặt không còn là hoảng hốt thì thào tự nói, mà là trầm mặc ôm đầu lâu, lẳng lặng suy tư cái gì. Lạc Dịch và Đan Yếu Ly thở dài nhẹ nhõm một hơi, tiếp tục như thế, Phong Tỏa Vân sớm hay muộn cũng có thể khôi phục bình thường.

Sau đó, Vong phu nhân trở lại.

Tên thật của Vong phu nhân cũng không ai rõ ràng, sau khi Nhân Gian đạo chủ Dung Dương chết đi, nàng đã được Phong Tỏa Vân chỉ định làm tân nhậm Nhân Gian đạo đạo chủ, thủ đoạn độc lạt mà cường thế, nhanh chóng thu nạp Nhân Gian đạo đang loạn thành một đoàn. Hắc sa che giấu tướng mạng và tuổi của nàng, bởi vì nàng luôn là một thân hắc y trang phục quả phụ, người Luân Hồi Giáo đều tôn xưng nàng một tiếng Vong phu nhân. Nhân Gian đạo đạo chủ là một loại tồn tại vì giáo chủ, phụ trợ giáo chủ quản lý Luân Hồi Giáo giáo chúng. Tại mười mấy năm qua, Vong phu nhân không thể nói là không tận tâm tận lực — giáo chủ đương nhiệm điên thành như vậy, Luân Hồi Giáo lớn nhỏ sự vụ cơ bản do Vong phu nhân quản lý. Có được quyền lực to lớn như thế Vong phu nhân lại chưa bao giờ vượt quá phận sự, nàng thủy chung trung thành với chủ nhân Luân Hồi Giáo giáo chủ là Phong Tỏa Vân — thậm chí giết chết những người đề nghị lật đổ Phong Tỏa Vân, đó gần như là loại trung thành quỷ dị.

Luân Hồi Giáo tất cả mọi người biết: Trăm ngàn đừng vọng tưởng chống đối Phong Tỏa Vân, điên cuồng của Vong phu nhân bọn họ gánh vác không nổi.

Trong khoảng thời gian này Vong phu nhân xuống núi xử lí một ít việc nhỏ ở phân đàn Luân Hồi Giáo, cho đến hôm nay mới trở về. Hắc y nữ tử trở về một cái liền đi yết kiến Phong Tỏa Vân, vô luận Phong Tỏa Vân có nghe hay không, nàng đều sẽ tuân thủ nghiêm ngặt chức trách báo cáo kết quả hành trình cho Phong Tỏa Vân.

Trên lương đình trong tiểu viện, Vong phu nhân tìm được giáo chủ của nàng.

Phong Tỏa Vân một thân hồng y, tóc đen cột ở sau lưng, dưới giữa trưa mùa xuân, sâu kín phủ lên một tia sáng lạnh, dáng người tinh tế thon dài được hồng y gói gọn, khiến người ta thầm nghĩ đẩy ra quần áo vướng bận kia để âu yếm thân mình mê người bên dưới. Trước mắt chính là một hồng y yêu nghiệt như vậy, chỉ bằng một cái bóng lưng là có thể câu đi hồn phách con người.

Mà Vong phu nhân lại chần chờ dừng cước bộ, hắc sa che hơn phân nửa khuôn mặt của nàng, chỉ có thể nhìn thấy trong cặp lãnh mâu kia chợt lóe một tia nghi hoặc.

Là ảo giác sao? Huyết sát không có lúc nào là không không lượn lờ xung quang Phong Tỏa Vân, đạm bạc đến mức sắp biến mất.

Vong phu nhân nhìn chằm chằm bóng dáng Phong Tỏa Vân, bỗng dưng mở miệng nói: "Ngươi đang làm gì?"

Phong Tỏa Vân hơi hơi quay đầu, tóc đen che lại hơn phân nửa biểu tình, chỉ có thể nhìn đến đôi môi tái nhợt mềm mại kia tựa hồ hơi nhếch lên.

"Ta đang cùng Lạc Dịch nói chuyện."

"Nói cái gì?"

"Ta thương hắn."

Gió nhẹ thổi qua dừng chân trên mặt hồ, phảng phất như cộng hưởng với làn nước, khuếch tán từng căn sóng gợn, khẽ chấn động sâu trong đáy lòng.

Vong phu nhân hàm răng không tự giác nghiến chặt, lại mở miệng, trong thanh âm lạnh lùng lộ vẻ đùa cợt và khó chịu.

"Lạc Dịch đã chết." Nàng như một tiểu hài tử cố ý đâm chọt một tầng màng giấy trên cửa mà lặp lại: "Bị ngươi giết chết."

Không khí trong một chốc kia gần như ngưng lại, sau đó cuồn cuộn tăng vọt, giống như hồng thủy sắp vỡ đê bao phủ tất cả. Vong phu nhân ánh mắt không chớp nhìn hồng sắc thân ảnh kia, trong khí tức huyết sát

như muốn cắn nuốt tất cả, một đôi lãnh mâu kỳ dị sáng lên.

Áp lực làm người ta hít thở không thông kia trước khi đạt tới đỉnh điểm bỗng dưng biến mất, như là chưa bao giờ xuất hiện. Phong Tỏa Vân tư thế không chút thay đổi, chỉ là ánh mắt kia khiến người ta nghĩ rằng y đã sớm chết, chỉ còn lại có một bộ xác không hồn đang mục nát dần.

"Đúng vậy." Y cực nhẹ cực nhẹ nói: "Lạc Dịch đã chết, nhưng ta vì cái gì còn sống."

Vong phu nhân chỉ cảm thấy tay chân băng lãnh.

"…… Ngươi khôi phục?"

Phong Tỏa Vân không nói gì, chỉ nhẹ nhàng mà liếc mắt hắc y nữ tử một cái. Vong phu nhân nhìn hắc ám con ngươi không khác gì người chết kia, rốt cục bắt đầu hoảng loạn.

"Phong Tỏa Vân, ngươi không thể chết được."

Tuyệt sắc thanh niên không có phản ứng, động tác chậm chạp mà lười nhác cẩu thả lướt qua Vong phu nhân đi ra phía ngoài, tựa như một lão nhân cao tuổi. Tóc màu đen tung lên, huyết sắc tay áo quay vòng, màu đỏ màu đen rõ ràng như vậy tạo ra một loại tử vong điêu tàn cực hạn, thoải mái mà tuyệt vọng.

Vong phu nhân xoay người cao giọng với Phong Tỏa Vân, âm điệu ngân cao gần như bén nhọn: "Ta sẽ không cho ngươi chết!"

Nghe đến người nọ cuối cùng thở dài:

— ta sẽ không chết.

Bởi vì chỉ có khiến Phong Tỏa Vân sống, mới là trừng phạt lớn nhất.

Sắc mặt Vong phu nhân âm tình bất định đứng tại chỗ, trong khoảng thời gian nàng rời đi Tu Du Sơn, đến tột cùng đã xảy ra cái gì? Phong Tỏa Vân lại có chuyển biến lớn như vậy. Nàng phải biết rõ ràng mọi chuyện, về phần nguồn gốc tin tức……

Vong phu nhân nhìn về phía Thanh các, trước mắt không phải vừa đúng lúc có người sao?

65. Chương 65: Mời X Ngụy Vật X Bại Lộ

Lạc Dịch từ lúc đến Tu Du Sơn liền ở cùng một chỗ với Thiên Giới đạo, Thiên Giới đạo cung cấp ngụy trang tốt nhất cho hắn. Hiện nay "Thân phận" của hắn chỉ có Tiêu Phong Chích — hiện tại có thêm Đan Yếu Ly biết được, cho nên khi một Thiên Giới đạo báo cho Lạc Dịch có người đến bái phỏng, Lạc Dịch xác thực quả thật ngây ngẩn cả người.

Lạc Dịch đi ra ngoài cửa, nhìn đến thân ảnh hắc sắc kia, trong lòng chợt lóe một tia sáng tỏ và phức tạp.

Hắc y nữ tử giống như lần đầu gặp mặt tại rừng hoa lạnh lùng đứng lặng phía đối diện, hắc sa che mặt, chỉ có thể nhìn đến một đôi con ngươi đen băng lãnh không chứa một tia tình cảm – đó là Vong phu nhân, hiện nay là Nhân Gian đạo đạo chủ, đồng thời cũng là công lược nhân vật lúc này của Lạc Dịch.

Trong nháy mắt nhìn thấy Vong phu nhân, Lạc Dịch mới đột nhiên nhớ ra hắn vẫn còn bị vây trong nhiệm vụ công lược. Gần nhất toàn bộ tinh lực đều đặt trên việc trị liệu cho Phong Tỏa Vân, cho đến khi công lược nhân vật xuất hiện ngay trước mặt, Lạc Dịch mới chột dạ nhớ lại nhiệm vụ công lược — mặc kệ, trước giải quyết bệnh cho hùng hài tử đã!

Vong phu nhân nhìn không thấy Lạc Dịch đầy mặt rối rắm dưới mặt nạ, nàng vừa nhìn thấy Lạc Dịch đi ra, liền mở miệng nói: "Đi theo ta."

Lạc Dịch ngẩn người, hắn nhìn thấy Vong phu nhân cứ như vậy xoay người đi ra phía ngoài, như là chắc chắn hắn nhất định sẽ đuổi kịp.

Lạc Dịch quả thật đuổi kịp. Đối với Vong phu nhân, cho dù Lạc Dịch đã xem tư liệu của nàng, nhưng hắn vẫn cảm thấy không thật sự hiểu được một nữ tử như vậy — rõ ràng chưa lập gia đình, lại giả thành một bộ thủ tiết, nàng suốt ngày mang một cái khăn che mặt màu đen, đó là bởi vì khuôn mặt bên dưới đã bị phá hủy. Vong phu nhân luôn không có biểu cảm gì với người khác, bởi vì nàng đem tất cả tình cảm kịch liệt nhất hoàn toàn cho……Phong Tỏa Vân.

Nhiệm vụ lần này là khó khăn, công lược cho rằng là c cấp. Nhìn công lược chỉ ra vật phẩm công lược, Lạc Dịch khóe miệng run rẩy: Đây tính là c cấp? Này so với cái s cấp lúc trước từ Hạ gian thương lấy được tiền đồng còn muốn khó hơn đi!

"So sánh với tư liệu, độ khó nhiệm vụ là căn cứ vào tình huống khi player tiếp nhận nhiệm vụ tiến hành tổng hợp đánh giá phân tích sau đặt ra, cấp độ nhiệm vụ công lược lần này 13 năm trước thuộc về cấp c, không có sai."

Lạc Dịch yên lặng che mặt, được rồi hắn thừa nhận vào 13 năm trước nhiệm vụ này quả thật rất đơn giản, nhưng đây là thời điểm hắn trực tiếp bị chặt đầu sau sống lại trở về a uy! Cho nên nhiệm vụ cấp c cứ như vậy yên lặng sinh trưởng thành nhiệm vụ cấp siêu s sao a a a……

"Ngoài ra hữu tình nêu lên một câu, bất kể cấp bậc nào cũng đều trải qua đơn giản hoá." Công lược thanh âm cứng nhắc thành một câu thẳng tắp: "Ta tỏ vẻ đây là phúc lợi."

Mỗ phiến tử yên lặng hồi tưởng một hồi. Nói đến s cấp, so với con mắt Bạch Hủ Dực và luân hồi châu của Quý Bội Tuyệt, tiền đồng của Hạ Kình Thảo quả thật là nhược bạo……

Nhiệm vụ cấp c thành công cũng chỉ có thể đạt được 1% tiến độ, nếu thất bại sẽ bị trừ 5% tiến độ. Muỗi có nhỏ thì cũng là thịt, cho nên vì công lược lần này, Lạc Dịch quyết đoán đi theo Vong phu nhân.

Vong phu nhân mang Lạc Dịch đi một đoạn đường khá dài, trong lúc đó hai người đều trầm mặc không nói một lời, cuối cùng bọn họ đi tới "Tử lâu" – trong Luân Hồi Giáo, màu tím đại biểu cho Tu La đạo.

Lạc Dịch cảm thấy có chút kinh ngạc, lúc này trong tử lâu có một nữ tử xinh đẹp đi ra, như trái cây thành thục mê người, đụng một cái sẽ chảy ra mật nước ngọt lành. Nàng thoáng nhìn Vong phu nhân hắc sắc và bạch bào Lạc Dịch cái tổ hợp quỷ dị này, không chút nào che giấu ngoài ý muốn.

Lạc Dịch tìm tòi một hồi trong ký ức, nhận ra nữ tử xinh đẹp bộ dáng thùy mị thướt tha kia chính là một trong những chủ nhân của Tu La đạo, phụ trách điều giáo và huấn luyện mỹ nhân, Địch.

"Hôm nay gió gì thổi, mà lại đem Vong phu nhân mời tới." Địch cười duyên, môi đỏ mọng gợi lên một độ cong mị nhân.

Vong phu nhân chỉ là lạnh lùng gật đầu, sau đó liền kéo Lạc Dịch đi. Bị vứt ra sau Địch vừa muốn nói gì, khi nàng nhìn hướng Vong phu nhân đi sắc mặt liền biến đổi, hướng kia chỉ có một đại viện, đại viện dùng để quyển dưỡng……này. Địch như là nhìn đến thứ gì sợ hãi và phản cảm, xoay người bước nhanh về một phương hướng khác rời đi, làm bộ như cái gì cũng không thấy qua.

Vong phu nhân đưa Lạc Dịch đến cửa một đại viện, vào một khắc lúc đẩy cửa ra liền liếc nhìn Lạc Dịch một cái, mâu quang hàm súc kia khiến Lạc Dịch trong lòng dâng lên một tia không ổn, đại môn bị đẩy ra phảng phất như là một cái khóa cấm kỵ.

Cửa bị đẩy ra, phát ra thanh âm cạch két, kéo dài. Có lẽ là bởi vì động tĩnh từ phía cửa, trong phòng đại viện lục tục đi ra không ít người.

Chỉ cần liếc mắt một cái, Lạc Dịch liền cảm thấy hít thở không thông.

Trong đại viện nam nữ già trẻ đều có, bọn họ đều mặc một thân áo xám, bất kể thân thể hình thái bọn họ khác nhau như thế nào, gương mặt này – gương mặt này —

Đây là một cơn ác mộng.

Vong phu nhân ở một bên băng lãnh giới thiệu: "Thấy được không? Cái 'Ngụy vật' ngồi kia, bộ phận giống 'Hắn' nhất của nàng là cái miệng……"

" 'Ngụy vật' bên cửa sổ kia ban đầu là con trai độc nhất của một phú thương, bởi vì ánh mắt rất giống 'Hắn', vì thế ta liền bắt lại đây……"

" 'Ngụy vật' dưới tàng cây kia không phải ta bắt được, là giáo chủ tự mình dẫn lên, từng là một thành viên trong thất tinh kiếm môn. Ngươi phát hiện đi, khí chất ấy giống 'Hắn' nhất……"

" 'Ngụy vật' kia vốn có bộ dáng giống "hắn" nhất, nhưng là giáo chủ ngoạn hỏng rồi. Ngươi hẳn là còn nhớ rõ, cái lần ở trong rừng bỉ ngạn……"

Lạc Dịch căn bản nói không ra lời, hắn phảng phất nghe được thanh âm máu mình đông lại, những lời này tựa như một cây búa đập trái tim, khiến Lạc Dịch đau đến co rút. Đối diện với vô số gương mặt kia đầu óc Lạc Dịch như nứt ra ngoại trừ hoảng hốt vẫn là hoảng hốt, Lạc Dịch muốn nhắm mắt lại, nhưng hắn lại cảm thấy nếu nhắm mắt lại, thì ngay cả tồn tại của bản thân cũng không cảm nhận được.

Vong phu nhân giới thiệu tất cả mọi người trong đại viện một lần, cuối cùng thẳng tắp nhìn chằm chằm Lạc Dịch.

"Đây đều là 'Ngụy vật' ta và giáo chủ từng chút thu thập, ngươi cảm thấy thế nào?" Vong phu nhân băng lãnh phun ra cái tên kia: "Lạc Dịch."

Lạc Dịch không nói gì. Vào một khắc Vong phu nhân tìm tới cửa, hắn liền ẩn ẩn ý thức được "Thân phận" hắn đã sáng tỏ, bởi vì có người căn bản không thể cự tuyệt yêu cầu của hắc y nữ tử đối diện.

Dự kiến được trầm mặc của Lạc Dịch, Vong phu nhân như trước dùng giọng điệu băng lãnh tiếp tục nói: "Ta thất trách — thế nhưng không đem 'Ngụy vật' tốt nhất hiến cho giáo chủ — không, ngươi không phải 'Ngụy vật', mà là 'Bán chính phẩm'."

Bất an như dây thường xuân từng chút gắt gao trói buộc Lạc Dịch, hắn nhìn đám "Ngụy vật" kia, phản cảm và bi ai trào ra từ trong khung từng chút một đưa hắn bao phủ.

"Bất quá bây giờ vẫn còn kịp." Thanh âm Vong phu nhân bỗng dưng cất cao: "Giáo chủ, đây là hài tử của 'Hắn', ngài có thích không?"

Lạc Dịch mạnh xoay người, khi nhìn đến một thân ảnh hồng sắc phía sau kia, sợ hãi đến mức trái tim sắp theo yết hầu nhảy ra.

Sau khi Vong phu nhân kêu to, toàn bộ không khí một mảnh trầm mặc, không có bất cứ tiếng vang gì. Lạc Dịch chỉ nghe thấy từng tiếng từng tiếng tim đập kịch liệt, tầm mắt lung lay, huyết hồng thân ảnh lại dị thường rõ ràng in lên trên võng mạc của hắn, không khí như co rút nhanh lại nở ra, bị bám một mảnh sát ý.

Lạc chi — đó là ai phát ra thanh âm hàm răng run run?

Rầm — đó là ai đang gian nan nuốt nước miếng?

Trong tầm mắt tán loạn của Lạc Dịch là một mảnh huyết sắc, hắn chậm rãi thu hồi ánh mắt chuyển qua trên mặt Phong Tỏa Vân…… Lạc Dịch phát hiện, Phong Tỏa Vân đang dùng một loại biểu tình phẫn nộ đến cực điểm, như sắp sụp đổ nhìn hắn. Màu đỏ như máu chậm rãi thẩm thấu hai đôi mắt Phong Tỏa Vân, nhưng lại khiến gương mặt gần như vặn vẹo kia nhiễm lên vài phần yêu diễm.

Trước huyết sát kinh khủng tuyệt vọng của Phong Tỏa Vân, Lạc Dịch chỉ cảm thấy như mình là một đám tro tàn đã cháy hết, đối phương chỉ cần thổi một cái hắn sẽ tan thành mây khói, chết không toàn thây. Hắn phát không ra bất cứ thanh âm gì, chỉ có thể ngơ ngác nhìn chằm chằm Phong Tỏa Vân, thân thể cứng ngắc mà sợ hãi.

"Ngươi là – hài tử — Lạc Dịch –?"

Mỗi một chữ đều kéo dài, kéo dài đến mức thở hổn hển, Phong Tỏa Vân tựa như dã thú bị thương bị buộc đến tuyệt cảnh, trầm trọng phun ra sát ý xé nát tất cả.

"Hắn — thế nhưng — có — hài tử — cùng người khác — có — hài tử –?" Lời nói cuối cùng như cắn răng mà nói ra, Phong Tỏa Vân như chết rít gào: "Hắn vì cái gì đụng đến người khác —!!!"

"Ta không cho –"

Quá nhanh! Hồng sắc thân ảnh còn lưu trên võng mạc, giây tiếp theo Lạc Dịch đã bị hung hăng té trên mặt đất, mặt nạ văng ra một bên, người nọ ngồi trên người, một tay dùng sức bóp cổ hắn.

"Ta không cho, ta không cho, ta không cho –"

Lạc Dịch đầu kêu vù vù, người bên trên rất dùng sức, ngực truyền đến một trận đau đớn kịch liệt, dưới lực đè mạnh của Phong Tỏa Vân, Lạc Dịch cuối cùng không nhịn được phun ra một ngụm máu. Tầm mắt vì đau đớn và thiếu dưỡng mà mơ hồ, cho nên Lạc Dịch cũng không nhìn thấy hồng sắc yêu nghiệt kia nhìn chằm chằm vào ngụm máu hắn phun ra, trong hồng mâu yêu dị là một mảnh si mê.

"Đây là máu…… A a…… Là máu của hắn……"

Ma si ngốc cười, trên mặt tràn ngập trầm luân và mê dại.

"Cho ta, tất cả đều cho ta, đây là của ta –"

Y cúi người xuống, bắt đầu từ xương quai xanh, theo cổ Lạc Dịch từng chút từng chút một liếm lên, đem màu đỏ tươi chói mắt kia hoàn toàn ăn vào bụng, một chút cũng không để rớt xuống, giống một yêu tinh khát máu. Phong Tỏa Vân cuối cùng liếm lên đôi môi Lạc Dịch bị máu nhiễm đỏ, y bóp cằm Lạc Dịch, khiến cho Lạc Dịch hé miệng, sau đó vươn đầu lưỡi không chút do dự liếm vào, đem tất cả màu bên trong liếm hết.

Càng ngày càng nhiều tinh ngọt nảy lên cổ họng, Phong Tỏa Vân quả thực giống một yêu tinh khát máu mà hung hăng ấn ngực Lạc Dịch, khiến cho máu chảy ra càng nhiều. Lạc Dịch khó chịu đến mức ngay cả thở cũng không nổi, phảng phất như trái tim bị hung hăng bóp chặt, bị hung ác đè ép nhào nghiến, cho đến khi hóa thành một bãi máu bị người bên trên hút đến hết.

— Tiếp tục như vậy hắn sẽ chết……!

Lạc Dịch gian nan nâng lên tay phải, muốn cầm lấy cổ tay trái. Phong Tỏa Vân chỉ chuyên chú liếm thỉ thuốc phiện kia đối với hắn mà nói là chí cao vô thượng, máu tươi trong miệng Lạc Dịch đã không còn dư mấy, y bất mãn cắn xé phiến mềm mại kia, sau đó vừa lòng lại ngửi được hương vị tinh ngọt.

Tay phải Lạc Dịch đã chạm đến tay trái, hắn như là theo bản năng nhìn thoáng qua Phong Tỏa Vân, sau đó rốt cuộc không thể nhúc nhích. Bởi vì cách quá gần, cho nên hắn phi thường rõ ràng nhìn thấy sâu bên trong đôi hồng mâu kia là tro tàn và trống rỗng, đó là dùng hết tất cả tuyệt vọng điên cuồng. Cái loại ánh mắt này tựa như đao đâm vào trái tim Lạc Dịch bắt đầu càn quấy, đau đến mức hắn cảm giác hắn không còn khí lực chuyển động tay phải.

Phong Tỏa Vân đã bắt đầu chưa thỏa mãn máu trong miệng Lạc Dịch, y buông Lạc Dịch ra, một bàn tay gần như ôn nhu che phủ cổ Lạc Dịch, đầu ngón tay bướng bỉnh xẹt qua động mạch chủ.

"Lạc Dịch" Ma phát ra than thở thỏa mãn: "Ngươi chỉ có thể là của ta."

Lạc Dịch chỉ cảm thấy yết hầu đau xót, cái gì cũng không nhìn thấy.

66. Chương 66: Chân Tướng X Chữa Thương X Nhìn Nhau

Lạc Dịch đột nhiên mở to mắt, hắn nhìn chằm chằm đầu giường ngốc một hồi, mới phản ứng lại đây là nơi ở của Thiên Giới đạo.

Dưới loại tình huống này hắn thế nhưng lại không chết, vì thế hắn quả quyết suy diễn đây là cái gọi là "Hảo nhân bất trường mệnh, họa hại di thiên niên"().

()Hảo nhân bất trường mệnh, họa hại di thiên niên: Người tốt không sống lâu, tai họa lưu ngàn năm.

"Tỉnh."

Cái ngữ điệu băng lãnh này…… Lạc Dịch liếc sang, Vong phu nhân đang đứng bên cạnh giường, hắc sắc song đồng dừng trên mặt Lạc Dịch, bởi vì khoảng cách chênh lệch, mà dường như mang theo một tia ý tứ hàm xúc từ trên cao nhìn xuống.

Lạc Dịch nhìn chăm chú vào Vong phu nhân, mà Vong phu nhân lại mang chút châm chọc nheo lại mắt: "Ngươi đối đãi với ân nhân cứu mạng như vậy?"

"Na……" Ngươi……

Lạc Dịch vừa định mở miệng thì mới phát hiện không ổn, nhiệt khí theo hầu gian thổi lên trải qua xoang mũi, cứng rắn đem từ "Ngươi" mơ hồ thành một thanh "Na" đi ra. Trong cổ họng nóng rát đau đớn, bên ngoài lại một mảnh mát lạnh, chính là loại thuốc tốt.

"Lúc này ngươi tốt nhất không nên nói gì."

Vong phu nhân băng lãnh nói, như tìm được cảm giác ưu việt trong hoàn cảnh đối lập này, lời của nàng trở nên nhiều hơn: "Muốn biết ta từ trong tay giáo chủ cứu ngươi ra thế nào sao?"

Lạc Dịch không chút che giấu mà gật đầu, cho dù đáp án tuyệt đối sẽ không khiến hắn dễ chịu — Vong phu nhân có dùng thái độ lạnh lùng như thế nào đối đãi với hắn, cái loại hận ý khắc cốt ghi tâm này cũng vô cùng rõ ràng, nàng hy vọng Lạc Dịch khó chịu, càng hy vọng Lạc Dịch thống khổ.

"Ta nói với giáo chủ……" Vong phu nhân hơi cúi người xuống, như là đang nói với Lạc Dịch một bí mật nho nhỏ mà nhẹ giọng: "Ngươi là vật chứa 'Lạc Dịch' tốt nhất nha."

"Chỉ cần lớn thêm một chút, trên đời này còn có ai có thể so với 'Lạc Dịch' trong tay giáo chủ đâu?"

Đầu ngón tay Vong phu nhân cách một tầng không khí trượt theo trán Lạc Dịch xuống dưới, nỉ non: "Đến lúc đó, làn da của ngươi sẽ là 'Hắn', tóc của ngươi sẽ là 'Hắn', thịt của ngươi sẽ là 'Hắn', máu của ngươi sẽ là 'Hắn'…… Cuối cùng tất cả trên người ngươi đều bị lột ra, tất cả đều trở thành 'Lạc Dịch'."

Vong phu nhân thở dài: "– giáo chủ đồng ý."

Lạc Dịch, ngươi xem. Tuyệt sắc yêu nghiệt ôm đầu lâu cười. Ta tìm cho ngươi thân thể tốt nhất.

Dưới cái nhìn chằm chằm của Vong phu nhân, Lạc Dịch biểu tình không có chút thay đổi, hắn như là hoàn toàn không nghe thấy nội dung huyết tinh tàn khốc kia, mặt đầy bình tĩnh cùng Vong phu nhân đối diện. Cái loại tầm mắt này khiến Vong phu nhân khó chịu, nàng cảm thấy như tất cả đều bị đối phương nhìn thấu, bao gồm hận ý không chút lý do và chấp nhất gần như biến thái.

Môi đỏ mọng dưới hắc sa bị răng nanh cắn sâu, Vong phu nhân đứng thẳng dậy, lại khôi phục tư thế từ trên cao nhìn xuống.

"Phong Tỏa Vân……Thế nào?"

Nghe được Lạc Dịch cố hết sức nói, Vong phu nhân dừng một chút, thanh âm băng lãnh: "Giáo chủ không cần ngươi quan tâm, ngươi chỉ cần quản tốt thương thế trên người là được." Nhìn lướt qua cổ Lạc Dịch bị băng bó tầng tầng, nàng lại thêm một câu: "– ngươi không cần lo lắng tính mạng của ngươi, ta sẽ bảo trụ ngươi, sẽ không để ngươi chết."

Lạc Dịch lúc này lại nở nụ cười, hắn cong lên mắt, khóe môi gợi lên một độ cong sáng lạn.

"Đó là bởi vì tồn tại của ta có thể khiến Phong Tỏa Vân thống khổ……" Khàn khàn khó nghe thanh âm khiến Vong phu nhân trong nháy mắt thay đổi sắc mặt: "Không đúng sao? Yến Phù Sinh."

Hắc y nữ tử ngây người, nàng hoàn toàn không thể tin tưởng cái tên nàng vừa mới nghe được. Vong phu nhân cứng ngắc đứng một lúc lâu, mới chậm rãi nói: "…..Ngươi cư nhiên biết."

Biết cái gì — chân tướng, hay chỉ là cái tên —

Lạc Dịch cười, dùng ngữ khí nói đùa thoải mái nói: "Nếu ta nói 'Lạc Dịch' từ trước đến nay chỉ có một…… Ngươi tin sao?"

"Lạc Dịch" chỉ có một, vô luận là Lạc Dịch 13 năm trước, hay là Lạc Dịch hiện tại, đều là cùng một người. Cho nên hắn có thể biết tất cả, bởi vì những gì xảy ra vào 13 năm trước, đều là hắn một tay đạo diễn — nói như vậy, ngươi tin sao?

Yến Phù Sinh mười ba năm trước, hiện tại là Vong phu nhân, đáp án là……

"Giả thần giả quỷ." Vong phu nhân lạnh lùng liếc nhìn thanh niên càng phát ra tươi cười sáng lạn: "– Tiêu Phong Chích không nên lắm miệng." Nàng nhận định tất cả những cái này đều do nhị ca mình nhiều chuyện, lại chưa bao giờ nghĩ tới, trên đời cuối cùng sẽ có tồn tại vượt qua lẽ thường, tỷ như người trên giường kia.

Lạc Dịch không phản bác, mệt mỏi sau khi bị thương đột nhiên dâng trào, hắn không để ý Vong phu nhân đứng bên giường gắt gao nhìn chằm chằm hắn, nhắm mặt lại rồi lâm vào mê man.

Sau khi tỉnh lại, Vong phu nhân đã đi mất, ngoài cửa có thêm hai người Nhân Gian đạo. Lạc Dịch không chút để ý Vong phu nhân trắng trợn giám thị hắn, chỉ an tâm dưỡng thương. Trên thực tế Lạc Dịch đồng tình hai cái Nhân Gian đạo bị phái tới kia, trước đã nói, Lạc Dịch ở tại Thiên Giới đạo, cho nên hai cái hài tử đáng thương kia bị một đống bạch bào mang theo quỷ dị mặt nạ vây xem gây áp lực mà gầy đi một vòng, đối lập lại chính là, mỗ phiến tử cả ngày nằm ở trên giường cứng rắn mập lên một vòng.

Mấy ngày dưỡng thương kỳ thực rất bình thản, Lạc Dịch vừa định tìm công lược đùa giỡn một phen, lại phát hiện mặc kệ hắn kêu thế nào, cái gia hỏa kia thủy chung không chịu xuất hiện, cuối cùng vẫn là xuyên việt đi ra.

"player, công lược sinh khí mễ sách……"

Công lược sinh, khí. Sự thật này trong nháy mắt đánh trúng Lạc Dịch, ở chung lâu như vậy, đối với thần khí tuyên bố muốn chọn học tập "Nhân loại cảm tình học" nhưng vẫn vô cơ vô tính, Lạc Dịch dù sao vẫn cảm giác thực vi diệu.

"player, Phong Tỏa Vân sẽ giết chết ngươi." Thanh âm xuyên việt thủy chung là ưu thương hoa lệ, lại ẩn ẩn mang theo một loại chất vấn: "Lúc ấy ngươi vì sao không sử dụng chúng ta? Mễ sách……"

Lạc Dịch trong nháy mắt liền hiểu được việc công lược và xuyên việt ám chỉ là gì, lúc bị Phong Tỏa Vân bóp cổ hút máu, hắn rõ ràng có rất nhiều cơ hội sử dụng xuyên việt để trốn thoát. Lạc Dịch không thể giải thích ngay lúc đó hắn nghĩ như thế nào, khi hắn nhìn thấy bộ dạng này của Phong Tỏa Vân, cử chỉ điên cuồng mà mất đi tất cả khí lực – hắn đối với Phong Tỏa Vân mà nói là kích thích rất lớn, mà Phong Tỏa Vân điên cuồng ngay cả hắn cũng bị ảnh hưởng.

"Ca khi đó não rút, bị vương bá khí của đối phương chấn động, sau đó liền, liền phạm phải ngu ngốc……"

"player" Xuyên việt đánh gãy lời Lạc Dịch: "Ngươi đang muốn chết –"

Lạc Dịch trợn mắt há hốc mồm: "Ca làm sao lại muốn chết!?"

"player chưa bao giờ để ý thân thể và sinh tử của chính mình mễ sách……"

"Đó là bởi vì ta có công lược có thể trọng sinh a, tin tưởng công lược, sẽ bất tử –"

"Nhưng là, player" Thanh âm xuyên việt đau thương mang theo một tia thở dài: "Người bình thường cho dù có thể sống lại, cũng sẽ không chủ động đi tìm chết như vậy, đối với thân thể của chính mình cũng không chút nào không để ý a mễ sách…… Phong Tỏa Vân chặt bỏ đầu của ngươi, ngươi chưa bao giờ bất mãn Bạch Hủ Dực đoạt đi hai chân và tay phải của ngươi, ngươi chưa bao giờ oán hận — người bình thường cho dù độ lượng thế nào, đối với người đã giết và thương tổn chính mình cũng sẽ không thể không để ý, cho dù bọn họ có cơ hội sống lại nga, mễ sách. Công lược và xuyên việt từ trước đến nay đều là mượn cớ, player không nghĩ theo thông thường, đó là bởi vì ngươi căn bản không thèm để ý chính mình, hay là nói chủ động đi tìm chết, mễ sách……"

Trong thanh âm thong thả có một loại trách cứ bi thương, Lạc Dịch vô lực che trán: "Nghe cứ như ta biến thành một tên M." Lạc Dịch gợi lên môi cười đến sáng lạn: "Ta sẽ không chết — ca còn chưa khiến 100 muội tử khóc thì làm sao chết được."

Xuyên việt lặng im trong nháy mắt, lưu lại một câu liền rốt cuộc không mở miệng. “Đây sẽ không phải lần cuối cùng……”

Thần khí và Thần Thú đều ngạo kiều, Lạc Dịch chỉ có thể tìm biện pháp khác giết thời gian. Trên thực tế hắn cảm thấy rất khó chịu bất an, vì bị thương và thân phận bại lộ, Lạc Dịch không thể đi trị liệu cho Phong Tỏa Vân, không còn tiếp xúc với Tỏa Vân nữa — chú ý, là không tiếp xúc, chứ không phải là không gặp mặt.

Lạc Dịch cảm thấy hắn như là bị quỷ bò lên, mà Phong Tỏa Vân chính là con quỷ kia, hơn nữa lại là diễm quỷ(). Lạc Dịch không chỉ một lần nhìn thấy một mạt thân ảnh hồng sắc bên ngoài cửa sổ, Phong Tỏa Vân đứng ở xa xa, ánh mắt trống rỗng mà xinh đẹp nhìn qua đây, khóe miệng là mộ nụ cười diễm lệ không rõ, như yêu tinh chuẩn bị nhào lên. Thường thường Lạc Dịch trong lúc vô tình quay đầu, khóe mắt liền nhìn thấy mạt hồng sắc kia — không biết y đến đây lúc nào, tới nơi này nhìn Lạc Dịch đã bao lâu – chờ Lạc Dịch lần thứ hai nhìn kỹ lại, Phong Tỏa Vân đã không còn bóng dáng, tựa như Quỷ Hồn bị ánh nắng chiếu lên, gió thổi tan ra.

() Diễm quỷ: Quỷ xinh đẹp

Hồng sắc yêu ma cứ như vậy đứng ở xa xa, xa xa nhìn tế phẩm của mình, ngày càng điên cuồng.

Thân ảnh hồng sắc xuất quỷ nhập thần này khiến Lạc Dịch cảm thấy thần kinh suy nhược, cho dù là đóng cửa sổ, cái loại tầm mắt triền miên này như trước đi theo như cái bóng. Lạc Dịch đã thử chủ động tiếp cận Phong Tỏa Vân, nhưng chờ hắn đi ra ngoài cửa, Phong Tỏa Vân đã sớm biến mất — lấy công phu hiện tại của y, tránh đi Lạc Dịch rất đơn giản. Cái nhìn chăm chú này khiến Lạc Dịch cảm thấy khó chịu, hắn chắc chắn Phong Tỏa Vân so với hắn càng khó chịu hơn, nhưng người này vẫn cứ tự ngược mà xuất hiện ở xa xa, xa xa nhìn lại đây.

Lạc Dịch biết cố gắng lúc trước của hắn gần như bị hủy chỉ trong chốc lát, bệnh nhân trong quá trình trị liệu không thể chịu kích thích. Lần đó ở tử lâu kích thích quá lớn với Phong Tỏa Vân, tình huống hiện nay đã vượt qua Lạc Dịch phạm vi nắm giữ của Lạc Dịch. Qua một thời gian nữa, Lạc Dịch phát hiện số lần Phong Tỏa Vân đến ít hơn, nhưng điều này chẳng những không khiến hắn thả lỏng, tâm ngược lại treo càng cao hơn.

Lạc Dịch nói với Vong phu nhân đã tìm tới cửa: “Để ta đi trị liệu cho Phong Tỏa Vân, y sắp không được.”

Vong phu nhân yên lặng đánh giá Lạc Dịch, cặp mắt kia so với Phong Tỏa Vân có năm phần tương tự, lại mang đến cảm thụ hoàn toàn bất đồng — Phong Tỏa Vân giống lửa, đem hồn phách tất cả mọi người đều thiêu đốt sạch Vong phu nhân lại giống băng, lạnh lùng đến mức làm cho người ta chỉ có thể nhận lấy lạnh lẽo.

Như là nghĩ đến cái gì, Vong phu nhân gật đầu, thanh âm nhưng lại mang theo vài phần sung sướng: “Hảo, ta mang ngươi đi gặp y.”

Lạc Dịch được Vong phu nhân đưa tới một góc trong Tu Du Sơn, nơi này là một vách núi thẳng tắp, đập ra một cái cửa vào, một khối đá chặn cửa hình thành một thạch thất thiên nhiên — ước chừng là nơi Luân Hồi Giáo giáo chủ bế quan, thạch thất đủ kín đáo, hơn nữa chắc chắn.

Lạc Dịch có chút ngoài ý nhìn thấy Đan Yếu Ly bên ngoài thạch thất, Ngạ Quỷ đạo đạo chủ lúc này cầm một vật, đứng ở ngoài thạch thất như đang chờ đợi cái gì. Nhìn thấy vong phu nhân và Lạc Dịch, trong mắt Đan Yếu Ly chợt lóe một tia kinh ngạc.

“Ngươi dẫn hắn đến đây làm gì?”

Vong phu nhân lạnh lùng trả lời: “Cứu trị giáo chủ.”

Nàng nghiêng đầu nhìn Lạc Dịch bên người, trong ánh mắt như mang theo chờ mong khác thường.

“Giáo chủ ở bên trong, mời vào.”

67. Chương 67: Thạch Thất X Bản Năng X Cưỡng Chế

Lạc Dịch cẩn thận sờ soạng cửa đá trong bóng đêm.

"Ngươi nói ta hiện tại kêu một tiếng 'Vừng ơi mở ra' nó có đáp lại ta không?"

Công lược như trước ngạo kiều không thèm nhìn Lạc Dịch đùa giỡn, mỗ phiến tử chỉ có thể yên lặng tiếp tục tìm kiếm cơ quan mở cửa. Vừa rồi, vốn định đáp lời Đan Yếu Ly Lạc Dịch đột nhiên bị Vong phu nhân tập kích, trực tiếp bị hắc y nữ tử nhìn như nhu nhược kia ném vào trong thạch thất, cửa đá ba một cái khép lại trước mặt.

Rất hung tàn……

Trong thạch thất một mảnh mờ tối, cũng không tối đến mức không thể nhìn thấy năm ngón tay, nhưng khiến Lạc Dịch thích ứng một hồi lâu miễn cưỡng nhìn đến mọi vật trong vòng một thước, xa hơn chỉ có thể thấy một mảnh đen tối. Sờ soạng một lần xung quanh cửa đá sau, Lạc Dịch chỉ có thể thương tâm muốn chết phát hiện nơi này không có gì có thể giúp hắn ra ngoài, hắn duy nhất chỉ có thể khẩn cầu hai người bên ngoài lương tâm phát hiện, chủ động mở cửa đá phóng hắn ra ngoài.

— kỳ thật còn có một người hẳn là cũng có thể mở ra cửa đá, phải không?

Vong phu nhân nói, giáo chủ ở bên trong.

Lạc Dịch buông tha cho lục tìm, tựa lưng trên cửa đá, dùng sức nhìn về phía phiến hắc ám kia, dùng sức đến mức ánh mắt như cay lên, nhưng như trước chỉ có thể đem bóng tối nhìn thành một hình ảnh trừu tượng. Hắn ở bên cửa đá này lâu như vậy, trong bóng tối vẫn là một mảnh tĩnh mịch, nơi đó một chút sinh khí đều không có, chỉ có thể nghe được tiếng nước chảy xuống.

Tí tách — tí tách —

Tiếng nước đơn điệu mà quy luật như là một lá bùa đòi mạng, khiến người ta cảm thấy nôn nóng, lại thêm mao cốt tủng nhiên. Đối diện với bóng tối nặng nề đè ép lại đây, Lạc Dịch do dự một lúc lâu, sau đó như là sợ quấy nhiễu cái gì, thật cẩn thận hô một tiếng về hướng bóng tối:

"Phong…… Tỏa Vân?"

Bóng tối cắn nuốt tất cả tiếng kêu gọi này, không có chút động tĩnh, như trước tĩnh mịch. Lạc Dịch cố gắng nghe, nhưng là trong thạch thất ngoại trừ tiếng hít thở của hắn và tiếng nước, thì chỉ còn bóng đêm yên lặng.

Phong Tỏa Vân thật sự ở trong này sao?

Lạc Dịch bắt đầu hoài nghi, hắn nhìn bóng tối đối diện — có lẽ cơ quan giúp hắn rời đi là ở chỗ này, Lạc Dịch nghĩ, hắn không xác định được mục đích của Vong phu nhân khi ném hắn vào trong thạch thất này, là muốn khiến hắn ăn chút đau khổ, hay là muốn giết chết hắn.

Lạc Dịch do dự một chút, nhấc chân về phía trước đi một bước — chỉ là một bước, khi thân thể Lạc Dịch vừa rời khỏi cửa đá, một thanh âm "Sách đang" chấn động toàn bộ hắc ám — đó là thanh âm xiềng xích va chạm, Lạc Dịch trong nháy mắt tự động hiện ra cảnh tượng bóng đêm trong đầu — vô số xiềng xích to lớn va chạm vào nhau, ma sát ra một vài tia lửa và tiếng vang lớn. Lạc Dịch có thể tưởng tượng ra những điều này, đó là bởi vì lúc hắn ở cùng một chỗ với Tùng, không có lúc nào là không nghe được xiềng xích hắn trói trên người trùng tử phát ra thanh âm "Sách đang" tương tự.

"Bính –"

Ngay vừa lúc này, Lạc Dịch đột nhiên bị nắm lấy tay phải, sau đó bị hung hăng kéo vào trong bóng đêm – sức mạnh kia khiến Lạc Dịch cảm thấy chỉ cần thêm một chút lực nữa, tay phải của hắn tuyệt đối sẽ bị kéo đứt. Sau đó Lạc Dịch bị gắt gao đặt trên thạch bích, phía sau lưng là những tảng đá gập ghềnh gây đau đớn bén nhọn. Lạc Dịch phải hít sâu vài hơi, mới khiến đau đớn toàn thân kia giảm đi vài phần.

Giữa tiếng vang cực đại này một thanh âm " tra" có vẻ bé nhỏ không đáng kể, Lạc Dịch lại vì cái tiếng " tra" này mà mặt nháy mắt trắng bệch: tay phải của hắn có lẽ bị gãy, đau nhức tựa như cây kéo cắt qua da

thịt. Không đợi Lạc Dịch đau đớn kêu ra, lưng đã bị nện mạnh lên tảng đá, đau đớn truyền đến lần này khiến Lạc Dịch ngay cả sức lực kêu ra cũng không có, chỉ có thể run run chảy xuống mồ hôi lạnh, tai như bị ù đi.

Trước mắt trừ bỏ một mảnh hắc ám, còn có đau đớn đưa tới sự mơ hồ, Lạc Dịch chỉ cảm thấy như mình đang bị một mảnh hắc ám gắt gao bao phủ. Chờ đến khi ánh mắt tán loạn của Lạc Dịch rốt cuộc bình thường lại, hình ảnh đầu tiên đập vào trong tầm mắt là một bàn tay. Tay kia xác thực vô cùng xinh đẹp, nhưng là miệng vết thương thật sâu trên bàn tay phá hủy cái loại mỹ cảm nhẫn nhụi này. Lạc Dịch nhìn chằm chằm cái tay kia mà hoàn toàn đui mù, bởi vì cổ tay kia bị trói bởi một xiềng xích phức tạp. Lạc Dịch nhận biết được loại xiềng xích này, bởi vì loại xiềng xích này được thiết kế cực kỳ tinh xảo, người bị trói càng dùng lực thoát ra thì sẽ càng dễ chết hơn. Bởi vì đặc tính này, Lạc Dịch từng cảm thấy khá mỹ mãn mà sử dụng trên người Tùng. Loại khóa này còn có một đặc điểm – hoặc nói là nhược điểm, bởi vì nó quá mức phức tạp, cho nên người bị khóa phải phối hợp mới khóa được. Nói cách khác, người trước mắt này, là chủ động khóa chính mình ở trong này.

Lạc Dịch có chút ngây ngốc ngẩng đầu, sau đó chống lại đôi mắt màu đỏ tươi. Hắc ám làm mơ hồ đi xinh đẹp của người nọ, chỉ có đôi mắt đỏ đậm trong bóng đêm nổi lên tia sáng khác thường — kia chắc chắn là đôi mắt ma quỷ đến từ vực sâu, không có tình cảm và lý trí, như là đang nhìn con kiến mà liếc nhìn tất cả.

Thanh âm hít thở của Lạc Dịch trong nháy mắt nhỏ lại đến mức không thể nghe thấy, Phong Tỏa Vân như một khối thi thể băng lãnh bao phủ trên người hắn, một tay chống thạch bích nghiêng đầu nhìn hắn. Trên gương mặt ma tính yêu nghiệt không có chút biểu tình, chỉ có đôi mắt như sắp xuất huyết kia như báo trước một sự bình yên trước cơn bão. Mùi máu tươi trong không khí chưa bao giờ nồng đậm như vậy, sát ý như sắp vỡ tung kia chưa bao giờ bén nhọn như vậy, giờ phút này Phong Tỏa Vân so với lần trước lần Lạc Dịch nhìn thấy ở tử lâu còn khủng bố hơn. Cho dù lần trước Phong Tỏa Vân cũng là điên cuồng muốn giết chết Lạc Dịch, nhưng hiện tại Phong Tỏa Vân im lặng vô cùng trước mắt lại khiến Lạc Dịch cảm thấy hắn càng…… Cuồng loạn hơn.

"Cảnh báo! Phân tích từ trường và sóng não, Phong Tỏa Vân lúc này tầng ngoài đại não là hưng phấn cấp 0, trung tầng là hưng phấn cấp 1, tầng bên trong là hưng phấn cấp 3, dùng từ ngữ khái quát của nền văn minh thứ 8 là trạng thái tẩu hỏa nhập ma. Ta tỏ vẻ Phong Tỏa Vân đã mất đi ý thức, chỉ còn…… Bản năng, cực độ nguy hiểm!" Công lược biến mất đã lâu đột nhiên xuất hiện, nhanh chóng mà cứng nhắc nói: "Đề nghị! player nên từ bỏ nhiệm vụ cấp c, mở ra nhiệm vụ mới sau sử dụng xuyên việt thoát đi."

Phong Tỏa Vân khóa mình lại trong thạch thất, đứa ngốc cũng biết điều này không thích hợp! Lạc Dịch căn bản không có cơ hội đi đùa giỡn công lược rốt cuộc cũng chịu hiện thân, hắn đối diện với đôi mắt yêu dị kia, như sợ chỉ cần dời đi tầm mắt là bị dã thú nhào lên.

……Khoan đã, mất đi ý thức? Lạc Dịch nghiêm túc nhìn Phong Tỏa Vân, nơi đó chỉ còn huyết sắc và hỗn độn, không còn một tia lý trí. Nói như vậy —

Trong bóng đêm, Lạc Dịch run rẩy lui lại, khiếp đảm mà luống cuống kêu lên một tiếng:

"Tỏa Vân thiếu gia……"

Cổ họng bị thương còn chưa khỏi hẳn, thanh âm khàn khàn chói tai càng giống như ……"Người kia". Trong nháy mắt, Lạc Dịch liền nhận ra biến hóa của Phong Tỏa Vân, y không còn giống người chết không chút tiếng động ngồi trên người Lạc Dịch, tiếng thở dốc tinh tế như là không chịu nổi nữa mà lộ ra, một đôi hồng nhãn càng nhìn chằm chằm Lạc Dịch, sau một lúc lâu cũng không dời ánh mắt.

Không còn ý thức, là không còn lý trí, lại càng không giữ lại…… Ký ức. Lạc Dịch đối với yêu ma chỉ còn lại bản năng kia mà lộ ra một nụ cười yếu đuối lấy lòng, thần thái hèn mọn mà vô lực: "Thiếu gia, có thể buông ra được không?"

Buông ra — hắn –? Phong Tỏa Vân lăng lăng nhìn người dưới thân, trong suy nghĩ trống rỗng vang ra một tiếng vọng: Buông ra — buông ra — buông ra……?

Lạc Dịch yếu ớt nhìn Phong Tỏa Vân, thanh âm khàn khàn mềm nhẹ, như là sợ bừng tỉnh một ảo mộng.

"Thiếu gia đã quên sao? Ta là Lạc Dịch a……"

Tiếng xiềng xích va chạm vang lên thật lâu trong thạch thất, Phong Tỏa Vân đột nhiên buông đôi tay chống bên tai Lạc Dịch, lui về phía sau một bước. Trong lòng có thanh âm "Lạc Dịch, Lạc Dịch, Lạc Dịch!" đang kêu, so với tất cả những thanh âm khác đều lớn hơn, như nổ vang trong não, tràn đầy đều là cái tên kia. Y bỗng dưng nhớ đến y từng thích một người, mang rất nhiều dục vọng và quyến mộ trái với luân lý, hận không thể nhốt hắn trong thế giới chỉ có hai người, khiến người nọ hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ với những thứ khác.

Người kia ở nơi này, ngay trước mắt, chỉ cần vươn tay là có thể chạm tới.

"Lạc Dịch –"

Thanh âm mơ hồ trầm thấp kéo dài trong bóng đêm, kéo dài hơn nữa, tốt đẹp không nói nên lời. Phong Tỏa Vân gợi lên một mạt cười diễm lệ đến mức khiến người ta tim đập nhanh, vươn tay từng chút xoa mặt Lạc Dịch, lộ vẻ si mê ý tứ hàm xúc.

"Là Lạc Dịch của ta –"

Lạc Dịch cũng chỉ là thử nói ra, dù sao chờ đến khi Phong Tỏa Vân thanh tỉnh thì cũng quên tất cả. Hắn không nghĩ tới Phong Tỏa Vân thế nhưng thật sự tin, cho dù là mất đi lý trí mà cũng không nghi ngờ gì lời nói của hắn, nhưng là này cũng rất dễ dàng đi!? Đại thúc kỳ quái dụ dỗ tiểu hài tử cũng cần kẹo đường nha, hùng hài tử nghe được lời hắn nói sau liền trực tiếp tiếp nhận! Hơn nữa Lạc Dịch đột nhiên phát hiện hậu quả dụ dỗ thành công…… hình như hắn gánh vác không nổi.

Trên gương mặt tái nhợt của Lạc Dịch lộ ra cứng ngắc tươi cười: "Thiếu, thiếu gia, chúng ta trước tiên rời khỏi nơi này đi."

Phong Tỏa Vân dường như không nhìn đến tươi cười của Lạc Dịch, y chậm rãi ôm lấy thân thể cứng ngắc của Lạc Dịch, xiềng xích phát ra tiếng vang, mỗi một cái đều không ngừng nhắc nhở Lạc Dịch: Hắn đang đối mặt không phải Tỏa Vân bình thường, mà là một yêu ma điên cuồng.

"Vì sao phải rời đi? Ta muốn ở cùng Lạc Dịch nhiều hơn — nơi này chỉ có chúng ta, thật sự là quá tốt –"

Nơi Lạc Dịch nhìn không tới, hồng sắc yêu nghiệt lộ ra tươi cười diễm lệ câu hồn, nguy hiểm mà lại phiến tình. Cho dù nhìn không tới, Lạc Dịch nghe tiếng thở dốc càng kìm nén kia, bất an trong lòng đạt tới cực hạn, hắn phảng phất nhìn thấy huyết sắc mãnh thú thoát khỏi ***g sắt, gầm nhẹ nhào lên phía hắn.

"Lạc Dịch, ta yêu ngươi……" Phong Tỏa Vân hôn lên tóc Lạc Dịch, thở hổn hển thì thào: "Ta yêu ngươi."

Lạc Dịch mạnh hít một hơn, theo phản xạ mà giãy dụa, hắn đã quên tay phải của mình đang bị thương, đau đớn và sợ hãi trong nháy mắt đánh úp lại khiến Lạc Dịch liều lĩnh kêu to: "Phong Tỏa Vân! ngươi bị ta lừa! ta không phải –"

Phong Tỏa Vân đột nhiên buông Lạc Dịch ra, vươn tay ấn lên trán Lạc Dịch khiến cái ót dính sát vào thạch bích, nhào lên hung hăng hôn hai má và môi Lạc Dịch. Nụ hôn môi này mang theo tình sắc và quyến rũ dày đặc, hắn thậm chí với đầu lưỡi vào mút khoang miệng của Lạc Dịch, quét qua niêm màng yếu ớt.

Y liếm khóe môi Lạc Dịch, cúi đầu nặng nề cười:

"Ta biết là ngươi, Lạc, Dịch."

Hai chữ cuối cùng cực nhẹ, lại như là dùng sức nuốt cái tên Lạc Dịch, dung nhập vào cốt nhục, dung nhập vào huyết mạch. Đây là Lạc Dịch của ta, chỉ có Lạc Dịch mới có thể khiến ta si mê như vậy, điên cuồng mà mê mẩn.

Lạc Dịch lập tức nâng tay trái lên, tay phải bị gãy xương, lúc này đang mềm nhũn đặt ở một bên không thể nhúc nhích, chỉ có thể đem cổ tay trái chủ động tiến đến chỗ tay phải. Nhưng là động tác của Phong Tỏa Vân còn nhanh hơn, ước chừng nghĩ đến Lạc Dịch sẽ phản kháng, Tỏa Vân bắt lấy tay trái Lạc Dịch chặt chẽ đưa lên bên tai Lạc Dịch, môi như trước vẫn hôn khóe môi Lạc Dịch, luyến tiếc dừng lại dù chỉ một chút.

Trong bóng đêm tạo nên tiếng nước ái muội, nụ hôn của Phong Tỏa Vân đã xuống đến xương quai xanh của Lạc Dịch, tinh tế xé rách quần áo Lạc Dịch. Đôi môi được giải thoát Lạc Dịch đang định kêu lên, lại bị

bàn tay mềm nhẹ đang đặt trên trán dời xuống che lại. Lạc Dịch chỉ cảm thấy trên người chợt lạnh, quần áo của hắn đã bị ma cắn hủy, làn da bại lộ trong không khí ban đầu cảm thấy lạnh lẽo, sau đó bị khí tức nóng rực kia làm cho giật mình. Người nọ một bên liếm vị đạo trên người của hắn, một bên mơ hồ nỉ non.

Thật thống khổ — Lạc Dịch, thật thống khổ a —

Ma rên rỉ.

Bọn họ đưa ngươi cho ta — rốt cục cũng cho ta —

Lạc Dịch phát hiện Phong Tỏa Vân buông lỏng tay trái của hắn ra, tay trái vừa định dùng lực, một trận nổ bỗng dưng vang lên bên tai hắn. Lạc Dịch cứng ngắc tại chỗ, tay Phong Tỏa Vân đã đâm sâu vào trong thạch bích, cứng rắn đâm ra năm cái khe sâu, hồng y yêu ma ngẩng đầu, trong con ngươi huyết hồng là nguy hiểm và điên cuồng.

"Lạc Dịch, không nên động đậy, không nên động đậy –"

Ma chậm rãi rút tay ra, một ít vụn đá nhỏ rới trên vai Lạc Dịch, nặng trịch, ép tới mức khiến Lạc Dịch hầu như không thở nổi. Phong Tỏa Vân một tay giữ chặt Lạc Dịch, một tay cởi bỏ vạt áo hai người — Lạc Dịch căn bản không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, dưới cái nhìn chăm chú của đôi huyết đồng kia, chỉ cần chuyển động tay trái, Lạc Dịch không chút nghi ngờ Phong Tỏa Vân sẽ khiến tay trái của hắn cũng đi chung con đường với tay phải.

Vạt áo rơi trên mặt đất, Lạc Dịch mở to hai mắt phát ra tiếng ô ô, chân của hắn bị Phong Tỏa Vân tách ra, có cái gì nóng bỏng đặt trước cửa khẩu đang vận sức chờ phát động. Không hề báo trước, không chút mở rộng, ma cứ như vậy từng chút từng chút, cứng rắn đem chính mình vùi sâu vào trong cơ thể Lạc Dịch, gây ra một mảnh máu tươi. Lạc Dịch đau đến mức bắt đầu run rẩy, hắn vô lực đạp chân, tay trái theo bản năng muốn đẩy ra yêu ma đang càn quấy trên người hắn. Phong Tỏa Vân không che miệng Lạc Dịch nữa, y cầm lấy tay trái của Lạc Dịch đang vô lực đặt trên đặt trên người y, phát ra tiếng thở đầy thỏa mãn. Dòng điện kích động và phấn khởi đánh trúng trái tim của y, dũng đạo quá mức khô khốc cũng không khiến y cảm thấy thoải mái, cho dù mặt sau có máu bôi trơn, nhưng Lạc Dịch bởi vì thống khổ mà buộc chặt hậu huyệt mang đến cho Phong Tỏa Vân một loại đau đớn siết chặt, nhưng chính cái loại đau đớn này, lại khiến y hưng phấn đến mức không kềm chế được.

"Phong Tỏa Vân, ngươi điên rồi……" Lạc Dịch nhẹ nhàng nức nở một tiếng, hắn rõ ràng có thể cảm giác được yết hầu của mình đang phát run, âm điệu đi ra đều thay đổi, có chút giống như là khóc.

"Ân." Phong Tỏa Vân gợi lên một nụ cười ma tính mà xinh đẹp, một tiếng nỉ non phát ra từ giọng mũi: "Ta đang nổi điên đâu –"

Lạc Dịch trong phút chốc cảm thấy, ánh mắt Phong Tỏa Vân nhìn hắn, thậm chí còn có một cỗ phẫn nộ sâu đậm, bi ai, vô vọng, thống khổ nảy ra, cuối cùng dày đặc thành một mảnh đỏ tươi gay gắt. Người nọ gắt gao theo dõi hắn, trên mặt gợi lên tươi cười diễm lệ, tất cả đều vô cùng ma tính, mê người đến mức choáng váng, lại không để người ta thấy được đằng sau vẻ ngoài diễm lệ kia, chôn giấu tuyệt vọng như thế nào.

"Lạc Dịch Lạc Dịch, cao hứng không? Phong Tỏa Vân vì ngươi, phát điên –"

Tựa như kim châm dày đặc mà nho nhỏ, hung hăng chui vào trái tim Lạc Dịch. Lạc Dịch sắc mặt trắng bệch nhắm lại mắt, buông tha không nhúc nhích nữa. Xâm nhập nóng rực vẫn đang xâm nhập, giống như muốn đâm thủng hắn, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên người Lạc Dịch, đợi đến khi hai người hoàn hoàn toàn toàn thiếp hợp, Phong Tỏa Vân căn bản không để Lạc Dịch bình ổn lại, liền hung hăng rút ra, lại dùng lực sáp nhập vào.

Lạc Dịch há miệng phát ra tiếng rên rỉ vô thanh, ngực như đổ một hơi, trong yết hầu chỉ có thể phát ra những thanh âm vô nghĩa. Lạc Dịch chỉ cảm thấy đau, tay đau, phía dưới đau, sau lưng đau, trên người không một chỗ nào là không đau đớn. Theo từng lượt ra vào, máu tươi từ nơi mập hợp chảy ra càng thèo, nhiễm đỏ đùi Lạc Dịch.

Phong Tỏa Vân một bên động, một bên liếm hôn khóe miệng Lạc Dịch, huyết hồng chiếm cứ toàn bộ đôi mắt, tiếng thở dốc càng ngày càng trầm trọng chứng tỏ y cần phát tiết điên cuồng. Y thích người trong lòng, nhưng là thật đáng xấu hổ y lại muốn hung hăng thương tổn đối phương, điều này làm y khẩn trương

đến mức khó có thể nói nên lời, khổ sở và áy náy, đồng thời không thể ngăn lại khoái cảm nhận được càng lúc càng lớn.

Cái loại khoái cảm xâm nhập cốt tủy, rót vào hồn phách, như là đang hút độc dược khiến y nghiện đến điên cuồng, lặp lại động tác tàn nhẫn, làm cho mình có thể cảm nhận được càng nhiều, càng nhiều.

Lạc Dịch đã biến thành thoi thóp, chỉ có thể bị động nhận, rên rỉ phát ra những tiếng vô nghĩa, mà Phong Tỏa Vân điên cuồng lại càng phát ra hưng phấn mà thúc eo, như là yêu tinh hút máu người không ngừng truy đuổi khoái hoạt đến cực điểm kia.

Lạc Dịch, Lạc Dịch, Lạc Dịch……

Trong lòng không ngừng kêu tên người kia, cho đến khi đem chất lỏng nóng bỏng toàn bộ đổ vào trong cơ thể Lạc Dịch. Niêm màng đã bị thương bị dịch thể nóng bỏng phun đến, khiến Lạc Dịch đã nửa hôn mê run rẩy cả người.

Phát tiết xong hồng y yêu nghiệt ôm chặt Lạc Dịch hầu như đã không còn động tĩnh, cảm thấy mỹ mãn mà lâm vào ngủ say.

68. Chương 68: Thói Quen X Vấn Đáp X Gặp Lại

Đau.

Đây là cảm giác lúc này của Lạc Dịch. Đau đớn liên miên không dứt từ đỉnh đầu kéo xuống phía dưới, nhẫn nhụi mà liên tục rót vào toàn thân, sau đó lắng đọng lại tại nơi khó mở miệng, run rẩy trướng đau.

Lạc Dịch mở mắt, bốn phía như trước là một mảnh bóng tối ái muội khó phân biệt, nhưng là gương mặt quen thuộc mà xa lạ kia Lạc Dịch lại thấy rõ ràng – quá gần, Phong Tỏa Vân gắt gao kề bên hắn, hai gương mặt dán sát vào nhau, dường như Lạc Dịch chỉ cần lơ đãng nghiêng mặt, là có thể hôn lên chóp mũi thanh tú của Phong Tỏa Vân.

Phong Tỏa Vân đang ngủ say, vẻ mặt an tường, con bướm bên khóe mắt lẳng lặng nghỉ ngơi, khóe môi hơi cong lên như là đang mỉm cười, căn bản không nhìn ra lúc trước từng điên cuồng. Lạc Dịch nhìn thoáng qua Phong Tỏa Vân, Phong Tỏa Vân đang ngủ say thiếu đi vài phần diễm lệ câu hồn, lại càng giống hài tử Lạc Dịch tự nuôi lớn trong trí nhớ, cố chấp che trước người, bảo hộ Lạc Dịch đồng thời cũng khóa Lạc Dịch trong thế giới riêng của mình.

Lạc Dịch rất nhanh liền dời đi tầm mắt, sợ ánh mắt của mình kinh động Phong Tỏa Vân. Hắn bắt đầu cố gắng di chuyển ra phía ngoài, nơi đó truyền đến đau nhức khiến sắc mặt mỗ phiến tử trắng bệch, sau đó lập tức biến đen – cảm giác khác thường khi chất lỏng trắng mịn từ bên trong chảy ra khiến nội tâm Lạc Dịch trong nháy mắt như xuất hiện trăm vạn con ngựa rít gào chạy qua, cái này rất "Gạt người" a……

Đinh! Bởi vì bị bạo cúc một trăm lần, chúc mừng người chơi [Lạc Dịch] đạt được danh hiệu "Bách nhân trảm"(trăm người chém)…… Em gái ngươi!

Mỗ phiến tử hoảng hốt nghĩ, hắn nên may mắn công lược cũng không có hệ thống danh hiệu hoặc là hệ thống thành tựu sao? Nếu không sẽ là "Lần đầu tiên bị đẩy ngã" [lần đầu tiên xxoo có thể đạt được danh hiệu],"Bệnh kiều dưỡng thành" [hắc hóa đã ngoài ba người có thể đạt được thành tựu], "Bị xà yêu thích" [Bạch Hủ Dực tỏ vẻ thực vừa lòng], "Bia ngắm ngàn năm" […… Ngươi hiểu] mấy cái danh hiệu này, nhân sinh cũng không thể chỉ dùng cúc cấm đản đau để hình dung.

Tư duy Lạc Dịch đã triển khai đủ loại xu hướng, hắn không thể không dùng cái này dời đi lực chú ý, tận lực bỏ qua những đau đớn trên người. Hắn cảm thấy hắn cần phải rời đi nơi này, loại cảnh tượng giống như đã từng xảy ra này khiến mỗ phiến tử bắt đầu cảm thấy đản đau: Bị x, ngả bài, trốn chạy – cho dù là Hạ gian thương, hay là trùng tử, còn có một Bạch Xà tinh, này giống như đã diễn biến thành một loại…… Thói quen?

…… Thói quen đáng buồn đáng sợ cỡ nào a.

Lạc Dịch không thể tưởng tượng nếu Phong Tỏa Vân tỉnh lại sẽ đối mặt với hắn như thế nào, cái loại trường hợp này quá mức kinh sợ: Cảnh tượng thứ nhất, Phong Tỏa Vân đã quên tất cả, nhìn hiện trường và người bị hại làm ra một cái kết luận, sau đó khó chịu, nháy mắt giết chết Cảnh tượng thứ hai, Phong Tỏa Vân vẫn nhớ, tiết kiệm được giai đoạn suy luận, nhìn hàng giả phi thường khó chịu, nháy mắt giết chết Cảnh tượng thứ ba, Phong Tỏa Vân vẫn nhớ, thậm chí nhận ra hắn —

[Lạc Dịch Lạc Dịch, cao hứng không? Phong Tỏa Vân vì ngươi, phát điên –]

Trên mặt Lạc Dịch đang đau đến mức nhe răng trợn mắt bỗng xẹt qua một tia tươi cười có vẻ có chút vặn vẹo.

— Bởi vì nhìn thấy đầu sỏ gây nên, tiết kiệm luôn trình tự khó chịu, trực tiếp tiến vào trạng thái cuồng hóa, tách rời tứ chi.

…… Thấy thế nào kết cục cũng càng thêm thê thảm. Lạc Dịch đã bắt đầu cầu nguyện, cầu có người đến mang ca đi xử lý thuận tiện che giấu hiện trường a — hắn ước chừng là người bị hại không có chí khí nhất……

Sau đó, cầu nguyện của mỗ phiến tử lần đầu tiên linh nghiệm.

Cửa đá im lặng mở ra, bởi vì quá mức im lặng, cho nên thẳng đến khi ánh sáng bên ngoài chiếu vào thành một tia sáng, Lạc Dịch mới phát hiện cửa đá đã mở.

Là vong phu nhân? Hay là Đan Yếu Ly?

Lạc Dịch ngẩng đầu lên, nheo mắt nhìn về phía ánh sáng, khi hắn thấy rõ cái thân ảnh kia, tâm của Lạc Dịch đang treo cao trong nháy mắt trầm tĩnh lại, an tâm và mỏi mệt trước đây chưa từng có bao phủ lên. Lạc Dịch cố gắng ngẩng đầu, khàn khàn nói với bạch bào hắc bạch mặt nạ: “Mau mang ta rời khỏi nơi này, đến……”

— đến nơi Phong Tỏa Vân không thể phát hiện, sau đó che giấu tất cả.

Lạc Dịch nghĩ là mình đã nói hết, trên thực tế hắn vừa nói đến một nửa liền mất đi ý thức.

Thiên Giới đạo cúi xuống, trầm mặc bắt đầu chấp hành.

Ngứa.

Cảm giác ngưa ngứa nhỏ nhỏ lan tràn trên cổ tay trái, tay phải bị gãy như hoại tử mà không có chút cảm giác nào, Lạc Dịch chỉ cảm thấy trong hô hấp có mùi cỏ thơm ngát, gió nắng ấm áp thổi lên thật thoải mái, thật sự thích hợp để ngủ a — nếu không có cảm giác ngưa ngứa kia thì được rồi.

Mí mắt Lạc Dịch giật giật, cuối cùng rung động mở ra, trong tầm mắt mờ mịt là một đôi mắt, con mắt màu xanh lam như thủy tinh. Chủ nhân đôi mắt kia lúc này đang ngồi bên người Lạc Dịch, một bàn tay tinh tế vuốt ve hắc hoàn trên cổ tay trái, sau khi thấy Lạc Dịch mở mắt, liền lộ ra tươi cười rất đơn thuần.

Mỗ phiến tử cứng ngắc.

Vì sao Diệp Chu lại ở chỗ này! Hắn không phải là không thể rời khỏi thần mộc sao!? Không đúng — Lạc Dịch ngửa đầu nhìn đại thụ cành lá che cả chân trời kia, cả người đều Sparta: Không phải Diệp Chu rời đi thần mộc, mà căn bản là hắn bị Thiên Giới đạo đưa đến chỗ Thần Mộc…… Được rồi, theo ý nghĩa nào đó, nơi này quả thật là nơi Phong Tỏa Vân không thể đến, nhưng là cái loại liên tưởng kỳ quái mới ra hang hổ lại vào hang sói là sao, hắn không muốn đối mặt với Diệp Chu ngao! Theo ý nghĩa nào đó, Diệp Chu so với Phong Tỏa Vân còn đáng sợ hơn không thể giải thích a!

…… Ta cám ơn ngươi, Thiên Giới đạo.

Nội tâm Lạc Dịch bị gương mặt yên lặng che đi, Diệp Chu đè lên hắc hoàn, hỏi Lạc Dịch vấn đề mỗi lần đến đều nhắc tới:

“Lạc Dịch, ngươi chừng nào mới đem nó cho ta?” Y hơi chờ đợi nhìn Lạc Dịch: “Đưa ra yêu cầu thứu ba đi, vô luận là cái gì, chỉ cần là Lạc Dịch muốn, muốn làm, luôn hy vọng, ta đều có thể làm cho ngươi.”

"…… Tạm thời không có chuyện cần phiền toái ngươi, cảm tạ."

"Ta có thể lập tức chữa khỏi cho nhân loại kia."

"…… Này ta có thể giải quyết, cảm tạ."

Diệp Chu lộ ra một loại biểu tình gần như ủy khuất, y không tiếp tục dây dưa, mà buông lỏng ta ra. Lạc Dịch vừa thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại cảm thấy tay Diệp Chu theo tay trái của hắn hướng lên trên, cho đến khi đụng đến xương quai xanh, chậm rãi lượn quanh.

Thanh âm Diệp Chu đột nhiên trở nên gần hơn: "Ngô, Lạc Dịch, thật nhiều dấu vết a." Ngón tay lượn quanh trên xương vai xanh trượt xuống, di chuyển trên khuôn ngực trần trụi của Lạc Dịch: "Nơi này, nơi này, toàn bộ đều là……"

Lạc Dịch trợn to mắt, phát hiện mình chỉ khoác một kiện bạch bào, tuy rằng không có môn hộ đại khai, nhưng là cái gì nên lộ, không nên lộ cơ bản đều thấy hết, nhất là dấu vết xanh tím trên ngực kia, càng như chọc mù mắt 'chó' của Lạc Dịch.

Trong nháy mắt, ký ức lúc trước đã trở lại toàn bộ. Lạc Dịch kinh hồn táng đảm đẩy cái tay đang làm bậy kia ra, phanh một cái ngồi dậy, sau đó lộ ra biểu tình khó có thể miêu tả — không phải bởi vì đau, mà là bởi vì không đau……Từ trên xuống dưới trên khắp cơ thể dường như đã được thanh lý qua, nơi này, chỗ này đều được bôi dược mát mát lạnh lạnh, Lạc Dịch bắt buộc mình không nghĩ nữa, đến tột cùng là ai hỗ trợ xử lý những cái này……

Diệp Chu thu tay lại, mỗ phiến tử cúi đầu làm bộ sửa lại quần áo không dám nhìn mặt Diệp Chu. Tầm mắt Diệp Chu dừng lại trên vành tai Lạc Dịch, nơi đó có một dấu vết chủ nhân của nó vĩnh viễn không thể phát hiện, hồng hồng, nhỏ nhỏ, như một ấn ký dùng khí lực lớn mút vào công bố quyền sở hữu.

"Lạc Dịch." Diệp Chu bắt đầu gọi tên Lạc Dịch, trong thanh âm mang theo một chút tò mò: "Giao phối thực thoải mái sao?"

"……" Lạc Dịch cơ hồ bị sặc bởi nước miếng của mình.

"Đem bộ phận sinh dục sáp nhập……[tỉnh lược]……, loại hành vi này thực thoải mái sao?" Diệp Chu nhìn cái đầu càng ngày càng thấp kia, cơ hồ sắp chạm vào ngực, bám riết không tha kêu tên Lạc Dịch, như là một tiểu hài tử bướng bỉnh nhất định phải nghe được một đáp án: "Lạc Dịch?"

"…… Này ngươi phải tự mình cảm thụ." Lạc Dịch hít sâu một hôi, mới đem không phun ra cái câu "Chuyện của người lớn trẻ con đừng xen vào".

"Ta không biết." Diệp Chu lắc đầu, trong đôi mắt trong suốt như hiện lên một tia màu tím: "Trước khi vào đây, ta chưa trưởng thành Sau khi đi vào thời không này, ta đã không có đối tượng."

Đây rõ ràng là xử nam mấy ngàn a! Lạc Dịch bị sự thật này đánh trúng, trong nháy mắt, hắn cảm thấy đồng tình.

"Vì sao không có đối tượng? Ngươi xem nơi này……" Bao nhiêu manh muội tử a

"Ta không thể *** với người nơi này." Diệp Chu hơi nâng lên cằm: "Ta sẽ không trao đổi gì với bất cứ sinh linh nào trong này…… kể cả ***." Thanh âm Diệp Chu thực bình thản, bình thản đến mức không thể nghe ra tàn khốc bên trong đó: "Trước khi gặp ngươi, ta đã mấy ngàn năm chưa nói chuyện."

"Lạc Dịch, ngươi bất đồng." Diệp Chu dựa sát vào Lạc Dịch, ánh mắt xuyên qua tầng tầng lớp lớp lá cây nhìn phía xa xôi: "Ta không thuộc về thời không này, ngươi cũng không phải người của thời không này, cho nên ta có thể trao đổi với ngươi, mà không bị 'Chúng nó' phát hiện……"

Diệp Chu đột nhiên an tĩnh lại, suy nghĩ Lạc Dịch đang dừng lại tại từ "Chúng nó" trong lời của Diệp Chu, hắn vừa định hỏi Diệp Chu, đã thấy ánh mắt Diệp Chu sáng rỡ vô cùng, mỗ phiến tử đột nhiên có loại dự cảm không ổn……

Diệp Chu kề đầu bên bả vai Lạc Dịch, híp mắt cười, như là tiểu hài tử phát hiện ra một trò đùa dai.

"Lạc Dịch, chúng ta đến *** đi."

"……"

Lạc Dịch trầm mặc đứng dậy, xoay người rời đi.

Nhà ai thật không may có tiểu hài tử thế này a! mau đón về! Nhanh a!

Diệp Chu không còn chỗ dựa ngã vào trên cỏ cũng không đứng dậy, lấy tay chống cằm nghiêng đầu nhìn thân ảnh mỗ phiến tử bối rồi chạy đi, chỉ đơn thuần cảm thấy nghi hoặc.

"Vì sao không đáp ứng?" Diệp Chu trừng mắt nhìn, tựa hồ nghĩ đến cái gì mà ngộ ra: "Ngô…… Lạc Dịch sẽ chịu thiệt a, vậy thì đổi một cái?"

Diệp Chu cười rất vui vẻ, nụ cười kia không chứa chút ác ý nào:

"Lạc Dịch, ngươi *** với ta, ta lập tức chữa khỏi cho nhân loại kia, được không?"

Lạc Dịch lần này ngay cả khí lực để tức giận cũng không có, hắn không quay đầu cũng biết Diệp Chu sẽ là một bộ biểu tình hoàn toàn không biết mình đã làm sai cái gì.

Mắt thấy Lạc Dịch càng chạy càng xa, sắp rời khỏi phạm vi thần mộc, Diệp Chu khởi động thân mình, ánh mắt nồng đậm biến thành một mảnh tối đen.

"Lạc Dịch, nhân loại kia sẽ chết."

Lạc Dịch dừng bước: "Y sẽ không chết, ta sẽ chữa khỏi cho y."

"Nhưng tên kia quả thật sắp chết." Ánh mắt Diệp Chu tinh thuần đến mức không nhiễm chút bụi, đồng thời cũng lạnh lùng tựa như băng tuyết: "Các yếu tố kích thích gen đã hợp lại một khối trong đầu y, hiện thực áp lực khiến thần kinh não của y không ngừng bị áp bách, chỉ cần không loại trừ đi áp lực, cho dù ngươi dùng châm hay là dùng dược, nhân loại kia cuối cùng vẫn sẽ diệt vong."

Lạc Dịch xoay người sang chỗ khác, Diệp Chu cùng Lạc Dịch đối diện, không nhanh không chậm nói tiếp:

"Cái áp lực kia, là ngươi."

Lạc Dịch cam chịu.

"Lạc Dịch" Diệp Chu cười thực đơn thuần, nhìn không ra chút ác ý: "Lúc trước khi ngươi bị nhân loại kia chém đầu, có cảm giác gì?"

"……"

"Đau sao? Khó chịu sao? Thương tâm sao? Hối hận sao?"

— rất đau, rất khó chịu, rất thương tâm, rất…… Hối hận. Hồng y nhân ôm di vật nức nở: Lạc Dịch, thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi.

Lạc Dịch, thực xin lỗi, ta nghi ngờ ngươi.

Lạc Dịch, thực xin lỗi, ta giết ngươi.

Lạc Dịch, thực xin lỗi, ta…… Yêu ngươi a……

Lạc Dịch cúi đầu, hình ảnh vừa lóe lên trong đầu khiến hắn choáng vàng, hắn chống đỡ nhìn về phía Diệp Chu, nửa cười mà lại như không cười.

"Đầu cũng rớt, làm sao có thể không đau, không khó chịu?"

"Thương tâm?"

"…… Có lẽ đi."

"Hối hận?"

"……"

Sẽ đau, sẽ khó chịu, sẽ thương tâm, nhưng cũng không hối hận.

Ánh mắt Diệp Chu như bị bịt kín một tầng sương mù, khiến người ta không thể nhìn thấy phiến tinh thuần kia. Lạc Dịch không biết hình dung loại ánh mắt này như thế nào, mang theo một loại ý tứ hàm xúc cổ quái hắn xem không hiểu, thật lâu về sau hắn mới hiểu được, giống như một đứa bé biết rõ đây là tình huống cấm kỵ, lại cố tình làm nổ một quả bom.

"Vì sao không nói cho y?" Diệp Chu hỏi: "Nói cho nhân loại kia, ngươi chính là 'Lạc Dịch', 'Lạc Dịch' từ trước đến nay chỉ có một."

Lạc Dịch nhìn Diệp Chu, chậm rãi nhếch môi bắt đầu cười.

"Nói cho y? Ta nên nói cho y thế nào." Lạc Dịch lộ ra sáng lạn tươi cười: "Chẳng lẽ ta chạy đến trước mặt Phong Tỏa Vân nói: Hắc, bạn hữu, ta chính là cái tên không hay ho kia đã lừa ngươi sau đó bị ngươi chém đầu?" Lạc Dịch tươi cười càng lúc càng lớn: "Chẳng lẽ muốn ta nói cho Phong Tỏa Vân kỳ thật ta không phải con người, là quỷ? Yêu tinh? Ma? Thần tiên? Hoặc là nói Tá Thi Hoàn Hồn — đây còn tương đối đáng tin hơn một chút."

Lạc Dịch cười ha hả: "– ngươi cảm thấy Phong Tỏa Vân sẽ tin tưởng sao? Tin tưởng từ đầu đến cuối chỉ có một 'Lạc Dịch', loại việc vô căn cứ này……"

"Ta tin tưởng."

Tiếng cười của Lạc Dịch ngưng bặt, hắn không thể tin há to miệng, thân thể run rẩy một phen — đó là phản xạ muốn xoay người nhìn về phía người tới lại cứng rắn ngăn lại, hắn không dám quay đầu, hắn sợ vừa quay đầu lại, ngay cả vọng tưởng tất cả những điều này đều là nghe nhầm cũng biến mất.

Làm sao có thể, làm sao có thể — Phong Tỏa Vân vì sao lại ở chỗ này!?

Lạc Dịch vừa sợ vừa giận nhìn về phía Diệp Chu, sau đó khiếp sợ phát hiện Diệp Chu không biết khi nào thì biến mất.

— ta ……!!!

Lạc Dịch hít sâu một hơi, hắn biết mình bị ám toán, tuy rằng không biết Diệp Chu vì sao phải làm như vậy, nhưng để hắn một mình đối mặt với quả bom hẹn giờ kia…… Ni mã đây là mục đích của Diệp Chu sao!? Vô luận là Phong Tỏa Vân đem hắn lộng tàn hoặc y canh chừng Tỏa Vân lộng tàn, cơ hội tốt như vậy đương nhiên là vơ vét tài sản các loại a!

Mùi hoa anh túc và mùi máu tươi trong không khí càng ngày càng nồng đậm, còn có tiếng đến gần kia, đó là thanh âm lòng bàn chân đạp lên cỏ, tựa như một đạo bùa đòi mạng nện lên trái tim của Lạc Dịch. Khủng hoảng trong lòng Lạc Dịch không khống chế nổi bắt đầu tăng lên, khiến hắn giống con thỏ chấn kinh bắt đầu điên cuồng chạy trốn về phía trước, nhưng mà chân vừa mới bước một bước, đã bị người nọ từ phía sau ôm vào trong lòng, rốt cuộc không thể nhúc nhích.

"Ta tin tưởng…… Lạc Dịch……Vô luận ngươi nói cái gì…… Ta đều, tin tưởng……"

Người nọ từ phía sau ôm chặc lấy hắn, kìm nén, run rẩy, mang theo vô tận tưởng nhớ. Đầu vai trầm xuống, người nọ tựa đầu lên cổ hắn, lời nói run rẩy nghẹn ngào đến bên tai Lạc Dịch mơ hồ thành một mảnh.

"Thật tốt……"

Phong Tỏa Vân từng chút một lặp lại, nỉ non, cổ họng nghẹn ngào khiến y rất khó khăn để phát ra thanh âm, nhưng vẫn như trước mà lặp lại, thanh âm khàn khàn mà trầm thấp, cuối cùng nghẹn ngào đến mức không thể phun ra tiếng gì.

"…… Thật tốt……"

Thật tốt, ngươi còn sống.

Thật tốt, ngươi ở trong này.

Phong Tỏa Vân cơ hồ là đè nén cuồng loạn mà khóc, thanh âm khàn khàn trầm trọng như phát tiết thống khổ và tuyệt vọng, tựa như dòng nước vỡ đê bao trùm tất cả, khiến người ta bị dòng nước kia áp đến mức không thể hô hấp.

Thật tốt, ta không mất đi ngươi.

Lạc Dịch, thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi —

Lạc Dịch chỉ cảm thấy toàn bộ tế bào thần kinh của mình cuối cùng đều vì tiếng khóc kia mà run rẩy, nguyên bản muốn phun ra lời phủ nhận, rốt cuộc không phát ra bất cứ thanh âm gì. Hắn cảm thấy vạn phần khổ sở, tuyệt vọng và bi thương trên người Phong Tỏa Vân hoàn toàn truyền đến trên người hắn, Lạc Dịch thậm chí cảm thấy, chỉ cần hắn cự tuyệt Phong Tỏa Vân, người nọ cũng sẽ trong nháy mắt chết đi.

Phong Tỏa Vân, người nên nói thực xin lỗi, chưa bao giờ là ngươi.

[thiên khánh năm bốn, Lâu Trung Lâu, Phong Tỏa Vân. Đối tốt với y, ngươi nợ y.]

[bức thư này vào thiên khánh năm 49 giao cho một người trung thành với ngươi, đây là một hồi luân hồi.]

Luân hồi, luân hồi, từ thiên khánh năm 43 đến thiên khánh năm 66, lá thư này đến tột cùng là một nguyên nhân, hay là một chung kết, tựa như một cái vòng tròn không tìm thấy khởi điểm và chung điểm, hắn và Phong Tỏa Vân cũng là như thế, hắn nuôi lớn Phong Tỏa Vân, Phong Tỏa Vân vì hắn hủy nửa đời người, trên con đường nợ và trả không ngừng tuần hoàn, cho đến cuối cùng mới phát hiện đã muốn dây dưa không rõ.

Lạc Dịch nhắm mắt lại, thân thể hơi ngửa ra sau đem trọng tâm dồn hết lên phía sau, Phong Tỏa Vân nháy mắt liền cảm nhận được, hắn cơ hồ là khẩn cấp ôm chặt Lạc Dịch hơn.

"Lạc Dịch…… Ta rốt cục tìm được ngươi ……"

"…… Đã lâu không gặp, Phong Tỏa Vân."

69. Chương 69: Ở Chung X Khoảng Cách X Bất An

[Một ngày của Lạc Dịch

Giờ mẹo: Rời giường. Thay quần áo: Phong Tỏa Vân.

Giờ Thìn: Bữa sáng. Bồi ăn: Phong Tỏa Vân.

Giờ Tỵ: Thi châm. Đối tượng: Phong Tỏa Vân.

Buổi trưa: Cơm trưa. Bồi ăn: Phong Tỏa Vân.

Giờ Mùi: Ngủ trưa. Quản lý: Phong Tỏa Vân.

Giờ Thân: Đi dạo. Làm bạn: Phong Tỏa Vân.

Giờ Dậu: Thi châm. Đối tượng: Phong Tỏa Vân.

Giờ Tuất: Bữa tối. Bồi ăn: Phong Tỏa Vân.

Giờ hợi: Đi ngủ. Tắt đèn: Phong Tỏa Vân.

Giờ tý: Ngủ. Gác đêm: Phong Tỏa Vân.

Giờ sửu: Ngủ. Gác đêm: Phong Tỏa Vân.

Giờ dần: Ngủ. Gác đêm: Phong Tỏa Vân.

……]

Lạc Dịch: "……"

Công lược không nhìn biểu tình ngay cả đản cũng muốn rớt của mỗ phiến tử, tiếp tục không chút cảm tình đọc tiếp: "Phía trên, là một ngày của player và Phong Tỏa Vân. Theo đo lường, mấy ngày này giữa player và phong Tỏa Vân khoảng cách dài nhất là 5.3324 thước."

Lạc Dịch che mặt: "Không cần dùng con số chính xác như vậy nhắc nhở ta sự thật tàn bạo như thế nào……"

"player, Phong Tỏa Vân thực để ý ngươi nga, mễ sách." Xuyên việt tinh tế lặp lại: "Thực để ý thực để ý, mễ sách. Cho nên đối tốt với y một chút, player."

"…… Ta biết." Lạc Dịch thần sắc phức tạp nhìn ảnh ngược của thân ảnh đơn bạc ngoài cửa — Phong Tỏa Vân cứ cố chấp như vậy trói buộc chính mình bên người Lạc Dịch, giống như 13 năm trước, chưa bao giờ thay đổi.

Chia lìa từ lúc đó đến bây giờ đã bao lâu? Đối với Phong Tỏa Vân mà nói, đã lâu lắm lâu lắm, đủ để một thiếu niên trở thành một thanh niên Nhưng là đối với Lạc Dịch mà nói, hắn với Phong Tỏa Vân chỉ là mấy tháng không gặp, ngay cả nửa năm cũng không tới. Chênh lệch như thế, nên dùng cái gì để bù vào? Lạc Dịch hiện tại là sợ hãi, đối mặt với Phong Tỏa Vân có thể nói là xa lạ, hắn không biết mình nên dùng thái độ gì. Lúc trước còn có thể ngụy trang thành người xa lạ không nghĩ nhiều, nhưng sau khi bại lộ, hắn căn bản không biết phải ở chung thế nào với Phong Tỏa Vân — Phong Tỏa Vân đã không còn là "Hùng hài tử", mà hắn cũng không phải "Tiểu tư" khúm núm trong quá khứ kia.

Từ ngày đó đến bây giờ, lúc bọn họ ở chung hầu hết là im lặng, nói chuyện cũng như là làm theo thông lệ, mang theo xấu hổ không rõ. Phong Tỏa Vân chưa bao giờ chất vấn Lạc Dịch chuyện quá khứ, so với Lạc Dịch đứng ngồi không yên, y hoàn toàn không thèm để ý bầu không khí xấu hổ và xa cách như có như không kia, như là chỉ cần có thể nhìn thấy Lạc Dịch, y liền thỏa mãn.

Ít nhất hiện tại Phong Tỏa Vân phối hợp rất tốt với việc trị liệu. Lạc Dịch trong đau khổ mà vui mừng nghĩ, nhìn sắc mặt Phong Tỏa Vân càng ngày càng tốt, mỗ phiến tử nhất thời cảm thấy tiền đồ một mảnh sáng lạn – vậy cái cảm giác vi diệu này là sao……

Lạc Dịch theo bản năng xem nhẹ bất an trong lòng, loại bất an này từ cái khoảng khắc hắn gặp lại Phong Tỏa Vân liền xuất hiện, thường thường đâm vào trái tim một cái. Lạc Dịch chung quy vẫn cảm thấy hồng y thanh niên xinh đẹp kia như ngọn lửa sắp lụi tàn, phản chiếu ánh sáng mỹ lệ cuối cùng của nó. Loại liên tưởng này khiến Lạc Dịch rất khó chịu, nhưng hắn hoàn toàn không tìm thấy ngọn nguồn, chỉ có thể như người nhận hình phạt mà chờ đợi phán quyết cuối cùng.

Lạc Dịch đứng lên nhanh chóng đi tới cửa phòng, đẩy ra, liếc mắt một cái liền trông thấy tuyệt sắc thanh niên đang đứng lặng yên bên cửa. Phong Tỏa Vân đứng ở đối diện, mi mắt thật và cong nâng lên, lộ ra một đôi mắt thâm sâu cuồn cuộn, như yêu ma hút đi linh hồn con người, rơi vào liền không thể thoát thân. Cho dù biết đối phương cũng không có cố ý dụ dỗ, nhưng mị ý và mị hoặc ngẫu nhiên tạo thành này như trước khiến Lạc Dịch trong nháy mắt thất thần.

Lạc Dịch khụ một tiếng nhanh chóng dời đi tầm mắt, ngập ngừng nói một câu: "Ta đi lấy dược."

Mẹ ơi này không khoa học! Trên đời như thế nào có yêu nghiệt đến loại cảnh giới này! đây là phạm tội!

Mỗ phiến tử gần như chạy trối chết ra phía ngoài, sau đó liền nghe thấy tiếng bước chân đi theo, rất nhẹ, tựa hồ không chú ý sẽ bỏ qua.

Đôi mắt kia……ban đầu là cực kỳ tinh khiết và đơn thuần, cho dù mang theo mỵ hoặc trời sinh, lại như trước thuần túy đến mức không chứa một chút tạp chất, hoàn toàn không phải "Yêu dị" như hiện tại. Lạc Dịch nghĩ như vậy, không khỏi có chút khó chịu, bởi vì hắn phát hiện đầu sỏ tạo nên tất cả chính là hắn.

— ngươi thật là đi trả nợ sao, là thiếu nợ mới đúng?

Có thanh âm chi tiết nói.

Lạc Dịch mím môi, đứng trước tiệm thuốc, lại thật lâu không đẩy cửa, suy nghĩ không biết bay tới nơi nào.

Sau đó bi kịch đã xảy ra.

Người bên trong hiệu thuốc có lẽ không chú ý có người yên lặng đứng bên ngoài, "Ba" một tiếng đẩy cửa ra, Lạc Dịch "Ba" một tiếng ôm mặt ngồi xổm xuống. Mỗ phiến tử cảm thấy thực thương tâm a thực thương tâm, hắn khó có được một ngày suy nghĩ về nhân sinh của chính mình thì ngay lúc tỉnh lại lão thiên đã không chút lưu tình ban cho hắn "Một cái tát", vì thế hắn quả nhiên không thích hợp đi vào con đường văn nghệ a sao……

Người bước ra sợ ngây người. Lạc Dịch chỉ cảm thấy trong đầu vù vù, bên tai một tiếng vang lớn, mùi máu tươi xung quang nồng đậm lên, dường như cảm giác được có người đang gọi hắn, tựa hồ thất kinh muốn nâng hắn dậy.

"Ta, không có việc gì……"

Lạc Dịch vừa ngẩng đầu, xoang mũi liền chảy ra một cỗ nhiệt lưu — ni mã mùi máu tươi nồng đậm như vậy, lại không phải trên người Phong Tỏa Vân mà là máu tươi của hắn a!

Biểu tình của hồng y thanh niên trong nháy mắt liền thay đổi, đồng tử co rút nhanh, nhìn chằm chằm máu tươi trên mũi Lạc Dịch, con bướm nơi khóe mắt hồng điệp vặn thành một hình dạng dữ tợn. Lạc Dịch trực giác không ổn, liền che cái mũi kêu to: "Phong Tỏa Vân!"

Nhưng vẫn là quá muộn. Chỉ nghe "Đông" một tiếng, một vật tròn tròn lăn đến bên chân Lạc Dịch, máu tươi rơi đầy đất. Hồng y yêu nghiệt cảm thấy mỹ mãn mà lắc lắc thi thể không còn đầy, tùy tay ném đi, sau đó thật cẩn thận tiến đến trước mặt Lạc Dịch, như là lấy lòng, hoặc là đang tranh công.

"Lạc Dịch, Lạc Dịch, còn đau không? Ngươi xem, ta đã loại bỏ người làm ngươi bị thương. Ta giết chết tất cả bọn họ, Lạc Dịch, nếu có ai làm ngươi mất hứng, ta toàn bộ đều giết chết hết."

Lạc Dịch cứng ngắc tại chỗ, xoang mũi trong ngoài đều là mùi máu, nhưng bên kia dường như nồng đậm hơn một chút. Hắn nhìn chằm chằm cái đầu bên chân, đó là một thiếu niên anh tuấn, trong ánh mắt trừng to lộ vẻ không thể tin và kinh sợ. Lạc Dịch nhìn chằm chằm đôi mắt quen thuộc mà xa lạ kia, như gãy nứt.

— "Ngụy vật" bên cửa sổ ban đầu là con trai độc nhất của một phú thương, bởi vì ánh mắt rất giống "Hắn", nên bị ta bắt lại đây……

Đây là "Ngụy vật", bị hư.

Xa xa truyền đến tiếng bước chân vội vàng, Lạc Dịch mờ mịt nhìn qua, một chỗ khác trên hành lang, một áo xám nam tử xa xa nhìn lại đây, khi nhìn thấy Lạc Dịch và Phong Tỏa Vân thì biến sắc. Tầm mắt của nam tử kia dời xuống thi thể của thiếu niên, trên mặt căn bản không có chút biểu tình, chỉ có một mảnh trắng bệch. Áo xám nam tử để lại một loại cảm giác cực kỳ quen thuộc, thân mình hơi khom xuống và ánh mắt khúm núm, điều này đại biểu cái gì, Lạc Dịch lại không rõ lắm.

— "Ngụy vật" dưới tàng cây kia không phải ta thu thập, là giáo chủ tự mình dẫn lên núi, từng là một thành viên của thất tinh kiếm môn. Ngươi phát hiện đúng không, khí chất rất giống "Hắn"……

Kia cũng là "Ngụy vật".

Trên thực tế, vô luận là thiếu niên, nam tử, bao gồm cả hắn hiện tại, toàn bộ đều là "Ngụy vật" của "Lạc Dịch" trong quá khứ.

Phong Tỏa Vân nhìn thấy áo xám nam tử, tựa hồ hơi nghi hoặc suy tư một phen, ánh mắt của y quét qua áo xám nam tử một trận, như là đột nhiên nhớ lại cái gì mà kích động lên. Phong Tỏa Vân gắt gao kề bên Lạc Dịch, thanh âm sợ hãi mà run rẩy, như là tiểu hài tử sợ bị vứt bỏ, nói năng lộn xộn giải thích, cầu xin cha mẹ tha thứ.

"Lạc…… Dịch, thực xin lỗi thực xin lỗi thực xin lỗi…… Đây, đây đều là ngụy vật, là ngụy vật Vong phu nhân mang đến cho ta ngoạn — tha thứ ta, Lạc Dịch, khi đó ta rất nhớ ngươi …… Rất…… tịch mịch a……"

Hồng y thanh niên bắt đầu nghẹn ngào, trong đôi mắt một mảnh sợ hãi, Lạc Dịch nhìn Phong Tỏa Vân như vậy, trong lòng một mảnh xót xa.

Không đáng a, Phong Tỏa Vân, căn bản không đáng, người sai căn bản không phải là ngươi.

Gặp Lạc Dịch không đáp lại, Phong Tỏa Vân càng sốt ruột, sắc mặt hắn bỗng dưng tái nhợt một mảnh, che miệng cúi đầu ho khan vài tiếng, tiếng ho phát ra như có dã thú đang rít gào, làm cho người ta vô cùng sợ hãi. Bất an cường liệt đánh úp lên người Lạc Dịch, hắn nhìn Phong Tỏa Vân buông tay xuống, khóe miệng và trong lòng bàn tay một mảnh đỏ tươi.

Sao lại thế này —!?

Lạc Dịch kích động bắt mạch cho Phong Tỏa Vân, Phong Tỏa Vân như hoàn toàn không chú ý tới dị thường của chính mình, dùng cái tay không bị dính máu thật cẩn thận bắt lấy vạt áo Lạc Dịch, ngữ khí suy yếu mà bướng bỉnh nói: "Lạc Dịch, tha thứ ta, tha thứ ta được không…… Có phải hay không nếu không có bọn họ, Lạc Dịch mới có thể tha thứ cho ta……?"

Nói xong, Phong Tỏa Vân nhẹ nhàng nghiêng đầu, mắt hẹp dài liếc về phía nam tử áo xám xa xa, trong câu nói lộ ra thị huyết và sát ý.

"Ta tha thứ ngươi!" Lạc Dịch sắc mặt tái nhợt kêu to: "Ta tha thứ ngươi, vậy nên ngươi đừng động, ngoan ngoãn đừng nhúc nhích……"

Ngay vừa rồi, Lạc Dịch mới hoảng sợ phát hiện, thân thể người đối diện như đèn dầu gần tắt.

Không có khả năng không có khả năng không có khả năng a! Rõ ràng, rõ ràng lúc trước còn tốt — Phong Tỏa Vân trước mắt như là mấy ngày mấy đêm không ăn không uống không ngủ…… đợi đã, không ngủ?

"Cho nên ta nói, Phong Tỏa Vân thực để ý ngươi, mễ sách, quá để ý." Âm điệu quen thuộc mà thong thả vang lên bên tai: "Công lược nói cho ngươi biết nga mễ sách, Phong Tỏa Vân vẫn một mực coi chừng ngươi, vô luận ban ngày. Vẫn là buổi tối, mễ sách."

Trong đầu Lạc Dịch vang lên thanh âm công lược nghiêm túc đọc thời gian một ngày, mới phát hiện tin tức bao hàm bên trong tàn khốc bao nhiêu.

"Ngươi……" Thanh âm Lạc Dịch bắt đầu phát run, hắn muốn rống to với người đối diện, thanh âm lại như nghẹn lại tại yết hầu không phát ra được: "Ngươi không ngủ sao……!?"

Phong Tỏa Vân chớp mắt, thật cẩn thận tựa đầu bên hõm vai Lạc Dịch, thấy Lạc Dịch không phản đối liền an tâm dựa vào, thả lỏng thân mình.

"Ngủ không được nha, Lạc Dịch…… Chỉ cần nghĩ đến lúc ta không thấy được ngươi ngươi sẽ biến mất, biến mất, ta liền sợ hãi đến mức hoàn toàn không ngủ được……"

Yết hầu Lạc Dịch căng thẳng: "…… Ta sẽ không biến mất."

"Ta biết, ta tự nói với chính mình …… Nhưng ta cuối cùng không nhịn được suy nghĩ, đây là một giấc mơ, ngủ xong tỉnh lại cũng chẳng còn gì nữa……"

Phong Tỏa Vân như là vì xác định tồn tại của Lạc Dịch mà lấy tay vòng lấy thân thể Lạc Dịch, dùng sức ôm lấy cũng không dám đè nặng lên người Lạc Dịch. Lạc Dịch dùng sức bắt lấy cánh tay Phong Tỏa Vân, thấp giọng quát: "Phong Tỏa Vân, ngươi nhìn ta, nhìn ta, ta ở nơi này!"

"Ta biết, ta biết." Phong Tỏa Vân một bên ngập ngừng một bên ôm Lạc Dịch run rẩy: "Nhưng là ta…… Sợ hãi a……"

Đáng sợ nhất không phải vô vọng, mà là sau khi cho hy vọng, lại cho tuyệt vọng.

Sắc mặt Lạc Dịch biến ảo mấy lần, cuối cùng thỏa hiệp thở dài một tiếng. Kia cũng chỉ là một hài tử vĩnh viễn không lớn nổi, nhìn thẳng ánh mắt mê mang của đối phương.

"Hiện tại, trở về phòng!" Lạc Dịch phun ra một câu, gần như nghiến răng nghiến lợi: "Lão tử cùng ngươi ngủ!"

70. Chương 70: Phiên Ngoại: Ngụy Vật

Hắn luôn là một người yếu đuối. Võ công không cao, diện mạo bình phàm, tính tình nói tốt nghe một chút chính là ôn hòa thành thật, khó nghe một chút chính là yếu đuối dễ khi dễ. Bởi vậy, cho dù làm đại sư huynh, các sư đệ và sư muội cũng không để ý đến hắn, "Đại sư huynh" từ trước đến nay là cái tên cho bọn họ sai sử.

Hắn cũng từng cảm thấy ủy khuất, cũng từng oán giận, nhưng chỉ có thể đổi lấy một thân giễu cợt, về phần phản kháng, hắn vạn phần không dám. Lâu ngày, hắn đã thành thói quen khúm núm.

Bởi vì Ma Giáo thường xuyên hoạt động, trong chốn võ lâm không khí càng ngày càng khẩn trương, các chính đạo môn phái tụ tập tổ chức võ lâm đại hội. Cuối cùng tuyển ra Võ Lâm Minh chủ cũng rất có năng lực, nhằm vào Ma Giáo làm ra đủ loại bố trí, tuy nói không thể diệt trừ tận gốc, nhưng sẽ ngăn chặn Ma Giáo mở rộng.

Sau đó có một ngày, minh chủ cho hắn môn phái của hắn một nhiệm vụ trọng yếu: Lẫn vào tổng đàn Ma Giáo, đánh cắp tin tức — nhiệm vụ này nói trắng ra là chính là đi chịu chết. "Tử Hà Vụ, ngọc bích thủy, cực lạc lâm, Nại Hà Kiều, Tu Du Sơn, Hoàng Tuyền, Thần Lộc, Lục đạo, này chi vị luân hồi." Câu khẩu quyết này chỉ cần là người hành tẩu giang hồ thì đều biết, nếu muốn tiến vào tổng đàn luân hồi giáo Tu Du Sơn, cánh cửa đầu tiên "Tử Hà Vụ" là có thể khiến vô số người phải thất bại mà về. Hơn nữa, luân hồi giáo giáo chủ hiện tại có thể nói là tiếng xấu lan xa, gặp được y trừ bỏ chết vẫn là chết.

Tiến vào Tu Du Sơn = dùng luân hồi hoàn = bị luân hồi giáo khống chế

Gặp phải ma đầu = chết

Nhiệm vụ đã ngoài hằng đẳng thức kia biến thành củ khoai phỏng tay, thất tinh kiếm môn coi như là môn phái nổi danh, dưới vô số ánh mắt chăm chú, môn chủ và các trưởng lão không dưới một lần đi lừa dối minh chủ: Luyến tiếc đệ tử tinh anh trong môn phái, lại không thể phái một ít môn đồ vô danh — khi bọn họ nghĩ tới hắn, đột nhiên cảm thấy cửa rộng mở.

Hắn là đại đệ tử đại diện cho 29 đệ tử, danh phận là tuyệt đối đủ, thiên tư không cao thuộc về loại mất đi cũng không đau lòn. Diện mạo cũng là lẫn vào đám người liền không tìm thấy, vì thế hắn cứ như vậy bị đẩy đi "Ủy thác trọng trách".

Cho dù môn chủ và sư phó có khen ngợi công việc hắn phải làm thế nào đi nữa, hắn cũng biết hắn bị bỏ rơi. Mặc dù có chút khổ sở, nhưng thói quen phục tùng khiến hắn nghe lời thu thập tốt hành lý, chết lặng xuất phát về phía Tu Du Sơn.

Sau đó, hắn gặp người đời này kiếp này hắn không bao giờ quên được.

Lần đầu tiên gặp người nọ, hắn sợ ngây người. Bởi vì hắn căn bản không thể tưởng tượng được ma đầu thị sát thành tính trong truyền thuyết thế nhưng, dĩ nhiên là một, một…… hắn không thể dùng từ ngữ gì để hình dung đối phương, toàn bộ tư duy đều trống rỗng.

Gặp đối phương nhìn lại đây, hắn theo bản năng cúi đầu xuống, giống làm tiểu hài tử làm sai sự mà mặt đỏ lên. Hắn không nghe thấy bất cứ tiếng động gì, nhưng gió lưu động đã muốn nói cho hắn: Đối phương đã đi tới trước mặt.

Sau đó một mảnh đen tối, mất đi ý thức.

Sau khi tỉnh lại — hắn căn bản không nghĩ tới hắn còn có cơ hội tỉnh lại — có người nói cho hắn: Nơi này là Tu Du Sơn, về sau ngươi liền thanh thản mà ở trong này.

Hắn khó hiểu, người kia — đó là một nữ nhân trên mặt mang hắc sa, tựa hồ nhìn ra hắn nghi vấn, lạnh lùng bỏ xuống một câu liền ly khai. Câu nói kia hắn vẫn nhớ rõ ràng, bởi vì đó là ý nghĩa tồn tại của hắn ở Tu Du Sơn.

— Ta mặc kệ quá khứ của ngươi. Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là ngụy vật, cho giáo chủ chơi đùa. Nhớ kỹ, đừng khiến giáo chủ phiền chán ngươi, cũng không được để giáo chủ thích ngươi, sẽ mất mạng.

Khi đó hắn nghe không hiểu, nhưng sau này, hắn hiểu được cái gì gọi là…… Ngụy vật.

Người nọ nhìn hắn, vĩnh viễn chỉ đang nhìn bóng dáng một người, hắn giống như là một bức họa, một bình hoa mở ra ở đó để người nọ quan sát. Người nọ đối hắn rất tốt, trên thực tế những ngày hắn ở Tu Du Sơn so với trong quá khứ còn tốt hơn, hắn nhàn nhã luyện công, người nọ thậm chí nguyện ý vì tìm đến các loại dược quý cho hắn, khiến võ công của hắn tiến bộ vượt bậc. Nhưng loại tốt này giống như thợ thủ công vì bình hoa của chính mình mà tô điểm lên, thuần túy chỉ vì khiến cho bình hoa đẹp mắt thêm một chút.

— Khi hắn ý thức được cảm giác không cam lòng kia, hắn biết hắn bắt đầu tham lam. Hắn không cam lòng làm một ngụy vật, không cam lòng làm một thay thế phẩm, hắn cũng không dám vọng tưởng có được người nọ, chỉ là hy vọng khi người nọ nhìn hắn, chỉ là nhìn thấy hắn mà thôi. Hắn đã từng thấy kết cục của những người bị người nọ chán ghét, cũng biết khi ngụy vật đạt tới thời điểm "Lấy giả đánh tráo", người nọ sẽ vui sướng như thế nào tách rời ngụy vật, gắn vào đầu lâu dù bổ sung vào cũng vĩnh viễn bất mãn. Nhưng này cũng không thể khiến hắn cảm thấy sợ hãi, ngược lại khiến niềm không cam lòng của hắn càng cao hơn một tầng.

Rất muốn biết, "Lạc Dịch" được người nọ nhớ nhung như thế, đến tột cùng là dạng người gì. Hắn lúc nghĩ lại cũng không nhịn được mà may mắn: May mắn, "Lạc Dịch" đã chết.

Thẳng đến một ngày, Vong phu nhân kéo một người đến trước mặt bọn họ. Hắn cho rằng người này chắc là một đồng bạn của bọn hắn, một tân ngụy vật — ngụy vật lần này có cái gì giống đây? Ánh mắt, cái mũi, vẫn là miệng?

Kế tiếp tất cả toàn bộ rối loạn, hắn cho rằng những ngày bình yên này sẽ tiếp tục như thế lại bị đánh vỡ hoàn toàn.

Đó là hài tử của "Lạc Dịch", hắn mờ mịt nghĩ, là…… Hài tử?

— Căn bản đều kém hơn, so với "Ngụy vật" như bọn họ. Đó là "Bán thành phẩm" gần như sắp đến gần nguyên bản.

Hắn lập tức liền biết, ngày ngụy vật bị xử lý không còn xa. Nhưng hắn vẫn ôm một chút ảo tưởng, hắn đi tìm Tiểu An ở hiệu thuốc, tình trạng máu tươi đầm đìa kia trực tiếp đập nát một tia hy vọng của hắn. Hắn chưa từng gặp ánh mắt người nọ nhìn hắn như vậy, bao gồm vô tận sát khí, khiến hắn hít thở không thông.

Hắn mờ mịt bị mang về, không biết qua bao lâu, Vong phu nhân lại đi đến trước mặt hắn, trước sau như một lạnh lùng, nhưng ánh mắt nhìn hắn mang theo một tia thương hại.

Vong phu nhân nói: Các ngươi vô dụng.

Hắn thật sâu nhìn vong phu nhân, và thị vệ phía sau, đột nhiên vùng dậy.

Hắn không muốn chết, không muốn chết không muốn chết —

— Vì cái gì không muốn chết?

Không biết, không biết không biết! hắn không thể chết, hắn còn muốn, còn muốn……!

Thị vệ bình thường ngăn không được hắn, đáng cười là một thân công lực kia chính là cái người vừa muốn giết hắn cho!

Hắn hoảng hốt chạy trốn, theo Tu La đạo xuất động, hắn dần dần bị buộc đến một chỗ sâu trong rừng. Hắn không nghĩ nhiều, trực tiếp chạy vào trong rừng, mà người luân hồi giáo lại như có kiêng kị mà đứng bên ngoài rừng, không dám đi vào.

Hắn tiến vào rừng một lúc lâu mới phát hiện rừng này thật lớn, hắn đi thật lâu cũng chỉ có thể nhìn thấy một mảnh cây cối. Lúc hắn đang thở hồng hộc ngồi nghỉ ngơi, một người kỳ dị mặc bạch bào xuất hiện trước mặt hắn, hắc bạch phân minh mặt nạ tỏ rõ thân phận — Thiên Giới đạo thần bị nhất trong truyền thuyết.

Không nhìn hắn kinh hoàng, Thiên Giới đạo thanh âm cứng nhắc mở miệng.

"Ta theo nguyện vọng Thần Mộc, tiến đến giúp đỡ ngươi."

Cái gì……?

"Ta theo nguyện vọng của Thần Mộc, mang Tinh Tranh về thất tinh kiếm môn, cũng tặng cho ngươi một nguyện vọng."

Diệp Chu nhìn theo Thiên Giới đạo và Tinh Tranh rời đi, dựa vào thần mộc, tay đặt lên cỏ xanh, tự thầm thì, lại tự nói với người không nhìn thấy.

"Lạc Dịch, ta thực nhàm chán a, đến chơi với ta đi?"

71. Chương 71: Ngủ X Điên Cuồng X Thỏa Hiệp

Lạc Dịch ngồi ở đầu giường, nhìn chằm chằm quyển sách trên tay, thật lâu sau, hắn không thể làm gì khác hơn là thở dài, nghiêng đầu về người nãy giờ vẫn luôn nhìn hắn.

"Như thế nào còn không ngủ?"

Phong Tỏa Vân nằm trên giường, cuộn tròn bên chân Lạc Dịch, huyết sắc ngoại bào đã cởi ra, thanh niên một thân đơn y bạch sắc thoạt nhìn mang theo một chút yếu ớt khó nói nên lời. Khuôn mặt dưới bóng tối khó có thể nhìn rõ, chỉ có một đôi mắt nóng rực gần như si mê nhìn Lạc Dịch.

Gặp Lạc Dịch cúi đầu nhìn qua, Phong Tỏa Vân gần như phản xạ run rẩy, tóc đen như tơ trượt xuống dưới che khuất hai mắt. Một lúc lâu, thanh âm mỏng manh run rẩy mới tiết ra, mang theo khát vọng cực độ hèn mọn và khẩn cầu:

"Lạc Dịch…… Ta có thể sờ sờ ngươi sao?"

Thỉnh cầu suy yếu vì khẩn trương và sợ hãi mà mang theo run run nhè nhẹ, cho dù nhìn không thấy vẻ mặt Phong Tỏa Vân, hắn cũng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt người nọ rốt cuộc có bao nhiêu sợ hãi và thê ai.

Lạc Dịch không nói gì, đặt tay xuống, dừng trên một mảnh ấm áp. Đó là tay của Phong Tỏa Vân, vì nhiều năm động võ mà sinh ra rất nhiều vết chai, không còn mềm mại trắng mịn như trong trí nhớ nữa. Phong Tỏa Vân trong phút chốc liền cầm lấy tay Lạc Dịch, mười ngón đan vào nhau, thân thể rốt cuộc không còn buộc chặt nữa, vô lực xụi lơ xuống, như là chiếm được cứu chuộc và phóng thích nào đó.

"…… Thật tốt." Phong Tỏa Vân chen vào bên người Lạc Dịch, mặt dựa vào chân của hắn nỉ non: "Lạc Dịch thật ấm áp……"

Y nỉ non, thanh âm trầm thấp mơ hồ dần: "Rốt cục không còn lạnh……"

Lạc Dịch đồng tử nháy mắt co rút nhanh, hắn nhìn Phong Tỏa Vân thật cẩn thận ôm lấy tay hắn vào trong ngực, cuộn tròn thân thể. Mệt mỏi lâu dài khẩn trương rút cạn đi hết tinh lực của thanh niên, rất nhanh Phong Tỏa Vân liền nặng nề ngủ. Người nọ cũng không có ôm chặt lấy tay hắn, trong lúc ngủ say thậm chí càng thêm thả lỏng ra, bày ra một tư thế đặc biệt — đây là một loại thói quen, cái tư thế kia như đang quay quanh một vật thể đặc biệt, vật thể kia so với tay Lạc Dịch lớn hơn, hơn nữa là hình cầu.

Lạc Dịch lần đầu tiên cảm thấy hô hấp gian nan như thế, tư thế mềm mại mà bén nhọn kia thật sâu đau đớn hai mắt Lạc Dịch, hắn tự dưng nhớ đến trước kia hắn ở trong một tửu lâu, nghe những người khác vui cười đàm luận về một ma đầu: Cái ma đầu kia hỉ *** lạm sát, yêu thích bạch cốt, nghe nói y ôm một cái đầu lâu xám trắng một khắc cũng không rời tay.

Hành vi này dưới ánh mắt của người khác mà nói là một cái chuyện vui để bàn luận, nhưng đối với người biết đến mà nói, thật sự là một loại tình cảm thâm sâu tuyệt vọng thế nào.

Lạc Dịch…… Ngươi biết không?

Lạc Dịch ngồi ở bóng đêm, cúi đầu như nhìn Phong Tỏa Vân, hoặc như đang trầm tư cái gì, cuối cùng, hắn che khuất hai mắt của mình, ngửa đầu bắt đầu vô thanh cười khổ.

Lạc Dịch là vì mắc tiểu mà tỉnh, sau đó mới phát hiện hắn đã bất tri bất giác dựa vào đầu giường mà ngủ.

Tia nắng màu cam ấm áp chiếu vào trong phòng, ở cửa phòng lưu lại tia sáng, xem ra là đến giờ Dậu. Lạc Dịch cúi đầu, người nọ như trước ngủ sâu, dường như ngay cả tư thế đều không có thay đổi.

Lạc Dịch muốn rút tay ra, nhưng lại sợ đánh thức Phong Tỏa Vân, lúc này âm thanh của tự nhiên vang lên.

"Cần cung cấp trợ giúp sao? player."

Nhất định.

"Ta tỏ vẻ, player có thể sử dụng 12.4% khí lực lấy 0.7 tốc độ theo góc độ 27.9 đưa tay rút ra, giá trị lệch lạc có thể là 0.51.4."

…… Này đó cùng với "Đánh aabb + cao thấp bàn phím, phát động chiêu thức 'Thuấn ảnh trừu thủ' (rút nhanh tay ra) "Có gì khác nhau! gì khác nhau!?

"Trợ giúp thứ nhất bị bác bỏ, xác định sử dụng trợ giúp thứ hai." Công lược không nhìn mỗ phiến tử vô thanh rít gào, phi thường bình tĩnh không chút cảm tình nói xong: "Kiểm tra đo lường sóng não của mục tiêu, khi mục tiêu tiến vào tầng ngủ không sâu thì nhắc nhở player, player phải dừng lại khi mục tiêu bị vây trong tầng ngủ sâu, player có thể tiếp tục."

……Cho hỏi ngươi là 123 đầu gỗ, đầu gỗ, vẫn là đầu gỗ đâu?

Bởi vậy, dưới sự trợ giúp của thần khí, mỗ phiến tử phi thường thành công rời khỏi phòng. Công lược tỏ vẻ rất thú vị Xuyên việt tỏ vẻ luôn vây xem, mễ sách Phiến tử tỏ vẻ…… Sát!

Thư giải nhu cầu sinh lý sau, Lạc Dịch đang định chạy về phòng, thì ngoài ý muốn gặp một người.

"Ta có lời muốn nói với ngươi."

Một thân hắc y nữ tử nói, nàng chăm chú nhìn bộ dáng Lạc Dịch, trong hai tròng mắt chợt lóe lên cảm xúc khác thường.

Nàng hỏi: "Ngươi muốn cái gì?"

Lạc Dịch sửng sốt.

Vong phu nhân lạnh như băng nói tiếp: "Quyền thế, tài phú, hay là mĩ sắc — ngươi muốn lấy cái gì từ giáo chủ?"

Kinh ngạc xong, Lạc Dịch gợi lên môi nở nụ cười: "Nếu ta nói ta muốn 'Phong Tỏa Vân' thì sao?"

Vong phu nhân ánh mắt dao động một hồi, ngữ khí tựa như trào phúng lại tựa như thương hại: "Ngươi không chiếm được y." Nàng chắc chắc nói: "Trên thế giới này đã không còn người có thể có được y, cho dù ngươi giả trang thành 'Người kia'–"

Lạc Dịch sắc mặt quái dị đánh gãy nàng: "Ngươi cho rằng ta đang giả trang……?"

Vong phu nhân lạnh lùng nhìn hắn, không nói gì.

"Quả nhiên như vậy mới là phản ứng của người bình thường đi……" Lạc Dịch hắc hắc cười rộ lên, trong tươi cười bao hàm một loại bất đắc dĩ, còn có một tia gần như sủng nịch thỏa hiệp: "Phong Tỏa Vân, ngươi vì sao lại không hoài nghi?"

Hoài nghi hắn là giả, hoài nghi đây đều là âm mưu được chuẩn bị tỉ mỉ, người chết không thể sống lại là thông thường đi? Cho nên nói, vì sao lại không nghi ngờ?

— ta tin tưởng…… Lạc Dịch…… Vô luận ngươi nói cái gì…… Ta đều, tin tưởng……

Ngươi cứ như vậy không nghi ngờ, khiến mỗ phiến tử căn bản không có tâm tình đi nói dối.

Lạc Dịch cười với Vong phu nhân, dùng ngữ khí nói đùa lại một lần nữa nói: "Nếu ta nói 'Lạc Dịch' từ trước đến nay chỉ có một…… Ngươi tin sao?"

Ngay lúc Vong phu nhân còn chưa phản ứng kịp, Lạc Dịch đã tự tiếp lời: "Không tin cũng không sao cả."

Không sao cả, đều không sao cả, chỉ cần người kia tin tưởng, vậy là đủ rồi.

"Ta không cần để ý." Vong phu nhân bỗng dưng trả lời: "Mặc kệ ngươi là thật sự, hoặc là giả, ta cũng không để ý." Ánh mắt nàng nhìn Lạc Dịch không hề có chút độ ấm: "Ta chỉ để ý tồn tại của 'Lạc Dịch'. Đối với ta mà nói, 'Lạc Dịch' xuất hiện, chỉ có một kết quả."

Hắc y nữ tử cực nhẹ cực nhẹ, như là khẽ ngâm ca dao mà mềm nhẹ nói:

" 'Lạc Dịch' giết chết Phong Tỏa Vân."

Ánh mặt trời chiếu giữa hai người lại không chút ấm áp, không khí bốn phía đè ép cùng một chỗ làm người ta hít thở không thông, tiếng ve sầu xa xa cũng như được kéo dại lại đây.

Lạc Dịch mở ra miệng, hắn ước chừng muốn phản bác, nhưng là trong lòng có thanh âm đang lặp lại: Nàng nói đúng –"Lạc Dịch" Sẽ giết chết Phong Tỏa Vân. Bất an từ lúc gặp đến nay đã tìm được ngọn nguồn, đã sớm ý thức được, Phong Tỏa Vân đối với Lạc Dịch là cái loại điên cuồng ỷ lại và nhớ nhung như thế này, loại ỷ lại này thậm chí biến thành một loại "Nghiện", y si mê một tồn tại tên là Lạc Dịch, tinh thần bất an trông coi "kho báu" của mình, suốt ngày sống trong sợ hãi và bất an, thần kinh ngày càng buộc chặt cuối cùng vào một ngày đứt gãy, trên đời liền không còn một người tên là Phong Tỏa Vân.

Diệp Chu nói, nhân loại kia cuối cùng vẫn sẽ diệt vong.

"Ngươi hiểu không." Vong phu nhân không chút cảm tình trần thuật sự thật: " 'Lạc Dịch' đối với giáo chủ mà nói không phải thuốc chữa, mà là thuốc phiện."

Hắn biết a, cho nên mới theo bản năng tránh để người kia nhận ra, cuối cùng lại thất bại trong gang tấc.

"Cho nên ngươi nhất định phải biến mất." Vong phu nhân lạnh lùng nhìn Lạc Dịch: "Sau đó ta sẽ nói cho giáo chủ, ngươi chẳng qua là một phiến tử."

"Đúng vậy, ta là một phiến tử." Lạc Dịch thói quen ấn hắc hoàn trên tay, hắn nhìn hắc y nữ tử nở nụ cười không rõ ý nghĩa: "Ta từng nghĩ ngươi hận hắn, thì ra……"

Hắc sa che đi biểu tình của Vong phu nhân, nhưng đôi mắt không còn băng lãnh nữa bại lộ cảm xúc dao động của nàng. Hắc y nữ tử trầm mặc một khắc, sau đó đột nhiên nâng tay, tháo hắc sa vẫn luôn che mặt xuống dưới.

Lạc Dịch không chút nháy mắt nhìn gương mặt của đối phương, cho dù đã từ công lược nhìn qua, nhưng hiện thực vào không nhỏ. Yến Phù Sinh trong trí nhớ ung dung thanh tú, giống một gốc cây u lan khiến người ta sợ hãi than mà không dám tiết độc, mà giờ phút này nữ tử trước mặt dung mạo đã thành mặt quỷ dọa khóc tiểu hài tử. Vô số vết đao ngang dọc trên gương mặt đã từng vô cùng thanh tú, thâm sâu nhợt nhạt làm cho người ta sợ hãi vô cùng. Người bị hủy dung trước kia Lạc Dịch gặp cũng không ít, tiểu tư kia ở Tây Yến quốc cũng bị hủy hoại đến triệt để, nhưng Lạc Dịch kinh ngạc là vì hắn biết những vết thương này là……

"Đây là ta tự làm." Thanh âm của Vong phu nhân không có chút cảm tình: "Khi y phóng ta ra khỏi Địa Ngục đạo, ta từng một đao một đao khắc xuống, mỗi một đao ta đều nhớ rõ."

"Bởi vì như thế này, ta mới có thể giữ cây đao bên người mà không phải đâm vào người y."

"Ta phá huỷ dung mạo, buông tha cho quá khứ và thân phận, trở thành Nhân Gian đạo đạo chủ, ngươi biết rõ vì cái gì không?"

Tuy rằng đang hỏi Lạc Dịch, nhưng lực chú ý hoàn toàn không đặt trên người Lạc Dịch, như là sa vào trong hồi ức mà hơi thất thần.

"Bởi vì chỉ có khiến cho Phong Tỏa Vân sống, mới là trả thù lớn nhất."

— chỉ có khiến ta sống, mới là trừng phạt tàn nhẫn nhất……

Ngày đó, người nọ thả nàng ra, cười nói ngớ ngẩn như vậy.

— người có thể nhớ kỹ hắn, không nhiều lắm a……

"Tán gẫu đến vậy chấm dứt." Vong phu nhân lại đeo hắc sa lên, Lạc Dịch chỉ cảm thấy hai tay trầm xuống, hai thị vệ từ phía sau bắt lấy hắn, hắc y nữ tử lạnh lùng tuyên cáo: "Ngươi nên biến mất."

"Vong phu nhân! Vong phu nhân!" Thanh âm thất kinh từ xa truyền đến.

"Giáo, giáo chủ nổi điên –" Một Nhân Gian đạo thở hồng hộc chạy vội lại đây, vừa chạy vừa kêu to: "Giáo chủ giết thật nhiều người! Hồng điện, hồng điện đã hủy chỉ còn lại một, một phòng ……!"

Vong phu nhân nhíu mày: "Còn không mang vật kia cho y?"

"Không, vô dụng!" Nhân Gian đạo gấp đến độ ngay cả tôn xưng cũng đã quên: "Giáo chủ ôm đầu lâu, ai đuổi tới liền ngăn lại, hỏi Lạc Dịch ở nơi nào, vô luận trả lời cái gì cũng đều bị giết chết! hoàn toàn không ngăn cản được giáo chủ –"

Vong phu nhân ngây ngẩn cả người.

Chờ khi đám người Vong phu nhân đuổi tới hồng điện, tình trạng so với nàng tưởng tượng còn muốn nghiêm trọng hơn. Từ xa có thể nghe được tiếng dã thú tê tâm liệt phế rít gào, đến gần mới phát hiện trên mặt đất cơ hồ là gạch đổ vỡ và thi thể, máu tươi đem nơi này trở nên xứng thượng với cái tên "Hồng điện".

Lạc Dịch liếc mắt một cái liền thấy……Ma đang đứng giữa. Cường liệt sát khí làm cho mọi người không thể đến gần, bạch sắc đan y sớm bị nhuộm thành huyết sắc, tóc dài màu đen không còn chút sáng bóng, một đôi mắt đỏ đậm trống rỗng nhìn bốn phía, mờ mịt mà vội vàng truy tìm cái gì.

"Lạc Dịch…… Lạc Dịch đâu…… Mang Lạc Dịch cho ta a…… Mau đưa hắn cho ta a!!!"

Một câu rít gào cuối cùng cơ hồ đâm xuyên qua màng tai mọi người, như là mãnh thú lâm nguy mà gào rú. Lạc Dịch che lại lỗ tai chảy máu, cố hết sức mở miệng:

"Phong…… Tỏa Vân……"

Thế giới trở nên yên lặng, sát khí trong nháy mắt đọng lại, "Đông" Có vật thể rơi trên mặt đất, lăn vòng lăn vòng, Lạc Dịch chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh hồng ảnh, sau đó hắn bị ma gắt gao ôm vào trong ngực.

"Lạc Dịch! Lạc Dịch! Lạc Dịch!"

Người nọ từng tiếng kêu, càng lúc càng lớn, càng lúc càng nhanh, nổ vang trong đầu hắn, cuối cùng dường như tiếng chim khóc kêu. Người nọ gắt gao ôm hắn, như là hận không thể đưa hắn ấn nhập vào trong máu thịt, rốt cuộc không thể chia lìa.

Lồng ngực bị hung hăng đè ép, căn bản nói không nên lời nói, hắn khó khăn vươn tay, đem cái hài tử lo sợ bất an đến mức tận cùng ôm lấy, đồng dạng dùng sức.

Ta ở nơi này, ta ở ngay trong nơi này.

Phong Tỏa Vân thanh âm dần dần thấp xuống, dùng thanh âm đã trở nên khàn khàn run rẩy khẩn cầu: "Lạc Dịch…… đừng rời đi ta, ngươi rời đi ta, ta liền nổi điên."

Lạc Dịch mơ hồ không rõ trả lời: "Ân."

Phong Tỏa Vân như được trấn an, thoáng thả lỏng hai tay, lại như trước gắt gao quấn quít lấy Lạc Dịch, ngay cả cổ cũng quấn quít một chỗ không rời.

"Lạc Dịch……" Người nọ mang chút sợ hãi hỏi: "Ngươi sợ ta sao? Ta biết như vậy thật không bình thường, nhưng ta không đổi được, ta không đổi được, Lạc Dịch."

"…… Sẽ không."

"Lạc Dịch." Phong Tỏa Vân nức nở: "Ta yêu ngươi, ta yêu ngươi a……"

Nơi không có người nhìn thấy, vẻ mặt Lạc Dịch biến ảo mấy lần, như là đang giãy dụa, hoặc như là sợ hãi, đồng thời mang theo bi ai và thống khổ không nói nên lời, cuối cùng dường như thỏa hiệp mà quy về bình tĩnh, thần sắc trở nên ôn nhu. Hắn ôm cái người bướng bỉnh tới cực điểm kia, nhắm lại mắt, lần đầu tiên đáp lại.

"Ân, ta biết."

72. Chương 72: Vô Danh X Gaia X Khởi Đoan

Nữ tử lăng lăng nhìn chén trà trong tay, sau đó mạnh phục hồi tinh thần lại, hơi xin lỗi nhìn về phía huyền y thiếu niên bên người:"…… Xin lỗi, vừa rồi thất thần."

"Tỷ!" Huyền y thiếu niên không thể không kêu một tiếng: "Những lời này ngươi đã nói với ta năm lần!"

"…… Xin lỗi."

"Không cần giải thích với ta, ngươi nên nói với ta chuyện gì đã xảy ra." Toàn nhi nhìn tỷ tỷ, trang điểm tỉ mỉ cũng không che được gương mặt tiều tụy mang u sầu của nữ tử, thiếu niên có chút tức giận bất bình nói: "Có phải bởi vì Hoàng Thượng hay không? Hắn lại nạp phi!?…… Tỷ, ta đã sớm nói cho ngươi là không đáng a, chỉ cần, chỉ cần hắn vẫn là Hoàng đế, tỷ tỷ liền không thể là nữ nhân duy nhất của hắn."

Huyền phi si ngốc nhìn nước trà, không biết nàng nghe vào bao nhiêu. Toàn nhi thấy thế càng bực mình, tỷ tỷ cái gì cũng tốt, chỉ là quá mức bướng bỉnh. Nhà y là một đại thế gia trong chốn võ lâm, chuyên nghiên cứu ẩn giấu và cơ quan thuật, lấy điều kiện nhà bọn họ cái dạng gì nam nhân mà không có, nhưng tỷ tỷ lại cố tình, cố tình nhận định Sở Hà Kỷ– vua của Bắc Sở, không để ý gia đình phản đối mà dứt khoát gả vào hoàng cung. Toàn nhi không chỉ một lần thuyết phục tỷ tỷ của mình: Gần vua như gần hổ, lấy thân phận người nọ mà nói, nữ nhân cũng chỉ là lợi thế để sử dụng, cho dù có sủng ái, cũng có thể chia cách, hơn nữa có thời gian hạn chế. Nhưng mỗi một lần Toàn nhi đều thất bại mà về, y nghĩ không ra, cái nam nhân kia rốt cuộc có cái gì hấp dẫn tỷ tỷ như thế, dùng tình sâu như thế?

Huyền phi rốt cục không nhìn chén trà nữa, nàng nhìn về phía một phương hướng khác, thanh âm nhu nhược gần như nỉ non:

"Vô danh các xây xong…… Hắn…… Thật lâu cũng không đến đây."

"Cái gì –?"

"Toàn nhi, ta mệt mỏi." Huyền phi buông chén trà trong tay, vẻ mặt mỏi mệt: "Lần sau trò chuyện tiếp."

Toàn nhi lúc rời đi Hiên Vụ Uyển rất không cam lòng, y không lập tức rời đi hoàng cung, mà là ẩn núp xung quanh tìm hiểu tin tức.

Vô danh các mới được được xây lên là đề tài phổ biến nhất hiện giờ, các thái giám cung nữ đều đang thảo luận về các mới xây: Không có tên, không biết tác dụng gì, chỉ biết là Hoàng đế sau khi trở về từ buổi săn mùa xuân liền dốc sức xây dựng một tiểu lâu, ngay bên cạnh tẩm cung hoàng đế. Hoàng đế cơ hồ mỗi ngày đều lưu lại bên trong một đoạn thời gian, chỉ cho phép một lão thái giám vừa điếc vừa câm không biết chữ đi vào quét tước, bất luận kẻ nào đi vào giết không cần hỏi. Có người nói Hoàng đế ở bên trong ẩn dấu một danh giai nhân, Hoàng đế quá mức yêu thích cho nên không cho phép bất luận kẻ nào mơ ước mĩ sắc của nàng, lý do là sau khi xây dựng các, Hoàng đế cũng không gọi người thị tẩm nữa Còn có người nói nơi đó có một báu vật vô giá, Hoàng đế mỗi ngày đều muốn ngắm một phen mới thỏa mãn, bởi vì chưa từng có ngươi đưa cơm gì vào vô danh các, cho nên bên trong không có khả năng là người, chỉ có thể là dị bảo kì vật.

Toàn nhi suy tư một phen, dựa vào dũng khí nghé con mới sinh không sợ hổ, y hỏi thăm phướng hướng của vô danh các rồi chạy đi.

Vật thể trong suốt trong bóng tối sâu kín tản ra một quầng sáng, huyền y nam tử bị băng đông lại kia thời gian như dừng lại một khắc trước, vô cơ ánh mắt cầu xin nhìn phía trước. Một đôi tay cách tinh thể sờ lên ánh mắt khẩn cầu kia, Sở Hà Kỷ si mê phủ lên, thì thào hỏi: "Ngươi đang nhìn ai?"

"Ngươi đang cầu ai?"

Người bị đóng băng không thể trả lời, Sở Hà Kỷ lấy tay vuốt ve theo hình dáng nam tử một lần lại một lần — cho dù chỉ có thể đụng đến một mảnh tinh thể mềm mại ôn nhuận.

"Mặc kệ trước kia ngươi đang nhìn ai, hiện tại ngươi chỉ có thể nhìn ta."

Tinh thể trơn mềm như đâm một cái cũng sẽ phá vỡ, Sở Hà Kỷ lại hoàn toàn không dám phá hư dù chỉ một chút — bởi vì hắn căn bản không biết, mất đi tinh thể bao vây, đến tột cùng sẽ nghênh đón tân sinh kỳ tích nào, hay là hoàn toàn mục nát. Một khi đã như vậy, liền cứ như thế này, chỉ cần có thể nhìn thấy người này, Sở Hà Kỷ liền cảm thấy thỏa mãn.

Thời khắc xử lý công vụ sắp đến, Sở Hà Kỷ cuối cùng nhớ nhung nhìn thoáng qua huyền y nam tử bên trong tinh thể, xoay người ra khỏi vô danh các.

Một lúc sau, cửa phòng chi nha một tiếng bị đẩy ra, một thân ảnh nho nhỏ màu đen nhanh chóng tiến vào. Toàn nhi sờ soạng cái trán đầy mồ hôi một phen, hơi có chút tự đắc, chỉ bằng cơ quan loại khóa này căn bản không thể ngăn cản y. May mắn Hoàng đế đã đuổi mọi người ra khỏi vô danh các, nếu không muốn trà trộn vào còn phải tốn một phen công phu.

Toàn nhi nheo mắt, bắt đầu đánh giá vô danh các được truyền đi là vô cùng kỳ dị này, y muốn tìm ra nguyên nhân khiến tỷ tỷ của mình bị vắng vẻ. Chờ đến khi Toàn nhi nhìn thấy tinh thể trong căn phòng, y triệt để ngây ngốc.

Lạc Dịch tốn đi một phen khí lực mới hống được Tỏa Vân ngủ, trên thực tế Lạc Dịch càng cảm thấy như Tỏa Vân là hôn mê, cho dù như vậy, Phong Tỏa Vân vẫn cầm lấy tay Lạc Dịch không có chút lơi lỏng.

Một khắc trước khi mê mang, người nọ còn đang không ngừng mà cầu xin:

Lạc Dịch, đừng rời khỏi ta, không cần rời khỏi ta……

"Ngươi bắt ta, ta sẽ không chạy."

Lạc Dịch nằm nghiêng, thanh âm mơ hồ. Hắn nằm trong lòng Phong Tỏa, nhìn hai tay vòng trên người hắn, không biết là quá mức dùng sức hay là vì nguyên nhân gì khác, hiện ra tái nhợt khác thường.

Hô hấp phía sau dần dần nhẹ xuống, trở nên vững vàng hơn. Lạc Dịch có chút không buồn ngủ, hắn cảm thấy hắn đang suy nghĩ rất nhiều việc, trên thực tế lại không nghĩ cái gì, chỉ có thể ngẩn người nhìn chằm chằm hư không trước mặt.

"Ta tỏ vẻ player quyết định ở lại chỗ này." Lúc này công lược xuất hiện, thanh tuyến không chút nhịp điệu đột nhiên vang lên trong đầu Lạc Dịch: "plyaer không muốn trở về thời không ban đầu sao? Ta tỏ vẻ nghi vấn."

Ta sẽ ở lại chỗ này, cũng sẽ trở lại thời không ban đầu.

"…… Ta tỏ vẻ không hiểu."

Lạc Dịch vô thanh nở nụ cười: Có dịch vụ "Trọng sinh", ca là có thể không già không chết — ta vẫn sẽ ở cùng với Phong Tỏa Vân, cho đến khi y không cần ca nữa, ca sẽ trở về thời không ban đầu.

"Ta tỏ vẻ khó hiểu." Công lược trầm mặc một trận: "Trải qua kiểm tra đo lường sóng não tình cảm, player cũng không hy vọng sống, vì cái gì chấp nhất quay lại thời không ban đầu chết đi?"

Lạc Dịch không lập tức trả lời nghi vấn của công lược, hắn trầm mặc một lát, sau đó đảo khách thành chủ đưa ra một vấn đề khác: Lúc trước xuyên việt nói cho ta biết, cùng thời gian tiết điểm không cho phép tồn tại hai thân thể giống nhau. Nói cách khác, ta không thể xuyên việt đến nơi trong khoảng thời gian "Đã có Lạc Dịch tồn tại", đúng không?

"Không sai."

Là "Không cho phép", mà không phải "Không có khả năng", đúng không?

"Không sai."

Lạc Dịch nở nụ cười, tựa hồ rốt cục yên tâm bỏ xuống tảng đá trong lòng.

Vì sao không cho phép? Để ca đoán nha…… Là vì "Lịch sử chỉ tiêu" Đúng không? Đây là thứ ngươi nói cho ta biết. Lạc Dịch trừng mắt nhìn, hắn vô thanh hỏi: Như vậy, "Lịch sử chỉ tiêu" rốt cuộc là cái gì?

Công lược thật lâu không có đáp lại, không biết là vì vấn đề ngoài dự liệu của Lạc Dịch, hay là vấn đề về ngôn ngữ, lại hoặc là bởi vì đây là một đề tài cấm kỵ.

Mà lúc này xuyên việt xuất hiện.

"player, ngươi nghe nói qua 'Gaia' sao? Mễ sách." Xuyên việt nhẹ nhàng mà nói: "-đó chính là 'Lịch sử chỉ tiêu' nga mễ sách."

Lạc Dịch sửng sốt.

"Còn nhớ rõ phân chia nền văn minh sao? Mễ sách." Xuyên việt dùng âm điệu thong thả từng chút một nói tiếp: "Mỗi thời không đều có một ký hiệu văn minh riêng, trình độ nền văn minh càng cao, ký hiệu của nó càng nhỏ, mễ sách, còn nhớ rõ không? Kỳ thật, trong vũ trụ nền văn minh tối cao là nền văn minh thứ 2, mà không phải nền văn minh nhứ nhất nga mễ sách……Nền văn minh thứ hai, đã đến gần chân lý vô cùng, mễ sách."

"Ở phía trên nền văn minh thứ hai, chúng ta xưng là: Nguyên tố thứ nhất. Nó cũng không phải một nền văn minh, mà là một cấu thành của thế giới, một trật tự, một quy tắc, một chân lý, cũng chính là 'Lịch sử chỉ tiêu' nga mễ sách. Theo cách nói gần nhất trong quê hương của player, chính là 'Thiên Đạo', chúng nó chính là một cái tồn tại tương đương như vậy, ở bất đồng thời không bất đồng thời gian và địa điểm có bất đồng xưng hô mễ sách yêu: Thế giới căn nguyên, vương đạo, đại xà, tổ tiên…… Từng thời không đều có lịch sử chỉ tiêu thuộc về riêng nó, Gaia chính là một tập hợp của lịch sử, một thế giới ý thức, mễ sách. Chúng nó liên tục quan sát lịch sử, tu chỉnh lịch sử, gạt bỏ tồn tại không thuộc về lịch sử — chúng nó chính là một tồn tại như vậy nga mễ sách."

Chờ một chút — Lạc Dịch đánh gãy lời xuyên việt, có chút dồn dập hỏi: Nói như vậy, ta không thuộc về thời không này tại sao lại không bị gạt bỏ?!

"Bởi vì có xuyên việt." Công lược lại lộ đầu, không chứa một tia tình cảm tiếp lời: "Căn cứ vào định nghĩa giám sát mới nhất của nền văn minh thứ hai, 'Xuyên việt' có hai tác dụng: Thứ nhất, là vật liệu để xuyên qua thời không Thứ hai, công năng che giấu, giảm nhỏ tỷ lệ bị lịch sử chỉ tiêu phát hiện. Trong những tình huống sau tuyệt đối sẽ bị lịch sử chỉ tiêu phát hiện: Sử dụng năng lực vượt quá thời không vốn có sửa đổi lịch sử và nhân quả trên diện rộng trong cùng một thời tồn tại hai thân thể giống nhau. Khi Gaia phát hiện nhân quả khác biệt, sẽ tiến hành tu chỉnh. Trên đây, là định luật thứ hai gắn liền với thời gian trong tam đại định luật — Gaia luận, biệt danh tu chỉnh luận."

Tùng vì cái gì lại bị hạn chế, công lược nói, là vì nhận ràng buộc của "Lịch sử chỉ tiêu".

Diệp Chu vì cái gì lại bị vây ở Thần Mộc, Diệp Chu nói, là vì sẽ bị "Chúng nó" phát hiện.

Cùng thời gian tiết điểm vì sao không cho phép tồn tại hai thân thể giống nhau, xuyên việt nói, là vì không cho phép.

Lịch sử vì sao khó có thể thay đổi, lịch sử chỉ tiêu nói, là vì chúng nó đang nhìn.

…… Cho nên lúc này thời không chính là một cái máy tính, Gaia là phần mềm diệt virus, ta và Tùng, còn có Diệp Chu chính là virus xâm nhập vào máy tính, cần phải trốn thật cẩn thận phòng ngừa bị tìm ra…… Rất khí phách nha. Lạc Dịch muốn cười, lại phát hiện hắn chỉ có thể cười khổ: Trước có luật nhân quả, còn thêm Gaia tu chỉnh luận…… Vì thế lịch sử thật sự không thể sửa đổi…… Sao……

Công lược tựa hồ có chút chần chờ, lần đầu tiên thanh âm không còn liên tục: "player…… Muốn biết định luật thứ ba về thời gian không?"

Lạc Dịch có chút kinh ngạc gật đầu.

Thanh âm công lược lại khôi phục cứng ngắc, thanh âm làu làu không chút trầm bổng du dương: "Định luật thứ ba về thời gian là khác biệt: Nếu lặp lại sửa đổi một đoạn lịch sử, chỉ cần có một điểm khác biệt không bị Gaia tu chỉnh, sẽ đạt được một tương lai hoàn toàn bất đồng — có thể đạt tới mục đích sửa chữa quá khứ, nhưng là bởi vì luật nhân quả tồn tại, tương lai sửa đổi sau diễn sinh thành một thế giới song song khác, một thời không mới. Nên định luật chỉ là giả thuyết, chưa có được chứng cứ xác thực."

Lạc Dịch kinh ngạc nhìn công lược, sau đó lộ ra một biểu tình không biết là khóc hay là đang cười.

Vậy là đủ rồi……Như vậy là đủ rồi……

Chỉ cần lịch sử có thể sửa đổi, là đủ rồi.

Lạc Dịch tựa cằm lên cổ tay trái, nhẹ nhàng dựa vào hắc hoàn như đang lặng lẽ nói.

Ta muốn trở lại quá khứ trong thời không ban đầu, để làm một việc.

Đêm đã khuya, ngoài cửa sổ ẩn ẩn có dế mèn kêu. Lạc Dịch vùi mình trong lòng Phong Tỏa Vân, nhắm mắt lại làm như muốn ngủ. Thật lâu sau, một thanh âm rất nhỏ nhẹ nhàng vang lên, nháy mắt bị bóng tối nuốt hết.

"Ngươi muốn đi giết chết 'Lạc Dịch' sao, mễ sách."

Bên ngoài cách Tu Du Sơn khoảng mười trượng, một thanh y nam tử đang giục ngựa mà chạy, mồ hôi trên trán chảy xuống như sắp bịt kín đôi mắt của nam tử, nhưng nam tử căn bản không quẹt đi, mà càng quất ngựa đi nhanh hơn.

Nhanh! Nhanh! phải nhanh hơn nữa – nhanh báo tin cho đầu khỉ —

— người chính đạo tấn công lại đây!

Chợt một trận hàn quang kéo tới, tiếng vó ngựa dần dần đi xa, để lại đầu của thanh y nam tử đang lăn vòng, trong đôi mắt trợn to tràn đầy kinh ngạc. Ba thân ảnh từ hai bên nhảy xuống, một người trong đó một nhặt lên cái đầu, chậc chậc nói.

"So với trên tình báo giống nhau như đúc, gia hỏa này quả nhiên là người của ma giáo."

Ba người đều ngẩng đầu nhìn về phía Tu Du Sơn, người đi đầu cười quái dị:

"Tu Du Sơn sao? Đại gia cũng muốn đến dạo chơi một cái!"

73. Chương 73: Chính Đạo X Ma Giáo X Chơi Cờ

"Đối diện là Tu Du Sơn sao?"

Nói chuyện là một tử y nam tử, diện mạo hiên ngang đứng đầu, thân hình lẫm liệt, mày kiếm mắt sáng, mặc dù không phải vô cùng tuấn tú, nhưng có loại khí thế chính nghĩa không nói nên lời, quả nhiên là anh hùng thiếu kiệt.

Nhưng mà, sau khi nghe được lời khẳng định, nam tử lại mở miệng.

"Đại gia còn phải chờ bao lâu?"

Người phía sau lộ ra biểu tình vô cùng thê thảm. Hỏa Lân Đường đường chủ trừng lớn mắt, làm cho đôi mắt đã to rồi còn trở nên to hơn, có loại ý tứ hàm súc phẫn nộ Nga Sơn sư thái không chút che dấu nhíu mày Thất Tinh Kiếm chưởng môn thần sắc quái dị lại không nói thêm gì Từ Mộc đại sư nhắm mắt ngồi thiền, tựa hồ không nghe thấy Còn các môn phái khác thì quay mặt đi, coi như không hề biết.

Mọi người ở đây đều trong nội tâm thở dài: Bọn họ chọn minh chủ này, tướng mạo đàng hoàng, võ nghệ xuất chúng, lãnh đạo và năng lực càng không thể bác bỏ, ở võ lâm đại hội thì dùng võ, trí, nghĩa, thành tích toàn thắng trong cả bốn tràng đấu đều thuyết phục mọi người, hơn nữa có được Công Thâu tứ gia giúp đỡ, ngay cả thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cũng thầm thương trộm nhớ. Một minh chủ gần như hoàn mỹ như vậy, nhưng là, có một thói quen cho dù chết cũng không chịu sửa: những lời nói ra so với côn đồ còn lưu manh hơn, hơn nữa còn dùng gương mặt hiên ngang và khí phách kia, lại nói ra những câu làm cho tứ đại môn phái không biết là nên che tai hay là che mặt — rất dọa người, đây chính là minh chủ đại biểu cho toàn bộ võ lâm, thật sự không phải là lưu manh đầu đường xó chợ nhìn là muốn cho một gậy.

"Còn một khắc (15phút) nữa." Một thanh âm truyền đến từ Thất Tinh Kiếm Môn, Tinh Tranh cúi đầu trả lời minh chủ: "Còn một khắc nữa, Tử Hà vụ sẽ tản ra."

Tinh Tranh lại yên lặng đi xuống, biến mất trong đám người, giống như một quỷ hồn. Mọi người nhìn thoáng qua Tinh Tranh, tâm chiếu bất tuyên() dời đi ánh mắt.

() Tâm chiếu bất tuyên: Trong lòng đã hiểu nhưng không nói ra

Mười ngày trước, thất tinh kiếm môn truyền đến tin tức, một đệ tử được bọn họ phái đến Luân Hồi Giáo cư nhiên còn sống trở lại, còn có cách tiến vào tổng đàn Luân Hồi Giáo. Thu được tin tức sau minh chủ liền chạy tới thất tinh kiếm môn, nói chuyện với đệ tử tên là Tinh Tranh một ngày trời, minh chủ liền không để ý mọi người phản đối, triệu tập các đại môn phái, quyết định dựa theo cách của Tinh Tranh tấn công vào Luân Hồi Giáo. Tất cả nhưng nghi ngờ về Tinh Tranh đều bị minh chủ cản lại, minh chủ cũng nói với người đứng đầu của các môn phải: Nếu quả thật là âm mưu của ma giáo, hắn sẽ chịu tất cả trách nhiệm, bồi thường tổn thất cho các môn phái Nếu thật sự là không tin, cũng không bắt buộc tham gia.

Chiêu này độc a, các môn phái có chút lùi bước lập tức ngược lại kiên định yêu cầu tham gia. Tinh Tranh có khả năng là âm mưu ma giáo phái tới, nhưng y cũng có phương pháp vào tổng đàn. Diệt trừ Ma Giáo, đây là vinh dự lớn bao nhiêu a, càng đừng nói đến tổng đàn Ma giáo kia có bao nhiêu trân bảo và võ công bí tịch! Nếu không tham gia, lỡ như thật sự đánh bại được Luân Hồi Giáo, bọn họ chẳng phải là ngay nước canh cũng chưa được uống sao. Huống chi là người đứng đầu, minh chủ đã nói, hắn sẽ chịu tất cả trách nhiệm. Huống hồ tất cả mọi người đều tham gia, ta tổn thất ngươi cũng tổn thất, ai cũng không thua thiệt ai.

Vì thế ngoại trừu những môn phái nhỏ không có năng lực, cơ hồ các đại môn phái đều tham dự vào lần diệt trừ Ma Giáo này. Trong đó thất tinh kiếm môn là nhiều nhất, dù sao "Chìa khóa" ở dưới môn phái của bọn họ. Nếu hành động lần này thành công, thất tinh kiếm môn là một trong những người có công lớn nhất, Tinh Tranh càng là một lần hành động liền thành danh. Trong lúc nhất thời, những ánh mắt nhìn về phía Tinh Tranh, ngoại trừ hoài nghi và tìm tòi nghiên cứu, càng nhiều là ghen tị.

Tinh Tranh cúi đầu trầm mặc đứng giữa mọi người trong thất tinh kiếm môn, lần này trở về, người quen biết với Tinh Tranh đều phát hiện, bọn họ dường như có chút nhìn không thấu "Đại sư huynh". Bất kể là ai tìm y hỏi về chuyện ở Tu Du Sơn, y đều một mực trầm mặc không nói, chỉ có lúc hỏi cách vào nơi đó mới nói ra.

"Tản ra!"

Một tiếng thét kinh hãi, tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn lại. Tử Hà vụ nhiều năm ngập tràn trên Ngọc Bích Thủy, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy mà tản ra, cái hồ dường như không có giới hạn trầm mặc xuất hiện ở trước mặt mọi người. Liếc mắt nhìn lại, phía xa mơ hồ có thể nhìn thấy hình ảnh một đảo, trong mắt mọi người đều chợt lóe lên kích động và tham lam – là Tu Du Sơn, nơi ánh mặt trời và mặt trăng không thể truyền đến, Luân Hồi Giáo tổng đàn.

Trong lúc nhất thời không ai nói gì, chỉ có một thanh âm vang lên.

"Chèo thuyền qua. Đừng chạm vào hồ nước, sẽ mất mạng Rơi vào trong hồ, sẽ mất mạng cũng không cần cứu người rơi vào trong nước, sẽ mất mạng."

Tinh Tranh cúi đầu nói.

Mỗi việc đều có giới hạn. Một khi vượt qua giới hạn đó, trở tay không kịp, vui quá hóa buồn.

"Ngươi không thể tiếp tục như vậy."

Lạc Dịch nhẹ nhàng nói với người trên giường. Người trên giường nửa cuộn tròn người lại, nhắm chặt mắt, lông mi dày rậm, bởi vì sắc mặt quá mức tái nhợt, ngũ quan xinh đẹp thoạt nhìn liền có phần rõ ràng và trong sáng, đôi môi đỏ mọng như bôi son đầy diễm lệ, lại thêm mơ hồ ảo ảo.

Từ sau lần nổi điên đó, thân mình của Phong Tỏa Vân liền hoàn toàn sụp đổ, sốt cao ba ngày đêm mới hạ. Thân thể càng ngày càng suy yếu, nhưng tinh thần lại càng thêm thần kinh. Lạc Dịch căn bản không dám rời đi Phong Tỏa Vân một bước, sợ sau khi quay lại, hắn cũng chỉ có thể nhìn thấy một khối thi thể.

"Ngươi sẽ khiến ta cảm thấy……"

Lạc Dịch nhìn Phong Tỏa Vân đang hôn mê, thanh âm nhẹ như đang nói chuyện với một quỷ hồn.

"Tồn tại của ta, là một sai lầm."

Phanh —

Lạc Dịch lập tức đứng lên, nhìn ra phía ngoài. Thanh âm vừa rồi là ảo giác sao? — không phải sấm sét, mùa này làm sao có sấm, nghe giống như một tiếng nổ mạnh. Lạc Dịch cau mày, hắn giống như, đã từng nghe qua ở nơi nào?

Sau đó, có tiếng bước chân nhanh chóng đến gần. Cửa bị đẩy ra, Tiêu Phong Chích đứng trước cửa.

"Giáo chủ còn chưa tỉnh sao?"

Tiêu Phong Chích liếc mắt một cái liền nhìn thấy người nằm trên giường, vẻ mặt rất sốt ruột.

"Xảy ra chuyện gì……"

"Giờ không phải lúc giải thích." Trong mắt Tiêu Phong Chích chợt lóe lên một tia do dự, sau đó nói với Lạc Dịch: "Ngươi có thể đi vào cấm địa — không cần phủ nhận, người của ta lần trước thấy ngươi đi vào. Ngươi hiện tại cõng giáo chủ trốn vào đó đi."

Lạc Dịch chú ý tới từ "Trốn" kia, cho nên hiện tại bọn họ không an toàn sao? Còn không kịp chờ hắn mở miệng, Tiêu Phong Chích liền biến mất ở ngoài cửa.

Lạc Dịch không hề chần chờ, cõng Phong Tỏa Vân. Phong Tỏa Vân hiện tại nhẹ vô cùng, Lạc Dịch không phí bao nhiêu lực liền cõng được, dựa theo an bài của Tiêu Phong Chích mà đi về phía cấm địa. Dọc theo đường đi thường nghe được tiếng kiếm từ xa truyền tới, còn có mùi máu tươi. Lạc Dịch không rảnh đi tìm tòi nghiên cứu, hắn không có chút năng lực để mà tham gia, cho dù có công lược và xuyên việt, hắn chỉ có thể cam đoan mình sẽ không chết, lại hoàn toàn không thể ngăn cản thương vong của những người khác, tỷ như người đang trên lưng hắn, hắn cho dù là thế nào cũng không thể buông ra.

Chạy qua con đường dài, xuyên qua rừng sâu, thần mộc ở ngay trước mắt.

"Quả nhiên là đến đây." Người nọ lấy tay vuốt thân cây, giống vừa mới thì thầm với đại thụ, quay đầu cười với Lạc Dịch: "Lạc Dịch, chơi vui không?"

Lạc Dịch tiến đến trước mặt Diệp Chu, ngồi xổm xuống thật cẩn thận đặt Phong Tỏa Vân tựa vào thân cây, ngẩng đầu nhíu mắt nhìn về phía người đang đứng ngược sáng: "Ngươi đã làm gì?"

"Lạc Dịch không biết sao?" Diệp Chu một tay vịn thân cây, hơi hơi cúi người đối diện với Lạc Dịch, trong khẩu khí mang theo chút thất vọng, như là tiểu hài tử giận dỗi vì đã mời được người đó tới, người đó thế nhưng lại không biết trò chơi của mình đã bắt đầu, bởi vậy không có tâm tình chơi đùa mà trực tiếp tung đáp án.

"Ta cho chính đạo vào đây."

Lạc Dịch mạnh đứng lên, không biết là vì ngồi lâu hay là vì quá mức khiếp sợ mà sinh ra một tia choáng váng. Ở thế kỷ 21 đã từng xem qua các loại võ hiệp tiểu thuyết, Lạc Dịch đương nhiên biết, chính đạo có bao nhiêu ân oán và hận ý muốn diệt trừ Ma Giáo bằng được. Nhìn biểu tình lúc đó của Tiêu Phong Chích, liền biết tình huống cũng không ổn, ngay cả giáo chủ cũng không thể không chạy trốn.

"Ngươi muốn hủy diệt Luân Hồi Giáo sao?!"

Diệp Chu hơi nghi hoặc nhìn Lạc Dịch, tựa hồ hoàn toàn không biết hắn vì sao lại sinh khí.

"Đó là một trò chơi." Diệp Chu nói: "Luân Hồi Giáo là một lợi thế."

Lạc Dịch căn bản không có tinh lực đi chỉ trích Diệp Chu — bởi vì cho dù có chỉ trích, người kia cũng sẽ hoàn toàn không nghĩ rằng mình đã làm sai cái gì.

"…… Thiên Giới đạo ở đâu?"

Trong đôi mắt Diệp Chu có tia sáng trong suốt lưu chuyển, thanh âm của y rất nhẹ, nhẹ đến mức không chú ý đến tàn khốc bên trong lời nói.

"Không có Thiên Giới đạo."

Lạc Dịch mở to mắt, nhìn cái phi nhân loại kia, ngữ khí nhẹ nhàng nói: "Bọn họ đều chết hết."

"…… Vì…… Cái gì?"

"Bởi vì đã trở nên vô dụng." Lúc nói ra câu nói kia, thanh âm Diệp Chu phi thường bình thản thậm chí không có chút gợn sóng. Y không chớp mắt nhìn Lạc Dịch, chậm rãi tới gần Lạc Dịch, gần gũi đến mức hô hấp gần như chạm vào đối phương.

"Ta bị phá huỷ 'Tường thành', dùng 'Binh' của ta đánh bại 'Binh' của ngươi." Trong con mắt đen của Diệp Chu tràn đầy tiếu ý: "Lạc Dịch, đến phiên ngươi. Kỳ thật trong tay ngươi vẫn còn một vương bài, có muốn sử dụng nó hay không, bảo vệ 'Vương' của ngươi?"

Lạc Dịch còn không kịp nói chuyện, Diệp Chu đột nhiên ôm lấy hắn.

"Cùng nhau đến xem bàn cờ đi."

Diệp Chu nói xong, liền ôm Lạc Dịch nhảy vào thân cây. Lạc Dịch theo phản xạ nhắm mắt lại, cảm giác như đang xuyên qua cái gì. Lúc mở mắt đã ở trong một mảnh không gian, nơi này có lẽ là bên trong đại thụ, từ trên xuống dưới nổi lơ lửng những điểm sáng màu lục, Lạc Dịch như là cách một tầng thủy tinh trong suốt nhìn ra phía ngoài, còn có thể nhìn thấy Phong Tỏa Vân dựa vào thủy tinh. Lạc Dịch vươn tay muốn đụng vào, lại phát hiện thật sự cách một tầng không biết là làm từ gì.

Xa xa truyền đến tiếng vang, Lạc Dịch cảnh giác nhìn lại, một tử y nam tử dẫn đầu đi ra khỏi rừng rậm.

"Đây là chỗ nào? Đại gia đi lâu như vậy mới nhìn thấy một cái cây!"

Phía sau còn có mấy người. Nữ đạo sĩ bắt đầu không vui mà chỉnh lại ăn mặc, một đại hán khôi ngô thấy Phong Tỏa Vân đang mê man, kinh ngạc kêu ra: "Di? Nơi ấy có người……dư đảng() của Luân Hồi Giáo sao?"

() Dư đảng: kẻ còn sót lại

"Y là Luân Hồi Giáo giáo chủ."

Thanh âm từ một thiếu niên, Lạc Dịch liếc mắt một cái liền nhận ra đó là ngụy vật từng gặp ở hiệu thuốc.

Câu nói kia vừa ra, toàn bộ không khí liền thay đổi.

Tất cả mọi người đều ăn ý mà tăng tốc độ, đến lúc tới gần, bọn họ không hẹn mà cùng dừng cước bộ. Không khí trong lúc nhất thời có chút tĩnh mịch, tử y nam tử vuốt cằm nói: "Ai nha, Ma Giáo giáo chủ bộ dạng so với một cô nương còn xinh đẹp hơn."

Lúc nói nam tử còn nhăn lại chân mày, hai mắt thâm thúy, phối hợp với khí chất và dung mạo kia căn bản không giống như là đang đùa giỡn con gái nhà lành, mà là đang vì thiên hạ lo lắng.

Chưởng môn tứ đại môn phái đồng thời nhìn thoáng qua, sau đó thất tinh kiếm môn chưởng môn thử hỏi một tiếng: "Minh chủ, kia……"

"Các ngươi muốn làm gì thì làm đi." Tử y nam tử phất phất tay, sau đó lui về phía sau: "Đại gia không có hứng thú."

Ánh mắt bốn người trong nháy mắt liền thay đổi. Diệt trừ Ma Giáo, nếu không loại bỏ được ma giáo giáo chủ thì còn gọi là diệt ma giáo cái gì. Trước không nói giết chết Ma Giáo giáo chủ có thể đạt được vinh dự cực lớn, hơn nữa chỉ có Ma Giáo giáo chủ mới biết được bảo khố của Ma Giáo — huống hồ, có người vụng trộm liếc mắt nhìn Phong Tỏa Vân một cái, thật sự là rất đẹp, Luân Hồi Giáo giáo chủ……

Theo lẽ mà nói, minh chủ có quyền xử lý Ma Giáo, nhưng là minh chủ đã trực tiếp tuyên bố không có hứng thú, như vậy……

"Oanh! Đây chính là Ma Giáo giáo chủ chết tiệt, dám nhốt đệ tử của bổn môn tám năm!" Thất tinh kiếm môn môn chủ bắt đầu gây khó dễ.

"Hừ." Nga Sơn sư thái lạnh lùng nhìn thất tinh kiếm môn chủ: "Nhốt cũng chẳng là gì, Nga Sơn phái hơn trăm người đều chết trong tay yêu nghiệt này! Ta muốn y nợ máu phải trả bằng máu!"

"Các ngươi ai cũng không thể ngăn cản ta báo thù!" Hỏa lân Đường chủ hét lớn một tiếng: "Thanh Thành của lão tử chính là bị tên ma giáo này diệt môn!"

……

Lạc Dịch một mực nhìn, cho dù khó chịu đến mức ngay cả dạ dày cũng thắt lại, hắn cũng không chịu dời tầm mắt một chút.

Tuyệt sắc thanh niên sắc mặt tái nhợt nằm dưới đại thụ, mặc cho người ta như đánh giá thịt heo mà tranh nhau mua giết, người ra giá cao nhất có thể thu được cái chết hặc thi thể của y.

Diệp Chu vẫn đứng bên người Lạc Dịch, như là chỉ cần Lạc Dịch mở miệng, có thể ngay lập tức thỏa mãn nguyện vọng của Lạc Dịch.

"– Diệp Chu" Lạc Dịch biểu tình vì khó chịu mà mang chút quái dị và vặn vẹo: "Ngươi muốn xuyên việt như vậy?"

"Đúng vậy." Diệp Chu nắm tay trái Lạc Dịch, không chút nào che dấu khát vọng của mình: "Có nó, ta có thể về nhà."

"Ta vẫn rất muốn biết." Lạc Dịch hắc hắc cười rộ lên, mang theo một tia như có như không khiêu khích: "Vì sao không trực tiếp giết ta, ngươi cũng có thể đạt được nó."

"Lấy không được." Diệp Chu phi thường thành thực trả lời: "Tài liệu xuyên việt quá mức hi hữu, vậy nên bên trong tài liệu sẽ có dấu hiệu chứng thực. Trừ khi người nắm giữ chủ động đưa cho, những người khác đạt được cũng không thể sử dụng nó."

Loại điều kiện hạn chế này, quả thực giống như là……

Công lược.

"Công lược?" Diệp Chu nghiêng đầu: "Lạc Dịch kêu nó như thế sao."

Bất tri bất giác, Lạc Dịch lại trực tiếp nói công lược ra khỏi miệng, hắn vừa định nói cái gì đó, lại phát hiện tình hình đột nhiên biến đổi.

Trong lúc tứ đại môn phái đang giằng co, một mũi nhọn trực tiếp hướng về phía yết hầu của Phong Tỏa Vân. Nếu một đao này rơi xuống, tuyệt sắc thanh niên tuyệt đối sẽ chết.

Lạc Dịch cơ hồ là phản xạ có điều kiện mà lấy tay bắt lấy lưỡi đao kia, nhưng quên mất mình đang bị nhốt bên trong thần mộc, trực tiếp bị cản bởi vật không biết làm từ gì kia. Mà lúc này, mũi nhọn lập tức bị tứ đại chưởng môn ngăn lại, gió thổi bay tóc của tuyệt sắc thanh niên khiến nó rơi xuống trước ngực.

Lạc Dịch đứng bên trong, một màn vừa rồi khiến hắn đến bây giờ vẫn như cũ chưa phục hồi tinh thần lại, hắn tinh tế thở hổn hển, trong mắt tràn ngập hoảng sợ — Lạc Dịch chết, có lẽ vẫn còn có thể có Lạc Dịch Phong Tỏa Vân chết, trên đời này cũng không còn hài tử hắn tự mình nuôi lớn.

Hắn giương mắt nhìn về phía hung thủ, phát hiện là tên ngụy vật từ lúc ra khỏi rừng vẫn luôn trầm mặc.

Tứ đại chưởng môn đều khiếp sợ, vừa rồi bọn họ thiếu chút nữa để cho Tinh Tranh giết chết Phong Tỏa Vân. Thất tinh kiếm chưởng môn càng phẫn nộ không thể nén, một kiếm này không thể nghi ngờ là đánh trên mặt mình.

"Ngươi! ngươi có biết ngươi đang làm cái gì hay không!?"

Tinh Tranh yên lặng nhìn Phong Tỏa Vân, một lúc sau mới trả lời.

"Các ngươi đã đáp ứng, sẽ giao y cho ta xử lý."

Bốn người đều ngẩn người, lúc trước, bọn họ đã cam đoan như thế này, nhưng lúc đó ai cũng không nghĩ là có thể chân chính bắt được Luân Hồi Giáo giáo chủ. Lúc nãy tranh luận, bọn họ theo bản năng quên đi chuyện này.

Ánh mắt bốn người đều có chút xấu hổ, nhưng để bọn họ nhượng bộ là tuyệt đối không có khả năng. Thất tinh kiếm chưởng môn nhãn tình sáng lên, đây chính lý do tốt nhất a, Phong Tỏa Vân chết trong tay Tinh Tranh không phải tương đương với trong tay hắn sao, lúc trước đáp ứng việc này minh chủ cũng ở một bên, chỉ cần có minh chủ ba người khác căn bản không thể ngăn cản được!

Thất tinh kiếm chưởng môn khụ khụ, đang muốn đắc ý mở miệng, lại phát hiện tầm mắt mọi người đều tập trung trên người Ma Giáo giáo chủ, liền nghi hoặc nhìn qua.

Có lẽ vì động tĩnh vừa rồi, Phong Tỏa Vân đã tỉnh.

Y mở to mắt, lông mi run nhè nhẹ, lộ ra một mảnh đục ngầu trong mắt, tiếp đó mi mắt như là vô lực chống đỡ lại rũ xuống, sau lại cố hết sức mở ra. Như thế lặp lại mấy lần, y rốt cục có thể nhìn rõ cảnh vật xung quanh, bắt đầu nhìn quanh. Tuyệt sắc thanh niên như là không chút chú ý tới tình cảnh suy yếu vô lực của mình, tầm mắt cơ hồ không thể chờ đợi tìm người, sau đó phân rõ từng người. Mỗi một người tiếp xúc ánh mắt của Phong Tỏa Vân theo bản năng muốn tránh né, vì sao?…… không thể nói rõ, chỉ là cảm thấy, rất yếu ớt.

Không phải, không phải, không phải, không phải…… Không phải, cũng không phải.

Lạc Dịch…… Không có.

"Lạc Dịch……"

Biểu tình của Phong Tỏa Vân, Lạc Dịch nhìn không thấy, nhưng thấy trong mắt bốn người đối diện đồng thời lộ ra không đành lòng và thương hại.

"Lạc Dịch……"

Phong Tỏa Vân hoàn toàn dựa vào thân cây ở phía sau để chống đỡ, y hơi nghiêng đầu, liên tục lặp lại cái tên này, nhẹ nhàng, mềm mại, yếu ớt. Giống như là nhớ kỹ chú ngữ mẫu thân nói cho để xua tan thống khổ, mỗi lần gọi như vậy, dường có không còn cảm thấy thống khổ nữa Giống như là tín đồ đang thành tín cầu nguyện với vị thần tối cao của mình, mỗi lần gọi như vậy, dường như có thể thật sự đạt được đáp lại của "Thần minh".

"Lạc…… Dịch……"

Ta ở trong này.

Khóe môi Phong Tỏa Vân gợi lên một độ cong mỏng manh, nhắm mắt lại, nước mắt rơi xuống.

Trong Thần mộc, Lạc Dịch đứng lên, đầu của hắn trong nháy mắt mê muội, từng câu từng câu không thể khống chế nhảy ra, phảng phất ngay cả đầu óc cũng đông lại.

— Lạc Dịch, vì ngươi mà chết, ta thực vui vẻ…… Vì sao? Có lẽ là bởi vì, ta yêu ngươi……

Lạc Dịch nhìn sang Diệp Chu, lộ ra một tươi cười chân thật đến mức giả dối.

"Chúng ta nói về yêu cầu thứ ba, như thế nào?"

Khóe mắt liếc nhìn bóng dáng Phong Tỏa Vân, trên mặt tươi cười càng phát ra sáng lạn.

Thật đáng tiếc, rõ ràng đều đã tính toán……Quyết đoán vẫn là không được a.

Trăm ngàn lần đừng yêu một gia hỏa tên là Lạc Dịch, sẽ chết.

74. Chương 74: Ly Biệt X Buông Ra X Tương Phùng

Bên ngoài Thần Mộc bốn người còn đang tranh chấp, Tinh Tranh bị điểm huyệt ném ở một bên, một đôi mắt đen trầm mặc nhìn về phía Phong Tỏa Vân đang dựa vào thân cây.

Ngay khi không khí sắp đạt tới cực điểm, tứ đại môn phái chưởng môn đều ngừng lại, trong mắt bọn họ đồng thời chợt lóe lên dị sắc, vẻ mặt có vẻ kinh hoảng — bốn người đều cảm thấy nội lực của mình như bị hút hơn phân nửa.

Trong không khí một tia ngọt vị như có như không.

"Không tốt! Có độc –"

Thất tinh kiếm chưởng môn là người đầu tiên phản ứng lại, lấy tay che mũi, bay nhanh về phía rừng. Cùng thời khắc đó, ba người còn lại cũng nhanh chóng chạy ra ngoài, lúc này trên mặt bọn họ không chỉ là kinh hoảng, mà là hoảng sợ. Bởi vì bọn họ đều thấy được, dưới ánh mặt trời chiếu xuống, trong không khí càng phát ra màu tím sương khói nồng đậm.

Tử Hà Vụ lại đã trở lại! Điều này giống như một lá bùa đòi mạng, khiến bốn người liều mạng chạy đi, ước gì ngay lập tức rời khỏi Tu Du Sơn — bị Tử Hà vụ bao phủ, không dùng đến luân hồi hoàn bọn họ không thể nghi ngờ là chỉ còn đường chết!

Sương khói màu tím biếng nhác lưu động trong không khí, yêu dị vặn vẹo. Chúng nó biếng nhác nhìn chăm chú vào hai người dưới Thần Mộc không thể nhúc nhích, qua một trận, một người trong đó giật giật, đi về phía người kia.

Tinh Tranh chống vai phải đứng trước mặt Phong Tỏa Vân, huyệt đạo còn chưa hoàn toàn cởi bỏ, nửa người vẫn còn bất động, nhưng so với Phong Tỏa Vân chỉ có thể dựa vào thần mộc chống đỡ, đã tốt hơn nhiều – Tinh Tranh thậm chí có thể dễ dàng giết chết người nọ.

"Phong Tỏa Vân……nhìn ta."

Tuyệt sắc thanh niên tựa trên thân cây, an tường nhắm mắt lại như đang ngủ, hình con bướm nơi khóe mắt cũng không nhúc nhích.

"Ngươi nhìn ta a!"

Tinh Tranh gào thét, giống như con thú bị sa bẫy. Vừa rồi nghe tứ đại môn phái môn chủ tranh đoạt, Tinh Tranh cảm thấy chi bằng để người nọ chết đi, chết trong tay mình — ý niệm này một khi nảy lên trong đầu liền không thể mất đi, tựa như hiện tại, nó ở trong đáy lòng mê hoặc, không ngừng mà châm ngòi thần kinh.

Lông mi Phong Tỏa Vân run rẩy, sau đó từng chút mở ra, hơi ngẩng đầu khiến cho đôi mắt của y vừa lúc đối diện với Tinh Tranh, sau đó bất động. Trái tim Tinh Tranh kịch liệt nhảy lên, sau đó cả người cứng đờ.

Trong mắt người kia chỉ có hỗn độn, tối om không có chút ánh sáng — y đang nhìn chính mình, nhưng không phải nhìn chính mình.

Toàn bộ thân mình Tinh Tranh bắt đầu run rẩy, sau đó quỷ dị bình tĩnh trở lại.

"Phong Tỏa Vân……" Tinh Tranh giơ kiếm trong tay lên, thanh âm ngang bằng nghe như hiện ra một loại trống rỗng quỷ dị: "Ngươi phải nhớ kỹ, người giết ngươi là ta — Tinh Tranh!"

Một kiếm đâm xuống.

Máu tươi bắn ra tô điểm lên trên con bướm nơi khóe mắt, sau đó xinh đẹp mà vạch ra một đường máu. Đôi mắt Phong Tỏa Vân cho dù nhìn thấy kiếm đâm xuống cũng không chút dao động lúc này đang giật giật, một chút ánh sáng quật khởi sâu trong đồng tử. Khóe môi tuyệt sắc thanh niên vẽ ra một tia cười, thỏa mãn nỉ non:

"Lạc Dịch……"

"Hà cớ gì." Một tiếng thở dài, không biết đến tột cùng là đang nói với ai.

Thân mình Tinh Tranh buộc chặt, nhìn chằm chằm thanh kiếm bị một bàn tay trực tiếp cầm lấy. Rồi sau đó sau gáy truyền đến một trận đau nhức, Tinh Tranh không cam lòng lâm vào hôn mê. Lạc Dịch buông lỏng tay ra, kiếm bị máu nhuỗm đỏ rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang nặng nề.

"Lạc Dịch, ngươi xác định muốn làm như vậy sao?" Diệp Chu đứng bên cạnh Lạc Dịch, nhìn về phía Phong Tỏa Vân đang không chút nháy mắt nhìn chằm chằm Lạc Dịch.

Lạc Dịch rũ mắt, tùy tiện lau tay đang bị thương lên người, thanh âm không có chút chần chờ: "Ân."

Diệp Chu đặt tay lên đầu Phong Tỏa Vân, tư thế mềm nhẹ phảng phất như đang trấn an một hài tử. Phong Tỏa Vân dường như rốt cục ý thức được tồn tại của Diệp Chu, y mê mang hỏi Diệp Chu, ánh mắt lại như trước nhìn chằm chằm Lạc Dịch: "Ngươi muốn làm gì?"

Diệp Chu cong khóe mắt, thực vui vẻ cười trả lời: "Ta đang lấy đi trí nhớ của ngươi –"

Con mắt Phong Tỏa Vân dần dần trừng to.

"– lấy đi ký ức giữa ngươi và Lạc Dịch."

"Không!!!"

Hồng y thanh niên điên cuồng muốn giãy dụa, nhưng toàn thân đều không một chút khí lực, y phẫn nộ nhìn Diệp Chu, hai mắt đã biến thành màu đỏ. Diệp Chu dường như cực khó hiểu mà nhìn y, động tác trên tay nhưng lại không chút tạm dừng.

"Vì sao lại sinh khí? Ta đang giúp ngươi chữa bệnh, chỉ cần ngươi quên Lạc Dịch, bệnh của ngươi sẽ đỡ hơn."

"Lấy tay ngươi ra!"

Phong Tỏa Vân nhìn chằm chằm Diệp Chu, ánh mắt vô cùng đáng sợ, cái loại cực độ hận ý này khiến người ta không chút nghi ngờ, nếu y có khí lực, việc đầu tiên phải làm chính là xé nát Diệp Chu.

"Là ta yêu cầu như vậy."

Phong Tỏa Vân cứng người, trong yết hầu lộ ra một tia ùng ục vỡ nát, như là thân thể bị đào ra một cái động lớn, gió lạnh mạnh mẽ xông vào đóng băng toàn bộ lục phủ ngũ tạng. Y gần như trống rỗng quay đầu, nhìn về phía áo xám thanh niên vừa phát ra tiếng, mặt lộ vẻ sợ hãi.

Lạc Dịch vẫn như trước chà tay lên quần áo, bộ dáng hơi cau mày không kiên nhẫn, như đang phiến táo vì sao đã chà sát như vậy rồi mà tay còn chưa sạch.

"Không…… Lạc Dịch, ngăn cản…… Van cầu ngươi……" Huyết lệ theo khóe mắt Phong Tỏa Vân chảy xuống, làm cho dung mạo tuyệt diễm kia thêm vài phần thê ai, toàn bộ thân mình Phong Tỏa Vân bắt đầu run rẩy, y quen thuộc vẻ mặt kia, thật lâu thật lâu lúc trước, người nọ cũng là vẻ mặt không kiên nhẫn như vậy, sau đó cũng vì muốn tốt cho y mà vứt bỏ y." Lạc Dịch, đừng…… đừng vứt bỏ ta lần nữa…… đừng rời khỏi ta lần nữa…… Ngươi đáp ứng rồi…… Ngươi rõ ràng đã đáp ứng rồi……"

Lạc Dịch rốt cục ngừng chà tay, hắn nhìn Phong Tỏa Vân, biểu tình ôn nhu không nói nên lời.

"Ân, ta đáp ứng rồi." Lạc Dịch nhẹ nhàng mà nói, như ngọt ngào thì thầm với tình nhân: "Nhưng là nếu ngươi chưa 'Từng có', vậy cũng sẽ không mất đi."

Phong Tỏa Vân kinh ngạc nhìn Lạc Dịch, chỉ nghe áo xám thanh niên than nhẹ một tiếng, sau đó lộ ra một tươi cười sáng lạn: "Huống hồ ngươi biết rõ, ta là phiến tử, không phải sao?"

— đúng rồi, dù sao ta cũng là phiến tử, không phải sao?

Ngày đó, màu đỏ nhiễm đầy toàn bộ ao sen, tuyệt sắc thiếu niên cầm trường đao trong tay, ngay cả thanh âm cũng chém tan. Đôi mắt Phong Tỏa Vân dần dần trợn to, như sợ hãi đến mức tận cùng, lại như lâm vào ác mộng nào đó, thân thể run rẩy dần dần bình ổn lại, hai mắt đỏ như sắp chảy máu, trên mặt lại đột nhiên bày ra một nụ cười xinh đẹp vô cùng.

"Lạc Dịch, ngươi là của ta, là của ta, là của ta –" Âm cuối nâng cao, nhuộm đẫm mị ý vô tận: "Nột, Lạc Dịch, vì sao lại phản bội ta?"

Tuyệt sắc thiếu niên ôm đầu lâu vào trong ngực, quỷ dị gợi lên cười: Nột, Lạc Dịch, vì sao lại phản bội ta?

"Lạc Dịch, ta lại giết chết ngươi ngươi một lần nữa, được không?" Ma liếm môi, đôi mắt đỏ tươi không chớp mắt nhìn Lạc Dịch, lộ ra cơ khát cường liệt: "Như vậy ngươi sẽ không vứt bỏ ta nữa, như vậy ngươi có thể ở bên cạnh ta mãi mãi."

Thiếu niên ngẩng đầu, thành kính như đang tế hiến: Lạc Dịch Lạc Dịch, như vậy ngươi sẽ không vứt bỏ ta nữa nha Như vậy…… ngươi có thể ở bên cạnh ta mãi mãi.

"Được." Lạc Dịch cười đáp lại, giống như bọn họ chỉ đang ước định bình thường thôi.

"Lạc Dịch…… Chờ ta tỉnh lại." Trong mắt ma một mảnh gợn sóng, y đã bắt đầu hỗn loạn, trong đầu như là thiếu đi cái gì hoặc như thêm một cái gì, nhưng tuyệt sắc thanh niên như trước tươi cười, giống một bông hoa thuốc phiện tỏa ra hương thơm câu dẫn lòng người: "Chờ ta tỉnh lại, ta sẽ……"

Phong Tỏa Vân thanh âm dần dần trầm thấp, cuối cùng mơ hồ đi. Y rũ mắt, quang cảnh liên tục thay đổi, đợi y nhìn kỹ, mới phát hiện đây là tiểu viện ở lâu trung lâu, xung quanh đều là một mảnh hắc ảnh. Chúng nó vây quanh, cười nhạo, ồn ào, cùng với ánh sáng liên tục tới gần, y dùng tay che lại, lại phát hiện trên người đau đớn không chút khí lực, còn có một thân ảnh đang không ngừng gây đau đớn trên cơ thể. Y chỉ có thể cuộn mình thành một đoàn, trơ mắt nhìn bóng tối và ánh sáng cắn nuốt chính mình.

Sau đó…… Sau đó? Sau đó có gì…… Vì sao lại an tâm như thế…… Vì sao lại muốn khóc…… không biết, không nhớ rõ …… thật mệt mỏi, chờ y tỉnh lại, nhất định sẽ nghĩ rõ ràng …… Nhất định phải nghĩ rõ ràng…..

Diệp Chu kinh ngạc nhìn tay của chính mình, đây là ký ức của nhân loại kia sao?

Lạc Dịch cúi đầu nhìn người nọ dựa vào thân cây, từ từ nhắm hai mắt, khóe miệng hơi nhếch lên, như là lâm vào ký ức tốt đẹp nào đó không muốn tỉnh lại.

"Tái kiến, Tỏa Vân."

Không bao giờ gặp lại.

Huyền phi trợn to mắt nhìn tinh thể trong phòng, trong mắt tràn đầy không thể tin. Lần trước sau khi Toàn Nhi trở về, bộ dáng thất hồn lạc phách, lăn qua lộn lại nói "Không có khả năng" gì đó "Trên đời sao có thể có người như vậy". Sau khi nàng dỗ Toàn Nhi trở về, thật sự là đứng ngồi không yên, nàng muốn đích thân vào vô danh các tra xét một phen. Chờ đến khi nàng đã vào được, tinh thể trong phòng khiến nàng thiếu chút nữa hét ầm lên.

Huyền phi gắt gao nhìn người bên trong tinh thể, là như thế này sao…… thì ra thứ khiến Hoàng đế trầm mê, chính là một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo như vậy — nàng chỉ thừa nhận nam nhân trước mặt là một tác phẩm nghệ thuật, dù dễ nhìn thế nào, cũng chỉ là một tác phẩm nghệ thuật, mà thôi. Nhưng nếu là một tác phẩm nghệ thuật, mà có thể khiến Hoàng đế mê muội mất đi ý chí như thế, thì chỉ có thể là yêu vật, cần phải loại bỏ! Trong mắt Huyền phi tràn đầy ghen ghét nhìn nam tử, nàng phải hủy diệt thứ này!

Huyền phi tìm kiếm xung quanh, thế nhưng không tìm được một chút lửa, vô danh các cư nhiên đều dùng dạ minh châu để chiếu sáng! điều này làm cho huyền phi càng thêm tin tưởng ý niệm trong đầu, nàng không để ý nhiều như vậy, trực tiếp lấy ra hỏa chiết từ trong người, châm tới gần tinh thể kỳ quái kia. Nàng thử một chút, phát hiện tinh thể mềm mại kia có thể đốt được.

Huyền phi không chút do dự ném hỏa chiết vào tinh thể, sau đó nhanh chóng ly khai, chỉ cần nàng chuẩn bị đầy đủ, sẽ không có người hoài nghi đến nàng.

Trở lại Hiên Vụ Uyển, huyền phi thản nhiên nhìn khói đen phun lên từ xa, nghe tiếng bọn thái giám người hầu ồn áo vội vàng cứu hỏa, nàng nâng chén trà lên, mỉm cười nhấp một ngụm.

Trong tiểu viện, vong phu nhân tìm được giáo chủ của nàng.

Phong Tỏa Vân một thân hồng y, tóc đen cột sau lưng, bởi vì trải qua bệnh nặng, thân mình y càng thêm mềm yếu, phảng phất gió thổi qua sẽ tan đi.

Vong phu nhân càng phóng nhẹ bước chân, như sợ quấy nhiễu đến thân ảnh đơn bạc kia. Cho dù như vậy, bởi vì võ công chênh lệch, Phong Tỏa Vân vẫn như cũ nhận thấy được vong phu nhân đến, hơi hơi quay đầu, lộ ra một đôi mắt xếch, mê mang trong mắt còn chưa tán đi.

Vong phu nhân hỏi: "Ngươi đang làm gì?"

Phong Tỏa Vân trừng mắt nhìn, sương mù trong mắt càng thêm nồng đậm, tầm mắt mờ mịt lại lần nữa nhìn về phía ao, bởi vì đã gần cuối thu, nước trong hồ thu như khoác lên mình một màu thạch bích.

"Ta dường như đang tìm một người……?"

Vong phu nhân dừng một chút, sau đó âm điệu không chút biến đổi hỏi: "Ngươi đang tìm ai?"

"…… Không biết."

Biết rõ chủ đề này rất nguy hiểm, nhưng Vong phu nhân không thể khống chế mà hỏi tiếp: "Nếu không biết, vì sao còn muốn tìm?"

Gió thổi qua nhẹ dừng ở mặt hồ, giọng nữ tử thanh thúy lạnh lùng phảng phất hòa mình với dòng nước, khuếch tán những gợn sóng, hơi chấn động dòng lũ sâu trong đáy lòng.

"Ta……" Phong Tỏa Vân rũ mắt, con bướm nơi khóe mắt khẽ phẩy cánh: "Ta rất muốn nói chuyện với hắn, rất muốn sờ sờ hắn, rất muốn ôm hắn vào trong ngực, rất muốn –" Nghi hoặc trong đáy mắt tuyệt sắc thanh niên càng ngày càng nồng đậm, y không tự giác há mồm, thanh âm tự phát ra: "– giết chết hắn?"

Vong phu nhân mím chặt môi, bị hắc sa che khuất, cho dù không có hắc sa, Phong Tỏa Vân cũng hoàn toàn không chút chú ý tới vẻ mặt của nàng, y như là hoàn toàn không thể tự kiềm chế trầm mê trong suy nghĩ. Hồng y thanh niên nhìn ao sen cuối thu, môi giật giật, như sắp sửa phun ra một danh tự, lại không phát ra âm thanh gì:

"–?"

Vong phu nhân xoay người rời khỏi nơi này, nàng trở lại bạch đường của Nhân Gian đạo, sau đó liếc mắt nhìn áo xám thanh niên ngồi đối diện đang lộ ra nụ cười sáng lạn.

Mặt Vong phu nhân lập tức lạnh lùng, Tiêu Phong Chích bị Lạc Dịch kéo qua lập tức cảm thấy hô hấp cứng lại, mà Lạc Dịch bị nhắm vào trực tiếp lại không chút nào để ý, hắn buông cờ trong tay, cười tủm tỉm nói với Vong phu nhân: "Ta sẽ ly khai."

Vong phu nhân như trước mặt lạnh, cả người trực tiếp tản ra khí tức "Ngươi như thế nào còn chưa lăn". Lạc Dịch không nhìn, tiếp tục mặt dày: "Ta coi như là ân nhân cứu mạng của giáo chủ ngươi, có thể hay không từ Nhân Gian đạo đạo chủ lấy một chút…… Hồi báo?"

Vong phu nhân lạnh lùng nhìn Lạc Dịch, thật lâu sau, mới cứng rắn nói: "Ngươi muốn cái gì."

"Một chuyện rất đơn giản." Lạc Dịch cười hì hì nói: "Nàng cấp gia cười một cái?"

Lạc Dịch lập tức cảm thấy sát khí từ đối phương truyền đến, hắn nhanh chóng chạy trốn tới phía sau Tiêu Phong Chích, vẻ mặt đau khổ ló đầu ra: "Không chịu a……Nếu không thì gia cấp nàng cười một cái?"

Sát khí đối diện đột nhiên ngừng lại, chắc là Vong phu nhân cũng hiểu được không đáng phải làm thế với nhân sinh nghèo mạt của Lạc Dịch, Lạc Dịch thở nhẹ một hơi, hắn thật cẩn thận vượt qua Vong phu nhân, chậm rãi lẻn về phía cửa.

Ngay lúc nagng qua hắc y nữ tử, Lạc Dịch nghe được một thanh âm rất nhỏ, công lược thông báo hắn hoàn thành nhiệm vụ.

"Đã xác nhận, công lược vật phẩm nụ cười đến tay, nhiệm vụ cấp C hoàn thành, đạt được 1% tiến độ, tiến độ hiện tại là 77.3%."

Kỳ thật ước nguyện ban đầu đã không còn quan trọng, quan trọng là người để ý nhất còn sống, không phải sao?

"77.3% ân……" Đi trên đường, Lạc Dịch lười biếng duỗi eo, lấy tay che đi ánh nắng quá mức chói chang.

"Vậy cái cuối cùng, nhiệm vụ cấp S."

Sở Hà Kỷ giận dữ vô cùng, cơ hồ vào một khắc dập được lửa thì xông vào, lại suýt nữa bị đè bởi phòng sập. Bắc sở Hoàng đế sững sờ nhìn một mảnh phế tích trước mắt, nghĩ thể nào cũng không hiểu, mọi chuyện đang êm đẹp như thế sao tự nhiên lại bốc cháy-lửa cháy lớn như vậy, đừng nói tinh thể và người, ngay cả thiếc cũng bị đốt thành một bãi nước.

Sở Hà Kỷ đột nhiên nhảy dựng lên, lớn tiếng rống: "Là ai! ai! ai phóng hỏa!? Mau thăm dò cho trẫm!" Sở Hà Kỷ giận đến mức mắt cũng như chảy máu, cắn răng gầm nhẹ: "Trẫm muốn bầm thây vạn đoạn tên kia!!!"

Huyền phi đứng xa xa bên ngoài, dùng cái quạt che khuất độ cong nơi khóe miệng.

Đột nhiên bọn thái giám hoảng sợ một trận, bọn họ thét chói tai, kéo lại tinh thần của Sở Hà Kỷ, sau đó liền phát hiện nguyên nhân. Bắc sở Hoàng đế không dám tin trừng lớn mắt, nhìn đám phế tích còn phun khói kia nhúc nhích, sau cùng như bị ai từ dưới nhấc lên mà bỗng nhiên nổ tung.

Một nam tử trần trụi đứng dậy, nửa người dưới còn mắc trong gỗ cháy đen, chỉ lộ ra nửa người trên gần như hoàn mỹ, làn da tuyết trắng dưới gỗ cháy đen kia càng thêm trắng nõn, trên gương mặt tinh xảo đến mức thần linh cũng phải ghen tị không có chút biểu tình, nếu không phải cảnh tượng không đúng, bọn thái giám đều sẽ thét lên Thiên Thần hạ phàm.

Thiên hạ này chỉ có một người biết, nam nhân tinh xảo không chút tì vết này, lại là một trùng tử.

Tùng hoàn toàn không nhìn đám rối loạn phía dưới, không nhìn Sở Hà Kỷ đang ngây ngốc đối diện, cũng không nhìn Huyền phi đứng phía xa chợt biến sắc. Trùng tử nhắm mắt lại, hít một hơi thật sau, khi mở ra, ánh mắt vô cơ tối om nhìn về phương xa, như là đã xác định được bóng dáng của con mồi.

Y thỏa mãn bắt đầu chuẩn bị lượt săn bắn của mình.

Diệp Chu nhìn xung quanh, cây cối mấy ngàn năm không đổi, cỏ xanh mấy ngàn năm không đổi, đất đai mấy ngàn năm không đổi, mặt trời mọc rồi lặn mấy ngàn năm không đổi. Y ẩn ẩn cảm thấy tâm tình của mình bắt đầu suy sút, lại không biết vì nguyên nhân gì. Y tự nhận định tâm tình này là khó chịu, bởi vì quá mức nhàm chán mà khó chịu, loại khó chịu này từ lúc nhìn qua ký ức của Phong Tỏa Vân sau càng tăng vọt lên.

"Không ai nói chuyện với ta, không ai chơi với ta……Thật nhàm chán."

Diệp Chu nhắm mắt lại, lại một lần nữa xem ký ức của Phong Tỏa Vân. Y có chút thất lạc, lại có chút oán giận: "Vì cái gì không thể ở cùng ta giống như ở cùng Phong Tỏa Vân, Lạc Dịch?"

Diệp Chu vỗ nhẹ lên một góc trên thân cây, nơi đó có vết máu khô cằn, đó chính là vì chống cự y mà gây ra, cái nhân loại tên Phong Tỏa Vân kia dùng sức rạch lòng bàn tay để lại dấu vết trên thân cây – tình cảm kịch liệt như vậy, Diệp Chu cũng chỉ nhìn thấy trong trí nhớ của Phong Tỏa Vân. Y đột nhiên nhớ tới giao dịch cuối cùng với Lạc Dịch.

"Để Phong Tỏa Vân sống đến khi nào muốn chết thì thôi, sao?……"

Một người nhiều nhất cũng không sống quá trăm tuổi. Ngày đó Lạc Dịch nói với Diệp Chu như vậy: Mấy ngàn năm ngươi đều đợi được, còn sợ mấy thập niên này.

Diệp Chu nghĩ nghĩ, liền đồng ý. Nhưng hiện tại y lại cảm thấy cái cảm giác khó chịu này, từng chút một xâm chiếm toàn bộ cảm quan của mình.

"Thực nhàm chán a…… Lạc Dịch." Diệp Chu rũ mắt, đôi mắt trong suốt phẳng phất như biển ảo dưới tàng cây: "Ta đã phiền chán việc ôm cây đợi thỏ rồi."

Đột nhiên, Diệp Chu nhăn mày, nhìn về phương bắc. Một lát sau, chân mày chậm rãi giãn ra, sau đó giống như tiểu hài tử rốt cuộc đã tìm được lý do chạy ra ngoài chơi mà cười rộ lên.

"Lạc Dịch, ta đi tìm ngươi." Ánh mắt Diệp Chu sáng ngời trong suốt, dưới ánh mặt trời xinh đẹp như thủy tinh: "Ngươi không đến tìm ta, ta đành phải đi tìm ngươi."

Lá cây bắt đầu rung động, Diệp Chu đưa tay vào trong thần mộc, từng chút kéo ra một tia sáng màu lục. Sau khi y lấy ra hoàn toàn, đại thụ đối diện lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy trở nên khô, mục. Trong nháy mắt, cái đại thụ có thể che trời kia chỉ còn lại một tầng vỏ ngoài, là cây màu vàng thưa thớt trên trên nhánh cây. Một trận gió lớn thổi đến, Thần Mộc Hoá thành bụi tiêu tán nơi chân trời, rốt cuộc không còn dấu vết, để lại một miệng hố sâu thẳm.

Diệp Chu chậm rãi mở lòng bàn tay, những điểm sáng màu lục bay ra, tia sáng như rút đi một lớp da bên ngoài, chỉ để lại một hạt phát sáng ảm đạm trong tay Diệp Chu. Nếu Lạc Dịch ở nơi này, hắn sẽ kinh ngạc phát hiện hạt sáng này không hề khác biệt so với lần đầu tiên hắn nhìn thấy công lược và xuyên việt, chỉ là độ sáng chênh lệch khá nhiều, phảng phất có thể tắt bất cứ lúc nào. Quang tộc không có sinh mệnh từ cây sẽ chết rất nhanh, nhưng Diệp Chu cũng không để ý, y có đủ thời gian đi tìm Lạc Dịch, sau đó chơi đùa cùng hắn một chút.

Rời đi Tu Du Sơn, đi về phía Phương Nam. Diệp Chu nhìn đường lớn trước mắt, tốc độ của y trong rừng cây rất nhanh, nhưng là đến nơi thực vật thưa thớt y cũng chỉ có thể chậm rãi đi bộ, muốn tìm được Lạc Dịch, y cần phải đi qua một vài thành trấn.

Lúc này, trên đường truyền đến tiếng vó ngựa, còn có tiếng bánh xe đè lên bùn đất. Chỉ chốc lát sau, một xe ngựa hoa lệ xuất hiện trên con đường lớn. Tiểu đồng lái xe nhìn thấy Diệp Chu đang đứng giữa đường liền kinh hãi, nhanh chóng ngưng lại xe ngựa.

"Chuyện gì?" Trong xe ngựa truyền đến một thanh âm nam tử, hơi mang theo từ tính và biếng nhác, rất là dễ nghe. Tiểu đồng nhìn thấy tướng mạo Diệp Chu liền ngẩn ngơ, sau đó thấy Diệp Chu nhặt lên một cành cây viết lên trên mặt đất.

"Chủ tử, có, có –" Tiểu đồng nhìn Diệp Chu, thật sự là không đành lòng nói ra hai chữ câm điếc: "Có người muốn đi nhờ xe, y, y thoạt nhìn khá đáng thương ……"

Không biết vì cái gì, tiểu đồng theo bản năng biện hộ cho Diệp Chu, người trong xe ngựa tựa hồ cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn. Vải mành bị kéo ra, một bạch y công tử đi ra, khiến người ta chú ý nhất là cặp mắt hoa đào kia, tựa như say mà không say, mang theo xảm giác mông lung mà kỳ diệu. Bạch y công tử nhìn thấy Diệp Chu, trong mắt cũng chợt lóe lên một tia tán thưởng và kinh ngạc, như khó hiểu vì sao một người thanh tú như thế lại xuất hiện ở nơi héo lánh thế này.

Diệp Chu nhìn bạch y công tử, ánh mắt từ quần áo xa xỉ chuyển lên gương mặt đối phương, cuối cùng nhìn vào cặp mắt hoa đào kia. Y nghiêng đầu, đột nhiên nghĩ đến chuyện vui vẻ nào đó mà cười rộ lên.

Diệp Chu cao hứng dùng nhánh cây viết lên trên mặt đất, bạch y công tử bước lên nhìn, cả người nháy mắt cứng đờ.

— a, ta biết ngươi, ngươi chính là người ta đưa [quang thảo [hoa rơi]] Tử Dương thảo a.

—— đến tận đây, âm mưu thứ tư kết thúc ——

?3m

Âm mưu thứ năm: Nối liền không dứt

75. Chương 75: Phong Lâm X Đoàn Đội X Nhị Trùng

"yo thật là một rừng phong lớn."

"Đáng tiếc hiện tại không phải mùa xem lá phong."

Nữ tử vừa nói kia trừng mắt, hưng phấn dào dạt: "Mùa thu chúng ta lại đến nữa đi." Không đợi những người khác trên xe đáp lại, thiếu nữ giải quyết dứt khoát: "Cứ quyết định như vậy!"

Trên xe việt dã đang lung lay lắc lư ngoài thiếu nữ còn có bốn người: đại hán lái xe cười ha ha, vóc người lực lưỡng, dưới bàn tay của đại hán, tay lái của xe việt dã quả thực như một món đồ chơi một người da đen ngồi cạnh tài xế "Ba" một cái thổi lên một bong bóng kẹo cao su, mang một cái kính râm, một nhúm tóc ở trên đầu phía sau người da đen là một thanh niên tái nhợt, ôm một thùng dụng cụ thoạt nhìn rất nặng, dựa vào cửa xe ngủ thật sự trầm ngồi trong góc là một thiếu niên, im lặng ngồi trong tối, dường như không có cảm giác tồn tại.

Thiếu nữ dựa vào cửa sổ nhìn trong chốc lát, một màn xanh lá không đổi khiến nàng cảm thấy mệt mỏi. Thiếu nữ nhàm chán mở cái bọc nhỏ của nàng, lấy ra một ít đồ trang điểm đưa lên. Bỗng dưng, nàng phát ra một tiếng thét chói tai.

Đại hán thao một tiếng, chỉnh tay lái trật hướng trở về, trong thanh âm tràn ngập bất đắc dĩ: "Tiểu tổ tông của ta, lại xảy ra chuyện gì?"

"Kính sát tròng! Kính sát tròng của ta không còn!!!" Thiếu nữ thét chói tai như thể tận thế đã đến: "Thiết nam ngươi có không!?!"

Đại hán nghẹn họng chớp mắt: "Ta thao! lão tử làm sao có thể có!"

Dưới tiếng thét chói tai của thiếu nữ, thanh niên tái nhợt như trước ngủ quên trời đất, người da đen thổi cao su, bình tĩnh nhai: "Ngươi hẳn là nên đi tìm mười bảy, Nhãn."

Thiếu nữ được xưng là Nhãn bỗng dưng tỉnh ngộ, nàng bay qua vươn tay về phía thiếu niên trong góc: "Mười bảy ta muốn kính sát tròng."

Thiếu niên lúc này mới phảng phất có một chút cảm giác tồn tại, hắn lục lọi cái túi dưới chân, ngẩng đầu hỏi: "Ngươi muốn loại nào?"

"Geo." Nhãn nhoài người trên ghế, chớp mắt nhìn thiếu niên lấy ra một cái hộp lớn, bên trong toàn là kính sát tròng với đầy đủ màu sắc. Nhãn nhìn chằm chằm chiếc cái hộp kia, nuốt nước miếng, hô hấp cũng nặng hơn.

"Này không khoa học!" Thiếu nữ nước mắt lưng tròng nhìn một loạt kính sát tròng xinh đẹp kia, thương tâm muốn chết: "Tịch thu! ta muốn tịch thu! vì sao nam hài tử như ngươi lại có mĩ đồng còn nhiều hơn cả bổn cô nương!"

Người da đen bình tĩnh đáp lại: "Bởi vì mười bảy phụ trách ẩn núp, tay súng bắn tỉa tiểu thư."

Nhãn mắt điếc tai ngơ, nàng tham lam nhìn quét qua kính sát tròng trong cái hộp, bộ dáng hận không thể nhét toàn bộ vào trong lòng, cho dù là ai cũng không thể tưởng tượng một thiếu nữ xinh xắn như vậy lại là một tay súng huyết tinh lưng đeo mạng người.

Đây là một đoàn đội, bọn họ vừa mới hoàn thành nhiệm vụ, đang trên đường trở về.

Nhãn rốt cuộc lấy được kính sát tròng nàng hài lòng nhất, nàng lưu luyến nhìn mười bảy thu hồi những kính sát tròng còn lại, sau đó giống như một con mèo bò về lại ghế trên.

Trong lúc nhất thời trong xe có chút im lặng, chỉ có thể nghe được tiếng bánh xe nghiền nghiền trên đá.

"Nhiệm vụ lần này chấm dứt nhanh hơn so với dự kiến, đại khái có thể có thêm nhiều thời gian nghỉ ngơi, mọi người có tính toán gì không?"

"Ăn cơm, ngủ, đánh Thiết nam." Nhãn trong giây lát đáp.

Tay Thiết nam nắm chặt, thiếu chút nữa vặn nát tay lái: "Thao!"

Người da đen – thổi một cái bong bóng: "Có menu thực nghiệm mới, mọi người muốn thử một chút không?"

Thùng xe trong chốc lát liền im lặng, ngay cả thanh niên tái nhợt đang ngủ say cũng có chút run rẩy, thiết nam và Nhãn như là cái gì cũng không nghe thấy bắt đầu nói sang vấn đề khác.

"Bạch Khách không cần nghĩ, khẳng định là ngủ."

“Trở về kêu bác sĩ túc trực. Ta nói Bạch Khách sẽ ngủ đến khi mất cân bằng dinh dưỡng, các ngươi tin không?”

“…… Không nghi ngờ.”

Nhãn nhớ đến còn một người không mở miệng, nàng quay đầu liếc nhìn thiếu niên trong góc: “Ngươi thì sao, mười bảy? Lâu ngày không về căn cứ, có gì tính toán không?”

“Nếu không có mười bảy, nhiệm vụ lần này không chấm dứt đơn giản như vậy. Thao, cứ nghĩ đến mục tiêu bị mười bảy bất giữ lộ ra vẻ mặt không dám tin, lão tử J8() cũng phải cười rớt!” Thiết nam cười ha ha, cười đủ mới có chút cảm khái nói: “Tính ra cũng 2 năm không gặp mười bảy.” Thiết nam không để ý mình đang lái xe trên đường, quay đầu nhìn về phía mười bảy: “Thật mẹ nó có chút nhớ ngươi.”

()J8 = JJ: phân thân

Mười bảy ngồi thẳng, hai tay quy củ đặt ở hai trên đầu gối, nghe được lời nói của thiết nam, hắn hơi rũ mắt, tựa hồ có điểm thẹn thùng. Bởi vì vai trò ngụy trang, mười bảy phải nằm vùng lâu dài ở địa điểm yêu cầu trong nhiệm vụ, ngụy trang thân phận lẫn vào bên trong. Vì đảm bảo tính bí mật, đừng nói gặp mặt với bọn thiết nam, ngay cả cơ hội liên hệ với đồng đội cũng không có. Chỉ có một tình huống mười bảy mới có thể nhìn thấy đồng đội của mình, là thời điểm nhiệm vụ chấm dứt, này đồng dạng đại biểu hắn có thể trở về căn cứ, sau đó chờ đợi nhiệm vụ tiếp theo.

Những năm gần đây số lần bọn họ gặp mặt có thể đếm trên đầu ngón tay, chia cách lâu dài khiến cho mối quan hệ giữa bọn họ không thể không sinh ra một chút cảm giác xa cách và xa lạ. Thiếu niên rất rõ ràng điểm này, cho nên hắn thực im lặng ngồi trong góc, chỉ có lúc nhắc tới hắn mới thể hiện ra cảm giác tồn tại của mình.

Nhãn bày ra một biểu tình ghê tởm, đẩy mặt thiết nam lại, sau đó ghét bỏ xoa tay.

“Nếu ta nói, người nghĩ đến mười bảy nhiều nhất cũng không phải là ngươi.” Nhãn liếc nhìn mười bảy một cái, trên mặt lộ ra tươi cười ái muội không rõ: “Có người ngày cũng ngóng, đêm cũng ngóng, mỗi ngày ngóng trông mười bảy trở về. Chậc chậc, bộ dáng kia, quả thực là trông mòn con mắt a”

Thiết nam cũng bắt đầu hắc hắc cười ái muội không rõ: “Tiểu khốn kiếp kia vừa nghe không có cơ hội tham gia vào nhiệm vụ lần này, liền một khóc hai nháo đòi thắt cổ…… Ha ha ha ha –”

“Mười bảy, ta nói với ngươi nga ” Nhãn dựa trên ghế, nháy mắt mấy cái với mười bảy: “Trước đó vài ngày, mỗ gia hỏa bởi vì nhiệm vụ phải ngụy trang thành học sinh tham gia vào Z quốc cao…… Cao cái gì đó?”

“Thi vào trường cao đẳng.” Người da đen im lặng tiếp lời.

“Đúng, thi vào trường cao đẳng!” Nhãn một bộ vui mừng: “Sau đó người nào đó liền khóc trở về.”

Thế giới quan nhân sinh quan giá trị quan của ca bị trùng kích kịch liệt TAT mấy người sống sót thi vào trường cao đẳng không phải là người T T vì sao lại nhìn ca khinh bỉ như vậy, bởi vì ca đem “Sớm ( )” Xem thành “Hạn( )” Sao? Bởi vì ca dùng thước đo chứng minh AB=CD sao? T T mệt mỏi quá, cảm giác sẽ không muốn yêu nữa…… [:]

Mười bảy trừng mắt nhìn, cho dù chỉ là nghe nói, hình dáng của người nọ như rõ ràng ngay trước mắt, không cần cố sức suy nghĩ, cũng có thể miêu tả từng động tác biểu tình.

“Việc này còn chưa xong.” Thiếu nữ cười đến mức như sái quai hàm: “Một tháng sau, người nào đó nhận được phiếu điểm. Ngươi biết rõ toán học y được bao nhiêu không? 150 y đạt được 34 nga 34, vì thế trưởng quan vĩ đại của chúng ta trong phút chốc bão nổi ha ha ha.”

Trưởng quan trong miệng Nhãn là phụ thân của người kia. Người kia không giống bọn họ, bọn họ là cô nhi được thu dưỡng, căn cứ là nhà bọn hắn. GJ thu dưỡng bọn họ, dạy bọn họ, cho bọn họ một tay nghề, sau đó bọn họ phải phục vụ cho GJ, đi giải quyết một ít vướng tay chân, chuyện không thể bày ra ngoài sáng. Mười bảy cảm thấy như vậy rất tốt, nếu không có GJ, bọn họ có lẽ đã sớm chết ở đầu đường xó chợ, cho dù trở thành người lưu lạc, cũng làm sao có thể yên ổn sinh hoạt như hiện tại? GJ nuôi sống bọn họ, bọn họ báo đáp GJ, trao đổi đồng giá như vậy phi thường công bằng, cho dù trong nhiệm vụ mất đi tính mạng, mười bảy cho rằng, kia cũng bất quá là lấy “Tử” trước kia trả về hiện tại, mà thôi. Huống hồ khi bọn họ

già đi, còn có thể có được trợ cấp của GJ, như vậy bọn họ, so với những phần tử tri thức lao động bên ngoài cũng không khác gì.

Người kia thì không giống, bởi vì y là từ "Bên ngoài" vào. Bọn họ như là một đặc thù của GJ, thường xuyên sẽ có một vài đặc thù được bố trí vào, bình thường là con em cán bộ, lăn lộn một đoạn thời gian thì được tính là đạt được tư cách, có thể được thăng chức, tương tự một loại "Lấy danh tiếng". Người kia lại không giống những người nọ, y vào không phải để lấy danh tiếng, mà là vì giận dỗi với phụ thân — dưới tình huống bình thường, nhiệm vụ có tính nguy hiểm sẽ không rơi vào trên đầu người ngoài, chỉ có y mới kiên trì muốn nhận nhiệm vụ. Tuy rằng người nọ quả thật rất có năng lực, nhưng các sĩ quan làm sao dám đem nhiệm vụ nguy hiểm giao cho bảo bối nhi tử của cấp trên, chỉ có thể dùng một ít nhiệm vụ bên ngoài cho y.

Mười bảy ngồi ở ghế trên, bất tri bất giác suy nghĩ rất nhiều. Nhãn và thiết nam mở miệng vài lần, sau đó liền an tĩnh lại. Mặt trời ngoài cửa sổ từ đỉnh đông hạ xuống tây, khi cắn cứ xuất hiện trước mặt, mọi người không hẹn mà cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, chân chính trầm tĩnh lại.

Trải qua tầng tầng kiểm tra, xe việt dã tiến vào căn cứ. Sau khi xe dừng hẳn, Nhãn là người đầu tiên nhảy xuống, duỗi eo một cái, nàng nheo mắt lại thấy mười bảy từ trong xe đi ra, không biết nghĩ tới cái gì mà có chút xuất thần.

Mười bảy vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Nhãn đang kinh ngạc nhìn hắn. Nhãn bị phát hiện cũng không chút xấu hổ, ngược lại thoải mái vươn tay sờ gương mặt mười bảy.

"Thật sự là một chút cũng không khác biệt, khuôn mặt này. Cho dù không gặp lâu như vậy, lại không chút cảm giác xa lạ." Thiếu nữ nheo mắt nở nụ cười: "Dù sao mỗ gia hỏa ở trước mắt vẫn luôn sáng chói."

Nhãn thở dài: "Thật sự là rất thần kỳ, vì sao khác biệt nhau như vậy, bộ dáng các ngươi lớn lên lại càng giống nhau hơn?"

Tay thiếu nữ dừng trên vai mười bảy, vỗ vỗ: "Hoan nghênh trở về, mười bảy."

Mười bảy há miệng vừa định nói gì đó, liền nhìn thấy biểu tình của Nhãn có chút kỳ lạ. Một cánh tay từ phía sau ôm lấy cổ mười bảy, hung hăng buộc chặt.

"Thân ái –" Thanh âm có chút khác biệt so với trong trí nhớ vang lên, kỳ vỡ giọng của thiếu niên cũng gần kết thúc: "Ngươi rốt cục đã về rồi."

Mười bảy bị kéo đến mức trọng tâm không vững, hắn quay đầu đi, đối diện là một khuôn mặt tươi cười sáng lạn. Rất quen thuộc, khuôn mặt kia. Mỗi buổi sáng trên gương, trên cửa sổ, ảnh ngược trên nước, hắn đều có thể nhìn thấy khuôn mặt này — đó là khuôn mặt của bọn họ, gương mặt giống nhau, cái miệng giống nhau, ngay cả sóng mũi cũng đều không hề khác biệt. Nếu đối phương không phải tóc vàng mắt xanh, bọn họ quả thực giống như là hai hình ảnh trước mặt gương, nhìn ảnh ngược của nhau. Ngay cả song bào thai bộ dáng cũng không giống nhau như vậy đi? Nhưng trên thực tế đừng nói là huynh đệ, bọn họ căn bản không có chút quan hệ huyết thống nào. Tạo hóa luôn khiến người ta cảm khái kỳ tích nó sáng tạo, rõ ràng hai người không hề liên quan đến nhau bị nó dùng đến một hình thức đặc biệt gắn liền vời nhau.

Mười bảy nhìn gương mặt không chút khác biệt kia, khóe mắt rũ xuống giống như đang mỉm cười.

"Ta đã trở về, Roy."

Người kia không giống với bọn họ, y không phải có danh hiệu, mà là danh tự.

"Thật sự là nghẹn chết ca!"

Mười bảy cảm thấy áp lực trên vai bỗng dưng lớn lên, sau đó hắn liền bị hung hăng ôm lấy, lực đạo kia thậm chí khiến mười bảy cảm thấy có chút đau đớn.

"Yêu yêu yêu, ta đột nhiên cảm thấy ta bỗng phát sáng a, một ngàn oát nga."

Lời nói của Nhãn ngay một khắc mười bảy suýt nữa hít thở không thông mà cứu ra. Roy thoáng buông lỏng tay, lộ ra tươi cười sáng lạn với Nhãn. Thiếu niên một đầu tóc vàng dưới ánh mặt trời như lấp lánh rực rỡ,

đôi mắt màu xanh da trời tràn đấy tiếu ý, ngẫu nhiên lóe lên một tia giảo hoạt, lại bị chôn sâu trong con ngươi sâu thẳm.

"Trong mắt ta, Nhãn tiểu thư quả thật luôn chói sáng nga — bởi vì mĩ lệ của tiểu thư." Roy mặt đầy chân thật nhìn Nhãn: "Thân ái, em không ngại có một bạn trai đến bảo vệ mỹ lệ của em ư?"

Thiếu nữ nheo mắt lại: "Đừng đánh chủ ý lên ta, ta không muốn trở thành nữ nhân thứ 68 vì ngươi mà khóc đâu."

"Nam nhân không thể khiến nữ nhân khóc vì mình không phải nam nhân tốt nga." Roy rất là tiếc hận nói: "Hy vọng em có thể suy xét lại."

"Ân, ta sẽ suy xét, lấy góc độ và khoảng cách nào có thể đánh vỡ trứng của ngươi." Nhãn thản nhiên cười.

"Nữ hài tử sao lại thô tục như vậy!" Thiết nam cầm hành lý từ trên xe nhảy xuống, có lẽ là bởi vì hành lý mắc kẹt trên chỗ ngồi, lúc thiết nam nhảy xuống dưới liền bị kéo mạnh.

"Thao x bức x!"

Nhãn cười không nói.

Bạch Khách rốt cục cũng tỉnh, ôm thùng dụng cụ của mình, bộ dáng tỉnh tỉnh mê mê xuống xe, sau đó giống như mây bay về phía phòng ngủ. Người da đen cũng kêu một tiếng tiếp đón, sau cũng lập tức rời đi.

Nhãn xoa xoa bụng: "Các ngươi đói không?"

Mười bảy lắc lắc đầu.

Nhãn nga một tiếng, sau đó kéo thiết nam vừa mang hành lý xuống đi về phía nhà ăn: "Bổn cô nương đi lấp đầy đụng, hai người các ngươi chậm rãi thân thiết đi."

Sau khi tất cả mọi người rời đi, Roy mới buông ra mười bảy, y so chiều cao với mười bảy một chút, liền dán mặt vào tỉ mỉ nhìn chằm chằm mười bảy, mới phi thường thỏa mãn lộ ra tươi cười quen thuộc.

"Thật tốt, vẫn là bộ dáng giống nhau."

Tiếng Trung Quốc kia so với mười bảy là người Z quốc còn tốt hơn. Roy thực vui vẻ khoa tay múa chân: "Ca cố ý để lại một đầu tóc, đến lúc đó chỉnh lại, chúng ta liền hoàn toàn giống nhau."

Mười bảy kỳ thật hoàn toàn không thể lý giải vì sao Roy chấp nhất với tướng mạo của hai người như vậy, Roy thậm chí vì muốn giống hắn, cứng rắn mà biến thói quen thuận tay trái của mình thành tay phải, giống như dưới mắt của Roy đây là một loại trò chơi vô cùng thú vị. Lúc trước, lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, bọn họ nhìn đối phương ước chừng sửng sốt một phút đồng hồ, sau khi phản ứng lại mười bảy nhìn thấy Roy mặt đầy phẫn nộ la to với một vị cấp cao, có thể nói, ban đầu gặp mặt không tính là tốt đẹp. Vài ngày sau, khi đội trưởng đưa Roy tới trước mặt bọn họ đồng thời tuyên bố đây là đội viên mới, người nọ mặt đầy sáng lạn tươi cười tiến đến trước mặt mười bảy:"Nếu không phải dựa vào DNA chắc chắn ta sẽ không nghi ngờ cậu là con riêng của lão gia hỏa kia hắc hắc hắc…… Lần đầu, nga không, lại gặp mặt, ta gọi là Roy, cậu có thể kêu ta là thân ái "

Roy là một người rất kỳ quái. Y rõ ràng rất có tài năng, lại thoạt nhìn thực không nên chuyện Thích tự xưng "Ca", luôn tuyên bố mục tiêu của chính mình là muốn khiến một trăm nữ nhân vì y mà khóc Thường đeo một tươi cười sáng lạn không ai có thể cự tuyệt, có thể rất nhanh hòa hợp với người lạ. Cho dù là "thành viên nội bộ" trong căn cứ, đều sẽ thân mật cười mắng y là "Tiểu khốn kiếp". Mười bảy nhìn Roy, giống như là nhìn thấy gương mặt mình trong gương, rõ ràng thực giống nhau, lại hoàn toàn tương phản. Ngoài trừ trong nhiệm vụ, mười bảy luôn trầm mặc, biểu tình ít khi biến hóa — không phải lạnh lùng, cũng không phải trống rỗng, chính xác hơn là ngây ngốc, giống như học sinh ngoan ngoãn ngày qua ngày ngồi trong phòng học chờ đợi giáo viên chỉ dạy, cho dù có biểu tình, cũng là quá mức ít ỏi. Roy luôn nhéo gương mặt mười bảy, tựa hồ muốn kéo độ cong trên gương mặt mười bảy lên một chút, cuối cùng chỉ có thể bất lực thở dài: "Ngươi này hùng hài tử này muốn cười thì cười lớn một chút, nửa cười nửa không như vậy là muốn gây sự gì a."

Tựa như hiện tại cho dù đã lâu không gặp, độ cong trên gương mặt mười bảy cũng chỉ là thoáng nhu hòa một ít, lắng nghe Roy đang hưng phấn mà khoa tay múa chân.

"Hắc hắc hắc đến lúc đó chơi 'Nhị trùng' có thể lừa càng thêm nhiều người."

"Nhị trùng" Là một trò chơi mà Roy yêu thích, hoặc nói là đùa dai: y sẽ ngụy trang chính mình thành mười bảy, sau đó lôi kéo mười bảy đi cùng khiến mọi người nhìn thấy bọn họ mà chơi trò "Đoán xem". Bộ dạng hai người quá mức giống nhau nên cũng không cần tốn nhiều tinh lực ngụy trang, bởi vậy Roy luôn có không ít thu hoạch. Mặc dù ở trước mặt người quen thực dễ dàng lộ ra, nhưng Roy đối với trò chơi này chơi không biết mệt.

"Đây là đang rèn luyện trình độ ngụy trang của ta." Người nào đó dõng dạc, mà đương sự mười bảy lại là thái độ không sao cả.

Thanh âm của Roy đột nhiên ngọt ngào như là dính mật: "Thân ái "

Mười bảy: "?"

"Không lâu nữa là đến sinh nhật của ta."

Mười bảy mặt không chút thay đổi: "Sinh nhật vui vẻ."

"Thân ái chẳng lẽ không bày tỏ gì sao?" Roy đầy mặt thụ thương dựa vào người mười bảy: "Thật thương tâm, cảm giác sẽ không lại yêu nữa……"

Mười bảy nghĩ nghĩ, thành thật giải thích: "Không có quà, thực xin lỗi."

"Không sao không sao." Roy mặt đầy sáng lạn: "Chỉ cần thân ái chơi với ta một trò chơi là được."

"Trò chơi này nha, gọi là 'Thay thế'."

76. Chương 76: Âm Soa X Sinh Nhật X Dương Thác

Mười bảy nhìn căn phòng không phải của mình này, lại một lần nữa tự hỏi liệu mình có làm sai hay không.

Yêu cầu của Roy rất đơn giản: Hai người bọn họ trao đổi thân phận, cùng lừa gạt những người xung quanh, không được để lộ ra, kỳ hạn là đến đêm khuya ngày sinh nhật Roy. Roy ngụy trang thành mười bảy đã rất thuần thục, mà mười bảy thì chưa từng ngụy trang thành Roy, vì thế Roy phi thường thoải mái để mười bảy quan sát toàn bộ hành động của y trong vài ngày. Cơ sở ngụy trang vẫn phải có, rất nhanh mười bảy liền cơ bản nắm giữ một ít quy luật biểu hiện hàng ngày của Roy. Sau đó, bọn họ liền từ hôm nay trở đi bắt đầu "Thay thế" đối phương.

Mười bảy nghĩ tới nghĩ lui sau phát hiện cũng không có sai lầm gì lớn, nếu đây là quà sinh nhật Roy muốn, thì hắn lần này liền phối hợp với Roy, để Roy chơi đùa vui vẻ. Mười bảy qua loa liếc mắt nhìn gian phòng của Roy một cái, bắt đầu dùng công cụ biến mình thành "Roy"– đây là lần hóa trang đơn giản nhất của hắn, chỉ cần biến đổi tóc và ánh mắt một chút, là được.

Mười bảy xuyên thấu qua gương nhìn gương mặt xa lạ mà quen thuộc kia, tay không tự giác sờ lên. Người trong gương mặt vô biểu tình, bộ dạng này phối hợp với biểu tình kia, khiến mười bảy cảm thấy khác thường và kỳ lạ không nói nên lời. Mười bảy nhẹ nhàng nhéo mặt, lại nhéo nhéo, thiếu niên tóc vàng trong gương từng chút một nở nụ cười, thủy chung sáng lạn.

Mười bảy không tự chủ được lấy tay che khuất khuôn mặt kia, hắn vẫn biết, hắn vì cái gì mà đáp ứng "Trò chơi" này của Roy.

Thay thế.

Hắn chỉ có chút tò mò, cảm giác sinh động như ánh mặt trời, mà thôi.

“yo người nào đó cư nhiên không dính chặt mười bảy, ngươi xuyên việt sao?” Nhãn nói.

“Tiểu khốn kiếp, nhìn thấy da đen đừng nói cho tên đó lão tử ở trong này!” Thiết nam nói.

“Roy, có nhìn thấy thiết nam không? Đúng rồi, đây là món ta mới làm, ngươi muốn thử không?” Da đen nói.

“zzz……” Bạch Khách ngủ say.

Liên tục vài ngày, không biết là vì biểu hiện của hắn quá tốt, hay là bởi vì hình tương ngoan ngoãn quá khứ sẽ không bao giờ nháo mấy trò này, mười bảy chưa một lần bị lộ ra. Theo thời gian trôi qua, mười bảy càng ngày càng cảm thấy luống cuống. Rõ ràng là gương mặt giống nhau, cùng với khả năng bắt chước tính cách, mọi người trong căn cứ lại hoàn toàn là một thái độ khác. Hắn như là tên khất cái bị nhận sai là vương tử trong [vương tử và tên khất cái], đột nhiên có được tất cả của vương tử, lại chột dạ không dám đi hưởng thụ, chỉ cảm thấy kinh hãi.

Náo nhiệt là thuộc về bọn họ, mà hắn nguyên bản là mười bảy cái gì cũng không có.

Loại quan hệ trộm được này khiến mười bảy cảm thấy khó chịu và chột dạ, hắn theo bản năng đi về phía phòng ngủ của mình, muốn tìm Roy dừng lại trò chơi này. Dọc theo đường đi rất nhiều người hướng hắn chào hỏi, mười bảy đeo lên tươi cười sáng lạn kia mà đáp lại – tất cả đều bởi vì hắn khoác lên thân phận của người nọ.

Vừa tới, cửa liền từ bên trong mở ra, người đi ra chính là đội trưởng của bọn họ, Hắc Toàn, phía sau chính là Roy đang giả dạng làm mười bảy, một bộ dáng tiễn khách. Hoắc Toàn nhìn thấy “Roy” trước cửa liền ngẩn người, trong mắt chợt lóe một tia mất tự nhiên. Mười bảy thoáng nhìn qua Roy đang không ngừng nháy mắt, hắn dừng một chút, sau đó bày ra một tươi cười như chó ngửi thấy mùi xương vọt lên.

“Đội trưởng –” Mười bảy mặt đầy chờ đợi nhìn Hoắc Toàn: “Tìm mười bảy? Có nhiệm vụ sao có nhiệm vụ sao?”

Roy sắc mặt có chút biến đổi, tựa hồ chú ý tới chuyện không ổn nào đó, mười bảy phát hiện, nhưng không có cơ hội đi hỏi hắn vừa rồi có phải hay không nói sai cái gì.

Bị ánh mắt sáng ngời hữu thần của “Roy” nhìn chăm chú, Hoắc Toàn không tự chủ được bước lùi một bước, đem một tia cổ quái vừa mới cảm thấy kia để tại sau đầu. Hoắc Toàn khụ một cái, lắc lắc túi tư liệu trong tay: “Ta chỉ là tới lấy báo cáo của mười bảy. Ta còn có việc, đi trước.”

Hoắc Toàn nhanh chóng ly khai, sợ bị thiếu niên tóc vàng trước mắt cuốn lấy đòi nhiệm vụ. Mười bảy nhìn theo hành động gần như chạy trối chết của đội trưởng, sau đó bị Roy kéo vào phòng ngủ.

Vừa đóng cửa, biểu tình hai thiếu niên trong phòng liền hoàn toàn thay đổi. Thiếu niên tóc đen mắt đen cười hì hì ngã lên giường, ngửa đầu nhìn thiếu niên tóc vàng mặt không chút thay đổi, cười vô cùng sáng lạn.

“Phốc ha ha ha khuôn mặt này phối hợp với biểu cảm kia, ca hhp() nhanh bị nổ tung.”

() HHP = Ha ha point: huyệt cười

Mười bảy bình tĩnh nhìn Roy lăn lộn trên giường: “Đội trưởng tới tìm ta có chuyện gì?”

“Thân ái vừa rồi không phải nghe được sao? Tới lấy bảng báo cáo.” Roy dừng một chút, tựa hồ nghĩ tới cái gì: “Nói mới nhớ hồi nãy cậu suýt nữa bị lộ nha.”

Mười bảy cũng nhớ đến Roy vừa rồi biến sắc, hắn ngẫm lại tình hình lúc đó, cũng không hiểu được mình đã làm sai chỗ nào.

“Là xưng hô! xưng hô a!” Roy bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Thân ái chẳng lẽ chưa từng chú ý tới sao?”

Một câu bừng tỉnh người trong mộng, mười bảy lúc này mới phát hiện, thiếu niên đối diện có chung một diện mạo với hắn, từ trước đến nay đều không kêu hắn là “Mười bảy”. Cùng là những cô nhi được căn cứ thu dưỡng, ngay từ đầu để cho tiện quản lý, nên đều dùng cách đánh số phân chia. Sau khi lớn lên bởi vì

thân phận không rõ ràng, bọn họ cho đến khi về hưu thì ZF mới để cho bọn họ đăng kí chứng minh thư chính thức, thừa nhận tồn tại hợp pháp của bọn họ. Còn trước khi có được thân phận chính thức, căn cứ có vài người sẽ tự đặt cho mình danh hiệu, liên quan đến công việc của chính mình, giống như Nhãn phụ trách ngắm bắn, thiết nam làm việc với súng đạn, bạo điểm thích đánh bom, Bạch Khách am hiểu đột nhập, bình thường giữa bọn họ cũng có thói quen dùng danh hiệu xưng hô. Mười bảy không tự mình đặt danh hiệu, không phải bởi vì sợ phiền toái, mà là cảm thấy không cần thiết. Số hiệu ban đầu của hắn là 17, mọi người để tiện mà trực tiếp gọi hắn là "Mười bảy".

Roy không kêu hắn là "Mười bảy". Y sẽ gọi hắn là "Thân ái ","baby" mấy cái xưng hô lộn xộn nào đó, nhưng chưa từng kêu hắn là "Mười bảy".

"Nga." Mười bảy yên lặng ghi nhớ điểm này: "Lần sau ta sẽ chú ý……" Mười bảy đột nhiên nhớ lại, lần này hắn đến không phải là vì ngừng lại "Trò chơi" này sao?

"Roy, lần 'Thay thế' này……"

"Rất vui!" Roy hưng phấn mà đánh gãy lời mười bảy: "Ca chưa từng COS lâu như vậy nga ngao ngao ngao — ta đời này, đáng giá!"

Đôi mắt thiếu niên sáng ngời trong suốt nhìn qua, mặt đầy chờ đợi: "Còn ba ngày nữa! cách mạng chưa thành công, đồng chí còn cần cố gắng! Cùng nhau cố gắng nga thân "

Mười bảy đột nhiên cảm thấy mình không thể nói thêm được gì.

"Thân ái." Roy nằm ngửa trên giường, vươn tay đè gáy mười bảy, hơi dùng sức khiến cho mười bảy cúi đầu nhìn thẳng y, trong đôi mắt đen là một tia sáng khó có thể hình dung: "Trừ khi ta đồng ý, ngươi không được bị lộ nha."

Y nhẹ nhàng mà, gằn từng chữ nói:

"Tuyệt đối không thể."

Mười bảy trở lại ký túc xá của Roy, ngày hôm sau, hắn có chút ngoài ý muốn nhìn thấy đội trưởng.

Hoắc Toàn giao cho "Roy" một nhiệm vụ nhỏ. Nhiệm vụ kia phi thường đơn giản — nhiệm vụ phức tạp tuyệt đối sẽ không dừng trên người Roy, mười bảy tính toán một chút, cơ bản có thể trở về vào đúng ngày sinh nhật của Roy. Roy sau khi biết chuyện liền bắt đầu kêu rên, nhưng lại thập phần kiên trì tiếp tục duy trì trao đổi thân phận, để mười bảy thay thế Roy hoàn thành nhiệm vụ kia — dù sao nhiệm vụ kia cũng vô cùng đơn giản.

Roy lưu luyến đưa mười bảy tới cửa căn cứ, dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của thủ vệ, mặt không chút thay đổi gắt gao túm chặt góc áo của mười bảy.

"Thân ái, gặp nguy hiểm phải trực tiếp kêu cứu, dù sao ca cũng không sợ mất mặt." Roy chỉa vào gương mặt đầy lạnh nhạt của mười bảy: "Anh anh anh, ca luyến tiếc a."

Mười bảy liếc mắt nhìn thủ vệ phía xa một cái, sau đó buông ba lô ôm thiếu niên tóc đen một cái, tóc vàng như khiêu vũ dưới ánh mặt trời.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, thiếu niên tóc vàng mặt đầy sáng lạn mỉm cười, lớn tiếng tuyên cáo: "Chờ ta trở lại nga, thân ái."

Tóc đen thiếu niên tựa hồ có chút chần chờ vươn tay, ôm chặt thiếu niên tóc vàng, phi thường nghiêm túc nhận lời.

"Ân, ta sẽ chờ ngươi……Vô luận ở đâu, bất cứ lúc nào."

Nhiệm vụ lần này thật sự vô cùng đơn giản, chủ yếu là cần một nhân sĩ chuyên nghiệp đi lừa dối một mục tiêu, so với lẻn vào dụ địch bên trong, ăn cắp tình báo, lừa gạt tín nhiệm và trọng trách, đây quả thực đơn giản như tiểu hài tử đi về nhà. Mười bảy tiêu phí không đến một ngày liền hoàn thành nhiệm vụ, mà đi đường lại dùng đến 2 ngày, chờ đến khi trở lại căn cứ, đã là chiều tối ngày sinh nhật Roy.

Mới từ trên xe xuống dưới, mười bảy liền nhận được hoan nghênh nhiệt liệt.

"Sinh nhật vui vẻ a tiểu khốn kiếp." Thiết nam một phen kéo cánh tay mười bảy liền tha về phía nhà ăn: "Nữ vương điện hạ của chúng ta phân phó, nhất định phải mang ngươi tới địa điểm chỉ định."

Thì ra thân phận Roy còn chưa bại lộ sao?

"Cảm tạ……." Mười bảy có chút không được tự nhiên mở miệng: "Đúng rồi, thân ái ở đâu –"

Mười bảy còn chưa nói xong đã bị kéo vào phòng cùng với những dải dây, tiếng vang to như chấn rung lỗ tai hắn. Thiết nam đã sớm tránh sang một bên, nhìn mười bảy bị dây mảnh bám thành một đoàn mà cười ha ha, đầu sỏ gây nên cầm bình xịt rỗng mặt đầy đắc ý bay đến trước mặt mười bảy.

"Già thêm một tuổi, Roy." Nhãn cười hì hì sờ cằm mười bảy: "Cậu xem râu cũng có."

"Roy, sinh nhật vui vẻ." Bạo điểm thổi kẹo cao su trong miệng, lấy một món quà mở ra trước mặt mười bảy: "Đây là quà."

Mười bảy cảm thấy cánh tay bỗng dưng chạm vào một chỗ mềm mại, vừa muốn quay đầu liền thấy một thứ mềm mại tản ra hương vị ngọt ngào dán lên gương mặt hắn.

"Sinh nhật vui vẻ, thân ái." Người tới dịu dàng cười, đó là nữ tử một trong những người đặc cách, là người gần đây khá thân cận với Roy, nàng đồng dạng đến từ "Bên ngoài", có một cái tên rất dễ nghe, Lâm Lệ Mai.

Mười bảy cứng ngắc bước lùi một bước, rút cánh tay từ trong lòng Lâm Lệ Mai ra. Hắn nhìn quét qua một phen, nhà ăn được bố trí thành hội trường tổ chức tiệc sinh nhật, những người quen thuộc, không quen thuộc đều lộ ra khuôn mặt tươi cười nhiệt tình với hắn, nhưng là, giữa những người này, nhưng không có "Hắn"-người kia vốn nên ở nơi này, chân chính, nhân vật chính.

Mười bảy bỗng dưng cảm thấy bất an, hắn cố không để lộ ra, lớn tiếng hỏi: "Mười bảy đâu?"

Biểu tình mọi người đều chợt lóe lên một tia mất tự nhiên, thiết nam khụ một tiếng: "Tiểu khốn kiếp, mười bảy ra ngoài làm nhiệm vụ."

"Nhiệm vụ?" Mười bảy có chút không thể tin lập lại một lần: "Cậu ta cư nhiên nhận nhiệm vụ?"

Ánh mắt tựa hồ hiểu lầm khiếp sợ của tóc vàng thiếu niên, hừ một tiếng: "Bên trên hạ lệnh, mười bảy sao có thể cự tuyệt a, chúng ta tân tân khổ khổ chuẩn bị cho ngươi như vậy, còn ngại không đủ?"

"Cậu ta nhận nhiệm vụ gì?"

"Không rõ ràng." Lần này là bạo điểm trả lời: "Hội nghị bí mật, chỉ có đội trưởng cơ bản biết một chút."

Sắc mặt mười bảy đột nhiên trắng bệch, nhiệm vụ trong hội nghị bảo mật…… Mười bảy không dám tưởng tượng.

"……Khi nào đi."

Như gương mặt quá mức tái nhợt của mười bảy dọa sợ, ánh mắt không lớn tiếng nữa, nhanh chóng trả lời: "Hai ngày trước, mười bảy đi rất gấp."

Trên mặt mười bảy rốt cuộc không còn một tia huyết sắc, hắn nhìn mọi người, thanh âm run rẩy.

"Ta không phải Roy, ta là mười bảy."

Đợi đến khi mọi người ý thức được sự sai lầm này thì, tất cả đã không còn có thể vãn hồi. Hoắc Toàn sợ hãi liên hệ với bên ngoài, khi trở về sắc mặt một mảnh xám trắng, im lặng nhìn thiếu niên tóc đen không một chút tiếng động, như thế nào cũng không thể nói ra lời trách cứ.

"Nói cho ta biết, nhiệm vụ lần này là gì?"

Hoắc Toàn nhìn chằm chằm mười bảy một trận, cuối cùng nặng nề mà thở dài. Hắc Toàn lấy một chồng tư liệu ra từ trong ngăn kéo, mười bảy liếc mắt một cái liền nhìn thấy một tấm hình rất lớn của mình trên mặt giấy, thoạt nhìn là chụp nhanh: trong hình hắn đang ở trên xe buýt, tựa hồ có chút cảm ứng mà nhìn về phía sau, vừa lúc lộ ra gương mặt năm 23 tuổi. Mười bảy ẩn ẩn nhớ tới, hình như là lúc kết thúc nhiệm vụ thứ hai.

"Cậu bị treo thưởng, bên ta theo con đường nào đó biết được." Hoắc toàn đem tư liệu bày ra trước mặt mười bảy: "Người treo giải là một mục tiêu rất nguy hiểm, từng liên quan đến vụ mất trộm số 101, bên ta vẫn luôn muốn tìm cơ hội bắt lấy hành tung của tên đó, lần này không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, tên đó treo giải thưởng cậu."

Hoắc Toàn lộ ra cười khổ: "Bên ta cảm thấy đây là một cơ hội, vì thế liền lại đây hỏi cậu có đồng ý nhận nhiệm vụ hay không — chỉ sợ khi đó ngươi và Roy đã trao đổi thân phận rồi đi." Đội trưởng tức giận đấm bàn: "Đáng chết! Khi đó ta rõ ràng đã nhấn mạnh độ nguy hiểm và khó khống chế của nhiệm vụ, tiểu khốn kiếp kia vì sao không cự tuyệt, cậu ta nghĩ đây là trò đùa sao!?"

"…… Là lúc nào?"

"Ba ngày trước khi ta đưa tin." Hoắc toàn nhìn mười bảy, trong mắt không thể ngăn lại lộ ra một tia phẫn nộ và trách cứ: "Ta lúc ấy nhìn thấy 'Roy' ở cửa là ngươi đúng không, loại trò đùa này rất thú vị sao!? Hiện tại tốt lắm, tất cả mọi người bị các ngươi đùa giỡn một lần!"

Mười bảy không có ý định biện bạch cho mình, hắn không nói được một lời ngồi trong bóng tối, gần như tĩnh mịch.

"Ta nói tiểu khốn kiếp kia ba ngày trước vì sao sống chết đòi ta giao nhiệm vụ, mục đích là vì tống ngươi ra ngoài đi — tiểu khốn kiếp kia đều đã lên tốt kế hoạch!"

Đúng vậy, đã bày lên kế hoạch tốt lắm. Y đã sớm biết người kia lợi hại, lại hết lần này đến lần khác không chút để tâm, nhìn người kia dường như không có việc gì ngụy trang – khi người nọ cường điệu tuyệt đối không thể bại lộ, khi người nọ vì hắn đưa tiễn. Này rõ ràng là một kế hoạch trăm ngàn chỗ hở, lại bởi vì mọi người phối hợp chiếm được hiện thực hoàn mỹ.

Hoắc Toàn rên rỉ: "Đến lúc đó công đạo thế nào với thủ trưởng……"

Tất cả mọi người đương nhiên cho rằng đây là nhầm lẫn, bởi vì đi chấp hành nhiệm vụ hắn là mười bảy, mà không phải Roy — bởi vì đây vốn chính là nhiệm vụ của mười bảy. Nhưng mà tất cả mọi người tựa hồ đều quên, cho dù là không có mười bảy, bọn họ cũng sẽ không lựa chọn Roy đi chấp hành nhiệm vụ này. Bọn họ không phải không tin vào tài năng của Roy, chỉ là theo bản năng cảm thấy không nên, này tuyệt đối không nên. Ngay cả mười bảy, cũng cho rằng như thế — kia là Roy a, Roy được mọi người yêu thích.

Hoắc toàn mệt mỏi phất tay, để mười bảy rời đi.

"Bên ta và hắn đã mất đi liên hệ, vì để không gây trở ngại cho hắn, hiện tại chỉ có thể chờ đợi hắn chủ động liên hệ với chúng ta."

— ân, ta sẽ chờ ngươi…… Vô luận ở đâu, bất cứ lúc nào.

Thiếu niên ngẩng đầu, ánh mắt đen kịt không có một tia sáng.

"Đội trưởng, ta xin trở thành tiếp viện chờ lệnh nhiệm vụ lần này."

77. Chương 77: Cứu Viện X Gặp Lại X Số Phận

Mười bảy ẩn núp tại cồn cát, gắt gao nhìn chăm chú vào biệt thự xa xa trên sườn núi. Đây là một hải đảo không ghi rõ trên bản đồ, một ngày trước bọn họ thu được tín hiệu từ nơi này truyền ra. Biệt thự chỉ là ngụy trang, cái cần để che giấu phía dưới biệt thự là sở nghiên cứu, cũng là mục tiêu lần này của bọn họ.

Trải qua thời gian tròn năm năm, bọn họ mới chỉ vẻn vẹn thu được một tín hiệu như vậy. Tầng trên rất coi trọng lần hành động này, mục đích ưu tiên nhất của bọn họ là bắt được kẻ liên quan đến vụ mất trộm súng ống đạn dược trang thiết bị số 101 kia. Mười bảy trầm mặc cùng người khác hành động, không ai chú ý đến mục tiêu chân chính của thanh niên trầm mặc này.

Bọn họ đi vào hải đảo này, liền phát hiện đó là một núi lửa chết hình thành nên đảo nhỏ, tựa hồ vừa mới trải qua quá một lần địa chấn cách đây không lâu, bởi vậy sở nghiên cứu giấu dưới biệt thự bị lộ ra một bộ phận nhỏ, mà người kia cũng là thừa dịp địa chấn khiến tín hiệu hỗn loạn truyền đi một tín hiệu duy nhất trong năm năm, nói cho bọn họ biết vị trí mấy năm nay tìm kiếm.

Tiếng nổ to ở giữa hải đảo vang lên, trong đêm khuya đốt lên những điểm sáng rực rỡ. Lúc này đang là bốn giờ sáng, cũng là thời điểm con người mệt mỏi nhất trong ngày — bởi vì phòng vệ sở nghiên cứu quá mức vững chắc, bọn họ căn bản không có thời gian và cơ hội để từ từ thăm dò tình huống dưới lòng đất, cho nên bọn họ chỉ có thể lựa chọn tấn công mạnh mẽ.

Tiếng nổ vừa rồi là một tín hiệu, mười bảy theo nơi đã ẩn núp một ngày bò lên, lẻn về phía đường tấn công đã chỉ định.

Lần tiến công này chia làm hai giai đoạn, đầu tiên do một bộ phận dưới tình huống tận lực không kinh động phe địch âm thầm tiến vào, một phần để dò đường đồng thời cũng vì đại bộ phận phía sau vạch ra một con đường, một khi bị phát hiện liền sử dụng bom hấp dẫn lực chú ý của địch nhân, đồng thời thông tri mọi người đồng loạt tấn công. Mười bảy thập phần thuận lợi tiến vào sở nghiên cứu, sở nghiên cứu rất lớn, nhưng vô cùng quy tắc, tổng cộng bảy tầng, chia làm hai khu. Bọn họ thúc đẩy thật sự nhanh, đã quét sạch hoàn toàn bốn tầng phía trước.

Mười bảy nhanh chóng tìm tòi, chỉ có chính hắn biết hắn đến tột cùng là đang tìm ai. Thời điểm mười bảy vừa xuống đến tầng thứ năm, máy truyền tin liền truyền đến thông báo của đồng đội.

"Chi…… tất cả…… Chi…… Tất cả mọi người nhanh chóng di chuyển đến Đông khu tầng thứ năm…… Chi…… Đã phát hiện mục tiêu……Đang bỏ chạy đến Đông khu tầng thứ sáu……"

Mười bảy dừng một chút, sau đó không chút do dự đi về phía Tây khu. Lên lầu hoặc xuống lầu chỉ có hai cái thang máy thuộc hai khu này, sau khi nghe được chỉ lệnh, đồng đội của hắn sẽ tập trung toàn bộ đến Đông khu, Tây khu sẽ trống không. Nếu người nọ và mục tiêu ở cùng một chỗ, đồng đội sẽ cứu y Mà nếu người nọ ở tại Tây khu……

— ân, ta sẽ chờ ngươi……Vô luận ở đâu, bất cứ lúc nào.

Tầng thứ như là một khu nghỉ ngơi của sở nghiên cứu, phân thành một loạt ô vuông dạng căn phòng để ở. Mười bảy bắt đầu tìm tòi từng cái một, chờ hắn lục soát hết một loạt gian phòng sau, trên mặt hắn cũng mang thêm thương tích — dù sao không phải căn phòng nào cũng đều trống không. Mười bảy không nhớ rõ hắn đã mở ra bao nhiêu căn phòng, cho đến khi hắn lại một lần nữa đẩy cửa ra, sau đó theo bản năng cảnh giác đứng lên – thật tối! Đây là phản ứng đầu tiên của mười bảy, hắn vào nhiều phòng như vậy, không phòng nào tối đến mức không nhìn thấy. Loại bóng tối này khiến mười bảy nhớ tới phòng giam của căn cứ, chỉ có căn phòng bốn phía phong bế không một ô cửa sổ, mới có thể tối đến mức này.

Nhìn lần thứ hai, mười bảy liền thấy đôi mắt kia, hắn thậm chí theo bản năng mà mở to mắt nhìn, để xác định đôi mắt hắn nhìn đến kia là lam sắc mà không phải hắc sắc — rất u trầm, đôi kia mắt tràn ngập nguội lạnh và tối tăm khó hiểu, cứng rắn đè ép phiến lam sắc kia thành màu đen không đáy.

Mười bảy theo phản xạ giơ súng lên, hắn thế nhưng lại trong nháy mắt thất thần. Đợi đến khi hắn thông qua ánh sáng phía sau nhìn đến toàn cảnh đối phương, cả người mười bảy đều cứng ngắc tại chỗ, như người máy bị nhấn nút dừng lại không thể nhúc nhích.

Người trước mắt tái nhợt giống u linh ngồi ở trong bóng đêm, một đầu tóc vàng thật dài rực rỡ như hút hết toàn bộ máu huyết của người nọ, yêu dị kéo dài trên mặt đất — y thực gầy, làn da tái nhợt mỏng manh gói gọn toàn bộ huyết nhục, như chỉ cần dùng một chút lực sẽ bẻ gãy. Người nọ dùng đôi mắt vô thần kia nhìn chăm chú vào mười bảy đang giương súng, từng chút lộ ra tươi cười.

"Lần này rốt cục không phải mộng." Y cực nhẹ mà nỉ non.

Cái danh tự mắc tại yết hầu của mười bảy như thế nào cũng phun không ra, mười bảy gần như sợ hãi buông súng xuống, không thấy được một mạt thất vọng và mất không chế trong mắt đối phương. Hắn bước nhanh đến bên người nọ, giống hài tử làm sai chuyện mà luống cuống tay chân.

"Roy……"

Mười bảy như thế nào cũng không thể tưởng tượng được, tình huống gặp nhau lại như thế này. Thanh niên tóc vàng trước mắt tái nhợt đến mức như thể chỉ cần đụng liền vỡ, như thế nào sẽ là Roy?

Sau đó, Roy hung hăng ấn gáy mười bảy, khiến cho thanh niên cúi đầu xuống — y tựa hồ không ý thức đến sức lực quá mức của mình, mà là nhìn chằm chằm gương mặt mười bảy, nghiêm túc miêu tả — theo miệng đến cái mũi, theo ánh mắt đến mái tóc, một chút cũng không buông tha.

"Không giống nhau……"

Trong cổ họng của Roy phát ra một tiếng cười kỳ quái.

"Đã không còn giống a……"

Máy truyền tin đột nhiên phát ra một trận tạp âm, đánh vỡ bầu không khí cổ quái gần như đông cứng lại này.

"Chi…… Chi…… Đáng chết! Mọi người nghe lệnh! Nhanh chóng rút lui khỏi sở nghiên cứu……Chi……Mục tiêu……"

Thông qua tiếng nói trong máy truyền tin, mười bảy mới biết được đã xảy ra chuyện gì: Mục tiêu lần này gặp hết đường chạy trốn, liền khởi động cơ chế phát nổ của sở nghiên cứu, mang theo một cỗ điên cuồng muốn mọi người chết cùng.

Roy buông lỏng mười bảy ra, mười bảy nhìn thanh niên tóc vàng ngồi ở trong bóng đêm: "Chúng ta trước rời khỏi nơi này."

"Ta không đi được." Roy cười hì hì nói, có lẽ là ảo giác, tươi cười kia thế nhưng lại mang theo một cỗ cảm giác điên cuồng. Y vỗ vỗ vào chân, thanh âm ôn nhu mang theo một loại ngọt ngào biến hoá kỳ lạ: "Hai chân này…… Đã bị phế đi nga."

Mười bảy lúc này mới phát hiện Roy ngồi không phải là ghế, mà là một chiếc xe lăn. Nhìn thấy ánh mắt của mười bảy, tươi cười của Roy càng trở nên sáng lạn.

"Ta còn hít thuốc phiện nga, đã là nghiện rất sâu rồi." Tươi cười quen thuộc mà xa lạ, trong mắt một mảnh u ám: "Ta đã bị hủy hoại không còn gì nữa rồi, ta cảm thấy ta chết ở trong này cũng không sai, còn có thể đạt được công trạng thứ nhất, lão nhân kia khẳng định vô cùng tán đồng."

Mười bảy không hề nói gì, trực tiếp đem Roy mạnh mẽ đỡ trên lưng, hướng ra phía ngoài chạy đi.

Sở nghiên cứu bởi vì khởi động tự hủy, nơi nơi đều là ánh sáng màu đỏ cảnh cáo, thanh âm băng lãnh máy móc không ngừng đếm ngược, con số không hề cảm tình kia như tiếng bùa đòi mạng. Mười bảy chạy đến thang máy phía Tây khu, phát hiện bởi vì khởi động cơ chế tự hủy, thang máy đã ngừng vận chuyển. Hắn không chút nghi ngờ lấy súng ra, đập nát cửa thoát bên cạnh, không ngừng ven theo từng bậc thang dài lao đi.

"Ngươi đang lãng phí khí lực, thân ái." Ngọt nị thanh âm vang lên bên tai mười bảy, mười bảy trong nháy mắt cảm thấy băng lãnh như bị xà liếm thỉ.

"……Ta cam tâm tình nguyện."

"Hừm, sẽ giận nha." Nơi tiếp xúc truyền đến rung động khi người nọ cười, Roy tựa hồ như có như không chạm đến lỗ tai của hắn: "Ta nói, chân của ta đã bị phế."

"Có thể trị được." Thanh âm mười bảy thực trầm, chắc chắn như đang nói sự thật.

Tiếng cười của Roy càng lúc càng lớn, mười bảy không cần quay đầu cũng có thể tưởng tượng được người nọ đang tươi cười sáng lạn.

"Ta bị nghiện."

"Có thể cai."

"…… Thân ái, nói cho ngươi một bí mật." Thanh âm của Roy càng phát ra ngọt ngào và mê hoặc: "Ta hiện tại thích nam nhân, nếu không phải nam nhân trần truồng, ta cứng rắn không dậy nổi nga –"

Bước chân mười bảy dừng lại, dùng sức vung, Roy từ trên lưng mười bảy hung hăng ngã xuống dưới, y lộ ra tươi cười khoái ý mà thỏa mãn, hai mắt một mảnh tro tàn nhìn mười bảy trong nháy mắt lấy ra súng — hướng dưới lầu ấn xuống cò súng.

Dưới lầu truyền đến tiếng vang một vật ngã xuống đất, mười bảy thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhìn cánh tay phải đang chảy máu mà nhẹ nhàng nhíu mày, sau đó đi đến trước mặt Roy đang trầm mặc theo dõi hắn. Roy ngửa đầu lộ ra gương mặt tái nhợt không chút huyết sắc, dưới bóng của mười bảy, thon gầy thanh niên bắt đầu run rẩy.

"Ta đã bị hủy." Y mỉm cười, nước mắt lại rơi xuống dưới.

"Không quan hệ." Mười bảy trầm ổn ngồi xổm xuống: "Ta cùng ngươi."

Một thanh niên tóc đen chậm rãi đi ven bờ biển, hắn cõng một người, thân hình có chút nghiêng ngả, lại kiên định dị thường đi về phía trước.

Sở nghiên cứu nổ tung vẫn ảnh hưởng đến mười bảy và Roy, máy truyền tin đã bị hủy, không thể liên hệ được với những người khác, hai người cũng chịu không ít thương tích. Mười bảy cõng Roy, đi về phía bờ biển, muốn mau chóng kêu gọi cứu viện.

"Thân ái " Roy cười hì hì ghé vào trên lưng mười bảy: "Kỳ thật ca vẫn có một mộng tưởng."

"Cái gì?"

"Biết ta vì cái gì không gọi ngươi 'Mười bảy' không? Bởi vì ta muốn gọi, là tên của ngươi." Roy ngửi hương vị trên người mười bảy: "Tên thật sự, mà không phải cái danh hiệu kia nga."

— Y đã không đợi được đến lúc kia, cho nên……

"Có thể cho ngươi một cái tên được không?" Roy nhẹ nhàng mà hỏi.

"Có thể."

"Ngao ta đời này, đáng giá!" Roy hưng phấn mà khoa tay múa chân, sau đó bắt đầu hạnh phúc mà phiền não: "Nên cấp thân ái cái tên gì đây?"

Thanh niên tóc vàng thì thào nghĩ, ánh mắt bắt đầu hoảng hốt, sau đó mơ hồ mà yêu dị nở nụ cười.

"Đúng rồi, ta đem tên của ta cho ngươi…… Như vậy thì tốt rồi…… A……Roy, giống với tên của ta — a, không đúng nha, thân ái ngươi là người z quốc…… Ân……Có, liền kêu Lạc Dịch đi, Lạc Dịch. Lạc thủy lạc, suy diễn dịch." Roy nỉ non, từng chút nắm chặt tay tay, điên cuồng cùng cố chấp dần dần tăng lên trong đáy mắt, như là chỉ cần người trong lòng có một chút phản đối, y sẽ vặn cổ đối phương: "Lạc Dịch Lạc Dịch Lạc Dịch Lạc Dịch…… Thích không…… Nguyện ý nhận không…… Tên này……"

"Được."

Roy lập tức liền buông lỏng tay ra, lộ ra tươi cười sáng lạn vô cùng: "Lạc Dịch "

Gương mặt tương tự, cái tên tương tự, ai cũng không thể ngăn cách bọn họ một lần nữa.

"Ân."

"Lạc Dịch, Lạc Dịch, Lạc Dịch Lạc Dịch Lạc Dịch Lạc Dịch……"

Tóc vàng thanh niên thỏa mãn kêu, mà tóc đen thanh niên lần lượt đáp lại, bọn họ giống như đang hoàn thành một loại nghi thức, đạt thành một loại ký kết.

"…… Roy."

"Ân?"

"Lúc trước, vì cái gì không từ chối nhiệm vụ?"

Rõ ràng có thể từ chối, rõ ràng có thể nói cho tầng trên chân tướng, lại tự đem chính mình hướng về phía tuyệt lộ.

Roy tựa hồ trầm mặc một chút: "…… Nếu là Lạc Dịch ngươi, ngươi sẽ cự tuyệt nhiệm vụ này sao?"

Sẽ không. GJ thu dưỡng hắn, mà hắn hoàn thành nhiệm vụ hồi báo GJ — cho dù trong nhiệm vụ chết đi. Đây không phải bởi vì yêu nước hoặc cảm giác vinh dự gì, chỉ là bởi vì hắn cảm thấy đây là điều hắn phải làm.

"Lạc Dịch sẽ không cự tuyệt." Roy chắc chắc nói: "Ta biết, Hoắc Toàn biết, tầng trên đều biết — cho nên một khi ta cự tuyệt, ta liền 'Bại lộ'." Roy nhẹ nhàng mà cười: "Sau đó hoắc toàn sẽ tìm tới Lạc Dịch 'Chân chính ', sau đó Lạc Dịch sẽ đáp ứng đi chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm –'Ba' một cái từ nay về sau biến mất trước mặt ta."

"– không thể nga." Roy cười càng ngày càng sáng lạn, ánh mắt đen tối.

Ta không cho phép.

Ánh mắt Lạc Dịch lay động một phen. Thì ra……Đầu sỏ gây nên tất cả những việc này, từ đầu đến cuối đều là hắn.

"Năm năm ở đây, ta càng ngày càng cảm thấy may mắn vì lựa chọn lúc trước, may mắn là ta đã thay thế Lạc Dịch……" Thanh âm của Roy càng ngày càng nhẹ, càng ngày càng trầm: "Ta thực vui vẻ……"

Bọn họ không có cơ hội chạm vào ngươi.

Roy sáng lạn mà ngọt nị cười: "Lạc Dịch, ta có thể vì ngươi mà chết nga……"

Gió biển thổi phần phật một tiếng, đem mái tóc thật dài, vàng chói mắt thổi tản ra, giống như là người cá cất lên khúc ca mê hoặc, đột nhiên nắm giữ tâm thần mọi người. Lạc Dịch chậm rãi mím chặt khóe miệng, tựa hồ ngay cả hô hấp đều trở nên gian nan.

"Vì cái gì……?"

Roy không đáp lại, cánh tay bám trên cổ Lạc Dịch trở nên cứng ngắc, hô hấp bắt đầu hỗn loạn, thân thể bắt đầu không ngừng phát run. Lạc Dịch lập tức liền phát hiện không đúng, hắn vừa định dừng lại, thì nghe đến Roy ra vẻ thoải mái mà mở miệng: "Không có việc gì, lên cơn nghiện…… Lạc Dịch, ngươi có mang thuốc mê c097 không? Buông…… Ở nơi nào? Ta tự mình chích một liều là được…… Thả ra."

Lạc Dịch không có chút chần chờ trả lời: "Ngăn thứ ba cái túi bên trái."

Có lẽ thật sự rất thống khổ, Roy run cầm cập đem ống chích nắm trong tay, ngón tay còn không ngừng phát run. Lạc Dịch vừa định hỏi có muốn hỗ trợ hay không, liền cảm giác trên vai tê rần, một trận băng lãnh theo nơi đó lan tràn.

Roy và Lạc Dịch cùng té lăn trên đất.

Dưới ánh mắt không thể tin của thanh niên tóc đen, thanh niên tóc vàng cười sáng lạn, chậm rãi bò dậy, tay trái ném ống chích trống rỗng ra. Ống chích lăn trên tảng đá, sau đó theo vách núi thẳng tắp rơi vào trong nước biển.

"Vì…… Cái gì……?"

Tấm mắt Lạc Dịch bắt đầu mơ màng, đó là vì thuốc mê đang dần dần có tác dụng. Nghe được câu hỏi Lạc Dịch, Roy đi đến trước mặt Lạc Dịch, nhớ nhung lấy tay vuốt ve khuôn mặt Lạc Dịch. Y mở miệng tươi cười, trả lời câu phía trước: "Vì cái gì".

"Lạc Dịch, vì ngươi mà chết, ta thực vui vẻ…… Vì cái gì đâu?" Tầm mắt tóc vàng thanh niên rất là mê mang, thanh âm mông lung mà mơ hồ: "Có lẽ là bởi vì, ta yêu ngươi đi……"

Lạc Dịch trừng lớn mắt.

Nhìn đến phản ứng của Lạc Dịch, nụ cười của Roy càng phát ra sáng lạn, cũng càng phát ra điên cuồng: "Lạc Dịch, ta thực tự kỷ đi — cư nhiên lại yêu phải người có khuôn mặt giống mình, mỗi lần giả trang thành ngươi ta đều có một loại xúc động biến thái Mỗi lần nhìn đến ngươi, đều sẽ có loại xúc động điên cuồng làm tình cùng ngươi. Ngươi nói ta có phải hay không rất biến thái ha ha ha……"

Không…… Lạc Dịch muốn phủ nhận, lại ngay cả khí lực mở miệng cũng không có. Hắn muốn nói cho Roy biết hắn thật cao hứng, chỉ có Roy mới có thể chú ý tới "Mười bảy", bởi vì Roy cho nên mọi người mới chú ý tới "Mười bảy" — cho dù trong mắt mọi người kể cả Lạc Dịch, mười bảy vẫn là bóng dáng của Roy. Nhưng là Roy không tán đồng, y từ trước đến nay đều không tán đồng, "Nhị trọng", trò chơi này từ trước đến nay đều là Roy giả trang thành mười bảy, hắn vẫn luôn biết, Roy là muốn nói với mọi người hắn là trọng yếu, hắn…… Thực vui vẻ.

Roy cười hì hì chỉ vào thân thể của mình: "Ta bị hủy. Không chỉ có nơi này bị hủy," Ngón tay di chuyển tới đầu: "Nơi này cũng bị hủy."

"Năm năm này, ta không lúc nào là không nghĩ đến Lạc Dịch, sau đó ta cũng rất vui vẻ, bởi vì ta làm nhiều như vậy, đều là vì Lạc Dịch." Thanh niên mở ngón tay bắt đầu đếm, tươi cười của y, là một loại sáng lạn ngọt ngào quá phận: "Năm thứ nhất, người kia không tín nhiệm ta, cho nên hắn tù cấm ta, nhốt trong phòng tối, không thể đứng lên, không thể nói chuyện, ta thấy người đến trừ bỏ hắn chính là điều giáo sư Năm thứ hai, người kia vẫn là không tin ta, vì khiến hắn yên tâm, ta coi như là chó của hắn, lấy lòng cấp dưới của hắn, dụ dỗ địch nhân của hắn, vì khiến hắn vui vẻ, ta thậm chí có thể trước mặt mọi người biểu diễn quan hệ bầy đàn nga, khiến hắn tin tưởng tất cả của ta đều bị hắn nắm giữ Năm thứ ba, hắn bắt đầu từng chút để cho ta tham gia vào trong công việc của hắn, bởi vì hắn phát hiện ta có thể giúp hắn rất nhiều, cho nên ta rốt cục không còn là một con chó của hắn nữa, theo giường bạn bay lên trợ lý, hắn vẫn như cũ không tín nhiệm ta, cho nên hắn bắt đầu cho ta hít thuốc phiện, dù sao đã làm tới bước này, hít thuốc phiện cũng không là cái gì Năm thứ tư, hắn càng ngày càng không rời khỏi ta, vô luận là ở riêng vẫn là công việc, càng ngày càng nhiều sự tình không còn kiêng kị ta, bao gồm sở nghiên cứu này Năm thứ năm, hắn đi đến nơi nào cũng đều mang theo ta, ta cảm thấy hắn có chứng bệnh vọng tưởng bị phản bội vô cùng nghiêm trọng, hắn luôn cảm thấy ta sẽ chạy trốn, vì thế hắn phế bỏ hai chân của ta, sau đó bố trí trong trái tim ta một vật nhỏ."

Mỗi lần Roy giơ một ngón tay lên, sắc mặt Lạc Dịch liền tái nhợt đi một phần, đến cuối cùng, sắc mặt hai người trắng bệch không chút khác biệt.

"Thành quả nghiên cứu mới nhất cứ như vậy dùng lên trên người ta. Chỉ cần ta rời khỏi phạm vi nhất định của hắn, vượt qua 30 phút, ta cùng với tất cả mọi thứ chung quanh trong vòng 10 thước đều sẽ oành một tiếng –" Roy khoa trương làm một cái động tác: "– cái gì cũng không còn, hì hì."

Người nọ vây quanh chính mình, không biết là bởi vì rét lạnh hay là hưng phấn mà run run.

"Chỉ cần nghĩ tất cả đều là vì Lạc Dịch, ta còn có một loại cảm giác thỏa mãn cực độ, còn có khoái cảm, cáp, cáp……"

Tóc vàng thanh niên đầy mặt sáng lạn cổ quái tươi cười, u lam con ngươi nhìn chằm chằm thanh niên tóc đen không thể động đậy — đó là một loại ánh mắt ác ý cỡ nào, biết rõ lời nói kế tiếp sẽ để lại cho đối phương ký ức thống khổ, lại không có chút dục vọng dừng lại, chỉ có xúc động tàn phá càng dâng cao.

"Lạc Dịch — ta yêu ngươi."

Thanh âm ngọt ngào, tràn ngập bất thường, chỉ cần nghĩ đến liền cảm thấy dù trong mơ cũng phải giật mình tỉnh giấc.

"Bởi vì ta yêu ngươi, vậy nên ta bị hủy."

"Bởi vì ta yêu ngươi, vậy nên ta chết."

Rõ ràng là tình cảm tốt đẹp nhất thế gian, lại như câu nguyền rủa bị thanh niên niệm trong miệng, y đang cười, lại khiến cho người ta cảm thấy so với khóc còn khó nhận hơn.

Giả dạng làm bộ dáng của ngươi, chỉ là muốn gần gũi ngươi hơn.

Khiến ngươi biến thành bộ dáng của ta, chỉ là muốn cho ngươi càng thêm hiểu biết ta.

Chấp nhất tướng mạo giống nhau, đơn giản đây là mối liên hệ duy nhất của ngươi và ta.

Mà hiện tại, không có cơ hội.

Bởi vì ta không có tương lai ……

Cho nên càng không ngừng nói yêu, chỉ là hy vọng xa vời rằng, nếu có thời điểm có người đối với ngươi nói ra câu nói này, ngươi sẽ nhớ rõ ta.

Ngươi sẽ nhớ tới ta.

"……"

Lạc Dịch dùng sức trừng mắt nhìn, mới miễn cưỡng khiến cho bản thân ngay một khắc trước khi hôn mê thanh tỉnh một chút, sau đó hắn gần như sợ hãi phát hiện Roy không biết khi nào thì ngay tại bên vách đá – ngay tại khoảnh khắc hắn vừa mất đi ý thức, hai người cũng đã đưa ra khoảng cách giữa sống và chết.

"Còn có 5 phút, ca sắp muộn rồi." Roy cười hì hì khoa tay múa chân tại ngực, hai mắt sáng sủa như đốt cháy hết sinh mệnh còn lại: "Lạc Dịch, đây chính là việc cuối cùng ta thay thế ngươi làm, đừng quên, trò chơi của chúng ta còn chưa ngưng hẳn đâu."

Thay thế, cái làm cho sai lầm này phát sinh, trò chơi ban đầu. Nếu thời gian có thể quay lại, tóc đen thanh niên tuyệt vọng nghĩ, hắn nhất định sẽ, nhất định sẽ……

"Ta đã nói rồi, trừ khi ta đồng ý, ngươi cũng không thể bại lộ nga. Ngươi phải tuân thủ quy tắc, thay thế ta, sống sót –" Giữa những tia nắng ban mai, tươi cười trên mặt Roy phảng phất biến trở về sáng lạn cùng tươi đẹp trong quá khứ.

"Ta [ngươi] danh tự là Luoyi."

"Ta [ngươi] tươi cười rất đẹp."

"Ta [ngươi] có một đám bạn yêu thích ta [ngươi]."

"Còn có……"

Lấy tên của ta, lấy dung mạo của ta, lấy hết tất cả tồn tại của ta.

Ngươi thay thế ta, hưởng tên của ta, hưởng tướng mạo của ta, hưởng tất cả những gì ta có được.

Sau đó, ngươi vĩnh viễn cũng không thoát được —

"Ta [ngươi], thích Luoyi."

78. Chương 78: Lạc Dịch X Roy X Thay Thế

Yết hầu Lạc Dịch phát ra từng trận nức nở, toàn thân cao thấp đều tê liệt, nếu không phải cánh tay phải bị thương truyền đến điểm đau đớn, chỉ sợ hắn đã sớm hôn mê không biết bao nhiêu lần.

Nhưng này không đủ — không đủ không đủ không đủ! Hoàn toàn không đủ! Nếu cố gắng một chút, nếu thanh tỉnh một chút, nếu có thể động một chút, nói như vậy, nói như vậy — hắn còn có thể lập tức nhảy vào trong biển đi tìm kiếm thân ảnh người kia, hắn còn có thể kéo gia hỏa nổi điên kia trở về, cho nên mau một chút, mau một chút a – nhanh có thể hoạt động lên một chút……!

Trong tầm mắt mê mang có cái gì đó bén nhọn vụt lên, Lạc Dịch cố gắng nhìn, đó là một cái khối hình nón bằng đá, sắc nhọn một mạch hướng về phía bầu trời. Lạc Dịch như là bắt lấy một cây cỏ cứu mạng cuối cùng, gian nan giơ lên cánh tay – phải thứ duy nhất có một chút cảm giác. Hắn nhìn chằm chằm cái hòn đá kia, vận dụng khí lực toàn thân nâng tay phải lên. Nhanh một chút, nhanh một chút nữa thôi – nhanh không không kịp, không kịp không kịp không còn kịp rồi!

Lạc Dịch mạnh hít một hơi, tay phải giơ lên cao, sau đó chống đỡ toàn bộ lực đầu nhọn hòn đá đập vào tay. Ba chi — đó là tiếng đá xuyên qua da, xuyên qua thịt, xuyên qua xương cốt, cho đến khi xỏ xiên qua toàn bộ bàn tay.

Lạc Dịch đau đến mức trong nháy mắt mất đi ý thức, hắn gần như cưỡng chế đem ý thức theo bản năng bảo vệ thân thể mà tỉnh lại. Lạc Dịch tái nhợt nghiêm mặt từ dưới đất run cầm cập bò lên, thất tha thất thểu hướng về phía nơi người kia nhảy xuống. Đi tới vách đá, Lạc Dịch không chút tự hỏi tay phải trọng thương cùng tay trái có thể cứu được Roy hay không, hắn chỉ là theo bản năng cảm thấy, hắn cần phải làm chút gì, nếu không hắn sẽ hối hận cả đời. Vì thế, Lạc Dịch không chút do dự từ trên vách đá nhảy xuống.

Phốc hoa —

Nước biển băng lãnh rất nhanh đã gói gọn Lạc Dịch, miệng vết thương tiếp xúc đến nước muối lại truyền đến đau đớn bén nhọn, Lạc Dịch lại cảm thấy như vậy càng tốt, đau đớn khiến cho hắn càng thêm thanh tỉnh. Hắn cố gắng mở to hai mắt tìm kiếm, chung quanh trừ bỏ xanh dương chính là xanh đậm. Giống như là ánh mắt cuối cùng của người nọ, băng lãnh mà bi ai, một mảnh tĩnh mịch sâu không thấy đáy.

Không có thì chắc còn chưa đủ sâu, vậy tiếp tục xuống phía dưới, xuống phía dưới —

Dần dần xung quanh biến thành một mảnh tối đen, khí tức khó có thể bảo trì, đầu và lỗ tai cũng bắt đầu đau đớn. Liên tục mất máu cùng nhiệt độ cơ thể đánh mất khiến Lạc Dịch dần dần mất đi ý thức, cuối cùng, khắc ở trong mắt Lạc Dịch, trừ bỏ nước, vẫn là nước.

— Cái kia băng lãnh, thôn phệ hết thảy, nước.

Thanh niên nhìn chằm chằm trần nhà màu trắng, ánh mắt đen kịt tựa hồ không chút tiêu cự, hắn đã duy trì này tư thế thật lâu, lâu đến mức khiến quản lý và hộ sĩ đều theo bản năng cảm thấy người thanh niên tóc đen này là một pho tượng đọng lại. Hộ sĩ thấy truyền dịch không có vấn đề gì, như là không thể chịu đựng được bầu không khí quá mức ngưng trọng này, cầm bình dịch còn chút nước vội vã ly khai.

Gian phòng bệnh nháy mắt tĩnh mịch xuống, ngay cả thanh âm tí tách đều trở nên thật cẩn thận. Thanh niên như trước nhìn chằm chằm trần nhà, như là không có khái niệm thời gian và không gian. Qua bao nhiêu thời gian đây, từ khi được cứu lên, từ khi tỉnh lại, từ khi biết được trên thế giới này chỉ còn lại một "luoyi", rốt cuộc đã trải qua bao lâu?

— may mắn cứu được ngươi.

Đồng bạn nói với hắn như vậy, tất cả mọi người ở trước mặt hắn lộ ra khuôn mặt tươi cười nhìn như thoải mái.

Mau khôi phục a! Sớm trở về, chúng ta chờ ngươi.

Hắn như là cách một thế giới nhìn bọn họ nói như vậy với hắn. Tư duy cùng với ngôn ngữ trống rỗng, không bằng nói là căn bản như không có tư duy, chỉ còn lại có thân thể phảng phất theo bản năng mà sống lại trên thế giới này.

Thanh niên chậm rãi từ trên giường bò lên, cánh tay phải bị bó thạch cao không thể nhúc nhích, hắn mặt không chút thay đổi đem tay trái đang truyền nước biển tiến đến bên miệng cắn, máu đỏ tươi rất nhanh liền phun ra, từng giọt từng giọt truyền ra từ mu bàn tay. Hắn đẩy cửa ra, đi về phía toilet công cộng.

Giải quyết xong nhu cầu sinh lý, thanh niên bắt đầu rửa tay. Tiếng nước róc rách không ngừng, hắn nhìn bồn rửa tay chậm rãi ngập nước, đột nhiên cảm thấy một loại sợ hãi khó có thể nói nên lời – cái kia băng lãnh, thôn phệ hết thảy, nước, sẽ đem "Hắn" nuốt hết, sẽ đem "Hắn" giết chết.

Đầu vang một tiếng nổ, thanh niên rút lui vài bước cho đến dán lưng lên cửa toilet, cả người bắt đầu phát run. Sau đó hắn nghe thấy được, cửa kia truyền đến một trận thanh âm nứt nở đứt quãng — cái thanh âm kia hắn nhận thức, là vị nữ y quan xinh đẹp, Lâm Lệ Mai.

Nàng khóc thật sự thương tâm, có một cô gái khác đang không ngừng an ủi nàng. Mĩ lệ nữ y quan như là đè ép lâu lắm mà bắt đầu phát tiết, lớn tiếng khóc: "Ta chịu không nổi! Vì cái gì các ngươi còn có thể cười với hắn a! Vì cái gì còn muốn đi an ủi hắn! Rõ ràng — rõ ràng chính là hắn hại chết Roy a!!!"

Khi cái danh tự kia bất ngờ không kịp phòng thủ xông vào trong tai, thanh niên có chút hoảng hốt cúi đầu nhìn ngực, thì ra…… Nơi này vẫn còn có cảm giác a……

"Vì cái gì người chết cố tình là Roy!" Dưới an ủi của cô gái kia, tiếng khóc Lâm Lệ Mai càng lúc càng lớn: "Vì cái gì người chết không phải hắn! Rõ ràng nhiệm vụ kia là của hắn! Là hắn! Hắn như thế nào có thể trốn tránh trách nhiệm! Còn hại Roy chết! Chết! Đều là lỗi của hắn! Lỗi của hắn a!!!"

Đúng vậy, đều là lỗi của hắn. Đầu sỏ tạo thành tất cả, từ đầu đến cuối đều là hắn. Nếu không phải hắn, Roy sẽ không đi nhận nhiệm vụ kia Nếu không phải hắn, Roy sẽ êm đẹp sống dưới thái dương, đối với mọi người lộ ra sáng lạn tươi cười. Hắn vẫn luôn biết, mọi người có bao nhiêu sao khổ sở: Nhãn luôn luôn khóc, thiết nam mặt ảm đạm ngồi bên người nữ hài nhi Bạo điểm trở nên trầm mặc, ngay cả Bạch Khách luôn ngủ vùi rốt cuộc cũng ngủ không được.

— bởi vì ta yêu ngươi, cho nên ta chết.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, thanh niên đối diện trong gương, sắc mặt trắng bệch tựa như một người chết.

Hắn cảm thấy một cỗ tầm mắt áp bách, tầm mắt kia dừng trên làn da thậm chí khiến hắn cảm thấy một loại cảm giác hơi hơi đau đớn. Thanh niên mở mắt, liếc mắt một cái liền nhìn thấy một quân nhân trung niên đứng bên cạnh giường. Người kia như một cây tùng cao ngất đứng ở bên giường, trước ngực treo đầy huân chương, trên người là khí tức cường thế và ổn trọng tự nhiên hình thành do ở lâu trên địa vị cao. Thanh niên từng gặp qua y, vào thời điểm hắn lần đầu tiên gặp mặt người kia, người kia nổi trận lôi đình la to với vị quân nhân trước mặt.

Y là……

"Ta là phụ thân của Roy." Lời nói của trung niên quân nhân cùng với cảm giác y mang tới không hề khác biệt, rõ ràng không có chút ướt át bẩn thỉu: "Ta đến thăm ngươi."

Thanh niên không nói được một lời cùng trung niên quân nhân đối diện, biểu tình trống rỗng.

"Ngươi rất tốt." Trung niên quân nhân tựa hồ không thèm để ý thanh niên gần như thất lễ không chút phản ứng, y vừa không trách cứ đầu sỏ đối diện hại chết con của mình, cũng không đuổi theo hỏi hắn di ngôn cuối cùng của nhi tử, mà là gằn từng chữ nhấn mạnh: "Nếu nhi tử hỗn đản của ta lựa chọn cho ngươi sống sót, này thuyết minh ngươi rất tốt."

Ánh mắt trung niên quân nhân rất sâu trầm, y thoạt nhìn cứng cỏi và rõ ràng như trước, nhưng tóc bạc quá nhiều lại lộ ra mệt mỏi và già yếu. Ánh mắt y lướt qua gương mặt ngày càng tái nhợt và ánh mắt vô hồn của thanh niên, sau đó không chút do dự xoay người rời đi.

"Con ta sẽ không sai."

Một câu xa xa cuối cùng theo ngoài cửa truyền đến, tựa hồ bởi vì khoảng cách, lời nói trung niên quân nhân lần đầu tiên có vẻ có chút vô lực và bi ai.

"Hy vọng ngươi sẽ không khiến nó thất vọng."

Thanh niên nằm ở trên giường, dùng tay trái che khuất mắt.

Đúng vậy, hắn sẽ không khiến người kia thất vọng. Tất cả những gì người kia kỳ vọng, hắn tất cả đều phải làm được.

Lấy tên của ta, lấy dung mạo của ta, lấy tất cả tồn tại của ta.

Ta thay thế ngươi, lưng đeo tên của ngươi, lưng đeo tướng mạo của ngươi, lưng đeo tất cả ngươi có được.

Sau đó, Luoyi liền vẫn tồn tại, cho đến khi —

Khối thân thể này tử vong.

Nhãn nhìn thanh niên trên giường bệnh, ánh mắt liếc đến báo cáo quá trình trị thương trên đầu giường, khó chịu đến mức lại một lần nữa rơi lệ. Nàng nhìn thấy thanh niên, sẽ nhớ tới người đã chết kia có dung mạo hoàn toàn tương tự. Nàng nghĩ, thế giới vì cái gì không công bằng như vậy? Hai cái người vĩ đại như thế, một nhận đến vết thương vĩnh viễn cũng không thể khép lại, một cái khác vĩnh viễn chỉ có thể sống ở quá khứ.

[…… Cánh tay phải của hắn đã nhận tới hơn hai lần bị thương, thương tổn do cánh tay có viên đạn xuyên thấu, sau đó lại phải nhận thêm thương tổn do bị xuyên thấu lần nữa, hai lần bị thương không được đúng lúc xử lý, hơn nữa ở trong nước biển ngâm lâu như vậy…… Rất khó trị liệu, bởi vì thương tổn tới thần kinh, giải phẫu xong tỷ lệ khỏi hẳn rất nhỏ, tay phải cũng sẽ dễ dàng kiệt sức, về sau huấn luyện và nhiệm vụ tuyệt đối sẽ bị ảnh hưởng, khả năng cầm súng cơ bản không có…… Đề nghị về hưu……]

Trên đầu giường ngoại trừ báo cáo chữa bệnh, còn có một phong thư trống xin về hưu. Một khi viết xong tư liệu mặt trên sau đó đệ trình, GJ sẽ cấp cho người làm thư một thân phận mới, cho bọn họ bắt đầu một sinh hoạt mới.

"Mười, mười bảy," Thiếu nữ nức nở: "Đừng lo lắng, tay ngươi sẽ tốt lên, sẽ không ảnh hưởng đến sinh hoạt bình thường của ngươi."

Nghe được lời Nhãn, thanh niên tóc đen bắt đầu nhìn chằm chằm tay phải đầy băng vải, có chút đăm chiêu trầm mặc. Sau đó, dưới ánh mắt chăm chú ngốc lăng, khóe miệng của hắn triển khai một cái tươi cười cổ quái. Vì cái gì là nói cổ quái? Nhãn kinh ngạc nhìn tươi cười kia, sáng lạn như vậy, khuôn mặt tươi cười tươi đẹp như vậy, rõ ràng là, rõ ràng là —

Mà lúc này thanh niên mở miệng, từ khi tỉnh lại đến bây giờ lần đầu tiên mở miệng, yết hầu vì lâu không phát ra tiếng mà có vẻ có chút khàn khàn.

"Không quan hệ, dù sao ta quen dùng, cũng không phải là tay phải."

Thanh niên ngẩng đầu, dừng ở khóe mắt hồng hồng của nữ hài nhi, hắn vươn tay trái ôn nhu lau đi nước mắt nữ hài: "Tuy rằng ngươi khóc vì ta ta thật cao hứng, nhưng là nếu quá khổ sở, ca liền cảm thấy tội lỗi." Hắn nghiêm túc nhìn Nhãn: "Thân ái, ngươi có để ý việc có một vị bạn trai đến thủ hộ nước mắt của ngươi sao?"

Nhãn không thể tin trừng lớn hai mắt, nàng trừng mắt nhìn tóc đen thanh niên, ngay cả nước mắt hạ xuống cũng không nhận thấy được, run rẩy đến mức nói đều nói không được.

"Mười, mười bảy…… Ngươi…… Ngươi……"

"Không đúng nga." Thanh niên cong khóe mắt, mặt đầy sáng lạn tươi cười: "Tên của ta là, Lạc Dịch."

Lạc Dịch mở mắt, nhìn chằm chằm màn trướng ngây ngô một trận.

"Buổi sáng tốt lành, mễ sách."

"Sớm a, xuyên việt." Lạc Dịch ngồi xuống xoa xoa mắt, mặt đầy nghi hoặc khó hiểu: "Ca có phải hay không đã đến thời kì mãn kinh, như thế nào luôn mơ thấy chuyện trước kia…… Chẳng lẽ nói ca thật sự già đi sao!? Này không khoa học!"

"So sánh với số liệu, ta tỏ vẻ trong nền văn minh thứ 8, thời mãn kinh là ở nam giới 5060……"

"Dừng!" Lạc Dịch đánh gãy công lược sắp rộng lượng giải thích, mặt vô cùng thê thảm: "Ta biết ngươi thực khoa học…… Ca không nghĩ tiến vào khoa học QAQ!"

Hắn từ trên giường xuống dưới, đẩy ra cửa sổ phòng trọ, một trận gió đánh úp lại, đem náo nhiệt phía dưới ngã tư đường truyền tới.

Lạc Dịch nhìn Chu Tước tường thành phía xa, ánh mắt vì hưng phấn mà bắt đầu tỏa sáng.

"Lần này rốt cục có thể truy muội tử, đầu gối ca cuối cùng không cần trúng tên nữa ngao."

79. Chương 79: Khuyết Thủy X Lễ Thành Hôn X S Cấp

Chu Tước thành gần đây có chút không yên ổn, nói đúng ra, hiện tại toàn bộ Nam Tần quốc đều bị vây trong một loại trạng thái ẩn ẩn rối loạn. Không thiếu thanh niên tuấn tài đều tiến đến Chu Tước thành,

trong lúc nhất thời toàn bộ phòng trống Chu Tước thành đều bị vây trong tình trạng quá tải, nguyên nhân rất đơn giản – Quận chúa Khuyết Thủy của Nam Tần muốn tuyển chọn vị hôn phu.

Từ xưa đến nay Giang Nam đều toàn mỹ nhân. Cho dù Khuyết Thủy quận chúa ở lâu trong thâm cung, nhưng là không ngại người khác đem dung mạo vô giá của nàng truyền khắp đại giang nam bắc. Huống chi Tần Khuyết Thủy là tiểu nữ nhi Tần Vương thích nhất, đối với Tần Khuyết Thủy, Tần Vương không chút nào keo kiệt bày ra sủng ái và yêu thương, lần này chiêu tuyển phò mã cũng là vì Tần Vương muốn thỏa mãn Tần Khuyết Thủy, sớm công bố rõ: Chỉ cần tuổi thích hợp, vô luận gia cảnh thân phận đối phương như thế nào, chỉ cần là Khuyết Thủy quận chúa tự mình lựa chọn, Tần Vương sẽ vì bọn họ tứ hôn, khiến khắp thiên hạ đưa ra chúc phúc. Cho nên, một khi cưới Khuyết Thủy quận chúa, không những được có được nữ tử Nam Tần xinh đẹp nhất, tài phú, địa vị, quyền thế hết thảy đều có thể thu vào trong túi. Tin tức này vừa truyền ra, toàn bộ Nam Tần thậm chí thiên hạ đều bị kinh động.

Hiện tại Chu Tước thành một tấm biển nện xuống cũng đập trúng ít nhất mười giống đực, có tám cái sẽ ảo tưởng cưới Tần Khuyết Thủy, còn lại hai cái một là vô dụng, một cái khác tuyệt đối là Long Dương chi phích — cho nên hắn vừa không liệt dương, cũng không phải đồng x luyến.

Mỗ phiến tử xoa đầu bị đập trúng, như thế oán niệm an ủi bản thân. Một bên lão bản quán đậu hũ đang không ngừng giải thích, nói đùa, bây giờ thanh niên còn có thể đứng trong Chu Tước thành, người nào là dễ chọc. Vị thanh niên trước mắt này một thân sáng lạn tử hồng xiêm y, thấy thế nào cũng đều tản ra các loại khí tức tìm bạn đời.

Lạc Dịch hoàn toàn không biết hắn trong lòng lão bản quán đậu hũ đã vô hạn tới gần loài chim vũ y phi thường hoa mỹ, mà vô tình khoát tay, sau đó có chút đăm chiêu xoay người rời đi. Lạc Dịch vuốt ve hắc hoàn trên cổ tay trái, tiếp tục tự hỏi vấn đề vừa mới ngoài ý muốn bị đánh gãy.

[player, thỉnh lựa chọn độ khó công lược.]

[s cấp, quyết đoán! Hoàn thành xong ca có thể về nhà kết hôn ngao.]

[s cấp nhiệm vụ đạt được 30% tiến độ, thỉnh lựa chọn hình thức công lược, tin tức hình thức lộ tuyến hình thức.]

Duy nhất một lần chọn lộ tuyến hình thức, bi kịch còn rõ ràng trước mắt, Lạc Dịch một bộ không còn mong muốn gì hơn: [tin tức hình thức.]

[Đã hiểu. Lần này nhân vật công lược là [Tần Khuyết Thủy], vật phẩm công lược là [rượu giao bôi], từ giờ trở đi cho đến khi gặp công lược vật phẩm

hân vật cam chịu công lược bắt đầu.]

[…… Ta cảm thấy ta đã nhìn đến kết cục.] Lạc Dịch mặt không chút thay đổi: [Nếu ngươi nói cho ta biết đối tượng uống rượu giao bôi là một cái hán tử, ta lập tức đi nhảy xuống biển.]

Về tuyên ngôn tỏ vẻ muốn tự sát của mỗ phiến tử, công lược phi thường bình tĩnh không nhìn: [Bắt đầu cung cấp trợ giúp miễn phí, player lựa chọn tin tức hình thức, bên dưới là tin tức của nhân vật công lược cùng với vật phẩm công lược: Rượu giao bôi, lễ thành hôn, trong trình tự hôn lễ thời không 377 có một loại nghi thức truyền thống, lấy một quả bầu chia làm hai gọi là chi cẩn, chồng cùng vợ rót mời nhau uống…… Tần Khuyết Thủy, là con người – giới động vật – nhóm động vật có xương sống – động vật có xương sống châu Á – thú có vú – bộ linh trưởng – nhân khoa – nhân chúc – trí nhân chủng – giống cái……]

[Tiếng gió quá lớn ta không nghe rõ.] Lạc Dịch mặt đầy mặt: [Là ta oán niệm quá độ rốt cục xuất hiện nghe nhầm sao — ca vừa mới cư nhiên nghe được 'Cảo cơ thần giáo' công lược cư nhiên cấp ta một nhiệm vụ truy muội tử a……]

Muội tử! Muội tử! Là muội tử không phải hán tử! Rượu giao bôi thần mã không cần quá cấp lực a! Ngọa tào ca làm sao lại có loại xúc động muốn rơi lệ……

Sau đó, mỗ phiến tử bắt đầu thương cảm.

Từng có một cơ hội mở ra trước mặt hắn, nhưng hắn không quý trọng, chuyện thống khổ nhất trong đời cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi. Nếu ông trời có thể cho hắn một cơ hội nữa, hắn nhất định sẽ nói:

— Quỳ cầu lộ tuyến hình thức a thân! QAQ

Tổng hợp lại, hiện tại tin tức khiến Lạc Dịch phiền não là: Hắn nên làm thế nào đả bại "Tình địch" nối liền không dứt, sau đó ôm mỹ nhân về đây?

Lạc Dịch vuốt ve hắc hoàn, lại xem tin tức một lần nữa, sau đó, mỗ phiến tử nâng khóe môi, sáng lạn nở nụ cười, kế hoạch từng chút một hình thành trong đầu.

Run rẩy đi, nhóm cổ nhân! Cho các ngươi biết một chút tinh túy về phương thức tán gái của thế kỷ 21!

Hắn kế thừa vô số truyền thống quang vinh, một khắc này linh hồn bạn gái thứ 69 của hắn chiếm được! Hắn một người đại biểu cho truyền thống và lịch sử lâu dài của ma pháp sư, một khắc này hắn không phải một mình chiến đấu, hắn không phải một mình! Khắp thiên hạ đang nhìn chăm chú vào hắn! Cái gì cũng vô pháp ngăn cản hắn tán gái!

— Di, hắn không phải là, ra vẻ, xem nhẹ cái gì?

Lạc Dịch trăm tư không thể giải. Hắn nhìn về phía mục đích đã muốn gần ngay trước mắt mà sửa sang lại ăn mặc, sau đó đeo lên ngả ngớn tươi cười.

Quên đi, trước đi bái phỏng "Phụ thân" và "Bọn đệ đệ" lâu không thấy kia.

"Hắn tại sao muốn trở về?"

Trong thư phòng, Nghiêm Nhạn đùa với con chim của mình, Bách Linh dưới đùa giỡn của chủ nhân tỏ vẻ rất vui, nhưng là chủ nhân lại mặt đầy phiền muộn. Nghiêm Nhạn nhìn về phía Nghiêm Sóc đang ngồi một góc trong phòng, rầu rĩ không vui lại lặp lại một lần: "Hắn vì cái gì tại thời điểm này trở về?"

"Còn không hiểu sao? Huynh trưởng đại nhân đáng kính của chúng ta đánh trúng chủ ý của ngươi với ta đâu." Nghiêm Sóc buông quyển sách hoàn toàn không đọc vô trên tay, có chút đùa cợt nói: "Nam có giai nhân, ngụ mị cầu chi()."

() Ngụ mị cầu chi: Thức ngủ đều mơ tới

"Chỉ bằng tên dã chủng không biết từ đâu nhảy ra?" Tay Nghiêm Nhạn dùng sức bóp ***g chim, Bách Linh bị sợ hãi cao thấp hót kêu. "Nếu không phải cha –"

"Hừm các ngươi ở trong này a."

Hai người trong thư phòng đều cứng đờ, đồng thời nhìn về phía tử y thanh niên mặt đầy sáng lạn. Nghiêm Nhạn theo bản năng kêu lên: "Lạc…… Dịch."

Lạc Dịch trừng mắt nhìn, cười đến nghiền ngẫm: "Không phải hẳn là kêu 'Huynh trưởng đại nhân kính yêu' sao? Ta cảm thấy cha sẽ thật cao hứng nga."

Nghiêm Nhạn cứng ngắc đứng ở tại chỗ, Nghiêm Sóc ho nhẹ một tiếng, tươi cười đầy mặt đón nhận Lạc Dịch.

"Ca ca," Nghiêm Sóc kêu đến phi thường tự nhiên: "Ngươi tìm đến chúng ta có chuyện gì sao?"

"Ca chỉ là đi ngang qua, sau đó nghe được một ít lời nói có ý tứ." Lạc Dịch không nhìn thần sắc cứng ngắc của hai người đối diện, nhẹ nhàng phủi vạt áo, chỗ đó cũng không có chút tro bụi: "Nếu các ngươi đều nhắc nhở ta, ta đây từ chối thì bất kính."

Lạc Dịch nhìn về phía hai người trong phòng, tươi cười trên mặt bừa bãi mà bá đạo.

"Hai người các ngươi, trăm ngàn không nên không biết lượng sức đi đánh chủ ý lên Khuyết Thủy quận chúa, đây là lời khuyên — đồng thời cũng là cảnh cáo."

Đối với manh muội tử, là muốn dụ dỗ Đối với tháo (cẩu thả) hán tử — nhất là dám can đảm cùng ngươi thưởng muội tử — là muốn đe dọa.

Đến khi tử hồng thân ảnh rời đi một lúc lâu, Nghiêm Sóc mới mặt đầy phức tạp nhìn về phía Nghiêm Nhạn: "Nếu hắn vĩnh viễn không xuất hiện thì tốt rồi, ngươi nói đúng hay không?"

"Lúc này đây, ta phi thường tán đồng, nhị ca."

Tin tức linh thông người người đều biết, chủ nhân Nghiêm gia Nghiêm Dịch cùng vợ trước Lạc phu nhân phu thê tình thâm, cơ hồ như keo sơn gắn bó. Năm đó Nghiêm Dịch mang theo Lạc phu nhân đang mang thai đến Giang Nam nghỉ hè, lại gặp lũ lụt trăm năm khó gặp, Lạc phu nhân chính vì lần này mà thất lạc. Lũ lụt qua đi, Nghiêm Dịch phát động toàn bộ lực lượng Nghiêm gia đi tìm tung tích Lạc phu nhân, năm năm qua, lại như trước bặt vô âm tín, trên cơ bản trừ bỏ Nghiêm Dịch, tất cả mọi người đều cho rằng Lạc phu nhân lành ít dữ nhiều. Vì áp lực của gia tộc, Nghiêm Dịch mới cưới Nghiêm phu nhân hiện tại, cũng có hai người con nối dòng Nghiêm Nhạn và Nghiêm Sóc. Tất cả mọi người nghĩ sự tình đến vậy chấm dứt, lại không nghĩ rằng hai mươi năm qua đi, một thanh niên cầm tín vật tự xưng là con trai của Nghiêm Dịch cùng với Lạc phu nhân đi vào Nghiêm gia. Theo như lời thanh niên, lạc phu nhân trong lũ lụt may mắn còn sống, sau đó được một vị thần y đang dạo chơi cứu lên. Nhưng không may, sau tai hoạ đó thân thể Lạc phu nhân xuống dốc không phanh, sinh hạ hài tử xong liền rời bỏ nhân gian. Hài tử vẫn được thần y mang theo trên người, gần nhất mới biết được thân phận tìm tới Nghiêm gia.

Nghiêm lão gia cầm tín vật, trải qua lấy máu nhận thức sau, cơ hồ cấp tốc không kịp đem thanh niên tên "Lạc Dịch" vào Nghiêm gia, dành cho hắn vì đã thiếu tới hai mươi lăm năm tình thương của cha, thậm chí bởi vì thanh niên kiên trì, nghiêm lão gia không bắt buộc thanh niên sửa đổi tên của hắn. Bởi vì thanh niên từ nhỏ được thần y mang theo bên người, cho nên mưa dầm thấm đất học được một thân y thuật, càng thích không bị ràng buộc dạo chơi tứ phương. Nghiêm lão gia rộng lượng ngay cả này đó đều một mực ủng hộ, như trước kiên trì thân phận trưởng tử của thanh niên, loại cưng chiều này khiến nhiều người Nghiêm gia đều xem không vừa mắt, tỷ như nói Nghiêm Sóc và Nghiêm Nhạn, lại tỷ như nói, Nghiêm phu nhân.

Nhưng là không có cách nào, tại Nam Tần lấy lễ nghi phiền phức làm tín điều, trước không nói nam tôn nữ ti, chỉ là danh phận trưởng tử này khiến cho bọn họ bất mãn cũng không thể tỏ ra bên ngoài, nếu không chính là nghìn người chỉ trỏ, không có người sẽ ủng hộ bọn họ.

Nhưng mà, Nghiêm phu nhân và hai huynh đệ vĩnh viễn sẽ không biết, khi mỗ phiến tử thấy thân thế thật dài được đặt ra này, phản ứng đầu tiên là . Nhớ ngày đó hắn vì cái nhiệm vụ A cấp đầu tiên, lần đầu tiên lựa chọn lộ tuyến hình thức, công lược muốn hắn làm chuyện thứ nhất, chính là bắt đầu dùng trợ giúp "Thân thế" đặt ra thân phận cẩu huyết khúc chiết như thế — được rồi, sau sự thật chứng minh thân phận kia công lược Tần Nhất Khuyết vẫn là vô cùng hữu dụng, nhưng là Lạc Dịch mỗi lần nhìn đến Nghiêm lão gia hận không thể đối hắn thâu tâm đào phế và Nghiêm phu nhân hận không thể đem hắn thâu tâm đào phế, tổng cảm giác áp lực rất lớn a – câu chuyện ngu ngốc cẩu huyết như vậy các ngươi tin? Thật sự tin? Còn đóng kịch như vậy? Này không khoa học a sát!

Cho nên sau khi công lược xong Tần Nhất Khuyết, Lạc Dịch cơ hồ là chạy trốn mà ly khai Chu Tước thành thậm chí Nam Tần quốc — được rồi mỗ thỏ thiếu niên thuộc tính mềm mại hướng hắn thông báo cũng là một nguyên nhân trọng yếu, không có gì hơn — nhưng là vì nhiệm vụ lần này, mỗ phiến tử không thể không kiên trì trở lại Chu Tước, sau đó một lần nữa bắt đầu dùng thân phận lúc trước đặt ra.

Nghiêm gia tại Nam Tần xem như có một ít danh phận, xem như một gia tộc, tuy rằng so với một ít gia tộc coi như là có thân phận có địa vị, nhưng là muốn một mình hẹn gặp Khuyết Thủy quận chúa, là không có khả năng. Lạc Dịch thông qua xem xét tin tức, đã tìm được một phương pháp ổn thỏa nhất, hắn có tự tin, chỉ cần hắn có thể một mình gặp mặt Tần Khuyết Thủy, liền tuyệt đối có thể thuyết phục Tần Khuyết Thủy lựa chọn hắn làm Phò mã. Nhưng hiện tại vấn đề là…… Hắn nên đi thông đồng manh muội tử như thế nào?

80. Chương 80: Đấu Trà X Gặp Mặt X Phùng Nhất

Ngay khi Lạc Dịch suy nghĩ đến việc sử dụng xuyên việt trực tiếp nhảy tới gặp mặt quận chúa thì, ngăn cản hắn loại hành vi dù sao cũng đều ngu ngốc này, là hai huynh đệ Nghiêm gia đưa lên một phong thiệp mời.

"Ca," Nghiêm Sóc mặt đầy tươi cười đem thiệp mời đưa cho Lạc Dịch, giải thích nói: "Chu Tước thành gần đây cử hành cuộc đấu trà, nghe nói…… Khuyết Thủy quận chúa sẽ tham dự."

Lạc Dịch tiếp nhận thiệp mời, cũng không xem, mà là dùng một loại ánh mắt có chút hàm ý cao thấp nhìn quét Nghiêm Sóc, còn có Nghiêm Nhạn phía sau.

Nghiêm Sóc ho nhẹ một tiếng: "Lần trước ca ca cho lời khuyên, ngu đệ ghi nhớ trong lòng, sẽ không ôm ảo tưởng với Khuyết Thủy quận chúa nữa. Nếu ca ca còn để bụng chuyện này như vậy, bọn đệ nhất định sẽ trợ giúp ca ca đạt thành mong muốn." Y lôi kéo Nghiêm Nhạn phía sau, Nghiêm Nhạn có chút không cam tâm tình nguyện phụ họa nói: "Đúng vậy, nếu đại ca có thể đạt được ưu ái của Khuyết Thủy quận chúa ở tiệc trà, sau đó cưới được Khuyết Thủy quận chúa, này đối với Nghiêm gia cũng là một chuyện tốt."

Ánh mắt Lạc Dịch đảo qua hai huynh đệ vài lấn, ngay khi tươi cười của đối phương trở nên cứng ngắc thì thu về. Mỗ phiến tử cười đến mặt đầy vô sỉ: "Thật là có tâm a " Hắn đem thiệp mời nhét vào trong lòng, sau đó từ trong lòng tùy tiện lấy ra một viên…… Kẹo, nhét vào trong tay hai huynh đệ đang dại ra: "Ân, đây là thưởng cho nga."

Sau đó vui vui mừng mừng rời đi. Đợi Lạc Dịch đi xa sau, Nghiêm Nhạn mặt đầy "= =" ném viên kẹo trong tay đi, Nghiêm Sóc mặt không chút thay bóc vỏ viên kẹo, nhét vào trong miệng chậm rãi bắt đầu cắn, nghiến răng nghiến lợi - -.

Lạc Dịch tỏ vẻ, đùa giỡn "Đệ đệ" Thần mã rất tuyệt vời Công lược tỏ vẻ này chẳng lẽ chính là trạch đấu() trong truyền thuyết Xuyên việt tỏ vẻ vây xem, mễ sách.

() Trạch đấu: Cuộc chiến gia đình

Lạc Dịch nhìn thiệp mời trong tay, hắn vừa mới xem qua tin tức công lược cung cấp, Tần Khuyết Thủy quả thật sẽ tham gia buổi tiệc đấu trà này, làm giám khảo đặc biệt. Về phần hai huynh đệ Nghiêm gia vì cái gì tốt bụng với Lạc Dịch như thế, trong đó là âm mưu quỷ kế hỗn loạn linh tinh, mỗ phiến tử tỏ vẻ dưới ánh sáng công lược chiếu rọi xuống, hết thảy âm mưu quỷ kế đều là mây bay.

Lạc Dịch lần thứ hai xác nhận lại tin tức công lược, đợi đến tiệc trà nhìn thấy Tần Khuyết Thủy sau, hắn sẽ không có cơ hội sử dụng công lược. Mỗ phiến tử nhiều lần xác nhận kế hoạch của chính mình không có sơ hở nào, sau đó đắc ý chỉ huy người của Nghiêm gia đi tìm lá trà tốt nhất.

Về hình tượng lần đầu tiên gặp mặt, Lạc Dịch vuốt cằm nghĩ, vì không dọa đến muội tử ở lâu trong thâm cung, vậy……

Một lưng đeo quá khứ bi thương, tao nhã u buồn công tử, như thế nào?

Một thân y bào màu lam nhạt, vạt áo và cổ tay áo dùng sợi tơ màu trắng thêu đằng vân tường văn, thanh niên mới từ xe ngựa xuống trong nháy mắt cướp đi lực chú ý của mọi người, vị lam y công tử kia trên mặt tuy rằng không có biểu tình gì đặc biệt, quanh thân lại tràn ngập một loại hương vị ôn hòa — có lẽ là vì màu sắc sạch sẽ kia khiến người ta theo bản năng nhớ tới dòng nước nhu hòa, nên chắc hẳn chủ nhân của nó cũng là một văn sĩ văn nhã ôn hòa như vậy đi.

Trong tâm lý học, màu lam đại biểu cho tươi mát, yên tĩnh, u buồn, trầm ổn. Lạc Dịch phi thường vừa lòng với hiệu suất làm việc của Nghiêm gia, ngay trước khi cử hành tiệc trà, y phục và lá trà hắn yêu cầu đều chuẩn bị tốt. Hồi sáng lúc xuất môn, nhìn đến mỗ phiến tử ăn mặc như vậy, Nghiêm gia hai huynh đệ mặt đầy "= =" phô bày thế giới quan nhân sinh quan giá trị quan bọn họ đều tan biến.

Lạc Dịch mang theo túi trà đưa ra thiếp mời cho hộ vệ trước cửa, trong nháy mắt, không thiếu ánh mắt tập trung trên người Lạc Dịch tăng thêm địch ý. Lúc này đưa lên thiệp mời, chỉ cần là tuổi bốn mươi trở xuống, bộ dạng nam tử, hết thảy đều là đối thủ hoặc là đối thủ tiềm tàng.

Hộ vệ gác cửa rất nhanh thì cho qua, một vị hạ phó cung kính mời Lạc Dịch đi vào: "Lạc công tử, mời bên này."

"Làm phiền." Lạc Dịch ôn hòa mỉm cười đáp trả, hạ phó giật mình, cũng rất nhanh thu lại cảm xúc bắt đầu dẫn đường. Nhưng mà, Lạc Dịch đi theo hạ phó còn chưa được vài bước, thì nghe đến một trận ồn ào phía sau.

"Các ngươi đây là khinh thường bản thiếu sao!?"

Tổng quản chạy tới không ngừng nói xin lỗi, đối phương như trước nhất quyết không tha, chỉ vào Lạc Dịch phía trước phẫn nộ không thể nén: "Gia hỏa như vậy cũng có người hầu hạ, đến phiên bản thiếu lại không có, ân? Các ngươi khinh thường bản thiếu, biết bản thiếu là ai không!?"

Hông tổng quản cũng mau gãy. Trời đất chứng giám, y đương nhiên biết đối diện là một người không thể trêu vào, nhưng là người tham dự tiệc trà hôm nay quả thực rất nhiều, nhân thủ hiện có căn bản không đủ, chỉ là để người đi sau chờ một chút, lại không nghĩ rằng sẽ gặp phải một sát tinh như vậy.

Nằm cũng trúng một phát đạn Lạc Dịch nhìn lướt qua cửa, sau đó tỏ vẻ việc không liên quan tới mình đụng vào hạ phó đang ngây người, ôn hòa nói: "Chúng ta đi thôi."

Ai biết chính là một cái liếc mắt như vậy, lại vừa lúc bị tử y công tử ở cửa bắt giữ được. Tử y công tử cảm thấy chính mình bị coi rẻ, hắn nổi giận đùng đùng hướng về phía Lạc Dịch kêu: "Uy! Không cho đi!"

Đối với loại thanh niên 2B này, Lạc Dịch rất muốn không nhìn tiếp tục đi, nhưng hạ phó dẫn đường kia lại cứng ngắc tại chỗ, khó xử trước ánh nhìn chằm chằm của tử y công tử.

Lạc Dịch thực u buồn thở dài một hơi, xoay người ôn ôn hòa hòa cười với tử y công tử: "Có chuyện gì sao?"

Tử y công tử cứng ngắc tại chỗ, là ảo giác của y sao? Vì cái gì y lại có một loại cảm giác bị trưởng bối nhìn với ánh mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, tiểu hài nhi cần phải ngoan ngoãn đừng nháo.

"Không có việc gì sao?" Lạc Dịch tiếp tục duy trì một bộ tươi cười thánh quang chiếu khắp: "Kia xin cho phép bỉ nhân() đi trước."

() Bỉ nhân: kẻ hèn

Biết đối phó với thanh niên 2B như thế nào sao? Chỉ cần ngươi trở thành văn nghệ thanh niên, ngươi liền thắng [sương mù rất lớn].

"…… Đứng lại!"

Lạc Dịch nhìn tử y công tử che ở trước mặt hắn, tiếp tục duy trì tươi cười thánh phụ không có chỗ hở: "Còn có việc sao?"

"…… Mục tiêu của ngươi là quận chúa đi." Tử y công tử bắt buộc chính mình không được để ý tươi cười làm người ta rối rắm kia của đối phương, nâng lên cằm: "Ngươi đừng chối. Quận chúa chỉ gặp người thắng của tiệc đấu trà lần này, mà ngươi, không có cơ hội — bởi vì có ta!" Tử y công tử kia mặt đầy đắc ý như thế nào cũng không che dấu được: "Biết ta là ai sao? Cống trà dâng lên Nam Tần hàng năm đều là do nhà ta chuẩn bị, ngươi không biết từ góc nào chui đến –"

Tử y công tử dùng cái mũi ngửi ngửi, sau đó trợn mắt há hốc mồm mà nhìn túi trà trên tay Lạc Dịch, thật lâu sau, hắn cổ quái liếc Lạc Dịch, lộ ra một tia tươi cười ái muội không rõ: "Trà của ngươi không tệ, không tệ, thật không tệ! Ha ha ha……" Y như là nghĩ đến cái gì bắt đầu cười to, ngay cả tra cũng không tìm, trực tiếp xoay người rời đi.

Lạc Dịch nhìn túi trà trong tay, hắn kỳ thật cũng không nghiên cứu gì về trà — thậm chí ngay cả trà đang giữ cũng là do Nghiêm gia giúp hắn chuẩn bị. Lạc Dịch trước khi tới đây đã hỏi qua những cửa hàng trà khác, trà trên tay hắn quả thật là trà ngon. Nhưng hiện tại xem ra, túi trà này quả thật là có một ít vấn đề……

"Lạc công tử, đến rồi, xin ở trong này chờ một lát, tiệc trà sắp bắt đầu."

Hạ phó đưa Lạc Dịch đến một cái sân trống trải, ở đây bày chỉnh tề mấy bàn trà nhỏ. Lạc Dịch gọi lại hạ phó sắp sửa rời đi không chút do dự mở ra túi trà trong tay, ôn hòa hỏi: "Có thể nói cho bỉ nhân biết, trà này có gì không ổn?"

Hạ phó có chút chần chờ, có lẽ là cảm giác Lạc Dịch mang đến không xấu, có lẽ là không đành lòng nhìn đến tươi cười trên gương mặt đối phương hơi có chút chán nản, hạ phó nhỏ giọng nói một câu liền gật đầu lui xuống.

“Trà vô cùng tốt, nhưng là trà ô long().”

() Trà dành cho vua

Lạc Dịch cúi đầu nhìn lá trà trong tay, tiếng cười từng chút truyền ra ngoài.

“Đệ đệ của ta, làm sao khả ái như vậy.”

Hắn không chút do dự ném túi trà trong tay.

Hạ nhân Nghiêm gia lúc đưa túi trà lên nói: Đây là nham trà tốt nhất.

Công lược nói: Tần Khuyết Thủy vô cùng mẫn cảm với trà Ô Long.

Nham trà, thuộc loại: Trà Ô Long.

“Bỏ đi nhân tố bất ngờ, tính toán tỉ lệ mơ hồ, tỷ lệ player lấy được thắng lợi tại tiệc trà là 0.042%.” Công lược không hề cảm tình bình luận: “Ta tỏ vẻ lúc trước player quá mức khinh thị Nghiêm Sóc và Nghiêm Nhạn.”

“Không có việc gì không có việc gì ” Lạc Dịch tùy tiện tìm một chỗ ngồi ngồi xuống: “Đối với trò đùa dai của bọn đệ đệ khả ái, ca đương nhiên phải hảo hảo bao dung.”

“player tính toán thế nào?”

“Ta từ trước đến nay vốn không có tính toán bằng vào cái này ở tiệc trà đạt được thắng lợi.” Lạc Dịch gõ vào đầu: “Trọng yếu, luôn luôn ở nơi này nga.”

“?”

“Đến lúc đó các ngươi sẽ biết.” Lạc Dịch mặt đầy sáng lạn: “Chuẩn bị xem kịch đi, nhóm thần khí và thần thú của ta.”

Tiệc đấu trà, từ tên là có thể nhìn ra trận đấu này chủ yếu là kết hợp trà đạo. Nhưng là ở Nam Tần vốn lấy văn vi tôn, trong trận đấu này tự nhiên sẽ không thiếu một giai đoạn, chính là làm câu viết thơ. Trong mắt người Nam Tần, nếu như không ngâm thơ đối đầu, trà nghệ có tinh thông như thế nào cũng sẽ trở nên tầm thường. Bởi vậy sau khi so tài trà đạo, còn phải viết một bài thơ về loại trà mình chuẩn bị, nộp lên cho giám khảo thẩm duyệt. Tổng hợp tham khảo trà đạo và văn thải sau, mới có thể xác định người thắng.

Lục tục lại tới không ít người, rất nhanh toàn bộ hội trường đều ngồi đầy. Lạc Dịch nhàm chán duy trì một tươi cười tiêu chuẩn, tư duy đã sớm không biết triển khai đi nơi nào, thẳng đến khi một thanh âm thẳng tắp sáp nhập vào trong đầu Lạc Dịch, hắn mới mạnh bừng tỉnh, nhìn phía phương xa.

Công lược nói: Nhiệm vụ bắt đầu, thỉnh player bắt đầu công lược.

Bởi vì khoảng cách thật sự là có chút xa, hơn nữa có lụa mỏng che, Lạc Dịch trừng đến mức con mắt đều phải rơi xuống cũng thấy không rõ dung mạo của Khuyết Thủy quận chúa, chỉ có thể căn cứ vào phản ứng của mọi người mà tiến hành phán đoán bước đầu – thật xứng với danh hiệu đệ nhất mỹ nhân của Nam Tần, ngươi xem tuyệt đại đa số người ở hiện trường đều một bộ dạng hận không thể nhảy lên cầu bao dưỡng, tuyệt đối là trăm phần trăm xinh đẹp.

Tần Khuyết Thủy ngồi trên đài cao tầng tầng lụa mỏng che, như là đang nói chuyện với danh môn vọng tộc bên cạnh. Kế tiếp một lão giả đi ra, ho nhẹ vài tiếng, sau đó tuyên bố tiệc trà bắt đầu.

Tràng diện trong lúc nhất thời có chút rối loạn. Lạc Dịch phi thường bình tĩnh ngồi tại chỗ, trước mắt tất cả đều không quan hệ tới hắn. Nhưng mà cho dù mỗ phiến tử bất động, nhân phẩm chính trực rơi rớt của hắn kia liền quyết định phiền toái sớm hay muộn cũng sẽ tìm tới hắn.

“Ta muốn cùng tên công tử kia luận bàn.”

Lạc Dịch hít sâu một hơi, mặc niệm “Tao nhã, tao nhã”, sau đó treo lên ôn hòa tươi cười nhìn về phía tử y công tử không chút khách khí nào chỉ tay về phía hắn.

Tao niên, ngu ngốc là bệnh, phải trị!

Tiệc trà cho phép hai bên luận bàn với nhau, lão giả tựa hồ có chút ngoài ý muốn nhanh như vậy liền có người bắt đầu ước chiến. Y đi vào phía trước Lạc Dịch và tử y công tử, nâng tay ý bảo tử y công tử trước ra.

"Hách công tử, thỉnh."

Nguyên lai ngu ngốc này họ Hách. Tươi cười Lạc Dịch khiến người ta cảm thấy thân cận, hắn phát hiện người chung quanh nghe được tên của tử y công tử đều có chút rối loạn, xem ra tên ngu ngốc kia quả thật có tư bản kiêu ngạo.

Hách công tử nở tươi cười lấy ra trà và một cái hộp gỗ rất nặng, đuôi mắt liếc một cái liền phát hiện đây là trăm năm trần mộc, so với vàng bạc còn đáng giá hơn. Bọn họ đều đảo hít một hơi, khí cụ pha trà còn trân quý như vậy, lá trà trong đó……

Đợi đến sau khi thật cẩn thận mở ra chiếc hộp, mọi người ở đây ngay cả hô hấp đều dừng một nhịp. Tất cả mọi người đồng tình nhìn lam y thanh niên bị thách đấu, bại bởi loại trà cực phẩm này, cũng không uổng.

Giữa vực sâu có núi, trên núi có một cây, sinh trưởng mười năm, một đêm tàn lụi, này lá tựa như đôi môi thiếu nữ, đỏ như máu, danh viết hồng thuần. Thiên hạ không ai không biết, loại trà có thể xưng vương, chỉ có hồng thuần. Hồng thuần trà vô cùng trân quý, vàng bạc khó đổi, cơ hồ chỉ có hoàng tộc mới có thể hưởng dụng, hoàn toàn xứng đáng là trà trong cực phẩm. Không ít người thở dài trong lòng, Hách gia vì tiệc trà lần này, cơ hồ đã muốn liều.

Hách công tử chỉ cao khí ngang() đi đến trước mặt Lạc Dịch, đùa cợt nói: "Lạc công tử, đến phiên ngươi."

() Chỉ cao khí ngang: vênh váo tự đắc

Lão giả nhíu mày, tình huống đã thực rõ ràng. Đừng nói Lạc Dịch, lá trà trong tay tất cả mọi người ở đây cũng khó có thể so với hồng thuần của Hách công tử. Nói cách khác, nếu không có gì ngoài ý muốn, người thắng tiệc trà lần này tuyệt đối là Hách công tử.

Lạc Dịch trừng mắt nhìn, tươi cười ôn hòa trên mặt hơi mang theo bất đắc dĩ và chán nản: "Xin lỗi, lá trà của bỉ nhân…… Chưa chuẩn bị tốt."

Hách công tử nhìn thanh niên hơi hơi nhăn lại mày, cơ hồ muốn cười to. Y biết lá trà trong tay Lạc Dịch là cái gì, cho nên càng thêm hưng phấn mà nắm Lạc Dịch không buông, ác ý muốn đem đối phương bức đến cực xử: "Là không chuẩn bị tốt, vẫn là không lấy ra được? Cũng đúng, so với hồng thuần, lá trà có phao ra nước cũng chỉ để cho bổn thiếu rửa chân!"

"A……"

Nghe được có người bật cười, Hách công tử càng phát ra vui vẻ, nhưng thanh âm kế tiếp cứng rắn cắt đứt sung sướng của y.

"Nếu ta nói……" Thanh âm rầm thấp từ tính như hòa tan màng tai mà chảy vào trong đầu: "Chỉ cần là hắn nguyện ý, ta có thể dùng hồng thuần trà làm nước tắm cho hắn, ngươi tin sao?"

Lạc Dịch cứng ngắc tại chỗ, phía trước vô luận Hách công tử khiêu khích thế nào đều không chút khiến hắn thất thố, nhưng một câu người nọ phía sau lại khiến hắn có loại xúc động hận không thể lập tức biến mất tại chỗ. Trên vai trầm xuống, một cây quạt nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt hắn. Tầm mắt Lạc Dịch không chịu khống chế theo cái quạt di chuyển, thẳng đến khi rơi vào một đôi mắt hoa đào.

Chủ nhân đôi mắt đó cười tủm tỉm ôm lấy bả vai Lạc Dịch, ngữ khí thân mật mà mê người:

"Ngươi nguyện ý sao? Lạc Dịch."

81. Chương 81: Luân Hồi X Vạch Trần X Sủng Nịch

Người kia vẫn giống trong trí nhớ, luôn luôn nhẹ nhàng mà yên lặng xuất hiện, lại có thể dễ dàng cướp đi tầm mắt mọi người. Quần áo bạch y thắng tuyết, mặt như đào hoa, khóe miệng hơi gợi lên, càng hiện ra người nọ phong lưu vô cầu.

— Không cần nói gì, chỉ có gian nan mới biết người có khí tiết.

Phản ứng đầu tiên của Lạc Dịch là nhìn phía vị trí của Tần Khuyết Thủy, nhưng bởi vì lụa mỏng nên căn bản không thấy rõ bên trong có động tĩnh gì. Hắn cơ hồ muốn lệ rơi đầy mặt, lúc này người bên cạnh cười đến sắp mù mắt chó của hắn chính là người thắng chân chân chính chính, cao phú suất() a a a. Sức chiến đấu là 5 tra tra() tỏ vẻ thương không dậy nổi, quận chúa muội tử ngươi cần phải trăm ngàn cầm giữ a!

() Cao phú suất: Những chàng trai cao trên 180cm, tài năng và giàu có, tướng mạo hoàn mỹ không sứt mẻ.

() Tra tra: đống cặn bã

Sau đó, Lạc Dịch mới vô ý nghĩ đến, hắn cùng với cao phú suất bên cạnh này còn có một đoạn cố sự không thể không nói, tỷ như tự mình nói cho đối phương nhảy vực là một loại vận động khỏe mạnh thập phần có lợi cho thể xác và tinh thần, lại tỷ như nói, Hạ công tử ngươi còn nhớ rõ câu nói năm đó ven hồ Đại Minh [sương mù rất lớn] "Dã hỏa thiêu bất tận, xuân phong xuy hựu sinh" Sao?

Mỗ phiến tử nháy mắt thạch hóa.

"Nói…… Nói láo!" Hách công tử rốt cục phản ứng lại, ánh mắt nhìn về phía người tới tràn ngập địch ý, Lạc Dịch tỏ vẻ phi thường lý giải, mặc cho ai tại thời điểm chuẩn bị truy muội tử liền xuất hiện một đại hung khí như vậy cũng sẽ không có sắc mặt hoà nhã. Hách công tử cười lạnh nói: "Khẩu khí thật lớn, bản thiếu cũng muốn kiến thức một chút!"

Nhưng là bạch y công tử đối diện lại hoàn toàn không nhìn khiêu khích của họ Hách kia, như trước là vẻ mặt tiếu ý mà cám dỗ Lạc Dịch. Y so với Lạc Dịch cao hơn, thời điểm hai người dán vào nhau như đem lam y thanh niên không chút dấu vết ôm vào trong ngực, có loại ảo giác phảng phất người trong lòng là bảo vật trân quý nhất của y.

"Lạc Dịch, ngươi thấy thế nào?"

Lạc Dịch thiếu chút nữa liền quỳ, hắn thiếu chút nữa sẽ đáp trả một câu "Đại nhân, việc này tất có ẩn tình." Được không. Ca biết ngươi khẳng định có biện pháp đối phó tên ngu ngốc kia, cho nên ngươi không cần Cos thần linh luôn luôn thích đùa bỡn hạ giới a thân……

Lạc Dịch giả bộ ho nhẹ một tiếng, ôn hòa nói: "Làm phiền vị huynh đài này."

Ánh mắt Hạ Kình Thảo tối sầm, lại không nói thêm cái gì, mà là sai thị đồng Tiểu Thuyên đem chiếc hộp trình lên. Tầm mắt mọi người đều bị hấp dẫn qua, chỉ có mỗ phiến tử như cương thi bị dán bùa mà cứng ngắc tại chỗ — rõ ràng Hạ gian thương như trước là tươi cười xinh đẹp kia, nhưng cái loại dự cảm về nhà tính sổ này là sao.

Dưới ánh mắt chờ mong của mọi người, tay chân Tiểu Thuyên phi thường lưu loát mở chiếc hộp ra, sau đó, thất vọng cực đại tràn ngập trong ánh mắt tất cả mọi người — kia căn bản không phải hồng thuần nổi tiếng xa gần, ngay cả hương trà nổi danh cũng không hơn gì, chỉ là vài loại lá trà bình thường đến mức không thể bình thường hơn trộn lại, trong đó có lẽ còn bỏ thêm mấy vị dược liệu.

Hạ Kình Thảo căn bản không thèm để ý tầm mắt mọi người, tay hắn mềm nhẹ mà nhẫn nhụi vỗ về chiếc hộp, chuyên chú tràn ngập nhu tình như là đang nhìn tình nhân.

"Đây là trà tại hạ thay Lạc công tử chuẩn bị." Người nọ cười khẽ, ánh mắt tự túy phi túy(), thâm thúy đến mức cái gì cũng không nhìn thấy: "Danh viết, Vân Lai."

() Tự túy phi túy: như say như không

— Lạc Dịch ca, vì cái gì kêu nó là "Vân Lai"?

— Nha nếu ta nói chỉ cần uống trà, vân sẽ trở lại, ngươi tin tưởng sao?

— ân!

Ký ức xa xôi đột nhiên như vén ra một tầng sương mù, Lạc Dịch thậm chí ngay cả độ cong nơi khóe miệng lúc nói chuyện với Phong Tỏa Lôi đều nhớ lại, hắn không tự chủ được lấy tay đè lại hắc hoàn, như là tại tìm một nơi dựa vào.

Bởi vì Hạ Kình Thảo, Phong Tỏa Lôi đem phương pháp chế tác Vân Lai dạy cho hắn Bởi vì Phong Tỏa Vân, hắn đem phương pháp chế tác Vân Lai dạy cho Phong Tỏa Lôi. Ai là điểm bắt đầu, ai là điểm kết thúc? Nếu nói lúc trước không tồn tại bức thư là luân hồi của hắn cùng với Phong Tỏa Vân, kia dược trà không biết do ai phát mình trở thành vòng nối giữa hắn và Hạ Kình Thảo, còn có điểm khởi đầu và điểm kết thúc đồng thời bị thời gian bao phủ, rốt cuộc không thể truy tìm đến nguồn gốc của nó.

Hách công tử ngốc lăng trong một cái chớp mắt, sau đó không chút lưu tình cười to: "Loại mặt hàng này ngươi cũng lấy ra được? Ngươi không phải có hồng thuần sao? Mau khiến bản thiếu mở rộng tầm mắt a."

Hạ Kình Thảo không chút để ý cười nhạo của đối phương, nâng tay ý bảo Tiểu Thuyên tiếp tục, sau đó chậm rãi phẩy quạt, nửa che tỏ vẻ kinh ngạc.

"Ai? Tại hạ không phải đã nói sao." Đôi mắt hoa đào của bạch y công tử loan thành một độ cong cực kì đẹp: "Hồng thuần đương nhiên là giữ lại làm nước tắm a."

"Cáp –" Hách công tử như gà bị nắm cổ chặt đứt tiếng cười, hắn trợn mắt há hốc mồm mà nhìn thị đồng của Hạ Kình Thảo dọn xong trà cụ, sau đó lấy ra một túi gấm, thật cẩn thận đổ ra một loại giống như tơ mềm màu trắng.

Mọi người trong nháy mắt rối loạn, bọn họ nhìn không chớp mắt nhìn chằm chằm tơ mềm kia. Lão giả thậm chí nhịn không được muốn xoa ánh mắt, lại xác nhận những vật kia, đến tột cùng có phải hay không là "Hào" trong truyền thuyết.

Nếu nói vàng bạc khó đổi một cân hồng thuần, như vậy, ngàn cân hồng thuần cũng đổi không đến một hai "Hào". Hào không phải là trà, mà là một loại gia vị, bất kể thêm vào loại gia vị nào, cũng sẽ khiến giá trị thay đổi vạn lần – đây chính là một thuốc kéo dài sinh mệnh, nhân gian cực hạn mỹ vị. Nếu bạch y công tử lấy ra thật là "Hào", mọi người liền nhớ tới tuyên ngôn vừa rồi — căn bản không cần hoài nghi y có hay không năng lực lấy hồng thuần làm nước tắm!

Ánh mắt Tiểu Thuyên nháy cũng không nháy bỏ hào vào trong lá trà, tơ mềm trắng như là hòa tan mà biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, nhất thời, gương mặt mọi người thấy Vân Lai đều tái.

"Không có khả năng! Kia làm sao có thể là 'Hào'!?" Sắc mặt Hách công tử một mảnh trắng bệch, chỉ vào Hạ Kình Thảo trừng mắt như muốn nứt: "Ngươi — ngươi như thế nào có thể có 'Hào'!"

Đối mặt hiện thực đi, tao niên, người đối diện ngươi chính là kẻ luôn chiến thắng đó — lấy tiền đập chết ngươi cũng được!

Trở thành bối cảnh một lúc lâu Lạc Dịch ho nhẹ một tiếng, mỉm cười đối với Hạ Kình Thảo – chờ một chút, khóe miệng không thể kéo ra, nhìn đến Hạ gian thương theo phản xạ tiến vào hình thức ngu ngốc mỗ phiến tử — ngươi hiện tại giả trang là tao nhã a sát!

"Đa tạ Hạ công tử tương trợ." Mỗ phiến tử tao nhã nói: "Ngày sau nhất định phải tìm tới cửa của Hạ Kình Thảo huynh nói lời cảm tạ."

Tao niên, ca nhắc nhở ngươi đến loại tình trạng này ngươi cũng đừng tái phạm nha ngu ngốc!

Hạ Kình Thảo nhìn phiên bản u buồn của Lạc Dịch, mặt đầy nghiền ngẫm, phối hợp dị thường: "Không cần khách khí, lấy quan hệ của ta với ngươi ……" Thanh tuyến đè thấp cực kỳ dễ nghe, tựa như rượu thượng hạng hương thuần mà nồng đậm say lòng người, lại tự dưng nhuộm đẫm một chút ái muội: "…… Như thế nào có thể để ngươi khó chịu."

Tao nhã, tao nhã! Nhớ kỹ ngụy trang của ngươi!

Biểu tình mỗ phiến tử thiếu chút nữa đóng băng, bởi vì hắn có lẽ, hình như, tựa hồ, đại khái nghe được xưng hô khiến hắn một lần lại một lần nát trứng.

"Hạ Kình Thảo" Tên này giống như một tiếng sấm, mọi người ở đây đều bị nổ đến chóng mặt — hôm nay là làm sao vậy, không chỉ có kiến thức đến trong hào truyền thuyết, ngay cả người đứng đầu của Thảo Thương cũng thấy được. Người tên Hạ Kình Thảo có lẽ rất nhiều, nhưng là có thể lấy ra "Hào", khắp thiên hạ có lẽ chỉ có một người như vậy – theo như đồn đãi chủ nhân của phú khả địch quốc Thảo Thương, Hạ Kình Thảo.

Miệng Hách công tử hết đóng lại mở, mở lại đóng, trong lúc nhất thời sắc mặt phấn khích vô cùng. Trên thực tế, sắc mặt những người khác sắc cũng không khá hơn chút nào, có thể lấy được thiệp mời cũng như cao điệu thế này thật có thể là vị kia trong truyền thuyết. Có phong thái phong hoa tuyệt đại như vậy, tiệc trà lần này cơ bản không còn kịch tính. Những người có chút tâm tư đã muốn nghĩ, nếu không thể giành được ưu ái của giai nhân, chẳng bằng đi nịnh nọt vị trong truyền thuyết này, xem có thể hay không đạt được chỗ tốt gì. Mà Hách công tử vừa thấy chính là căn bản không có khả năng suy nghĩ đến việc này, tử y công tử phất tay áo rời đi: "Chúng ta đi xem!"

Phẩm trà chỉ là một giai đoạn trong đó, giai đoạn tiếp theo làm thơ mới là phần quan trọng.

Nhóm thị đồng đang pha trà, lão giả đã đưa mọi người ở đây giấy và bút mực. Lạc Dịch nhìn giấy Tuyên Thành trong tay, tựa hồ thực sự chuyên tâm tự hỏi, chuyên tâm đến mức mọi chướng ngại đều quên hết, tỷ như nói mỗ cao phú suất bên cạnh. Hạ Kình Thảo cũng không để ý, hắn chỉ là đang nhẹ nhàng nhìn ngắm ngọc bội bên hông Lạc Dịch. Rõ ràng không có động tác và lời nói dư thừa, nhưng mỗ phiến tử cảm thấy dự cảm về nhà tính sổ càng phát ra nồng đậm.

Cho nên vào lúc lão giả đến thu tác phẩm, Lạc Dịch quả thực cấp tốc không kịp mà giao lên giấy Tuyên Thành chỉ viết mấy từ. Lão giả nhìn đến mấy chữ vặn vẹo trên trang giấy kia, ánh mắt nháy nháy, nhưng vẫn làm hết phận sự trình lên người trên đài.

Mỗ phiến tử lau một phen mồ hôi, sự tình tiến hành đến loại trình độ này, nguy hiểm thật, xem như không có vượt qua kế hoạch, tuy rằng ở giữa xảy ra một chút ngoài ý muốn…… Một chút ngươi muội a! Hắn đều đã chuẩn bị tốt tâm lý có thể tiếp xúc với Tần Khuyết Thủy đột nhiên trở về, ai có thể nói cho hắn vì cái gì đến lại là Hạ Kình Thảo! Tiểu boss không xuất hiện, đại boss trực tiếp đến thế giới a sát!

Nhất định là phương thức hắn tham gia tiệc trà không đúng!

Hạ Kình Thảo rốt cục không thưởng thức ngọc bội bên hông của Lạc Dịch nữa, Lạc Dịch không tự giác nhìn về phía sau, lại phát hiện ngọc bội vốn treo bên hông đã không còn, thay thế là một tiền đồng có chút rạn nứt. Tiền đồng mang theo một chút dấu vết đỏ sậm, tựa hồ thường xuyên có người cầm lấy vuốt ve, màu đỏ kia có chút ảm đạm và phai màu, bên cạnh cũng xuất hiện một chút mài mòn. Cho dù như vậy, mặt trên sạch sẽ lại hiện ra chủ nhân bảo dưỡng tỉ mỉ như thế nào.

Đây là thứ khiến cho bọn họ nhận thức, đồng thời cũng là chấm dứt quan hệ phía trước của bọn họ, tiền đồng.

Yết hầu Lạc Dịch có chút khô sáp. Hắn không biết vì sao lại biết, tiền đồng này chính là tiền đồng lúc sử dụng xuyên việt mất đi, thế nhưng lại bị Hạ Kình Thảo tìm trở về, thậm chí hôm nay bỏ lại vào trong tay hắn.

Có thể tưởng tượng sao — người nọ là ôm cảm tình thế nào, dưới vách núi tìm một lần lại một lần, mới tìm được một tia bóng dáng gần như vậy.

Tiền đồng……

Là ảo giác sao? Âm thanh thở dài so với gió còn nhẹ hơn, khiến người ta căn bản không thể nhận ra tình cảm ẩn chứa trong đó, đến tột cùng là phẫn nộ bị lừa gạt — hay là bi ai bị bỏ rơi?

Lạc Dịch cấp tốc hoạt động đầu óc trống rỗng, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn Hạ Kình Thảo vươn tay nhẹ nhàng đụng vào đầu ngón tay của hắn, như là đang tham luyến độ ấm lòng bàn tay của hắn mà lưu luyến rút ra.

"Ngươi đã nói tiền đồng là quyền lựa chọn." Hạ Kình Thảo rũ mắt, nụ cười thế nhưng như đang gắng gượng ánh lên một mảnh xuân sắc vào mùa đông: "Ta đem tiền đồng cho ngươi, Lạc Dịch."

Hiện tại người có lựa chọn quyền, là ngươi.

Đôi mắt người nọ giống như phủ lên một tầng sương mù mà mông lung, cười rộ lên thực câu nhân.

"– muốn hay không ở cùng ta? Lạc Dịch. Ta rất thích ngươi."

So với bản thân mình, còn muốn thích hơn một ngàn vạn lần.

Hạ Kình Thảo chết, kình thảo sống.

Người tên là Lạc Dịch, là căn cứ xác minh tồn tại của Hạ Kình Thảo.

Bất luận kẻ nào cũng không được mơ ước.

Từ trên đi xuống lão giả ho nhẹ hấp dẫn tầm mắt mọi người, dùng thanh âm không lớn tuyên bố người thắng lợi của tiệc trà lần này. Lạc Dịch cơ hồ muốn quỳ bái lão giả, xác định thời gian rất chuẩn! Vừa lúc đưa hắn cứu vớt khỏi nước sôi lửa bỏng bên trong. Tiệc trà lần này người thắng là Hách công tử, Lạc Dịch một chút cũng không ngoài ý muốn, cái chữ như gà bới kia của hắn có thể thắng lợi mới là lạ. Mục tiêu của hắn chưa bao giờ là lấy được thắng lợi ở tiệc trà, chỉ cần hắn có cơ hội đem tin tức nào đó truyền cho Tần Khuyết Thủy, việc kế tiếp phải làm chính là chờ đợi.

Không nhìn ánh mắt người thắng lợi dương dương tự đắc chiếu tới, Lạc Dịch như trước đứng ở một góc hẻo lánh trong hội trường, ngồi chờ bữa tiệc kết thúc.

"Ngươi muốn cưới Tần Khuyết Thủy?"

Sát, hắn thiếu chút nữa đã quên bên cạnh còn có một hung khí loài người.

"…… Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu." Mỗ phiến tử dừng một chút, thâm trầm nói. Sau đó cầm hắn bị một cỗ lực đạo mềm nhẹ mà không mất đi cường thế nâng lên, cho đến khi vọng vào một hồ sâu hoa đào.

"Muốn, hay là không muốn?"

Về nhà tính sổ sao, thân.

Lạc Dịch dù bất cứ giá nào, cũng căn bản không thể gạt được đối phương, thẳng thắng tuyên cáo: "Ta sẽ cưới Tần Khuyết Thủy!"

Không cần xem nhẹ oán niệm của ma pháp sư chưa chuyển chức, liền tính ngươi là cao phú suất cũng không cản được cước bộ chuyển cấp của ma đạo sư! Giờ khắc này, mỗ phiến tử tỏ vẻ khí phách của hắn đã muốn đột phá phía chân trời. Sau đó, dưới ánh mắt ngây ra của Lạc Dịch, Hạ Kình Thảo cười tủm tỉm mà gật đầu: "Được."

Thanh âm nhu hòa, ngữ khí cũng không một chút hoài nghi: "Ta cam đoan, trượng phu của Tần Khuyết Thủy, sẽ chỉ là ngươi."

…… Mụ mụ hắn có phải hay không vừa mới nghe nhầm? Chẳng lẽ khí phách của hắn thật sự đã muốn đột phá phía chân trời!? Ngọa tào này không khoa học a! Hắn kỳ thật vừa mới bị Hạ gian thương một kích giết chết, sau đó hiện tại là lâm vào gần chết trạng thái cho nên mới xuất hiện ảo giác đúng không đi đi đi!

"– ngươi đang lo lắng cái gì, ngươi đang sợ hãi cái gì?"

Trong hoảng hốt dường như nghe được tiếng thở dài bất đắc dĩ của người nọ, trong ánh mắt hơi hơi có chút thất thần là người nọ sủng nịch tràn đầy.

"Ta đang truy cầu vui vẻ của ngươi a." Hạ Kình Thảo khẽ nheo đôi mắt thành hình trăng rằm, mang theo ẩn ẩn câu dẫn cùng mê hoặc: "Chỉ cần là ngươi muốn, ta đều hai tay dâng lên cho ngươi, vô luận là nữ nhân, quyền lợi, vẫn là toàn bộ thiên hạ –"

Ta sẽ dùng thiên hạ làm quà cho ngươi, chỉ thế thôi.

Không thích hợp, không thích hợp, không thích hợp — Lạc Dịch chỉ cảm thấy da đầu run lên một trận, từ trong khung xuất hiện một loại sợ hãi. Loại sủng nịch không hề nguyên tắc này, loại tình tự đen trắng chẳng phân biệt được này, loại lấy lòng tổn hại người khác này, quả thực tựa như, giống như là lúc trước đối đãi với…… Trương Khuyết.

Đúng rồi, Trương Khuyết! Trương Khuyết đâu? Lạc Dịch đột nhiên biết bất an của hắn đến từ nơi nào. Vì cái gì Hạ Kình Thảo lại ở chỗ này? Vì cái gì Hạ Kình Thảo lại lấy lòng hắn? Trương Khuyết không ở đây, Trương Khuyết vốn nên thay thế hắn trở thành "Người kia" trong quá khứ — không ở đây. Chỉ có trải qua tất cả hôm nay, Lạc Dịch mới phát hiện lúc trước bày ra lựa chọn kia có bao nhiêu sao đáng cười, người khởi xướng từ đầu đến cuối đều là hắn. Hiện tại Lạc Dịch hiểu biết tất cả, nhưng là hắn hoàn toàn không dám thừa nhận — hắn vô ý trở thành cứu thế chủ của một người, cũng không thể cứu rỗi bất cứ một người nào, hắn ngay cả chính mình đều tự lo không xong.

Công lược nói, ngươi có tội.

Xuyên việt nói, Hạ Kình Thảo rất giống ngươi.

Thật sự…… Rất giống. Bất kể là cố chấp truy đuổi quá khứ, hay trở thành hư ảnh của "Người kia" trong quá khứ mà tồn tại, Hạ Kình Thảo và mười bảy, thật sự là quá giống. Bởi vì giống nhau, cho nên mới càng hiểu hơn, cái loại điên cuồng bướng bỉnh liều lĩnh vì quá khứ này — Lạc Dịch hoàn toàn không dám đi gánh vác, cho nên chết cũng phải giấu diếm, khiến tất cả thối rữa.

"Phải không?" Lạc Dịch hắc hắc nở nụ cười, bắt đầu khiêu khích – đồng thời thăm dò: "Nếu ta muốn Trương Khuyết thì sao?"

Trương Khuyết là hậu đại của "Người kia", giống như "Người kia".

"Trương Khuyết?" Đôi mắt hoa đào một mảnh mông mông lung lung, sâu không thấy đáy: "Xin lỗi, này ta không thể cho ngươi."

Lạc Dịch còn không kịp cảm thấy cao hứng hoặc thất vọng, thì nghe người đối diện nhẹ nhàng bâng quơ nói: "Hắn nhảy vào hóa cốt thủy."

Lạc Dịch không biết trên mặt mình là biểu tình gì: "– vì sao?"

"Trước khi nhảy vào hóa cốt thủy, Trương Khuyết từng nói với ta thân phận thật sự." Bạch y công tử phẩy quạt, đáy mắt một mảnh đen tối: "– không cần hiểu lầm, không ai bắt buộc Trương Khuyết."

Lạc Dịch đột nhiên cảm thấy rất lạnh, cái loại lạnh lẽo sâu trong cốt tủy này ngay cả mùa đông cũng không sánh bằng. Hắn thậm chí có thể tưởng tượng, Trương Khuyết lúc trước ôm tâm tình thế nào nói rõ sự thật với Hạ Kình Thảo – dưới loại chiếu cố cẩn thận này của Hạ Kình Thảo, tất cả mọi người sẽ bị làm hư, đầu óc phát ngất cũng sẽ suy nghĩ rằng: Ta là đặc biệt, Hạ Kình Thảo sẽ không trách ta – sau khi thân phận Trương Khuyết bại lộ, cho dù Hạ Kình Thảo không làm cái gì, chênh lệch từ trên mây rơi xuống, sẽ làm Trương Khuyết chủ động lựa chọn tuyệt lộ.

Sủng nịch mà giết chết.

Cho dù Lạc Dịch là người có tư cách đi hưởng thụ loại sủng nịch này nhất, hắn lại cảm thấy sợ hãi, loại sủng nịch này sẽ khiến hắn được đến tất cả đồng thời, cũng hủy diệt tất cả bản thân hắn.

"Hắn — hắn không phải hậu đại của 'Người kia' sao?" Cho dù Lạc Dịch biết tất cả, nhưng hiện nay hắn chỉ có thể làm bộ cái gì cũng không biết, một mực chắc chắn "Người kia" không có quan hệ gì tới hắn.

Đôi tay cầm quạt của Hạ Kình Thảo trong phút chốc ngừng lại, Lạc Dịch đột nhiên cảm thấy có chút không dám nhìn thẳng ánh mắt Hạ Kình Thảo — quá mức phức tạp, tất cả tình cảm lắng đọng lại trong đôi mắt hoa đào kia, đen tối khó phân biệt. Tầm mắt gác sang một bên Lạc Dịch không có phát hiện, Hạ Kình Thảo luôn nhìn vào cổ tay trái của hắn, ánh mắt u ám.

Sau đó, Hạ Kình Thảo nở nụ cười.

"Lạc Dịch, gần đây ta biết một ít sự tình rất thú." Thanh âm Hạ Kình Thảo trở nên cực kỳ ôn nhu: "Trong đó có một việc, khiến ta thực vui vẻ, phi thường vui vẻ……"

Lạc Dịch đột nhiên có loại xúc động muốn bỏ chạy.

"Từng có một gia hỏa kêu là tiền đồng hỏi ta một vấn đề: Nếu hắn và 'Người kia' đồng thời gặp nạn, ta sẽ cứu ai?" Hạ Kình Thảo thân mật lấy ngón tay quấn quanh tóc của Lạc Dịch, khiến Lạc Dịch có loại ảo giác

bị bắt lấy: "Hiện tại có người nói cho ta biết — kỳ thật ta căn bản không cần lựa chọn, đáp án từ đầu tới cuối cũng chỉ là một, Lạc Dịch."

Đó là một tạm dừng cực kỳ vi diệu, khiến người ta căn bản không thể phân biệt y đến tột cùng là đang kêu tên của lam y thanh niên, hay là đang nói đáp án duy nhất kia.

"Dã hỏa thiêu bất tận, xuân phong suy hựu sinh — là như thế này sao? Lạc Dịch."

Lạc Dịch cảm thấy chính mình ngay tóc cũng đều bắt đầu cứng ngắc, vì cái gì — Hạ Kình Thảo lại biết –?

"Lạc công tử."

Như là bị đánh vỡ mê huyễn nào đó, Lạc Dịch mạnh bừng tỉnh, quay đầu nhìn về phía một tỳ nữ đang hành lễ với hắn.

"Quận chúa cho mời."

Lúc này mọi người đã ra về chỉ còn lại không nhiều, bởi vì Khuyết Thủy quận chúa rời đi trước. Nếu mục tiêu đã đi, tất cả mọi người cảm thấy đứng ở nơi này cũng không có gì thú vị, không ai chú ý tới một tỳ nữ trong góc đang chuyển tới lời mời của quận chúa với lam y thanh niên. Nghe được lời tỳ nữ, Lạc Dịch ngây người một lúc, mới rốt cục ý thức được kế hoạch của hắn hẳn là thành công, kế tiếp……

Lạc Dịch theo bản năng nhìn về phía Hạ Kình Thảo. Hạ Kình Thảo chú ý tới tầm mắt của Lạc Dịch, y cười tủm tỉm buông tóc Lạc Dịch ra, cơ hồ là trấn an mà mơn trớn đuôi tóc.

"Ta ngày khác sẽ đến Nghiêm gia gặp ngươi."

Bạch y công tử cười khẽ:

"Cùng với bạn cũ của ngươi."

82. Chương 82: Quan Hệ X Đàm Phán X Thỏa Thuận

Nước trong ra hoa sen, thiên nhiên chạm trổ.

Trước khi chân chính nhìn thấy Tần Khuyết Thủy, Lạc Dịch đã từ công lược hoàn toàn nhận thức đối phương. Nam Tần quốc Tần Vương hiện có ba người con, đại hoàng tử Tần Hiên Hoa, nhị hoàng tử Tần Thiên Ninh, còn có nữ nhi nhỏ nhất Tần Khuyết Thủy. Mẫu thân của Tần Khuyết Thủy không rõ, Tần Vương trong một lần đi tuần ôm trở về. Tần Vương trực tiếp tuyên bố đây là tiểu nữ nhi của mình, Tần Khuyết Thủy, cũng sắc phong nàng là Khuyết Thủy quận chúa. Tần Khuyết Thủy từ nhỏ cũng rất được Tần Vương yêu thích, sinh hoạt tại đế vương trải qua những ngày cơm áo vô lo, hưởng dụng các loại vinh hoa phú quý. Trong loại sinh hoạt giàu có xa hoa này, tính tình Tần Khuyết Thủy thế nhưng không có bị dưỡng đến mức kiêu căng ngạo mạn, mà là phi thường trái với quy luật khách quan trong trắng, mềm mại, dễ thương.

Quận chúa có ba cái tôt, thanh âm nhẹ nhàng thân thể mềm mại dễ đẩy ngã.

Lạc Dịch được tỳ nữ dẫn đi, đi vào hoa viên, cho đến khi tới một tiểu đình, nơi đó đã có một mỹ nhân hoàng cung đang ngồi. Nàng thoạt nhìn cũng không lớn, tuổi tác nằm trong diện thanh xuân, gương mặt trắng noãn dưới lớp trang điểm nhẹ nhàng phụ trợ, càng có vẻ khéo léo cùng khả ái. Đôi mắt dường như ướt át mà sợ hãi liếc nhìn Lạc Dịch một cái, sau đó nhanh chóng rũ mắt xuống nhìn chằm chằm chén trà trong tay.

Biểu tình mỗ phiến tử thiếu chút nữa tê liệt. Loại tiểu bạch mềm mềm trắng trắng này, cộng thêm gương mặt hai phần tương tự kia, đây thật là nhuyễn muội tử mà không phải nhuyễn hán tử trong trí nhớ kia sao!?

— được rồi, muội tử trước mặt và Tần Nhất Khuyết quả thật có một chút quan hệ huyết thống đen tối, nhưng là hắn công lược xong ca ca lại đi công lược muội muội như vậy thật sự là đại trượng phu? Hắn có cần hay không thu phục luôn đại ca của Tần Nhất Khuyết, nói không chừng có thể đạt thành thành tựu "ảnh gia đình" gì đó…… Suy nghĩ như thế đầu hắn chắc chắn bị hư!

Công lược, ngươi thắng. Ca bị ngươi ngoạn hỏng rồi a Q Q!

"Quận chúa, Lạc công tử đến."

Lông xù giật giật, thanh âm cũng là cái loại rụt rẽ nhuyễn nhuyễn manh manh.

"Ân…… Tiểu, Tiểu Tình trước lui xuống đi."

Tỳ nữ đi rồi, lá gan nhuyễn muội tử tựa hồ lớn hơn một ít, ít nhất nàng đang nhìn thẳng Lạc Dịch.

"Ngươi…… Ngươi là Nghiêm gia đại công tử, Lạc Dịch?" Tần Khuyết Thủy ngập nước nhìn Lạc Dịch, thanh âm có chút nhỏ nhưng cũng rất dễ nghe.

Lạc Dịch giơ lên ôn hòa tươi cười, thanh âm đồng dạng mềm nhẹ, sợ thanh âm lớn hơn một chút sẽ dọa chạy con thỏ trước mặt: "Đúng vậy, chính là bỉ nhân."

Tần Khuyết Thủy tựa hồ có chút đứng ngồi không yên, nàng nhanh chóng liếc mắt tới cái bàn, nơi đó trải ra một tờ giấy trắng, mặt trên chính là chữ như gà bới của Lạc Dịch.

"Ngươi vì cái gì lại…… lại viết cái này?"

Trên giấy Tuyên Thành trắng tinh, nét mực màu đen vòng quanh một bài 8 câu thơ phi thường vặn vẹo, nội dung thẳng thuật: Mùa xuân đến cây trà xanh tươi um tùm, mùa đông đến cây trà không còn hương thơm như trước, bởi vậy dự báo nhân sinh có thể giống trà nguồn gốc lâu đời. Nói đùa, có thể đạt được quán quân của tiệc trà mới là gặp quỷ. Lạc Dịch câu lên khóe môi, kỳ thật trọng điểm không phải thơ, chỉ cần Tần Khuyết Thủy nhìn đến danh tự kia, nàng liền tuyệt đối sẽ tìm tới hắn.

Thơ kia đề tên: Tư Thường Thanh.

Vừa nhìn thấy tựa hồ không có gì, nhưng hai người ở đây đều biết, Thường Thanh là tên một người, hơn nữa là người trong lòng của nữ tử xinh đẹp nhất Nam Tần.

Đầu năm nay manh muội tử đều có người trong lòng, lệ…… S cấp thần mã, không cần rất cấp lực a! Làm tiểu tam là không có tiền đồ a uy……

May mà trời không tuyệt đường người, sau khi Lạc Dịch lấy được tin tức công lược ngồi cẩn thận nghiên cứu, liền tính ra một kết luận: Nhiệm vụ lần này kỳ thật bại cũng Thường Thanh, thành cũng Thường Thanh — bởi vì Tần Khuyết Thủy thích Thường Thanh, y là một thị vệ. Tại cổ đại, thị vệ chính là một loại tài nguyên pháo hôi có thể tiêu hao rồi tái sinh, địa vị trên người hầu dưới chủ nhân, thuộc về chủng loại nô lệ.

Đây là một cố sự phi thường cẩu huyết đồng thời rơi lệ, quận chúa từ nhỏ lớn lên trong thâm cung, đối với thị vệ vô ý cứu mạng mình mà nhất kiến chung tình, nhị kiến khuynh tâm. Hai người lại bởi vì nguyên nhân thân phận chênh lệch mà không thể quang minh chính đại công khai, chỉ có thể lén lút cùng một chỗ. Theo Tần Khuyết Thủy tuổi càng lớn, đến tuổi kết hôn tuổi không thể chịu được tách ra khỏi người mình thích, lần đầu tiên tùy hứng đưa ra thỉnh cầu với Tần Vương vốn luôn yêu thương nàng: để chính nàng chọn lựa phu quân tương lai, bất kể thân phận và địa vị của đối phương.

Độ cong nơi khóe miệng Lạc Dịch càng phát ra ôn hòa: "Xin cho phép bỉ nhân mạo muội hỏi một câu, nếu không có gì ngoài ý muốn, phu quân tương lai của quận chúa…… Chính là y đi."

Hắn liếc hướng đề mục của bài thơ, biểu tình Tần Khuyết Thủy có vẻ kinh hoảng. Trước khi nàng kịp che dấu hoặc phản bác, một câu của Lạc Dịch khiến nàng ngẩn ngơ.

"Thực đáng tiếc, Hoàng Thượng sẽ không cho phép."

"Không!" Tần Khuyết Thủy theo bản năng phản bác, nàng không có ý thức đến nàng đã thừa nhận mối quan hệ của mình và Thường Thanh, mà là liều mạng muốn phủ nhận một câu của Lạc Dịch: "Phụ hoàng…… Phụ hoàng đã nhận lời ta."

"A……" Lạc Dịch cười khẽ: " Hoàng Thượng có phải hay không nói: Vô luận ngươi lựa chọn ai, đều sẽ đồng ý?"

Tần Khuyết Thủy không tự chủ được mà gật đầu.

Lạc Dịch nhìn Khuyết Thủy quận chúa có chút ngây thơ có chút ngốc nghếch kia, dùng ngữ khí ôn nhu hết mức, nói ra hiện thực tàn khốc: " Hoàng Thượng sẽ đồng ý. Nhưng là cũng có thể khiến cho một chút đối tượng y không đồng ý, vĩnh viễn không hiện ra trước mặt y…… Này rất đơn giản, không đúng sao?"

Tần Khuyết Thủy thân mình đơn bạc dần dần có chút run rẩy, bộ dáng yếu ớt kia khiến người ta nhịn không được thương tiếc. Nàng lăng lăng nhìn Lạc Dịch, suy yếu mà vô lực phản bác: "Không…… Phụ hoàng sẽ không làm như vậy, y yêu thương ta nhất……"

"Chính là bởi vì Hoàng Thượng coi trọng ngươi, cho nên y sẽ càng làm như vậy." Lạc Dịch hơi thở dài: "Có thể trở thành vị hôn phu của ngươi, tất yếu phải có quyền thế — y tự giúp ngươi tìm kiếm chỗ dựa vững chắc đâu, quận chúa, bởi vì……"

Mạng y không còn lâu.

Tần Khuyết Thủy khiếp sợ nhìn lam y thanh niên đối diện, thanh âm sợ hãi: "Ngươi — ngươi nói bậy! Thân thể phụ hoàng rõ ràng, rõ ràng rất tốt –" Nhưng là dưới ánh mắt vạn phần chân thật và chân thực của lam y thanh niên, kinh sợ ẩn chứa trong thanh âm của nàng càng ngày càng ít, hoài nghi dần dần tăng lên.

Không chú ý tới sao? Phụ Hoàng luôn thích bồi nàng cùng chơi mấy ngày nay cơ hồ không xuất hiện, hoàng cung cao thấp ẩn ẩn bắt đầu rối loạn, không ít người đều là một bộ thần sắc bất an mà vội vàng.

"Thỉnh quận chúa sau khi hồi cung tự mình phán đoán." Thanh âm Lạc Dịch luôn bình ổn, tựa như tươi cười ôn hòa vẫn luôn duy trì kia: "Hiện tại đại hoàng tử và nhị hoàng tử đã có động tác, Hoàng Thượng còn không xác lập thái tử, phân tranh kế tiếp sẽ diễn ra càng kịch liệt."

Tần Vương đến nay chưa lập thái tử, trong triều cao thấp đều biết rõ ràng, đại hoàng tử không phải là trưởng tử, mà nhị hoàng tử hoàng hậu sinh ra hiện nay tuổi quá nhỏ. Tần Vương chậm chạp không lập thái tử, có lẽ là đang chờ đợi nhị hoàng tử lớn lên, lại có lẽ cho đại hoàng tử đã phụ trợ y nhiều năm một cơ hội.

"Lúc trước Hoàng Thượng còn có thể áp chế xuống dưới, hiện nay chỉ sợ càng ngày càng lực bất tòng tâm. Bởi vậy, Hoàng Thượng vì bảo vệ quận chúa sau này không bị đại hoàng tử và nhị hoàng tử khi dễ, mới có thể gióng trống khua chiêng như thế vì quận chúa chọn lựa phò mã – đó sẽ trở thành nơi dựa vào sau này của quận chúa." Lạc Dịch nhìn Tần Khuyết Thủy đã muốn lâm vào hoảng hốt, thanh âm mềm nhẹ mà thành khẩn: "Thỉnh quận chúa không cần cô phụ Hoàng Thượng dụng tâm lương khổ."

Cho dù bị bảo hộ rất tốt nên có vẻ có chút đơn thuần, Tần Khuyết Thủy cũng không ngốc. Nàng rất nhanh thu lại hết thảy tình cảm, nhìn chằm chằm xem xét Lạc Dịch: "Ngươi…… Muốn nói cái gì?"

Rốt cục đến một bước này.

Miệng Lạc Dịch khẽ bày ra một độ cong, hắn khẽ khom người với Tần Khuyết Thủy: "Gia thế bỉ nhân trong sạch, chú trọng phẩm hạnh, không biết quận chúa có nguyện ý hay không…… cùng bỉ nhân làm một thỏa thuận?"

Tần Khuyết Thủy chớp chớp đôi mắt ướt át kia, thanh âm mềm nhẹ: "…… Thế nào?"

"Nghiêm gia có thể đặt vào mắt Hoàng Thượng. Ta nguyện ý phụng dưỡng quận chúa, nếu quận chúa hy vọng, ta thậm chí nguyện ý giúp quận chúa và Thường Thanh trở thành người nhà." Lạc Dịch đầy mặt tao nhã tươi cười: "Ta chỉ hy vọng có được danh hào phò mã này, mà thôi."

— Ngầm hiểu chính là hắn không ngại đội nón xanh, bọn họ có thể đi đầu thời đại, khai sáng hình thức kết hôn che mắt!

"…… Vì cái gì?"

"Đều cùng có lợi mà thôi." Trong tươi cười Lạc Dịch vừa đúng lúc xuất hiện một chút chua xót và cô đơn, tung ra cái cớ sớm chuẩn bị tốt: "Ta muốn mượn danh tiếng của quận chúa, đứng vững trong Nghiêm gia. Quận chúa hẳn là biết? Ta thuộc về Nghiêm gia, lại giống như một ngoại nhân — bọn họ sẽ không thừa nhận ta. Ngươi xem, ngay cả tên hiện tại của ta cũng……"

Nếu hai huynh đệ Nghiêm Sóc và Nghiêm Nhạn ở đây lúc này, khẳng định muốn phun máu lên mặt mỗ phiến tử: Than bùn, căn bản không phải chúng ta không thừa nhận ngươi được không, cha ở nơi đó trông

mong chờ ngươi nhập gia phả có được hay không!

Mâu quang Tần Khuyết Thủy lóe lóe, tựa hồ có chút động tâm. Thiếu nữ một thân cung trang mĩ lệ lấy tay khẽ xoa gáy, che đậy tại lông tơ là khuôn mặt nhỏ nhắn không biết vì sao hiện ra một chút hồng hồng. Nàng hơi cúi đầu, thanh âm nho nhỏ ngập ngừng, phảng phất đang lẩm nhẩm: "Nhưng, nhưng là…… Phải kết hôn đâu……"

Lạc Dịch nháy mắt liền hiểu được băn khoăn của Tần Khuyết Thủy, hắn ho nhẹ một tiếng, cố gắng tản ra khí tức quân tử chân chính: "Quận chúa không cần lo lắng, bỉ nhân sẽ không bắt buộc quận chúa. Nếu thực sự có cơ hội cùng quận chúa bước vào động phòng, thì chỉ là hình thức mà thôi."

Mỗ phiến tử đột nhiên cảm thấy mình giống con sói đang dụ dỗ tiểu bạch thỏ, tiểu bạch thỏ tuy rằng bị hắn lừa dối đến mức có chút mơ hồ, nhưng trong đôi mắt ướt át kia, như trước mang theo quang mang không tin tưởng.

Được – rồi, muốn bức ca ra tuyệt chiêu đúng không! Các ngươi chính là đang đợi giờ khắc này đúng không!

Trúng đạn, công lược & xuyên việt: ……[mễ sách].

Lam y thanh niên lại ho một tiếng, hơi hơi quay mặt qua tựa hồ có chút bối rối nói: "Thật không dám dấu diếm, bỉ nhân kỳ thật là, là Long Dương chi phích……"

Van cầu ngươi muội tử, vì chứng minh ca đối với ngươi không có ý đồ, ca đã muốn hy sinh rất nhiều, cho nên đừng làm cho ca càng bi kịch được không QAQ……

Tần Khuyết Thủy kinh ngạc trừng lớn mắt, trong đôi mắt ngập nước hiện lên một tia tò mò: "Là vị Hạ công tử kia sao?"

"…… Đúng vậy."

Hoàn toàn không chú ý tới mỗ phiến tử sắp nôn máu nội thương, Tần Khuyết Thủy rất nhanh tiếp nhận lý do này. Nàng buông chén trà trong tay, lẳng lặng suy nghĩ một hồi, rốt cục đưa ra câu trả lời tương đối rõ ràng thuyết phục: "Để, để cho ta suy xét một chút."

Lạc Dịch từ trước đến nay đều không trông cậy có thể một lần thuyết phục Tần Khuyết Thủy, đạt tới hiệu quả hiện tại hắn đã muốn phi thường vừa lòng, vì thế hắn không chút do dự cáo từ.

"Mong chờ tin lành."

Tần Khuyết Thủy một mình xuyên qua hành lang thật dài, nghênh đón chính là Hỉ công công thái giám bên người Tần Vương. Hỉ công công đang đứng ngoài điện, nhìn thấy Khuyết Thủy quận chúa một mình tiến đến, ánh mắt lộ ra chút kinh ngạc. Y vừa định thông báo có người đến, lại bị Tần Khuyết Thủy ngăn lại.

Tần Khuyết Thủy lẳng lặng đứng ngoài điện sạch sẽ, nghe phòng trong đôi khi thì truyền ra tiếng ho mập mờ, mắt hạnh xinh đẹp lã chã chực khóc, cơ hồ trong một khắc sẽ rơi lệ.

Thì ra…… Thật sự giống như lời người nọ……

Người ở bên trong là người đối tốt với nàng nhất thiên hạ, y cho nàng vô tận sủng ái cùng thương tiếc, mà nàng lại ngay cả bệnh nguy kịch của y cũng không biết được.

Thái y viện người ta nói: Thần đã tận lực, Hoàng Thượng đây là bệnh tật nan y, thật sự là…… Không dễ a.

Tần Khuyết Thủy dùng sức trừng mắt nhìn, đem nước mắt bức trở về, sau đó lộ ra thoải mái mỉm cười như thường, nhỏ nhẹ nói với Hỉ công công: "Làm phiền công công thông báo, Khuyết Thủy muốn trông thấy phụ hoàng."

Tần Khuyết Thủy rất nhanh đã được mời vào, trong phòng đốt huân hương, lại che không được hương vị của thuốc. Hoàng đế tối cao của Nam Tần đang ngồi trên nệm mềm, mỉm cười hòa ái với Tần Khuyết Thủy: "Sao hôm nay lại một mình đi tới?"

Tần Khuyết Thủy nhìn gương mặt Tần Vương đỏ hồng khỏe mạnh không bằng nói là do bệnh trạng, rũ mắt: "Con nhớ người, phụ hoàng."

Tần Vương rất thích Tần Khuyết Thủy làm nũng với y, y vẫy tay, kêu nữ nhi mình yêu thích nhất ngồi vào bên cạnh, hòa thuận nói: "Tiệc trà hôm qua thú vị không?"

Chống lại ánh mắt tràn ngập trìu mến trước sau như một của Tần Vương, Tần Khuyết Thủy dùng hết toàn thân khí lực, mới làm cho chính mình không hiện ra khác thường gì, nàng đã không còn là bé con tránh ở trong lòng phụ hoàng luôn cần phụ hoàng bận tâm.

"…… Phụ hoàng."

Giờ khắc này, Tần Khuyết Thủy không hề chần chờ, nàng cố gắng, lộ ra tươi cười ngọt ngào nhất.

"Con tìm được rồi, con muốn người kia……"

Chờ Tần Khuyết Thủy đi rồi, Tần Vương có chút lười nhác cẩu thả bán nằm ở trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, cúi đầu khụ vài tiếng.

Có lẽ thời gian thật sự không còn nhiều lắm, gần đây y cũng nhớ đến chuyện quá khứ. Tần Vương luôn là một người tâm ngoan thủ lạt, trước khi y chở thành người có địa vị cao nhất ở Nam Tần, thân là tam hoàng tử tầm thường nhất y tựa như con nhện yên lặng dệt võng, không chút lưu tình nhào về phía con mồi. Sau khi đăng cơ, y đem tất cả những người trước kia phản bội mình, hữu dụng lưu lại, vô dụng liền loại bỏ — Phong gia chính là một ví dụ tốt nhất. Y đã làm rất nhiều việc có lỗi với người khác, Tần Vương cũng không hối hận, nhưng theo tuổi tăng cao, y lại càng phát ra mong muốn sửa chữa những sai lầm trước kia đã gây ra.

Khuyết Thủy càng lúc càng lớn, cũng càng ngày càng giống ngươi….. Tần Cơ.

Tần cơ là một nữ nhân tốt, cho nên lúc trước y mới không chút để ý đối phương đã là đàn bà có chồng, dùng hết tất cả thủ đoạn đoạt được nàng. Nữ tử trinh liệt kia dưới đe dọa của y với hai đứa con của mình mà thỏa hiệp, lại vào thời điểm sinh hạ Tần Khuyết Thủy, không chút do dự mà dẫn hai hài tử còn nhỏ rời đi — cho dù nàng đã không còn chỗ dung thân. Lần thứ hai có được tin tức của Tần Cơ, cũng là lúc triệu kiến Trạng Nguyên, Tần Vương giật mình nhận ra đó là trưởng tử trong trí nhớ của Tần Cơ, nay đã phong thần tuấn lãng tài năng như thế, mà nữ tử mĩ lệ quật cường kia đã sớm hóa thành bụi đất. Đối với Tần Vương, Tần Cơ vẫn là nỗi buồn trong lòng, có lẽ là vì áy náy, có lẽ là vì tưởng niệm, Tần Vương đối với Tần Khuyết Thủy không chút keo kiệt sủng ái của mình, này đã muốn trở thành một loại an ủi cùng gửi gắm.

Chờ đến khi Tần Vương mở mắt ra, Hỉ công công đã đem toàn bộ tư liệu về Nghiêm gia mở ra trước mặt.

"Tên là 'Lạc Dịch' sao?……"

83. Chương 83: Phùng Nhị X Bái Phỏng X Phùng Tam

Sau khi trở về từ tiệc trà, Lạc Dịch ở lại Nghiêm gia vài ngày. Hắn vẫn luôn tự hỏi một vấn đề, theo tình huống ngày đó, Hạ Kình Thảo có vẻ đã biết mối quan hệ không thể không nói của hắn cùng với "người kia"…… Này không khoa học a! Người bình thường cho dù có tưởng tượng kỳ quái đến mức nào cũng không thể làm ra kết luận "hắn = người kia" a, Hạ gian thương làm sao lại biết sự thật được!?

Người nọ nói, ta ngày khác sẽ đi Nghiêm gia bái phỏng ngươi, cùng với bạn cũ của ngươi.

Bạn cũ. Trong đầu Lạc Dịch sàng lọc một lần, phát hiện này chỉ có thể là người trong cuộc hoặc phi nhân loại, căn bản không có khả năng thông đồng với Hạ Kình Thảo. Tâm tình mỗ phiến tử hiện tại phi thường phức tạp, vừa muốn biết được người gọi là bạn cũ đến tột cùng là ai, lại sợ bị "hảo cơ hữu" tìm tới cửa.

Cho nên thẳng đến khi một hạ phó của Nghiêm gia tìm đến, báo có người đến bải phỏng hắn, Lạc Dịch theo bản năng nhẹ nhàng thở ra, sau đó mang theo tâm tính anh dũng hy sinh "rốt cục đến đây" đi về phía phòng khách.

Tiến vào phòng, khi Lạc Dịch liếc mắt một cái nhìn thấy người đang ngồi trên ghế mỉm cười với hắn kia, phản ứng đầu tiên là xoay người rời đi.

Hắn nhất định là còn chưa tỉnh ngủ.

Nhất định là còn chưa tỉnh ngủ.

Định là còn chưa tỉnh ngủ.

Là còn chưa tỉnh ngủ.

Còn chưa tỉnh ngủ.

Chưa tỉnh ngủ.

Tỉnh ngủ.

Tỉnh.

"Nha, Lạc nhi sao lại rời đi?" Nghênh diện là Nghiêm lão gia nghe được tin tức vội vàng đuổi tới, vừa lúc chặt đứt đường lui của Lạc Dịch. Nghiêm lão gia kéo mỗ phiến tử hoàn toàn không muốn đối mặt với hiện thực hung tàn kia, cười ha hả đi về phía vị đang ngồi trên ghế chào hỏi.

"Đã nghe đại danh từ lâu của Tây Yến quốc sư đại nhân. Hôm nay có thể nhìn thấy quốc sư đại nhân thật sự là vô cùng vinh hạnh, nếu chiêu đãi không được chu toàn thỉnh bao dung nhiều hơn a."

Người trong thời không này khiến Lạc Dịch sợ hãi đang ngồi trên ghế đối diện, như trước trắng tinh từ đầu đến đuôi, tựa như một ngân xà băng lãnh chiếm cứ tại chỗ ngồi. Gương mặt âm nhu tuyết trắng đầy một loại cảm giác âm hàn quỷ mị sung sướng, đôi mắt bị vải trắng che lại thẳng tắp nhìn về phía Lạc Dịch, môi mỏng nhợt nhạt đến mức cơ hồ không có chút máu hơi hơi gợi lên.

Xà nói: "Là ta đường đột."

Kia khàn khàn thanh âm? Thanh tuyến kì lạ làm mỗi người nghe được đều cảm thấy một lại mao cốt tủng nhiên bị xà quấn quanh, lại có loại ý nhị kỳ quái nói không nên lời, lần đầu tiên nghe được "xà ngữ" Nghiêm lão gia tự nhiên mà ngốc lăng sửng sốt tại chỗ. Gương mặt phảng phất suốt ngày không gặp ánh mặt trời của Bạch Hủ Dực vẫn luôn nhìn về phía Lạc Dịch, không chút nào che giấu sung sướng và thỏa mãn càng ngày càng tăng vọt.

Xà nói với Lạc Dịch, mềm nhẹ nỉ non: "Ta nhớ ngươi, Lạc Dịch."

Lạc Dịch rùng mình, vẻ mặt trống rỗng. Mỗ phiến tử cơ hồ khóc rống trong lòng — Bạch Hủ Dực không phải bản sao của boss sao!? Ca căn bản không có đi Tây Yến quốc gặp bản sao này có được hay không! Thượng tà! Ngươi muốn đùa chết ca sao!?

Khi hắn chuẩn bị tốt lắm gặp Tần Nhất Khuyết, Hạ Kình Thảo xuất hiện.

Khi hắn chuẩn bị tốt lắm gặp Hạ Kình Thảo, Bạch Hủ Dực nhảy ra.

Nhân sinh thật sự là tràn ngập kinh hỉ…… Than bùn a!

Sau đó, kinh hỉ lớn hơn nữa hàng lâm.

"Thánh chỉ đến –"

Một vạn thảo nê mã lấy tốc độ ánh sáng lao vụt qua trong đầu Lạc Dịch.

Thanh âm chói tai của thái giám làm bừng tỉnh Nghiêm lão gia đang trong trạng thái ngẩn ngơ, chờ sau khi rốt cục phản ứng lại đây, Nghiêm lão gia lập tức lôi kéo Lạc Dịch kinh sợ chạy về phía cửa: "Mau, nhanh đi nghênh đón thánh chỉ!"

Bên ngoài tiểu viện đã tràn đầy một đám người, thái giám bị một đám người vây quanh thấy Nghiêm lão gia và Lạc Dịch từ xa chạy tới, giơ thành chỉ trong tay lên cao: "Mời Nghiêm gia tiếp chỉ –"

Nghiêm lão gia lôi kéo Lạc Dịch quỳ xuống.

"Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Nghiêm gia Nghiêm Dịch chi tử Lạc Dịch hiểu biết rộng rãi, tài năng mà khiên tốn, không lười biếng trong công việc, biết kiềm chế lễ nghi, hòa thuận tốt đẹp, làm cho trẫm hài lòng. Nay Khuyết Thủy quận chúa đã vào tuổi kết hôn, Lạc Dịch chưa lập gia đình, cùng Khuyết Thủy quận chúa có thể nói là trời đất tác thành. Trở thành người của hoàng gia, sắc phong là An Dương Phò mã, đợi ngày lành thành hôn. Khâm thử!"

"Tạ — tạ chủ long ân!" Nghiêm lão gia kích động đến mức ngay cả thanh âm cũng rung rung: "Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Thái giám cười ha hả đem thánh chỉ đưa cho Nghiêm lão gia: "Nghiêm lão gia, chúc mừng. Ta đến lúc đó mời Nghiêm lão gia một ly rượu mừng, ngài cũng không được cự tuyệt a."

"Làm sao có thể, làm sao có thể." Tay chân Nghiêm lão gia phi thường lưu loát thừa dịp tiếp chỉ đưa một ít bạc cho thái giám: "Quên ai cũng sẽ không quên ngài công công."

Thái giám cảm nhận được phân lượng trong tay, phi thường vừa lòng mà dẫn dắt mọi người rời đi. Nghiêm lão gia thật cẩn thận thu hồi thánh chỉ, vẻ mặt hồng hào xoay người, liếc mắt một cái liền nhìn thấy biểu tình mỗ phiến tử cơ hồ hồn bay khỏi xác. Nghiêm lão gia sợ hãi: "Dịch nhi, ngươi…… Ngươi sao vậy?!"

'Nhi tử' của ngươi đã muốn thấy được kết cục bị rắn cắn chết, thánh chỉ này tới…… Thật con mẹ nó đúng lúc a a a ha ha……

Đối mặt với ánh mắt lo lắng của Nghiêm lão gia, Lạc Dịch cố gắng thu hồi khí tức "muốn chết cầu hướng sinh", bày ra một tươi cười so với khóc còn khó coi hơn: "Không có việc gì, ta chỉ là rất kinh hỉ ha ha, ha ha……"

Ca tử vong ngay cả cờ cũng đều phất lên đây này!

"Chúng ta mau trở về, để khách quý chờ đợi cũng không tốt." Nghiêm lão gia lập tức tiếp nhận lý do thoái thác của mỗ phiến tử, ngược lại bắt đầu hạnh phúc nghĩ đến tương lai tốt đẹp: "Đến khi đại hôn, nhất định phải mời quốc sư đại nhân tới uống rượu mừng a."

…… Cha, ngươi muốn hãm hại nhi tử sao?

Từ trước đến nay hắn vẫn nghĩ đến chỉ có câu "gạt người", từ hôm nay trở đi, hắn phát minh một từ mới, kêu cha, hãm hại — ca cũng nhanh bị cha hãm hại đến chết a! Ngươi mời vị này uống rượu mừng, vị này tuyệt đối sẽ mời ta uống rượu khổ a suất!

Cha, ta cho ngươi quỳ!

Cảm thụ được khí tức âm hàn truyền đến từ phòng khách, tươi cười Lạc Dịch muốn nhanh tiếp cận trạng thái hấp hối: "…… Cha, ta muốn cùng quốc sự đại nhân hàn huyên một chút, ngài đi chuẩn bị việc đón dâu đi."

Nghiêm lão gia rất nhanh đã bị lừa đi. Lạc Dịch đứng trong tiểu viện, đối diện là cửa vào phòng khách, có loại cảm giác thê lương gió tiêu điều nước băng lãnh.

…… Hắn có thể chạy trốn sao?

" Lạc Dịch." Khàn khàn thanh âm truyền ra trong bóng râm, xà theo bóng râm trượt ra, đứng ở cửa, một nửa dưới ánh mặt trời, một nửa bị bóng râm làm cho mơ hồ.

"Ta vẫn cảm thấy ngươi là tốt nhất." Bạch Hủ Dực âm âm nhu nhu cười, tay ấn khung cửa tựa hồ ngay sau đó sẽ đem khung cửa bóp nát: "Bởi vì…… Ngươi luôn có thể khiến ta thất thố."

Người nọ dưới ánh mặt trời ngửa mặt, ánh nắng mùa đông cũng không mạnh, tinh tế vì làn da trắng bóc nhẵn nhụi kia đắp lên một tầng ánh sáng tựa như đồ sứ, rất đẹp, đồng thời cũng rất nguy hiểm. Lạc Dịch không tự chủ được nghĩ đến, trong giới động vật, càng mĩ lệ, lại càng cất giấu độc tố khủng bố.

Trên mặt Lạc Dịch không có chút biểu tình: "Ngươi như thế nào tìm được ta?"

“Thân là quốc sư, ta cũng có một chút biện pháp.” Bạch Hủ Dực theo dõi con mồi của mình, ha ha cười: “Cho dù là ở Khổng Ly, hay ở Chu Tước — về sau ngươi có chạy thế nào, ta cũng có thể ngửi được mùi của ngươi.”

— xà chính là một loại sinh vật như vậy, hộc lưỡi tìm kiếm con mồi yêu thích, không chết không ngừng.

“Sau đó…… Nghe nói ngươi sẽ cưới Tần Khuyết Thủy?”

Lạc Dịch đột nhiên cảm thấy có loại cảm giác quen thuộc, vài ngày phía trước, cũng có một người, mỉm cười hỏi hắn như vậy. Mà hiện nay, vấn đề tương tự bị người khác hỏi ra, lại mang đến một phản ứng hoàn toàn khác. Lạc Dịch trầm mặc nhìn Bạch Hủ Dực, rõ ràng người trước mặt chỉ đang mỉm cười, ngay cả biểu tình dữ tợn cũng không có một chút, nhưng Lạc Dịch lại cảm thấy nếu hiện tại mình cũng hùng hồn giống như lần trước, có người nhất định sẽ chết không có chỗ chôn — đến tột cùng sẽ là hắn, hay là Tần Khuyết Thủy, cái này cũng không thể biết được.

“Không thể.” Bạch Hủ Dực mềm nhẹ nói, chậm rãi đi về phía Lạc Dịch đang đông cứng: “Bao gồm sinh ra cái loại ý tưởng này cũng không thể a……”

Khóe mắt Lạc Dịch co rút, hắn thoáng nhìn những người áo trắng từ bốn phía bao vây hắn, ống tay áo vẽ hoa văn đặc thù không có gì không hiện rõ là người của Bạch Hủ Dực – Bạch xà tinh đối diện rõ ràng ở ban ngày cướp đoạt nam lành a sát!

“Bạch Hủ Dực, ngươi xúc phạm ta!” Dưới tình cảnh này, đầu óc CPU của Lạc Dịch vận hành siêu tốc, bắt đầu liều lĩnh lừa dối: “Sau khi nhìn thấy loại cảnh tượng kia, ngươi còn tưởng rằng ta là phàm nhân ngươi có thể nắm trong lòng bàn tay sao!”

Cho dù bị xem là yêu quái hay thần tiên, van cầu thân là người phàm nhân ngươi nhanh lên run rẩy đi QAQ!

Cước bộ Bạch Hủ Dực dừng một chút. Khi đó, người trước mắt tựa như bị gió thổi tan mà tán thành vô số hạt nhỏ biến mất trong không trung, không còn dấu vết.

A…… Xà bắt đầu quỷ mị cười nhẹ. Đúng, chính là từ lúc đó trở đi, y lại càng xác định —

Vô luận như thế nào cũng phải bắt được trong tay, kỳ tích như vậy.

Bởi vì không thể khống chế, cho nên mới càng trân quý.

Muốn, muốn, rất muốn, hắn.

Như vậy, liền quyết định……

Liều chết triền miên, đến chết không ngừng.

Lạc Dịch kinh sợ nhìn người đối diện, vì sao rõ ràng đối phương bởi lời nói của hắn mà dừng động tác, hắn lại cảm thấy ngày chết càng ngày càng gần đâu?

Bạch Hủ Dực nhìn chằm chằm cổ tay trái Lạc Dịch, cực nhẹ cực nhẹ nói: “Nếu đúng như thế, ta thực nguyện ý xúc phạm.”

Câu “Ngọa tào” nháy mắt hiện ra toàn bộ màn hình trong lòng Lạc Dịch.

“Về lại bên cạnh ta đi, Lạc Dịch.” Bạch Hủ Dực lại một lần nữa đi về phía con mồi, y phục trắng thật dài lướt trên mặt đất, phát ra tất tất tác tác tiếng vang như bò sát đang bò: “Lúc này đây sẽ không để ngươi chạy lần nữa……”

“Thiếu gia!”

Một vị hạ phó vội vàng chạy đến tiểu viện, nhìn cảnh tượng trước mắt mà ngẩn người. Gặp ánh mắt mọi người đều tập trung trên người mình, hạ phó xanh cả mặt bắt đầu lắp bắp thông báo: “Có, có vị Hạ công tử đến, tìm đến đại thiếu gia……”

Mỗ phiến tử quyết định thật nhanh.

“Hạ Kình Thảo, mau tới hộ giá ngao –”

Một trận gió thổi qua, tay áo màu bạc phấp phới. Bạch y công tử như gió dừng bên người Lạc Dịch, cười tủm tỉm dùng quạt gõ lên đầu Lạc Dịch: "Thần đã đến." Sóng mắt lưu chuyển, nhìn Bạch Hủ Dực phía đối diện, đôi mắt hoa đào cong lên, cũng là nói với Lạc Dịch: "Chủ nhân có gì phân phó?"

Cầu tổ đội! Cầu đem Bạch Xà tinh boss đuổi về…… Ta sát, boss cuồng hóa! Triệu hồi thú!

Bạch Hủ Dực căn bản mặc kệ người đến là người phương nào, trong mắt đều là lam y thanh niên núp phía sau lưng bạch y công tử. Bạch Hủ Dực giơ lên ngón tay tái nhợt, để ngay môi, nhẹ nhàng thổi. Tất tất tác tác tiếng vang nối liền, Lạc Dịch chưa bao giờ biết tiểu viện của hắn lại nhiều xà như vậy, hơn mười con xà dây dưa, vây tới Hạ Kình Thảo và Lạc Dịch.

Nhất định phải bắt được hắn. Xà cười khẽ. Về phần người ngăn cản, giết là được.

Không chút cố kỵ, tổn hại người khác, chỉ cần chính mình sung sướng và thỏa mãn, đây là Tây Yến quốc sư ngay cả đế vương cũng có thể nuôi dưỡng, vô pháp vô thiên.

Hạ Kình Thảo nheo mắt, ôm Lạc Dịch nhảy lên mấy bước, nhảy ra vòng vây. Y cũng thổi một tiếng, trong nháy mắt, mấy hộ vệ mang theo ký hiệu của Thảo Thương từ chỗ tối nhảy ra, ngăn trở những kẻ áo bào trắng đuổi theo. Ngay lúc Hạ Kình Thảo sắp mang Lạc Dịch nhảy ra khỏi tiểu viện, Bạch Hủ Dực buông tay xuống, âm âm nhu nhu nở nụ cười.

"Lạc Dịch, ngươi ly khai — ta liền đồ phủ()."

() Đồ: Tàn sát

…… Ta, sát!

Lạc Dịch cảm thấy mình bị trúng tên đến mức chết đi sống lại, hắn vỗ vỗ Hạ Kình Thảo, ý bảo đối phương thả hắn xuống. Hạ Kình Thảo buông Lạc Dịch ra, hơi hơi cúi đầu, ánh mắt nhìn Lạc Dịch lóe lên. Bạch y công tử cười khẽ, cúi người ghé vào bên tai Lạc Dịch, ấm áp phun khí: "Ngươi không thích, ta liền ngăn cản y, được chứ?"

Lỗ tai tựa hồ bị hôn cực kì nhẹ. Đầu ngón tay của xà run rẩy, đầu lưỡi hơi lộ ra như đang chuẩn bị khè lưỡi.

"Đợi ở chỗ này."

"Chờ……" Lạc Dịch căn bản chưa kịp nói cái gì, bên người đã không còn thân ảnh Hạ Kình Thảo. Hạ Kình Thảo nhảy về phía Bạch Hủ Dực, mục tiêu thực rõ ràng, bắt giặc phải bắt vua trước — chỉ cần bắt được Bạch Hủ Dực, xà cũng với những người áo bào trắng này đều không là vấn đề. Bạch Hủ Dực nhìn chằm chằm Hạ Kình Thảo, không hề thay đổi tư thế, lại đổi một điệu thổi, trong lúc nhất thời, gần một nửa xà quay đầu công kích Hạ Kình Thảo.

Lạc Dịch nhìn tất cả hỗn loạn trước mắt yên lặng sờ hắc hoàn.

"Ca có thể nói thô tục sao?"

Thần khí im lặng, sau đó máy móc mở miệng: "…… Ta tỏ vẻ đây là thân thiết nhắc nhở: Phía sau có phản ứng năng lượng cao."

Cái gì?!

Sau đó Lạc Dịch nghe thấy được, một trận bước chân từ phía sau truyền đến – tiếngbước chân kia phi thường quy luật, như là đo đạc mà chính xác đi ở trên mỗi điểm. Lạc Dịch một cách tự nhiên nhìn về phía sau, sau đó……

Mỗ phiến tử dụi dụi mắt, lại dụi dụi, mới thừa nhận phá vỡ ảo giác cái kia rõ ràng hẳn là ở Tu Du Sơn đột nhiên xuất hiện phía đối diện. Người đối diện cười đến mức mặt đầy ngây thơ, hai mắt như trước lưu động những tia sáng kỳ lạ, trên tay một cuốn sổ nhỏ, mặt trên tinh tế viết vài chữ:

[Lạc Dịch, ta tới tìm ngươi.]

Rất tốt, vẫn là chữ Hán.

Lạc Dịch…… Thanh âm Lạc Dịch run rẩy mà yếu ớt, mặt đầy xúc động không muốn đối diện với hiện thực: "Ngươi ngươi…… Ngươi, ngươi sao lại ở chỗ này – ngươi không phải không thể rời khỏi thần mộc sao?"

Diệp Chu nghiêng đầu, sau đó lấy ra một cái bút bắt đầu viết lên quyển sổ, lại đưa tới trước mặt Lạc Dịch.

[Ta phá hủy sinh mệnh thụ, hiện tại không bị hạn chế.] Diệp Chu nheo mắt, cười đến vô cùng xinh đẹp: [Bất quá không có sinh mệnh thụ che chở, muốn trao đổi với Lạc Dịch và những người khác liền có chút phiền toái.]

…… Ha ha, lại một bản sao của boss xuất quan.

Ni mã này căn bản là nối liền không dứt! Đầu tiên là Hạ Kình Thảo sau là Bạch Hủ Dực, hiện tại ngay cả Diệp Chu cũng ra trận! Còn có boss nào đến nữa không!? RP() của hắn đã muốn ấm đến mức đột phá phía chân trời a!

()RP: Có thể hiểu là nhập vai. Bạn sẽ nhập vai hoàn toàn vào nhân vật trong game bạn tạo ra. Bạn phải điều khiển cho nhân vật game thật sự giống ngoài đời.

Nhất định là phương thức hôm nay hắn rời giường không đúng!

Mỗ phiến tử mặt đầy chết lặng: "Ngươi tới làm gì?"

Biểu tình Diệp Chu như là nhớ ra cái gì, y lại viết vài chữ vào cuốn sổ đưa cho Lạc Dịch, sau đó như là tranh công mà sáng ngời trong suốt nhìn Lạc Dịch, biểu tình khả ái vô cùng.

[Quang thảo bị phá hỏng, trùng tử đi ra tìm ngươi.]

Khi Lạc Dịch nhìn đến vài chữ trong cuốn sổ kia, hắn vốn đã bị kích thích đến mức trống rỗng lại bị hung hăng đâm a đâm, đâm đến mức hắn thống khổ chết đi sống lại — nguyên lai RP của hắn, vẫn có thể bị âm đến vô cùng…… Hắn vừa mới nói đùa uy! Cho nên không cần lập tức tống cho hắn một boss nữa a uy, cho ta đường sống a thượng tà……

Như là ngại kích thích không đủ sâu, Diệp Chu lại viết viết: [Nó đi rất nhanh.]

"…… Nhanh thế nào?"

Diệp Chu nhắm mắt lại, sau mở mắt ra, tay nhẹ nhàng múa múa, một bút viết xuống bi kịch của mỗ phiến tử:

[Nó cách đây mười dặm.]

"Cái gì……!"

Không nhìn Lạc Dịch đang khiếp sợ, Diệp Chu chậm rãi viết xuống:

[Nó ở ngoài thành Chu Tước.] Trong nháy mắt đã đi gần một nửa đường.

"Chờ, chờ một chút……!"

[Nó ở ngoài cửa.]

Trong ánh mắt tâm cũng đều nát của Lạc Dịch, Diệp Chu mềm nhẹ viết xuống một câu cuối cùng:

[Nó ở…… Nơi này.]

"Ba."

Hai người đang đánh túi bụi đồng thời ngừng lại mọi động tác, bọn họ ngẩng đầu, tầm mắt đều tập trung đến huyền y nam tử vừa nhẹ nhàng đáp trên mái hiên. Có được lực lượng áp đảo, sẽ làm cho người ta theo bản năng cảm nhận được khủng bố. Nam tử đứng ở chỗ cao, một đầu tóc dài như bóng đêm hút đi tất cả ánh sáng, trên gương mặt tinh xảo không chút tì vết kia không có một tia biểu tình, đôi mắt trống rỗng vô hồn nhìn xuống những người bên dưới.

Bị bóng của trùng tử bao phủ, Lạc Dịch giờ khắc này, giác ngộ.

Không phải phương thức hôm nay hắn rời giường không đúng……

Nhất định là hôm nay hắn căn bản không nên rời giường.

84. Chương 84: Hỗn Chiến X Bạn Đời X Phùng Tứ

Lạc Dịch lúc này đang tự hỏi nhân sinh của hắn chính là đề số học trọng yếu nhất.

Hạ Kình Thảo = lay lắt sắp tàn

Hạ Kình Thảo + Bạch Hủ Dực = sớm chết sớm siêu sinh

Hạ Kình Thảo + Bạch Hủ Dực + Diệp Chu = di, ngươi cư nhiên còn sống

Hạ Kình Thảo + Bạch Hủ Dực + Diệp Chu + Tùng = ……

Chờ một chút, thế giới này vẫn còn tồn tại sao?

Huyền y nam tử cao cao tại thượng nhìn xuống phía dưới, khi nhìn đến Lạc Dịch bị bao phủ. Trong nháy mắt, màu vàng tràn đầy phiến vô cơ kia. Trùng tử theo dõi con mồi của mình, cường liệt khí thế từ trên cao áp chế xuống. Chân Lạc Dịch mềm nhũn, suýt nữa té trên mặt đất. Thân thể hắn vẫn luôn run rẩy, mở to hai mắt đối diện với phiến màu vàng kia, căn bản không dám chớp mắt – tế bào toàn thân đều nói cho hắn biết, hắn bị một tồn tại khủng bố đứng đầu chuỗi thực vật nhìn thẳng.

Thật đáng sợ, thật đáng sợ……

Tùng hơi nghiêng thân thể, đó là tư thế vận sức chờ phát động. Hạ Kình Thảo sau khi thấy rõ tướng mạo của huyền y nam tử, đồng tử mạnh co rút.

"Ngăn cản y!"

Đây cũng là tiếng nói chung của hai người. Bạch Hủ Dực ngửa đầu nhìn về Tùng trên mái hiên, tựa hồ cảm thấy nguy hiểm rồi sau đó ngẩng đầu lên làm ra trạng thái xà công kích. Rất nguy hiểm, tên huyền y nam tử kia, tồn tại của đối phương mang đến uy hiếp cho y, cho nên cần phải lập tức…… loại bỏ.

Nghe được mệnh lệnh, hộ vệ Thảo Thương cùng với những người y phục trắng vừa mới đánh nhau đồng thời tấn công về phía huyền y nam tử. Tùng nhìn chằm chằm vào Lạc Dịch, thẳng đến khi có người chặn lại tầm mắt, đôi mắt phiếm vàng kia mới nâng lên, một mảnh tia sáng lạnh lùng mà mãnh liệt.

"Tê lạp –"

Chất lỏng đỏ tươi dừng ở trên mặt Lạc Dịch, hắn trừng mắt nhìn, như là đột nhiên đạt được giải phóng mà lơi lỏng thân thể. Lạc Dịch chống đầu gối thở từng ngụm từng ngụm, trái tim kịch liệt nhảy lên, thân thể còn theo bản năng run rẩy. Một mảnh ấm áp nhẹ nhàng chạm vào mặt hắn, Lạc Dịch vô lực ngẩng đầu lên, lại phát hiện là Diệp Chu lấy tay lau đi vết máu trên mặt hắn.

Lạc Dịch lập tức như vừa nhìn thấy cây cỏ cứu mạng cuối cùng mà nhào tới: "Diệp Chu -Tử Dương, không đúng! Là quang thảo!"

Boss sắp hủy diệt thế giới a!

Diệp Chu tỉ mỉ chùi phiến đỏ tươi kia, sau đó mới mở cuốn sổ ra: [sinh mệnh thụ không có, không thể gieo trồng quang thảo.]

Lạc Dịch lập tức cảm thấy trời sụp đất nứt, hắn phảng phất nhìn thấy cờ tử vong của hắn đồng loạt mọc lên…… Không thể từ bỏ! Diệp Chu nếu xuất hiện ở trong này khẳng định là có biện pháp, lúc đó tính thời gian có bao nhiêu chuẩn xác a suất! Quá độc ác, mỗi một lần đều làm cho hắn không thể không cầu tới cửa.

"…… Ngươi có biện pháp dụ trùng tử đi đúng không."

Nhưng mà Diệp Chu lại lắc đầu: [Nó đang tìm bạn đời, không được.]

…… Than bùn kia gọi là tìm bạn đời!? Lạc Dịch liếc mắt nhìn huyết tinh mưa gió phía trên. Kia tuyệt đối là đang tản ra sát khí không phải là tình yêu a sát!

Lạc Dịch đột nhiên bắt giữ được một chút tin tức: "Ý của ngươi là nếu nó không tìm bạn đời thì sẽ rời đi?"

[Trước khi tìm bạn đời thành công, trùng tử sẽ vẫn quấn quít lấy ngươi. Sau khi thành công, trùng tử vẫn sẽ coi giữ ngươi.]

Lạc Dịch…… Lạc Dịch chỉ cảm thấy thiên ngôn vạn ngữ ngưng tụ thành hai từ: Ngọa tào.

Mà lúc này, Diệp Chu đang mở to mắt nhìn Lạc Dịch, như là chuẩn bị chia sẻ một ít bí mật nhỏ.

[Khi đó, ta có biện pháp khiến trùng tử rời đi.]

Nhìn thấy đôi mắt sáng lên của Lạc Dịch, Diệp Chu cũng lộ ra tươi cười vui vẻ, lại tiếp tục viết: [Như vậy, ngươi sẽ trả thù lao cho ta thế nào?]

[Ta có thể dụ trùng tử rời đi, Lạc Dịch, ngươi sẽ trả cho ta thù lao gì đây? [trái tim]]

Lạc Dịch nhìn chằm chằm hình trái tim kia…… Phải nói, thật không hổ là Diệp Chu sao? Loại cảm giác khiến người ta muốn sinh khí lại cảm thấy nản lòng hoàn toàn là phong cách đơn thuần tà ác của y. Tựa hồ nhìn ra Lạc Dịch rối rắm không biết làm gì, tay Diệp Chu cầm bút lung lay, viết xuống một đề nghị.

[Lạc Dịch, đề nghị lần trước của ta, bây giờ còn có hiệu lực nga.]

"Cái gì……?"

[Cùng ta giao……]

Lạc Dịch một phen đè tay Diệp Chu lại, thanh âm thẳng tắp: "Ta cám ơn ngươi, Diệp Chu."

Diệp Chu nghiêng đầu nhìn Lạc Dịch, tựa hồ phi thường khó hiểu vì sao Lạc Dịch cho dù như thế nào cũng không nguyện ý cùng y làm chuyện kia. Chuyện kia không phải thực thoải mái sao? Thường có người hình dung, đó là một loại xâm nhập trao đổi tuyệt vời, y cũng muốn cùng Lạc Dịch "xâm nhập trao đổi" một lần a……

"Oanh —!!!"

Âm thanh nổ lớn, Lạc Dịch bị vụn gỗ bám đầy mặt, hắn trợn mắt há hốc mồm mà nhìn nóc nhà bị cứng rắn lột bỏ hai phần ba. Trong một mảnh bụi đất, Hạ Kình Thảo một thân tối tăm đi tới bên người Lạc Dịch, cũng là hỏi Diệp Chu: "Không có cách nào ngăn cản nó sao?"

Hạ gian thương nhận thức Diệp Chu! Cái này hung tàn đánh bại mỗ phiến tử. Cho nên nói, "bạn cũ" Hạ Kình Thảo nhắc tới lần trước chính là Diệp Chu? Khó trách Hạ Kình Thảo biết tất cả — này không khoa học a sát! Hai boss này là như thế nào thông đồng? Liên hệ duy nhất của bọn họ chỉ là cái tên mang đậm tính thực vật a uy! Chờ một chút, hắn vì cái gì bắt đầu thổ tào!

Hắn nhất định là bị kích thích đến hỏng!

[Không ngăn cản được, chúng ta rút lui đi.] Diệp Chu đem quyển sổ đưa tới trước mặt Hạ Kình Thảo: [Trùng tử hiện tại rất nguy hiểm.]

Rồng có vảy ngược, đụng vào ắt nổi giận, sói vốn thủ đoạn đâm ngầm ắt giết. Trùng tử đang trong trạng thái tìm bạn đời sẽ giết hết tất cả giống đực bên trong phạm vi tầm mắt.

Hạ Kình Thảo nhăn lại mi, Diệp Chu lại bỏ thêm một câu: [Nó sẽ không thương tổn Lạc Dịch.]

Hạ Kình Thảo vừa định nói gì đó,"?" một tiếng, một người nặng nề đi đến bên cạnh bọn họ. Đó là một thủ hạ của Bạch Hủ Dực, toàn bộ thân thể mềm mềm ngồi phịch trên mặt đất, không có tiếng động. Tùng đứng đối diện bọn họ, màu vàng trong mắt như sắp tràn ra.

Diệp Chu không chút do dự xoay người rời đi, đầu ngón tay Hạ Kình Thảo run rẩy, lại dưới ánh mắt không chút cảm tình của Tùng mà cứng lại. Huyền y nam tử tinh xảo hoàn mỹ đến không giống người phía đối diện rõ ràng không có biểu tình gì, nhưng loại sợ hãi rậm rạp này như kim châm bao trùm toàn bộ làn da, đau đớn vô cùng.

— đụng một cái, liền giết chết ngươi —

Hạ Kình Thảo thật sâu hít một hơi, xoay người đuổi theo cước bộ Diệp Chu. Trong một chốc xoay người kia, một tia đỏ sẫm từ khóe miệng bạch y công tử chảy xuống, trong đôi mắt hoa đào xinh đẹp, một chút quang mang u ám chợt lóe. Bạch Hủ Dực nhìn mọi chuyện xảy ra, nghiêng đầu nhìn lướt qua Tùng, kéo vạt áo thật dài không tiếng động ly khai.

Diệp Chu đi, Hạ Kình Thảo ly khai, Bạch Hủ Dực không thấy. Hiện tại ở đây, chỉ có một chủ nhân cũ xui xẻo, đối mặt với hung khí hình người hắn từng nuôi dưỡng.

Lạc Dịch gian nan đem ánh mắt từ trên người Tùng dời đi, liếc mắt một cái quét tới: Nóc nhà bị xốc lên hơn phân nửa, trong một mảnh phế tích, thủ hạ của Hạ Kình Thảo và Bạch Hủ Dực toàn bộ ngã rạp – sức chiến đấu lô cốt này! Đối diện kia hoàn toàn là một hung khí a!

Cầu thời gian viết di thư —

Lạc Dịch thấy hoa mắt, lúc phục hồi tinh thần lại, toàn bộ thân thể của hắn đều bị Tùng bao phủ. Trùng tử xinh đẹp kia ghé vào trên người hắn, dùng chóp mũi nhẹ nhàng mà vuốt ve làn da của hắn, ngửi được mùi không hài lòng liền dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm đi. Cả người Lạc Dịch giống như con thỏ bị đèn xe đột nhiên chiếu đến mà ngốc ngốc cứng ngắc tại chỗ, hắn hoảng hốt cảm thấy, ghé vào trên người hắn hẳn không phải trùng tử, mà là một con khuyển cỡ lớn…… Đi?

Diệp Chu nói, nó đang tìm bạn đời.

Lạc Dịch đột nhiên cảm thấy hắn lúc trước không chỉ rõ sai biệt về chủng tộc và giới tính là hành vi sai lầm và ngu ngốc cỡ nạo, hiện tại bổ sung còn kịp sao? — vì cái gì hắn lại có loại ảo giác "chỉ rõ sau, tính mạng hắn sẽ rớt — không chỉ rõ, trinh tiết hắn sẽ rớt".

Trên mặt thực ngứa, đó là đầu lưỡi mềm mại của trùng tử liếm qua, Lạc Dịch theo phản xạ lui một bước, muốn tránh đi cái loại ngứa không chút sức lực này, lại suýt nữa giẫm lên người áo bào trắng bên cạnh. Người bên cạnh kêu rên một tiếng, Lạc Dịch theo bản năng nhìn qua, phát hiện người bên chân cũng chưa chết đi, mà chỉ là hôn mê — không chỉ là hắn, tất cả những người té trên mặt đất cũng chỉ là lâm vào hôn mê, trùng tử cũng không lấy tính mạng bọn họ.

Lạc Dịch có chút kinh ngạc ngửa đầu nhìn thẳng Tùng, người nọ hơi hơi cúi đầu, gương mặt không chút biểu tình cũng không khác biệt so với trong trí nhớ — loại vô cơ trống rỗng này, như tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ vô cùng, hết thảy đều thuyết minh trước mắt chỉ là một phi nhân loại khoác da người, một cái không có cảm tình chỉ có bản năng, trùng tử.

— Tùng, ngươi là nhân loại. Mà nhân loại là không thể giết chết nhân loại. Từng có phiến tử lừa dối một kẻ hủy diệt nền văn minh như thế.

Như thế dịu ngoan, như thế nghe lời, đó là…… Trùng tử?

Ký ức cùng Tùng ở chung đã có chút xa xăm, lúc này lại rõ ràng từng chút nhớ lại. Lạc Dịch nhẹ nhàng mà bỏ qua tầm mắt bên cạnh, tất cả ký ức đều trần thuật một sự thật: Ngoại trừ sự kiện kia, Tùng chưa từng ngỗ nghịch mong muốn của hắn, từ đầu tới đuôi đều là hắn đang yêu ma hóa đối phương.

Bị buông tay, bị vứt bỏ, bởi vậy mất khống chế.

"Phân tích từ tính, ta tỏ vẻ Dạ Trùng tộc lúc này đang bị vây trong giai đoạn cáu kỉnh bất ổn. Đề nghị, player cần lập tức tiến hành trấn an." Công lược cứng nhắc thuyết minh: "So sánh với tư liệu, tra tìm số liệu, căn cứ vào tranh sách biểu hiện của sinh vật nền văn minh thứ năm, tập tục chủ yếu của dạ tộc và quang tộc là: Nếu đối tượng phi thường yêu quá mức phản kháng, sẽ đem đối tượng gắn vào trong cơ thể, để phòng ngừa đối tượng chạy trốn hoặc bị người khác mơ ước."

Một triệu thảo nê mã sung sướng mà chạy qua trong lòng Lạc Dịch.

Mục tiêu của Tùng đã từ trên mặt Lạc Dịch chuyển xuống trên vai, mà lúc này, nghe thấy động tĩnh lớn Nghiêm lão gia rốt cuộc cũng khoan thai đi tới. Nghiêm lão gia liếc mắt một cái liền nhìn thấy nóc nhà bị gọt đến hai phần ba, cho dù thế nào cũng không thể tưởng tượng được nhi tử nhà mình cùng quốc sư nói

chuyện lại đập nát nóc nhà đến trình độ này. Sau đó, Nghiêm lão gia mới hoảng hốt nhìn đến nhi tử nhà mình bị một nam tử xa lạ ôm lấy, quá sợ hãi.

"Dịch nhi! Ngươi đang làm cái gì? — mau thả nhi tử của ta ra!"

Trùng tử dừng lại, mặt không chút thay đổi ngẩng đầu, rục rịch.

…… Cha, ngươi chính là đến hãm hại nhi tử.

Lạc Dịch một phen ôm mỗ BOSS chuẩn bị thanh lí NPC, thanh âm bình tĩnh: "Cha, ta và vị thiếu hiệp này có việc muốn nói, trước rời đi — gần nhất đừng tới quấy rầy ta." Con trai ngươi phải đi trêu chọc cưng chìu, đối mặt với "vuốt ve, trò chơi, rửa sạch, uy ăn" chờ tuyển chọn, một chút vô ý sẽ bị sủng vật hợp thể a suất!

Lạc Dịch mặt đầy máu yên lặng lôi kéo vạt áo Tùng, chỉ vào phòng của mình: "Đi."

Trong nháy mắt, một chút cảm xúc lướt qua trong đôi mắt vô cơ của Tùng, giống như nhớ lại. Trùng tử di chuyển, lấy tốc độ mắt thường cơ hồ nhìn không tới mà chạy, một tiếng thở liền mang theo Lạc Dịch biến mất không thấy bóng dáng. Nghiêm lão gia và chúng hạ phó nhìn thấy tàn dư dưới đập, tập thể phát ngốc.

Dịch Tiếu Lâu tuy rằng không phải thanh lâu lớn nhất Chu Tước thành, nhưng việc làm ăn của nó nhất định là phát đạt nhất.

"Đông đông đông."

"…… Ai a?" Thật lâu sau, cửa lớn màu đỏ bị đẩy ra một khe hở, tú bà mặt đầy mệt mỏi vừa rời giường: "Vị khách quan này, Dịch Tiếu Lâu ban ngày không làm –"

Thanh âm của nàng ngừng lại, trừng mắt nhìn người trước mặt căn bản không nói ra lời.

Lúc này ngã tư đường trống rỗng không còn những người khác, ánh nắng vào mùa đông lành lạnh chiếu xuống, khiến cho ngã tư đường vốn trống không càng phát ra trống trải và tịch liêu, tản ra hàn ý dày đặc. Một vị hồng y nam tử đang đứng trước cửa Tiếu Dịch Lâu, y có một gương mặt mỹ lệ khó có thể tưởng tượng, ánh mắt, bờ môi, con bướm nơi khóe mắt, toàn bộ đều có ma tính mị hoặc — cho dù không cố ý phong tình và dụ hoặc, yêu nghiệt tuyệt mỹ như vậy vẫn khiến người ta cảm thấy ngay cả hồn phách cũng hoàn toàn bị đoạt đi.

"Là Tử y nhân?" Hồng y yêu nghiệt khẽ cười nói.

Sắc mặt tú bà mạnh biến đổi, đây là một câu ám ngữ. Tại luân hồi giáo, màu tím đại biểu cho Tu La đạo. Trong truyền thuyết, Tu La bản tính thiện lương, chấp nhất ý chí tranh đấu, cuối cùng không phải thật sự là người lương thiện chân chính. Nam Tu La, thường hưng phong tuấn lãng, rất thích tranh đấu tàn nhẫn, trong Chư Thiên, thỉnh thoảng tấn công thiên vương, lấy mưu đoạt vị. Nữ Tu La xinh đẹp, thường xuyên mê hoặc chúng sinh, khó mà tu hành. Tu La đạo của Luân Hồi Giáo do long phượng thai Địch và Tu quản lí, Địch phụ trách điều giáo mỹ nhân, Tu phụ trách huấn luyện tinh anh. Võ lâm cao thấp sớm đạt thành chung nhận thức, vũ lực chính của Luân Hồi Giáo, đó là ở Tu La.

Tú bà có chút ngạc nhiên nghi ngờ nhìn hồng y nam tử, chỉ thấy đối phương từ trong lòng lấy ra một tấm thẻ, đưa tới. Tú bà nhìn đến hoa văn trên lệnh bài kia liền tin đến tám phần, đợi nàng đọc xong tin tức bên trong tấm thẻ, tú bà một tiếng quỳ trên mặt đất, thân thể vì sợ hãi mà run rẩy. Thân là tầng thấp nhất của Luân Hồi Giáo, nàng cho dù thế nào cũng không thể tưởng tượng được, cư nhiên có thể nhìn thấy vị trong truyền thuyết vị ở nơi này —

"Tiểu, tiểu nhân gặp qua giáo chủ đại nhân!"

85. Chương 85: Lời Đồn X Trấn An X Cự Tuyệt

Hiện tại đề tài lưu hành nhất ở Chu Tước thành chính là lễ đại hôn của Khuyết Thủy quận chúa. Trong đồn đãi, quận chúa ở tiệc trà thấy Nghiêm gia đại công tử liền nhất kiến chung tình, hai người tâm đầu ý hợp, sau khi hồi cung quận chúa lập tức giới thiệu ý trung nhân của mình cho Tần Vương. Hai người trai tài gái sắc, ông trời tác hợp, Tần Vương lúc này ban bố thánh chỉ, chiêu cáo thiên hạ: Thiên khánh năm 65 ngày 1 tháng 12 cử hành đại hôn, khắp chốn mừng vui.

Thiên khánh năm 65 ngày 1 tháng 12 cũng chính là một tuần sau, tuy nói quả thật là khó gặp ngày lành giờ tốt, nhưng cao thấp trong triều liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra hôn lễ này dồn dập bao nhiêu. Nếu không phải giá y của Khuyết Thủy quận chúa từ ngày chiêu tuyển phò mã đã bắt đầu chuẩn bị, chỉ sợ ngay cả đồ cưới cũng không kịp. Những người có tâm tư khác đã âm thầm kinh hãi: Tần Vương sợ là không còn mấy ngày, cho nên mới vội vàng tính toán tất cả vì nữ nhi mình yêu thương nhất.

Người Nam Tần hiện tại bàn tán nhiều nhất không phải là Khuyết Thủy quận chúa, mà là Nghiêm gia đại công tử được Khuyết Thủy quận chúa liếc mắt một cái liền coi trọng. Nói tới Nghiêm gia, gần đây truyền đến một ít tin nóc nhà phòng khách Nghiêm gia bị gọt mất hai phần ba, xem ra gặp phải người không dễ chọc. Không ít người âm thầm bật cười trong lòng, dù sao ngay một khắc truyền ra Nghiêm gia đại công tử trở thành phò mã, người may mắn được quận chúa để mắt này khiến không ít người đỏ mắt không biết bao nhiêu lần – nói về gia thế, bọn họ cũng không kém bao nhiêu Nói về tài mạo, bọn họ tự nhận là sẽ không thua Nghiêm gia đại công tử. Dựa vào cái gì Nghiêm gia đại công tử kia lại có vận khí tốt như vậy, thế nhưng có thể cưới nữ tử xinh đẹp nhất Nam Tần. Mỗ phiến tử nếu nghe được khẳng định nội thương đến mức mặt đầy máu: Ca đây là trông mong đi đội nón xanh đây, còn bị các loại boss tìm tới cửa a suất!

Hiện nay, nhân vật chính trong đồn đãi đang run rẩy cầm lấy cái chén bên giường, ngón tay run rẩy đem nước trong chén đổ vào trong miệng. Không ít nước bị rớt ra ngoài, theo cằm chảy xuống, ái muội lướt qua xương quai xanh một mảnh xanh tím.

Nước bị rớt ra không chút lãng phí, trùng tử xinh đẹp tới gần, từng chút từng chút liếm lấy những giọt nước. Lạc Dịch ngửa cổ tùy ý đối phương liếm, biểu tình chết lặng ánh mắt dại ra.

Đối với quá trình trấn an mấy ngày nay, Lạc Dịch chỉ có hai chữ tổng kết: Ha ha.

Trong truyền thuyết mỗi một lần "ha ha" đều đại biểu cho một câu "ngựa vào sa mạc", bởi vậy có thể nhìn ra mỗ phiến tử mấy ngày nay có bao nhiêu tiêu hồn.

Vuốt ve — vuốt ve là một loại thủ đoạn trấn an phi thường tốt, dựa trên biểu hiện của số liệu, khi sủng vật bị kinh sợ, ủy khuất hoặc cảm xúc kích động, chủ nhân chỉ cần hòa ái vuốt ve vuốt ve đầu của nó, tinh thần sủng vật sẽ thả lỏng, tâm tình cũng sẽ an ổn xuống dưới. Công lược nói như thế, Lạc Dịch tin, sau đó đi làm.

"Ta sát, rõ ràng là ta đang rất hài hòa vuốt ve hắn vì sao cuối cùng biến thành hắn không hài hòa 'vuốt ve' ta!"

Trò chơi — trò chơi là một loại phương thức thả lỏng phi thường tốt, dựa trên biểu hiện của số liệu, khi chủ nhân cùng sủng vật chơi đùa, sủng vật sẽ cảm thấy vui vẻ, hơn nữa thả lỏng tâm tình. Công lược nói như thế, Lạc Dịch lại tin, sau đó đi làm.

"Tùng – muốn chơi trò chơi gì?…… Chờ, chờ một chút! Ta không phải là trò chơi –"

Uy ăn – uy ăn là một loại quá trình thỏa mãn phi thường tốt, dựa trên biểu hiện của số liệu, thời điểm chủ nhân tự mình uy sủng vật ăn, giá trị sung sướng của sủng vật sẽ tăng lên, do đó thoát khỏi cảm xúc phẫn nộ nôn nóng. Công lược nói như thế, Lạc Dịch trầm mặc một hồi, sau đó đi làm.

"Than bùn này thật đúng là 'tự mình' uy ăn a suất!"

Rửa sạch……

"Ta cám ơn ngươi! Công lược."

Ta sẽ nói cho các ngươi từ đầu tới đuôi cần rửa sạch chỉ có một người sao sao sao T T–

Tuy rằng quá trình thật không thể chịu nổi, nhưng hiệu quả vẫn vô cùng rõ ràng. Trùng tử tựa hồ thật sự được trấn an, biểu hiện tốt nhất là mỗ phiến tử rốt cục có thể rời cửa, tuy rằng bên người luôn có một phi nhân loại gắt gao đi theo, lúc Lạc Dịch và người khác — nhất là giống đực đến gần quá mức liền bày mặt than mà mài móng vuốt, vì thế hiện tại Lạc Dịch muốn nói chuyện với hán tử nào cũng đều phải rống to. Nghiêm lão gia vốn định phản đối Tùng, từ sau khi nhìn thấy nam tử tinh xảo dễ vỡ này bằng một tay nhẹ nhàng đập nát cột đá, liền không nhắc tới chuyện này nữa, ngầm đồng ý Tùng như là bảo vệ thức ăn mà gắt gao coi giữ Lạc Dịch, không cho người khác cơ hội chạm vào dù chỉ một chút.

Tùng liếm tất cả nước bị rơi ra sau, bắt đầu chưa thỏa mãn mà mút cần cổ Lạc Dịch. Làn da mẫn cảm của Lạc Dịch bắt đầu phát run, hắn buông chén nước, cả người ngồi phịch ở trên giường: "Đừng…… Mệt mỏi quá." Cảm giác sẽ không yêu nữa a hồn đạm![?]

Một trận tất tất tác tác, cũng là Tùng trở mình, từ phía sau ôm lấy toàn bộ thân thể Lạc Dịch. Mùa đông ở Nam Tần tuy không phải là rất lạnh, trong phòng đốt than cũng cảm thấy nóng hổi. Lạc Dịch không cảm thấy lạnh, nhưng khi hai người tiếp xúc, xúc cảm ôn nhuận như tơ truyền đến từ đối phương vẫn khiến Lạc Dịch cảm thấy phi thường thoải mái – nếu đối phương không có động tác nhỏ này.

Tay Tùng đặt trên bụng Lạc Dịch, dần dần nhấn mạnh. Lạc Dịch quả thực sắp rơi lệ, chất lỏng vừa mời tràn đầy trong cơ thể dưới lực đạo của đối phương dần dần từ hạ thể chảy ra. Lạc Dịch run run, cái loại cảm giác này, cái loại cảm giác này quả thực không thể khống chế — Lạc Dịch nhịn không được bắt lấy cái tay đang đè bụng mình, đầy mặt bối rối và xấu hổ: "Dừng tay……"

Có lẽ là cảm thấy để cho chất lỏng của mình lưu lại trong cơ thể đối phương là một lựa chọn không sai. Trùng tử thực nghe lời thu hồi lực đạo, bắt đầu hoạt động ngón tay trên bụng Lạc Dịch, như là đang tìm kiếm tồn tại nào đó.

Mí mắt Lạc Dịch bắt đầu đánh nhau, hắn buồn ngủ liếc mắt nhìn cánh tay đang sờ loạn trên bụng mình, ngáp một cái: "Đừng sờ, sờ nữa cũng không thể đẻ trứng được cho ngươi……"

Trong đôi mắt vô cơ của Tùng chợt lóe lên một tia màu vàng.

Ngay tại một khắc Lạc Dịch sắp sửa rơi vào mộng đẹp, ngoài cửa truyền đến một thanh âm xa xa.

"Đại thiếu gia, Hoàng Thượng tuyên ngài ngày mai vào cung."

Đại điện trống trải hẹp dài một mảnh sáng sủa, Lạc Dịch quỳ gối ở giữa đại điện, sàn nhà bóng loáng thậm chí có thể nhìn thấy ảnh ngược của mình. Căn bản không chịu rời đi một bước Tùng cũng bị lôi kéo quỳ xuống, kẻ hủy diệt văn minh cũng không ngại làm ra tư thái hèn mọn khuất phục, bởi vì tất cả những cái này trong đầu y đều hoàn toàn không có khái niệm gì — giống như con người quỳ xuống với một con kiến, con người sẽ không cảm thấy xấu hổ, chỉ biết dở khóc dở cười. Cho dù con kiến có bày ra tư thái cao ngạo thế nào, cũng không thể thay đổi sự thật lực lượng hai bên cách xa.

Tần Vương một mình ngồi trên cao, đối lập với Lạc Dịch phía xa. Từ khi đi vào thời không này, Hoàng đế mà Lạc Dịch gặp qua coi như không thiếu — Đông Nguỵ Ngụy Thanh, Tây Yến Yến Loạn, hiện tại chỉ có Bắc Sở Sở Vương chưa thấy qua. Trong những đế vương này, Ngụy Thanh nhìn như ôn hòa, Yến Loạn quá mức thần kinh, mà Tần Vương trước mắt mới là bộ dáng đế vương trong tư tưởng Lạc Dịch. Trung niên nhân ngồi phía trên vì bệnh tật mà có vẻ có chút gầy, nhưng này hoàn toàn không tổn hao khí thế cao cao tại thượng của y — đó là uy nghiêm thuộc về đế vương. Tần Vương không nói một lời với Lạc Dịch, chỉ có huân hương lượn lờ tản ra xung quanh.

Bỗng dưng, Tần Vương mở miệng nói: "Ngươi thật không sai."

Lạc Dịch cúi đầu càng thấp, kinh sợ.

"Quả nhân không dự đoán được, chỉ là chọn một phò mã. Không chỉ có thu được lễ vật từ chủ nhân Thảo Thương đưa tới, ngay cả thủ đoạn hiếp bức Hoàng Đế của Tây Yến quốc sư cũng kiến thức được."

…… Bạch Xà tinh ngươi lô cốt! Nơi này không phải địa bàn của ngươi a thân, cư nhiên dám uy hiếp Tần Vương…… Còn có Hạ gian thương ngươi làm gì làm gì làm gì……

Tần Vương nhẹ nhàng khụ một tiếng, thanh âm uy nghiêm như trước: "Một cái muốn quả nhân đem Khuyết Thủy cho ngươi Một cái muốn quả nhân thu hồi mệnh lệnh đã ban ra. Ngươi nhưng thật ra có năng lực lớn."

Báo động nhiệm vụ thất bại ở phía trước. Mỗ phiến tử oan đến mức mặt đầy máu đầy, boss tập thể xuất quan kẻ chịu thiệt thật đáng u buồn là hắn: "Thần sợ hãi. Thần……"

Tần Vương phất tay, đánh gãy lời Lạc Dịch: "Quả nhân không biết đem Khuyết Thủy cho ngươi là tốt hay xấu, nhưng là quả nhân cũng không hối hận việc đã làm…… Tây Yến quốc sư còn không có năng lực khiến quả nhân hối hận."

Tần Vương khí phách! Tần Vương uy vũ! Ca trở thành fan não tàn của ngươi!

"Nghe nói Nghiêm gia gần đây có chút không yên ổn." Tần Vương không chút để ý nói: "Chờ một hồi đi thiên các lĩnh vài thị vệ trở về."

Lạc Dịch dập đầu: "Tạ Hoàng Thượng."

Bọn họ đều biết rõ ràng trong lòng, tất cả này an bài vì cái gì. Mọi việc ở hoàng cung đều không chạy khỏi lỗ tai Tần Vương, chuyện về Thường Thanh và Khuyết Thủy Tần Vương biết rõ trong lòng, nhưng y như trước lựa chọn không thể sủng ái như trước. Tần Vương không thể nói là một Hoàng đế tốt, nhưng đối với Tần Khuyết Thủy mà nói, y nhất định là phụ thân tốt nhất.

Tần Vương ấn mi tâm, bộ dáng rất là mệt mỏi: "Lui ra đi."

"Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế."

Được Hỉ công công dẫn vào thiên các, Lạc Dịch rốt cục gặp được ý trung nhân chân chính của Tần Khuyết Thủy, Thường Thanh. Bộ dạng tên thị vệ kia kỳ thật cũng không tính là xuất chúng, lại khiến cho người ta một loại cảm giác an tâm cứng cỏi. Biết được an bài sau, Thường Thanh trầm mặc hành lễ với Lạc Dịch, vừa định chuẩn bị đi theo phía sau Lạc Dịch – liền bị trùng tử nhìn thẳng.

Gương mặt của Tùng như trước bị Lạc Dịch che đi, tuy răng đôi mắt vô cơ kia như trước là một mảnh trầm trầm, nhưng khiến cho người ta có một loại cảm giác như hổ rình mồi. Lạc Dịch ho nhẹ một tiếng cứu vớt thị vệ đáng thương chảy mồ hôi cứng ngắc tại chỗ: "Ngươi đi theo ta cách hai trượng đi."

Thời điểm ra khỏi hoàng cung, Lạc Dịch ngoài ý muốn gặp Tần Khuyết Thủy. Tần Khuyết Thủy kêu lên một tiếng, theo bản năng dùng tay áo che khuất mặt, tránh phía sau người khác. Tại cổ đại, trước khi nam nữ kết hôn không thể gặp mặt. Tần Khuyết Thủy tuy nghĩ rằng phải rời khỏi, nhưng là có chút luyến tiếc Thường Thanh phía sau Lạc Dịch, nàng đã thật lâu không nhìn thấy y. Cho nên Tần Khuyết Thủy chỉ có thể không biết làm sao lôi kéo góc áo người phía trước, muốn đối phương giúp nàng làm quyết định.

Người che ở trước mặt Tần Khuyết Thủy tựa hồ biết tâm tình của nàng, liền đưa ra lời mời với Lạc Dịch: "Lạc công tử, có thể nói chuyện một chút hay không?"

Lạc Dịch muốn cự tuyệt, nhưng nhìn đến đôi mắt ướt át cầu xin phía đối diện, hắn cuối cùng gật gật đầu, nói với người phía sau: "Thường Thanh, ngươi bồi quận chúa đi một chút."

Thường Thanh cùng Tần Khuyết Thủy ly khai. Hiện tại chỉ còn lại hai người và một phi nhân loại, Lạc Dịch nhìn thiếu niên đối diện đang cố gắng áp chế run rẩy, trong đầu đột nhiên toát ra một câu: Đi đến đây, sớm hay muộn cũng gặp.

Lạc Dịch lộ ra một tươi cười vô sỉ: "Đã lâu không gặp a, tiểu quỷ."

— Ta gọi là Tần Nhất Khuyết. Ta thích ngươi.

"Lạc Dịch, ta biết tên của ngươi." Thiếu niên mỉm cười nói, thân thể mảnh khảnh có một tia run rẩy: "Ta luôn tìm ngươi."

"Rốt cục biết đại danh của bản công tử a." Lạc Dịch bĩu môi: "Như vậy, ngươi tìm bản công tử có việc?"

Tần Nhất Khuyết yên lặng nhìn Lạc Dịch, ánh mắt đen trắng khó phân.

"Ta thích ngươi, Lạc Dịch." Trên gương mặt thiếu niên một mạnh đỏ hồng, bộ dáng mềm mềm sợ hãi nhỏ bé yếu ớt như trong trí nhớ, lại mang theo kiên trì khác thường: "Chúng ta cùng một chỗ…… được không?"

Tùng đem mặt chuyển dời sang Tần Nhất Khuyết, khớp xương ngón tay rõ ràng thoáng kêu răng rắc. Lạc Dịch một phen giữ chặt góc áo của Tùng, che trước mặt trùng tử, cách ly hai người. Tươi cười trên mặt không chút thay đổi, nhưng mồ hôi nơi thái dương đã bán đứng khẩn trương và đản đau của hắn.

"Không được." Lạc Dịch như đinh đóng cột cự tuyệt, hắn hơi nghiêng mặt đi, liếc hướng ánh mắt của thiếu niên làm như khinh thường: "Bản công tử muốn kết hôn với Tần Khuyết Thủy."

Phát hiện Tần Nhất Khuyết hơi trợn to mắt, Lạc Dịch đột nhiên nghĩ tới, hắn vì cái gì còn muốn duy trì diện mạo bất cần đời như vậy? Tần Nhất Khuyết khát khao và ngưỡng mộ hắn, chính là bởi vì bề ngoài tiêu sái vô cầu kia. Kỳ thật tất cả đều là ngụy trang, nhằm vào Tần Nhất Khuyết mà đặt ra. Gợi lên hứng thú của thiếu niên, đề cao độ hảo cảm của thiếu niên, do đó hoàn thành công lược. Hiện nay hắn sớm hoàn thành nhiệm vụ công lược, cho nên hắn căn bản không cần để ý hình tượng của mình trong lòng Tần Nhất Khuyết — nói đúng ra, hắn hẳn là tận tình phá hư ấn tượng tốt của mình với Tần Nhất Khuyết, không phải sao?

Lạc Dịch nở nụ cười, khóe miệng bày ra một độ cong sáng lạn. Hắn nói rất chậm, như là muốn đem từng chữ từng chữ cứng rắn nhét vào trong đầu Tần Nhất Khuyết.

"Tần Khuyết Thủy là đệ nhất mỹ nữ của Nam Tần, đồng thời lại là quận chúa cao quý." Gương mặt Lạc Dịch lộ vẻ tham lam, cười đến vô cùng *** loạn: "Nàng có tài có mạo có địa vị, cưới nàng, tài phú, địa vị, quyền thế hết thảy nhét vào túi bản công tử. Mà ngươi -" Hắn khinh thường liếc Tần Nhất Khuyết đang lộ ra vẻ mặt không thể tin: "So với Khuyết Thủy quận chúa, xem như thứ gì."

Tần Nhất Khuyết gục đầu xuống, từ góc độ Lạc Dịch không thấy rõ ràng biểu tình của thiếu niên.

"Còn nhớ rõ lời đề tự bản công tử cho ngươi không?" Lạc Dịch ác ý cười, gằn từng chữ một: "Chỉ có thể đứng xa nhìn không dám khinh nhờn…… Nhớ không?"

— Không cần lại đến tìm hắn, hắn không chịu nổi.

Lạc Dịch khẽ hừ một tiếng, lôi kéo Tùng xoay người rời đi.

"Chờ ngươi có quyền thế, lại đến tìm bản công tử — đến lúc đó bản công tử có thể suy xét chơi cùng với ngươi."

Cho đến cuối cùng, Tần Nhất Khuyết cũng không thể phát ra một thanh âm gì.

Trở lại Nghiêm gia, tâm tình Lạc Dịch thật sự yên ổn xuống dưới. Đại hôn đã trở thành kết cục đã định, tuy rằng thiếu chút nữa bị boss quấy nhiễu. Năm ngày sau, hắn cưới Tần Khuyết Thủy liền có thể lấy được 30% tiến độ, thêm 80% tiến độ hiện tại. Lạc Dịch cười vô cùng sáng lạn, hắn rốt cục có thể trở về thời không ban đầu, sau đó……

Nói như vậy, hắn chỉ còn năm ngày ở đây.

Nhận được gợi ý lúc đó từ thiếu niên, hơn nữa bên người có Tùng – Boss mạnh mẽ bảo hộ. Lạc Dịch thực nghiêm túc tự hỏi, hắn hẳn là nên kết thúc với nhóm boss này – vạn nhất Bạch Xà tinh thật sự nghĩ quẩn trong lòng đi giết chết một cái hai cái NPC trọng yếu, sau đó bắt đầu cả nước tấn công Nam Tần…… Rất ngược. Lạc Dịch sờ mặt, này thật sự là việc cái tên biến thái kia có thể làm. Bởi vậy, chỉ cần chặt đứt hứng thú của Bạch Hủ Dực với hắn, không cần Lạc Dịch đuổi, Bạch Hủ Dực sẽ tự mình chạy về Tây Yến, thanh thản ổn định làm boss.

Quyết định vậy đi, cùng nhóm boss nói lời từ biệt nào.

86. Chương 86: Từ Biệt X Bỏ Đi Ngụy Trang X Ngả Bài

Phòng mờ tối luôn là yêu thích của người nọ. Bạch Hủ Dực luôn giống động vật máu lạnh quanh quẩn trong bóng đêm, bình tĩnh nhìn chăm chú vào con mồi ở chỗ sáng, không tiếng động tới gần.

"A…… Thật sự là ngạc nhiên." Xà khàn khàn cười: "Ngươi lại chủ động tìm đến ta."

Đôi mắt dị sắc kia không nhúc nhích nhìn Lạc Dịch, Lạc Dịch cảm thấy, nếu Bạch Hủ Dực đối diện có một phần trăm huyết thống của Medusa, hắn tuyệt đối sẽ bị hóa đá ngay lập tức. Trên thực tế, hắn hiện tại đã cứng ngắc đến mức gần như hóa đá, thân thể vào một khắc nhìn thấy Bạch Hủ Dực liền rơi vào trạng thái gặp phải thiên địch. Lạc Dịch hít sâu một hơi: "Ngươi đi gặp Tần Vương?"

"Đúng vậy. Ta cho Tần Vương một lời khuyên: Coi trong vật của mình, đừng đụng người không nên đụng." Bạch Hủ Dực không phủ nhận, nhìn như không chút để ý nói: "Xem ra, hắn ta cũng không có nhớ kỹ lời khuyên của ta a…… Ta có phải hay không nên đi nhắc nhở hắn?" Thanh tuyến khàn khàn gần như thì thào tự nói, xà liếc mắt xem xét huyền y nam tử phía sau Lạc Dịch, lại lần nữa đem ánh mắt đặt trên người con mồi y yêu thích, ha ha cười: "Lạc Dịch…… Ngươi nghĩ nên ngăn cản ta thế nào?"

"– là muốn y 'giết' ta sao?" Gương mặt âm nhu của Bạch Hủ Dực ánh lên sung sướng, một thân quỷ quái: "Có thể a, Lạc Dịch." Y gần như thở dài nói: "Dù sao cũng coi như đạt tới mục đích của ta."

Tây Yến quốc sư chết ở Nam Tần, một khi quốc gia tôn giáo tối thượng kia biết được, không khó tưởng tượng đám tín đồ cuồng nhiệt kia sẽ làm ra chuyện điên cuồng gì.

[Thỉnh cùng xà bảo trì khoảng cách, y rất nguy hiểm.]

Dưới ánh nhìn chăm chú của Bạch Hủ Dực, Lạc Dịch động đậy —

Hắn ba một tiếng quỳ trên mặt đất, cả người cúi rập, ngay cả thanh âm cũng nhuộm chút nghẹn ngào: "Van cầu ngài, buông tha ta đi……"

Đầu ngón tay Bạch Hủ Dực run rẩy, âm hàn nhìn chằm chằm Lạc Dịch quỳ trước mặt.

"Ta chỉ là một tiểu nhân vật, đối với yêu mến của quốc sư đại nhân, tiểu nhân không đảm đương nổi. Trong những ngày ở chung với ngài, ta sợ muốn chết. Mặt ngoài lạnh nhạt và cao ngạo đều là ngụy trang, sợ bị ngài sinh khí đến mức mất đi tính mạng." Lạc Dịch run run, mặt lộ vẻ sợ hãi ngẩng đầu nhìn Tây Yến quốc sư: "– đây mới là ta chân chính, một kẻ hèn mọn, không chút sở trường, chỉ biết phô trương thanh thế, phiến tử."

— Đúng, cao ngạo, lạnh lùng, quỷ y khiến ngươi muốn chinh phục, tất cả đều là ngụy trang, một hồi âm mưu. Quỷ y ngươi muốn chinh phục chỉ là mặt nạ Lạc Dịch ngụy trang lên, nhưng mà hiện tại kéo mặt nạ xuống, liền lộ ra là một kẻ nhát gan, yếu đuối, một tên phiến tử chỉ biết trốn tránh, căn bản không vào được mắt của ngươi. Ngươi thất vọng rồi sao?

Lần đầu tiên, Bạch Hủ Dực lộ ra vẻ mặt sững sờ.

"Nếu, nếu quốc sư đại nhân ghi hận tiểu nhân đoạt đi mắt trái của ngài –" Lạc Dịch lấy tay run rẩy sờ lên mắt trái của mình, tươi cười lấy lòng với Bạch Hủ Dực: "Ta nguyện ý, nguyện ý lấy……"

Tuy rằng trong miệng vẫn nói nguyện ý, tuy rằng ngón tay luôn di chuyển xung quanh hốc mắt, nhưng là mặc cho ai cũng có thể nhìn ra gương mặt thanh niên quỳ trên mặt đất tràn đầy không muốn và sợ hãi. Rõ ràng căn bản không dám móc mắt mình ra, nhưng vẫn giả vờ hơn nữa dối trá làm ra tư thái lấy lòng, thật sự quá mức…… Khó coi.

Tùng đột nhiên quay đầu nhìn về phía Bạch Hủ Dực, ảnh ngược trong đôi mắt là thân ảnh bạch sắc kia.

"…… Ngươi đi đi."

Bạch Hủ Dực như là không muốn nhìn tiếp, hơi nghiêng đầu, tóc dài màu bạc thẳng tắp rũ xuống che đi vẻ mặt của y. Lạc Dịch lập tức như lấy được đại xá mà cáo từ, Tùng thu hồi lại tầm mắt, đi theo Lạc Dịch rời đi. Rất nhanh phòng liền khôi phục lại âm lãnh vốn có, xà như trước không chút biểu tình quanh quẩn trong bóng đêm. Thật lâu sau, y dùng nhẹ tay nhẹ đè lên mắt trái, đôi mắt màu đen không chút cảm tình.

— thoáng có điểm không nhịn được.

Tâm tình Lạc Dịch dị thường khoái trá trở lại Nghiêm gia, boss phiền toái nhất đã giải quyết, thực vật liên minh [……] sẽ không gây trở ngại hắn cưới Tần Khuyết Thủy, trùng tử đối với những cái này hoàn toàn không có khái niệm. Lạc Dịch đã muốn nhìn thấy con đường về nhà mở ra, hắn rốt cục sắp giải thoát a nha!

Nhưng mà trở lại Nghiêm gia Lạc Dịch phát hiện hắn phải đối mặt với một bi kịch hạnh phúc, đáng thương, mỗ phiến tử đến từ thế kỷ 21 bị phụ thân đương nhiệm của hắn bắt đi học tập công việc đón dâu cùng với những hạng mục công việc liên quan khác — cha, ngươi tuyệt đối sẽ không muốn biết tổng thành tích nhi tử ngươi thi vào trường cao đẳng là bao nhiêu…… Rất ngược. Nếu không phải trước ngày đại hôn Hạ Kình Thảo đến bái phỏng, mỗ phiến tử tỏ vẻ hắn ngay cả cơ hội thở cũng không có, cả người thầm nghĩ nằm bò, nằm ngang: Mệt mỏi quá, cảm giác sẽ không muốn yêu.[?]

Hạ Kình Thảo đến cùng với Diệp Chu. Bạch y công tử nhìn thấy mỗ phiến tử hữu khí vô lực nằm phịch trên bàn, rất muốn dùng quạt chọt một cái, nhưng vì lo sợ tồn tại của Tùng mà cứng rắn ngăn lại. Hạ Kình Thảo quạt quạt, đôi mắt đào hoa sâu không thấy đáy.

"Chúc mừng a, ngày mai kết hôn rồi."

Lạc Dịch run rẩy, ngồi thẳng lại. Hắn nhìn Hạ Kình Thảo trước sau như một xinh đẹp tươi cười, bởi vì tươi cười kia quá mức hoàn hảo, cho nên mới có vẻ không chân thật — giống như là hắn.

[Dã hỏa thiêu bất tận, xuân phong xuy hựu sinh.]

Lạc Dịch cũng lộ ra sáng lạn tươi cười: "Hạ Kình Thảo, chúng ta cùng thẳng thắn thôi."

Hắn không hề làm bộ cái gì cũng không biết, không hề ngụy trang thành một cái ngu ngốc gì cũng không hiểu. Gỡ xuống mặt nạ của nhau, lộ ra sự thật thẳng thắn cũng như tàn nhẫn nhất.

"– Hạ Kình Thảo, ta đã từng cứu ngươi."

Lạc Dịch nháy mắt liền bắt giữ được một tia run rẩy trên gương mặt Hạ Kình Thảo, bạch y công tử đối diện rốt cuộc không còn mỉm cười, ánh mắt nhìn qua thậm chí có chút tan vỡ.

"Diệp Chu quả nhiên đã nói với ngươi, ta cũng từng nói qua với ngươi: Ta không phải người thế giới này."

Nghe được Lạc Dịch nhắc tới, Diệp Chu vẫn luôn trầm mặc đem ánh mắt chuyển dời đến trên người Lạc Dịch cùng Hạ Kình Thảo. Giữa đối thoại của Lạc Dịch và Hạ Kình Thảo, Diệp Chu luôn cùng giằng co với Tùng. Lúc trước Diệp Chu nhìn thấy Lạc Dịch, vừa định chào hỏi với Lạc Dịch đã bị trùng tử theo dõi. Tùng mặt không chút thay đổi nhìn Diệp Chu, thời điểm Lạc Dịch chưa phát hiện liền dán chặt thanh niên, như là chỉ cần Diệp Chu có động tác khác thường một chút, sẽ lập tức bùng nổ.

Quang tộc và dạ tộc tuy nói không phải là tử địch, nhưng cũng không thể nói là có thể cư xử tốt với nhau – quang thảo có thể khắc chế Dạ Trùng tộc chính là đặc sản của quang tộc. Đối mặt với tư thái bảo vệ kia của trùng tử, mà Lạc Dịch chưa bao giờ chủ động quan tâm y, Diệp Chu đột nhiên cảm thấy tâm tình của mình trở nên không ổn.

Rõ ràng trong thời không này, có thể cùng y trao đổi chỉ có Lạc Dịch – nguyên liệu chống lại nhân quả của y quá ít, chỉ có thể giấu đi khí tức của y. Nếu quá mức ảnh hưởng đến tồn tại của thời không này, nguyên liệu chống lại nhân quả sẽ bị tiêu hao. Một khi nguyên liệu hao hết, Diệp Chu sẽ bị Gaia phát hiện. Bởi vậy, trước khi gặp Lạc Dịch, Diệp Chu dưới sinh mệnh thụ ngây người mấy ngàn năm, sớm quên tư vị cùng người khác trao đổi là cái gì.

— Lần đầu gặp mặt, ta là Lạc Dịch.

–…… Ta [kêu] Diệp Chu.

Diệp Chu không nhớ rõ đã bao lâu rồi mới có người gọi tên y, lâu đến mức ngay cả nói ra tên kia cũng cảm thấy xa lạ. Y cùng Lạc Dịch đều là những người bên ngoài thời không này, nguyên bản hẳn là nên thân mật hơn một chút. Nhưng là Lạc Dịch luôn nhìn người khác, luôn cùng người khác nói chuyện, luôn là…… Không muốn làm bạn y.

Giống như là hiện tại.

Người nọ thậm chí cho phép Dạ Trùng tộc ở bên người, cũng không nguyện trao đổi với y nhiều hơn.

Diệp Chu nhìn giới hạn phân biệt rõ ràng kia, ánh mắt u ám đến mức ngay cả những lưu quang trong đáy mắt cũng bị nuốt sạch. Y là lần đầu tiên thể nghiệm loại tâm tình thế này, phiền muộn táo bạo đến mức muốn phá hủy cái gì, có lẽ mới có thể vui vẻ hơn.

— Lạc Dịch, nếu ngươi khiến ta mất hứng……

Đôi mắt đào hoa của Hạ Kình Thảo trong nháy mắt thất thần, tựa như không thể kiềm chế mà lâm vào trong hồi ức.

[Kỳ thật.] Áo xám thanh niên ngồi nghiêm chỉnh, nghiêm túc vô cùng: [Ta không phải người của thế giới này.]

Lời nói vui đùa bình thường khi đó, lúc này lại thành hiện thực máu chảy đầm đìa.

"Biết ta vì cái gì vẫn không thừa nhận sao?" Lạc Dịch tiếp tục nói: "Bởi vì ta hối hận. Ta không nên cứu ngươi."

Thân thể Hạ Kình Thảo trong nháy mắt liền cứng ngắc. Lạc Dịch nhìn y, gằn từng chữ: "Ngươi rất bám người. Ta như thế nào cũng không nghĩ tới, sẽ cứu phải một người đáng ghét như vậy. Đuổi theo ta nửa đời người, có ý nghĩa gì không?"

— Chấp nhất quá khứ như vậy, thật là đúng sao?

"Không có ý nghĩa." Hạ Kình Thảo chợt bắt đầu nở nụ cười, trong mắt đào hoa một mảnh mê ly: "Nhưng là rất trọng yếu – ta muốn báo ân đây, thân ái ân nhân."

— Chỉ cần là ngươi muốn, ta đều hai tây dâng lên cho ngươi. Ta sẽ dùng thiên hạ làm món quà tặng ngươi, chỉ vậy thôi.

"Không cần." Lạc Dịch không chút để ý nói, có chút khinh miệt nhìn Hạ Kình Thảo: "Này đó ở thế giới này, ta đều chướng mắt — cho dù là ngươi đem thiên hạ dâng lên trước mặt ta."

Cho nên ngừng lại "báo ân" vô vị kia của ngươi, ngươi dù sao cũng không thể đạt được gì từ phiến tử, chỉ có vốn gốc không còn.

"Ta đây liền đi tìm……" Không có để ý Lạc Dịch trào phúng, Hạ Kình Thảo nhẹ nhàng mà cười: "Thứ so với thiên hạ còn làm ngươi để tâm hơn."

"Không cần phải……"

"Lạc Dịch," Hạ Kình Thảo lần đầu tiên đánh gãy lời Lạc Dịch: "Ngươi còn nhớ rõ sao? Ngươi đã nói: Chỉ cần ta đem Tử Dương thảo cho ngươi, ngươi sẽ đáp ứng ta một việc." Tựa hồ nhớ lại cảnh tượng lúc trước, sắc mặt Hạ Kình Thảo trở nên ôn nhu: "Hiện tại ta thỉnh cầu ngươi, nhận hảo ý của ta."

— Rất cố chấp, y và hắn.

"Quang thảo kia vẫn là ta kêu Diệp Chu đưa cho ngươi!" Lạc Dịch như là bị chọc giận: "Ta còn tính là ân nhân cứu mạng của ngươi, thân là ân nhân ta muốn cầu ngươi cút đi, ngươi tại sao không đáp ứng?"

Hạ Kình Thảo trầm mặc nhìn Lạc Dịch, Lạc Dịch không cách nào hình dung ra vẻ mặt của y, chỉ thấy bạch y công tử hơi rũ mắt xuống, thanh âm mềm nhẹ: "Như ngươi mong muốn."

Y không chút do dự xoay người rời đi: "Diệp Chu, đi thôi."

Diệp Chu rốt cục ngừng giằng co với Tùng, liếc nhìn Lạc Dịch một cái, sau đó đuổi kịp cước bộ của Hạ Kình Thảo.

— nếu không phải là của mình, vậy từ bỏ.

Đợi đến khi Diệp Chu ra khỏi cửa Nghiêm gia, Hạ Kình Thảo đã ngồi đợi trên xe ngựa. Bạch y công tử trầm mặc ngoạn ngoạn cây quạt, nhìn thấy Diệp Chu đi ra, liền lộ ra tươi cười xinh đẹp: "Thế nào? Muốn đi uống một chén hay không."

Diệp Chu nhận lời.

Đợi đến khi xe ngựa dừng trước một tiểu lâu, Diệp Chu mới phát hiện đối diện là một tòa thanh lâu. Lúc này đang chạng vạng tối, ba chữ "Dịch Tiếu Lâu" dưới ánh nắng ban chiều bị nhuộm một tầng sáng ái muội. Dịch Tiếu Lâu tựa hồ vừa mới khai trương, lúc này có vẻ cũng không náo nhiệt. Hạ Kình Thảo sau khi

xuống dưới nhìn đến thanh lâu cũng ngẩn người, sau đó nở nụ cười, tươi cười kia tựa hồ nhiễm chút bất đắc dĩ: "Thói quen thật sự là đáng sợ a……"

Hai người rất nhanh đã được đón vào, Hạ Kình Thảo muốn một gian phòng trống, đuổi tú bà và những người khác đi. Diệp Chu ngồi bên cạnh bàn, nhìn động tác Hạ Kình Thảo rất là thuần thục đun nóng một bình trà, tay y giật giật, viết trên giấy: [Này?]

Hương trà rất nhanh liền tràn đầy phòng, trong chốn son phấn này có vẻ có chút đột ngột, lại dị thường nhanh chóng dung nhập xung quanh. Hạ Kình Thảo thật sâu hít một hơi hương trà quen thuộc kia, vẻ mặt tựa hồ để lộ ra một chút cảm giác mê say. Y đổ đầy chén trà đưa cho Diệp Chu, lại tự rót cho mình một ly sau đó như uống rượu mà một ngụm nuốt xuống.

"Vân Lai trà." Hạ Kình Thảo cúi đầu nặng nề cười: "Thanh lâu, bạch y, thiên hạ đệ nhất. Đây đều là định nghĩa hắn cho ta a……" Y hơi nheo mắt lại, khóe mắt giống như hoa đào nhiễm một chút hồng: "Tên kia quả thực giống tiên nhân mặc vũ y, rõ ràng khiến cho thế nhân cúng bái và kính ngưỡng, lại khinh thường thế tục, không chút để ý sẽ biến mất tại phía chân trời."

Hạ Kình Thảo than nhẹ: "Thật muốn…… Hung hăng kéo vũ y của hắn xuống…… Chẳng sợ sẽ làm hắn bị thương……"

Nói như vậy, hắn mới cúi xuống thương xót cho tín đồ của hắn?

Diệp Chu trong lòng khẽ động, y nhìn về phía Hạ Kình Thảo, lại phát hiện bạch y công tử đã tự nhiên rót trà. Rõ ràng uống là nước trà, lại như là say rượu mà mê mang.

"Vân Lai trà. Vân Lai, Vân Lai, Vân Lai……"

— Chỉ cần vẫn uống, vân sẽ đến đây.

Cửa chi nha một tiếng bị đẩy ra, Hạ Kình Thảo có chút không vui nhìn lại, rõ ràng đã nói qua, không cần người đến người tiếp khách. Nhưng mà y lại ngây ngẩn cả người, không chỉ có y, ngay cả Diệp Chu một khắc nhìn thấy người kia cũng trở nên thất thần.

Hồng y công tử ở cửa như yêu nghiệt đi ra từ truyền thuyết, không ngôn từ nào có thể hình dung dung mạo xinh đẹp đầy ma mỵ kia. Yêu nghiệt híp mắt, tựa hồ trầm mê trong hương trà không thể kìm chế, hồng điệp nơi khóe mắt run nhè nhẹ. Khi nhìn thấy hai người trong phòng, hồng y nam tử nâng môi, lộ ra nụ cười câu nhân nhiếp hồn.

"Xin lỗi quấy rầy hai vị, trà này thật sự rất thơm."

Cái loại ẩn ẩn, như có như không cảm giác an tâm quen thuộc, quả thực khiến hồn phách run rẩy.

Diệp Chu nghiêng đầu suy tư một trận, sau đó bắt đầu nở nụ cười. Đó là một tươi cười ác ý vô tội cỡ nào, như biết rõ đây là cấm kỵ nào đó, lại khẩn cấp đi đánh vỡ nó. Diệp Chu nhẹ nhàng cầm lấy bút, viết lên trên giấy:

[Đã lâu không gặp, Phong Tỏa Vân.]

Lạc Dịch mặt dại ra nhìn đống thiệp hồng trên tay, đây đều là thiệp mời hắn tự tay viết xuống. Dùng bút lông gì đó rất ngược a! Hơn nữa trùng tử còn thường thường quấy rối cầu vuốt ve cầu chú ý! Quỳ cầu máy máy đánh chữ cùng ca hợp thể!

"Ta tỏ vẻ, player thực tàn nhẫn."

Trong cực độ bối rối và nhàm chán, công lược xuất hiện, vừa xuất hiện chính là chỉ trích.

"Đối với người ở thời không 377 mà nói, player quá mức tàn nhẫn."

"Ta lập tức trở về nhà kết hôn, này không phải vì tốt cho bọn họ nên mới cắt đứt tưởng niệm của bọn họ sao!" Lạc Dịch một tay chống đỡ hai má, một tay cầm lấy bút lông không mục đích viết viết: "Hơn nữa, tình cảm bọn họ đều là giả, đều là nhân vật ca sắm vai."

Tần Nhất Khuyết thích là lãng tử tiêu sái không câu nệ, Hạ Kình Thảo coi trọng là vai hề khôi hài thú vị, Bạch Hủ Dực muốn là quỷ y lạnh lùng vô tình, Phong Tỏa Vân nhìn chăm chú là tiểu tư nhu nhược không chịu nổi…… Nói như vậy, chỉ có đối mặt phi nhân loại Tùng và Diệp Chu, hắn mới không mang theo mặt nạ?

Cho nên này hết thảy đều là giả, bao gồm cảm tình sinh ra, hết thảy đều là giả. Từ đầu đến cuối, có thể chấp nhận hắn chỉ có……"hắn".

Chờ đến khi Lạc Dịch phục hồi lại tinh thần, hắn mới phát hiện bức thư hắn viết trên giấy kia không có điểm khởi đầu cũng không có điểm kết thúc.

[Thiên Khánh năm bốn mươi, lâu trung lâu, Phong Tỏa Vân. Đối tốt với y, là ngươi thiếu nợ y.

Mạn châu sa hoa đại biểu cho, vô tình vô nghĩa.

Dã hỏa thiêu bất tận, xuân phong xuy hựu sinh.

Ràng buộc đông trùng hạ thảo không phải thời gian, mà là ngươi.

Thỉnh cùng xà bảo trì khoảng cách, y rất nguy hiểm.

Thực vật là một sinh vật đơn thuần, đồng thời cũng tịch mịch.

Bức thư này Thiên Khánh năm 45 giao cho một người trung thành với ngươi, đây là một luân hồi.

Cuối cùng, tội của ngươi, là……]

Là cái gì?

"Player……" Công lược trầm mặc chỉ trong một cái chớp mắt, sau đó lại mở miệng. Lạc Dịch thậm chí trong chớp mắt không phân rõ là công lược hay là xuyên việt, bởi vì thanh âm kia quá mức ưu thương, nếu không phải cái đuôi "mễ sách" biến mất không thấy, Lạc Dịch sẽ nghĩ là xuyên việt đang nói chuyện.

"Ngươi có người trong lòng sao?"

Thần khí của hắn lần đầu tiên thoát khỏi thuộc tính máy móc, nhưng là lại hỏi ra loại vấn đề này. Lạc Dịch dừng một hồi, buông tay chống hai má ra. Hắn đang cười, cười đến sáng lạn vô cùng, lại lộ ra một loại tuyệt vọng tro tàn. Lạc Dịch nghe được thanh âm của chính mình đang nói chuyện, nhưng lại xa lạ như thể cách vài thế kỉ truyền lại.

"Ta chỉ biết……'luoyi' thích 'luoyi'……"

Mặt nạ mang lâu lắm, lâu đến mức ngay cả bản thân mình cũng không phân rõ.

— Có lẽ, đây là tội lỗi của hắn.

Lạc Dịch mọi người nhận thức trên thế giới này, tất cả đều không phải là……

Hắn.

87. Chương 87: Đại Hôn X Động Phòng X Kết Thúc

Thiên khánh năm 65 ngày 1 tháng 12, thích hợp để kết hôn, tránh kết bạn.

Sáng sớm hôm nay Lạc Dịch liền vô cùng bất mãn bị gọi dậy, sau đó bị đóng gói ăn mặc đủ loại trang phục. Lạc Dịch hỗn loạn mặc kệ ép buộc, cơ hồ đứng ngủ. Nhưng mà vẫn có loại cảm giác phi thường đột ngột không hoài hòa lượn lờ trong đầu, nhắc nhở hắn có cái gì không thích hợp, khiến Lạc Dịch cho dù bị vây trong trạng thái nửa buồn ngủ cũng cảm thấy có chút bất an.

Lạc Dịch gian nan khởi động mí mắt dính cùng một chỗ, mắt sương mù đánh giá bốn phía: Người chung quanh thực sự giống như đang trang trí cây thông Noel mà bận rộn tất bật trên người mỗ phiến tử, biểu tình bọn họ thực nghiêm túc, động tác cẩn thận tỉ mỉ, ngay cả thanh âm cũng bị đè ép đến cực thấp. Từng

kiện từng kiện phần áo đi lên khiến mỗ phiến tử đếm đếm liền trực tiếp bị thôi miên mà ngủ, đợi đến khi tất cả mọi người đều thu thập tốt rời đi, Lạc Dịch lại dựa vào bên giường chớp mắt một hồi mới mạnh bừng tỉnh, lúc này đã đến gần giờ Tỵ().

() Giờ tỵ: 9 đến 11 giờ sáng

Lạc Dịch đối mặt với căn phòng trống rỗng ngây ngẩn cả người, cho đến khi bụng truyền đến một trận tiếng kêu. Lạc Dịch mới nhớ tới hắn giờ Mẹo() đã bị kêu dậy, cho tới bây giờ còn chưa ăn gì. Lạc Dịch vừa mới chuẩn bị đứng dậy, lại suýt nữa bị sức nặng trên người làm cho té ngã.

() Giờ Mẹo: 5 đến 7 giờ sáng

— Ni mã đây là đi kết hôn hay là đi tham gia trận đấu a suất?

Từng tầng lễ y phiền phức thay phiên nhau đè ép, bên ngoài còn một bộ áo rộng thùng thình. Lạc Dịch rất muốn cúi đầu đếm kỹ trên người hắn rốt cuộc có bao nhiêu kiện quần áo, nhưng là sức nặng nơi đỉnh đầu khiến hắn đánh mất ý niệm này trong đầu — nói đùa, chỉ cần hắn thoáng nghiêng về phía trước một chút, hắn có thể tại cổ đại khắc một cái dấu ấn thứ hai. Lạc Dịch đột nhiên sinh ra đồng tình sâu sắc với đối tượng kết hôn của mình: Nam giới còn phiến phức như vậy, nữ giới…… Muội tử ngươi cần phải kiên trì trụ vững a!

Cái loại cảm giác vi diệu không hài hòa này đem tư duy đang triển khai tới nơi nào của Lạc Dịch trở về, Lạc Dịch lúc này thanh tỉnh, hắn bắt đầu nghiêm túc tự hỏi: Rốt cuộc là không đúng chỗ nào?

"Khấu khấu." Cửa sổ truyền đến tiếng gõ nhẹ nhàng, trên tường giấy tuyết trắng hiện ra ảnh ngược mơ hồ của một người. Lạc Dịch đi qua đẩy cửa sổ ra, sau đó một trận kinh ngạc.

Người nọ chống tại khung cửa sổ, thật sự nghiêm túc nhìn chăm chú vào Lạc Dịch.

"Lạc [dịch, ngươi] như vậy rất đẹp."

Đã lâu không nghe đến loại phương thức nói chuyện kỳ lạ này, Lạc Dịch nhìn Diệp Chu trong một thoáng có chút ngốc lăng, sau đó theo bản năng nhìn quét bốn phía, lại không thấy được bạch y công tử trong suy nghĩ. Lạc Dịch có chút chần chờ hỏi: "…… Ngươi một mình đến?"

"Đúng vậy, ta là đến nói một tiếng với Lạc Dịch." Diệp Chu mở to mắt nhìn Lạc Dịch: "Ta đã đuổi trùng tử đi."

Lạc Dịch rốt cục phản ứng kịp, cái cảm giác không hài hòa không thích hợp kia là đến từ nơi nào. Vừa rồi hắn bị nhiều người hầu hầu hạ thay quần áo như vậy, Tùng cư nhiên không nổi bão – cái kia khoác bề ngoài nhân loại căn bản không hề ở đây.

"Ta đem vị trí của "Sào (ổ)" nói cho y. Nhân loại rất yếu ớt, nơi kia không thích hợp để mang ngươi theo cùng. Cho nên trước khi lấy được "Sào", trùng tử tạm thời sẽ không trở về."

"Sào?"

"Một loại vật nhỏ rất hữu dụng dành cho Dạ Trùng Tộc." Diệp Chu nhìn Lạc Dịch, nhẹ nhàng nói: "Dùng cho đẻ trứng."

Lạc Dịch đột nhiên cảm thấy mao cốt tủng nhiên – sẽ không như suy nghĩ của hắn đi? Lạc Dịch bắt đầu may mắn, mặc kệ có phải loại suy đoán khiêu chiến này không. Sau tối nay, hắn liền rời đi nơi này, không gặp lại bất kì ai trong thời không này nữa.

"Lạc Dịch, ngươi trông có vẻ cũng không lo lắng." Ánh mắt Diệp Chu tinh thuần đến mức như hồ nước không nhiễm chút hạt bụi, đồng thời lạnh lùng đến mức tựa như băng: "Vì cái gì — ngươi sẽ rời đi sao?"

Lạc Dịch đối diện với Diệp Chu, khóe miệng khẽ nâng lên một độ cong sáng lạn: "Ta với ngươi còn có một hồi giao dịch đâu."

Nghe như thể là đang nói bởi vì còn có giao dịch, cho nên hắn sẽ không rời đi, nhưng Lạc Dịch hoàn toàn không cam đoan rõ ràng rằng sẽ không rời đi. Hắn vẫn là như thế này, luôn lợi dụng ngôn ngữ để khiến cho người khác hiểu lầm, sau đó đặt mình ra khỏi suy xét.

"Nếu Phong Tỏa Vân đã sống đến lúc muốn chết." Diệp Chu không chút nháy mắt nhìn Lạc Dịch, y chậm rãi tới gần Lạc Dịch, gần đến mức hô hấp của hai người gần như chạm vào đối phương: "Lạc Dịch, ngươi thật sự sẽ cho ta xuyên việt sao?"

Lạc Dịch cười rộ lên, độ cong không chút thay đổi: "Đương nhiên."

"Như vậy Lạc Dịch –"

Tựa hồ có gió thổi qua, thanh âm Diệp Chu nhẹ đến mức gần như nỉ non.

"Chúc ngươi tân hôn vui vẻ."

Chờ đến khi Lạc Dịch phục hồi lại tinh thần, Diệp Chu đã biến mất không thấy, Lạc Dịch thậm chí chưa kịp hỏi y vì sao lại đột nhiên "Hảo tâm" đuổi trùng tử đi như vậy. Tim Lạc Dịch đập nhanh đến mức nói không nên lời, như là có cái gì đó sắp phát sinh, mà hắn có loại dự cảm không biết là tốt hay không tốt.

Bên ngoài tiểu viện truyền đến tiếng bước chân vội vàng, Lạc Dịch liếc mắt một cái, phát hiện là Nghiêm lão gia mang theo một đám tiểu tư tiến tới. Ngay một khắc lúc đóng cửa, Lạc Dịch đột nhiên nhớ đến, vị kia luôn mặt đầy thuần túy tươi cười đến chơi, dường như từ đầu đến đuôi đều không hề cười.

Chu Tước thành trong một ngày đây sôi trào hừng hực. Tiếng kèn vui mừng? Tiếng kèn vang dội khắp nơi, đội ngũ rước dâu dài tới năm mươi thước mênh mông cuồn cuộn đi qua đường lớn, vô số người xông lên đường chứng kiến trận hôn lễ long trọng này. Keng keng rung động pháo đốt một đường, y phục đỏ tươi ùn ùn kéo đến.

[Ngươi không đi sao?] Nghe âm thanh huyên náo từ phía dưới truyền lên, Diệp Chu mở quyển sổ ra trước mặt Hạ Kình Thảo. Toàn bộ phòng im lặng trống trải, cùng náo nhiệt phía dưới hình thành hai thế giới đối lập.

"Ta đi làm cái gì, phá hoại tân hôn sao? Tuy rằng ta quả thật rất muốn biến tân lang thành tân nương của ta." Hạ Kình Thảo cười khẽ, trong đôi mắt đào hoa hơi có chút mê ly: "Đây là hắn muốn, cho nên ta sẽ không ngăn cản."

Nhưng y kỳ thật cũng không hào phóng như vậy. Ánh mắt bạch y công tử u ám: Nếu không đành lòng hủy diệt người để ý nhất kia, liền hủy hoại một nhân vật chính khác — đương nhiên, sẽ không để người kia biết.

Hạ Kình Thảo liếc hướng Diệp Chu: "Ngươi sáng sớm đi ra ngoài?"

Diệp Chu khẽ khép đôi mắt, ẩn giấu tất cả tình cảm, chỉ có ngòi bút chậm rãi phác thảo trên giấy:

[Ta đi nói lời từ biệt.]

Nhìn thấy kiệu hoa được tám người khiêng lên, không ít dân chúng bắt đầu hoan hô nhảy nhót. Bầu không khí náo nhiệt kia dù cách rất xa cũng có thể cảm nhận được. Trong căn phòng mờ tối, có người hơi hơi cúi đầu, một ngân xà theo cánh tay người nọ uốn lượn lên trên, dưới cái nhìn chăm chu của người nọ, rất thân mật dùng đầu chạm vào đầu ngón tay không chút huyết sắc kia.

"A……"

Ngân xà thực nghe lời hé miệng, khiến chủ nhân như có như không vuốt ve răng nanh của nó, răng nhỏ có thể phóng ra nọc độc trí mạng dưới ánh nhìn của người nọ có vẻ nhỏ nhắn và vô hại. Bạch Hủ Dực nheo mắt lại, một bên là con ngươi không chút khác biệt so với xà, một bên là con mắt đen không chút ánh sáng, đồng dạng khiến người ta sợ hãi.

"Nếu không thể nhẫn nại, liền cứ làm thôi……"

Nơi nơi đều là người tấp nập, nhất là xung quanh đại môn Nghiêm gia, từng vòng từng vòng quay quanh náo nhiệt. Hồng y nam tử đứng ở xa xa trong bóng tối, nhìn chăm chú vào trận náo nhiệt này.

Sau khi y tỉnh lại, liền phát hiện trong lòng có một chỗ trống không nói nên lời, cái loại cảm giác bị cứng rắn đào đi một thứ yêu thích trong lòng này khiến y sợ hãi. Y suy nghĩ thật lâu, đem ký ức từ đầu đến đuôi nhớ lại, nhưng không phát hiện chỗ nào bất ổn, chỉ có chút ký ức bởi vì quá lâu trước kia mà trở nên mơ

hồ? Y vẫn là cái kia bị cha mẹ bán đến thanh lâu, sau đó bị Quý Bội Tuyệt tiếp nhận, ẩn nhẫn mười năm cuối cùng giết chết đối phương do đó trở thành luân hồi giáo giáo chủ Phong Tỏa Vân.

Nhưng cái loại cảm giác nội tâm trống rỗng không có chỗ dựa vào này lại càng rõ ràng, thậm chí khó chịu đến mức khiến y muốn phát tiết mà khóc – y dường như đã quên đi chuyện gì rất quan trọng? Y đã hỏi qua rất nhiều người, Vong phu nhân, Tiêu Phong Chích, Đan Yếu Ly…… Tất cả mọi người đều nói, y vào lúc bị chính đạo tập kích đã trọng thương, cho nên ký ức bị rối loạn. Y muốn tin tưởng, lại ngay một khắc thấy mạn châu sa hoa gió thổi tiêu điều kia như bị bóp cổ mà khó thở, trống trải đến mức không còn là chính mình.

— Mạn châu sa hoa đại biểu cho, vô tình vô nghĩa.

Nếu nghĩ không ra, vậy liền đi tìm kiếm. Y trở lại nơi ban đầu của Phong gia tại Nam Tần, lúc trước vì đứng nhầm phe cánh, Phong gia bị Tần Vương mới lên ngôi trực tiếp xua đuổi khỏi Nam Tần, cho nên y mới bị cha mẹ đi đến tuyệt lộ bán cho Lâu Trung Lâu của Đông Ngụy, cho nên y mới có thể……?

Trong đầu có cái gì đó chạy qua, mau đến mức y căn bản không nắm kịp, nhưng trái tim nảy lên từng nhịp này chứng minh y đã tìm đúng phương hướng. Vì thế y ở lại Dịch Tiếu Lâu, đây là một cứ điểm bí mật của Luân Hồi Giáo Tu La Đạo. Nhưng mà vận khí của y dường như đã dùng hết, tiếp theo căn bản không thể tìm được chút manh mối gì – y thậm chí đã tìm tới nhà cũ của Phong gia, nơi đó đã sớm bị thay thế bởi chủ nhân mới. Y ở Dịch Tiếu Lâu đợi mấy ngày, không thu hoạch được gì y đang định rời Nam Tần đến Đông Ngụy, lại ngay một khắc kia ngửi được hương vị trà kia.

Cái loại ẩn ẩn, như có như không cảm giác an tâm quen thuộc này, quả thực khiến cho hồn phách run rẩy. Y thậm chí liều lĩnh đẩy cửa phòng ra, đi vào, sau đó gặp…… Diệp Chu. Cái người tự xưng là Diệp Chu cuối cùng giao cho y một tờ giấy, mặt trên chỉ có một câu:

[Ta biết ngươi đang tìm cái gì. Ngày mai có một hôn lễ, ngươi có muốn đi xem không?]

"Đến đây đến đây!" Không biết là ai hưng phấn mà hô lớn, trong nháy mắt dẫn đến một mảnh ồ lên.

Tiếng kèn to? Thanh âm đã trở nên gần trong gang tấc, xa xa đã có thể nhìn thấy tia sáng do pháo hoa bị đốt cháy, đập vào mắt là không khí vui mừng của đội ngũ rước dâu xiêm y đỏ tươi. Lúc này đại môn Nghiêm gia mở rộng, nhóm hộ vệ phân tán xếp thành hai đội, một người bước ra.

Đồng tử hồng y nam tử co rút nhanh, trong nháy mắt, không còn thấy đám người rộn ràng nhốn nháo kia nữa, cảnh tượng vui mừng náo nhiệt không còn thấy nữa, toàn bộ thế giới chỉ còn một người duy nhất.

[Mạn châu sa hoa, ngươi rất giống nó.]

[…… Ta sẽ không biến mất.]

[Dù sao ta là phiến tử, không phải sao?]

Mây chuyển sao dời, cảnh còn người mất.

Ngươi đang làm cái gì?

Ta dường như đang tìm người……?

Ngươi đang tìm ai?

…… Không biết.

Nếu cũng không biết, kia sao còn muốn tìm hắn?

Ta…… Ta rất muốn cùng hắn nói chuyện, rất muốn sờ sờ hắn, rất muốn đưa hắn ôm vào trong ngực, rất muốn — giết chết hắn?

Người kia là?

Bờ môi của y giật giật, rốt cục tìm được danh tự kia:

Lạc…… Dịch……

Bầu trời tươi đẹp tựa hồ trở nên tối sầm, bóng đêm bốn phía đè ép lại đây cơ hồ đem y nuốt sạch, mờ mịt, thống khổ, hỗn độn, vui vẻ, hạnh phúc, tuyệt vọng tràn ngập toàn bộ đầu. Đỏ tươi, xung quanh đều là đỏ tươi, đầy trời đầy đất đều bị nhuộm một tầng đỏ tươi. Pháo đỏ tươi, kiệu hoa đỏ tươi, quần áo đỏ tươi, tân nương tân lang — cũng là đỏ tươi. Y nhìn hắn thân đầy phục sức lễ y, y nhìn hắn mặt đầy tươi cười đi về phía kiệu hoa, y nhìn hắn ôn nhu nâng tân nương mũ phượng khăn trùm dậy, y nhìn hắn và tân nương cùng bước vào phủ thành hôn.

Nghĩ tới, danh tự máu tươi đầm đìa khắc vào trong lòng. Nghĩ tới, người duy nhất có một không hai trong thế giới. Tại sao lại quên? Một người tuyệt tình như thế. Tại sao lại quên? Một người khiến y yêu tới trong khung đồng thời cũng hận tới thấu xương — phiến tử.

— Lạc Dịch, ta lại một lần nữa giết chết ngươi, được không?

— Được.

Không ai chú ý, trong bóng tối phía xa, một hồng y tuyệt sắc nam tử xoay người rời đi, như từng bước từng bước tiến vào trong vực sâu.

"Nhất bái thiên địa — nhị bái cao đường — phu thê giao bái –"

Người chủ trì dừng một chút, cuối cùng hô lớn:

"Đưa vào động phòng –"

Đến khi tân nương được dẫn đi, Lạc Dịch lập tức bị vây kín bởi đông đảo người đến kính rượu. Có lẽ là muốn vị tân phò mã này hôm nay đỏ mặt, có lẽ là vì ghen ghét muốn Lạc Dịch xấu mặt, người đến kính rượu quả thực là nối liền không dứt. Nghiêm lão gia ở trên ghế mặt hồng hào luôn tươi cười, hoàn toàn không nhìn ánh mắt đáng thương xin giúp đỡ của nhi tử nhà mình. Trên mặt Lạc Dịch vẫn là tươi cười suýt nữa cứng ngắc, trong lòng lại thoáng thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Hôn lễ hôm nay thập phần thuận lợi — phải nói là thuận lợi đến mức không thể tin được, vô luận thế nào cũng không có boss đi ra gây nên huyết tinh mưa gió, cho nên lần trước ngả bài thật sự có hiệu quả?

Lạc Dịch cười, thần sắc lại trở nên xám xịt.

"Đến đến đến! Lạc công tử, uống rượu uống rượu!"

"So sánh với số liệu, player, độ cồn trong máu vượt qua 0.08% có thể bị trúng độc." Công lược không hề tự giác bán manh: "Ta tỏ vẻ bi ai."

…… Rất ngược!

[Ngươi quả nhiên ở trong này.]

Hạ Kình Thảo yên lặng vuốt ve chén trà trong tay, hơi ngẩng đầu lên, nhìn về phía Diệp Chu mặt đầy tươi cười đối diện: "Tâm tình ngươi có vẻ rất tốt?"

Diệp Chu không trả lời, mà buông giấy bút trong tay, cầm lấy chén trà trên bàn, rất là hưởng thụ ngửi hương thơm của nó. Hạ Kình Thảo nhìn chăm chú vào Diệp Chu và vân lai trà, đột nhiên nói: "Hồng y nam tử ngày đó, ngươi nhận thức?"

Hồng y nam tử yêu nghiệt diễm lệ như không thuộc về thế gian này, toàn thân tản ra một loại huyết tinh không rõ. Hạ Kình Thảo trực giác cảm thấy y sẽ mang đến hủy diệt, vô luận là với người khác, hoặc là với chính mình.

Nghe được câu hỏi của Hạ Kình Thảo, Diệp Chu buông chén trà xuống, tươi cười ngây thơ lại tàn nhẫn. Dưới ánh nhìn của bạch y công tử, Diệp Chu cầm lấy bút.

[Ngươi muốn biết? Đây là một chuyện xưa rất dài……]

Đợi đến khi Lạc Dịch được giải phóng trở về gian phòng, hắn đã đến mức sắp không phân rõ đông tây nam bắc. Hắn chống vào cột thở dốc một hồi lâu, mới không nhìn thấy mọi thứ mơ hồ nữa.

Hiện tại đã đến gần giờ Hợi(), đối diện Lạc Dịch chính là tân phòng. Động phòng của quận chúa đương nhiên không ai dám đi nháo, cho nên hành lang bên ngoài tân phòng đều là trống rỗng, chỉ có một loạt đèn ***g màu đỏ trong đêm tối tản ra tia sáng đỏ thắm. Cho tới bây giờ, Lạc Dịch còn có loại cảm giác không chân thực, hắn đã từng kết giao hơn sáu mươi mấy bạn gái, nhưng không cùng một ai đi tới cuối cùng. Mà trước mắt tại cổ đại, hắn thế nhưng lần đầu tiên cùng với một muội tử có một mối quan hệ chính thống?

() Giờ hợi: 9 đến 11h đêm

Một trận gió thổi qua, Lạc Dịch hung hăng đánh một cái rùng mình, cảm giác say biến mất đi vài phần. Hắn không hề chần chờ, đẩy ra cửa phòng.

Một trận ấm áp trong phòng đánh úp lại, không biết đã đốt loại huân hương nào, hương vị có chút ngọt nị. Toàn bộ phòng đều bị bố trì thành một màu đỏ tươi, Lạc Dịch liếc mắt một cái liền nhìn đến tân nương tử ngồi ở trên giường — quần áo đỏ tươi, như trước là khăn voan hồng che đi gương mặt, nàng nghiêm chỉnh ngồi, trầm mặc chờ đợi nam nhân sắp sửa cùng nàng đi qua nửa đời người còn lại.

Lạc Dịch cười ngây ngô vài tiếng, ánh mắt mơ màng mông lung nhìn không rõ lắm. Hắn đi về phía tân nương tử, một bên suy nghĩ có nên đi mở cửa phòng cho gió lùa vào, trong phòng có chút oi bức, hương vị cũng thật sự rất nồng.

Nhưng mà, một thanh âm lại trong một khắc khiến Lạc Dịch đông cứng tại chỗ.

"Đã xác nhận, nhân vật công lược Tần Khuyết Thủy tử vong. Công lược nhiệm vụ đổi thành, player chỉ cần đạt được vật phẩm công lược." Thanh âm máy móc của công lược trong tình cảnh này có vẻ trở nên băng lãnh: "Trừ đi 30% tiến độ, tiến độ hiện tại của player là 50%."

Tần Khuyết Thủy…… Chết?

Lạc Dịch tựa như rối gỗ không có điều khiển, hắn chầm chậm mà máy móc nhìn chằm chằm người đối diện trên giường, thật lâu không thể hoàn hồn.

Người đối diện này…… Đến tột cùng là ai?

Tầm mắt bởi vì men say mà có chút mơ màng bỗng trở nên rõ ràng vô cùng, hắn nhìn "tân nương", rốt cục phát hiện không đúng — tuy rằng khăn voan đỏ giống nhau, nhưng là hồng y của người nọ không phải thêu phượng hoa ban đầu, mà là một kiện y phục đỏ tươi thuần túy, không có chút hoa văn dư thừa, chỉ có góc áo dùng chỉ nhỏ tinh tế viền theo. Huân hương trong không khí càng phát ra ngọt nị, đó là hương vị tử vong của bỉ ngạn hoa. Loại hồng diễm nồng đậm thành huyết sắc này, loại huyết sắc chói mắt quen thuộc này, Lạc Dịch rõ ràng biết, nhưng hắn giống như đang trốn tránh hiện thực mà trừng mắt nhìn phiến đỏ tươi kia, thanh âm nghẹn tắc hỏi: "Ngươi…… Là ai……"

Người trên giường không nói gì, mà là trực tiếp đứng lên, đi đến trước mặt Lạc Dịch. Y nhẹ nhàng bắt được tay Lạc Dịch, sau đó dẫn nó kéo lên khăn voan của mình. Cả người Lạc Dịch giống như rối gỗ, biểu tình trống rỗng nhìn tuyệt thế dung nhan dần dần lộ ra trước mặt hắn – đôi môi quen thuộc, con bướm quen thuộc, đôi mắt quen thuộc, mái tóc quen thuộc, tất cả đều quen thuộc, hoàn hoàn chỉnh chỉnh xây dựng ra một hồng y yêu nghiệt quen thuộc.

Tuyệt sắc yêu nghiệt khẽ cong lên mắt, đem tay Lạc Dịch dán lên trên mặt nhẹ nhàng cọ: "Lạc Dịch, ngươi nói, ta là ai đây?"

Phong…… Tỏa Vân?

Lạc Dịch như bị phỏng mà dùng sức rút về tay, hắn lui về phía sau vài bước, trong mắt lộ vẻ không thể tin: "Ngươi — vì sao ở đây? Tần Khuyết Thủy –" Nghĩ đến thiếu nữ luôn là vẻ mặt đơn thuần chực khóc kia, biểu tình hỗn loạn của Lạc Dịch có chút đau đớn và bi ai: "Ngươi giết nàng?"

"– nàng chết? Vừa lúc." Trên mặt Phong Tỏa Vân là một loại xinh đẹp mê hoặc đến mức tận cùng, tựa như hoa ăn thịt người cắn nuốt mọi thứ: "Lạc Dịch, ngươi có thể cho là ta giết nàng. Nàng nhúng chàm Lạc Dịch, ta gặp liền giết nàng."

Ai giết Tần Khuyết Thủy?

Phong Tỏa Vân cười nói, ngươi có thể cho là ta.

Hầu kết Lạc Dịch lăn lộn một phen — kỳ thật căn bản không cần suy nghĩ, đầu sỏ có thể trả lời vấn đề này, là hắn.

Hắn không dám nhìn con thú xinh đẹp vừa mới thức tỉnh phía đối diện, tầm mắt liếc qua lại trông thấy một vật nhỏ trên bàn, nơi đó có thứ mấu chốt giúp hắn hoàn thành nhiệm vụ lần này — rượu giao bôi. Công lược nhân vật đã tử vong, hắn hiện tại chỉ có thể lấy vật phẩm công lược, sau đó rời đi tìm Diệp Chu. Hiện nay Phong Tỏa Vân đã nhớ lại tất cả, tuy rằng không biết vì cái gì, nhưng nhất định liên quan đến Diệp Chu.

[Như vậy Lạc Dịch, chúc ngươi tân hôn vui vẻ.]

Lời nói ban sáng của Diệp Chu còn quẩn quanh bên tai, Lạc Dịch nhanh chóng vọt tới bên cạnh bàn, sau đó cầm bầu rượu lên. Nhưng mà, công lược không có bất cứ thanh âm nào kêu lên nhiệm vụ thành công. Lạc Dịch đột nhiên nhớ tới định nghĩa lần trước của công lược về vật phẩm: Rượu giao bôi, giao bôi giao bôi, cần phải "lấy một bầu chia làm hai, tân nương rót cho tân lang cùng uống" sao?

Mà hiện nay, tân nương đã…… Chết.

Phong Tỏa Vân chậm rãi đi vào bên người Lạc Dịch, xinh đẹp mà ngọt ngào cười: "Lạc Dịch, muốn lễ hợp cẩn sao?"

Y lấy bầu rượu từ trong tay Lạc Dịch, sau đó cẩn thận đổ đầy hai chén rượu, đem một ly trong đó mềm nhẹ đưa cho Lạc Dịch. Lúc này, công lược yên lặng đã lâu lại đột nhiên nhảy ra: "Phân tích mẫu vật, trải qua kiểm tra đo lường, rượu bên trong có độc tố mã 174, cấp độ nguy hiểm là a+, con người hấp thu vào liền chết ngay lập tức. Cảnh cáo!"

Lạc Dịch nâng môi, vươn tay một cái hất đi chén rượu. Không chỉ có này đó, Lạc Dịch trực tiếp hung hăng ném bầu rượu cùng chén rượu lên mặt đất, chất lỏng trong suốt trí mạng nhuỗm đẫm thảm đỏ tươi, nhìn như là máu. Lạc Dịch trừng mắt nhìn Phong Tỏa Vân, trong mắt tràn ngập phẫn nộ, sau đó lại hóa thành bi ai sâu không thấy đáy.

"Phong Tỏa Vân…… Ngươi quên ta liền thật tốt……"

Phong Tỏa Vân luôn nhìn chén rượu bị hất xuống kia, tóc thật dài che khuất toàn bộ khuôn mặt. Nghe được lời nói hơi run rẩy của Lạc Dịch, y hơi ngẩng đầu lên, đôi mắt bên dưới mái tóc đen, là một mảnh huyết sắc.

Tâm Lạc Dịch tầng tầng nhảy dựng. Tuy rằng đôi mắt Phong Tỏa Vân đỏ đến mức như sắp chảy máu, nhưng mà vẻ mặt của y lại cực kỳ bình thường, thậm chí phi thường ôn nhu: "Lạc Dịch, ta làm sao có thể quên ngươi."

Công lược ngay cả giải thích cũng đều giảm bớt, trực tiếp cảnh báo: "Cảnh cáo! Player mau rời đi –"

Cảm giác nguy hiểm cường liệt như kim châm đâm vào làn da, lấy tốc độ của hắn là tuyệt đối trốn không thoát yêu nghiệt trước mắt. Lạc Dịch há miệng vừa định kêu to kêu cứu, lại bị người nọ nhìn thấu ý đồ mạnh đè lên, hắn nặng nề bị đặt trên bàn hung hăng chặn môi lại. Đôi môi mở ra vừa lúc đón lấy xâm nhập của người nọ, Lạc Dịch chỉ cảm thấy lưỡi Phong Tỏa Vân cuốn vào, một viên thuốc đưa vào trong yết hầu, sau đó khi Phong Tỏa Vân liếm hàm trên mà vô thức nuốt xuống.

"Ô……"

Lạc Dịch giãy dụa càng ngày càng yếu, trong hô hấp lộ ra hương vị thuốc phiện mê hoặc, khiến hắn càng ngày càng mê mang, chỉ có thể mặc cho đối phương bài bố. Đầu lưỡi của Phong Tỏa Vân mềm mại linh hoạt đến mức không thể tin được, luôn có thể cọ xát ở nơi Lạc Dịch không thể chịu được. Ngay lúc Lạc Dịch sắp ngất, hắn được thả ra.

Lạc Dịch mạnh gập eo, không ngừng ho khan, tựa hồ muốn nôn viên thuốc bên trong ra.

"Ngươi cho ta ăn…… Khụ…… Cái gì?"

Phong Tỏa Vân nhẹ nhàng vỗ nhẹ lên lưng Lạc Dịch, như đang đùa với con mèo nhỏ mình yêu thích nhất.

"Một loại dược có thể khiến ngươi thoải mái." Phong Tỏa Vân cúi đầu nặng nề cười, hương thơm mang theo nồng đậm mê hoặc say lòng người, còn có âm thanh khàn khàn ái muội không rõ: "Lạc Dịch, ta vẫn luyến tiếc khiến ngươi đau đớn a……"

Hồng y yêu nghiệt mềm nhẹ mà cường thế ôm lấy Lạc Dịch vô lực, ôm về phía giường đỏ tươi, thật cẩn thận đặt bảo vật trọng yếu nhất lên giường. Y phảng phất như đang thực hiện một nghi thức trang trọng nhất cởi từng kiện y phục trên người Lạc Dịch, vẻ mặt thành kính mà chuyên chú.

"Thực yên lặng. Phòng này chỉ có ngươi và ta, không có người khác, không có người đến quấy rầy chúng ta, Lạc Dịch."

Y bào bên ngoài đã bị cởi ra.

"Nhìn ta, Lạc Dịch, nhìn ta. Ngươi chỉ có thể nhìn ta."

Kiện y phục thứ nhất bị cởi ra.

"Ngươi nghe lời ta được không? Tựa như ta trước đây nghe lời ngươi."

Đơn y thứ hai bị lấy ra.

"Tất cả của ngươi, tất cả đều là của ta."

Cuối cùng áo lót cũng bị rút đi, hồng y yêu nghiệt cúi đầu nhìn Lạc Dịch trần như nhộng, huyết mâu tràn ngập si mê.

"Ta yêu ngươi, Lạc Dịch." Phong Tỏa Vân mỉm cười, đỏ tươi chất lỏng từ khóe mắt chảy xuống, vạch ra một đường máu: "Van cầu ngươi, đừng vứt bỏ ta nữa …… Van cầu ngươi …… Chỉ cần đặt mắt lên người ta…… được không…… Chẳng sợ bắt ta dùng tính mạng đổi lấy……"

Hương vị ngọt nị càng phát ra nồng đậm, Lạc Dịch vô lực nằm trên giường, ánh mắt không có tiêu cự — hắn thậm chí phân không rõ, ngươi bên trên cười nói "Chết", là ai, là ai đây?

Lạc Dịch — ta yêu ngươi.

Bởi vì ta yêu ngươi, cho nên ta hủy hoại.

Bởi vì ta yêu ngươi, cho nên ta chết.

Yết hầu Lạc Dịch lộ ra một tia nức nở, hắn nhắm lại mắt: "Không cần……"

Không cần nói thương hắn, không cần khiến hắn lưng đeo tất cả — hắn thật sự đã muốn nhanh suy sụp.

Toàn bộ phòng bỗng dưng lâm vào một mảnh tĩnh mịch.

Hồng y yêu nghiệt rũ mắt, con bướm đỏ tươi khẽ nhuộm điên cuồng, nhưng mà thanh âm như trước ôn nhu thoải mái đến mức như là thì thầm với tình nhân: "Không cần……?"

Nhanh lên đến ngăn cản y a…… Vô luận là ai, nhanh lên đến ngăn cản y…… Y sắp nổi điên —

"Ta quả nhiên vẫn bị ngươi bỏ rơi……" Ma khàn khàn cười: "Cho dù ta đem trái tim đưa ra trước mặt ngươi, ngươi cũng chỉ khinh thường mà vứt bỏ nó."

Y ôn nhu xoa ***g ngực trần trụi của Lạc Dịch, tại nơi nhẹ nhàng phập phồng kia không ngừng đảo quanh.

"Một khi đã như vậy, nếu trực tiếp nhét vào trong cơ thể ngươi ngươi liền không thể ném đi nữa."

Ma lẩm bẩm.

Đồng tử Lạc Dịch mạnh phóng đại, hắn nhìn chằm chằm năm ngón tay xâm nhập vào ngực trái của hắn — hắn cũng không cảm thấy đau đớn, nhưng là xúc cảm quỷ dị khi có nhiều hơn một bộ phận trong cơ thể không thuộc về hắn lại rõ ràng vô cùng. Phong Tỏa Vân chú ý tới biểu tình có chút vặn vẹo của hắn, trấn an dùng tay kia vuốt tóc hắn, thanh âm ôn nhu như đang hống tiểu hài tử: "Không đau, sẽ không đau. Ta làm sao có thể khiến cho người ta yêu thương nhất đau đớn?"

Vì thế Lạc Dịch cứ như vậy rõ ràng mà không chút đau đớn cảm nhận được, tay người nọ là như thế nào đưa vào trong cơ thể hắn, đẩy ra xương cốt của hắn, cầm cái kia không ngừng đập thình thịch, sau đó mềm nhẹ thong thả rút ra.

Hương vị ngọt nị tràn đầy trong không khí quá thực khiến người ta phát cuồng, cùng với mùi máu tươi nồng đậm quả thực cắn nuốt toàn bộ mọi thứ trong phòng. Ngất đi, lay động trong tầm mắt, có cái gì luôn không ngừng liên tục đập. Hồng sắc yêu nghiệt cười ngớ ngẩn, hai tay gần như thành kính nâng lên một mảnh đỏ tươi.

Cái kia, cái kia là —

"Lạc Dịch, nguyên lai…… Ngươi vẫn có tâm a……"

Đúng vậy…… Hắn cũng mê mang nghĩ: Nguyên lai hắn vẫn có tâm a……

"Player! Nhanh lên từ bỏ nhiệm vụ sử dụng xuyên việt rời đi nơi này! Sau đó sử dụng 'trọng sinh'!" Thanh âm công lược chưa bao giờ dồn dập như thế: "Tiếp tục như vậy 5 phút sau đại não ngươi sẽ thiếu dưỡng khí, vì não chết mà tử vong!"

Lạc Dịch ngoảnh mặt làm ngơ với thanh âm của công lược, hắn đem tầm mắt theo mảnh đỏ tươi kia chuyển dời sang người trước mặt. Người nọ rõ ràng đang cười, nhưng biểu tình kia so với khóc còn khiến người ta đau lòng hơn.

Van cầu ngươi — đừng bỏ rơi ta nữa —

"Player!!!"

Lạc Dịch vô thanh mở miệng, lại mang theo trêu chọc và vô vị trước sau như một.

Từ bỏ nhiệm vụ a? Ca hiện tại chỉ có 50% tiến độ, lại khấu trừ 50% tiến độ ca liền trong một đêm trở lại thời điểm ban đầu. Lại dùng xuyên việt công lược lần nữa ta liền âm tiến độ phiến tử ta chịu không nổi a, ta chỉ là luyến tiếc các ngươi……

Công lược tạm dừng, như là căn bản không biết như thế nào mở miệng, lúc này xuyên việt xuất hiện.

"Player, ngươi muốn chết sao…… Mễ sách…… Sống còn có thể có hi vọng, chết cái gì cũng không còn ……"

Đến lựa chọn đi — muốn lại vứt bỏ người trước mắt sao?

Ánh mắt Lạc Dịch vẫn nhìn chăm chú vào Phong Tỏa Vân phía trên, hắn bắt đầu cảm thấy có chút lạnh, trên người lại một mảnh ấm áp — đó là máu không ngừng trào ra trên người, chúng nó mang đi nhiệt lượng, mang đi sinh mệnh, chỉ duy nhất giữ lại tử vong.

"Lạc Dịch…… Ta có được tâm của ngươi, thật là cao hứng a……"

Ma cười ngớ ngẩn. Lạc Dịch nhìn y như vậy, như bị lây nhiễm, cũng lộ ra thỏa mãn tươi cười. Hắn dùng khí lực toàn thân khởi động thân thể, một bên tới gần người nọ, một bên thẳng thắn với thế giới, tiếu ý dạt dào.

"Ta là phiến tử…… Ta đã lừa gạt mọi người…… Bao gồm…… Ta……"

Công lược trầm mặc.

"Ta đã muốn…… Mệt chết đi."

Xuyên việt không còn ngôn ngữ.

"Thực xin lỗi…… Ta không chán ghét các ngươi…… Ta chỉ là từ trước đến nay ta cũng không tin tưởng ta mà thôi……"

— ta thật là người các ngươi cần sao?

Hắn ấn đầu Phong Tỏa Vân, muốn hôn lên ánh mắt luôn chảy huyết lệ kia.

Đây là tội lỗi của hắn, mà hắn…… Không muốn lại trốn tránh.

“Ta buông tha cho công lược và xuyên việt.”

Buông tha cho cứu rỗi cùng phán quyết.

Đôi môi run rẩy cuối cùng không đặt lên được đôi mắt của Phong Tỏa Vân, Lạc Dịch nhắm lại hai mắt, mặc cho chính mình hướng về phía bóng tối đọa lạc vô vọng vĩnh viễn. Hắc hoàn răng rắc một tiếng rớt từ tay thanh niên ra, rơi trên mặt đất vô thanh lăn vài vòng, nhiễm thượng lên chất lỏng màu đỏ tươi.

“…… Đã xác định……player…… Tử…… Vong. Hệ thống công lược đóng cửa.” Công lược ngay cả đếm ngược cũng không có, trực tiếp lâm vào yên lặng. Xuyên việt yên lặng nối tiếp: “Hệ thống xuyên việt trong vòng 10 giây đóng cửa…… Mễ sách……player…… Lạc Dịch, tái kiến.”

Phong Tỏa Vân trầm mặc nhìn thi thể dần dần băng lãnh trên giường.

“Lạc Dịch.” Y nói: “Lạc Dịch, ngươi rốt cục cái gì cũng đều cho ta.”

Phong Tỏa Vân vươn tay, không chút để ý lau đi máu bắn tung tóe trên gương mặt thanh niên, nhưng hành động này cũng là thất bại, chất lỏng đỏ tươi văng xung quanh đều là, càng xóa đi càng rõ ràng. Kỳ thật không cần phải… không đúng sao? Giường là đỏ tươi, quần áo là đỏ tươi, Lạc Dịch — cũng là đỏ tươi.

Y thật cẩn thận đem trái tim đặt ngay ngắn lên đống lễ phục, cởi quần áo. Tay sờ lên ngực của chính mình, sau đó chậm rãi hoàn thành hứa hẹn của y.

Lấy tâm của ta, đổi lại tình của ngươi.

Phong Tỏa Vân lung lay bò lên giường, đem thanh niên cả người toàn máu ôm vào trong ngực. Tựa như trước đây giống nhau, khi đó y còn quá nhỏ, tay vươn lên khó khăn vòng lấy người trân ái nhất.

Thế giới của y từ trước đến nay chỉ có hắn mới có thể đi vào. Tại thời điểm y cần được cứu rỗi nhất, hắn ở nơi đó.

Xuyên thấu qua vai hắn nhìn toàn bộ thế giới, đi theo cước bộ của hắn, sợ bị bỏ rơi mà gắt gao nắm lấy góc áo của hắn.

Hiện tại, ngươi rốt cuộc không thể vứt bỏ ta, Lạc Dịch.

Phong Tỏa Vân thỏa mãn nghĩ.

Trong cái khoảnh khắc cuối cùng ngươi chết đi.

Ngươi đều thuộc về ta.

Phong Tỏa Vân ôm lấy thi thể, như là ôm lấy toàn bộ thế giới.

88. Chương 88: Điểm Kết Thúc X Luân Hồi X Điểm Khởi Đầu

“Ngươi……!”

Hạ Kình Thảo bỗng nhiên đứng lên, trong đôi mắt hoa đào một mảnh phẫn nộ. Y trừng mắt nhìn Diệp Chu, như là rồng bị đụng vào vảy ngược mà bắt đầu rít gào: “Ngươi muốn giết chết hắn sao!?”

Diệp Chu nghiêng đầu, không hiểu nhìn Hạ Kình Thảo.

[Hắn sẽ không chết.]

“Như thế nào có thể sẽ không chết!” Hạ Kình Thảo thật sâu thở phì phò: “Người kia — Phong Tỏa Vân tuyệt đối sẽ giết hắn!”

Xem xong chuyện Diệp Chu viết, Hạ Kình Thảo chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo, y thậm chí phi thường cảm nhận được tuyệt vọng của hồng y nam tử tên Phong Tỏa Vân kia. Nhưng mà chính là bởi vì phi thường lý giải, cho nên Hạ Kình Thảo mới càng phát ra khủng hoảng.

Muốn giữ người nọ bên người, lại lần lượt bị cự tuyệt, do đó bắt đầu cuồng loạn điên cuồng: Đi hủy diệt người kia, làm tổn thương người kia, chỉ có như vậy, ánh mắt người kia mới có thể nhìn chính mình. Hạ Kình Thảo có lý trí ràng buộc, mà Phong Tỏa Vân…… Sớm điên rồi. Hạ Kình Thảo hoàn toàn không dám tưởng tượng, lúc này trong tân phòng Nghiêm gia là một trường hợp điên cuồng thế nào.

Diệp Chu vẫn như cũ có chút mê mang và ngây thơ, trừng mắt nhìn, muốn giải thích rõ ràng một chút: [Hắn có nguyên liệu chống lại nhân quả……] gặp được nguy hiểm có thể tùy thời chạy trốn, tựa như trong quá khứ, bỏ lại một khối cơ thể sau đó bản thể chạy trốn không thấy bóng dáng, nếu tiếp tục ở lại sẽ bị phá vỡ, rốt cuộc không thể cứu lại.

Ngòi bút Diệp Chu bỗng dưng dừng lại, y kinh ngạc quay đầu nhìn về phía phương xa, nơi người kia đang ở. Ngay vừa rồi, dấu hiệu y từng lưu lại trên người người nọ truyền đến tin tức —

Lạc Dịch, đã chết.

Chết……?

Hạ Kình Thảo nhìn thấy thần sắc của Diệp Chu liền biết đã xảy ra chuyện. Một trận gió thổi qua, trong phòng đã không còn thân ảnh bạch y công tử, Diệp Chu kinh ngạc đứng tại chỗ, ánh mắt bị bịt kín một tầng xám mê mang và boàng hoàng.

Hạ Kình Thảo vận khởi khinh công toàn thân, nhanh lên, nhanh thêm nữa, nhất định phải tới kịp……! Y xuyên qua hơn phân nửa Chu Tước thành, nhảy lên mái hiên Nghiêm gia, tìm được tân phòng không ai đến gần. Tân phòng trong ngoài đều là im ắng, trên hành lang một loạt đèn ***g màu đỏ trong bóng đêm tản ra ánh sáng màu đỏ, chiếu ra một mảnh chẳng lành.

Trái tim Hạ Kình Thảo kịch liệt nhảy lên, đó là bởi vì di chứng vận công kịch liệt, đồng thời cũng là bất an nhận thấy được chuyện không hay đã xảy ra. Y bước nhanh đến cửa tân phòng, sau đó dụng lực đẩy ra —

Trong phòng truyền đến một mảnh hương vị ngọt nị cùng với ẩm ướt ấm áp, Hạ Kình Thảo đứng ở cửa, vẻ mặt đầu tiên là dại ra, sau đó trống rỗng, cuối cùng trở nên tuyệt vọng. Trong phòng đều tràn đầy huyết sắc, màu đỏ tươi khắp nơi chói mắt như muốn tràn đầy nhãn cầu mọi người che đi tất cả tầm nhìn. Chúng nó khẽ xì xầm bàn tán về bạch y công tử sắp tan vỡ phía cửa, sau đó tiếp tục bá đạo vây quanh hai cỗ thi thể trên giường gắt gao dây dưa.

Lạc Dịch nằm ngửa trên giường im lặng nhắm hai mắt, độ cong mềm mại trên mặt như đang chứng tỏ thanh niên chỉ làm một hồi mộng đẹp. Phong Tỏa Vân ôm chặt lấy hắn, giống tiểu hài tử đem mặt chôn trong hõm vai Lạc Dịch. Bọn họ đều đi ngủ, lấy máu làm đệm chăn, lấy tử vong làm mộng.

Bạch y công tử thất tha thất thểu đi vào bên giường, y vươn tay muốn xoa mặt thanh niên, lại chỉ có thể khiếp đảm run rẩy trước một khắc chạm vào.

Có thể nhận sao? Làm da mềm mại không còn ấm áp.

Có thể nhận sao? Đôi mắt rốt cuộc không thể mở.

Có thể nhận sao? Đôi môi bị máu tươi nhuộm đỏ.

Có thể nhận sao? Không hề nảy lên, trái tim tro tàn —

Đây là minh xác cho tồn tại của y…… Yết hầu Hạ Kình Thảo phát ra một tiếng nức nở.

Hạ Kình Thảo chết, kình thảo sống.

Lạc Dịch chết…… Vậy người đang đứng bên giường mà khóc, đến tột cùng là ai?

"Ba."

Một thanh âm cực nhẹ từ trong góc truyền đến, Hạ Kình Thảo hai mắt đỏ bừng nhìn qua. Cả sảnh đường màu đỏ tươi, Bạch Hủ Dực như trước một màu trắng như muốn cắn nuốt tất cả màu sắc, y đứng một góc tối trong phòng, không biết đã ở kia đợi bao lâu.

"Ngươi…… Đến đây lúc nào?"

Bạch Hủ Dực vẫn nhìn chăm chú vào thi thể trên giường, nghe được câu hỏi của Hạ Kình Thảo, trong đôi mắt màu vàng chợt lóe lên một tia u ám.

Xà nói: "Thời điểm bọn họ chết."

Hạ Kình Thảo khó có thể tin nhìn Bạch Hủ Dực: "Ngươi vì cái gì không ngăn cản –!!!"

Nghe được Hạ Kình Thảo chất vấn, Bạch Hủ Dực hơi nheo mắt, lại chuyển sang mảnh huyết sắc kia. Ánh sáng trong mắt lóe lên, cuối cùng mơ hồ thành một mảnh màu vàng, mang chút điểm si mê ý tứ hàm xúc.

"Vì sao lại ngăn cản?" Bạch Hủ Dực cực nhẹ cực nhẹ nói: "Đó là việc ta cũng muốn làm a……"

Xà chậm rãi đi tới nơi huyết tinh nồng đậm nhất, bạch bào thật dài tha trên mặt đất, nhiễm thượng một mảnh huyết sắc. Động tác Bạch Hủ Dực mềm nhẹ nhặt lên một mảnh xương sườn trên mặt đất, ngữ khí mềm nhẹ mang theo sủng nịch bất đắc dĩ: "Vỡ thành như vậy hợp lại có chút phiền toái a……"

Bạch Hủ Dực nghiêng đầu nhìn Lạc Dịch, tóc bạc che khuất gương mặt, chỉ có thể nghe được ngữ điệu ám ách quẩn quanh.

"Lạc Dịch, ta nói rồi — ngươi sống, ta liền tù cấm ngươi Ngươi chết…… Ta liền cất chứa ngươi."

Xà nhìn vật thể xám trắng bị nhuộm đỏ trên tay, thanh âm khàn khàn nhưng lại như là đang run rẩy.

"Hiện tại…… Ta rốt cục có thể cất chứa ngươi."

Hạ Kình Thảo nhìn ánh mắt Bạch Hủ Dực không thể nói nên lời, bước tới che giữa Bạch Hủ Dực cùng với giường, lại đá một vật thể bên chân ra ngoài.

Đó là một hắc hoàn, bên trên dính đầy chất lỏng đỏ tươi, lăn trên mặt đất, cho đến khi đụng tới một đôi giày màu xanh mới ngừng lại.

Diệp Chu ngồi xổm xuống nhặt vật kia, biểu tình mê mang theo khó hiểu – vì sao hắc hoàn rõ ràng là băng lãnh, y lại cảm thấy lòng bàn tay mình như sắp bỏng đây? Y dời đi ánh mắt nhìn về phía giường, Lạc Dịch đang nằm ở nơi đó.

Lạc Dịch đã chết, không có, biến mất.

Diệp Chu cứ như vậy nhìn chằm chằm thi thể, cho đến khi bị Hạ Kình Thảo kéo lấy vạt áo.

Bạch y công tử như con thú bị buộc đến tuyệt cảnh, run rẩy gầm nhẹ: "Ngươi…… Ngươi có biện pháp cứu hắn đúng không?"

Nghe được lời Hạ Kình Thảo, Bạch Hủ Dực quay đầu qua, băng lạnh lạnh lẽo vọng lại đây. Bạch Hủ Dực nhìn Hạ Kình Thảo và Diệp Chu, giống như xà đang lựa chọn con mồi. Diệp Chu kinh ngạc nhìn Hạ Kình Thảo một hồi lâu, mới phản ứng lại mà lắc lắc đầu, khoa tay múa chân.

[Lạc Dịch đã chết, không cứu được.]

"Ngươi……!"

Diệp Chu cảm thấy tay Hạ Kình Thảo nắm lấy vạt áo mạnh thêm vài phần, ánh mắt bạch y công tử nhìn qua quả thực như muốn xé rách y. Sau một trận giằng co, trong đôi mắt Hạ Kình Thảo là một mảnh thống khổ và tuyệt vọng: "Diệp Chu…… Ngươi vì sao muốn giết chết hắn?"

Lạc Dịch đã chết, không có, biến mất.

Diệp Chu trợn to mắt, kiên trì vô tội: [Ta chỉ là muốn giết chết Phong Tỏa Vân.]

Hạ Kình Thảo cười thảm: "Nhưng hắn cũng đã chết."

Lạc Dịch đã chết, không có, biến mất.

[Không có biện pháp, đây là ngoài ý muốn.]

Hạ Kình Thảo bi ai nhìn Diệp Chu, người trước mắt như tiểu hài tử thuần túy mà tàn khốc, vô luận chỉ trích đối phương vô tình thế nào, đều như đàn gảy tai trâu. Hạ Kình Thảo cảm thấy thật mệt, xoay người

không muốn nhìn Diệp Chu. Sau đó Hạ Kình Thảo nghe được, sau lưng truyền đến thanh âm kỳ dị — giống như là vô số lời nói nhỏ khe khẽ, đang không ngừng lặp lại vọng tới.

"Ta [không] có sai a……"

Hạ Kình Thảo kinh ngạc hồi đầu, nhìn cái kia thuần túy đến mức tàn khốc đang kinh ngạc nhìn một mảnh huyết sắc trên giường, tròng mắt xinh đẹp là một mảnh ảm đạm và tro bụi.

Lạc Dịch đã chết, không có, biến mất.

Không giống lần trước để lại một cái xác, bản thể vẫn còn tồn tại. Cái người duy nhất có thể không chút chướng ngại trao đổi với y kia, quả thật đã, chết.

Diệp Chu cúi đầu nhìn hắc hoàn trong tay, đây là thứ y vẫn luôn muốn có được, lúc này lại không hề tưởng niệm, trong đầu vẫn đang có tiếng vọng: Lạc Dịch đã chết, không có, biến mất.

"Ta chỉ là…… Muốn về nhà…… Cho nên ta giết chết Phong Tỏa Vân, Lạc Dịch không phải ta giết." Người nọ thì thào nói xong, mặt đầy mê mang và yếu ớt: "…… Nhưng là vì cái gì…… Lại muốn khóc đâu?"

Vì cái gì muốn về nhà, bởi vì ở nơi đó, y mới không cảm thấy…… Nhàm chán?

— Kỳ thật về nhà đã sớm trở thành một cái cớ. Thứ y thật sự sợ hãi nhất, là cô độc đúng không?

Y đột nhiên cảm thấy nhớ lại những ngày dưới sinh mệnh thụ, sau đó nhìn cây cối mấy ngàn năm không đổi, cỏ xanh mấy ngàn năm không đổi, mặt đất mấy ngàn năm không đổi, mặt trời lặn hàng ngày mấy ngàn năm không đổi. Mùa xuân qua, y một mình ở nơi đó Mùa hè đến, y một mình ở nơi đó Mùa thu đến, y một mình ở nơi đó Mùa đông lại tới một luân hồi, y vẫn chỉ một mình. Cái loại trống rỗng khó diễn tả được vây quanh khiến tâm tình y trở nên suy sụp, lúc trước y đem tâm tình này thành một loại cảm giác không vui, bởi vì quá mức nhàm chán cho nên không vui, hiện tại y lại cảm thấy y rốt cục tìm được nguyên nhân rồi.

— Ngươi trông thật tịch mịch.

Cho nên mới cảm thấy nhàm chán, cho nên mới muốn tùy hứng gợi ra hứng thú của người nọ, cho nên mới làm ra tất cả cái này. Y rất thích người nọ, rất thích.

"Lạc Dịch, đây là hối hận sao?" Diệp Chu rũ mắt, đôi mắt trong suốt chậm rãi chảy ra chất lỏng ấm nóng: "Ta chỉ là tịch mịch a……"

[Thực vật là một sinh vật thực đơn thuần, đồng thời cũng tịch mịch.]

Câu hỏi không có được lời đáp, bởi vì người có thể đáp đã chết, không có, biến mất.

Lạc Dịch từng hỏi qua công lược, con người vì sao muốn làm ra "Xuyên việt"? Rõ ràng biết can thiệp quá khứ chỉ là vọng tưởng, rõ ràng biết lịch sử là không thể thay đổi, nhưng vì cái gì vẫn có người muốn trở lại quá khứ?

Bởi vì trên thế giới không có thuốc hối hận, mà con người sẽ luôn hối hận, sẽ vì một thứ mất đi mà thống khổ, cho nên xuyên việt được chế tạo ra.

Dù cho lịch sử là không thể sửa chữa, nhưng con người luôn tự lừa mình dối ngồi, vì một tia may mắn mà mặc kệ đầu rơi máu chảy.

Giống như là Lạc Dịch, giống như là hiện tại.

Diệp Chu không chút do dự khởi động hắc hoàn trong tay.

Hắc hoàn trong nháy mắt phân giải, biến thành vô số tia sáng thật nhỏ. Hạ Kình Thảo nhìn tất cả rực rỡ vô cùng này, mất tiếng. Bạch Hủ Dực vươn tay, nhìn những tia sáng thật nhỏ nhảy nhót trong lòng bàn tay. Chúng nó đảo qua sảnh đường huyết sắc, sau đó từ bốn phương tám hướng trong không trung chiết xạ trở về, xây dựng ra một vật sáng như không chút sức nặng lơ lửng trên không trung.

Vật sáng trầm mặc nhìn vào Diệp Chu, nhìn vào Hạ Kình Thảo, nhìn vào Bạch Hủ Dực, rõ ràng nhìn không ra đầu đuôi, lại vẫn như cũ cảm thấy tầm mắt của nó cuối cùng dừng ở trên giường. Vật sáng run rẩy rất nhỏ, khiến người ta tự dưng cảm thấy nó là đang thở dài bi ai.

Diệp Chu vươn tay nhẹ nhàng đụng vào vật sáng, vừa định nói cái gì đó, lại bị tin tức theo vật sáng truyền tới làm cho thất thần, chỉ có thể kinh ngạc nhìn vật sáng không nói nên lời.

Thì ra là như vậy…… Sao…… Đây không phải là lần đầu tiên a……

Bạch Hủ Dực đột nhiên quay đầu nhìn về phía ngoài cửa, thân thể không tự giác mang chút run rẩy, đó là bản năng quá mức mẫn cảm đang làm ra cảnh báo cường liệt — nơi đó, một tồn tại khủng bố, xuất hiện.

Trong bóng đêm, hắc y nam nhân từng bước một lạnh lùng đi tới, toàn thân tràn ra hắc ám kiệt ngạo băng lãnh, chính xác ra, thân mình của y cũng là một mảnh vô cơ hắc ám. Trên mặt trùng tử xinh đẹp không có chút biểu tình, nhưng khi nhìn thấy máu tươi nồng đậm trong phòng, trong nháy mắt, tất cả mọi người đều nghĩ một khắc kia, bọn họ đã bị nam tử tinh xảo đến mức kỳ cục này giết chết.

Chỉ có Diệp Chu không quan tâm đến khí tức hủy diệt kia, đưa tay vào trong vật sáng rút ra, nghiêng đầu nhìn kẻ hủy diệt văn minh đang giận dữ đến mức tột cùng, mặt đầy thuần túy sạch sẽ tươi cười: "Ngươi muốn gặp lại hắn sao?"

Tùng mặt không chút thay đổi nhìn Diệp Chu, mà Diệp Chu đã đem ánh mắt chuyển qua người Hạ Kình Thảo, hỏi ra một vấn đề hoàn toàn bất đồng: "Ngươi hy vọng nhận thức hắn sao?"

"Vì cái gì lại không?" Hạ Kình Thảo hỏi lại, nhìn Lạc Dịch băng lãnh mà thanh âm trở nên trống trải lụi tàn: "Không có Lạc Dịch, cho dù là Hạ Kình Thảo hay là kình thảo, đã sớm chết."

Bạch Hủ Dực ở một bên nhìn, đầu ngón tay hơi vuốt ve môi dưới im lặng không nói.

Diệp Chu xòe tay, cười đến vô cùng khả ái.

"Vậy không cần lo lắng, nó sẽ lại một lần nữa mang Lạc Dịch tới đây."

Vật sáng lóe ra một hồi, tựa hồ đang đáp lại.

Hạ Kình Thảo nhìn tất cả, ánh mắt bắt đầu sáng lên: "Hắn có thể…… Trở về?"

"Không, hắn không phải trở về, mà là lại một lần nữa bắt đầu." Diệp Chu nhìn chăm chú vào vật sáng trước mặt: "Đây là kịch bản Gaia…… Ngươi biết không? Chúng ta đã vô số lần nhận thức Lạc Dịch."

— Cũng không ít lần giết chết Lạc Dịch.

"Lạc Dịch đi vào thời không lần này, là vì kết quả của một luân hồi." Diệp Chu đảo qua Bạch Hủ Dực: "Mỗi một lần, Lạc Dịch chết. Là một lần 'Chúng ta' thỉnh cầu nó, vì thế nó lại một lần nữa đi đến thời không của Lạc Dịch đem Lạc Dịch ném lại đây, lặp lại trận lịch sử này, cho đến khi hôm nay lại một lần nữa đến điểm kết thúc."

Diệp Chu chỉ vào vật sáng, cười nói: "Nó lập tức sẽ đi lặp lại lịch sử ……'Chúng ta' rất nhanh là có thể 'Một lần nữa' nhận thức Lạc Dịch."

"Thoáng…… Có điểm hâm mộ 'Chúng ta' trong lần luân hồi tiếp theo đâu……"

Cho dù có luân hồi kế tiếp, ở trong này bọn họ vẫn như cũ phải đối mặt với sự thật người nọ đã chết. Trận luân hồi này.

89. Chương 89: Cuối Cùng...

Luân hồi vẫn liên tục, có lẽ còn có Gaia đang không ngừng tu chỉnh bảo đảm nhân quả không thay đổi, nhưng nguyên nhân chủ yếu, vẫn là ở chỗ bọn họ.

Vô luận là Lạc Dịch hay bọn họ, tất cả đều không chịu buông tha "Lạc Dịch".

Tùng trầm mặc đi đến trước giường, y muốn dùng sức tách hai người đang cùng một chỗ kia ra, nhưng thi thể đã trở nên cứng ngắc làm mọi cách cũng không thể tách ra. Trùng tử trầm mặc trong chớp mắt, sau đó

ôm lấy thi thể đi ra phía ngoài, rất nhanh liền biến mất trong đêm đen, rốt cuộc không còn tin tức. Bạch Hủ Dực ở một bên nhìn, vẫn lấy tay vuốt ve mảnh xương sườn nhỏ kia, sau đó kéo bạch bào thật dài tất tất tác tác ly khai.

Ngón trỏ và ngón cái Hạ Kình Thảo ma sát vào nhau, tựa hồ muốn cảm nhận được độ ấm vừa mất đi. Y ngẩng đầu nhìn thoáng qua Diệp Chu, thanh âm trầm thấp: "Nếu có cơ hội…… 'Ta' của tiếp theo sẽ giết ngươi……"

Bọn họ hiện tại, chỉ có thể chờ đợi cứu rỗi tiếp theo.

Diệp Chu nhìn Hạ Kình Thảo rời đi, vật sáng cuối cùng lóe ra một phen, nháy mắt nổ thành vô số điểm sáng hòa tan trong không khí. Diệp Chu liếc nhìn sảnh đường đỏ tươi không chút độ ấm, sau đó nhìn về phía phương xa, tựa hồ muốn nhìn thấy tồn tại nào đó.

"Bất kể là bao nhiêu lần, chúng ta đều sẽ cùng ngươi lặp lại luân hồi, cho đến một ngày…… Ngươi sẽ nhận chúng ta, luân hồi kết thúc."

"Lịch sử chỉ tiêu, có thể hay không xin ngươi chợp mắt một chút……"

Đây là một hồi luân hồi. Không có điểm bắt đầu, cũng không biết điểm kết thúc ở đâu.

Chúng ta ở điểm cuối cùng chờ ngươi.

Thế kỷ 21, trên đường đông nghịt, một thanh niên đang gọi điện thoại. Hắn đang chuyên tâm đối phó với bạn gái đương nhiệm mặc dù có tiền nhưng chưởng khống dục cực mạnh kia, đến nỗi không chút chú ý dưới chân.

Bỗng dưng, một tiếng kêu rên vang vọng trong không trung.

"Sát! Ai ném vỏ chuối lung tung!"

Tác giả có lời muốn nói: Màn hình: Kết cục phanh thây đạt thành, có cần làm lại hay không?

Phiến tử: ……

Phiến tử: Suất! Than bùn lão tử thật vất vả tránh được kết cục nịch sát của Hạ Kình Thảo, kết cục Tùng nuôi dưỡng, kết cục Bạch Hủ Dực cất chứa, kết cục Phong Tỏa Vân chém đầu, kết cục Diệp Chu đồng hóa — hiện tại đến phiên kết cục toàn thể phân thây sao = =!? Lão tử muốn một đại đoàn viên HE liền khó như vậy sao!?

[Bò lên võng tìm công lược ing]

Công lược:

Phiến tử:……[ ]

Phiến tử: [cuồng loạn bắt lấy cổ áo tác giả lắc lắc]: Than bùn HE đâu!!!

— thân, ngươi có trúng đạn không [ ]

Khụ khụ [đứng vững trước công kích], kỳ thật này thật sự xem như là HE [tiếng lòng cơ hữu], kết cục lý tưởng của mỗ Đồi chính là như vậy. Cái gọi là luân hồi chính là dùng để đánh vỡ, đinh luật thứ ba của thời không các ngươi biết. Nhóm muội tử có thể tự do bổ sung một cái kết cục np không tiết tháo

ka

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/phien-tu-x-cong-luoc-x-xuyen-viet